

SARKAÇ

MARAL ATMACA

UÇUNCU KİTAP

SARKAÇ 3: HÜKÜM ve DÜĞÜM ***(Ciltsiz)***

Yazar: Maral Atmaca
Genel Yayın Yönetmeni: Emre Özcan
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Zeynep Karadeniz
Son Okuma: Eda Nur Karavaş
Kapak Tasarım: Beyzanur Şen
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Haziran, 2026

ISBN: 978-625-5701-66-4

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2026, Maral Atmaca

Türkçe Yayım Hakkı
©Mürekkep Divit Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları
kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Mürekkep Divit Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zekâ) uygulamalarından
yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 49388

YAYIMLAYAN
Mürekkep Divit Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

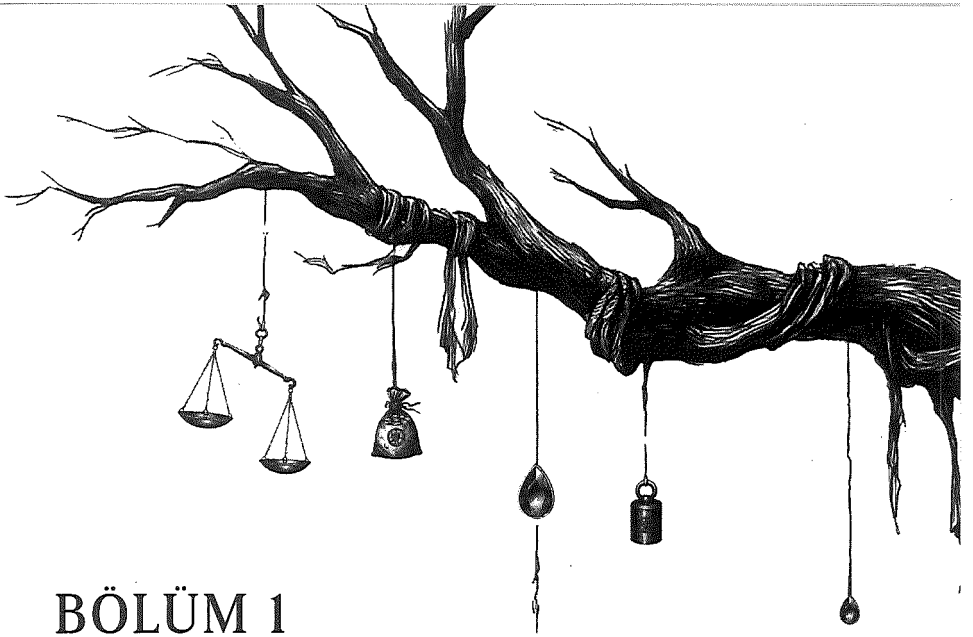
DİKKAT! Bu eserde argo ifadeler, küfür, şiddet unsurları ve yetişkinlere yönelik sahneler bulunmaktadır. Bu nedenle eser küçük yaştaki okurlar için uygun değildir. Okuyucuların içerik hakkında bilgilendirilmesi amacıyla gerekli uyarı arka kapakta yer almaktadır. Kurgudaki karakter ve olaylar tamamen hayal ürünü olup gerçek kişi ve kurumlarla herhangi bir bağlantısı bulunmamaktadır.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

ŞAKKAÇ

MARAL
ATMACA

EPHESUS

BÖLÜM 1

SEVİMLİ SARHOŞ

"Öyle bir mevzuydu ki bende,
sanki inciden bir çiçekti ve ben,
o çiçeğe değen rüzgârı bile
kıskanıyordum."

Gurur Kalender

Alkol Farah'ın daha önce hiç tatmadığı ve tadını merak etmediği bir şeydi. Rakıdan aldığı ilk yudumu püskürterek çıkarmıştı çünkü tadını berbat bulmuştu. Elinin tersiyle dudaklarını silerken parmaklarının arasındaki bardağa tuhaf gözlerle bakıyordu. İğrenç bulduğu rakı benim favorilerimden biriydi. Başını çevirip bana baktığında bıyık altından gülerek onu izliyordum. Birkaç yudumdan daha fazlasını içemeyeceğini biliyordum, Farah rakı kızı değildi.

Bardağı geri isteyerek ona meyve suyunu gösterdim. "Sen meyve suyundan devam et." Ölümcül bir zehri tutar gibi parmak uçlarıyla tuttuğu rakı bardağını işaret ettim. Bunu yaparken oldukça alaycıydım. "Rakı senin gibi nahif kızlar için uygun değil."

"Hah." Sesimdeki küçümsemeyi sezdiği için kaşlarını usulca çatarak bardağı dudaklarına yaklaştırdı. "Benim gibi nahif kızlar senin gibi belalı adamlardan bir sevkiyat alıyorsa bir bardak rakının da üstesinden gelebilir."

Burnunu sıkarak bardağı kafasına dikip hepsini içmeye başladı. İlla işi inada bindirecekti.

Çok hızlı gittiği için sert bir sesle onu ikaz edip, "Yavaşla, fena çarpar," dedim ama ben bu uyarıyı yapana kadar Farah bardaktaki tüm içkiyi bitirmişti. Önce bardağı dudaklarından çekti, daha sonra da sıktığı burnunu rahat bıraktı.

Genzi yanıp gözleri sulanmaya başladığında boğazını tırmalayan yakıcı bir hisle, "Öğğk," diye bir ses çıkarıp karnını tuttu. "Bu şeyin tadı berbat!"

Farah ikinci kez öğürdüğünde neredeyse kusacaktı. Eğer gülüşümü duymasaydı bunu yapabilirdi de. Kusarsa onunla dalga geçeceğimi düşündüğünden başını yukarı kaldırıp derin derin nefesler almaya başladı. Midesi içtiği şeyi çıkarmak istercesine onu zorladığında kusmamak için elinden gelen çabayı gösteriyordu. Ağzının içindeki yabancı tat bir türlü geçmeyince hemen uzanıp tabaktan bir erik alıp ısırdı.

Bunu görmek bile bir küfür savurarak başımı eğmeme neden olmuştu. En sevdiği meyve erik olmak zorunda mıydı? Ağzımın içi kamaşırken yüzüm şekilden şekle giriyordu. O eriği bitirmeden ona bakamadığım için kafamı kaldırmadım. "Daha iyi misin?"

"Ağzımın içindeki bu iğrenç tattan kurtula... öğğk!" Kusmak için tekrar öne eğildiğinde bu sefer gülüşüm daha içten ve yüksekti.

"Şu ağacın arkasına geçip her şeyi çıkar."

"Hayır." Farah inat ederek bu sefer tabaktaki böreklerden birini alıp aceleyle ağzına tıktı. Böreği bir bütün olarak ağzına bastığında onu utandırmamak için gülüşümü sakladım. Börek yüzünden balon gibi şişen yanağını gösterirken daha şimdiden eğlenmeye başlamıştım.

"Nasıl çiğneyeceksin bakalım onu?"

Farah'ın ağzında koca bir dilim börek varken onu çiğneyecek hiç boş alanı yoktu. En kötüsü de artık ağzından nefes alamadığı için daha fazla kusmak istiyordu. Ne kadar zor durumda olduğunu görünce belli belirsiz tebessüm ederek başımı iki yana salladım.

"Küçük bir sorun yaratıcı gibisin." Peçeteyi alıp dudaklarına yaklaştırdım. "Çıkar hadi." Hatırladıklarımla içim bir tuhaf olmuştu. Bu sahnenin bir benzerini daha önce de yaşamıştık.

Farah başını eğip ağzındaki büyük lokmayı çıkarmaya çalıştı ama yapamadı. Dudaklarım titrerken bu sefer gülüşümü saklayamadım. "Yaklaş." Hiç iğrenmeden iki parmağımı ağzına sokup böreği çıkararak peçeteye koydum. Dejavu dedikleri bu olsa gerekti.

Farah sonunda rahat bir nefes aldığı için elini kalbine bastırıp, "B-boğuluyordum," dedi ama dili ağzının içinde dolanınca afalladı. Bir bardak rakının etkisini bu kadar hızlı göstermesini beklemiyordu.

Peçeteyi yan tarafa bırakıp gözlerimi kısarak onu izlemeye başladım. Boynundan başlayan bir kızarıklık tüm yüzüne yayılmıştı. "İyi misin, yüzün kızarmaya başladı."

Kararsız bir şekilde başını iki yana sallarken kadife gibi yumuşak bir sesle, "Şey..." diye bir şeyler geveledi. "Sadece biraz sıcakladım." Dudaklarını görmek istercesine alt dudağını öne uzattı. "Bir de dudaklarım..." Elini kaldırıp parmak uçlarıyla dudaklarına dokundu. "Dudaklarımda bir uyuşma var, başım da hafifçe dönüyor."

Kendim için rakı doldururken bunlar zaten beklediğim tepkiler olduğundan hiç şaşırmadım. "Çok hızlı içtiğin için çarptı, daha fazla içmeyeceksin." Daha önce hiç alkol tüketmeyen biri çok hızlı sarhoş olurdu.

Farah'ın bardağına su katmıştım ama ben rakıyı sek içiyordum. Henüz bir yudum almıştım ki telefonum çalınca bardağı bıraktım. Kimin aradığına bakınca derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Farah'a telefonu gösterip, "Birazdan dönerim," dedikten sonra ağaçlara doğru yürüdüm. Bolatlı'nın neden beni aradığını bilmek istiyordum, ciddi bir şey olmadıkça o piç beni aramazdı.

"Ne istiyorsan hızlı söyle?" diyerek telefonu açtığımda daha şimdiden keyfim kaçmıştı. Onunla konuşmak bile sinirlerimi bozuyordu.

Benzer hisleri o da taşıdığı için sıkkın bir sesle, "Telefonu Farah'a ver," dedi. "Aksa biraz daha onun sesini duymazsa çıldıracak."

Batmak üzere olan güneşin turuncu ışıkları ormanın içine yansırken çam ağaçlarının kokusunu içime çektim. "Karın benim sorunum değil."

"İkisi öz kardeşten daha yakın, onları görüştürmen gerekiyor."

"O yamuk saçlı kız, karımı bana karşı doldurduğu sürece onunla görüşemez." Aksa denen o bir metrelik cücenin benden nefret ettiğini iyi biliyordum. Aslına bakarsan o kız bizim dünyamızdaki herkesten nefret ediyordu hatta kocasından bile.

"Şimdi beni iyi dinle, it herif!" Asaf'ın sesi sinirli çıkarken bulunduğu yerde dönüp durduğuna emindim. "Aksa bir gün bile Farah'ın sesini duymazsa yemeden içmeden kesiliyor. Beş yıl boyunca yurt dışındayken bile her gün eksiksiz bir şekilde kuzeniyle görüşüyordu." Bir şeylerin kırılma sesini duyduğumda Asaf âdeta kükrercesine, "Eğer karım bugün de bir şey yemezse onu bizzat oraya getiririm, onunla sen uğraşmak zorunda kalırsın!" diyerek beni tehdit etti.

"İstersen getir." Dudağımın köşesi tehlikeli bir şekilde kıvrıldı, blöfünü görüyordum. "Buraya gelip canımı sıkacak bir şey yaparsa sana onun cesedini gönderirim."

"Tırnağına zeval gelirse ecdadını sikerim!" Asaf'ın bu konuda boş konuşmadığını bilecek kadar onu iyi tanıyordum. "Ya o telefonu Farah'a ver ya da bugünden sonra Aksa'yla sen uğraşmak zorunda kalırsın."

"Sen nasıl bir salaksın, lan?" Bunu harbiden merak ediyordum. "*Karım karım* diye başımı ütülüyorsun ama kızın karşısına geçip tek kelime edemiyorsun." Alay ederek güldüğümde onu kızdırdığımı iyi biliyordum. "Yıllarca platonik takılmak sıkmadı mı, adam gibi şu kıza açılsana."

"Siktir git piç," diyerek beni tersledi. "Ondan hoşlanmıyorum ki ne açılması?"

"Ondan hoşlanmadığın için mi yıllarca sapık gibi kızı her yerde takip ettin?"

"En azından o uyurken gizlice odasına girmiyordum, değil mi?" diyerek o da bana sataştı. "Bakıldığında bu daha büyük bir sapkınlık."

"Uyku gibi önemli bir ihtiyaçla karıma bağlanmışken ne yapmamı bekliyordun? Ayrıca karımı özlemek sapıkça değil."

Soğuk gülüşünü duydum. "Ne zamandan beri düşmanının kızını özlüyorsun?"

"Keyfim onu özlemek istedi, ben de özledim. Bilirsin, ben keyfime düşkün bir adamım." Sırıttım. "Düşmanımın kızını özlemek isterse özleyebilir, keyfime bu özgürlüğü tanıyorum."

"Siktir git piç." Sinirle güldü. "Keyfin düşmanının kızını sevmek istese onu sevecek misin?" İğneleyici bir sesle konuşurken *zaten onu seviyorsun* der gibiydi.

"Ne zamandır keyfimin kâhyalığını yapıyorsun?" Sırtımı ağaçtan ayırıp çam ağaçlarının keskin kokusunu soluyarak yürüdüm. "Konforumdan ödün vermekten hoşlanmam, Farah'ı sevmekse alıştığım tüm düzeni altüst eder."

Alaycı sesini duydum. "Düzenin bozulmasın diye onu sevdiğini inkâr mı edeceksin?"

"Bir daha hiç dönmem dediğim bir yerdeyim, orospu çocuğu. Sence o düzeni çoktan bozmadım mı?"

"Bunun anlamı..."

"Ne anladıysan o, şimdi git başımdan." Telefonu suratına kapattım. "Seviyoruz işte, ne anlamı olacak." Karımı seviyorum diye bir de açıklama mı yapacaktım? Siktirip gitsinler.

Farah'ı uzun süre yalnız bırakmaya gelmediği için vakit kaybetmeden geldiğim yolu geri döndüm. Onu bıraktığım tepenin başına döndüğümde gördüklerime inanamadım. Ne yapıyordu? Farah çam ağacının karşısına dikilmiş, yerinde sallanarak ona bir şeyler anlatıyordu. Ayakta bile zor duruyordu, öyle ki dengesini korumak için büyük bir çaba harcıyordu. Yanaklarında ve burnunun ucunda hoş bir pembelik oluşmuştu, bu hâli bile fazla güzeldi.

Saçları hafifçe yüzüne savrulmuştu ve elinde rakı şişesini tutuyordu. Gözlerimi kısarak şişeye bakınca gördüklerimle bir küfür savurdum. Şişenin dibinde çok az rakı kalmıştı. Bu aptal kadın tüm şişeyi içmiş miydi? "Siktir!" Körkütük sarhoş olmalıydı!

Karşısındaki ağaca baygın gözlerle bakarken ona neredeyse boş olan rakı şişesini gösterdi. "G-Gurur bu..." Hıçkırdı ama ağladığı için değil, çok içtiği için. "Bu s-suyun tadı çok kötü." Acaba kaç bardaktan sonra rakı şişesini su sanıp içmeye başladı? Bir dakika, o ağaca Gurur mu dedi? Beni nasıl bir ağaca benzetebilirdi!

"Sen şimdi düşmedin mi elime?" Hemen telefonu çıkarıp kamerayı açtım. Su şişesinden eksilen pek bir şey olmamıştı, bu da demek oluyordu ki bu aptal ördek bir şişe rakıyı sek içmişti. Daha önce hiç içmediğini de düşünürsek sabah hiçbir şey hatırlamayacaktı. Her saniyesini kaydedecektim.

Farah gülmeye başladı, neden güldüğünü bildiğini sanmıyordum ama içinden gülmek geliyordu. Rakı şişesine bakarak durmaksızın gülüyordu. "B-bence sen daha su..." Yine hıçkırdı. "Su olamamışsın." Konuşurken dili sürçtüğü için kelimeler peltek çıkıyordu ağzından.

"Gurur." Dudaklarını bile hissetmezken mırıltıyla konuşup karşısında dikildiği ağaca baktı. Ağaca şişeyi gösterirken kolunu kaldırmak için bile ekstra çaba harcıyordu. "Bu... Su bayat." Kelimeler ağzından sünerek çıkarken kıkırdadı. "Bozuk bu su." Şu an için bozuk olan onun kafasıydı, o ağaca Gurur deyip durması da sinirlerimi bozuyordu.

O ağacı ben sandığından cevap alamayınca sinirli homurtular çıkararak kaşlarını çattı. "B-bir şey söylesene!" Onu konuşturmak için ağaca tekme atmak istedi ama güçlükle ayakta durduğundan bacağını kaldırınca yere düştü.

Farah o kadar nazlıydı ki yere çok sert düşmemesine rağmen sanki uçurumdan düşmüş gibi acıyla bağırıp başını kaldırdı. Dağınık saçlarının arasından ağaca şaşkınca bakarken dudakları O şeklini almıştı. "Bana vurdun mu?" Bir ağacın ona vurması teknik olarak mümkün değildi.

Farah şişeyi sıkıca tutarken ayağa kalkmak için kendini çok zorladı ama ilk birkaç denemesinde bunu yapamamıştı. Nihayet ayağa kalktığında hâlâ

yerinde sallanıyordu. Her saniyesini kameraya çekerken işaret parmağını ben sandığı ağaca sallayıp kaşlarını çattı. "N-nasıl bana vurursun!" Daha ben ona engel olmadan kafasını arkaya çekip çam ağacına kafa attığında tökezleyip yere düştü. Şoke olmuştum. Az önce bir ağaca kafa mı attı?

Doğru görüp görmediğimden emin olmak için videoyu durdurup biraz geriye sardım. Başını geriye çekip ağaca kafa attığı sahneyle ağız dolusu küfrettim. Harbi kafa atmıştı, hem de bir ağaca! Hemen telefonu cebime koyup aceleyle yanına gittim. "Sen çıldırdın mı? Ağaca kafa atmak kaçıncı derecede bir aptallık!" Alnı daha şimdiden kızarmaya başlamıştı. En doğru zamanda bu video kaydını ona karşı kullanacaktım.

Farah düştüğü yerde kendini zorlayarak başını kaldırdı, alnı çok acıdığı için her an ağlayabilirdi. Bir duvara toslamış gibi beyninin zonkladığına emindim. Gözlerine akın eden yaşları görünce hemen yanında diz çökerek yüzünü ellerimin arasına aldım. Alkol insanın vücut ısısını artırdığı için yüzü cayır cayır yanıyordu.

Ağlamak üzere olduğunu görünce, "Şşş," dedim yumuşak bir sesle. "Bir şey yok, bir şey yok." Bir kez ağlayınca kolay kolay susmuyordu.

Farah beni iterek kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Uyuşuk ve baygın bakan gözleriyle yüzümü bile doğru düzgün seçemezken, "Bayım... P-polisi arayın," diyerek arkamdaki ağacı gösterdi. "Kocam az önce bana yumruk attı." Anlamadım?

Titreyen elini kaldırıp alnına dokundu. "Vurdu bana." Sikeyim, ben de bundan korkuyordum. O sikik ağacı ben sanıyordu ve ona vurduğuma çok emindi. Yarın sabah sadece bu kadarını bile hatırlasa yine kaçıp duracaktı benden.

"Farah, o bir ağaç." Onu gerçeklere uyandırmaya çalışırken yavaşça yüzündeki saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Bir odundan başka bir şey değil."

Kelimeleri uzatarak, "Taaamam, işte o benim kocam," deyip yüksek sesle gülmeye başladı. "Kocam da bir odundan başka bir şey değil." Sarhoşken bile lafı gediğine koymuyor mu, deliriyordum!

Daha fazla bir şey söylemesine izin vermeden onu kucağıma alıp ayağa kalktım. Farah'ı buradan götürürken bana karşı koyacak gücü yoktu. "Sen kimsin?" Başını omzuma yaslayarak tuhaf gözlerle beni izlemeye başladı. "B-beni..." Hıçkırdı. "Kocamın yanında... bırak." İkinci bir hıçkırıkla tüm vücudu sarsılırken gülerek arkamızda bir yeri gösterdi. "Kocam orada kaldı."

O ağaca kocam deyip durduğu için kaşlarımı çatarak onu bırakmayacağımı gösterircesine daha sert tuttum. "Farah şu saatte bana bir testere aratma, o ağacı ben sanmaktan vazgeç!" Benim gibi birini nasıl bir odun

parçasıyla kıyaslayabilirdi? Bir ağaç olamayacak kadar sıra dışı biriydim. Bu nankör kadın benimle evli olmanın değerini hiç bilmiyordu.

Onu kucağımda taşıyarak tepeyi inerken önce başını göğsüme yaslayıp biraz soluklandı ama daha sonra şaşkın gözlerle etrafına baktı. "Her şey niye bu kadar hızlı dönüyor?" Bir anda gülmeye başladı, bu kontrolü dâhilinde olan bir şey değildi. "Dün... Dünya da kafayı yedi çok hızlı dönüyor."

"Dönen dünya değil, senin kafan."

"Benim kafam dönüyor mu?"

"Hem de üç yüz altmış beş derece."

Gözlerini belerttiğinde yutkunarak ellerini kafasının iki yanına bastırdı. Kafasını boynunun üstünde sabit tutmak için uğraşırken ne kadar komik göründüğünün farkında değildi. Farah'ın korkudan rengi atarken çipil çipil bakan gözlerini bana dikti. "Hâlâ dönüyor mu kafam?" Daha cevabımı beklemeden korkudan bağırıp kafasını daha sıkı tuttu. "B-biraz daha dönerse boynum kırılacak!"

Kendimi tutamayıp kahkaha attım. "Sandığın anlamda dönmüyor kafan."

Elleriyle kafasını sıkıca tutarken ağlamaklı gözlerini bana çıkardı. "Kafam dönüyor mu, dönmüyor mu?"

Tebessüm ederek başımı iki yana salladım. "Çek şu ellerini, kafan dönmüyor."

Bana güvenip ellerini çektiğinde her şeyin etrafında dönmesiyle çığlık atarak tekrar kafasını tuttu. "Dönüyor işte!"

"Kafan değil, etrafındaki şeyler dönüyor."

"D-deprem mi oluyor?"

"Depremin büyüğü kafanın içinde oluyor."

"D-deprem niye sadece benim kafamın içinde oluyor?"

"Çünkü sarhoşsun."

"İçtim mi ben?" Bunu sorarken o kadar sevimliydi ki onu öpmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Bir şişeyi devirmişsin."

"Nasıl devirdim?" Kollarımın arasındayken bacaklarını çırpıp tekme atmaya kalkıştı. "Böyle mi vurdum ona?" Yüksek sesle gülerken eğilip saçlarının tepesine küçük bir öpücük kondurdum.

"Sen bu hâldeyken onu bile beceremezsin."

Yeni batan güneşin ışıklarının gölgesi onun siyah saçlarına düşerken sessizlik içinde beni izliyordu. Sustuğunda ne düşündüğünü daha çok merak ediyordum. Farah bana baktıkça siyah gözlerinde oluşan hayranlık duygusu

kanımı kaynatıyordu. Gördüklerini beğenmiş gibi elini uzatıp yüzüme dokununca neredeyse duracaktım. Küçük bir dokunuşu bile adımlarımı şaşırtacak kadar beni etkiliyordu.

Parmak uçlarıyla yüzüme dokunurken avucunu yeni çıkmaya başlayan sakallarıma sürterek gülümsedi. Bu kadının en ufak bir gülüşüyle aklım ve mantığım beni terk ediyordu. Sanki bana dokunursa uyuşan parmaklarındaki hissizlik geçecekmiş gibi avucunu yüzüme bastırdı. Bunu yaptığında gözlerinde oluşan bu ifade... Gerçek anlamda çok güzel ve canlıydı.

Farah tebessüm ederek beni izlerken sorduğu saçma soruyla tüm keyfimi kaçırmıştı. "Siz... Gurur'un nesi oluyorsunuz?"

"Ta kendisiyim." Uykusuz kaldığında veya içtiğinde neden ilk beni unutuyordu?

Farah beni tanımadığı için elini hemen yüzümden çekti. "Anlamadım?"

"Bir arkadaşıyım," dedim bezgince. O bu hâldeyken ne söylersem söyleyeyim beni hatırlamayacaktı.

Kollarımın arasında biraz kıpırdanarak elini tekrar bana doğru uzattı. Kelimeler dudaklarından parça parça çıkarken, "Çoook," diyerek hıçkırdı. "Yakışıklısınız." O küçük ve narin eliyle yüzüme dokunduğunda kaskatı kesilmiştim. Farah ise vücudumun ona verdiği tepkilerden habersiz parmak uçlarını yüzümde gezdirmeye başladı. "Bir sevgiliniz var mı?"

Kaşlarımı belli belirsiz çattım, içimde alevlenen kıskançlığın büyüklüğüne inanamadım. "Beni benimle aldatamazsın, gebertirim!" Onu kendimden bile kıskanacak kadar kafayı sıyırmıştım. Beni başka bir adam sanırken bana asılamazdı, bu kocasını, yani beni aldatmak olmaz mıydı?

Farah şu anda aldatmanın ne olduğunu bile kavrayacak durumda olmadığından gülümseyerek bana doğru uzandı. Ağız dolusu küfrederek başımı geriye çektim. "Evlisin sen, kendine gel!"

"Ne var bunda?" İçinden hep gülmek geldiğinden yeniden gülerek dudaklarımı işaret etti. "Öpeyim mi?" Soru sorma şekline bak, sanki çocuk. Gerçi bu hâlinin çocuktan bir farkı yoktu.

Şiddetle karşı çıkarak onu kendimden uzak tutmaya çalıştım. Onu biraz aşağıda tutarak ikimizin yüzleri arasındaki mesafeyi açtım. "Kocanın öğrenmesinden korkmuyor musun?"

Neyden bahsettiğimi zerre kadar anlamadığından kıkırdadı ama bunu yaparken gözlerini dudaklarımdan ayırmıyordu. Bana biraz daha böyle bakarsa kendime hâkim olacağımı sanmıyordum. "İkimiz de söylemezsek nereden bilecek ki?"

"Farah, gözünü seveyim sen bir daha içme!"

"Öpeyim mi?"

Burnumdan sert bir nefes vererek dudaklarıma ulaşmasını engelledim. "Öptürmeyeceğim, dön önüne." O sadece kocasını öpebilirdi, yani beni. Evet, şu anda beni öpmek istiyordu ama kim olduğumu hatırlamıyordu. Beni benimle aldatmaya nasıl cüret edebilirdi? "Şimdi kendimin de belasını sikeceğim, bu nasıl iştir lan!" İnsanın kendine rakip olması boktan bir durummuş.

Farah bir anda yüzümü kavradı ve daha ben müdahale etmeden dudaklarıma tüy gibi bir öpücük kondurdu. Donup kaldığımda başını yavaşça çekerek bana gülümsedi. "Bak, öptüm işte." Bir insan ona nasıl kıyabilirdi ki? Öpüşü bile fazla masumdu.

"İyi halt ettin, Farah." Sinirli görünmeye çalışarak onun dudaklarına bakmayı kendime yasakladım, her an ona gerçek bir öpücüğün nasıl olduğunu gösterebilirdim. Onun dudaklarıma kondurduğu o küçük öpücüklerin hiçbiri gerçek bir öpücük sayılmazdı ama tuhaf bir şekilde etkisi çok büyüktü.

Tepeyi inerek kulübenin bahçesinden içeri girdiğimizde Farah kucağımdan inmek için çok sızlandı. Dikkatli bir şekilde onu aşağı indirdiğimde yerinde sallanarak buradaki korumalara baktı. "O-onlar kim?" diye sormuştu ki bahçedeki farklı bir çam ağacıyla gülücükler saçtı. "Gurur." Siktir!

Farah sağa sola sallanıp sarsak adımlarla ağaca doğru yürürken, "Gurur," diye şakıması sadece beni değil, buradaki tüm korumaları afallatmıştı. Bahçede erik ağacı bile vardı ama hayır, o ısrarla gördüğü her çam ağacına yapışıp Gurur diyordu. Çama mı benziyordum?

Başımı çevirip son derece ciddi bir suratla adamlarıma önce kendimi, daha sonra da Farah'ın sarıldığı çam ağacını gösterdim. "Şu ağaç bana benziyor mu?" Farah o sikik ağacın gövdesine sarılmıştı. "İyi bakın lan, bir benzerlik var mı?"

Nisan'ın tuhaf bir yüz ifadesi vardı, böyle saçma bir soruyu neden sorduğumu anlamamıştı. "Benzemiyorsunuz abi."

"O zaman karım ne diye onu ben sanıyor!"

"Onun nesi var?" Yalçın gözlerini kısarak bir ağaçla sarmaş dolaş olan Farah'a baktı. "İçki mi içirdin ona?"

"İki dakika yanından ayrıldım ve döndüğümde onu bu hâlde buldum."

"O bu kadar içerken sen neyle meşguldün?" diyen Ali benden hesap sorar gibiydi. "Kız ayakta bile duramıyor."

"Bu kadar içeceğini bilseydim sence yanından ayrılır mıydım?"

Yalçın sımsıkı ağaca sarılan Farah'a bakıp güldü. "O ağacı neden sen sanıyor?"

"Nereden bileyim, gördüğü her odun parçasını ben sanıyor!"

Ali'nin sinsi bakan gözlerindeki ifade iğneleyiciydi. "Neden acaba?"

Kaşlarımı çattım, her an suratını dağıtabilirdim. "Bana imalı imalı konuşma, çarpacağım şimdi! Belli ki karımın gözlerinde bir sıkıntı var."

"Gurur." Farah huysuzca mırıldanıp elini ağacın gövdesinde gezdirdi. "Kasların gerçekten çok sert." Korumalar bıyık altından gülerken ben çıldırmanın eşiğindeydim. "Şu gömleği çıkarsana."

"O ağacın toprağını taşını sikeceğim!" Yumruklarımı sıkarken kükrercesine sesimi yükselttim. "Bana hemen bir testere bulun!"

Ali gülerek sinirlerimin içinden geçerken gözlerinde inanamayan bir bakış vardı. "Bir ağacı mı kıskanıyorsun?"

"Ali biraz daha konuşursan seni Bige'nin yanına transfer ederim!" En nefret ettiği şey yeniden Bige'nin korumalarının içinde yer almaktı. Melek'in malikâneye taşındığı dönemlerde ona göz kulak olması için Ali'yi Bige'nin adamlarının içine dâhil etmiştim. Bige ve adamlarının yanında ne yaşadıysa onu geri almam için bana yalvarmıştı.

Bu piç kurusu hiç akıllanmadığı için telefonunu çıkarıp Farah'ı çekmeye cüret etti. Ali dışında hiçbir adamım bunu yaparak beni kızdırmayı göze alamazdı. Ali sadece bana çalışan biri değildi, aynı zamanda en iyi arkadaşımdı. Farah'ı kameraya alırken sırıtıp duruyordu. "Bana attırdığı o şutu unutmadım. Elime bu kadar sağlam bir koz geçmişken bunu kaçıracak kadar aptal değilim."

"Karım bir ağaca sarılıyor ve sen eğleniyor musun, piç?"

"İyi yönden bakarsan o ağacı sen sandığı için ona sarılıyor."

"Hangi yönden bakarsam bakayım ben burada dururken o siktiğim ağacına sarılması beni mutlu etmiyor. Şu testere nerede kaldı!"

"Abi hiç tavsiye etmem çünkü o ağacın sen olduğunu düşünüyor," diyen Ali geniş geniş gülüyordu. "Gözünün önünde kocasını kesersen sence sana ne yapar?"

"Orospu çocuğu iyi bak, o ağaç onun kocası mı?" Karımın bir ağacı ben sanması bana yapılan en büyük hakaretti.

Farah'ın yanına gittiğimde hâlâ ağaca sarılıp onun gövdesini okşuyordu. Onu ağaçtan ayırmak için arkaya çektiğimde sinirlenerek bana döndüğü gibi tokat attı. Sarhoş olduğundan attığı tokadın pek bir şiddeti yoktu ama bana vururken dengesini yitirdiği için yere düşmüştü. Sanki kendi düşmemiş gibi başını kaldırdığında ifadesi suçlayıcıydı. "Ne vuruyorsun be!" Kafayı yiyecektim, neden bu kadar içti ki!

Buradaki adamlar kısık bir sesle gülerken artık sinirden dişlerimi sıkıyordum. Farah bu sefer de yanağıma bakıp merakla gözlerini kıstı. "Kim

vurdu sana?" Ali gür bir kahkaha patlattığında sertçe yüzümü ovuşturdum. Hem vuruyordu hem de kim vurdu diye soruyordu!

"Dua et sarhoşsun yoksa bu tokadın hesabını sorardım sana." Üzerine eğilerek onu kucağıma alıp yerden kaldırdım, çok yorulmuştu. Farah esneyerek başını göğsüme yasladığında kedi gibi mırıltılar çıkarıyordu.

Kokumu yoğun bir şekilde soluyunca nihayet beyninde yeşil ışık yanmıştı. Beni kokumdan tanımış olmalı ki başını yavaşça kaldırdı. Bunu yaparken bile elleri kucağındaydı. Eskiden beri bu hep böyleydi, o bana hiç sarılmamıştı. İster ayık olsun ister sarhoş, Farah bu konuda hep çekingendi.

Bu bile aramızdaki güvensizliği en somut hâliyle hissedeceğim kadar ağır bir durumdu. Aramızın iyi olduğu dönemlerde bile onu kucağıma aldığımda Farah kollarını hiç boynuma dolamamıştı. Bana güvendiğini sandığı o günlerde bile aslında kendini bana bırakacak kadar güvenmiyordu. Bir yanı bana koşarken diğer yanı onu hep benden uzak tutuyordu. Bir gün onu kucağıma aldığımda Farah kollarını boynuma dolarsa, işte o gün gerçek anlamda bana güvendiğini anlayacaktım.

Farah bulanık gören gözlerine bir netlik kazandırmaya çalışarak gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Benim yüzümü seçince gözlerini irice açarak, "Gurur?" diye mırıldandı. "Sen... Bu sen misin?"

Vücudum gevşerken tuttuğum nefesi sesli bir şekilde verdim. Onu kollarımın arasında tutarken yavaşça üzerine eğilerek yüzümü yüzüne yaklaştırdım. "Şükür hatırlayabildin." Ne kadar da çok zayıflamıştı. Eskiden kilosu daha iyi durumdaydı ancak şimdi ağırlığını eskisi gibi hissedemiyordum. Bu durumdan nefret ediyordum.

Farah yeni bir hıçkırıkla sarsılırken gülümsedi. "Senin ikizin mi var?" Konuşurken kelimeler sakız gibi ağzında sünerken dili de uyuşmuştu. "Az önce senden..." dedi ve yeniden hıçkırdı. "Bir tane daha vardı."

Onu kulübeye götürürken tersçe bakıp çenemi hafifçe kaldırdım. "Benden bir tane daha yok, Farah. Eşsiz bir adamla evlendiğini neden anlamak istemiyorsun?"

Kulübeye girdikten sonra onu odasına götürdüm. Dikkatli bir şekilde yatağına yatırıp battaniyeyi üzerine çektim. Üşüyüp hasta olmasını istemiyordum. "Uyumadan kendine gelemezsin, uyu biraz."

Sırtüstü yatakta uzanınca midesindeki her şey ağzına gelmiş gibi öğürerek yatakta oturdu. "Uyumayacağım." Sızlanmaya başlayıp üzerindeki battaniyeyi tekmeleyerek yere düşürdü. "Çoook sıcak, bunu istemiyorum." Kulübenin içindeki her şey süratle etrafında dönüyor olmalı ki yüzünü buruşturdu. "Şu şeylere söyle dönmesinler, başım bulanıyor ve midem de dönüyor."

Yatağın yanında dikilirken kendimi tutamayıp güldüm. "Demek başın bulanıyor ve miden de dönüyor." Gözlerimde muzır parıltılar belirirken kaşlarım yavaşça havalandı. "Tam tersi olmasın?"

"Tam tersi mi?" Farah yatakta bağdaş kurarak otururken anlamayan gözlerle bana bakıyordu. "Başım midemde mi benim?" diye sorduğumda gülmeye başladım.

"Sana bir kahve yapmadan kendine gelmeyeceksin."

Daha rahat etsin diye önce ayakkabılarını, daha sonra da çoraplarını çıkarıp yere attım. Tebessüm ederek kısa bir an ona baktığımda çok sevilesi görünüyordu. Onu izlerken bile bende ne sinir kalıyordu ne de gam ve keder. "Beni burada bekle," dedikten sonra odadan çıktım.

Mutfağa girdiğimde buranın leş gibi olduğunu gördüm. Geldiğimizden beri bulaşıklar hiç yıkanmadığından dağ gibi birikmişti. Mutfağın camını açıp kirli ne bulduysam hepsini camdan dışarıya atmaya başladım. Yıkanmayı bekleyen tüm bu bulaşıkları yıkamayacağım için hepsinden kurtuluyordum. Bardaklar da kirli olduğundan onların da icabına bakmıştım. Ahşap masanın üzerinde duran çaydanlığın hâlâ yıkanmadığını görünce onu da camdan dışarı attım.

Sadece beş dakika içinde mutfakta tek bir bulaşık bırakmadığım için sırıttım. Bu insanlar bulaşıkları neden bu kadar dert ediyor ki? Mutfağı temizlemem on dakikamı bile almamıştı. Son olarak küçük tüpü alıp onu da dışarı attım çünkü o da kirliydi. Ben camdan bir şey fırlattıkça dışarıdaki adamlarım birbirine tuhaf gözlerle bakıyordu.

Ali, "Abi ne yapıyorsun?" diye sorarak bu tarafa yürüdü. Dışarı attığım şeylere basmamaya çalışıyordu. "Bunlar neden dışarıda?"

Başımı camdan uzatıp yere saçılan kap kaşığa hissizce baktım. "Bulaşıkları temizlediğimi görmüyor musun?"

Yerde ters dönen tencerenin yanından geçerken Ali'nin yüzünde küfür gibi bir ifade vardı. "İnsanlar bulaşıkları bu şekilde temizlemiyor."

"Ben böyle temizliyorum." Pencerenin pervazına bir elimi bastırarak ona kendimi gösterdim. "Ben mi yıkayacağım lan bu bulaşıkları?"

Ali yerde yığılan kirli şeylere bakıp derin bir nefes alırken bakışları eleştirildi. "Kirletmeyi biliyorsan bir zahmet yıka abi."

"Ali, senin dalağını sikerim! Ne zaman gördün benim bulaşık yıkadığımı?" Başımı hafifçe dışarı çıkarıp çenemi kaldırdım. "Senin karşında koskoca Gurur Kalender var, ben dağıtmaktan sorumluyum, toplamak benim işim değil."

"Senin dağıttıklarını kim toplayacak?"

"Kendi dağıttıklarımı toplayacaksam ben bu imparatorluğu niye kurdum?" Ali başta olmak üzere bahçedeki herkese yerdeki kap kaşığı gösterdim. "Farah görmeden hepsini toplayıp kilerin arka tarafına atın." Kilerin arkasında kirli bulaşıklardan bir dağ vardı, hepsini oraya atabilirlerdi. Çocukken buraya geldiğimde kirli bulaşıklardan bu şekilde kurtuluyordum.

Diğer çocuklar yerdeki şeyleri toplarken Ali pencerenin diğer tarafında durdu. "Mutfakta ne işin var?"

"Farah kendine gelsin diye ona kahve yapacağım."

Yerde yan duran tüpe bir anlığına bakıp meraklı gözlerini bana dikti. "Kahveyi neyle yapacaksın?"

Bakışlarım yemek atıklarıyla kirlenen tüpü bulunca yüzümü buruşturdum. "Tüpü geri ver ama önce temizle."

Ali de temizlikten pek anlamadığı için Nisan'a bakıp yerdeki tüpü gösterdi. "Tüpü ona ver ama önce temizle." Ben ona söylüyordum, o diğerine.

"Tabii efendim." Nisan hemen tüpü alıp düzeltti. Onu temizlemek için mendilini çıkarmak için ceplerini karıştırdı ama yanında mendil yoktu.

Tezgâhın üzerinde duran ıslak bezi uzattım ama ona değil, Ali'ye. "Senden istediğim şeyi kıza yaptırma yoksa sabaha kadar kulübeyi sana temizlettiririm." Ekibimdeki kadınları temizlik için yanıma almamıştım.

Ali çoğunlukla sinirlerimi bozsa da bu konuda benimle zıt düşemeyeceğini bildiği için ıslak bezi aldı. Suratındaki memnuniyetsiz ifadeyle kabaca tüpün etrafını silmeye başladı. Kollarımı pencereye yaslayıp sırıttım. "Kenardaki o yağ lekesini düzgün sil, bilirsin, ben kire pise dayanamam."

"Abi sikeceğim şimdi senin olmayan temizlik anlayışını!" Beceriksiz bir şekilde tüpü silip çatık kaşlarla bana uzattı. "Al şunu, ne yapacaksan yap."

"Silah kullanmaktan başka hiçbir iş beceremiyorsun piç." Sildiğini sandığı ama aslında yeteri kadar silemediği tüpü alıp masanın üstüne koydum. "İçeri gelip şu tüpün altını yak, ayrıca cezve nerede?"

"Mutfakta cezve yok abi." Nisan pencerenin önünde durup içeri bakarken bana mutfak dolaplarını gösterdi. "Dolaplardaki tek şey bir düzine çay." Çünkü çayı çok severdim.

Aklıma gelenlerle durup Nisan'a döndüm. "Yedek çaydanlığımız var mı?"

"Yok."

"Çaydanlığı imha etmeden yıkayıp hemen geri getirin!" Gece geç saatlerde çay içmeyi seviyordum. Başka çaydanlık yoksa neyle çayı demleyecektim, tencereyle mi?

Ali kafasını camdan içeri uzatırken siyah gözlerinde yoğun bir yakarış vardı. "Neden bu izbe kulübede kalmakta ısrarcısın? İlçeye dönelim, Kalender malikânesine gitmek zorunda değiliz. Orada düzgün bir ev kiralayabiliriz." Yumuşak karnıma oynayıp gözlerimin içine derin bir manayla baktı. "Hem Farah Hanım da rahat eder. O bir şehir kızı, bu dağ başında yapamıyor. İyi ve konforlu bir yerde kalırsa bakarsın sana karşı yumuşar."

"Farah su gibidir, içine girdiği her kabın şeklini alır." Nikâhımızın kıyıldığı o kulübeyi hatırlayınca belli belirsiz tebessüm ettim. Orada yaşarken hiç şikâyet etmemiş veya alıştığı lüks hayatı istememişti. Ona ne sunduysam onunla yetinen biriydi, fazlasını hiç istemezdi.

Tüm hayatı zenginlik içinde geçmesine rağmen aslında bu kulübede olmaktan da rahatsız değildi. Farah'ın rahatsız olduğu bendim, bakımsız bir kulübede olmak değil. Bana sinirli olduğu için her şeyden şikâyet ediyordu ama gerçekte öyle biri değildi. Özünde nasıl biri olduğunu hâlâ bilmiyordum fakat gözü yükseklerde olan, etrafındaki insanları kıran ve herkesi küçümseyen biri olmadığını biliyordum.

Sadece cezve değil, kahve de olmadığı için ona kahve yapamamıştım. Adamlarıma dışarıdaki ocağı yakıp banyo suyunu ısıtmalarını söyleyerek mutfaktan çıktım. Farah bir şişe rakı içmişken sıcak suya ihtiyacımız olacaktı, uzun süre kusmadan duramazdı. Onun durumundaki biri midesini yakan tüm alkolü çıkarmadan rahat edemezdi.

Farah'ın odasına geri döndüğümde onu yatakta bulamayınca bir an endişelendim ama onu bulmam uzun sürmemişti. Gardırobun hemen yanında oturuyordu ve kıyafetleri yerdeydi. Alkolden dolayı vücudu sıcakladığından üstündeki her şeyi çıkarıp yere attığı için kıyafetleri odanın her yerindeydi. Üzerinde sadece bir gömlek vardı ama onun içinde bile terlemişti. Giydiği gömlek benimkiydi, onun dolabında kalmış olmalıydı.

Sırtını gardırobun kapısına yaslayarak yerde yarı baygın bir şekilde oturuyordu. Omuzları çökmüştü, başı da hafifçe öndeydi ve saçları yüzünü kapatıyordu. Dikkatimi cezbeden bacaklarına bakmamaya çalışarak yanına gittim. Gömleğin uzun kollarını toplayarak ellerini dışarı çıkardım. Onu kucağıma alıp yerden kaldırdığımda fazla sessizdi.

"İyi misin?"

Gözleri durgun bakarken bana cevap vermemişti. Onu yatağın üzerine bırakıp yanına oturdum. Uzanıp dağınık saçlarını yüzünden çektiğimde bile siyah gözleri can yakıcı bir şekilde boş bakıyordu. Yatağın ortasında bağdaş kurarak otururken başını ısrarla yerden kaldırmıyordu. Neyi vardı?

Farah'ı ürkütmemeye dikkat ederek çenesini yavaşça tutup başını kaldırdım. "Benim nazlı karım," diye fısıldarken gözlerinde gördüğüm keder içimi dağlıyordu. "Söyle bana, neyin var?"

Hatırladıkları veya düşündüğü şeyler canını çok yakıyor olmalı ki yine kendi kabuğuna çekilmişti. Öylesine savunmasız ve ürkek görünüyordu ki göz bebekleri titreşiyordu.

"Gurur." Sesi cılız ve zayıf çıkarken gözlerine akın eden yaşları görmeye dayanamıyordum. "K-korkuyorum." Çenesini tutan elim gerilirken öylece kalakalmıştım. Hiçbir şeyden korkmamasını isterken karım benim yanımda bile korkuyordu. Belki de onu korkutan asıl şey bendim.

"Sen bir canavarsın! Kontrol edilemez, dizginlenemez bir canavardan başka bir şey değilsin!" Bir an bile olsun unutamadığım o sözleri yeniden kafamın içinde yankılanınca hemen çenesindeki elimi çektim. Bir zamanlar benim bir canavar olmadığımı söyleyen kadın, herkesin içinde haykırırcasına bir canavar olduğumu söylemişti. Benden mi korkuyordu?

"Farah, ben seni asla incitmem." Bana nasıl hissettirdiğinden habersiz öylece bakıyordu ama ben... Onun bakışlarında can çekişiyordum. "Sana yalvarıyorum benden korkma." Bana yaşattığı cehennemin alevleri ateşten korkan yüreğimi talan ediyordu.

"Korktuğum şey sen değilsin." Baygın bakan gözlerinde şimdi sadece kafa karışıklığı vardı. Az önce düşündüklerimle surat ifadem değiştiği için Farah'ın yüzü derin bir acıyla kasıldı. "Özür... Özür dilerim." Bir anda söyledikleriyle beni şaşırtırken uzanıp elimi tuttu. "Sen bir canavar değilsin." Aklımdan geçenleri anlamış gibi suçlulukla başını iki yana salladı. "Bir canavar olduğunu söylediğimde bile öyle olduğuna inanmıyordum."

Bunu nasıl yapabildiğine hayret ettim. Tek bir sözüyle bendeki tüm ışıkları söndürürken yine tek bir sözüyle beni ittiği o karanlıktan çıkarıyordu. Bu sefer ona inandım çünkü sarhoştu ve bu hâldeyken yalan söyleyemezdi. Belki de ona inanmak istiyordum, onun hikâyesindeki canavar olmak zulüm gibi bir şeydi.

Farah iki eliyle elimi tutarken içli gözlerle beni izledi. "Gurur'um," deyişine kaç ömür, kaç hayat harcayacağımı hiç bilmiyordu.

Küçük avuçlarındaki elimi sıkarak bana burukça gülümsedi. "Benim deli kocam, sen canavar olmanın yakınında bile değilsin." Mümkün olsa zamanı tam bu noktada durdurur ve Farah'ın beni sahiplendiği bu anda kalırdım. Eğer içtiğinde hep böyle dünya tatlısı bir kadın olacaksa bundan sonra onu hiç ayık gezdirmezdim.

"Canavar değilsin, bir canavarın neye benzediğini ve neler yapabildiğini iyi biliyorum." Hatırladıklarıyla dudaklarındaki gülümseme kaybolduğunda

ilçede gördüğüm o yoğun korku tekrar gözlerindeki yerini almıştı. "Ben..." Farah başını eğip derin derin nefesler alarak düşüncelerini toplamaya çalıştı. "Köpeklerden korkuyorum." Bugün olanlardan sonra bunu anlamayan kalmamıştı.

"Daha önce bir köpek tarafından ısırıldın mı?" Çenesini tutup eğdiği başını kaldırırken sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. "Bu yüzden mi köpeklerden korkuyorsun?"

Ellerini vücuduna sardığında çok kırılgan görünüyordu. Kendini korumaya aldığında elleri amaçsızca bazen göğüs kafesinin önünde duruyor, bazen de kolları ve bacaklarına uzanıyordu. İlçede olduğu gibi yeni bir kriz geçirmesinden endişelendiğim için hemen ellerini tuttum.

"Yanındayım Farah." Yumuşak ve yatıştırıcı bir sesle konuşurken yaşadığım paniği bastırmaya çalışıyordum. "Benimle güvendesin, kimsenin sana zarar vermesine izin vermem."

Bir kez daha ciddi bir kriz geçirirse diye diken üstündeydim. Bugün ilçede yaşadığım şey hayatımın en çaresiz anlarından biriydi. Farah her kriz geçirdiğimde beni yatıştırırken ben onun için hiçbir şey yapamamıştım. İzlemek dışında elimden bir şey gelmemişti. Kendimi daha önce hiç bu kadar yetersiz hissetmemiştim.

Gözlerini kaçırınca tekrar kabuğuna çekilmeye başladığını anladım. Buna izin vermeyerek yüzünü ellerimin arasına alıp yanağını hafifçe okşadım. Yumuşacık tenine dokunmak bile bana iyi hissettiriyordu.

"Neler olduğunu anlat bana." Ona yardım etmem için her şeyi bilmeliydim. "Kaçırıldığında sana ne yaptılar?" Onu bu hâle getiren şeyi öğrenmeliydim. Öğrenmeli ve tüm faillerini tek tek bulup hepsinin eceli olmalıydım.

Farah yüzünü ellerimin arasından çekerek biraz arkaya doğru çekildi ve yatağa uzandı. Başını yastığa koyunca midesi tekrar bulanmış gibi yüzünü buruşturmuştu. Elimi tutup beni yanına çekince benden istediği şeyi yaptım ve yanına uzandım. Ben yan bir şekilde yatıp onu izlerken o, sırtüstü yatarak tavana bakıyordu. Bana hikâyesini anlatmaya başladığındaysa duyacaklarıma hazırlıklı değildim.

Farah Kalender

Kulübenin ahşap tavanıyla bakışırken tavan bile etrafımda dönüyordu. Başımın dönmesi hiç geçmediğinden baktığım her yerde mutlaka bir şeyler dönüyor ve midemi bulandırıyordu. Sadece bu da değildi, vücudum yanıyordu. Damarlarımda gezinen kan bile bir volkanın lavına dönüşmüş gibi

beni cayır cayır yakıyordu. O kadar çok terlemiştim ki her an üzerimdeki son şeyi de çıkarabilirdim. Tabii öncesinde midemdekileri çıkarmazsam...

Dudaklarım bile uyuşmuşken etrafımda dönen tavanı izleyerek, "O gün annemle alışverişe çıkmıştık," diye mırıldandım. Normalde kimseye anlatamayacağım şeyleri alkolün tesiriyle içimde tutamıyordum. "Henüz dokuz yaşındaydım."

Çocukluk anılarımla iç çekerken derinlerden hissedilen bir acıyla, "O gün beni annemden kopardılar," dedim. Dudaklarım titrerken ciğerlerime çektiğim hava yetersizdi. Dilimdeki uyuşma yeniden kendini gösterince doğru düzgün konuşamadım. "K-kendime geldiğimde bir hücredeydim."

Bir ay boyunca beni tuttukları o hücreyi hiç unutmadığımdan her bir detayını hatırlıyordum. Keşke orayı bazen unutabilsem ama sarhoşken bile en ince ayrıntısıyla hatırlıyordum. "Beni tuttukları yer bir köşkün bodrum katıydı. Nezareti andırıyordu, demir parmaklıkları olan bir yerdi. Küf ve nem kokuyordu, hücremde sadece eski bir döşekle bir klozet vardı."

Boğazım tıkandı, yutkunmama engel bir şeyler vardı. "Bir de..." Başımı çevirip omzumun üzerinde Gurur'a baktım. "Köpek," diye mırıldandım yoğun bir korkuyla. "Hücre arkadaşım bir köpekti ama arkadaşım değildi."

Yanağım yastığa gömülürken bir anda gülmeye başladım, aslında gülmek istemiyordum fakat alkolün etkisinde olduğumdan içimden sık sık gülmek geliyordu. "O köpek benim canavarımdı, aynı zamanda gardiyanım. Kaslı baldırları olan, iri ve güçlü bir köpekti." Tüylerim diken diken olurken her an burada belirecekmiş gibi irkilmiştim. "Siyah bir pitbulldu."

Gurur uzandığı yerden sessizlik içinde beni dinlerken önüme dönüp bakışlarımı tekrar tavana diktim. Boş bakan gözlerim hissizdi ancak içimde kıyametler kopuyordu. "Sen bazen bana kızınca bir şeytan olduğumu söylüyorsun, söyleme." Kirpiklerimin arasından sızan bir damla yaş yanağımdan süzülürken ağlamaklı bir sesle, "Bana şeytan deme çünkü ben o değilim," dedim. "Şeytan oydu, o canavarın sahibi."

"O kimdi, Farah?" diyen sesini duyduğumda bile ona bakmadım.

Tüm dünya etrafımda dönerken gözümün önünde beliren korkunç silüet titrememe neden oluyordu. Onun yüzü tavanda belirmiş, bir kâbus gibi üzerime çökmüştü. Uyuşan kolumu kaldırıp Gurur'a tavandaki korkunç yüzü gösterdim.

"Orada." Vücudumdaki titreme artığında dudaklarımdan firar eden hıçkırığa engel olamadım. "Onu g-görüyor musun? Yıllardır peşimi hiç bırakmıyor." Ortadan kaybolsun diye gözlerimi sımsıkı kapatıp bir süre öyle kaldım. Geldiği yere dönsün diye dua ederek gözlerimi açtığımda gittiğini görmek beni rahatlatmıştı.

Gurur bir kolunu yatağa bastırarak üzerime eğildi, benim parça parça anlattığım şeylerden bir ipucu yakalamaya çalışıyordu. Susmamı istemediği için anlatmaya devam etmemi bekliyordu. "Canavar köpekti, Şeytan ise beni kaçıran o adam." Bunları ona anlatmak benim için hiç kolay değildi, tekrar o günlere dönmekle aynı şeydi.

Gurur sabırla beni beklerken kolundan destek alarak üzerime eğilip saçlarımla oynamaya başladı. Saçlarımın arasında gezinen parmakları beni rahatlattığı için konuşacak cesareti buluyordum. "Şeytan'ın bana dayattığı sadece iki kuralı vardı. *İlk kural: Asla sesini yükseltme.*" Gözlerimin ardı sızlarken neden böyle biri olduğumu anlatmak istercesine bakışlarımı Gurur'a çıkardım. "*İkinci kural: Emirlerin dışına çıkma.*"

Gurur'un saçlarımdaki eli hareketsiz kaldı, üzerinden yıllar geçse de bu iki kurala hep sadık kaldığımı anlamıştı. Benim konuşurken sesim hiç gür çıkmazdı hatta normal bir ses tonuyla bile konuşamazdım. Çok sıradan bir şey söylerken bile sır veriyormuşum gibi sesim kısık ve fısıltıyla çıkardı. Çoğu zaman etrafımdakiler beni yeteri kadar duyamazdı. Şeytan'ın kafesinden kurtulmuş olsam bile yıllarca onun bana dayattığı kuralların dışına çıkamamıştım.

Sanki sesimi birazcık yükseltsem hemen yanımda belirecek ve beni cezalandıracaktı. Bu psikolojiden hiç çıkamadığımdan bana aşıladığı şeylerden kurtulamıyordum. Aynı şekilde ikinci kurala da hep sadık kalmıştım. İnsanlar gel dediğinde gelen, git dediğinde giden bir zavallıya dönüşmüştüm. Etrafımdaki insanlar yıllarca emir kipi kullanarak bana her istediklerini yaptırmıştı. Gurur'un da hep dediği gibi ben bir kurma bebektim.

Ancak son zamanlarda bu değişmeye başlamıştı. Gurur ailemi borç batağına sürükleyince babam için bana dayatılan şeylerin dışına çıkmaya çabalıyordum. Acı çeken gözlerle Gurur'u izlerken sesim titriyordu. "Beni tuttukları o hücreye giren ve çıkan çocuk aynı değildi." Midem bulandığı için yüzümü buruşturunca Gurur oturmama yardım etti.

"Biraz daha içki istiyorum." Bir anda konuyu değiştirdiğimde inanamayan gözlerle bana baktı. Gurur hayrete düşmüş gibi beni izliyordu, hayat hikâyemi anlatırken konuyu içkiye nasıl bağladığımı anlamamıştı.

"Farah her an kusacak gibisin, bir şişeyi devirmişken daha fazlası senin için sakıncalı."

Tatlı tatlı gülümseyerek onu gösterdim. "Ama sen hiç içmedin, ben sana kendi hikâyemi anlatırken neden benimle içmiyorsun?" Kinayeli bir şekilde gözlerinin içine baktım. "Duyacaklarından sonra emin ol birkaç kadehe ihtiyacın olacak." Henüz en kötüsünü anlatmamıştım.

Bugün geçirdiğim o krizden sonra Gurur haklı olduğumu bildiğinden tek kelime etmeden odadan çıktı. Ellerimi karnıma bastırırken kusmamak için kendimi zor tutuyordum. Odaya biraz serin hava girsin istedim, gerçek anlamda yanıyordum. Vücudumdaki ısı her geçen saniye arttığından serinlemeye çok ihtiyacım vardı.

Pencereyi açmak üzere yataktan çıktığımda her şey etrafımda döndüğü için ayaklarımın üzerinde duramamıştım. Dizlerim bükülmüş ve yine yere düşmüştüm. Üstelik ara ara hıçkırıyordum ve başım eskisinden daha çok dönüyordu. Uyuşan parmaklarla gömleğin yakasını çekiştirdim. Çok sıcaktı.

Yatağın kenarını tutarak güç bela ayağa kalkarken sanki yer ayaklarımın altından çekiliyordu. Dengemi korumaya çalışarak sendeleyen adımlarla pencereye doğru yürüyüp camı açtım. Karadeniz'in serin havası bile vücudumdaki ısıyı düşürmüyordu. Ayakta durmak işkence gibi olduğundan güçlükle yatağa yaklaştım. Yere oturup sırtımı yatağın kenarına yasladığımda aklımda olan tek şey üzerimde kalan son şeyleri de çıkarmaktı. Belki o zaman biraz serinlerdim.

Aradan ne kadar zaman geçti, bilmiyordum ama oturduğum yerde uyuklamaya başladığım esnada Gurur içeri girdi. Elinde büyük bir tepsi tutuyordu, tepsinin üzerinde bir şişe rakı ve biraz atıştırmalık vardı. Gurur yanıma oturup tepsiyi aramıza bıraktığında onu izliyordum. Önce kendi bardağını doldurdu, daha sonra da benimkini ama benim bardağıma çok az rakı ve çok fazla su koymuştu.

Yeteri kadar sarhoş olduğumu düşündüğü için alkol komasına girmemi istemiyordu. Bardağımı önüme koyarken bakışları alaycıydı. "Bardağı düşürmeden tutabilecek misin?"

Gülmeye başladım ama neden güldüğüm hakkında pek bir fikrim yoktu, bence o da sebepsiz yere güldüğümü iyi biliyordu. "Dene... Denerim." Bazı anlarda dilim dolandığı için kekeliyordum.

Uyuşan parmaklarla düşürmeden bardağı aldığımda Gurur bardağıyla hafifçe benimkine vurdu. Bunu yaparken gözlerinde haylaz parıltılar vardı. "İçelim o zaman, ayyaş hatun."

Tekrar gülerek başımı salladım. "İçelim."

Bardağımın büyük bir bölümünü suyla doldurmasına rağmen rakının o keskin ve yoğun kokusunu hâlâ alabiliyordum. "Bir şey söyleyeceğim." Öğürmemeye çalışarak bardağıma baktım. "Rakının tadı gerçekten berbat." Gurur çoğunlukla rakı içtiğinden tadının bir şeye benzediğini düşünürdüm ama tadı gerçekten çok kötüydü.

Benim aksime rakıyı sek içen Gurur hafifçe güldü. "Alışık olmadığın için sana öyle geliyor." Ya da rakının kötü kokusunu ve iğrenç tadını alamayacak kadar bağışıklık kazanmıştı.

Karı koca karşılıklı içiyorduk ve onun yanında sarhoş olmaktan korkmuyordum, beni kendinden bile koruyacağını biliyordum. Şu an olduğumdan daha fazla sarhoş olamayacağım için tadından nefret etsem de içerken ona eşlik ediyordum. Gurur her an sızıp uykuya dalacağımdan endişe ettiği için sabırsız gözlerle, "Devam et," dedi. "Kaçırıldığında neler oldu?" Bu konuyu açarak beni üzdüğünün farkındaydı ama beni geçmişin düşmanlarından korumak için her şeyi bilmek istiyordu.

"Kaçırılmadan önce ben böyle biri değildim." Konuşurken bazen dilim sürçüyor ve bazı kelimeleri uzatarak söylüyordum ama beni doğru şekilde anladığına emindim.

"Hiçbir şeyden korkmazdım, dokuz yaşında olmama rağmen kolay kolay insanların canımı yakmasına izin vermezdim. O yıllarda abim Caner bile beni sindiremezdi, ona karşı çıkacak kadar cesaretliydim. Dokuz yaşındaki bir çocuğa göre fazla cesur, asi ve istediği her şeyi alabilen bir çocuktum." Gurur'un bu anlattıklarıma inanmadığını görebiliyordum, onun tanıdığı Farah öyle biri değildi.

Önüme dönüp açık pencereden dışarıyı izlerken içime çektiğim nefes bile kederliydi. "Hücremdeki canavar eğitilmiş bir köpekti. Onunla yalnız olduğumuzda bile kıpırdamama dayanamıyordu. Hücrenin içinde gezindiğimde veya yardım çığlıkları attığımda çılgına dönüp zincirine asılıyordu. Öyle anlarda bana ulaşsa paramparça ederdi. O yaratık hareketlerimi kısıtlayıp beni sindirmek için oradaydı." Bu hâle gelmemin tek sebebi Şeytan değildi, bunda hücremdeki canavarın da payı büyüktü.

"Şeytan günün farklı saatlerinde hücreme uğrayıp beni öldüresiye döverdi. Ona itaat etmediğim her an canımı çok yakardı." Gurur'un bakışları kararırken parmaklarının sardığı rakı bardağını her an kıracakmış gibi sıkıyordu. "Acıdan kıvranırken uyumak isterdim ama hücremdeki canavar zincirine asılıp sivri dişlerini göstererek havlardı."

Dolu gözlerle Gurur'a bakarken geçmişi konuşmanın acısıyla titredim. "Ondan o kadar çok korkuyordum ki uyuyunca bile bana saldıracağını düşünürdüm."

Gurur'un çenesi kitlendiğinde buruk bir tebessümle başımı salladım. "Hücremde o varken uyumaya bile korkuyordum. Bir süre sonra da artık hiç uyumamaya başladım." Uyku düzenimi bu şekilde yitirmiştim.

"O köpek benim için artık bir refleks canavarıydı, yanında sesli bir şekilde nefes almaya bile korktuğum bir his canavarı. Şeytan ise cehennemden

çıkıp benim için gelmiş gibi acımasızdı ama oğlu onun gibi değildi." Oğlu babasına hiç benzemiyordu.

O çocuğu hatırlayınca dudaklarım kendiliğinden kıvrılmıştı. "On üç veya on dört yaşlarındaydı, tıpkı benim gibi o da babasının eziyetlerine maruz kalan bir çocuktu. Hiç arkadaşı yoktu, öz güvensiz ve zayıf bir çocuktu." Gurur'a bakıp ona kendimi gösterdim. "Benim şu anda olduğum gibi biriydi."

Gurur huzursuzca yerinde kıpırdanırken kaşları hafifçe çatılmıştı. "O piçin olduğu kısımları atlayarak anlatabilir misin?" Küçücük bir çocuktan bile beni kıskandığını görünce gülmeye başladım. Kıskanmadığını söylerdi ama beni her şeyden kıskanırdı.

Bunun onu kızdıracağını bilmeme rağmen her şeyi eksiksiz anlatmak istediğim için o çocuktan bahsettim. "Babasından gizli ne zaman beni ziyaret etse hep ıslık çalardı. Gelişini önceden bana bildirerek çaldığı ıslıkları severdim."

Camdan dışarıyı izlediğim için Gurur'a bakmıyordum ama kıskançlıktan homurdandığını duyuyordum. "Her fırsatta gizlice yanıma gelip bana yiyecek ve içecek bir şeyler verirdi, bazen de yaralarım için merhemle ağrı kesici getirirdi."

Gurur'un küfreder gibi çıkan sesini duydum. "İnsanlık yapmış, bunun nesini bu kadar abartıyorsun?" Ona baktığımda sinirlenmeye başladığı için rakıdan sert yudumlar alıyordu. "Ben olsaydım seni o kafeste beslemek yerine tüm o işkenceleri çekmeden seni oradan çıkarırdım." Bunu yapacağından hiç şüphem yoktu.

Gurur kıskançlıktan kendini küçücük bir çocukla kıyaslarken kaşları çatıktı. "O orospu çocuğu madem gizlice yanına gelebiliyordu, sana yemek getireceğine kendini savunacağın bir şeyler verseydi." İğneleyici bir şekilde gözlerimin içine baktı. "O köpekten kurtulacağın bir silah getirmek aklına gelmemiş mi? Bunu yapsaydı o zaman şimdi köpek gördüğünde fenalaşmazdın."

"O daha on üç-on dört yaşında bir çocuktu ve babasından korkuyordu."

"Ben on yaşındayken abimden bir bebek kaçırdım, Farah. O on dört yaşındayken babasından seni kaçıramadı mı?"

"Kaçırdı zaten, bir sussan anlatacağım."

"O zaman o piçin güzellemesini yapmadan anlat!" Daha şimdiden sinirlerimi bozduğu için kızgın gözlerle ona bakarak önüme döndüm. Tam konuşacaktım ki, "Ayrıca ıslık çalmak da öyle büyük bir marifet değil," diyerek beni delirtti. "Ne var, biz de çalabiliyoruz."

Bir kez kıskanınca sabaha kadar konuşurdu, üstelik ıslık çalmaktan da anlamazdı ama illa kendini küçük bir çocukla yarıştıracaktı. "Kıskançlığı bırakırsan anlatmaya devam edeceğim."

Ona küfretmişim gibi Gurur inanamayan gözlerle bana bakarken işaret parmağıyla kendini gösteriyordu. "Dengim bile olmayan birini kıskandığımı mı sanıyorsun?" Yeşil gözlerinde apaçık bir kınama belirdiğinde kaşlarının kavisi çatılmıştı. "Kafan güzel olduğu için belli ki kim olduğumu unutmuşsun. Ben değil, insanlar beni kıskanır çünkü ben tek başıma bir ulusum." Yine başladı kendine methiyeler dizmeye.

Yüksek sesle gülerken sinirlerini bozarak alay edercesine başımı salladım. "Beni kıskanmadığına o kadar inanıyorum ki."

"Kafamı bozmadan düzgün bir şekilde inan, Farah. Şu suratındaki ifade ne?" Yüz ifademe bile karışıp homurdanarak bakışlarını benden çekti. "O piçten bahsederken tebessüm etme."

"Seninle hiçbir şey konuşulmuyor, başka bir şey anlatmayacağım."

"O veledin geçtiği yerlerde tebessüm etmeden anlatmayı dene."

"Sinirlerimi bozuyorsun!"

"Bana gelince şu pençelerini çıkarmıyor musun, ayar oluyorum."

Önüme dönüp bu sefer somurtarak ona olanları anlatmaya devam ettim. Elim boynumdaki sarkaca uzanınca yeniden tebessüm etmiştim. "Uyuyamadığım için bana bu sarkacı veren o çocuktu," dediğimde Gurur'un sinirli sesini yeniden duydum.

"Bu kadarını biliyoruz, geç burayı." Gerçek anlamda beni delirtiyordu.

"O bana yardım ediyordu." Kulaklarımı Gurur'un huysuz homurtularına tıkayıp camdan görünen karanlık gökyüzüne dalıp gittim. "Daha önce hiç arkadaşı olmadığından bana çok hızlı bağlanmıştı. Başlarda onu da babası gibi sandığımdan ona kötü davranmıştım ama onu tanıdıkça ve benim için yaptıklarını gördükçe aslında onun da bir kurban olduğunu anladım."

Kalbim acıyla kasıldığında sesim güçlükle duyulacak kadar kısıldı. "Evin altındaki o hücrede benden önce onun kaldığını biliyorum." Bodrumdaki o yer bir nevi ceza köşesiydi. O çocuk benden önce kim bilir kaç kez o kafesin içine atılmıştı. En büyük pişmanlığım o yerden kaçarken onu da kendimle götürememekti.

"Bana iki günde bir yemek veriliyordu." O yıllarda yaşadığım açlığı hâlâ hissettiğimden elimi karnıma bastırdım. Bir ay boyunca dinmeyen mide gurultumu duyar gibiydim. "Su ise bana hiç verilmezdi."

Gurur omzunun üzerinden bana baktı, kafasına yatmayan bir şeyler vardı. "Su ihtiyacını nasıl karşılıyordun?"

Gözlerimden süzülen bir damla yaşla gözlerinin içine baktım ve yılların acısıyla, "Klozetten," dedim.

Gurur'un tüm vücudu buz kesti, bir an elindeki rakı bardağı düşecek gibi olmuştu. Çocuklara karşı çok hassas olduğundan dokuz yaşındaki bir çocuğu klozetten su içerken hayal edince bile yüzü sararmıştı. Üstelik o çocuk evlendiği kadının çocukluğuydu. Yeşil gözlerine öyle bir acı çöktü ki sanki o acı katlanarak yüreğinin tam ortasına düşüyordu.

Rakı bardağını yanına indirdiğinde acı ve sinirden elinin titrediğini gördüm. Mümkün olsa o yıllara dönüp beni kurtarmak için her şeyini feda edebileceğini görebiliyordum. Gurur benim bir damla gözyaşıma bile kıyamazken bana çok daha fazlasını yaşattıklarını artık biliyordu. Aynı şekilde sert bakışlarından bunu hiçbirinin yanına bırakmayacağını da görebiliyordum.

Gurur dişlerini sıkarken son derece kararlı bir şekilde bana baktı. "Sana yemin ederim ki seni bir bardak suya muhtaç eden o piçlerin kanını kurutacağım!"

Boynundaki nabzı atmaya başladığında dişlerini gıcırdatarak biraz daha sıktı. "Onlarla işim bittiğinde her biri ölmek için ayaklarına kapanacak! Andım olsun ki hiçbirini sağ bırakmayacağım ama öncesinde sana yaşattıkları her şeyi yaşayacaklar." Gurur'un ne kadar korkunç bir intikam anlayışı olduğunu bildiğimden bu sözleri beni avutmak için söylemediğinin farkındaydım. Gurur onların peşini bırakacak bir adam değildi.

Ona burukça tebessüm ederken kirpiklerimin arasından sızan yaşları tutamadım. "Yaşadığım en büyük aşağılanma klozetten su içmek değildi. Ben ona boyun eğmedikçe Şeytan'ın işkenceleri biraz daha artıyordu. Bazen kafamı ayaklarının altında eziyordu, bazense ekmek kırıntılarını hücreme atıp onları yememi istiyordu. Hatta bir seferinde yalnız gelmemişti, yanında birkaç İspanyol dostu vardı." Uyuşan kolumu kaldırıp ona boynumun sol tarafını gösterdim. "Tam burada akrep dövmeleri vardı."

"Akrep mi?" Gurur bununla ilgili ne bildiğini hatırlamaya çalışırken gözlerini belli belirsiz kısmıştı. Nefes dahi almadan beni izlerken gergin dudakları aralandı. "İçlerinde kızıl saçlı olan biri var mıydı?" Bunu nereden biliyordu?

Şaşırarak başımı salladım. "Bir adam ve yanındaki kız çocuğu kızıl saçlıydı."

Gurur bir küfür savurduğunda söylediği tek şey, "Salazarlar," olmuştu. Nihayet faillerimden birinin kimliğini tespit etmenin rahatlığıyla bana baktığında yeşil gözlerinde ölümün soğukluğu vardı. Artık kimin peşine düşeceğini biliyordu.

"Bahsettiğin kişiler büyük ihtimalle İspanyol mafyasının lideri Leonard Salazar ve kızı Harper'dı, o piç kızını yanından ayırmaz. Akrep dövmesi Salazarların sembolüdür. Yeraltının en seçkin ailelerinin bir sembolü vardır." Bu konuda pek bilgim olmadığını bildiğinden daha detaylı anlatmaya başladı. "Her aileyi temsil eden bu şeyler bizim simgemizdir." Manidar bir şekilde bana bakarken çok tuhaf bir soru sordu. "Adının anlamı ne?"

Bana bunu neden sorduğunu anlamadığım için, "Mutluluk," dedim.

Başını ağır ağır salladı. "Tersten oku adını," diyerek kafamı iyice karıştırdı.

"Haraf."

"Peki, Haraf'ın anlamı ne?"

"Lodos, yani rüzgâr," dediğimde fark ettiklerimle gözlerimi büyüttüm. Bu Tozluların simgesiydi.

Midem kasıldığında babamın ismimi öylesine seçmediğini daha iyi anladım. Değişen yüzümü görünce Gurur adımla ilgili sırrı keşfettiğimi fark etti. "Seni tanıyana kadar bir insanın ismiyle bu kadar bütünleşeceğini hayal edemezdim, Farah."

Bakışlarını gözlerime sabitlerken yüzündeki gizemi koruyordu. Farah ismine değinerek, "Görünürde sen neşe ve mutluluksun," diyerek gözlerini dahi kırpmadan beni izledi. "Ilık bir esinti gibi nazikçe giriyorsun insanın hayatına. Sessizce ilerliyorsun ama sonra bir fırtına gibi kuşatıyorsun." Ona yaptığım buymuş gibi kendini gösterip alayla güldü. "Kimsenin ruhu bile duymadan alıyorsun istediğini ve bir daha eskisi gibi olamayacak insanlar bırakıyorsun arkanda."

Gurur her söylediğiyle beni dumura uğratırken gözlerimin içine bakarak devam etti. "Neşe ve mutluluk aynanın sadece görünen yüzü." Bu sefer adımın tersten okunuşuna değinerek, "Bir de aynanın diğer yüzü var... Lodos," dedi.

Gurur'un dudakları belli belirsiz kıvrıldı ancak gözleri ciddiydi. "Gücünü ustaca saklayan bir rüzgârsın. Sert esmeyen ama isteyince bir anda havayı değiştiren, denizleri kabartan, şehirleri yıkan ve her şeyi altüst eden o lodos sensin. Herkes senin hafifliğine aldanıyor ama istesen yer yerinden oynar."

Ama istemiyordum ya da henüz bunu isteyeceğim evrelere girmemiştim.

Adımın düzden ve tersten okunduğunda ne anlama geldiğini, her iki anlamda da bununla nasıl bütünleştiğimi o söyleyene kadar fark etmemiştim. Gurur bana sadece adımla karakterimin nasıl bütünleştiğini göstermemiş, aynı zamanda Tozluların simgesini de içimde barındırdığıma değinmişti.

Önüme dönüp bardağın yarısına kadar içkiyi içerken, "Peki, siz Kalenderlerin simgesi nedir?" diye sordum. Babamın dünyasından hep uzak durduğum için merak edip ona bölge liderlerini temsil eden şeyleri sormamıştım.

Küçük bir sessizlik yaşandığında Gurur cebinden bir tane bozukluk çıkarıp bana uzattı. Gümüş parayı ondan aldığımda aslında bunun normal bir para olmadığını gördüm, ön yüzünde bir kurt kafası vardı. Aslında arkasında da aynı şey vardı, her iki yüzü de aynıydı. Kalenderlerin simgesi kurt muydu?

Gurur elimdeki bozukluğu gösterirken cebindeki sigara paketini çıkarıyordu. "Bir cesedin üzerinde veya bir mekânda bu parayı gören herkes oraya bir Kalender'in uğradığını anlar. Kurt biz Kalenderlerin nişanesidir."

Gümüş paranın ön ve arka yüzünü ona gösterdim. "Neden her iki yüzünde de aynı şey var?"

Gurur bana bir şeyi hatırlatmak istercesine imalı bir şekilde bakınca istemsizce rahatsız oldum. "Bizler göründüğümüz gibiyiz, biri bize baktığında ne görüyorsa oyuz." Ona söylediğim yalanlara atıfta bulunarak, "Bizim iki yüzümüz yok," deyip beni yerin dibine soktu. Elimdeki parayı gösterdi ama aslında bu sözlerin hedefinde ben vardım. "Bizde yalan olmaz, tersinde de düzünde de aynı kişiyiz."

Yediğim laflardan sonra önüme döndüğümde suratım asılmıştı. Ona söylediğim yalanları kolay kolay aşamayacaktı. "Affetmiş görünüyorsun ama aslında beni hiç affetmeyeceksin, değil mi?"

"Farah, senin bir türlü anlayamadığın şey de tam olarak bu." Ona döndüğümde bu sefer bakışları daha yumuşak ve sesi daha sıcaktı. "Bana söylediğin o yalanlar ve oynadığın oyun artık sikimde bile değil, hiçbiri seni kaybetmekten daha önemli değil." Vücut ısım bir kat daha arttı, bu seferki nedeni mutluluktandı.

Gurur doğrudan ateşe bakamadığı için sigarasını yakmak için artık yanında elektronik çakmak taşıyordu. Böylece bir çakmağın alevini görmüyordu. Yaktığı sigaranın dumanını içine çekerek başını kaldırdı. "Senin fırtınanda huzur buluyorsam üşümek umurumda olmaz." Umarsızca omuzlarını kaldırıp indirdi. "Zaten pek üşüyen biri de değilim." Onu sevmek için fazladan bir nedene ihtiyacım yoktu.

Gülümsediğimde yanağını öpmek için kontrolüm dışı ona uzandım. Bunu yaparken Gurur'un ne kadar fırsatçı biri olduğunu unutmuştum. Ne yapacağımı anladığı için son ana kadar hiç kıpırdamadı ancak dudaklarım tam yanağıyla buluşacağı esnada bir anda başını çevirdi ve dudaklarım

onunkiyle buluştu. Normalde bu yaptığına çok kızardım ama alkolün etkisindeyken kıkırtım ikimizin dudaklarının arasında kaybolmuştu.

Dolgun dudaklarına küçük ama etkisini her uzvumda hissedeceğim bir öpücük bırakıp geri çekildim. Yüzlerimiz birbirine çok yakın olduğundan aldığımız soluklar birbirine karışıyordu. Gurur daha fazlasını isteyen gözlerle dudaklarıma bakıp, "Farah," diye mırıldandı hafif hırıltılı bir sesle. "Sen böyle yaptıkça günün her saati sana içki içirme fikri gittikçe aklıma daha çok yatıyor."

Gülerek yerime çekilip sırtımı tekrar yatağa yasladım. Ona anlatacaklarım henüz bitmediği için onun muzırlıklarına aldanmamaya çalışıyordum. Bu sefer rakı bardağımı kendim doldurdum, o doldurunca çok az rakı koyuyordu. Bardağımın yarısına kadar rakı koyduğumu görünce kaşlarını çatıp, "Yavaş git," dedi ama onu dinlemedim.

Bardağın üzerine su çekerek birkaç yudum içtim. "Nerede kalmıştım?" Nereye kadar anlattığımı hatırlamıyordum, alkolle uyuşan beynim her şeyi bulanıklaştırıyordu.

"Salazarların ziyaretinde kalmıştın." Gurur bana onları hatırlatırken keyfi kaçtığı için gözlerindeki ışıltı kaybolmuştu. Artık mutlu görünmekten çok uzaktı, onları hatırlamak bile sinirlenmesine neden oluyordu. "Sen her şeyi anlat, o itlerle ilgilenme işi bende."

"Benim yüzümden başını derde sokmanı istemiyorum."

"Siktir etsene, senin yüzünden derde girmeyecek bir başı omzumun üzerinde neden taşıyayım?" İçim titrerken kaburgalarımın arasındaki kalbim hırçın bir at gibi şahlanmıştı.

Gurur dizinin üzerinde duran elini gergince sıkarken aklına gelen şeylerle yüzü kasıldı. "O herifler sana bir şey yaptı mı veya Şeytan diye bahsettiğin o adam?" Açıkça soramıyordu ama cinsel tacize uğrayıp uğramadığımı bilmek istiyordu.

Başımı iki yana salladım ama bunu yapmak bile başımın daha çok dönmesine neden olmuştu. "Düşündüğün anlamda..." Göğüs kafesimi sarsan bir hıçkırıktan sonra cümlemi tamamladım. "Beni hiç istismar etmediler." En büyük şansım kimsenin bana dokunmamasıydı. Gurur tuttuğu nefesini rahatlayarak verdi, şimdi soru sorma sırası bana geçmişti. "Akrep dövmeli o insanları nereden tanıyorsun?"

"Salazarları tanımayan bir bölge lideri yoktur." Bardağını alıp tek bir dikişte tüm rakıyı içtiğinde nefesini burnundan vermişti. "Bizim ülkemizde de çok iş yaparlar, bu yüzden bir ayakları hep burada. Kalenderlerin lideri olduğum dönemlerde Salazarlar ülkemizde farklı şubeler açmaya hazırlanıyordu. Tek tek tüm bölge liderlerine ulaşıp değerinin on katı para teklif

ederek bölgelerimizde ticaret yapmak istediler. Neredeyse tüm liderler bunu kabul etti, iki lider dışında."

Bardağını doldurmak için rakı şişesine uzandığında küçük bir dudak bükme hareketiyle, "Ben ve baban," dedi. "Onlarla çalışmaya yanaşmayan iki liderden biri bendim, diğeri de baban. Babanın onlarla geçmişten beri bir sorunu vardı, benimse herkesle bir sorunum var. Belki de yıllar önce bu yüzden seni kaçırdılar, aralarındaki düşmanlık senin doğumundan öncesine dayanıyor. Onlarla anlaşma imzalayan insanları parayla yönetirler, karşı çıkanları da ezip geçerler."

"Sana bir şey yapmamışlar."

"Yapamadılar," diyerek beni düzeltti.

"Babama da bir şey yapamadılar."

Bir kez daha beni düzeltme gereği hissederek, "Ama zamanında kızına çok şey yapmışlar," dedi.

Fazla içtiğim için kısa bir an akıl tutulması yaşayıp elimi karnıma bastırdım. "Benim kızım mı var?"

Gurur gülmemeye çalışarak yeni doldurduğu rakı bardağına uzandı. "Bahsettiğim şey babanın kızıydı, yani sen."

Hüsrana uğradığım için suratım asılmıştı. "O zaman benim bir kızım yok."

Gurur'un kaşları alayla yukarı kalktığında dudağının çevresinde çarpık bir gülümseme belirmişti. "Hayırdır, üzüldün mü?" Rakı bardağını dudaklarına yaklaştırıp bir yudum almadan hemen önce hınzır gözlerle bana sataştı. "Çocuk mu istiyorsun?"

"Senden değil," dediğim an içtiği içkiyi püskürterek çıkarmıştı. Yaşadığı şok etkisinden dudaklarını bile silmeden bana baktığında birkaç damla rakı çenesinden süzülüyordu.

Gurur'un şakaklarındaki damarlar belirginleşince çattığı kaşlarının arasında derin çizgiler oluşmuştu. Bana olan bakışları fazla kızgındı. Rakı bardağını sıkarken gırtlağından çıkan kalın bir sesle, "Benden çocuk yapmayacaksan kimden yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu. Aklında beliren isimle gözleri kararırken çenesi kitlenmişti. "O Sonat piçinden mi?" Fena takmıştı Sonat'a.

Alkolün tesirinde olduğum için sorduğu ve söylediği çoğu şeyi yeteri kadar anlamıyordum. Bu yüzden tek derdinin çocuk olduğunu düşündüm. "Çocuk mu istiyorsun?"

Fazladan bir saniye bile düşünmeden karnımı gösterdi. "Senden," dediğinde vücut ısım arşa çıktığından derimin altı yanmaya başlamıştı. Eskiden benden çocuk istemezdi ama şimdi *senden*, derken tereddüt bile etmiyordu.

Gurur kızaran yanaklarımı görünce bakışlarını yumuşatıp bana doğru uzandı. Saçlarıma dokunmayı çok sevdiğinden bir tutam saçımı avucunun içine alarak onları sevdi. Nazikçe saçımla oynarken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "İkimizin bir çocuğu olsun istiyorum, Farah ama beni sana bağlaması için değil, zaten kafayı seninle bozmuş durumdayım." Avucundaki saçım süzülerek düşerken yoğun bakışlarıyla içimi titretiyordu.

Elimi ateş gibi sıcak elinin içine aldığında başparmağı usulca elimin üstünü okşadı. Gurur'un yeşilleri bende tutuklu kaldığında sanki ilk kez karşılaşıyormuşuz gibi yüzümü ezberliyordu. "İkimizin bir çocuğu olsun istiyorum, senin yansımanı bir ömür boyu onda görmek istiyorum." Sesi neredeyse fısıltıyla çıkmıştı ama şiddeti kalbimin tam ortasına düşmüştü.

Gurur avucundaki elimi dudaklarına yaklaştırıp elimin üstüne küçük bir öpücük kondurduğunda sanki öptüğü yerde yeni bir yaşam beliriyordu. "Bir sabah uyanmak gibi, günün en güzel saatlerinde senin silüetinde küçük bir çocuk girsin odama." Karnıma dokunduğunda aşırı heyecandan tüylerim diken diken olmuştu.

Gurur'un bakışları düz karnımda gezinirken orada ikimize ait bir kalp çarpıntısı için her şeyi yapabilirdi. "Onun gözlerine her baktığımda annesinin siyahlarını göreyim, ona sahip olduğum için ömürlük bir dua dökülsün dudaklarımdan." Midem kasılmıştı, Gurur gerçekten benden bir çocuk istiyordu.

Elini karnımda gezdirirken hayallere dalmış gibi dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "*Baba* diyerek kollarıma atıldığında onun sesinden senin kadife gibi yumuşak sesin yankılansın kulaklarımda." Bakışlarını karnımdan gözlerime çıkardı. "Sana benzeyen, kalbinin sevgisinde büyüyen bir nefes istiyorum, Farah."

Onun yoğun bakışlarının esiri olmuşken ve en önemlisi alkolden mantığımı yitirmişken gülümsedim. "Gereken çalışmalara neden şimdi başlamıyoruz?" Kafam yerinde olsaydı böyle bir cümleyi asla kurmazdım ama bir şişe rakıdan sonra aramızdaki sorunları düşünecek durumda değildim. Alkolün en kötü yanı aklımdan geçen her şeyi yalansız söylememdi.

Her an üzerine atlayacakmışım gibi göründüğüm için Gurur gülerek yerine çekildi. "Kendine geldiğinde bana böyle bir şey teklif edersen kurtuluşun olmaz." Kurtulmak isteyen kimdi?

Tepsideki çerezlere uzanırken esnediğim için konuyu daha fazla çarpıtmadan ona hikâyemi anlatmaya devam ettim. "O gün Şeytan'ın yanında İspanyol dostları vardı. Poşetten çıkardığı ekmek kırıntılarını hücreme atıp dizlerimin üzerinde sürünerek onları yememi istemişti." O günün anılarıyla

tüm keyfim kaçarken burnumun direği sızladı. "Benden istediği şeyi yapmadım, o da beni oradan çıkarıp başka bir odaya aldırdı."

Gurur kirpiklerimi titreten yaşları görünce paketten çıkardığı sigarasını yakarak derin bir nefes aldı. "O odada ne yaşandı?" Aslında bunları öğrenmekten nefret ediyordu, söylediğim her şey benden çok onun canını yakıyordu. Ancak bunları bilirse aynı şeyleri hatta daha fazlasını onlara yaşatacağını düşünüyordu. Bu yüzden her şeyi öğrenmek istiyordu.

Bardağımda kalan son yudumu içtiğimde artık etrafımdaki her şey daha fazla dönüyor ve midem patlamak üzere olan bir volkan gibi kabarıyordu. "Beni bir sandalyeye bağlayıp saçlarımı kestiler." Bu söylediklerimle Gurur'un şişeye uzanan eli hareketsiz kalmıştı. "Bu yüzden saçlarım bu kadar uzun, bir daha saçlarım kesilsin istemiyorum."

Titreyen elim saçlarıma uzandığında çatallaşmış bir sesle, "Annem uçlarından kırıklarını alırken bile canım yanıyor," dedim. Gurur'un tüm vücudu taş kesildi, gözlerini dahi kırpmadan dokunmaya bile kıyamadığı saçlarıma bakıyordu.

"Önce saçlarımı kestiler, sonra da elektrik verdiler." Gözlerimden süzülen yaşlarla elimi kaldırıp başıma koydum. "Beni öldürmeyecek dozda ama öldürmekten beter edecek bir şiddette."

Şişenin yakınında duran elinin parmakları içe büküldüğünde Gurur elini sıkarak yan tarafına indirmişti. Öfkesi tüm vücuduna yayılırken hafifçe kıstığı gözleri seğiriyordu. Sinirden kendini kastıkça nefes alışları hızlanıyor, göğüs kafesi hareket ediyordu. Boynundaki damarlar bir bir ortaya çıktığında yemin edercesine, "O puştların amına koyacağım!" dedi sertçe. "Geriye tek bir adam bırakmayana kadar sülalelerini sikeceğim!"

Dudaklarımdan kaçan bir hıçkırıkla başımı eğip gözyaşlarımın sessizce akmasına izin verdim. "Ben o sandalyede acı çekerken onlar kapının önünde beni izliyordu. Ben..." Utanç içinde başımı biraz daha eğdiğimde sesim kısılmıştı. "Altıma kaçırmıştım."

Gözlerimi yumarak kendime gelmeye çalıştım. "Daha dokuz yaşındaydım, yoğun bir acıyla kıvranırken altıma kaçırmıştım. Bu çok büyük bir olaymış gibi hepsinin yüzünü buruşturarak bana bakması ve Harper denen o kızın kendi dilinde beni aşağılaması... O hâldeyken bile çok zoruma gitmişti. Ne dediğini anlamıyordum ama yüz ifadesinden iyi bir şeyler söylemediğini biliyordum."

Tırnaklarımı avucumun içine bastırarak hissettiğim bu acının son bulmasını istedim. "Sırf o kız yüzünden İspanyolca öğrendim, bir gün tekrar karşılaşırsak her şeye hazırlıklı olmak istedim." İçimden bir ses o gün onu son görüşümün olmadığını söylüyordu.

Eğdiğim başımı kaldırmadığım için Gurur'un ne durumda olduğunu bilmiyordum. "Yağmurdan hoşlanmıyorum, gök gürültüsüyse tıpkı köpeklerde olduğu gibi bana kriz geçirtiyor. O sandalyede işkence görürken yağmurun şırıltısını duyabiliyordum ve gök gürlüyordu. Bu yüzden her gök gürültüsüyle travmam tetiklendiğinden başıma müthiş bir ağrı girer ve bir siren sesi beni iki büklüm eder." Öyle anlarda çok savunmasız olurdum.

Omzumun üzerinden Gurur'a bakıp iç çektim. "Görüyorsun ya, ben de senin gibi biraz kafadan hasarlıyım."

Tüm acım Gurur'un omuzlarına binmiş gibi omuzları düşmüştü. Burnunun direği sızlarcasına kaşları büküldüğünde gözlerini titreten şey bana karşı duyduğu suçluluktu. Benim de biraz onun gibi olduğumu bunca zaman nasıl anlamamıştı? Bu soruyu kendine sordukça ne denli kahrolduğunu gözlerinde beliren acıdan görebiliyordum. Gurur belki benim gibi ağlamamıştı ama gözlerinin dolduğu da bir gerçekti.

"O günden sonra onlara itaat ettim, bunu yapmayınca canımı çok yakıyorlardı." Bakışlarımı kaçırıp uyuşan dilimin döndüğü kadarıyla konuşmayı sürdürdüm. "Köpeğin önüne atar gibi yere attıkları şeyleri sürünerek alıp yedim. Sus dediklerinde ağzımı kapattım, konuş dediklerinde duymayı istedikleri şeyleri söyledim. Artık hücremdeki o köpekten bir farkım yoktu, ben de ehlileştirilmiş bir hayvandım." Sadece otuz günde bir çocuğun direncini öyle bir kırmışlardı ki bir daha kendimi hiç bulamadım. Oraya giren ve oradan çıkan Farah aynı değildi.

Ağlamam gereken bir durumdayken gülerek başımı iki yana salladım. "Eskiden sesim bu kadar kısık çıkmazdı ve bana her denileni yapmazdım. Artık yapıyorum, beynime kodladıkları o iki kuralın dışına çıkamıyorum." Bunu deniyordum, kendimle savaşıyor ve bana dayatılan şeylerin dışına çıkmaya çalışıyordum ama bu hiç kolay değildi.

"Şeytan'ın kuklası olan Farah, bir ringe girip kafes dövüşü yapamazdı. Babam için canımı çok yakan ve en büyük kâbusum olan o kafese girdim." Gurur buz kestiğinde gözlerimden süzülen birkaç damla yaşı içi acıyarak izledi. "O kafes benim cehennemimdi Gurur, ben öyle bir yerde çok ağır işkenceler gördüm. Yıllar sonra beni bir kafese sokan sen oldun." Kısık bir sesle kendine küfrederken bana bakacak yüzü olmadığından şimdi gözlerini kaçıran oydu.

"Babam için yaptım." Bir şeyi daha iyi anlaması için gözlerimi ondan ayırmadım. "Kimse için değil, ben babam için o kafese girdim. Onun için sevkiyatı yaptım ve onun için bir projeyi değerinin çok üstünde gösterip insanları dolandırdım. Bunlar benim asla yapmayacağım şeyler ama babam için yaptım ve daha fazlasını da yaparım."

Gözlerinin en derinine bakıp son derece ciddi bir sesle, "Babam benim tüm dünyam," dedim. Artık bunu anlaması gerekiyordu.

"Onun için neler yapabileceğimi hayal dahi edemezsin ve sen..." Çatık kaşlarla onu gösterdim. "Sen babasına âşık bir kızın babasını bitirmeye çalışıyorsun. Sence seni affeder miyim? Veya seninle olur muyum?" Kararlı bir şekilde başımı iki yana salladım. "İntikam duygundan vazgeçip batırdığın her şeyi düzeltmedikçe benimle bir şansın yok."

"Çoktan vazgeçtim ulan, bunun nesini anlamıyorsun?" Sinirlenerek sigarasını söndürürken ters gözlerle dik dik bana bakıyordu. "Sürekli benimle olmayacağını söyleyip durma, artık intikam değil, seni istiyorum!"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Sana inanmıyorum."

"Sen bir tek Sonat denen o piçe inanırsın!"

Kahkaha attığımda neden güldüğümü bile bilmiyordum ama gülüyordum işte. "Sana veya Sonat'a değil, benim Şeytan'ın oğluna verilmiş bir evlilik sözüm vardı." Gurur'un göz bebekleri irileştiğinde rakı şişesine uzandım, sürekli bardağımı doldurmakla uğraşmak istemiyordum.

"Orada tutsakken birbirimize bir söz vermiştik. O büyüyünce babası gibi biri olmayacağına söz vermişti, ben de babasına benzemezse onunla evleneceğime." Suçlarcasına kızgın gözlerimi Gurur'a diktim. "Ama sen beni kaçırıp zorla evlendiğin için sözümü tutamadım. Ya bir gün çıkıp gelirse ve evli olduğumu görürse?"

Gurur duyduklarıyla kan beynine sıçramış gibi elinin tersiyle vurarak tepsideki her şeyi yere serdi. "Dokuz yaşında verdiğin bir söz için mi benden boşanmak istiyorsun!" Sinirden sesi kalın çıkarken boynundan başlayan bir kızarıklık tüm yüzüne yayılmaya başlamıştı. Bu hâliyle kızgın boğalardan bir farkı yoktu.

Nabzı şiddetle atarken yumruğunu sıkıp sıkıp açıyordu. "Şunu o aklına sok Farah, yedi cihan bir araya gelse bile seni benden alamaz!"

Onu duymazdan gelerek şişeyi kafama dikip içmem onu daha çok delirtiyordu. İçtikçe saçmaladığımı düşünmüş olmalı ki şişeyi çekip aldı. Gurur burnundan derin derin nefesler alırken elindeki şişeyi parçalamak ister gibi sıkıyordu. "O çocuğun babası neye benziyordu? Şu Şeytan dediğin heriften bahsediyorum."

"Bunu neden soruyorsun?"

Gırtlağından hırıltıyı andıran bir ses çıkardı. "Babasının kim olduğunu öğrenirsem oğlunu bulup evveliyatını si..." demişti ki son anda dilini ısırarak kendine hâkim oldu. "Sana bir iyilik yapıp aradığın çocuğu bulmak istiyorum." Nedense gözleri bunun tam tersini söylüyordu.

"Adını bilmiyorum." Uyuşan dilim işlevini yine yitirdiği için söylediklerim anlaşılmazdı. "Derisinin tamamı yanmıştı, sadece yüzü ve kafası değil, onun vücudundaki derinin büyük bir bölümü yanmıştı." Onun yandığını duyunca Gurur'un gözlerindeki değişimi gördüm. Sanki bir ipucu yakalamıştı.

"Şimdi sana çok önemli bir soru soracağım, Farah ama iyi hatırlamaya çalış." Gurur üzerime eğildiğinde yüz ifadesi son derece ciddiydi. "O yerde herhangi bir yırtıcı kuş sembolü gördün mü?" Gözlerini gözlerime kenetlerken doğru cevaba çok yaklaşmış gibi sabırsızlanmıştı. "İyi düşün güzelim," diyerek beni hatırlamaya teşvik etti. "Şahine benzeyen bir şeyler gördün mü?"

Çok uykum geldiği için esnediğimde Gurur omzumu sıkarak beni bu anda tutmaya çalıştı. Gözlerini dahi kırpmadan beni izlerken birazdan söyleyeceğim şey onun için hayati önem taşıyormuş gibi davranıyordu. "O-onun bastonu."

"Ne bastonu, Farah?"

Kusmamak için elimi mideme bastırdığımda yüzüm şekilden şekle giriyordu, midem yanıyordu. "Sürekli farklı bastonlar kullanırdı fakat..." Hıçkırdım ama ağlamanın yakınında bile değildim. "Bastonlarının başlığı gümüş şahin şeklindeydi."

Gurur'un kaşları çatılırken tüm vücudu gerilmişti. Omzumdaki eli buz kestiğinde yüz ifadesi değişmeye başladı. Yeşil irislerinde bir adamın ölümlere duyduğu arzu belirdiğinde çenesi seğirecek kadar dişlerini çok sıkıyordu. Yoğun bir öfkeyle küfrederek bir ismi telaffuz etti ama kulaklarım uğuldarken ne söylediğini duyamadım.

Bakışları boynumdaki sarkaca kayınca yüzünü sertçe ovuşturdu. Bir detayı yeni fark etmiş gibi kaskatı kesildiğinde vücudundaki tüm kan çekilmişti. "Siktir!"

Bir gerçek kâbus gibi üzerine çökmüş olmalı ki Gurur şaşkın ve sinirliydi. Boynumdaki sarkaca baktıkça yeşil gözleri delici bir boyuta ulaşıyordu. "Demek ki o piç bu yüzden senin peşinde, çocukluktan seni tanıyor!" Kimden bahsediyordu?

Gurur'un aklından geçenleri sorgulayacak kadar kendimde değildim. Alnımda boncuk gibi terler biriktiğinden yorgunca dudaklarımı sarkıttım. "B-beni yatağa taşır mısın?"

Gurur fark ettiği bazı gerçeklerin sinirini yaşarken kendine gelmek için derin derin nefesler aldı. Her ne yaşıyorsa bunu benden saklamak için kızgın ifadesini düzeltmeye çalışmıştı. Beni kucağına aldığında kokusunu

soluduğumdan daha çok uykum geliyordu. Kırılacak bir şeymişim gibi beni yatağa bırakırken çok dikkatliydi.

Başım yastıkla buluştuğunda üzerimdeki gömleğin yakasını çekiştirdim. "Çok sıcak."

Gurur vücut ısımın çok yoğun olduğunu bildiği için yürüyüp gardırobu açtı. Benim için aldığı şeyleri karıştırdı ama beni serin tutacak bir şeyler bulamadı. Odadan çıktığında nereye gittiğini anlamadım, ta ki beyaz bir gömlekle dönene kadar. Üzerimdeki de onun gömleğiydi ama fazla sıcakladığım için daha şimdiden ter içinde kalmıştı. "Bu seni serin tutar."

Gömleği almak yerine bileğini tutarak onu yatağa düşürdüm. Gurur oturur vaziyette yatağın kenarına düştüğünde sırtımı yataktan ayırdım. Her şey etrafımda döndüğünden bakışlarımı tek bir noktada sabit tutamıyordum. "Ben..." Gözlerimi güçlükle açık tutarken içinde yapış yapış hissettiğim gömleği çekiştirdim. "Çıkar şunu." Artık ellerimi hissetmediğim için üzerimi değiştiremiyordum.

Gurur sertçe yutkunduğunda sızlanarak dudaklarımı büzdüm. "B-bana yardım eder misin?" Başım sürekli omzuma doğru düşerken baygın gözlerle ellerime baktım. "Parmak... Parmaklarım uyuşmuş." His kaybı yaşayan bu parmaklarla üzerimdeki şeyleri çıkaramazdım.

Cayır cayır yanan bendim ama soğuk terler döken Gurur'du. Alnından bir damla ter yüzüne süzülürken, "Bunu yapabilirim," dedi ama sesi çok tereddütlüydü. Sanki bunu kolayca yapabileceğini kendine hatırlatıyordu.

Başım geriye düştüğünde kafam tekrar yastıkla buluşmuştu. Uzandığım yerden etrafımda dönen şeyleri izlerken Gurur'un bana temiz bir gömlek giydirmesini bekliyordum. Üzerime eğilip gömleğin düğmelerine uzanırken bunun onun için çok kolay bir eylem olduğunu düşünmüştü. Ancak açtığı ilk düğmeyle ifadesi değişmeye başlamıştı. Duvardaki gaz lambaları odaya loş bir ışık yayarken Gurur lambanın cılız ışığının altında beni izliyordu.

Sırasıyla gömleğin düğmelerini açarken gözlerini yüzümden ayırmamaya çalışıyordu ancak her bir düğmeyle açığa çıkan vücudumu görmek için çıldırıyordu. Bakışları darmadağın olan saçlarımda, uykulu bakan gözlerimde ve alkolden yanmış gibi görünen yanaklarımda gezindi. Yeşil gözlerinin son durağı hafif aralıklı olan dudaklarımdı. Onun için fazla davetkâr görünen dudaklarıma kapanmamak için kendini zor tutarken nefes alışları hızlanmıştı.

Gurur, gözlerini dudaklarımdan çekmek için başını eğince çok daha fazlasıyla karşılaştı. Açılan her düğmeyle ortaya çıkan vücudumun kıvrımları soluğunu kesmişti. Bana dokunmamaya çalışarak parmak uçlarıyla gömleğin düğmelerini çözerken terlemeye başlamıştı. Aldığım hızlı soluklar

yüzünden göğüs kafesim balon gibi şişip iniyordu. Ve bu her olduğunda sütyenden taşan göğüslerim biraz daha Gurur'un görüş açısına giriyordu.

Göğüslerimin kıvrımında gezinen bakışları o kadar yakıcıydı ki vücudumdaki ısı bir kat daha artmıştı. Gurur beni soyarken farkında bile olmadan burnumun dibine kadar girmişti. Uzansam onu öpebileceğim bir yakınlıktaydı. Son düğmeyle gömleğin aralanan perdesinden çıplak tenime baktı. Bakışları karardı ve çenesi hafifçe kitlenirken yutkundu.

Boğazımın hemen altındaki o ince gölgenin, kırılgan bir ışık gibi köprücük kemiğime düşen yansımasını izliyordu. Gurur'un yeşil irisleri biraz kısılmıştı ama arzu ve şehvet hâlâ gözlerindeki yerini koruyordu. Bakışları göğüslerimin kıvrımında oyalandığında hızlanan nefeslerini bastırmaya çalıştı ama aldığı hızlı soluklar dudaklarının arasından usulca yükseliyordu.

Tenime değen bakışları vücudumu cayır cayır yaktığında kendine gelmek için gözlerini bir anlığına yumdu. Bana bakmayınca işlerin onun için daha kolay olacağını düşünmüştü ama öyle olmadı. Uzanıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırmamı beklemediği için başını hemen geriye çekti. Gözlerini açıp benim arzu dolu bakışlarımla karşılaşınca tüm iradesi yerle bir olmuştu. Onu istiyordum ve Gurur bunu çok iyi görüyordu. Bu sefer dudaklarıma kapanan o olmuştu.

Başını omzuna eğip beni öperken aceleci ve sabırsızdı. Birleşen dudaklarımızla içimde patlayan yakıcı bir şeyler vardı. Gurur başlarda yavaş ve nazik bir şekilde beni öptü ama ona verdiğim acemice karşılıklar onu kışkırttığında bir süre sonra daha hoyrat bir şekilde dudaklarıma yapışmıştı. Büyük bir susuzluk yaşıyormuşuz gibi birbirimizin dudaklarında kaybolmuştuk. Sadece onu öpmek bile çok iyi hissettiriyordu.

Omuzlarını tutup onu üzerime çektiğimde iniltim dudaklarımızın arasına karışmıştı. Gurur'un ağırlığını üzerimde hissetmek düşünme yetimi elimden alıyordu. Üzerimde sadece iç çamaşırları vardı ve gömleğin önü tamamen açıktı. Bacaklarımın arasına girmişti ki bir anda ne olduysa hemen kendini geriye çekti.

Üzerimden kalkıp yatağın kenarına otururken sırt kasları gerilmişti. "Ne halt ediyorum ben!" Kendi kendine kızarak başını ellerinin arasına alıp sertçe sıktı. "Uyu Farah, sarhoşsun."

Tam da bu sebeple yataktan emekleyip kucağına çıktım çünkü sarhoştum ve tutkularıma yeniliyordum. Bacaklarımı iki yana açarak kucağına oturduğumda Gurur şaşkınlık içinde beni izliyordu. Düşmemek için omuzlarını tutarken az önce öptüğü dudaklarımı emdim. "Beni istemiyor musun?"

Gurur arkaya düşmeyeyim diye belimi tutarken sorduğum soruyu çok absürt bulmuş gibi gözlerinde inanamayan bir bakış vardı. "Seni istediğim kadar daha önce hiçbir şeyi istemedim."

"O zaman öp beni."

Beni öpmeyi her şeyden çok istiyordu ama buna yanaşmayarak başını iki yana salladı. "Sarhoşsun güzelim."

Ateşim gittikçe yükseldiği için dudaklarına uzanıp onu öptüm. Gurur bana karşı koymaya çalıştı ama birleşen dudaklarımızla kendini kaybetmişti. Beni öpüşü fazla aceleci ve hoyrattı ancak bana olan dokunuşu yavaş ve nazikti. Elleri açık gömleğin içine sızıp sırtımın arkasına uzandığında soluğum kesilmişti. Silah tutmaktan nasır tutan avuç içi tenime sürtünürken alt dudağımı dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırdı.

İnleyerek kucağına iyice yerleşip gömleğinin düğmelerine uzandım. Ancak Gurur belimi iki yanından tutarak hareketlerimi kısıtladı. Hemen ardından başını yavaşça çekerek dudaklarımızı birbirinden kopardı. Beni kucağında tutarken yüzü göğüslerimin hizasındaydı. Ilık nefesleri sütyenin içine karışıp göğüslerimde bir sızı bırakıyordu.

Gurur başını kaldırıp yüzüme baktığında alkol ve utançtan kıpkırmızı olduğuma emindim. Çabuk utanan biriydim. Yanaklarımda gördüğü pembelikle dudaklarının köşesi kıvrıldı. "Bir şeyi bilmem gerekiyor." Sesi kısık ve boğuktu. "Bunu bilmek benim için çok önemli, Farah."

Konuşmak yerine daha farklı şeyler yapmak istediğim için aceleyle, "Neyi bilmek istiyorsun?" diye sordum. Başım o kadar çok dönüyordu ki Gurur'u bile çift görüyordum.

Gurur'un belimdeki eli sahiplenircesine sırtımın arkasına uzandığında bedenimin ona gösterdiği tepkiler inanılır gibi değildi. Elinin gömleğin içine sızıp sırtımın arkasında durması bile beni kıvrandırıyordu. Gurur onu ne denli arzuladığımı görüyordu ama bana karşılık vermek yerine bazı cevapların peşindeydi.

Gözlerini gözlerime kenetleyerek, "Farah," diye mırıldanırken sesinde saklı kalan korkuyu hissettim. "Hayatında benden başka biri var mı?"

Bana neden böyle bir soru sorduğunu anlayacak durumda olmadığım için, "Hayır," dedim. Dilim bir kez daha ağzımın içine yuvarlandığında bu sefer kekeleyerek, "Sen... Senden başka kimse yok," diye sızlandım. Konuşmayı bırakıp neden sevişmiyorduk ki?

Son söylediklerimle Gurur tuttuğu nefesini verse de henüz gevşemek için çok erken olduğunu biliyordu. Onun kucağında ihtiyaç içinde kıvranıp onu öpmek istedim ama bana izin vermeyerek başını arkaya çekti. Yüzü fazla ciddi, yeşil gözleriyse temkinliydi.

"Âşık olduğunu söylediğin o adam kim?"

Bana neden böyle saçma sorular sorduğunu anlamadığımdan kafa karışıklığıyla ona bakıyordum. "Neyden bahsediyorsun, Gurur?" Bana istediğim şeyi bir türlü vermediği için suratım düşmeye başlamıştı. Ona ihtiyacım olduğunu görmüyor olamazdı. "Seni anlamıyorum."

Gurur kaşlarını belli belirsiz çatarken cevaplar konusunda çok sabırsızdı. "Farah başka bir adama âşık olduğunu söylemiştin, kim o adam?"

Başlarda neyden bahsettiğini gerçekten anlamadım ama hafızamı zorlayınca bazı şeyleri hatırlamaya başladım. "Ah, şu konu..." Bir anda gülmeye başladım. "Öyle biri yok." Gülüşlerimin arasında onu işaret ettim. "Peşimi bırak diye sana yalan söyledim." Gurur nefes dahi almadan öylece donup kalmıştı.

Kalbimde başka birinin olmadığını öğrenmek onda düşündüğümden daha büyük bir etki yaratmıştı. Önce taş kesildi ancak daha sonra vücudu gevşemeye başladı. Onu çok korkutan bu soruya nasıl bir cevap alacağını bilmediğinden çok gerilmişti ama cevabımla birlikte kalbindeki tüm korkular bir bir dağılmaya başladı. Başımı döndüren yakışıklı yüzü ciddiyetten uzaklaşıp daha yumuşak hatlara büründüğünde omuzları gevşemişti.

"Hayatında gerçekten kimse yok mu?"

"Kimse yok demedim ki?" Yeniden gerilmeye başladığında kıkırdayarak onu gösterdim. "Sen hâlâ hayatımdasın." Uzanıp dudaklarına sulu bir öpücük kondurdum. "Hayatımda senden başka kimse yok." Bunu duymanın mutluluğuyla beni kendine çekerek öpen o olmuştu. Daha uzun, daha şehvetli ve daha tutkulu bir öpücüktü. Gurur nefes almama bile izin vermeden sahiplenircesine beni öpüyordu.

Bacaklarımı biraz daha açıp kucağına iyice yerleştiğimde altımdaki sertliği hissettim. Kanım kaynarken kendimi Gurur'un büyüleyici öpücüklerine bırakmıştım ki bir kez daha başını arkaya çekti. Şişmiş dudaklarla kaşlarımı çattığımda belli belirsiz gülümsedi. Bir eli sırtımın arkasında dururken diğer eli yüzüme uzandı.

"Son bir soru..."

Yüzümü nazikçe okşarken sorularının ardı arkası gelmiyordu. Somurtarak isteksiz bir şekilde, "Sor," diye homurdandım. "Bu sefer neyi bilmek istiyorsun?"

"Beni hiç mi sevmiyorsun?" Donup kaldım ama Gurur yüzüme küçük dokunuşlar yaparak gözlerini dahi kırpmadan beni izliyordu. Verdiği her solukla nefesinin sıcaklığı göğüslerimin kıvrımına çarparken başını kaldırmış, bana bakıyordu. "Söylesene el kızı," diye fısıldadı boğuk ve kıvranan bir sesle. "Kalbinde bana hiç yer yok mu?"

Normalde bu soruya nasıl bir cevap verirdim, bilmiyordum ama alkolün uyuşturduğu bir zihinle, "O nasıl söz Gurur'um," diyerek üzerine eğildim. Saçlarım yüzünün iki yanına düşerken hafif bir tebessümle burnumu onun burnuna sürttüm. Bir nefeslik mesafede olan yüzünü seyrederken tüm dürüstlüğümle dudaklarına doğru fısıldadım. "Kalbimde senden başka kimseye yer yok."

Gurur böyle bir şey duymayı hiç beklemediği için yeşil gözleri şaşkınlıktan büyüdü. Gözlerinin içindeki dizginlenemez fırtına yeniden ortaya çıkmıştı. İtirafımla birlikte sesli bir şekilde nefes aldı ama bu onun için yeterliliği olmayan cılız bir nefesti. Hemen ardından yeniden ve tekrara düşen derin nefesler aldı. İçine çektiği hava ciğerlerine ulaşmıyormuş gibi nefessiz kalmıştı.

Göğüs kafesi şiddetle hareket ediyor, itirafım karşısında yaşadığı afallamayı savuşturmaya çalışıyordu. Kelimenin tam anlamıyla şoke olmuştu. Son söylediklerim sessiz bir çığlık gibi Gurur'un zihninde yankısını bırakırken göz bebekleri büyümüştü. Sesimi tekrar ve tekrar kulaklarında duyuyormuş gibi dudakları hafif aralıktı, gözlerindeyse inanamayan bir ifade vardı.

Zorla kaçırıp evlendiği bir kadının bir gün onu seveceğine ihtimal dahi vermemişti. Bunun bir rüya olmadığını ve en net gerçeklikte olduğumuzu fark edince birden nefesi daha da hızlanmıştı. Gurur'un kaskatı olan omuzları çözülmeye başladığında yeşil gözleri parladı. İçine çektiği nefeslerle boğazı titrediğinde sertçe yutkundu.

Gözlerimin içine bakarak, "Farah..." dedi ama devamını getiremedi. Konuşmak için kendini zorlayınca dudakları hafifçe titremişti. "Beni gerçekten seviyor musun?" Bunu sorarken bile içinden taşan korku hâlâ gözlerinde bir yerdeydi. Olumsuz bir cevapla yerle yeksan olacağını görebiliyordum.

Gülümsediğimde alkolün üzerimdeki etkisiyle sesim çatallaşmıştı. "Gurur ben sana âşığım, bunu nasıl anlamadın?" Kucağında otururken yüzünü ellerimin arasına alıp yeni çıkmaya başlayan sakallarını okşadım. Avuç içimi çenesinde gezdirirken gözlerimi onun yeşil irislerine diktim. "Sana olan duygularımı kendime bile anlatamıyorum ama seni gerçekten çok seviyorum."

Son söylediklerimle Gurur kendini bir kadının küçük ve narin ellerine bırakarak gözlerini yumdu. Yüzünde gezinen parmaklarımın onda yarattığı huzuru tadarken *sana âşığım* diyen sesimde kaybolmuştu. Sonra gözlerini usulca açarak bana baktı ama daha önce hiç görmediğim gözlerle... Onun bakışlarında uzun süre karanlıkta kalan bir adamın yıllar sonra ışığına kavuşmasının heyecanı vardı. Gözlerindeki derinlik hem mutluluktu hem de tarifi olmayan bir sevinç.

Kollarını uzatıp belimin arkasında birleştirerek beni iyice kendine çekti, bu aynı zamanda bir sarılmaydı. Göğüs kafeslerimiz birleşirken Gurur'un kalbi belki de ilk kez bu kadar hızlı atıyordu. Kalbi hızlı bir ritimdeydi ve gerçek anlamda mutlulukla doluydu. Onu seviyordum, onu gerçekten seviyordum ve bunu benden duymak Gurur için bambaşka bir büyüydü. Vücudunun verdiği tepkilerden bunu görebiliyordum.

"Farah." Bir kez daha adım onun dudaklarından döküldüğünde elini uzatıp yüzüme düşen saçlarıma dokundu. Saçlarıma olan dokunuşu bile ondan beklemediğim bir naziklikteydi.

Gurur'un yüzünde tuhaf bir çözümsüzlük vardı ama gözleri fazla net ve berraktı. "Sen benim için noktası olmayan bir cümlesin," diye kısık bir sesle konuştuğunda sesi titremişti. "Başı var ama bir sonu yok." Belli belirsiz gülümsedi. "Olmasını isteyen de yok."

Gurur bir tutam saçımı parmaklarının arasına aldı ve tek bir teli için dünyaları yakacakmış gibi usulca dokundu saçlarıma. Parmak uçlarıyla saçımı nahifçe okşarken içindeki bastırılmış cümleler dudaklarından döküldü. "Farah bazen susarak, bazense bilmeyerek yüreğimde öyle bir yer edinmişsin ki ne yapsam seni oradan çıkaramıyorum." Sonlara doğru sesi kısılırken bunları biraz da sitem eder gibi söylemişti.

Gözlerini dahi kırpmadan yüzümü seyrederken sanki söylediği her kelime önce havaya karışıyor, daha sonra da kaburgalarıma çarpıp kalbimdeki yerini alıyordu. Gurur'un eli bu sefer yüzüme uzandı ve parmaklarının tersiyle bana dokundu. "Senin varlığına şükretmek başka, yokluğunda eksiye düşmek bambaşka bir mevzuymuş, be güzelim." Bana öyle bir bakıyordu ki sanki bakışlarıyla bile incinecekmişim gibi hassastı.

Dudaklarından çıkan her cümleyle midem kasılıp içim mutlulukla dolarken Gurur, dokunmaya bile kıyamıyormuş gibi yavaşça yanağımı okşadı. Elinin altında kırılıp paramparça olacakmışım gibi hissettiğinden bana dokunan eli bile titriyordu. Bu itirafı yapmanın gerginliğini yaşadığı için nabzı hızlandı. Boynundaki şah damarı belirgin bir şekilde şiddetle atarken alt dudağı hafifçe seğirmişti.

"Farah," diye mırıldandı adımı sahiplenircesine. Hemen ardından yeniden gözlerini gözlerime kilitledi ve "Seni çok derinden seviyorum, hem de öyle böyle değil," diye itiraf etti. Bunun olmasına kendi bile inanamıyormuş gibi hâlâ bunun şaşkınlığını yaşıyordu.

"Farah, çok seviyorum seni ama öyle bir yerden ki bana başka bir adamdan bahsettiğinde bile seni bırakıp gidemedim." Dünya etrafımda bir kez daha döndü ama bu sefer bunu yapan alkol değildi, Gurur'un sözleriydi.

İmkânsız gibi geliyordu ama bir o kadar da gerçekti, Gurur da beni seviyordu. Mutluluktan mı yoksa fazla duygusallaşmaktan mı, bilmem ama gözlerim dolmuştu. "Peki, intikamın?" diye sorduğumda fazladan bir saniye bile düşünmeden, "Vazgeçtim," dedi kesin bir şekilde. "Sana olan sevgim intikam duygusundan daha büyük."

İlk kez aynı duyguda buluşmanın sessizliğiyle birbirimizi izlerken Gurur gömleğin kenarlarını tutarak omuzlarımdan düşürdü. Her şeyimle onun için hazırdım, onunla çok daha fazlasını istiyordum. Artık onun hislerini de bildiğim için bir sonraki adıma geçmemiz için hiçbir engel yoktu.

Ancak Gurur gömleği çıkarıp odasından getirdiği gömleği bana giydirmişti. Kollarımı sırasıyla gömleğin içinden geçirip onu bana giydirdiğinde suratım asıldı. "Benimle olmak istemiyor musun?"

"Bundan daha çok istediğim hiçbir şey yok." Saçlarımı gömleğin içinden çıkarırken gülümsüyordu. "Ama sarhoşsun, yarın sabah kendine geldiğinde pişman olmanı istemiyorum." Yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarını alnıma bastırdı ve bir süre öyle kaldı. Gözlerim kendiliğinden kapandı, bu anın huzurunu hiçbir şeye değişmezdim.

Bir süre sonra Gurur dudaklarını çekince usulca gözlerimi açtım. Başparmağıyla yanağımı nazikçe okşarken yeşil gözlerinde kalbimi kıpırdatan bir şeyler vardı.

"Birlikte bir gece geçirdiğimizde bunun her saniyesini hatırlamanı istiyorum." Sıcacık bir sesle konuşup, "Farah," diye mırıldandı kalbinden taşan yoğun bir aşkla ve hemen ardından ekledi. "Benim nazlı karım." Dudaklarından çıkan bu üç kelime benliğimde izinsiz kalırken Gurur gözlerime kapılıp gitti. "Harbi çok seviyorum kızım seni."

"Ben de..." demiştim ki... Böylesine güzel bir geceyi rezil bir şekilde sonlandırmak istemezdim ama bir anda bastıran mide bulantısıyla kustum.

Gurur'un kucağında samimi bir şekilde oturduğum için hâliyle onun üstüne de kusmuştum. Henüz kendime gelememişken ikinci kez kusmaya başladığımda utanç duygusu, yaşadığım mutluluğu elimden almıştı. Midemdeki her şeyi ikimizin üstüne çıkaracak kadar çok kusmuştum. Bu şimdi yaşanmak zorunda mıydı?

Elimin tersiyle dudaklarımı silip başımı kaldırdığımda nefes nefese kalmıştım. Utançtan yüzüm kıpkırmızı olduğunda gözlerim dolmuştu. "Ö-özür dilerim." Kısık bir sesle konuşurken sesim ağlamaklıydı. Her an ağlayabilirdim çünkü çok utanıyordum.

İkimizin de üstü başı kusmuk içinde kaldığında Gurur başını eğip önce kendi üzerine, daha sonra da benimkine baktı. Şaşırtıcı bir şekilde yüzünde iğrenme duygusunun zerresi yoktu. Belki de beni daha fazla utandırıp

ağlatmak istemiyordu. Son olarak dolan gözlerime bakınca güldü. "Sayende ikimiz de pis olduk," diyerek benim konuşma şeklimi taklit etti. "Kendini daha iyi hissediyor musun bari?"

"Evet." Gurur'un kaşları alayla yukarı havalanınca panikleyerek, "Şey, o anlamda değil," dedim hızlıca. "Kustuğum için kendimi berbat hissediyorum ama midem rahatladı."

Gurur belimi kavrayarak yavaşça ayağa kalktığında bacaklarımı onun beline sarmıştım. Beni odamdan çıkarıp kendi odasındaki banyoya taşıyarak yavaşça yere bıraktı. Hâlâ içkinin tesirinde olduğum için eskisi kadar olmasa da başımın dönmesi devam ediyordu. Dengemi koruyup ayakta durana kadar Gurur ellerini belimden çekmemişti. Dışarıyı arayıp bizim için su ısıtmalarını istediğinde Ali hınzır bir sesle suyun hazır olduğunu söylemişti.

Korumalar sıcak suyu kovalarla odaya getirdiğinde Gurur onların banyoya girmesine izin vermemişti. Gömleğimin önü açık olduğundan iç çamaşırlarım görünüyordu. Gurur onun dışında kimsenin beni bu hâlde görmesini istemiyordu. Her yerim kusmuk olmuşken vücudumun çekiciliği kalmamıştı. Gurur suyu banyoya taşıyıp ılıttıktan sonra gömleğini çıkardı ama atletini çıkarmadı. Benim yanımda hiç soyunmadığı için atlet ve pantolonunu çıkarmamıştı.

Askıdan bir havlu alıp kabaca üzerindeki pantolonu temizlemişti. Zaten kustuğum tek şey içtiğim içkiydi, bu yüzden pantolonunu temizlemesi onu çok uğraştırmamıştı. Benden sonra onun da banyo yapacağını tahmin ediyordum, bu hâlde uyuyamazdı.

Üzerimdeki gömleği omuzlarımdan sıyırdığımda iç çamaşırlarıyla kalmıştım. Onun karşısında sadece iç çamaşırlarıyla duruyordum ancak Gurur başını çevirip bana bakmıyordu. Bunu yaparsa kendine hâkim olamayacağını düşündüğü için vücuduma gözlerine yasaklamış olmalıydı. Sarhoş bir kadından faydalanacak biri olmadığını biliyordum ama üzerine giderek, "Hani senin ilkelerin yoktu ve kuralsız oynardın?" diye sordum alayla.

Gurur tereddüt dahi etmeden, "Öyle zaten," diyerek beni kucağına aldı. Bunu yaparken bile sadece yüzüme bakıyordu. "Ama konu karımsa duracağım yeri bilirim."

Beni duş alacağım yere taşıyıp taburenin üstüne oturmamı sağladı. Bu berbat yerde daha iyi bir banyo yoktu. Gurur arkama geçtiğinde ne yapacağını anlamadım, ta ki suyun sıcaklığını kontrol edene kadar. Maşrapayı alıp kovadaki suya daldırdığında dudaklarımda küçük bir tebessüm oluşmuştu. Beni o yıkayacaktı.

Gurur ılık suyu saçlarımdan aşağıya dökerken bunu daha önce de birçok kez yapmış gibi rahattı. "Daha önce birini yıkadın mı?"

Başımdan aşağıya dökülen su yüzünden gözlerimi kapattığımda Gurur'un sıcak sesini duydum. "Sadece Melek'i, şimdi bir de seni." Kalbim teklemişti, Leyla'yı değil.

Gurur yavaş ve dikkatli hareketlerle saçlarımı köpürtürken bana bir şeyler anlatan sesini duyuyordum. "Melek'i buraya hiç getirmedim ama onu yanıma aldığımda küçücük bir çocuktu. Onun için bir bakıcı tutmama şiddetle karşı çıkıyordu. Beni tüm dünyası yapmıştı, evde ikimizden başka birilerini görmekten hoşlanmıyordu. Bana en yoğun baba dediği yıllardı." Göremesem bile dudaklarında oluşan tebessümü hayal edebiliyordum. "Bazı anlarda kendini yıkamayı beceremediği için onu ben yıkardım."

"Onu gerçekten kızın gibi görüyorsun, değil mi?"

Köpürttüğü saçlarımın arasında parmaklarını gezdirip kafamı yıkarken, "O benim kızım, Farah," dedi tüm içtenliğiyle. "Babasının kim olduğu umurumda değil, Melek benim kızım." Gurur bir süre sustu ama daha sonra biraz sitem biraz da serzenişle yeniden konuştu. "Onunla daha çok vakit geçirmeni isterdim. Melek'in mutlu olduğumu görmeye ve beni en doğru kişiye emanet ettiğini bilmeye ihtiyacı var."

"Neden onu buraya getirmiyorsun?" Kafamdaki elleri buz kestiğinde bu konuda ricacı olarak, "Lütfen onu buraya getir," dedim. "Eğer beni bir süre daha İstanbul'a götürmeyi düşünmüyorsan Melek'i buraya getir." Son zamanlarda Gurur benimle uğraşacak diye yeğenini çok ihmal etmeye başlamıştı. Birlikte geçirecekleri sayılı günleri ellerinden almak istemiyordum.

Gurur sessizliğini koruyunca, "Yoksa Karun buna izin vermez mi?" diye sordum.

Gülüşünü duydum. "Karun babanla uğraşmakla meşgul, Melek'i o evden çıkardığımı bile anlamaz."

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Karun'un en büyük talihsizliği senin yeğenin olmak. Senin yüzünden babama verdiği hiçbir sözü tutamıyor."

Saçlarımın arasındaki parmakları kafama masaj yaparken sesi huysuzdu. "Ben bile bazı konularda kendime hiç güvenmiyorum, o neyime güvenip benim adıma babana söz veriyor?"

"Babamla çok sorun yaşadılar mı?"

"İkisi de Ordu'da olduğumuzu biliyor ama ben izin vermediğim sürece buraya gelemezler. Annen benimle güvende olduğunu bildiği için babanı sakinleştirmekle meşgul." Aklına ne geldiyse keyifsiz gülüşünü duydum. "Tabii bunun için benden yüklü miktarda para aldı." Annemden başka kimse damadını haraca bağlayamazdı.

"Peki, babam ve Karun?" diye sordum. Gurur'un beni kaçırmasıyla iki aile arasında neler yaşandığını merak ediyordum.

Gurur maşrapadaki suyu yavaşça kafamdan aşağıya dökerken bir kez daha güldüğünü duydum. "Baban sana ulaşamadıkça hırsını Karun'dan çıkarıyor. Karun da babandan laf işittikçe her saat başı arayıp bana küfrediyor," dediğinde az kalsın kahkaha atacaktım. Gurur yüzünden Karun'un başı hiç beladan kurtulmuyordu.

Saçlarımı duru suyla yıkayınca nihayet gözlerimi açabildim. Gurur yerdeki süngeri alıp onu köpürttükten sonra saçlarımı bir omzumda topladı. Köpüklü süngeri vücudumdaki en sevdiği yere, yani boynuma sürterken keyifli bir mırıltı çıkarmıştı. Canımı yakmaktan korktuğu için süngeri tenime fazla bastırmıyordu. Beni yıkarken o kadar nazik ve dikkatliydi ki kendimi porselen bir bebek gibi hissediyordum. Gurur bana kırılacak bir şeymişim gibi davrandıkça da kendimi böyle hissetmeye devam edecektim.

Gurur süngeri boynumda ve omuzlarımda gezdirip sadece vücudumun bu kısımlarına dokundu. Sınırlarını zorlamamak için istese de daha fazlasını yapamadı, aramızda henüz aşamadığımız çok şey vardı. Benimle ilgili hiçbir şeyi aceleye getirmek istemediğinden bana karşı çok sabırlıydı. Omuzlarımdan tutup ayağa kalkmamı sağladı. Beni kendine doğru çevirdikten sonra eğilip maşrapayı tekrar suyla doldurmuştu. Gurur suyu yavaşça kafamdan dökerken bile yüzüm dışında hiçbir yere bakmıyordu.

Tenimden süzülen su damlacıkları vücudumun kıvrımlarına doğru akarken Gurur bana bakmamak için üstün bir çaba gösteriyordu. Karısının vücudunun her zerresini ezberlemek isterken ona yasakmışım gibi başını eğmekten çekiniyordu. Kendini zorladıkça alnında ter damlacıkları birikiyordu ve dişlerini sıktığı için çenesi hafifçe kitlenmişti. Delicesine arzuladığı kadın yarı çıplak bir vaziyette karşısındaydı ama ona dokunamıyordu.

Eğer sarhoş olmasaydım hiçbir güç beni Gurur'un elinden alamazdı ama sarhoştum ve bu bana dokunmasına engeldi. Vücudum tamamen köpükten arınınca daha fazla dayanamayıp ayağımla aramızdaki tabureyi kenara çektim. Bir anda ellerimi omuzlarına bastırıp sırtını arkasındaki duvara yasladığımda afalladı. Daha o bir şey söylemeden parmak uçlarımda yükselip onu öptüm.

İstediğim şey öpüşüme karşılık vermesi ve ellerini vücudumun her yerinde gezdirmesiydi. Ancak Gurur ellerini bana dokunmak için değil, beni durdurmak için kullandı. Omuzlarımı tutup beni hafifçe geriye çektiğinde hayal kırıklığına uğramıştım. Gurur dudaklarımın tadını daha yoğun hissetmek istercesine dudaklarını emip boğuk ve hafif kalın bir sesle beni uyardı.

"Farah, durman gereken bir noktadasın." Yeşil gözleri bir anlığına vücuduma kayar gibi olsa da hemen kendine engel oldu. Bakışlarını yüzümde tutmak için uğraşırken, "Zorlama güzelim," dedi. "Yoksa sabaha kadar seni uyutmam." Uyutmamaktaki kastının ne olduğunu anlayınca dudaklarım kıvrıldı. Gurur bunu görünce bir küfür savurup kaçarcasına kapıya yürüdü.

Havluyu alıp yanıma geldiğinde aramızdaki cinsel çekime son vermek için havluyu hemen vücuduma sarmıştı. Beni kucağına alarak banyodan çıkarıp yatağın kenarına bıraktı. Banyodan aldığı küçük havluyla saçlarımdaki suyu alırken çok aceleciydi. "Burası çok serin, hasta olacaksın."

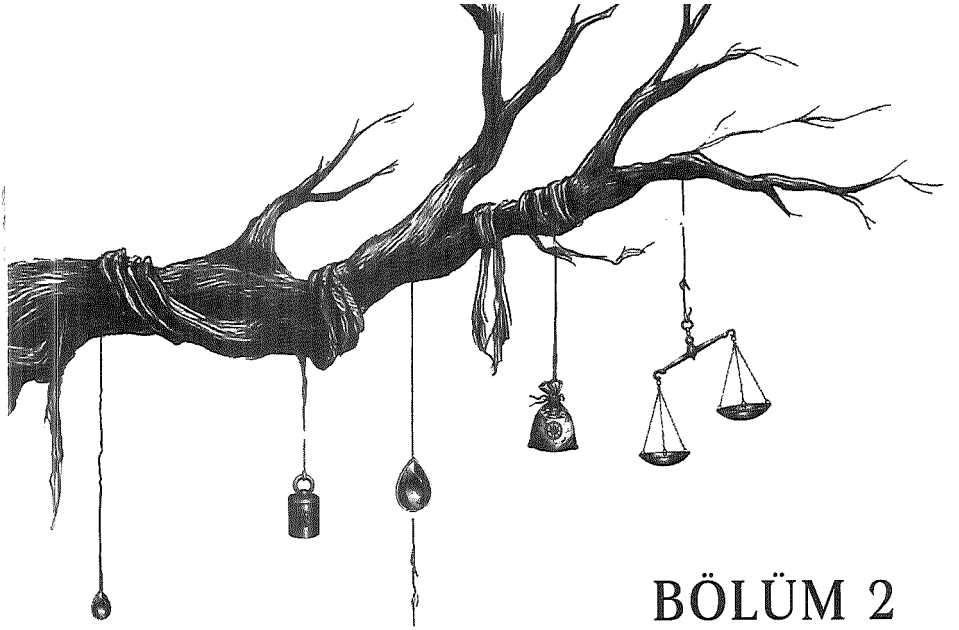
Gurur saçlarımı kuruturken alt dudağımı ısırdım ve gözlerimi süzerek ona baktım. "Eğer sen de soyunursan eminim ısınacak bir yol bulabiliriz."

Havluyla yüzümü kapatarak yüksek sesle güldü. "Şu arsızlığın sen ayıkken de olsa ne olurdu? Bakalım o zaman seni kim elimden kurtarabilir."

Saçlarımı havluyla kuruttuktan sonra havluyu saçlarıma sararak dolaba yürüdü. Gardıroptan beyaz gömleklerinden birini alıp elime tutuşturdu. "Daha fazla üşümeden bunu giy ve hemen yatağa gir." Bunları söyledikten sonra yıkanma sırası ona geldiği için banyoya girmişti.

Rakının çoğunu kusarak çıkarmama rağmen ayağa kalkınca yerimde sendeledim. Zemin ayaklarımın altından çekilir gibi olduğu için dengemi korumak kolay değildi. Önce havluyu, daha sonra da ıslak iç çamaşırlarımı çıkarıp yere attım. Gurur'un gömleğini giydiğimde gömleğin düğmelerini kapatmak işkence gibi bir şeydi. Son düğmeyi de kapatınca emekleyerek onun yatağına girip battaniyeyi üzerime çektim.

Şömine yanmadığından Gurur'un odası gerçekten çok soğuktu. Yatak daha soğuk olduğundan yerimi ısıtırken tir tir titriyordum. Battaniyeyi kafama kadar çekerken birkaç kez hapşırmıştım. Eğer bir an önce ısınmazsam yarına hasta olabilirdim. Normalde kolay kolay uyuyamazdım ama alkolün etkisindeyken kıvrıldığım yerde sızıp kalmıştım. Hasta olmayayım diye Gurur'un benim için şömineyi yakıracağını ve şömineye sırtını dönerek bana sarılacağını bilmeden uyumuştum.

BÖLÜM 2

BANA TİKSİNEREK BAKMA

"Sevdiğinin gözlerinde eksildiğini hissettiğin an dünya başına değil, içine yıkılır."

Camdan vuran gün ışıkları kirpiklerimi titreştirirken gözlerimi açmak için kendimi zorladım. Güneşin yoğun ışıkları gözlerimi rahatsız ettiğinden iniltiler çıkararak yatakta dönmeye çalıştım. Ancak karnımdaki eller kıpırdamama izin vermiyordu. Başım öyle bir zonkluyordu ki sersem gibiydim. Karnımda birleşen elleri çekmek için tuttuğumda kaskatı kesildim. Neler oluyordu?

Omzumun üzerinden arkaya bakarken bu yatağa nasıl ve kiminle girdiğimi hatırlamıyordum. Gurur'un yüzüyle karşılaşınca önce rahatladım fakat hemen sonra eskisinden daha çok gerildim. Onun yatağımda ne işi vardı? Onun odasında olduğumu anlayınca gözlerimi belerttim.

"Neden kendi odamda değilim?" Gurur'un ellerini iterek yatakta oturduğumda Gurur da uyanmaya başlamıştı ama ona bakmak yerine şaşkınca etrafıma bakıyordum. "Neden senin odandayım?"

Gece geç saatte uyumuş olmalı ki anlamsız mırıltılar çıkararak gözlerini araladı. Gurur yatakta kıpırdanırken yeni uyandığı için sesi henüz tam

açılmamıştı. Kalın ve hafif pütürlü bir sesle, "Günaydın," diyerek yatakta oturdu. "Saat kaç?"

Ondan uzaklaşmak için yatağından çıkıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Senin odanda ne işim var?"

Gurur parmaklarını tarak yerine kullanıp dağınık saçlarını düzeltirken yeşil gözleri uykulu bakıyordu. "Farah, neyi sorduğunu bile anlamıyorum." Bana kapıyı gösterirken her an tekrar uyuyacakmış gibi görünüyordu. "Kendime gelmem için bana biraz müsaade eder misin?"

Yataktaki yastığı alıp suratına sertçe vurarak uykusunu dağıtmaya çalıştım. "Gurur..." demiştim ki üzerimdeki gömleği fark edince cümlemin devamı gelmedi. Bana bol gelen gömleğe garip bakışlar atıyordum.

Gömleğin açık yakasını çekiştirip içine bakınca iç çamaşırlarımı bulamadım. Üzerimde bir gömlekten başka hiçbir şey yoktu. Bu da ne demekti? Dehşete kapılmış bir ifadeyle Gurur'a baktığımda odanın içinde ağır bir sessizlik vuku bulmuştu. Ağır, boğucu ve oldukça gergin bir bakışma aramızda geçerken ne diyeceğimi bilmez bir hâldeydim.

Gurur ise uykusu tamamen dağıldığı için eğlenen gözlerle soğuk terler dökmemi izliyordu. "Biz... bizim." İşaret parmağımı önce ona, daha sonra da kendime doğrulttuğumda endişeden kekeliyordum. "Bizim aramızda ne geçti?"

Ben sadece bir gömlekleydim ama benim aksime Gurur'un üzerinde tişörtü ve eşofman altı vardı. Sırtını yatak başlığına yaslayıp sere serpe oturduğunda benzer soru işaretleriyle o da bana bakıyordu. "Tam olarak neyi bilmek istiyorsun?"

"Neden senin yatağında uyandığımı ve neden üzerimde gömleğin olduğunu?" Derimin altı ısınmaya başladığında yerimde rahatsızca kıpırdanarak gömleğin eteklerini aşağıya çekiştirdim. "Kıyafetlerim ve iç çamaşırlarım neden üzerimde değil?"

Gurur'un eğlenen ifadesi kaybolduğunda şimdi yüzü daha ciddiydi ve gözleri hafifçe kısılmıştı. "Dün geceyi hatırlamıyor musun?"

Ağrıdan başıma ince sızılar girerken kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım dün geceye dair hiçbir şey hatırlamıyordum. İyice düşünerek neler olduğunu anlamaya çalıştım ama tek hatırladığım tepedeki çam ağacının altında bir bardak rakı içtiğimdi. Bir bardak içki dün geceyi hatırlamayacağım kadar beni sarhoş mu etmişti? Yere bakınca iç çamaşırlarımı görüp yutkundum. Burnumun direği sızladığında yaşadığım hayal kırıklığı azımsanamazdı.

Sarhoşken bana dokundu mu?

"Sen..." Sesim cılız çıkarken inanamayan gözlerle Gurur'a bakıyordum. Her an ağlayabilirdim ve bunun olması an meselesiydi. "Benden faydalandın mı?"

"Faydalanmak mı?" Gurur yataktan çıktığında ona küfretmişim gibi yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Bu açıdan bakarsak benden faydalanan sensin." Beni şoke ederek tam karşıma dikildi ve alaycı gözlerini bana çıkardı. "Hatırlamıyorum diyerek bundan kaçamazsın, dün gece üzerime atlayan sendin."

"Yapmam ben öyle şeyler!"

Gurur başını omzuna eğdiğinde hınzır gözlerle beni süzüyordu ama aynı zamanda mağduru oynayarak yüzüne sahte bir üzüntü kondurmuştu. "Dün gece beni çirkin emellerine alet ettin, bunun sorumluluğunu almalısın."

"Ne yapmalıyım?" diye sordum şoke olmuş bir hâlde ama neyden bahsettiğini bile anlamıyordum. "Nikâhıma mı alayım seni?"

"O işi ben zaten hallettim, sen bundan sonra bana bakmakla yükümlüsün."

"Nedenmiş o?"

Gurur gülmemek için yanaklarının içini dişlerken ciddi görünmek için elinden geleni yapıyordu. "Dün gece beni yatağa atmadan önce verdiğin tüm vaatleri tutmalısın." Ne dediğinin farkında mıydı?

Yüzüm bembeyaz kesildiğinde ürkerek arkaya doğru küçük adımlar attım. "Ben sana hiçbir vaatte bulunmadım."

Şimdi gözlerini belertip afallayan bir ifadeyle bana bakan oydu. "Ne yani, tüm o tatlı sözlerin işin bitene kadar mıydı?" Tripli bir şekilde bana kapıyı gösterdi. "Çık dışarı, seni görmek istemiyorum." Hüsrana uğramış gibi göründüğü için şaka mı yapıyordu yoksa ciddi miydi, hiçbir şey anlamıyordum.

Sabah sabah henüz afyonum bile patlamamışken duyduklarımın şaşkınlığından çıkamıyordum. Gurur'un ifadesi fazla düz, bakışlarıysa son derece ciddi olduğundan tüm vücudum titredi. Benim ondan hesap sormam gerekirken o benden hesap soruyor ve beni istemediğim şeyleri yapmakla suçluyordu.

Sinirlerimi altüst ettiği için gözlerimden birbiri ardına yaşlar akıtarak, "Bu doğru olamaz," diye fısıldadım zayıf bir sesle. "Ben... Hiçbir şey hatırlamıyorum." Utanç içinde başımı eğdim, ona bakmaya bile yüzüm yoktu. "Dün gece ne yaptığımı hiç bilmiyorum." Onunla yattım mı? Beni asıl kahreden şey Gurur'un sarhoş olmamı umursamayıp benimle birlikte olma ihtimaliydi. Gerçekten bunu yaptı mı?

Gurur'un dudakları düz bir çizgide buluştuğunda nefesi ciğerlerine ağır gelmiş gibi sıkıntıyla soludu. Aramızdaki çift taraflı güvensizlik ete kemiğe

bürünmüş gibi ikimizin de yakasına yapışmıştı. Bir şeylerle meşgul olmak ister gibi yerdeki pantolonunun cebinden sigara paketini ve çakmağı çıkardı. "Seni rahatsız eden şey benimle birlikte olmak mı yoksa bunu sarhoşken yapmak mı?" Şu an için tek ilgilendiği bunun cevabıydı.

Parmaklarım içe doğru büküldüğünde tırnaklarım serin bir bıçak gibi avuçlarıma battı. "İkisi de." Sesimi güçlü çıkarmaya çalışırken cevabım gerçek duygularımın tam tersiydi. Hissizce ona bakıp kuruyan dudaklarımı araladım. "Seninle bir geceyi geçirmek başlı başına kötü bir durum, bir de bunu sarhoşken yapmak..." Yüzümü hafifçe buruşturdum. "İğrenç."

Gurur'un bakışları yüzüme kitlendiğinde nefes alışları hızlanmıştı ama heyecan veya mutluluktan değil, hayal kırıklığından. Gözlerindeki o muzır ifade kaybolduğunda gökyüzünden düşen yıldızlar gibi irislerindeki parıltılar sönmüştü. Yüzümdeki tiksinti ifadesine baktıkça söyleyemediği her şey bir yaratığın pençesi gibi boğazını tırmalıyordu ama o dudaklardan tek kelime çıkmıyordu.

Gurur'un dudaklarından çıkan tek şey bir ağıt gibi havaya karışan acı dolu bir soluktu. "Ne var, biliyor musun?" Tüm vücudu kasıldığında iri parmaklarının arasındaki sigara paketini sıktı.

İçli bir şekilde gözlerime bakarken o paketin içindeki her dal sigara gibi artık o da biraz kırıktı. "Dün geceki Farah sadece bir geceliğine vardı ama ona çok kolay alışmıştım." Kaşları hafifçe büküldüğünde omuzları belirgin bir şekilde düştü. "Bu yeni hâlineyse alışacağımı hiç sanmıyorum."

Bir nedenden dolayı onu çok kırdığımı görebiliyordum ama bunun sebebini anlayamadım. Birbirimize karşı hep saçma sapan konuşurduk ama Gurur asla keder içinde olmazdı. Bana olan bakışları yüzümü buruşturduğum an değişmişti. Biraz geriye sarınca sevkiyat gecesini hatırladım. O gece de tıpkı böyle yaralı görünmüştü gözlerime. İlk kez o gün yüzümü buruşturarak ona bakmıştım ve uzun süre yerinden hiç kıpırdayamamıştı.

Ona küfretsem bile tepki vermezdi ama küçük bir tiksinti ifadesiyle Gurur paramparça oluyordu. Bunun nedeni neydi? Onunla ilgili tüm soruları sonraya saklayıp derin ama sıkıntılı bir nefes aldım. "Dün geceki Farah alkolün etkisinde ne yaptığını bilmeyen biriydi."

Gurur soğuk bir şekilde güldü ama gülüşü fazla sahte olduğu için mutluluktan çok uzaktı. "Dün gördüğüm kadın alkolün etkisinde olabilirdi ama mutluydu." Bir şeyleri boşvermiş gibi avuçlarında buruşturduğu sigara paketini yere attı. Yeniden bana baktığında yeşil gözlerinde sisli bir orman vardı. Derin, puslu ama net değil.

"Dün geceki kadın kendini kasmadan içinden geldiği gibi konuşan biriydi." Bakışlarıyla aramıza aşılmaz mesafeler koyarken buna tezat olarak

bana doğru bir adım attı. Attığı o adım bile devrik bir cümle gibi ucu açık bir şekilde bir şeyleri sonlandırıyordu.

"En önemlisi o kadın bana senin gözlerinle bakmıyordu." Gurur onda yarattığım acının tortusunu yüzünde taşırken öylesine bir harekette bulunarak omuzlarını hafifçe silkti. "Tiksinerek..."

Bakışlarımı kaçırdığımda nefes almaya ihtiyaç duyarak pencereye baktım ama kapalıydı. Gurur dışında her yere bakmaya başladığımda dilimin ucuna kadar gelen tüm kelimeleri yutmak zorunda kalmıştım. Ondan midem bulanmıyordu, bana hissettirdiği son şey bile tiksinti değildi. Ne yazık ki hissettiklerimi ve gerçek duygularımı ona söyleyemiyordum çünkü bu aşamada benden vazgeçmesi için her şeye ihtiyacım vardı. Artık onun çekim alanından çıkıp evime dönmek istiyordum.

Gurur yanımdan geçip kapıya yürürken bu sefer o da bana hiç bakmamıştı. "Dün gece hiçbir şey yaşanmadı." Soğuk bir sesle konuşup kapıyı açtığında bir an önce bu odadan çıkmak ister gibiydi. "Çok içmekten sarhoş oldun. Kustuğun için seni yıkamak zorunda kaldım ama iç çamaşırların üzerindeydi."

Onunla birlikte olmanın benim için kötü bir şey olduğunu düşünüyordu ama aslında beni rahatlatan şey bu konudaki güvenimi sarsmamasıydı. Sarhoşken bana dokunsaydı onu asla affetmezdim. Gurur'un sırtıyla bakışırken, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordum.

Tam sevinmeye başlamıştım ki, "Değil, bilmen gereken bir şey daha var," diyerek yaşadığım mutluluğu ellerimden çekip aldı. Durup bana döndüğünde iğneleyici bir tutumla dudaklarımı işaret etti. "Saymadım ama dün gece seni birçok kez öptüm." Böyle bir şey duymayı beklemediğim için zamanın sonuna gelmişim gibi hareketsiz kalmıştım.

Gurur dün gece beni öptüğünü itiraf ederken her zamanki gibi umursamaz ve sakin görünüyordu ama aslında dışarıya gösterdiği kadar rahat değildi. Göz kontağını kesip bakışlarını kontrolsüz bir şekilde kulübede gezdirmesi bile aslında çok gerildiğini gösteriyordu. Beni öptüğünü söylediği an kalbimin bahçesini mesken tutan kelebeklerin hepsi kozalarından çıkmaya çalıştı ama buna izin vermedim.

Kendime sahte bir mutluluğu yasaklayarak başımı kaldırdım. "Anladım." Hiçbir şey anlamazken tek bir kelimeyle onu geçiştirdim. "Yanağa konulan birkaç öpücüğü büyütecek biri değilim."

Bu konuyu kapatmak için ben aptalı oynadıkça Gurur'un sabrı biraz daha taşıyordu. Sinirliyken her zaman insana dik dik bakardı, çenesi hafifçe ileri çıkar ve sağ elini yavaşça sıkardı. "Yanağından öptüğümü de nereden çıkardın?"

"Yanağımdan öptüğünü düşünmek istiyorum." Sakince konuşup bu konudan sıkılmışım gibi tüm ağırlığımı bir ayağımın üzerine verdim. "Sarhoş bir kadını dudağından öpmek seni fırsatçı biri yapar."

"Fırsatçı herifin tekiyim." Yeşil irisleri dudaklarıma kaydığında dün geceyle ilgili bazı sahneler hafızasında canlanmış gibi bakışları koyulaştı. Bir filmin en güzel sahnesini geriye sarmak isteyen bir adamın gizli heyecanıyla dudaklarımı izliyordu. "Ve şanslısın ki..." Arzuyla tutuşan gözlerini gözlerime kenetledi. "Dün geceyi sadece birkaç öpücükle atlattın."

Nabzım boğazımda atmaya başladığında dün geceye dönmeyi ne çok istedim. Onun dudaklarının tadını almayı ve o anın içinde kalmayı çok isterdim ama sabah olmuş, dün geceye ait tüm güzel anılar bir tek onun zihninde kalmıştı. Dün gece ne yaşandıysa bunu hatırlamak için her şeyi yapabilirdim. Tenim ısınırken kaşlarımı çatmak için kendimi zorladım ama zerre kadar sinirli değildim.

"Beni neden öptün?"

Az önce yüzümü buruşturarak ona baktığım için Gurur hâlâ bunun sinirini yaşarken abartıyla gözlerini devirdi. "Seni öpmeye çok mu meraklıyım sanıyorsun?" Önüne dönüp odadan çıktı ama gitmeden hemen önce söyledikleriyle beni yerin dibine soktu. "Dudaklarıma yapışan sendin, gururun incinmesin diye sana karşılık verecek kadar beyefendiyim." Onu tanımasam son söylediklerine inanacaktım. Gurur'un beyefendi olmakla yakından uzaktan alakası yoktu.

Gurur'un odasından çıkıp kendi odama girince hemen gardırobu karıştırdım. Benim için aldığı kıyafetlerin hiçbiri benim tarzım değildi ama giyemeyeceğim şeyler de değildi. Yeni iç çamaşırları giydikten sonra mor kadife bir elbise giydim. Üzerimdeki uzun kollu elbise Karadeniz'in sisli ormanlarından kopup gelen bir gölgeyi çağrıştırıyordu. Elbisenin yaka ve göğüs kısmındaki nakışlar bu yörenin kadınlarının sabırla işlediği el emeğiydi.

Açık saçlarımın üzerine bağladığım başörtü dün taktığımdı. Yazmanın uçlarını ensemde sıkıca bağlayarak eski aynanın karşısında altın sarısı pullarını düzelttim. Alnıma dökülen pullar sıra sıra tek bir çizgideydi. Belime bağladığım renkli kuşak bir kadının hem belindeki yükleri hem de içindeki inadı taşır gibiydi. Bu kuşak sıradan bir kemer değildi, kuşak bir şalı andırıyordu. Kalın dokuluydu ve uçları püsküllüydü. Belime iki kat sarıp bağladığımda uçları yana doğru sarkıyordu.

Yazmanın pullarını biraz daha aşağıya çekerek alnımdaki şişkinliği saklamaya çalıştım. "Acaba nereye çarptım?" Bu şişkinliğin nasıl olduğunu bilmek bile istemiyordum.

Yeni çoraplar giydikten sonra bu sefer kırmızı çiçekli siyah lastikleri ayağıma geçirdim. Odamdan çıktığımda kulübenin her yerinde Karadeniz'in dağ kokan havası vardı. Burası sabahları çok serin olduğundan salondaki sobanın yanmasını çok isterdim ama Gurur buradayken ateşi yakamazdım. Mutfaktan gelen seslerle yönümü değiştirip mutfağa girdim. Küçük tüpün üstünde kaynayan çaydanlığın buharı pencereye yansırken Gurur'un sırtı bana dönüktü.

Bana arkası dönüktü ama yüzünü yan profilinden görebiliyordum. Bıçakla ekmeği keserken çok ciddi görünüyordu ve dudaklarını birbirine bastırmıştı. Çehresi sertti, ifadesi buruk, gözlerindeyse saklayamadığı bir hüzün vardı. Odadaki tavrımı ve yüzümü buruşturarak ona bakmamı hâlâ sindirememiş gibi burkulmuştu bakışları. Bana kırgın olmasına rağmen bize kahvaltı hazırlıyordu. Gurur'un üzerinde sanki Karadeniz'in bin yıllık sabrı vardı, ona ne yaparsam yapayım hep sineye çekiyordu.

Geldiğimizden beri mutfaktaki bulaşıklara kimse elini atmamıştı ama şimdi ortalıkta tek bir bulaşık yoktu. Gurur ne zaman mutfağa girse o bulaşıklar yıkanmazdı ama gizemli bir şekilde ortadan kaybolurdu. Pencereye yaklaşarak kafamı dışarı uzattım. Aşağı bakınca tüm mutfak gereçlerini yerde görmeyi umuyordum çünkü bu tam olarak Gurur'un yapacağı bir şeydi ama hiçbir şey yoktu.

Dikkatini çekmek için hafifçe öksürdüm. "Günaydın."

Gurur sesimi duyunca sinirli bir şekilde, "Kahvaltını kendin hazırla," diyerek omzunun üzerinden bana baktı. Beni gördüğü an elinde tuttuğu bıçak, ekmeğin üzerinde hareketsiz kalmıştı.

Pencerenin önünde dikildiğim için sabah güneşi bana vururken Gurur nefes dahi almadan beni izliyordu. Üzerimdeki koyu mor elbiseyi bana çok yakıştırmış olmalı ki çatık kaşları düzelmeye başlamıştı. Bedenimi saran elbisenin gümüş ve kırmızı işlemeleri güneşin ışığında belli belirsiz parlıyordu. Gurur'a doğru yürürken belime sardığım şal kuşak, nazlı bir rüzgârdaymış gibi hafifçe dalgalanıyordu. Gurur'un dudakları yavaşça kıvrıldı, belimi incelten bir vurguyla aşağıya sarkan kuşağın püsküllerine bakıyordu.

Yeşil gözleri aşağıya kayınca ayağımdaki yün çorapları ve çiçekli lastik ayakkabıları gördü. Gurur'un dudaklarındaki küçük kıvrılma, sıcak bir tebessüme dönüştüğünde ilk ısıttığı şey tenim olmuştu. Onun yoğun bakışlarına maruz kalan her parçam artık üşümekten çok uzaktı. Gurur baştan ayağa beni süzüyor, bakışları tek bir noktada kalamıyordu. Vücudumun neresine bakarsa baksın o kısmı daha çok seviyormuş gibi bir hâli vardı.

Son olarak saçlarıma bağladığım yazmada oyalandı bakışları. Rengârenk keşanı[1] görünce gözleri parıldadı. Beni izlerken sanki çocukluğunun o yayla günlerine geri dönüyordu. Odada olanları hatırlayınca tüm keyfi kaçarak önüne döndü. Yanında durup doğradığı ekmekten bir dilim alıp ısırdım.

"Sorun nedir?"

Gurur kaldığı yerden ekmeği doğrarken dil ucuyla beni geçiştirdi. "Mevzu derin."

Gülmemeye çalışarak hınzırca, "Konu gözlerin," dedim.

"Nesi varmış gözlerimin?"

"Fazla küskün bakıyor."

Bıçağı tahtaya sapladığında omzuma çarparak yanımdan geçti. "Ben sen miyim, çocuk gibi küsecek değilim."

Gurur masanın üzerinde duran kavanozu alıp çayı demlemeye başlarken tenezzül edip bana bakmıyordu. "Özür dilerim." Söylediklerimle bir an bana dönecek gibi olmuştu ama inadını sürdürüp bunu yapmadı.

Küçük adımlarla yanına gidip parmak uçlarımla gömleğinin kolunu tuttum. Bana bakması için gömleğini hafifçe çekiştirirken, "Gerçekten çok özür dilerim," diye mırıldandım. "Senden tiksinmiyorum veya midemi bulandırmıyorsun. Öyle bakmamalıydım, çok üzgünüm."

Gurur çaydanlığın kapağını kapattıktan sonra kolunu kurtarıp beni görmezden gelmeye devam etti. Çaydanlığı tüpün üstünden alırken veya tavayı tüpün üzerine koyarken hiç ateşe bakmamıştı. Böyle anlarda başını hafifçe eğer, doğrudan ateşe bakmaktan kaçınırdı. Suçluluk dolu bir sesle konuşup ona yaklaşmaya çalışmıştım ama aramıza koyduğu mesafeler birkaç adımda kapanacak gibi değildi.

"Ben yemeyeceğim, kendin için hazırla." Onu bırakıp kapıya yürüdüm. Beni yok sayıp durduğu için tüm iştahım kaçmıştı. Gurur da kendince bazı konularda haklıydı, belki de yüzümü buruşturarak onun açık bir yarasına dokunmuştum.

Dışarı çıktığımda Karadeniz'in sert havası üşümeme neden olmuştu, üstelik başımın ağrısı hâlâ devam ediyordu. Bahçede dikilen korumaların hepsi tuhaf gözlerle bana bakınca sebebini anlayamadım. Erik ağacının altında dikilerek sigarasını içen Ali beni görünce sırıttı. "Günaydın, küçük ayyaş." Parmaklarının arasında duran sigaradan bir nefes alarak cebindeki telefonu çıkardı. "Gecen nasıl geçti?"

Keyifsiz bir şekilde ona doğru yürürken ellerimi kafama bastırdım. "Hiçbir şey hatırlamıyorum." Sızlanarak Nisan'a döndüm. "Bana bir ağrı kesici bulur musun lütfen?"

[1] Renkli kareli desenlere sahip geleneksel bir başörtüsü ve kumaş türü. (Editör Notu)

Nisan başını sallayarak kulübeye girdiğinde Ali'nin karşısında durdum. "Gurur bana soğuk yapıyor." Burnumdan nefesimi verirken suçlu çocuklar gibi omuzlarımı düşürdüm. "Bildiğin trip atıyor."

Ali telefonda bir şeyler yaparken homurtuyu andıran bir ses çıkardı. "Bana en son trip attığında bir ay benimle konuşmamıştı." Ciddi anlamda tripli bir kocam vardı.

Telefonu elime tutuşturduktan sonra Ali sırtını ağaca yaslayıp telefonu gösterdi. "Klip işine atılmayı düşünüyorum, bir baksana sence nasıl olmuş?" Siyah gözlerindeki bu şeytani ifade de neyin nesiydi?

Telefonun ekranında bir video vardı ama henüz açıp bakmama fırsat olmadan içeriden çıkan Nisan, "Farah Hanım bakmayın," diyerek beni uyardı.

Nisan bir bardak su ve ağrı kesiciyle yanıma gelip telefonu almak için uzandı. Ancak Ali kaşlarını çatınca elini çekmek zorunda kalmıştı. Ali kıdem olarak onun üstü olduğundan Nisan onu kızdırmayı göze alamıyordu. Mavi gözlerini bana dikip sadece bakışlarıyla videoyu açmamam gerektiğini söylüyordu. Burada dönen oyunları merak ettiğimden Nisan'ın uyarılarını yok sayıp videoyu başlattım.

Videoyu açınca bir şarkı çalmaya başladı. Hemen ardından ekranda beliren görüntümle neye uğradığımı anlamadım. Bu videoda sarsakça yürümeye çalışıyordum ama attığım adımlar fazla ölçüsüzdü. Video kulübenin bahçesinde çekilmişti.

Saçlarım darmadağındı, gözlerim baygın bakıyordu ve yanaklarım kızarmıştı. Sarhoş olduğum çok açıktı. Ali sadece beni çekmekle kalmamış, bir de işsiz gibi çektiği görüntüleri editleyerek bir video yapmıştı. Arka fona da bir çocuk şarkısı eklemişti.

Ben sarhoş adımlar attıkça arkadan, "*Paytak paytak yürürsün, sen ne tatlısın,*" diye bir çocuk şarkısı çalıyordu. "*Bazen gölde yüzersin, bazen uçarsın.*" Olamaz, bu bir ördek şarkısıydı!

Şarkının, "*Ördek haydi gel konuş,*" kısmında sahne değişiyordu ve ben bir ağaca sarılıyordum. Kamera yüzümü yakın çekimde alırken ağaca sarılarak bir şeyler söylüyordum.

Ali sesimi kıstığı için dudaklarımı kıpırdattıkça şarkının, "*Vak vak vak vak vak,*" kısmı çalıyordu. Ali kendi sesini de videoya eklediği için onun sesinden, "*Haydi bir şarkı söyle,*" dediğini duydum ve tekrar ekrandaki yüzüm belirdi. "*Vak vak vak vak vak.*"

Videoyu izledikçe utançtan yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Sinirden burun deliklerimden ve kulaklarımdan dumanlar çıktığına emindim. Ağaca sarılırken ben aslında başka bir şey söylüyordum ama Ali videoyla oynadığı için

sanki vak vaklıyordum. Pancar gibi kızarırken hemen videoyu sildim ancak Ali sırıtarak, "Doksan dokuz kopyası daha var," dedi.

"Gerzek herif!" Ona çıkışarak telefonu ondan uzak bir yere attım. "Yüz kopya çıkaracak kadar ne yaşıyorsun?"

Sigaranın izmaritini yere atıp ayakkabısının ucuyla söndürürken bana telefonunu gösterdi. "Telefonumu getir yoksa seni bir günde meşhur ederim."

"Bunu yapamazsın!"

"Bahse var mısın?" Ali hiç utanmadan bana şantaj yaparken çok eğleniyordu.

O saçma videoyu internette yayınlamasını istemediğimden ayaklarımı yere pat pat vurarak telefonu aldım. Ekranı kırık telefonu ona uzattığımda Ali parmak uçlarıyla telefonu alıp sağına soluna baktı. "Madem kırdın, hemen yenisini alacaksın." Alay ederek tüm ağırlığını bir ayağının üzerine verdi. "Bakalım bunu alacak parayı nereden bulacaksın?"

Kafasını kırmamak için kendimi zor tutarken omzuna sertçe vurdum. "Kocam zengin, ondan isterim."

Ali kulübeyi gösterirken açık açık bana meydan okuyordu. "Git iste o zaman."

"İsteyemem, utanırım."

"Madem öyle, ne diye telefonumu kırdın?"

"Böyle bir video yaparken aklın neredeydi?"

"Senin yüzünden yediğim o şutu unutmadım!"

"Ben de bana çektiğin o şutu!"

"O videoyu her siteye yükleyeceğim."

"Cüret edemezsin."

"Sen bana hiçbir şey yapamazsın," dediğinde daha cümlesini bitirmeden üzerine atlayıp onu sırtüstü yere düşürdüm. Karnının üstünde otururken daha Ali beni itmeden dişlerimi boynuna geçirince bağırdı. "Alın şunu üstümden!"

Beni ittikçe dişlerimin arasındaki etini daha çok çekiştiriyordum. Çok sert ısırdığım için Ali acıyla inleyip gücünü üzerimde kullandı. Beni itmek isterken farkında olmadan fazla güç uyguladığı için yan tarafa savruldum ve başım yerdeki taşa çarptı. Kafamda çok şiddetli bir acı hissettiğim için hiç kıpırdayamadım.

"Ali Bey siz ne yaptınız?" Nisan'ın telaşlı sesini duyduğumda Ali hemen başımı kaldırdı.

Gözlerimin önünde küçük yıldızlar yanıp sönerken Ali karşımda diz çöktü ve omuzlarımı tutarak yere düşmeme engel oldu. Her an bayılacakmışım gibi görünen yüzüme baktıkça dehşete kapılıyordu. "Siktir, ne

yaptım lan ben!" Ali yüzüme hafifçe vurarak beni kendime getirmek istedi ama panikten elinin ayarını kontrol edemediğinden eli şak diye yanağımla buluştu. Biri beni bu adamdan kurtarsın!

Ali'nin farkında olmadan bana attığı tokatla bahçedeki tüm korumalar bir küfür savururken Yalçın tepemizde dikildi. "Kızı öldür istersen."

"Sus lan, ben ne yaptığımı biliyor muyum?" Ali yüzümü avuçlarının arasına alırken endişeden elleri titriyordu. "Farah, kurbanın olayım bir şey söyle, iyi misin?" Gurur'un yanında bana hanım diyordu ama onun arkasından adımla hitap etmeyi sorun etmiyordu.

Kafam ve yanağımdaki ağrıyla bir anda ağlamaya başladım. "S-seni Gurur'a söyleyeceğim!"

Konu ben olunca Gurur'un onun gözünün yaşına bakmayacağını iyi bildiği için Ali korkuyla yutkunmuştu. Gurur'un adını duyunca bile bana dokunmaktan ürküp ellerini hemen yüzümden çekti. "Ona söylersen beni yaşatmaz."

Salya sümük ağlarken elime geçen bu fırsatı heba edecek değildim. "Bana yaptıklarını söylememi istemiyorsan sendeki tüm kopyaları sileceksin."

"Hiç kopyası yoktu," dedi hızlıca. Sık sık kulübeyi kontrol ederken her an Gurur dışarı çıkacakmış gibi tedirgindi. "Gözünü seveyim ağlama, gel bi' yüzünü yıkayalım kendine gel."

"Her yerim çok ağrıyor, nasıl kendime geleyim?" Bu sefer timsah gözyaşları dökerek sesimi biraz yükseltip, "Ühüüü," diye ağladığımda Ali hemen ağzımı kapattı. Sesim Gurur'a gidecek diye ödü kopuyordu.

"Ne istediğini söyle!"

Ağzımdaki elini ittiğimde ağlamayı bırakıp sırıttım. "Bugün akşama kadar ben ne istersem itiraz etmeden yapacaksın."

"Hiç şansın yok!"

"Gurur..."

Ali yeniden ağzımı kapatarak Gurur'u çağırmama engel oldu. Kızgın gözlerle bana bakarken başını sertçe salladı. "Ne istersen yapacağım, şimdi kalk şu yüzünü yıkayalım."

"Kalkamam, bir haydut yüzünden başımı kötü çarptım." Sevimlice gülümseyip ona kollarımı uzattım. "Kucağına al beni."

"Siktir!" diye bir şeyler gevelerken sinirden saçlarını dağıtmıştı. "Sen insanı deli edersin!" Bana kızsa da Gurur görmeden hemen beni kucağına almıştı.

Ali beni kucağında taşıyarak kuyunun yanına getirdi. Beni bir taşın üzerine oturturken Yalçın kuyudan bir kova su çekmişti. Ali yüzümü yıkamak için ellerini kovaya batırınca Nisan onu durdurdu. "Bana bırakın, Ali Bey,"

derken bakışları iğneleyiciydi. "Farah Hanım'ın yüzünü yıkamaya çalışırken ona yeni bir tokat atmanızı istemeyiz."

Ali ellerini kovadan çekerken ona bir şeyleri hatırlatmak istercesine kaşları havalandı. "En azından girdiğim son operasyonda ekip arkadaşlarımı arkamda unutmadım, Nisan Hanım."

Nisan bakışlarını kaçırarak hemen ellerini önünde birleştirmişti. "Sizin içeride olduğunuzu bilmiyordum."

"Telsizin açık olsaydı bunu bilirdin." Ali katı gözlerle konuşup onu ikaz ederken çok acımasız görünüyordu. "Daha önce de söylediğim gibi ikinci hatanda kendine yeni bir iş ararsın ve sen şu anda işime karışarak o hatayı yapmak üzeresin."

Burada çalışmak Nisan için çok önemli olmalı ki yediği azara rağmen tek kelime etmeden diğerlerinin yanına döndü. Ali elini ıslatıp yüzümü silerken tepemizde dikilen Yalçın'ın ona attığı bakışları hoşnutsuzdu. "Sence de Nisan'a fazla yüklenmiyor musun?"

"Sen kapat çeneni, orta boy," dediğinde Yalçın'ın kıpkırmızı olan suratıyla Ali'nin neyden bahsettiğini anladım. Hatırladıklarımla neredeyse gülecektim. Daha önce Yalçın'ın kendine aldığı prezervatif paketi bizim poşete karışmıştı. Anlaşılan o günden sonra ona böyle sesleniyorlardı.

Ali soğuk suyla yıkadığı elini dikkatli bir şekilde yüzümde gezdirirken ifadesi fazla düzdü. "İşime karışılmasından nefret ediyorum." Bunu söylerken siyah gözlerinde en küçük bir duygu kırıntısı yoktu.

"Nisan iyi birine benziyor, bence ona karşı daha insancıl olabilirsin," dedim. "Siz erkekler neden bu kadar hoyratsınız?"

Yalçın sırıtarak havalı bir hareketle saçlarının yanını düzeltti. "Ben öyle değilim."

"Senin de ne olduğunu iyi biliyoruz." Ali ona dudak bükerek cebinden çıkardığı mendille yüzümü silmeye başladı. Bunu yaparken bana küçük bir açıklama yapması çok hoştu. "Nisan bir koruma olmak için gerekli niteliklere sahip değil. Silah kullanması ve dövüşmeyi bilmesi onu bu iş için uygun yapmaz. Her zaman fazla dikkatsiz biri."

"Sürekli ona kızarak onu daha dikkatli biri yapamazsın," dedim.

"Katılıyorum," dedi Yalçın.

Ali ise, "Siktirin gidin," diyerek ikimizi de şoka uğrattı. Hemen ardından Gurur'un karısı olduğumu hatırlayıp telaşlanarak, "Sana demedim," dedi ama bana da dediğini iyi biliyordum. Kırk yıllık arkadaşıymışım gibi davranması insanı sinir ediyordu.

Mendiliyle yüzümü silip iki adım geriye çekilmişti ki az önce ağladığım için burnumu çektiğimi gördü. Ne zaman ağlasam hemen burnum

akıyordu. Gülmemek için yanaklarının içini dişleyerek bana yaklaştı. "Sümüklü." Mendili burnuma yaslayıp, "Hönkür bakayım," deyince hiç çekinmeden burnumdaki her şeyi çıkardım.

Ali iğrenmeden burnumu sıkarak silerken Yalçın'ın yüzünü buruşturduğunu gördüm. Bunu yaptığı için ona kızamazdım, birinin burnunu silseydim benim de midem bulanırdı ama Ali hiç iğrenmiyordu. Kirli mendilini bizden uzağa attıktan sonra tekrar arkaya çekilip yüzümü kontrol etti. Beni ittiği için kafamda bir iz kaldıysa bile saçlarım bunu gizliyordu ama kazayla yanağıma attığı tokadın izi görünüyor olmalıydı.

Ali'nin endişelerini dağıtmak için yanağıma dokundum. "Merak etme, ben hallederim. Gurur sorarsa ona bir şeyler uydururum." Boynunu gösterdim. "Acıyor mu?" Diş izlerim belirgin bir şekilde görünüyordu.

Dişlerimin boynunda açtığı sızı hâlâ geçmemiş olmalı ki gömleğinin açık yakasını düğmeledi. "Pirana gibi ısırdın, sence acımıyor mu?"

"Üzgünüm."

Yanağımı ve başımı işaret etti. "Ben de öyle."

Gurur dışarı çıktığında hepimiz çok gerilmiştik. Başını çevirip bir kez olsun bu tarafa bakmadan dümdüz yürürken, "Ali," dedi donuk bir sesle. "Benim dışarıda küçük bir işim var, burası sana emanet." Ona emanet ettiği şey aslında bendim.

Ali onun yanına gidip önce nereye gideceğini sordu, daha sonra da ona eşlik etmesi için korumaları hareketlendirdi. Ancak Gurur buna müsaade etmeyerek onu durdurmuştu. "Yalnız gideceğim, çocuklara burada ihtiyaç var." Kendisi her yere tek başına giderken benim yanımda iki yüz insan bırakıyordu.

Koşup hemen önüne geçtim. Gitmesin diye kollarımı iki yana açarken meraklı gözlerle ona bakıyordum. "Nereye gidiyorsun?"

Gurur bana kızgın olduğu için başını hafifçe eğdi, sonra yeniden bana baktı ama bu sefer daha sert bir şekilde. "Hesap mı vereceğiz?"

Açtığım kollarımı yanıma indirirken suratım asılmıştı. "Vermez misiniz?"

Somurtkan yüzümü görünce ifadesi yumuşar gibi oldu ama hemen ardından çenesi kilitlendi. Bu sefer sevimli suratıma aldanmamaya kararlı olduğu için uzun boyunun avantajını kullandı ve bana üstten bakışlar atmaya başladı. "Ben kimseye hesap vermem, Nemrut'un kızı." Anlaşılan yine Nemrut'un kızı olmuştum.

Yanımdan geçeceği esnada yeniden yolunu kesip bu sefer kollarımı göğsümde birleştirdim. Dik dik ona bakarken bir ayağımın ucunu stresle yere vuruyordum. "Hesap soran karınsa yine vermez misin?"

"Vermem."

"Hesap soran karınsa yine vermez misin?"

Gurur parmaklarını sarı saçlarının arasına daldırıp sinirle dağıtırken kısık ama hırıltılı bir sesle, "Sikeyim, başladı yine başa sarmaya!" diye küfretti.

"Hesap soran karınsa yine vermez misin?"

"Farah, bir gün seni öyle bir elime alacağım ki kurtuluşun olmayacak." Bunu söyleme şekli çok müstehcendi.

"Hesap soran karınsa yine vermez misin?"

Sinirle kaşlarını çattı. "Ben gidiyorum, sen burada papağan gibi kendini tekrarla dur!"

Gitmek için yana doğru bir adım atınca yine yolunu kestim. "Hesap soran karınsa yine vermez misin?"

"İlçeye gidip kahvedekilerin yanına uğrayacağım!" İçindeki öfkenin kabuğu kırıldığında bezgince bana bakıp sıktığı dişlerini gıcırdattı. "Gördüğün gibi hesap soran karımsa gereken hesabı veriyoruz."

Ona gülümsediğimde tam bir şey söyleyecekti ki gözleri yanağıma kenetlendi. Yüzü sertleşirken yanağımdaki parmak izlerinden gözlerini ayırmıyordu. "Bunu sana kim yaptı?" Yumruklarını sıkarak adamlarına döndüğünde hiçbiri Ali'yi ispiyonlamak istemediğinden hepsi başını eğmişti.

Ali'nin yaşadığı gerginliği gördüğüm için onu daha fazla kıvrandırmadan Gurur'un elini tuttum. Bana bakmasını sağladıktan sonra tebessüm etmek için kendimi zorladım. "Ben yaptım."

Gurur söylediklerime zerre kadar inanmadığından kaşlarını çattı. "Kendine vurduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet." O anki olayı canlandırmak ister gibi elimi onun elinden çektim. "Dün gece çok içtiğim için hâlâ kendime gelemedim." Bu yalan değildi, akşamdan kalma olduğumdan başım zonkluyordu. "Yanaklarıma hafifçe vurarak kendimi toparlamak istedim ama sonra..." Elimi kaldırıp şak diye yanağıma vuracağım esnada Gurur hemen bileğimi yakalamıştı.

Ters gözlerle bana bakarken elimi yan tarafıma indirdi. "Bir şeyleri anlatırken mümkünse bunu uygulamalı gösterme." Bileğimi bırakıp aramıza biraz mesafe koymak için geriye çekilmişti.

Suyu atılan bir taş gibi ona yakın olmam aklını bulandırıyor olmalı ki üç adım gerilemişti. Bakışları derinleşirken ruhundaki zelzele göz bebeklerini titretiyordu. Yüzümü buruşturarak ona baktığımdan sadece bakışlarıyla aramıza bir set çekmişti.

Gurur bana böyle baktıkça ne kadar ileri gittiğimi daha iyi anlıyordum. Ona yaşattığım bir çaresizlikle, "İki etti," dedi içten gelen bir donuklukla.

"Üçüncü kez bana tiksinti içinde bakarsan Allah şahidimdir ki bende zerren bile kalmaz."

Yanımdan geçip gittiğinde arkasından bakıyordum. *Gitme* demek istedim ama dudaklarımdan cılız bir nefes dışında tek kelime dökülmemişti. Zayıf nefesim sessiz bir çığlığa dönüştüğünde o çığlığın yankısını benden başka kimse duymamıştı. Artık kelimeler bile bana küsmüştü, dile getiremediğim şeylerde bile Gurur'un küskünlüğünün tortusu vardı.

Gözlerim onunla aramda açılan mesafeyi taradığında irislerimdeki korku, uçurumun kıyısındaki bir kadının boşluğa duyduğu korkuyla yarışırdı. Baktıkça daha çok büyüyordu aramızdaki mesafe. Bir şeylere tutunmaya ihtiyaç duyarak ellerim boşluğu taradı ama bana dayanak olacak hiçbir şey bulamadım. Sanki Gurur'un bu gidişiyle beni ayakta tutan tüm kolonlar yıkılmıştı.

Kulübeye girdiğimde Gurur'un mutfaktaki masayı benim için hazırladığını gördüm. Kahvaltı için bir şeyler hazırlamıştı ama her şey tek kişilikti. Bana kızgın ve kırgınken bile kahvaltımı hazırlayıp öyle gitmişti. Ahşap sandalyeye oturdum ama içimdeki suçluluk ve pişmanlık duygusu tüm iştahımı kaçırıyordu.

Gurur'la birbirimizin geçmişini bilmediğimizden ne tür yaralara sahip olduğumuzdan habersizdik. Onun kendine sakladığı şeyleri hiç bilmediğimden küçük bir yüz buruşturmanın onda nasıl bir etki yarattığını bilemezdim.

Birbirimizi tanıyacak hiç vaktimiz olmamıştı.

Gurur'un yokluğunda hiç tadım tuzum kalmadığından can sıkıntısından kulübeyi temizlemiştim. Dip bucak her köşeyi süpürüp sildiğim için çok yorulmuştum ama tüm yorgunluğuma değmişti. Kulübeyi temizleyince içi ferahlamış ve tüm dağınıklıklar ortadan kalkmıştı. Camları silerken kirli perdeleri, yatakları havalandırırken de çarşaf ve yastık yüzlerini çıkarmıştım. Gurur ile ikimizin kirli kıyafetleri de dâhil tüm kirlileri hasır bir sepete basmıştım.

Temizliği iyi yapardım ama ne yazık ki çamaşır yıkamaktan hiç anlamıyordum. Gurur dönene kadar oyalanacak bir şeylere ihtiyacım olduğundan kirli sepetini alıp kulübeden ayrılmıştım. Ali'yle Yalçın sağımda ve solumda durarak bana eşlik ederken diğer korumalar uzak mesafeden bizi takip ediyordu. Ali bana kirlileri derede yıkayabileceğimi söyleyince ben de dereye gelmiştim.

Köyde düğün olduğundan kemençe sesleri sanki her yerdeydi. Kalabalık ortamlardan hoşlanmıyordum ama Karadeniz düğünlerini çok merak ediyordum. Belki Gurur dönünce birlikte katılırdık düğüne. Ali'nin söylediğine göre düğün öğle sonu başlayacakmış, şu anda sadece son hazırlıklar yapılıyormuş. Dereye gelene kadar gördüğüm her şeyi çok sevmiştim.

Tepenin yamacındaki yol kıvrılarak inerken yolun çevresinde otlar büyümüştü. Patikanın iki yanından sarkan çalılara kuşlar tünediği için cıvıl cıvıl ötüyorlardı. Rüzgâr birinin dudaklarından çıkan ıslık gibi esip insanın içini serinletiyordu. Dere başı yosun kokularının suyla karıştığı serin ve güzel bir yerdi.

Bembeyaz köpükler dalgaların sesini çıkararak ince kayaların içinde akıyordu. Bir yanında söğüt ağaçları boy vermişti, diğer yanındaysa köyün kızları vardı ve ipe astıkları çamaşırlar... Henüz düğün başlamadığından hepsi işini hızlıca bitirip düğün için hazırlanmak istiyor olabilirdi. Derede on iki kızla tanışmıştım.

Bazıları bekârdı, bazıları nişanlı ve birkaçı da evli. Tuhaf bir şekilde onlarla kaynaşmıştım çünkü hiçbiri bir ucubeymişim gibi gözünü dikip bana bakmıyordu veya çamaşırları yıkayamadığım için benimle dalga geçmiyorlardı. Karadeniz insanları gerçekten dost canlısıydı, katıldığım o davetlerdeki insanlar gibi değillerdi.

Anladığım kadarıyla hepsinin evinde çamaşır makinesi olsa da arada bilerek derede toplanıyorlardı. Hem vakit geçirmek hem de dostluklarını pekiştirmek için. Kısacası çamaşır yıkamak, derede buluşmak için bahaneleriydi.

Beni eleştirmek yerine çamaşırlarımı nasıl yıkayacağımı bana tarif ediyorlardı. Arada beni kontrol edip bana nasıl yapacağımı söylüyorlardı. Elbisemin eteğini onlar gibi belime sardığım kuşağın içine sıkıştırıp dereye girmiştim. Çamaşır teknesinin içinde Gurur'un gömleğini yıkamaya çalışırken Sümbül, "Farah onu biraz daha köpürtmen lazım," diyerek yanıma geldi ve yedek sabununu bana uzattı. "Islanmaktan korkma, derenin suyu temizdir. Eğil ve iyice köpürterek çitile."

Dizlerime kadar suyun içine girmişken ona kızaran ellerimi gösterdim. "Bu sabun hep ellerimi tahriş etti. Köpürtmeden olmuyor mu?"

Derenin biraz aşağısında kendi çamaşırlarını yıkayan İpek abla güldü. "O kadar kızarıklıktan ne olacak, yarın bizimle çay toplamaya gelsene." Islak eliyle alnındaki teri silerken gülüşü alaycı değil, samimiydi. "Bakalım o narin ellerin çay toplayacak mı?"

"Yarın kulübeye gelip beni çağırın, sizinle çay toplamaya gelirim." Onlara hiç eksilmeyen kirli çamaşırlarımı gösterdim. "Ama siz de çamaşırlarınızı

yıkamayı bitirince benimkilere yardım edeceksiniz." Hepsi gülerek kabul edince rahat bir nefes almıştım. Tüm bu çamaşırları yardım almadan yıkayamazdım.

"Kız Farah, o gelen senin kocan değil mi?" Ömür'ün gösterdiği yöne bakınca patikadan inen beşliyi gördüm. Gurur dört yaşlı kadının tam ortasında yürüyerek bu tarafa doğru geliyordu.

"Yanındakiler kim?" diye sorduğumda Sümbül sesli bir şekilde güldü.

"Dedikodu kervanı."

Hiçbir şey anlamayarak kızlara baktığımda hepsi gülüyordu. İpek abla bana Gurur'un yanındaki yaşlı kadınları gösterdi. "En sağdaki Safiye ana ama onun dedikoduyla falan işi olmaz. Diğerleri Gülbahar, Nimet ve Fatıma teyze. Bu üç kadın ezelden beri herkesi çekiştirip durur. Kimin kızı kimin oğluyla ne yapmış, hepsini bilirler ve bilmekle kalmayıp tüm köye yayarlar. Hacca gidip geldiler ama hâlâ aynılar."

İpek abla bana Gurur'u gösterdiğinde gülüşü genişlemişti. "Duyduğuma göre kocan bu köye her geldiğinde en iyi onlarla anlaşırmış, neden acaba?"

"Çünkü kocam da dedikoducu," diye homurdandığımda bunu zaten bildikleri için hepsi kahkaha atmıştı.

Safiye ana dışında gelenlerin hepsinin elinde bir tane ayçiçeği başı vardı. Çekirdek çitleyerek bu tarafa geliyorlardı. "Kesin beni çekiştiriyorlar, Gurur arkamdan konuşmaya bayılır." Şu anda bana atıp tuttuklarından o kadar emindim ki. Gurur sabah evden bana kızgın bir şekilde ayrıldığı için o kadınlara beni anlatıyor olabilirdi.

Hepsi patikayı inip buraya geldiğinde Safiye ana dışında hiçbiri hâlimi hatırımı sormamıştı. Gurur ise başını çevirip yüzüme bile bakmamıştı. Buradaki söğüt ağaçlarından birinin gölgesine oturdular. Sabahki olay yüzünden Gurur bana tripli olduğundan bir kez olsun doğrudan bana bakmıyordu.

Dişlerimin arasından kısık bir sesle, "Kocanın da triplisine düştük," diye söylendim. Şu zamana kadar benim ona atmadığım tripleri hep o bana atmıştı.

Beşi ağacın gölgesinde dinlenirken Safiye ananın yanında getirdiği sepetin içindeki örtüyü çıkardılar. Örtüyü yere serip hepsi piknik yapar gibi sepetteki şeyleri çıkarıyordu. İpek abla az önce bana onların isimlerini söylediği için hepsini isim olarak biliyordum ama henüz tanışmamıştım. Gurur onlara benim hakkımda ne anlattıysa tanışmak şöyle dursun, hiçbiri yüzüme bile bakmıyordu.

Gülbahar teyze ağzının kenarında bir bıyığın gölgesinden daha inatçı bir tutumla çenesini kaldırdı. "Haberin oldi mi, Kazım'ın oğlu kendunden on yaş büyük bi' kadına kaçmiştur." Birikmiş dedikoduları Gurur'a aktarıyordu.

Gurur sırtını ağaca yaslayıp elindeki ayçiçeği başını bir kenara bıraktı. Plastik bir kabın içindeki karalahana sarmalarından birini bütün bir şekilde ağzına attı ama duyduklarıyla sarmayı çiğnemeyi bıraktı. "Eymen'den mi bahsedeysun? Yanlışın olmayasun, kaçtı mı yoksa kaçirdi mi?" Karadeniz ağzıyla konuşmaya başlayınca neredeyse tebessüm edecektim.

Nimet denen kadın keteye uzanırken hemen söze girdi. "Kaçurmadi da bildiğun kıza kaçıp içgüveysi olmiştur." Hayıflanıp dövünür gibi belini büküp başını iki yana salladı. "Ne güzel evi vardu, ne diye o kadına yapişti, heç bilmeyim."

"Anası duyunca az fenalaşmadi." Sırtındaki kambura rağmen sesi cıva gibi çıkan Fatıma teyze cık cıkladı. "Sabah ezaninda duymuştum ambulansin sesini, meğer oymuş."

Gurur kıtlıktan çıkmış gibi tabaktaki sarmalara yumulurken, "Yazik kadına," dedi. "Eymen'in de yaptuğu iş midur da."

Köyün namus bekçisi gibi görünen Gülbahar teyze başını ağır ağır salladı. Kolay kolay hiçbir şeyden memnun olmayan biri olmalı ki yüz ifadesi hoşnutsuzdu. "Bi' çocuk anasini heç ağlatir mi? Vefasuz çıkti o fişku yiyenun uşağı."

"Kız Fatıma, hatırlaysun mu Meyrem'in yeğenu? O da okumak içun İstanbul'a gittu ama kaç yıl olmiştur, ona ne olduğuni bilmeyik," dedi Nimet teyze.

"O da kaçmiştur birine." Fatıma teyze bunları söylerken doğruluğundan emin gibiydi.

"Kızin günahini almayasanuz." Gurur iştahlı bir şekilde ağzındaki sarmayı çiğnerken araya girdi. "Nurperi İstanbul'a geldiğunda babasi beni aramiştur, ondan haberim vardur benum. Okuluna gidip yurda döneyi. Arada gidip ziyaret ederum oni."

Gurur yağlı elleriyle zeytinyağlı sarmayı tutarken aklına ne geldiyse sırıttı. "Faik emminin metres tuttuğunden haberuniz oldi mi?" Gözlerime inanamıyordum, kocam ciddi ciddi yaşlı kadınlarla dedikodu yapıyordu. İstanbul'dakilere sorsan bu adam korkulan bir mafyaydı.

"Ha o boyi devrilesice atmişunda kudurdu." Nimet teyze çatık kaşlarla dilini damağına vurdu. "Toprak almaz onin leşini."

Gurur kısa bir an bana baktığında göz göze geldik fakat hemen başını çevirip önüne döndü. Egoist, dedikoducu ve aynı zamanda tripli biriydi! Yanındaki yaşlı kadını koluyla dürttü. Kambur kadın, yani Fatıma teyze gereken mesajı almış olmalı ki bana dönüp yüzünü buruşturdu. Ağzım bir karış açılmıştı. Özellikle benim anlayacağım şekilde yüzünü buruşturmuştu.

"Vışş, şu çırpi gibi olan kız midur, senun hanım? Pek de sıskadir." Fatıma teyze beni beğenmemiş gibi ikinci kez yüzünü buruşturup Gurur'a döndü. "De bakayim bağa, çok aradin mi sen bu kızi?

"Hanımefendi, lütfen düzgün konuşur musunuz?" diye onu uyardım sakince. "Yanınızdaki hödüğe beni yakıştırmayacak kadar ne kusurum varmış?"

Hemen Nimet teyze lafa atıldı ama onun sesi daha cırtlaktı. "Bak hele nasi da laf yetiştiriyi?" Gözüme sokar gibi o da yüzünü buruşturdu. "Papuç kadar da dili varidur."

Durduk yere bana sataştıkları için kocaman açtığım gözlerle onlara bakıyordum. "Ne laf yetiştirmesi, size bir şey demedim ki."

Plastik tabaktaki haşlanmış patateslerden bir parça alan Gülbahar teyze de bana bakarak yüzünü buruşturdu. Sanki her biri özellikle bana yüzlerini buruşturuyordu. "Daha ne diyeceksun, anca konuşa dur sen."

Takma dişleriyle ağzının içindeki patatesi çiğnerken sadece bakışlarıyla beni yerin dibine sokuyordu. "Ha göreyim, tüm çamaşır duriyi orada." Koluyla Gurur'u dürterek beni gösterdi. "Bağa bak, bunun eli iştedur, gözü her yerde."

İnsanların sözlü saldırıları karşısında kendimi çok kötü hissettiğimden suratım asılmıştı. Somurtarak başımı eğdiğimde susmaları için her şeyi yapardım. "Ama artık ayıp oluyor."

Sarkık memeleri göbeğine ulaşan Nimet teyze hemen atakta bulundu. "Hiç olmazsa lafın bi' ağırluğu vardur." O da beni hiç beğenmemiş gibi bastonunun ucunu bana doğrultarak yüzünü buruşturdu. "Bir de kendine bak hele, küçük bir rüzgârda uçacak kadar inceciksun." Sürekli yüzlerini buruşturarak bana bakmaları kendimi böcek gibi hissetmeme neden oluyordu.

Gurur'un solunda oturan Fatıma teyze eliyle onun dizine vurdu. "De bakayim bağa, nereden buldun sen bu kızi? Bizim buralarin kızi olsa kırk kere çamaşırı sermiş, turşusunu da kurmuştu."

"Aldığumdan beri bu böyledur." Gurur da onlara katılıp ağzına bir tane yeşil zeytin atarken kendi gibi olan dedikoducu arkadaşlarına beni gösterdi. "Sabah akşam yatayi, elinden de heç bi' iş gelmez bu kizin."

Gülbahar teyze sinirlerimi bozarak bağırdı. "Ahh, Emine'yi alaydun heç sırtını yere geturmezdi. Pehlivan gibi kiz bizum Emine."

"Onu alsaydı birlikte güreş tutarlardı artık," dediğimde derenin içindeki kızlar gülerken bu ayaklı gazetelerin umurunda değildi. Ayrıca kimdi bu Emine?

"Gerçi hâlâ geç değul." Nimet teyzenin çöpçatanlık damarı kabardığı için elini Gurur'un omzuna koydu. "Emine hâlâ bekâr, belki de aklı sendedur."

Bir şey söylemesi için Gurur'a baktığımda sırtını söğüt ağacına yaslamış, yanındaki yaşlı arkadaşlarının bana atıp tutmasını keyifle izliyordu. Bu da yetmezmiş gibi Emine konusunda hiç karşı çıkmayarak sırıtıyordu. Kıskançlıktan gözüm döndüğünde onun gömleğini çamaşır teknesine attım.

"Ne Leyla'n bitti ne de Emine'n, bıktım senin kırıklarından!" Onun kıyafetlerini yıkamaktan vazgeçerek dereden çıktım. Hepsinden uzak bir ağacın altına oturup kollarımı göğsümde birleştirdim. "Hiçbirinizle konuşmuyorum ben!"

Safiye ana bana arka çıkarak onları azarladı. "Rahat bırakaysunuz gelini, gayet de beceriklidur." Bastonunu kaldırıp Gurur'un kafasına vurunca içimin yağları erimişti. "Uğraşmayasun kizla."

Gurur kafasını tutup kısık bir sesle inleyince Fatıma teyze hemen Safiye anaya çıkıştı. "Ha bu kiz mi becerikli?" Bunları söylerken beni gösterip yüzünü buruşturması yok mu, delirecektim. "Kocasını kurutmuş o bi' kariş çenesuyle, şu hâle bak..." Üzülmüş gibi Gurur'a bakıp vah vahladı. "Nasıl da solmuştur benim yiğidum."

"Teyze gözlerin mi miyop senin?" Hayrete düşmüş bir şekilde ona Gurur'u gösterdim. "Bu herif öküz gibi, neresi kurumuş bunun?" Gurur'un gömleğini geren o kaslarını görmüyor muydu?

Gurur gözlerimin içine baka baka mağduru oynayarak kaşlarını büktü ve kederli bir ifadeyle yaşlı çetesine döndü. "Görüyorsunuz ya, nasıl da yeriyor kocasını." Karadeniz ağzıyla konuşmayı bırakıp sırasıyla kadınlara baktı ve ellerini karnının hizasında birleştirdi. Şaşkınlıkla onu izlerken Gurur başını omzuna büküp bakışlarını yere indirdi. "Öküz diyor bir de bana, sorarım size, öküz müyüm ben?" Öyleydi!

Safiye ana dışındaki diğer yaşlı kadınlar hep bir ağızdan bana kızacaktı ki hemen ayağa kalktım. "Özür dilerim!" Benim gibi nahif biri bu kadınların çenesiyle yarışamazdı. Onlara doğru yürüyüp bu oyunu bitirmesi için yalvaran bakışlarımı Gurur'a çıkardım. "Her ne kadar öyle olsan da sana öküz dediğim için özür dilerim ve sabah olanlar için de."

Gurur dedikoducu arkadaşlarını üzerime salarak sinirlerimi bozmuştu. O kadınların neden bana böyle davrandığını ve bana bakarken neden yüzlerini buruşturduklarını anlamadım mı sanıyordu? Hepsi onun işiydi! Sabah yaptıklarımın intikamını benden alıyordu. Ondan özür dilediğim hâlde Gurur kendini ağırdan satarak inatçı bir şekilde çenesini kaldırdı.

"Kalbimi kırdın, önce düzgün bir şekilde gönlümü almalısın." Bizi izleyen kızlar çamaşır yıkamayı bırakıp kıkırdadığında Gurur'u parçalayabilirdim.

"Nazlı gelin, hemen de kalbi kırılırmış," diye ona sataştığımda kaşlarını usulca çattı.

"Düzgün konuş, sensin nazlı."

Onunla girdiğim hiçbir laf dalaşını kazanamadığım için teslim oluyormuş gibi ellerimi yukarı kaldırdım. "Valla bak, sabah olanlar için çok üzgünüm. Gerçekten bir daha olmayacak, affetsen ne olur ki?"

"Yok öyle kuru kuruya af, Farah Hanım." Yeşil gözlerindeki haylaz parıltılarla elini kaldırıp sol göğsüne bastırdı. "Kalbim kırıldı, önce düzgün bir şekilde telafi etmelisin." Çıldıracaktım, kalbi de kırılırmış.

"Peki." Sabah ona yüzümü buruşturduğum için hatalıydım, bu yüzden kendimi affettirmek için hızlıca başımı salladım. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Çamaşır teknesine attığım gömleğini gösterdi. "Önce onu yıka, sonrasını düşünürüz."

Benden istediği şeyi yapmak için dereye yürümüştüm ki Sümbül gülerek bize patika yolunu gösterdi. "Bu gelen Emine değil mi?" Hadi ama!

Salına salına bu tarafa doğru gelen kıza çatık kaşlarla bakıyordum. Sarı saçlarının üzerine gümüş pulları olan kırmızı bir başörtü bağlamıştı. Bu uzaklıktan bakınca bile boncuk gibi olan mavi gözleri dikkat çekiyordu. Üzerinde pembe bir bluz, Karadeniz işlemelerini içeren yelek ve çiçekli bir etek vardı.

O da beline püsküllü bir kuşak bağlamıştı ve çamaşır sepetini kolunun altında tutuyordu. Bizim dereye indiğimizi duyduğu için gelmiş olmalıydı çünkü gözlerini Gurur'dan alamıyordu. Ellerim yumruk olduğunda kızgın gözlerle Gurur'u kontrol ettim. Emine'ye bakmak yerine gülmemeye çalışarak beni izliyordu. Onu kıskandığımı anladığı için bunun keyfini sürüyordu.

Daha Emine buraya gelmeden hemen Gurur'un ihtiyar çetesine döndüm. "Analar bu adam size ne anlattıysa hepsi yalan. Rica ederim kocamı kimseye yamamaya kalkışmayın, hem bu herifi benden başka kimse çekemez ki."

"Bilmeyik artık," dedi Fatıma teyze. Haşlanmış yumurtadan bir ısırık alırken hepsi beni süründürmeye kararlıydı. "Bizum Emine senden daha iyi bir kizdir."

"Yahu benim ne kötülüğümü gördünüz?"

Kızlar bir kez daha kıkırdarken, "Aldırma onlara," diyen Sümbül bana arka çıktı. "Bu üçü akşama kadar gelene geçene çatar. Bakma Emine'yi savunduklarına, onun da dedikodusunu yapıyorlar."

Sarkık göğüsleri göbeğine kadar ulaşan Nimet teyze, "Bak sen şu poh yiyenun kizina," diyerek bu sefer de Sümbül'e sardı. "Kiz kurusu olmiş, bir de bizi beğenmeyi."

"Nazmi Efendi'nun oğluyla kırıştirduğuni bilmeyik mi sanırsın?" diyen Gülbahar teyzenin yüzünde ayıplayan bir ifade vardı.

"Teyze Allah aşkına bir sus," diyerek araya girsem de konunun değişme hızına yetişemiyordum. "Sümbül ne dedi şimdi, hemen kızı asıp kesmeyin." Bu kadınların eline düşen yanıyordu.

"Merhaba." Emine gülümseyerek yanımıza gelince hepimiz susmak zorunda kalmıştık. Sepetini yere indirip alnındaki teri silerken göz ucuyla beni süzdü.

Kem gözlerindeki hasetliği görmemek elde değildi. Ben burada yokmuşum gibi Gurur'a dönüp cilveli bir şekilde gülümsedi. "Hoş geldin Gurur, döndüğüne çok sevindim. Biz de anamla bugün seni görmeye gelecektik." Yıllar sonra Gurur'daki değişim çok hoşuna gitmiş gibi gözlerini kocamdan alamıyordu. "Çok değişmişsin."

Sümbül dibime kadar girerek kısık bir sesle, "Çocukken de Emine az koşmamıştı Gurur'un peşinden ama endişelenme, seninki ona hiç pas vermezdi," dedi. Bu kızların hepsi Gurur'la akrandı, içlerinde yaşı küçük olan sadece bendim.

Gurur düz gözlerle Emine'yi izlerken bakışlarında rahatsız olacağım hiçbir şey yoktu ama Emine'ye bakması bile benim için rahatsızlık sebebiydi. "Hoş bulduk Emine, sen de çok değişmişsin." Emine'ye nasıl hissettireceğini zerre kadar umursamadan ona beni gösterdi. "Oradaki benim karım, tanıştınız mı?" Kalbim rotasından şaşmıştı, Emine'ye evli olduğunu hatırlatmıştı.

Emine beni yeni görüyormuş gibi rol yapıp sahte bir ilgiyle, "Sen de hoş geldin," dedi ama mümkün olsa saçlarımdan sürükleyerek beni bu köyden atardı. "Adın ne?"

"Farah."

"Ben de Emine." İsteksiz bir sesle kendini tanıtarak hemen benim çamaşır teknemi buldu çünkü Gurur'un beyaz gömleği göze çarpıyordu. Gurur'u tanıyan herkes beyaz gömlek ve siyah kumaş pantolondan başka bir şey giymediğini bilirdi.

Emine çamaşır çitilemekten kızaran ellerime bakıp dudaklarını büzdü. "Senin ellerin pek bir narin, baksana hemen kızarmış." Bana iyilik yapıyormuş gibi dudaklarındaki yapmacık gülümsemeyi genişletti. "İstersen seninkileri de yıkarım."

Gurur'un bakışları ellerime kayınca hoşnutsuzluğu tüm yüzüne yayılmıştı. "Bırak istersen, Emine hemen halleder."

"Sen sus oradan!" Ona kızdıktan sonra Emine'ye dönüp tıpkı onun gibi sahte bir gülümseme kondurdum dudaklarıma. "Çok düşüncelisin ama

kocamın kıyafetlerini ben yıkarım." Derenin içine girerken Gurur'un kıvrılan dudaklarını görmüştüm.

Taşın üzerindeki tokacı alıp yanıma koyduğumda hepsi beni izliyordu. Gurur'a olan sinirimi onun gömleğinden çıkarmak istediğim için gömleğini top hâline getirip düz bir kayanın üzerine koydum. Ahşap tokucu kaldırıp sertçe gömleğe vurduğumda teyzelerden biri, "Uyy!" diye bir feryat kopardı. "O düğmeler kırıldi da."

"Kırılmayi da, hemen zelzele koparmayasun." Elimdeki tokaçla doğrulup onun konuşma şeklini taklit ederek bir elimi belime koydum. "Ya yanundaki o uşağun kafasini kıracağum ya da bu gömleğun düğmeleruni." Kavgaya tutuşmaya hazır biri gibi omuzlarımı dikleştirdim. "Seç bakayim, hangisini yapayim?"

Onlar gibi konuşunca bir sessizlik yaşanmıştı. Her biri birbirine bakarken bu baş belası ihtiyarların keyfi biraz daha yerine gelmişti. Bıyık altından gülüşlerini saklamak için hepsi farklı yönlere bakıyordu. Gurur ise gözlerindeki parıltıyla beni izlerken dudaklarında insanın içini ısıtan bir gülümseme belirmişti.

Gurur bir an boş bulunup, "Nasıl da güzel konuşuyor, o dillere kurban..." deyince tüm kadınlar gülmeye başladı. Ben bile neredeyse gülecektim çünkü bu kelimeler istemsizce dudaklarından dökülmüştü.

Gurur'un bana olan yoğun bakışları bir tek Emine'yi rahatsız ediyordu. Önüme dönüp kızların bana öğrettiği gibi sabunla Gurur'un gömleğini köpürttüm. Dizlerime kadar suyun içindeyken yapabildiğim kadarıyla gömleği çitileyip suyun içine batırdım. Biraz da suyun içinde yıkayıp köpüğünü aldıktan sonra sıkmaya çalıştım.

Bunu yaparken bir adım arkaya attığım için dipteki yosunlardan birine basıp düştüm. Cuk diye suyun içine düştüğümde etrafıma sular sıçramıştı. Suyun içine bir kez batıp çıkmıştım. Kafamdan aşağıya sular damlarken bir anlığına etrafımdaki herkes kaybolmuştu. Saçlarımdan akan sular beni dün geceye götürdüğü için kaskatı kesilmiştim.

Gurur'un beni yıkarken saçlarıma döktüğü su gözümün önünde belirmişti. Zihnimde küçük bir çatlak oluşunca hemen devamında dün geceyle ilgili bazı sahneleri hatırladım. Birbirimize duygularımızı itiraf ettiğimizi hatırlayınca gözlerim büyüdü. Gurur'un dün gece beni sevdiğini söylediği sesi kulaklarımda çınlayınca kalbim titremişti.

Ben de onu sevdiğimi itiraf etmiştim ama beni utandırmamak için Gurur sabah bu konuda tek kelime etmemişti. Elim karnıma uzandığında nefes alışlarım hızlanmıştı. Gurur karnıma dokunup benden bir çocuk istediğini söylemişti. Geceyle ilgili her şeyi hatırlamıyordum ama bazı şeyleri

hatırlamaya başlamıştım. Ona geçmişimi anlatmıştım ama ne kadarını anlattım, işte bunu kestiremiyordum.

Beni öpüşü, dokunuşu ve sevdiğini söylemesi rüya değildi, gerçekten yaşanmıştı! İntikamından vazgeçip benimle mutlu olmayı seçmişti, Gurur bu konuda yalan söyleyecek biri değildi. Kaburgalarımın içindeki kalbim çılgına dönmüştü. Ali yanılmamıştı, Gurur beni gerçekten seviyordu. Dudaklarımda beliren gülümseme yeniden doğmuş birinin yaşama sevincine gebeydi. O da beni seviyordu.

Biri kollarımdan tutup beni ayağa kaldırana kadar düştüğüm yerde suyun içinde kalmıştım. Başımı kaldırınca bana yardım eden kişinin Gurur olduğunu gördüm. Bana ne kadar kızgın olursa olsun düştüğümü görünce hemen dereye girmişti. Dün gece yaşanan şeylerin çoğunu hatırladığımdan habersiz endişeyle yüzüme yapışan saçlarımı çekti.

"İyi misin, Farah?" Hatırladıklarımın etkisi çok sarsıcı olduğundan ona cevap verecek durumda değildim. Fatıma teyze ayağa kalkıp derenin kenarına yaklaştı. Karadeniz ağzıyla konuşmayı bırakıp beni yanına çağırdı.

"Üşüteceksin, gel buraya."

Gurur'un yardımıyla dereden çıktığımda Nimet teyze de yanıma gelip beline bağladığı kuşağı çıkardı ve şal gibi omzuma atarak beni sıcak tutmaya çalıştı. "Bırak o kot kafalının gömleği de yıkanmasın, sen gel dinlen biraz." Sanırım cezama af gelmişti yoksa bunlar daha beni süründürürdü.

Beni söğüt ağacının altına götürüp güneşi göreceğim bir yere oturttular. Omzuma attıkları şeye sarılıp tir tir titrerken Gurur ipe astığımız çamaşırlara baktı. "Aylin," deyince kızlardan biri hemen ona döndü. "Kuruyan kıyafet varsa Farah'a getir, hasta olmasın." Beni düşünmek şimdi mi gelmişti aklına?

Aylin ipteki kıyafetleri kontrol edip yazlık ince bir elbiseyi aldı. O çiçekli elbise Sümbül'e ait olduğundan ona gösterdi. "Farah'a ödünç versek sorun olur mu?"

Sümbül tebessüm ederek başını salladı. "Hediyem olsun."

Ayağa kalkıp çiçekli elbiseyi aldığımda sık ağaçların olduğu yöne baktım. Buradaki herkes kadın olsa da onların yanında soyunmaktan utanıyordum. Üzerimi değiştirmek için tam gidecektim ki gözlerim Emine'yi bulunca Gurur'un kolunu sıktım. "Sen de benimle geliyorsun." Kısa bir anlığına da olsa onu burada Emine'yle bırakamazdım.

İhtiyar çetesi kıskandığımı görünce açıkça kıkırdarken Gurur bıyık altından gülerek ayağa kalkmıştı. Bana ağaçları gösterip önde yürüdü. "Acele et, üşümeni istemiyorum."

Adımlarımı hızlandırıp onun kolunun altına girerek ona sokuldum. "Üşüdüm, bana sarıl," derken gözdağı verir gibi ters ters Emine'ye bakıyordum.

Gurur, Emine'ye attığım düşmanca bakışları görünce neredeyse gülecekti. Onu kıskanmamı çok tatlı bulmuş olmalı ki yeşil gözlerinde oluşan muzır parıltılarla üzerime eğildi. "Sen nasıl bir belasın?" Keyifli bir sesle konuşup beni kucağına aldı.

Gurur küçük adımlarla yürüdüğümü bildiğinden oyalanıp hasta olmamı istememişti. Onun adımları daha büyük olduğundan gideceğimiz yere daha hızlı ulaşabilirdik. Ağaçların arasına karışıp kimsenin bizi göremeyeceği bir yerde durdu. Beni yere indirdiğinde üzerimi değiştirmem için bana sırtını dönmüştü.

Üstümdeki ıslak kıyafetleri çıkarırken onun sırtıyla bakışıyordum. "Sana söylemem gereken bir şey var," dediğimde sessizlik içinde beni dinliyordu. "Sana inanıyorum."

"Hangi konuda?"

"Sonat konusunda." Sonat'ın adını duyunca bile Gurur'un geniş omuzları gerilmişti. "Sonat'la olan kavgan gerçekten çok ağır ve şiddetliydi, bu yüzden olayın sıcaklığıyla sana çok yüklendim." Omuzlarım düşerken artık bu konunun kapanmasını istiyordum. "Sana kızgın olduğumdan o esnada sana inanmadım ama biraz düşününce..." Suçluluk hissiyle nefesimi verdim. "Doğruları söylediğini anladım."

Üzerimdeki her şeyi çıkarıp sadece iç çamaşırlarıyla kaldığımda Sümbül'ün elbisesini aldım. "Ben sadece kızgınım ama kendime. Yani nasıl..." Boğazımda bir düğüm oluştuğunda konuşmakta bile zorlanıyordum.

"Neden bu kadar aptalım ki? Babası benim babama hayatı dar etmişken oğlunun ondan farklı olacağını nasıl düşünebildim?" Gurur kıskanç biri olabilirdi ama sırf kıskandığı için bir insanı o hâle getirecek biri değildi. Sonat ona o çirkin sözleri gerçekten söylemeseydi Gurur kendini o kadar kaybetmezdi.

Gurur'un yerinde hangi erkek olsaydı o şekilde karşılık verirdi. Karısı hakkında ileri geri konuşan birine kimse kayıtsız kalmazdı. Üstelik Gurur o gece Sonat'ın evinde kaldığımı bile bilmiyordu. Bunu sadece Sonat ile ikimiz biliyorduk. Sonat eğer benimle yattığını söylemeseydi, Gurur geceyi onun evinde geçirdiğimi bilemezdi. Bu bile Gurur'un bana yalan söylemediğini gösteriyordu.

Hepsi bu da değildi, o gece Sonat'ın Gurur'a nasıl baktığını görmüştüm. Onun bakışlarında tehlikeli bir nefret vardı. Gurur'la bir sorunu olduğunu anlamıştım ama onu kızdırmak için beni kullanacağı aklıma bile gelmezdi.

Benim hakkımda konuşmak kimsenin haddine değildi, bir daha Sonat'ın yüzünü bile görmek istemiyordum.

"Onun iyi biri olduğunu düşünecek kadar aptalım."

Kendime kızıp durduğumda Gurur'un sesi yatıştırıcıydı. "Aptal değilsin Farah, sadece fazla iyisin ve insanları tanımıyorsun."

Sümbül'den aldığım elbiseyi giydikten sonra küçük adımlarla ona doğru yürüdüm. Bana sırtı dönük olduğu için arkadan ona yaklaşıp sarıldım. Başımı sırtına yasladığımda ellerimi karnında birleştirmiştim. Beklenmedik bu yakınlığımla Gurur sertçe yutkunduğunda en tatlı sesimle, "Benim için gerçekten intikamından vazgeçtin mi?" diye sordum.

Gurur karnındaki elimi tutarak yavaşça bana dönerken dün geceyi hatırladığımı anlamıştı. Ona olan aşk dolu bakışlarımı gördükçe gözlerinin içi ışıldarken eğilip yüzümü ellerinin arasına aldı. Yavaşça yanaklarımı okşarken sanki sahip olduğu en değerli şeye bakıyordu.

"Bende yalan olmaz, Farah." Başını ağır ağır iki yana salladı. "Dün gece söylediklerimin hepsi doğruydu, senin için her şeyden vazgeçebilirim."

"Peki, ya aileme verdiğin zarar?"

Gözlerime dalıp giderken bu konuda da içimi rahatlatmak ister gibi sıcacık bir sesle konuştu. Bunu yaparken parmakları yüzümde geziniyordu. "Baban bugün yatırımcılarla projenin anlaşmasını imzaladı. Bir saat önce aileni iflastan kurtaracak para şirketinizin hesabına yattı. Artık her şey düzeldi." Burada olsa bile İstanbul'da olup biten her şeyden haberi vardı.

Hiçbir aksilik çıkmadan ihtiyacımız olan paraya kavuşmak bende tarifi olmayan bir sevinç yaratmıştı. Tüm o ekonomik kriz nihayet bitmişti. Yeni bir başlangıç yapmanın mutluluğuyla parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. Dudaklarımız birleştiği an Gurur bana karşılık vermek için hiç beklememişti.

Gurur'un dudakları dudaklarımı talan ederken kollarının arasında kuş gibi titriyordum. Karşılıklı birbirimize karşı çok hatamız olmuştu ama bence ikinci bir şansı hak ediyorduk. Soluğumu kesene kadar Gurur beni öpmeyi bırakmamıştı. Nefes nefese ondan ayrıldığımda bana olan bakışları çok güzeldi.

Onun en küçük bir bakışıyla kızaracak kadar utangaç biri olduğumdan kollarının arasından çıktım. Dereye dönmeden önce onunla bu ormanda biraz yürümek istiyordum, burası çok güzeldi. Her yer yemyeşildi ve rengârenk çiçekler vardı. Yanında yürürken Gurur gözlerini dahi kırpmadan beni izlediği için adımlarımı hızlandırdım.

"Biz de düğüne gidelim mi?"

Şaşırdı. "Düğüne mi gitmek istiyorsun?"

"Evet, yarın da kızlarla sözleştik, çay toplamaya gideceğiz." Buraya uyum sağlamaya başladığımı görünce Gurur'un dudağının köşesi kıvrılmıştı.

"Yarın bana da ayıracak zamanın var mı? Seni götürmek istediğim bir yer var."

Onun önünden yürüyüp rengârenk çiçeklerin arasından geçerken hoşuma giden çiçekleri toplamaya başlamıştım. "Bilmem." Yerdeki papatyalardan birini koparıp gözlerimi süzerek ona baktım. "Beni bir yere götüreceksen önce bu konuda beni ikna etmelisin." Cilveli bir sesle konuşup gözlerinin içine baktım. "Bunun için ne yapabilirsin?"

Gurur baştan ayağa beni süzerken yeşil gözleri vücudumun kıvrımlarında geziniyordu. Gözleri koyulaşırken yoğun bir arzuyla belli belirsiz gülümsedi. "Seni ikna etmeye bu geceden başlayabilirim."

Topladığım çiçekleri göğsümün önüne koyduğumda neyi ima ettiğini anladığım için kıpkırmızı olmuştum. "Sen... Çok ayıp, neler diyorsun öyle."

Ona çıkıştığımda aramızdaki mesafeyi kapatmak için adımlarını hızlandırdı ama bakışları muzırdı. "Sana daha ayıp şeyler yapmak için çıldırıyorum." Bu kadar açık sözlü olmak zorunda mıydı?

Daha o bana yetişmeden hemen ondan uzaklaştım. Gurur bana yaklaştıkça çiçek toplama bahanesiyle ondan en uzak yere kaçıyordum. Her defasında bizden en uzak çiçeğe doğru koşup aramızdaki mesafeyi açıyordum. Tek bir sözüyle beni ne kadar ürküttüğünü görünce gülerek başını iki yana salladı.

"Sonsuza kadar benden kaçabileceğini mi sanıyorsun?"

"Nereden biliyorsun, belki kaçarım."

"Her yerde bulurum seni," derken ağır adımlarla bana doğru ilerliyordu.

Eğilip yerdeki bir çiçeği kopartarak ona gülümsedim. "Ya bir gün beni bulamayacağın bir yerde izimi kaybettirirsem?" Doğrulup topladığım çiçekleri kokladım. "O zaman çok özler misin beni?"

Gurur beni bir an olsun kaybetmeyeceğinden emin bir şekilde güldü. "Bunun olmaması için seni gözümün önünden hiç ayırmayacağım." Tam bana yaklaşmıştı ki onunla oyun oynamayı seven bir yanım olduğundan yine ondan kaçtım. Sesli gülüşünü duydum. "Çocuk."

Başımı çevirip ona bakarak gülümsedim. "Çocuk yerine koyduğun kadını seviyorsun."

"Konu senken sevmemek elde değil," diye mırıldandığında mutluluktan ayaklarım yerden kesilmişti. Onun yanında çocuklaşıp ona şımarmam çok hoşuna gidiyordu çünkü bir kadın yalnızca sevdiği adamın yanında çocuklaşırdı.

Ben sürekli bir yerlere koşup duruyordum ama Gurur ağır adımlarla beni takip ediyordu. O beni yakalamasın diye kaçıp duruyordum ki söylediği şarkıyla adımlarımı yavaşlatmıştı.

"Geldi yâri almaya, girdi limana gemi[2]."

Ona döndüğümde sakin adımlarla yürürken belki de ilk kez gerçek anlamda mutluydu. *"Ha bu kara sevdaluk, yedi biturdi beni."* Elini kaldırıp bana kendini gösterdi. *"Yedi biturdi beni, yedi biturdi beni."* Sesi o kadar güzeldi ki o ne zaman şarkı söylese dudaklarımda hep bir tebessüm belirirdi.

Gurur başını hafifçe iki yana sallarken bile gözlerini benden ayırmıyordu. *"Dağlara, tepelere yazın duman olur mi?"* Ona gülümsediğimde yakışıklı yüzünde beliren huzurla, *"Yazın duman olur mi, yazın duman olur mi?"* dedi.

Hemen ardından ondan kaçıp durduğum için aramıza koyduğum mesafeyi gösterdi. *"Kız seni sevdum diye, bu kadar naz olur mi?"* Gurur güldüğünde şarkı söyleyen sesi bu sefer sitem eder gibiydi. *"Bu kadar naz olur mi, bu kadar naz olur mi?"*

O şarkı söyleyince her şeyi unuttuğum için elimdeki çiçeklerle yerimden hiç kıpırdamadım. Gurur beni durdurmanın yolunu bulmuş gibi şarkı söyleyerek her adımla biraz daha bana yaklaşıyordu. Şarkıyı sonuna kadar söyleyip yanıma geldiğinde belimi yakalayarak beni arkamdaki ağaca yasladı.

Bu sefer şarkı söylemedi ama şarkının sözlerini normal bir şekilde söyleyip hesap sorarcasına gözlerime baktı. "Kız seni sevdum diye bu kadar naz olur mi?"

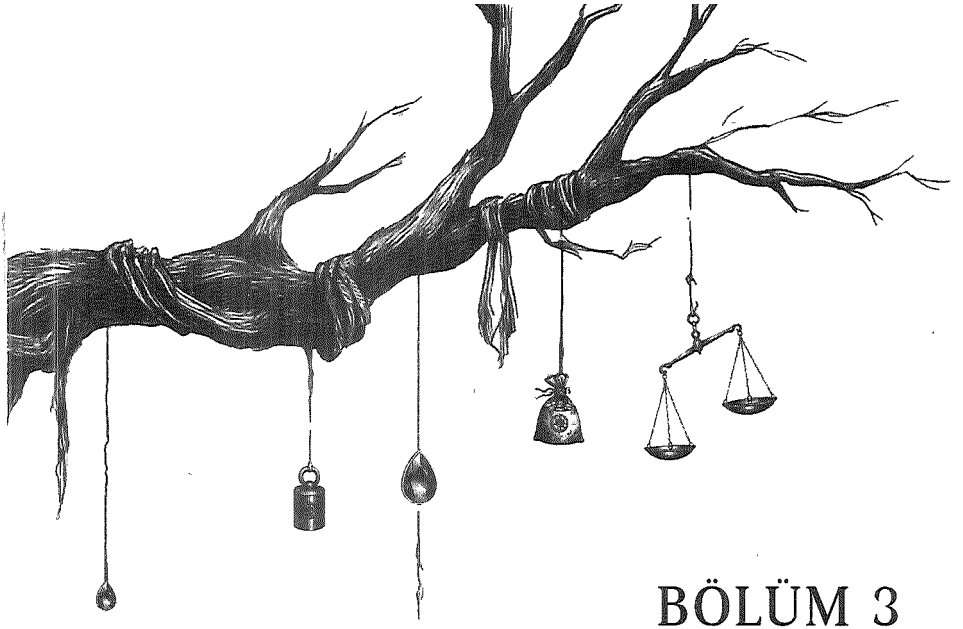
Kıkırdayarak başımı kaldırıp ona baktım. Tam bir şey söyleyecektim ki arkasındaki ağaçların arasındaki karaltıyı fark ettim. Dudaklarımdaki tebessüm silinirken yüreğim ağzıma gelmişti. Kendime düşünme payı bile vermeden önümde kalkan gibi duran Gurur'u kenara ittiğimde kurşunun sesi kulaklarımızda yankılandı.

Ormanın içine ağıt gibi düşen kurşunla önce elimdeki çiçekler yere düştü, daha sonra da ben dizlerimin üzerine düştüm. Gurur'un, "Farah!" diye haykıran sesini duyduğumda bir an için her şey son bulmuştu.

Mutluluğum yoğun bir acıyla benden alınmıştı.

Ama iyi biliyordum ki o kurşunun asıl hedefi Gurur'du.

[2] Davut Güloğlu, "Bu Kadar Naz Olur Mu?" şarkısı. (e.n.)

BÖLÜM 3
ÖLÜM VE KIYIM

"Nereden bilsinler ki onu kanatan
kurşunun benim kalbime
saplandığını ve onu inciten herkesin
kendi mezarının kazıcısı olduğunu."

Gurur Kalender

Başlarda her şey yolundaydı, hem de hiç olmadığı kadar. Günler süren bir gerginlik ve yanlış anlaşılmalardan sonra Farah'la bugün her şey yoluna girmeye başlamıştı. Güneş ışıklarının düştüğü yemyeşil ormanda Farah, bir peri kızı misali oradan oraya koşmuştu. Küçük bir tebessümle onu izlemiş, bana yaşattığı mutluluk hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti. Farah yerdeki rengârenk çiçekleri toplarken ben ona yetiştikçe daha uzağa kaçıyor, cilveli bakışlarıyla beni kışkırtıyordu.

Onun canlı siyah gözlerini ve dudaklarındaki gülüşünü izlerken nihayet ona yetişmiştim. Onu kollarımın arasına almaya hazırlandığım esnada bir şey oldu. Farah'ın bakışları kısa bir an omzumun arkasına kaydığında güzel yüzü sarardı ve dudaklarındaki gülüş kayboldu. Daha ben arkamı dönüp kontrol edemeden onun o narin ellerini göğüs kafesimde hissetmiştim.

Ondan beklemediğim bir güçle beni sertçe ittiğinde kulağıma bir ses ulaşmıştı.

Bir kurşun sesi.

Ve hemen ardından Farah'ın acı dolu inleyişi.

Her şey bir anda olmuştu, bunu engellemek için hiçbir şey yapamadım. Kulağımda bir kurşunun çıkardığı o tok ses çınlarken Farah'ın omzunu parçalayan kurşunun acısını yüreğimde hissettim. Kurşun omzuna saplandığı an çenesine ve siyah saçlarının ucuna kan sıçramıştı. Farah titrediğinde nefes bile alamadım. Bir donma anı yaşar gibi bu anda tutuklu kaldığımda istesem de kıpırdanamıyordum.

Sanki nefret ettiğim bir anın içine hapsolmuştum. Farah'ın elindeki çiçeklerin nasıl toprağa düştüğünü gördüm. Omzundan akan kan eline ulaştığında sıkıca tuttuğu eli gevşemişti. Onun kanı özenle topladığı beyaz papatyalara, mor menekşelere ve kan kırmızısı gelincik çiçeklerine bulaşmıştı. Açılan parmaklarının arasındaki çiçekler ayaklarının önüne düştüğünde her şeyi ağır çekimde izler gibiydim.

Aslında tüm bu olanlar sadece birkaç saniye sürmüştü ama bana saatler gibi gelmişti. Gözlerim bir saniyeliğine karımın siyahlarıyla kesiştiğinde işte tam bu esnada gerçeklik algısını kazanmıştım. Farah'ın acıyla titreşen gözlerine bakınca içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim. Onu tutmak için öne doğru atıldım ama daha ben onu tutamadan dizlerinin üzerine sertçe düşmüştü.

"Farah..." Adı önce fısıltıyla dudaklarımdan çıktı fakat daha sonra haykırırcasına, "Farah!" diye bir feryat kopmuştu yüreğimin en derinlerinden. Sesimde bile onu kaybetme korkusu vardı.

Hemen onun yanına diz çökerek elimi durmaksızın kanayan omzuna bastırdım. Kan ve Farah'ı hiçbir zaman aynı çerçevenin içinde hayal etmediğim için beynimden vurulmuşa dönmüştüm. "Hayır lan, hayır!" derken kendi kendime konuştuğumun farkında bile değildim. "Neden bu kadar kanıyor, sikeyim neler oluyor!" Konu bu kız olunca aklım durduğu için bir türlü düşüncelerimi toparlayamıyordum.

Omzundaki açık yaradan şiddetli bir şekilde akan sıcak kanı parmaklarımın arasından sızıyordu. Onun bir damla gözyaşına dayanamazken Farah'ın kanını avuçlarımın içinde hissediyordum. Acıyan, kanayan ve hatta titreyen Farah'tı ama ölen sanki bir tek bendim. Bunu ona yapanların gazabı olacaktım!

"Bunu neden yaptın!" Yarasına tampon yaparken çıldırmış bir şekilde solgun yüzüne baktım. Her geçen saniyeyle güzel yüzü biraz daha soluyordu.

"Nasıl böyle pervasızca canını hiçe sayarsın!" Bana sıkılan bir merminin önüne atlarken aklından ne geçiyordu!

Farah yerde yoğun bir acıyla titrerken gözlerini açmakta zorlanıyordu. Dudaklarından sızan kanı görünce burnumun direği sızlamıştı. Ondan daha çok titrediğimi fark etmiş gibi omzuna baskı yapan elime baktı. Daha sonra acı çeken bakışlarını bana çıkardığında dudaklarından bir inilti döküldü.

"Gurur..." diye fısıldadı yorgunca. "B-babam bilmesin, çok üzülür." Bu hâldeyken bile tek düşündüğü babası mıydı?

Ondaki nasıl bir baba sevgisiydi, aklım almıyordu.

Hemen onu kucağıma alıp koşar adımlarla yürümeye başladım. Ağaçların arasından süratle geçerken Farah'ı sıkıca göğsüme bastırmıştım. Kanayan omzu sol göğsümün hizasına geldiği için sanki onun kanı kalbime sızıyordu. Her adımımla Farah'ın inleyişleri arttığından delirmek üzereydim. Çok hızlı yürüdüğümden hissettiği sarsıntı daha çok canını yakıyordu ama duramazdım. Kaybedecek bir saniyem bile yoktu, onu bir an önce hastaneye götürmeliydim.

"Farah, n'olur dayan! Sana yalvarıyorum kendini bırakma. Geçecek, birazdan hastanede olacağız." Ağaçların arasından aceleyle geçerken yürümek yerine aslında koştuğumun farkında bile değildim. "Kurbanın olayım sakın o gözlerini kapatma!" Onu hiç bırakmak istemediğimden o kadar sıkı sarılıyordum ki sert tutuşum yüzünden canını yaktığımı anlayacak durumda değildim.

Vücudumdaki kaslar gerilmiş, kollarım bir mengene gibi Farah'ı sarmıştı. Onun sıcak kanını göğsümün üzerinde hissettikçe çıldırma noktasına geliyordum. "Dayan güzelim, dayan, birazdan hastanede olacağız!" Normalde de gür çıkan sesim şimdi bağırır gibiydi. Belki de bağırıyordum ama bunu bile anlamıyordum.

"Gurur..." Farah'ın o ince ve kadife gibi yumuşak sesini duyduğumda başımı eğip bembeyaz olan yüzüne baktım. Gözlerinde görmeye alışık olduğum o parıltılar kaybolmuş, teni kireç gibi solmuştu. Kanın sızdığı dudakları aralıklıydı ve nefes alışları sıklaşmıştı. Bana bakmak için kendini zorlarken cılız ve zayıf bir sesle, "K-kimse bilmesin," diye fısıldadı. "Yoksa yine seni suçlarlar."

"Benim yüzümden bunlar başına gelmemiş gibi konuşma!" Ailesi beni suçlamakla sonuna kadar haklıydı. İkinci kez onu kaçırıp ailesinden koparmıştım ve o, ikinci kez benim yüzümden kan revan içinde kalmıştı. Sikeyim, hepsi benim suçumdu, onu koruyamamıştım. Etrafına düzinelerce

adam diksem bile Farah bir şekilde zarar görüyordu ve ben buna engel olamıyordum!

Farah bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama tek kelime edemedi. Göz bebekleri kayarken içine çektiği nefesi veremeden gözleri kapanmıştı. Sertçe yutkunduğumda adımlarım artık durmuştu. Koşmaktan nefes nefese kalmış bir hâlde Farah'a bakıyordum, karım nefes almıyor gibiydi. Üstelik artık bana bakmıyordu, gözleri kapanmıştı.

"Farah?" Sesim fısıltıyla çıkarken onu hafifçe sarstım. "Farah bana bak, sana yalvarıyorum aç şu gözlerini!" Hiç tepki almayınca onu daha sert sarsarak, "Farah!" diye bağırıp uyandırmaya çalıştım. Uyudu mu yoksa... "H-hayır." Çıldırmış gibi başımı iki yana sallayarak onun öldüğüyle ilgili korkunç düşüncelerden kurtulmaya çalıştım.

"Bana bunu yapamazsın!" Dizlerimin bağı çözüldüğünde sertçe yere düştüm ama acıyan diz kapaklarım zerre kadar umurumda olmadı. Hemen Farah'ı yere indirip yüreğim ağzıma gelmiş bir şekilde başımı göğsüne yasladım. "Kulun kölen olayım bunu bana yapma, be kızım!" Onu geç bulmuşken bu kadar erken kaybedemezdim.

Kalbinin sesini duymaya çalışırken gözlerimden sızan bir damla yaşın farkında bile değildim. Farah'ı kaybetmek beni sadece yıkmaz, paramparça edip öldürürdü. Onun kadifemsi sesini duymadan, güzel gözlerine bakmadan ve gülümseyişini görmeden yaşayabilir miyim sanıyordu? Nefesimi tutarak kalbini dinlediğimde göğüs kafesinden gelen cılız seslerle sanki dünyalar benim olmuştu. Şükürler olsun ki kalbi hâlâ atıyordu.

Hemen onu yeniden kucağıma alıp ağaçların arasına girdim. Ali ve diğer adamlarımın koşarak bana doğru geldiğini gördüğümde bile hızımı düşürmedim. Silah sesini duyunca bizi bulmak için ormanın içine dalmışlardı. Daha onlar bana yetişmeden şiddetli bir sesle, "Ali!" diye bağırdım. "Ara adamları, arabayı dereye getirsinler!" Farah'ın kaybedecek bir saniyesi bile yoktu.

"Diğerleri dağılsın, ormanı arasın! O siktiğim piçi fazla uzaklaşmış olamaz. Onu canlı istiyorum!" Ali ve Yalçın dışında diğer adamlarımın her biri bir yere dağılmıştı. Farah'a bunu yapanın ecdadını sikecektim. Buraya beni vurmaya geldiyse işini düzgün yapıp beni vurmalıydı, karımı değil!

Birbirine karışan düşüncelerimin gittiği yönden emin değildim ama ne hissettiğimi iyi biliyordum. Karım kanlar içinde kollarımın arasında yatarken hissettiğim tek şey yoğun bir korkuydu. Korkuyordum ama bu öylesine basit bir korku değildi. Yanmaktan bile çok öte bir korkuyla kuşanmıştım.

Yanılmıştım, en büyük korkum ateş değildi ya da artık öyle değildi.

Farah'ı kaybetmek tüm korkuların en büyüğüydü.

Ameliyathanenin kapısıyla bakışırken yerimde duramıyordum. Bir hastane koridorunda şuursuzca dönüp dururken tek istediğim bu kapının açılması ve doktorun bana onun iyi olduğunu söylemesiydi. Hiçbir şey yapmadan burada beklemekten kafayı yiyecektim. Onu zamanında hastaneye getirebildim mi yoksa ona geç mi kaldım, bilmiyordum. Hastaneye gelir gelmez onu benden koparıp hemen ameliyathaneye almışlardı.

"Çok kan kaybetti!" Parmaklarımı hırsla saçlarımın arasından geçirirken yanında durduğum duvara yumruk attım. Sinirden attığım bu kaçıncı yumruktu, hiç bilmiyordum ama Farah içeriden biraz daha çıkmazsa elimi sakatlamam an meselesiydi. "Kaç saat oldu, neden kimse bir şey söylemiyor!"

"Abi sakin ol." Ali'nin sesini duyduğumda çatık kaşlarla ona döndüğüm gibi yumruğumu suratına geçirdim.

"O amına koyduğum iti, burnumuzun dibine girene kadar siz neredeydiniz!" Suratına yediği yumrukla geriye sendeleyen Ali'nin üzerine yürüyüp yakasını kavradım. Sırtını sertçe duvara çarptığımda her an tüm hıncımı ondan çıkarabilirdim. "İşinizi düzgün yapsaydınız karım şu anda hastanede olmayacaktı!" Ve ben de üzerime düşeni yapsaydım bütün bunlar yaşanmayacaktı. Ali'ye kızıyordum ama aslında tüm öfkem kendimeydi. Karım benim yüzümden canıyla uğraşıyordu. Bir kez daha onu koruyamamıştım.

"Dur artık evlat." Salim Kaptan kolumu tutarak beni Ali'den uzaklaştırdı. İhtiyatlı gözlerle bana bakarken kolumu bırakmıyordu. "Öfkeni etrafındakilerden çıkararak olanları değiştiremezsin." Koridordaki kalabalığı bana göstererek sakin olmam gerektiğini hatırlattı. "Tüm bu insanlar senin için burada, böyle yaparak onları da endişelendiriyorsun."

Başımı çevirip koridora baktım, iğne atsak yere düşmezdi. Tüm esnaf çarşısı ve Ordu'daki dostlarım buradaydı. Olanları duyan herkes soluğu burada almıştı. Onlardan gitmelerini istediysem bile inatla gitmiyorlardı. Farah dışarı çıkmadan hiçbiri buradan gitmezdi. Her şey üstüme üstüme gelirken nefes alamadığımı hissettim. Farah yanımda olmayınca nefes almak bile işkenceden farksızdı.

İnsanların beni teselli etmesine ihtiyacım yoktu, ihtiyacım olan tek şey Farah'ın o ameliyathaneden çıkmasıydı. Herkesten uzak bir yere otururak yüzümü ovuşturdum. Buraya gelene kadar çok kan kaybetmişti, durumu iyi miydi? Kana ihtiyacı varsa doktorlar bununla ilgili bir şey söylerdi, değil mi? Ellerime bakınca gözlerim öyle bir sızladı ki sızısını ta yüreğimde hissettim.

Ellerimi henüz yıkamadığım için parmaklarımda Farah'ın kanı vardı. Gözümden bile sakındığım nazlı karımın kanı ellerimde kurumuştu. Onun eline iğne batsa hemen gözleri dolar, suratı asılırdı. O kadar hassas ve narindi ki sanki porselenden bir bebekti. Şuradan şuraya bile yürüyemez, *bacaklarım ağrır* diye sızlanırdı.

"Nasıl kıydınız lan ona!" Düşündükçe daha çok deliriyordum. Üzerine titrediğim bir kıza nasıl kıymışlardı! "Allah şahidimdir ki hepinizin soyunu kurutacağım!" Nisan, diğer çocuklarla hâlâ dere kenarındaki ormanı arıyordu. O piçi buldukları an kimin köpeği olduğunu öğrenecektim.

Peki, ya Farah bunu nasıl yapmıştı? Kendi canını hiç düşünmeden benim önüme atladığına inanamıyordum. Nasıl böyle aptal olabilirdi! Böyle yaparak beni koruduğunu mu sanıyordu? "Ulan, sana bir şey olsa ben yaşar mıyım sanıyorsun!" Uyandığında bu yaptığı için onun da canına okuyacaktım. Önceliği hep başkalarıydı, hiçbir konuda kendini düşünmüyordu.

Başımı ellerimin arasına alıp olanları kara kara düşünmeye başladım. Sadece bir an bana gülümserken hemen ardından kanlar içinde yere düşmüştü. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki olanların önüne geçememiştim. Benim yüzümden tüm bunları yaşamıştı. Onunla tek başıma ormana girmek yerine yanıma adamlarımı almalıydım. Tüm o adamları onu korumak için Ordu'ya getirmiştim ama ne ben ne de onlar Farah'ı koruyabilmişti.

Salim Kaptan yanıma oturup omzumu sıktığında bile başımı kaldırmadım. Hissettiğim suçluluk duygusu o kadar ağırdı ki eğdiğim başımı kaldıramıyordum. "Bunu ikinci kez yaşıyor ve yine sebebi benim." Sesim fısıltıyla çıkarken gözlerim yanıyordu. Karımı bile koruyamayacak kadar boktan bir heriftim.

"Dört yıl önce onu kaçırdığımda da sonu hastanede bitti." Sesim titrediğinde şakaklarıma daha sert baskı uyguladım. Kafamın içinde hiç susmayan bir ulus vardı ve her biri avaz avaz bağırıp beni suçluyor, ona zarar verdiğimi söylüyordu. Ben bile kendimi suçlarken o sesleri susturacak hiçbir şey yapamıyordum. Farah yanımda olduğunda nadiren duyduğum o sesler... Onun yokluğuyla bana işkence ediyordu.

Burnumdan nefes aldıkça Farah'ın gömleğime bulaşan kanının kokusunu daha yoğun soluyordum. Bunu yapmak azapların en büyüğüydü. Salim Kaptan'ın, "Karın iyi olacak, kendini toparla," diyen sesi bana daha iyi hissettirmiyordu. "Ölümcül bir yara almadı, yarası omzunda."

Eğdiğim başımı yavaşça kaldırırken inanamayan gözlerle ona bakıyordum. "Omzundan vurulması bana daha iyi mi hissettirmeli?" Dişlerimi gıcırdatarak sıktım, öfkemi kimden çıkaracağımı bilmiyordum. "Bu kızın

saçından tek bir tel kopsa benim içim gidiyor. Akan bir damla kanıyla nasıl hissettiğimi nereden bileceksiniz."

"Kardeşim nerede!" Koridoru birbirine katan bir sesle başımı çevirdiğimde Aksa Atılgan'ı, şimdiki adıyla Aksa Bolatlı'yı gördüm. Onun burada ne işi vardı?

Farah'ın kuzenini uzun süre İstanbul'da tutamayacağımızı biliyordum. Farah'ı kaçırdığımda Ordu'ya gelen tüm uçuşları ve otogarları yakın takibe aldırmıştım. Hiçbir akrabası buraya gelmesin diye gereken tüm önlemleri almış, giriş çıkışları onlar için kapatmıştım. Ancak Aksa denen bu kız bir yolunu bulup buralara kadar gelmişti. Gelmek için çok yanlış bir zamanı bulmuştu.

Farah'a olanlar herkes tarafından konuşulduğu için Aksa'nın öğrenmesi uzun sürmemişti. Kuzenini görmek isterken onun bir hastanede olduğunu duymayı beklemiyordu. Hızlı adımlarla koridordaki kalabalığı geçip öne çıktı ama beni görünce adımları durmuştu. Bir yanı kısa, diğer yanı biraz daha uzun olan yamuk saçlarını hırsla arkaya ittiğinde kaşları çatıktı.

Gömleğimdeki kana baktıkça kahve gözleri biraz daha değişiyordu. Yorgunca ayağa kalktığımda Aksa hâlâ beyaz gömleğime bulaşan kana bakıyordu. "F-Farah'ın kanı mı o?" Sesi titrerken yerinde hafifçe sendelemişti. "Kardeşimin kanı mı o?"

Ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Farah'la ikisinin yakınlığını düşünürsek bu olanlar onun için de hiç kolay değildi. Aksa'nın nemli gözleri önce bende oyalandı, daha sonra da arkamdaki ameliyathane kapısında. Gözlerinden kıvılcımlar çıkarken, "Senin yüzünden!" diye bağırarak bana doğru atıldı.

Ali ve diğerleri onu durduramadan yanıma gelip yüzüme sert bir tokat atmıştı. "Onu öldürmeden durmayacaksın, sen korkunç birisin!" Beni parçalamak ister gibi ikinci kez bana vurduğunda ona engel olmadım. Ben bile kendimi suçlarken onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum.

Ali onu benden uzaklaştırmaya çalışınca Aksa ona doğru döndüğü gibi bir tokat da Ali'nin suratına atmıştı. Ali'nin başı omzuna düştüğünde Aksa çıldırmış gibi onu göğsünden itti. "Sakın bana dokunma!" O kadar sinirliydi ki şu anda ona yaklaşan herkesi haşat edecek gibiydi.

Yalçın onu sakinleştirmek için, "Dinle..." demişti ki Aksa çevik bir hareketle Ali'nin belindeki silahı alıp bana doğrulttu. Herkes sessizliğe bürünürken bu kızın şakası olmadığını görebiliyordum.

İki adım gerileyip Ali'nin ona ulaşmasına engel olduğunda gözlerini benden ayırmıyordu. "Yanındaki kadını bile koruyamayan bir zavallısın!" Gözlerim dolup duruyordu ama ağlamaya bile utanıyordum. Aksa haklıydı ve bu sözleri sadece Farah için söylememişti.

Aksa'nın parmağı tetiğe gittiğinde koridordaki tüm adamlarım tedirginlikle silahlarına davrandı. Elimi kaldırarak hepsini durdurdum. Bu minyatür cüceden hoşlanmıyordum ama şu anda bana yapacağı her şeyi hak etmiştim. Çatık kaşlarının altından bana bakarken sinirden tir tir titriyordu.

"Kardeşimi öldürmeden durmayacaksın, değil mi?" Bir ayağını sertçe yere vurduğunda her an bir çılgınlık yapabilirdi. Açıkçası yapmasını da isterdim. "Leyla gibi Farah'ın da hayatını bitirmeden durmayacaksın!" diye bağırdığında bu sözler az önceki tokattan daha ağırdı. Dudaklarından dökülen tek bir cümle bıçaktan daha keskin, mermiden daha sarsıcı ve ateşten daha yakıcıydı. Ben hayatımdaki kadınları öldürüyordum.

Kafamın içindeki tüm o sesler Aksa'nın sözlerine katılarak hep bir ağızdan, *"O haklı!"* diye haykırdı. *"Leyla'yı bitirdiğin gibi karını da bitirmeden durmayacaksın!"* Bu sesler koro hâlinde aynı şeyleri bağırarak söylerken müthiş bir baş ağrısı çekmeye başlamıştım.

Onları susturmak istiyordum, susmalarını sağlayacak her şeyi yapmak için çıldırıyordum. Kafamı duvarlara vurmak, yumruklarımı kafama geçirmek ya da silahımı çıkarıp beynimi dağıtmak... Şu anda hepsi benim için seçenek dâhilindeydi. On yaşından beri peşimi bırakmayan bu sesler bir kez daha canımı yakmak için bana karşı birleşmişti. Sadece bir an sussalar olmaz mıydı? Çok yorulmuştum, sadece bir anlığına sussalar keşke.

Aksa'nın kurduğu tek bir cümle kaçtığım her şeyi tetiklediği için bu sesleri susturamıyordum. *"Leyla'yı öldürdün, Farah'ı da öldüreceksin!"* diyorlardı. Sanki sesler bir silaha dönüşmüştü ve durmaksızın kafama ateş ediyorlardı. Bu denli şiddetli, ağır ve yakıcıydı.

Cayır cayır yanıyormuşum gibi vücudumdaki ısı arttığında gömleğimin yakasını çekiştirdim. Her zamankinden daha sıcak hissediyordum. Alnımda biriken terler yüzüme süzülürken buradaki kimse neyle mücadele ettiğimi bilmiyordu. Aksa daha fazla dayanamayıp gözlerimin içine bakarak tetiğe basınca kurşun sesi kulaklarımızda çınlamıştı. Beni öldürmeyi isteyecek kadar kuzenini seviyordu.

Bu kız bilgisayar başında bir uzmandı ama silahlar konusunda hiç deneyimi yoktu. Bu konuda tecrübesiz olmasına sevinmemiştim, hedefi tutturaydı herkes benden kurtulurken ben de kafamın içindeki seslerden kurtulabilirdim. Aksa beni vurmak için ateş ettiğinde kurşun kulağımın yanından geçip arkamdaki duvara saplanmıştı. Bunu görünce hemen ikinci kez tetiğe basmak istedi ama Ali onun elindeki silahı aldı.

Aksa'yı kıskıvrak yakalayıp ellerini sırtının arkasında birleştirdiğinde bile kız durmuyordu. Kendini Ali'den kurtarmak için çırpınırken sert bakışları benim üzerimdeydi.

"Farah'a bir şey olursa yemin ederim ki seni yaşatmam!" Artık bunu yapacağına hiç şüphem yoktu. Farah'la ikisinin arasında hiçbirimizin anlayamayacağı kadar çok güçlü bir bağ vardı. Ali'ye direnerek kollarını ondan kurtarmaya çalışırken nefret dolu bakışlarını benden çekmiyordu. "Farah senin yüzünden bu hâlde!" Keşke bana bilmediğim bir şey söylese... Aksa'nın ıslak bakışları ameliyathanenin kapısını bulduğunda gözlerinden akan yaşa engel olamamıştı. "Onu toprağın altına koymadan durmayacaksın!"

Bir anda çırpınmayı bırakıp ıslak gözlerini bana kenetledi. Dudakları titrerken bana olan bakışları tiksinti ve nefret doluydu. "Sen onun hayatına girmeden önce Farah sensiz daha mutluydu!" Her söylediği söz bende balyoz etkisi yaratırken öfkesini kusmasına izin verdim. "Sen öyle bir adamsın ki dokunduğun her şeyi öldürüyorsun!" Biliyordum.

Dizlerimin bağı çözüldüğünde ellerim boşluğu tarayarak tutunacak bir şeyler aradı. Buna benzer bir şeyi daha önce Farah da bana söylemişti. Bir tartışmamızda kendini banyoya kapatıp dokunduğum her şeyi öldürdüğümü söylemişti. Üzerimde onun kanını taşırken ne kadar haklı olduklarını anladım. Önce Leyla, şimdi de Farah... Dokunduğum her kadın gerçekten de ölüyordu.

Bir hemşire dışarı çıkınca Aksa ve diğerleri hemen hemşirenin yanına koşmuştu. Kötü bir haber almaktan ödüm koptuğu için yerimden hiç kıpırdayamadım ama hemşirenin söylediklerini duyuyordum. Ameliyatın iyi geçtiğini ve her şeyin kontrol altına alındığını söylediğinde arkamdaki banka yığılmıştım. Tuttuğum nefesimi sesli bir şekilde verdim, sanki bir günde on yaş birden yaşlanmıştım.

Şükürler olsun ki karım iyiydi ama olmayabilirdi de. Onu kaybetme ihtimalini doruklarda yaşamışken istesem de daha iyi hissedemiyordum. Ben ona beladan başka bir şey getirmiyordum, belki de babasının yanına dönmeliydi. Koridordaki tüm bu insan kalabalığından boğulmaya başladığım esnada telefonum çalmaya başladı. Kimseyle konuşacak durumda değildim ama Nisan'dan haber beklediğim için hemen telefonu çıkardım.

Nisan'ın aradığını görünce telefonu hemen açıp kulağıma yasladım.

"İşi batırdıysan sakın gözüme gözükme."

"Herif elimizde abi," diyerek bana duymaya can attığım haberi verdi. "Onu konuşturmayı başardık."

"Karımı vuran piç kimin adamıymış?"

"Bölge liderlerinden Kemal Kahhar." Duyduğum isimle kısa bir an duraksamıştım. Kemal Kahhar mı? Bu itin benimle ne derdi olduğunu

düşünürken hatırladıklarımla gereken cevabı aldım. Kemal'in kardeşi Uygar'ı öldürmüştüm.

Tüm bölge liderlerini bir yemek masasında topladığımda yanımda Farah da vardı. O gece blöf yapıp herkesin sandalyesinde patlayıcılar olduğunu söylediğimden hiçbiri o masadan kalkamamıştı. Dört yıl önce hakkımda infaz kararı çıkaran tüm liderlerden intikam almak için bir yemek organize etmiştim. Birkaç küçük tuzakla hepsini korumasız bir şekilde istediğim mekâna çekmem zor olmamıştı.

Her liderin yanında ya eşi ya da sevgilisi vardı. Karun ve Bige bile o masadaydı hatta Farah'ın babası da. Demet Hanım'a bulaşmak istemediğimden onu özellikle buna dâhil etmemiştim. Gecenin ilerleyen saatlerinde Farah'ı eve gönderdiğim için orada olanları bilmiyordu. Benden korkup daha çok kaçmasın diye onu erkenden eve göndermiştim. Kalıp olanları görseydi muhtemelen uzun bir süre yanıma bile yaklaşmazdı çünkü o gece olan tek şey kan ve vahşetti.

Geçmiş

Bölge liderlerini bir masada toplayıp önlerine bir tabak et koymak onları yeterince tedirgin etmişti. Ne eti olduğunu bilmedikleri için onu yemeye yanaşmamışlardı ama uzun süre gergin dakikalar yaşamışlardı. O eti yememelerinin bir diğer nedeni de hakkımda çıkan söylentilerdi. Daha önce Şeref'e iyi bir ders vermek için ona yedirdiğim etin bir cenin olduğunu söylemiştim.

Şeref'in hamile metresi düşük yapmıştı. Şeref birkaç gün boyunca tutsağım olduğundan metresinin düşük yaptığını bilmiyordu. Yirmi dört saat onu aç bırakınca önüne koyduğum etli yemeği hiç düşünmeden yemişti. Daha sonra ona kendi çocuğunu yediğini söylediğimde deliye dönmüştü.

O an Şeref'in değişen yüzünü ve hemen ardından küfürler yağdırarak kusmasını keyifle izlemiştim. Yere diz çöküp öğürerek yediği her şeyi çıkarırken sadece onu izlemekle yetinmiştim. Uzun süre kendine gelememişti, gelmesine de izin vermemiştim. Metresinin düşük yaptığını, o cenini hastaneden aldırıp ona yedirdiğime tüm kalbiyle inanıyordu. Buna inanması için gereken tüm zemini hazırlamıştım.

Şeref'i bir süre alıkoyup bırakmıştım ama o günden sonra vejetaryen olmuştu. Kafasına silah dayasanız bile artık bir lokma et yiyemiyordu. Ona cenin yedirdiğimle ilgili haber çok hızlı yayıldığı için insanlar benim ikram ettiğim eti yemeye cesaret edemiyordu. Tabakta hangi yakınlarının

olduğunu kestiremediklerinden benim onlara sunduğum eti yemeye korkarlardı.

Cenini hastaneden çıkardığım doğruydu ama onu Şeref'e yedirmek yerine usulüne uygun bir şekilde gömmüştüm. Sonuçta doğsaydı o da benim yeğenlerimden biri olacaktı, bu yüzden onun ölüsüne saygısızlık yapmamıştım. Onun ölümünde hiçbir parmağım yoktu, insanlar bunu bile benim yaptığımı düşünüyordu. Sırf Şeref kendi çocuğunu yediğini düşünsün diye o cenini aldığım bilinsin istedim.

Bazen psikolojik işkence tüm işkencelerden daha ağır ve sarsıcıdır. O gün Şeref'e yaptığım tam olarak buydu. Bugünse aynı korkuyu bu masadakilere yaşatmıştım. Birazdan asıl gösteri başlayacağı için ayağa kalkıp yanımda oturan Farah'ı da kaldırdım. Adamlarım ona doğru yürüyünce Farah korku içinde bana döndü. "Neler oluyor?"

"Bir şey olduğu yok." Bu gece ona yeterince gergin saatler yaşattığım için daha fazla korkmasını istemiyordum. Ona olan bakışlarımı yumuşatıp restoranın kapısını gösterdim. "Bundan gerisi uykunu kaçıracak türden şeyler." İki adamıma bakıp onlara Farah'ı gösterdim. "Onu eve götürün."

Farah'ın bakışları hemen babasını bulmuştu. Bu masada Ümit de olduğu için onu bırakıp gitmek istemiyordu. Ümit kendinden çok kızı için endişelenerek, "Eve git, Farah," dedi. "Hiç burada olmamalıydın." Farah'ın tereddüt ettiğini görebiliyordum. Buradan giderse babasına zarar vermemden çok korkuyordu.

Yalvaran bakışlarını bana çıkararak, "Lütfen," diye fısıldadı. "Babam eve sağ salim dönsün."

Tüm gece ürkek tavırlarıyla beni çileden çıkardığı için itiraz istemeyen bir sesle, "Eve git," dedim. Beste denen kadının suratını masaya çarpmak dışında fazla korkak davranmıştı. En azından düşmanlarımın karşısında daha güçlü görünmeliydi. Adamlarıma ikinci kez Farah'ı gösterip, "Onu eve götürün," dediğimde Farah bu sefer direnememişti.

Farah gidene kadar bekledikten sonra masadakilere döndüm. Benim için asıl eğlence yeni başlıyordu. Hakkımda infaz kararı çıkaran tüm bu piçlere sırasıyla baktıktan sonra Bige'ye döndüm. "Senin sandalyende bomba yok." Buraya gelmesi için ona elimi uzattım. "Yanıma gel, yenge hanım."

Bige bir şey yapmadan önce Karun'a bakınca Karun, başıyla onu onayladı. "Git," derken bunun altından ne çıkacağını merak ediyordu. "O piç her ne planlıyorsa seni bunun dışında bırakması gerektiğini biliyor." Başını çevirip tehditkâr bakışlarını bana dikti. "Aksi takdirde beynini dağıtacağımı iyi bilir."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Seni karınla sınayacak kadar canıma susmadım." Konu Bige olunca Karun'un nasıl insanlıktan çıktığını iyi bildiğim için omuz silktim. "Aklı olan kimse buna kalkışmaz." Saka'ya dokunmadığınız sürece Sanrı sessizliğini kolay kolay bozmadı.

Bige çantasını alarak yanıma geldiğinde şaşırtıcı bir şekilde hiç korkmuyordu. Bu yemek herkesi tedirgin ederken tabağındaki eti yiyip karnını doyuran bir tek o vardı. Tam bir et canavarı olduğundan kocasının tüm uyarılarına rağmen o eti yemişti. Buradaki herkes bizi izlerken ikimiz için birer kadeh şarap doldurup ona uzattım. "Hiç ihtimal vermiyorum ama yine de soracağım." Bunları söylerken Bige'nin tepkisini ölçmek için gözlerimi ondan ayırmıyordum. "Kandan korkar mısın?"

"Hayır."

"Peki, cesetlerle aran nasıl?"

Bige baygın bir ifadeyle bana bakarken kahve gözleri iğneleyiciydi. "Az önce bir tabak şüpheli et yedim. Sence bir ceset beni ne kadar korkutabilir?"

Neredeyse gülecektim. "Tam olarak beklediğim cevap." İkimiz de kadehimizi aldıktan sonra kolunu tutarak onu masadan uzaklaştırdım.

Birazdan her yer batacağı için üzeri kirlensin istemiyordum. Bige'yle Kocaeli'ye küçük bir seyahat yaptığımızda tüm o çatışmanın içinde bile ya kirlenen kıyafetleri için sızlanmıştı ya da kırmızı rujunun olmamasına. Çenesiyle insanı bezdiren kadınlardan olduğundan kıyafeti kirlenirse yine beynimin ırzına geçerdi.

Masadan yeterince uzaklaşınca küçük bir işaretimle adamlarım tavandaki sistemi harekete geçirdi. Bu yer bana ait restoranlardan biriydi ve en iyi özelliği tavanın açılmasıydı. Tavandan gelen seslerle masadaki herkes neler olduğunu anlamak için başını yukarı kaldırmıştı. Tavandaki metal katman önce yavaş yavaş ama daha sonra bir anda açıldı.

Tavan ikiye bölünüp açıldığında yukarıdan kan ve parçalanmış insan uzuvları düşmeye başlamıştı. Mezbahada küçük parçalar hâlinde kesilen insan uzuvları başlarına yağıyordu. Gökyüzünden et yağar gibi her parça masadakilerin kafasına, önüne ve etrafına düşüyordu. Birçok el, ayak, kol ve kaburga masaya düşmüştü. Farklı yerlerinden kesilen uzuvlar insanlara çarptıkça herkes irkiliyordu. İç organları bile tavandan düşmüştü.

Tüm bu parçalar gerçekten insanlara aitti. Bu masadaki liderlerin değer verdikleri birini öldürtüp mezbahada parçalatmıştım. Her lider bu gece bir kayıp yaşayacak ve iyi bir ders alacaktı. Masadaki bu cesetler için zerre kadar vicdan azabı çekmiyordum, bu geceki kurbanlarımı detaylıca araştırmıştım. Her biri iğrenç karakterde insanlardı. Liderlerin değer verdiği ama en aşağılık karakterde olan insanları seçmiştim.

Ümit'in yeğeni bile parçalanmış bir hâlde bu masadaydı. Kendi kanından olanlara bile göz koyan, sapık zihniyetteki o herif aradığım kurbanlardan biriydi. Bu gece öldürdüğüm herkes onun gibi taciz ve tecavüzcü pisliklerden oluşuyordu. Böylelerinin hak ettiği ölüm buydu. Bir tek Duha Tunus'un etrafında kanı bozuk birine rastlayamamıştım. Tunus'un en değer verdiği iki adamı vardı ve bunlar da Kadem'le Uraz'dı. İkisi de temiz çocuklar olduğu için onlara dokunmaya vicdanım el vermemişti.

Bu yüzden Uraz'ı bu ülkeden gönderip onun özelliklerine benzeyen birini öldürmüştüm. Duha bu geceden sonra Uraz'ı öldürdüğümü düşünecekti ama Uraz şu anda benden aldığı paralarla iyi bir tatil yapıyordu. Yukarıdan yağan insan uzuvlarıyla masadaki kadınlar ciyak ciyak bağırırken erkekler korktuklarını belli etmemeye çalışıyordu. Oturdukları sandalyede bomba olduğunu düşündükleri için kalkıp gidemiyorlardı.

Karun'un omzuna çarpıp masaya düşen elle Bige gözlerini bana dikti. "Sen gerçek bir akıl hastasısın!" Bu görüntü onu bile korkuttuğu için yüzünde dehşet ifadesi vardı. En azından masadaki diğer kadınlar gibi korku içinde haykırıp durmuyordu.

Karun'un tepkisini görmek için ona baktığımda gördüklerimle az kalsın gülecektim. Karun buradaki en soğukkanlı insanlardan biriydi. Tüm bu tantananın bitmesini ister gibi hissiz gözlerle insan uzuvlarına bakıyordu. Saçlarından süzülen kan yüzüne akıyordu. Kaşlarından bile kan süzülürken kirpiklerini dahi kırpıştırmadan öylece duruyordu. En az onun kadar tepkisiz olan biri daha vardı.

Her konuda Karun'la yarışan Duha da oldukça soğukkanlı görünüyordu. Hatta Karun'un aksine tüm bunlar onu eğlendiriyormuş gibi gülmemeye çalışıyordu. Yüzünün bir kısmı kanla yıkanmasına rağmen Tunus rahat hareketleriyle dikkat çekiyordu. Bu piçin her konuda eğlenecek bir şeyler bulması ve ciddi ortamlarda bile fazla rahat olması takdire şayandı.

Duha uzanıp önündeki insan uzuvlarını eliyle kenara itti. Tüm bu insan parçalarının içinde kopmuş bir el alınca ne yapacağını anladım. Bu piçin sıra dışı bir hobisi vardı. Bir koleksiyoncuydu ama normal şeyleri toplamıyordu. Kurbanlarının elinden bir parmak keserek onlardan koleksiyon yapıyordu. Masada gördüğü kopuk eli alıp kısık gözlerle incelemeye başlamıştı.

Tunus'un sağa sola çevirerek yakından baktığı elin parmağında bir yüzük vardı. Gümüş yüzüğün bire bir aynısı bölge lideri Kemal Kahhar'ın da parmağındaydı. Yüzüğün üzerinde zarifçe kıvrılarak kuyruğunu ağzına alan yılan motifi göze çarpıyordu. Kahharların sembolü yılan olduğu için bunu yüzüklerinde taşırlardı. Sinsilikte kimse Kahharların eline su dökemezdi. Yılandan daha iyi bir sembol bulamazlardı.

Duha kopuk elin parmağında gördüğü yüzükle onun hangi aileye ait olduğunu anlamıştı. Dudakları kıvrılarak, "Kemal?" diye seslenirken o eli inatla bırakmıyordu.

Kemal'in karısı evde onu beklerken o burada ağlayan metresine susması gerektiğini söylüyordu. Bu ihtiyar adamın genç sevgilisi insan uzuvlarını görünce hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. Duha ikinci kez, "Kemal?" diyerek sesini ona duyurmaya çalıştı. Kemal ona dönünce Duha, bileğinden tuttuğu eli yukarı kaldırıp gümüş yüzüğü gösterdi. "Kardeşinden bir parmak almamın mahsuru var mı?" Herkes şoke olurken Karun bir küfür savurmuştu.

Evet, yanlış düşünmüyorlardı, o el Kemal'in kardeşi Uygar'a aitti. Diğer parçaları da bu masada bir yerlerde olmalıydı. Evlerine gidene kadar sürpriz bozulmasın diye hiçbirinin kafası burada değildi. Küçük çocuklara bile askıntılık yapan, onları kaçırıp çirkin emellerine alet eden o piçlerin cesetleri buradaydı ama kafaları yoktu. Kemal evine gidince ırz düşmanı kardeşinin kafasını yatak odasındaki dolabın içinde bulacaktı.

Kardeşinin yüzüğünü tanıdığı için kaskatı kesilmişti. Surat ifadesi değişirken gözlerinden bir karaltı geçmişti. Delici bakışlarını bana dikse de öfkesi beni zerre kadar korkutmuyordu. "Uygar mı?" diye hiddetlenirken sinirli sesinde bir abinin acısı vardı. "Söyle, bu benim kardeşime mi ait!"

Yumruğunu masaya vurup kaşlarını kızgınlıkla çattı ama ayağa kalkamıyordu. Kardeş acısı bile onun için canından daha önemli değildi. O sandalyeden kalkarsa havaya uçacağını düşündüğünden yumruğunu üst üste masaya geçirmekle yetinmişti. "Konuş amına koyduğum piçi!" diye bağırarak silahına davrandı. "Kardeşimin eli mi o!" Silahını çıkardı ama daha ateş edemeden adamlarım onu kıskıvrak yakaladı.

Kemal'in omuzlarına baskı uygulayıp onu etkisiz hâle getirdiler. Sanki bana bir şey yapabilecekmiş gibi Kemal onlardan kurtulmaya çalışıp hınç dolu gözlerle bana bakıyordu. Ağzından salyayla karışık tükürükler saçarak hiddetle, "Seni bitireceğim!" diye bağırdı. "Ahtım olsun ki seni mahvedeceğim! Yapacağım son şey bu olsa bile durmayacağım!" Elinden geleni yapabilirdi, kimseden korkum yoktu.

Günümüz

Kardeşine olanlardan sonra Kemal'in rahat durmayacağını biliyordum ama karım yanımdayken kalleşçe saldırmasını da beklemiyordum. Gerçi ne bekliyordum ki yılanlar hep sinsice hareket ederdi. Benden haber bekleyen

Nisan'a, "Adresi at, geliyorum!" dedikten sonra telefonu kapattım. Kemal Kahhar bugün eceline kavuşacaktı.

"Ali!" diye seslendiğimde Ali hemen bana dönmüştü. Koridordaki sayısız adamı gösterip kaşlarımı çattım. "Hepsini seninle bırakıyorum. Bu kadar adamla da Farah'ı koruyamazsan Allah şahidimdir ki seni yaşatmam!" Ben dönene kadar onu güvende tutmalıydı.

Ali'nin herhangi bir soru sormasına izin vermeden koridoru geçip asansöre bindim. Farah'ı görmeyi bile beklemeden İstanbul'a gidecektim. Dökülen kanının hesabını sormadan onun karşısına çıkmaya yüzüm yoktu. Ameliyattan çıkmak üzereydi, uzun süre uyuyacağını anlamak zor değildi. Karım uyanmadan Kemal'in işini bitirip dönmeliydim.

Arabama atlayıp hastaneden çıktığımda Nisan'ı arayıp özel jeti hazırlamasını söylemiştim. En hızlı şekilde İstanbul'a gitmeliydim ama öncesinde yapmam gereken son bir şey vardı. Gaza yüklenerek süratle giderken öfkem tüm vücuduma yayılıyordu. Farah'ı vuran o piçi bir an önce görmek için sabırsızlanıyordum. "Senin evveliyatını sikeceğim!"

On dakikalık bir yolculuktan sonra arabadan indim. Ordu'da bize ait olan bir depoya girdiğimde adamlarımın küçük bir bölümü buradaydı ve başlarında Nisan vardı. Hepsi beni görünce kenara çekildi ve bir sandalyeye bağlı adamı gördüm. Nisan yanıma gelip bana onun hakkında bilgi verirken gözlerimi bu piçten ayırmıyordum.

"Alperen Mashar, son yedi yıldır Kemal'in tetikçilerinden biri."

Alperen denen adamın etrafı süzen bakışları bende durdu, göz bebekleri titreyince iri kalıbına rağmen beş para etmez bir adam olduğunu anladım. Ona baktıkça parmak boğumlarım gerilecek kadar yumruğumu sıkarken daha fazla dayanamadım. Aramızdaki mesafeyi kapattığımda attığım yumruk, çenesindeki çatırtıyı hissedecek bir sertlikteydi.

Farah'ın kanını üzerimde taşırken bileklerime kadar gergindim. "Beni vurmaya geldiysen işini düzgün yapacaktın!" Sıktığım elimi suratına geçirirken sesim hırıltıyı andıracak kalınlıktaydı. "Vurduğun o kız kimdi biliyor musun, lan sen!" Karımdı, canımdı, her şeyimdi ve o, sıktığı bir kurşunla benden her şeyimi almaya kalkışmıştı.

Kontrolsüz bir öfkeyle suratını dağıtıp kan içinde bırakana kadar durmadım. Attığım her yumrukla Farah'ın ormanda rengârenk çiçekler topladığını, önden koşup benden kaçarken ahenkle salındığını ve arada bana bakıp nazlı nazlı gülümsediğini görüyordum. Hemen ardından omzunu kanatan kurşun, Farah'ın elinden düşen çiçekler ve gülüşünün kaybolması... Bu görüntüyü aklımdan çıkaramadıkça yoğun bir öfkeyle Alperen denen ite daha sert vuruyordum.

Nefes nefese durduğumda attığım yumruklar yüzünden parmak boğumlarımın derisi parçalanıp kanamaya başlamıştı. Bu, zerre kadar umurumda olmadı. Parmaklarımın arasından Alperen itinin kanı akarken o, ağız dolusu kan kusarak öksürmeye başladı. Kırılan iki dişi diğer dişlerine çarparak ağzının içinde ses çıkarırken dudaklarının kenarından kanlı salyaları akıyordu.

"O-onun için gelmemiştim." Güçlükle konuşurken acı dolu iniltilerin arasından bana bakmak için kendini zorladı. "Karının..." Nefes almaya çalışırken ağzındaki kanı tükürdü. "Kurşunun önüne atlayacağını bilemezdim."

Suratına bir yumruk daha atarak burnunu dağıttım. "Bilecektin!" Burnundan fışkıran kanlar ağzına akarken yeni bir yumrukla başı arkaya düşmüştü. "O kız seni görmeden ya kafama sıkacaktın ya da çekip gidecektin!"

Bu herifin benim için yapacağı bir şey vardı, bu olmadan ölmemeliydi. Zor olsa da öfkeme hâkim olup geri çekildim. Birazdan yapacağı telefon görüşmesi için önce kendini biraz toparlamalıydı. Nefes alışlarının düzene girmesi bile işimi görürdü. Cebimdeki sigara paketini çıkarırken köşedeki suyu Nisan'a gösterdim. "Su verin şuna, kendine gelsin."

Bir sigara içene kadar Alperen'e toparlanması için zaman vermiştim. Sigaranın izmaritini yere atıp yanına gittiğimde elimde Nisan'ın verdiği telefon vardı. Bu telefon Alperen'in üzerinden çıkan eşyalardan biriydi. Üzerine eğilip hasar verdiğim çenesini sertçe sıkarak gözlerinin içine baktım. "Bu işi yapması için senin dışında başka kimler buraya geldi?"

Attığım yumruklar çene kemiğini çatlattığı için ben sıktıkça daha çok acıyla kıvranıyordu. Çenesini benden kurtarmak için başını arkaya çekmeye çalışırken, "S-sadece ben," diyebildi. "Yemin ederim başka kimse yok."

"Güzel." Çenesini sertçe iterek ona telefonunu gösterdim. "Şimdi arayacaksın sana bu işi veren köpeği ve onu öldüğüme inandıracaksın. Benim öldüğümü, olay esnasında Farah'ın da yaralandığını söyleyeceksin. Ali ve diğer adamlarımın ortalık karışmasın diye şimdilik ölümümü gizlediğini söyleyeceksin." Kemal Kahhar'a önce küçük bir galibiyet zevki tattıracaktım, hemen sonra da karabasan gibi tepesine çökecektim.

Yüzü gözü morarmaya başlamışken duyduklarıyla Alperen'in göz bebekleri korkuyla titreşti. "Onlara yalan söylediğimi anlarlarsa sadece beni değil, tüm ailemi bitirirler."

"Aileni dert etme, onları güvende tutacağım." Yüzümü yüzüne yaklaştırıp ona ecel terleri döktürürken kaşlarımı hafifçe çattım. "Dediklerimi yaparsan söz veriyorum seni öldürmeyeceğim."

Nisan yanıma gelip Alperen'in tam karşısında durdu. "Ailen İzmir'deydi, değil mi?" Nisan ben buraya gelene kadar gereken tüm araştırmayı yapmıştı. Nisan telefonunu çıkararak bir yeri arar gibi yaparken gözlerini Alperen'den

ayırmadı. "Onur, sen hâlâ İzmir'de misin?" dediğinde Alperen iti gerim gerim gerilmeye başlamıştı. Nisan ise sırıtarak büyük bir kararlılıkla, "Sana atacağım adrese git ve Mashar ailesinin işini bitir," dedi. "Geriye tek bir kişi bile kalmasın."

"Tamam, dur!" Alperen bağlı olduğu sandalyede çırpınarak hemen bakışlarını bana dikti. "Söylediklerini yapacağım ama aileme dokunmayacaksın!"

Nisan'a baktığımda telefonu kulağından çekmeden önce, "Beklemede kal, Onur," derken tam arkasında duran bizim çömez, yani Onur homurdanmamak için kendini zor tutuyordu. Alperen, Nisan'ın kimseyi aramadığını, blöf yaptığını anlayacak durumda değildi.

İstediklerimizi yapmaya karar verince telefonun şifresini söyledi. Şifreyi girdikten sonra rehberine girip son aramalara baktım. Onu en son arayan kişi Cavit adında biriydi. Telefonun ekranını ona gösterip gözlerimi hafifçe kıstım. "Bu kim?"

Ekranda yazan isme bakarken yenilgiyle omuzları düşmüştü. "Süleyman Arslan." Bu ismi duyunca kim olduğunu hemen anlamıştım. Süleyman, Kemal'in tüm pis işlerini yapan ve ona en yakın olan adamlardan biriydi. Eğer yakalanırsa kime çalıştığı bilinmesin diye Alperen onu Cavit ismiyle rehberine kaydetmişti.

Daha biz onu aramadan Süleyman arayınca dudaklarım kıvrılmıştı. İşin nasıl sonuçlandığını merak ediyor olmalıydı. Arayan kişiyi Alperen itine göstererek çenemi sıktım. "Bakalım oyunculuğun da silah kullanman kadar iyi mi? Performansından memnun kalmazsam ailene olacakları iyi biliyorsun!" Hızlıca başını sallayınca gelen çağrıyı kabul edip hoparlörü açtım.

Telefonu Alperen ile ikimizin arasında tutarken Süleyman'ın, "Telefonlarımı niye açmıyorsun!" diyen sert ve sabırsız sesini duydum. "Derhâl rapor ver, işi hallettin mi?"

Alperen kısık ama derin derin nefesler alırken sesini normal düzeyinde çıkarmaya çalışıyordu. "Kalender'in adamları peşimdeydi, izimi kaybettirmeye çalıştığım için telefona bakamadım."

"Bırak şimdi bunları, Kalender itini öldürebildin mi?" Kaşlarım kendiliğinden çatılırken ters gözlerle telefona bakıyordum. Kime it diyor lan bu! O orospu evladının amına koyacaktım.

Alperen yüzü gözü kanlar içindeyken başını kaldırıp bana baktığında yutkunmamak için kendini zor tuttu. Daha sonra bakışlarını telefona indirip, "Evet ama hiç kolay olmadı," dedi hızlıca. "Onu yakalamayı başardım ama yanında karısı da vardı. Herifi iki kaşının ortasından vurduğumda Ümit'in kızı da yaralandı."

Telefonun diğer ucunda önce kısa bir sessizlik oldu ama daha sonra Süleyman'ın heyecanlı fakat hayretle çıkan sesini duydum. "Gerçekten Deli Kral'ı öldürdün mü?" Bunu sorarken bile bu kadar kolay olmasının şaşkınlığını yaşıyordu. "Eğer yalan söylüyorsan..."

"Bunun yalanı olmaz, efendim." Alperen son derece saygılı bir şekilde konuşurken tek düşündüğü ailesini benden kurtarmaktı. Nisan her an telefonunu çıkarıp onların infaz emrini verecek diye ecel terleri döküyordu. Bu yüzden elinden geldiğince Süleyman'ı inandırmaya çalışıyordu.

"Karısıyla ormanın içinde tek başına yürüyüş yapıyordu." Konuştukça çenesindeki çatırtı canını çok yaktığından acıdan inlememek için derin bir nefes aldı. "Tüm dikkati Ümit'in kızında olduğu için kurşunun nereden geldiğini anlamadan oracıkta can verdi."

"Öldüğüne emin misin?" Süleyman'ın gözünde nasıl bir profil oluşturmuşsam herif beni ölümsüz falan sanıyordu. Bir türlü bu kadar kolay öleceğime ihtimal vermiyordu. "Gurur Kalender'den bahsediyoruz, ölümü çok ses getirirdi. Neden hâlâ bir şey duymadık?"

Nisan ona gözdağı vermek için telefonunu çıkarınca Alperen'in kanlı yüzünde panik duygusu oluştu. Süleyman'ı öldüğüme ikna edemezse tüm ailesini kaybedeceğini sanıyordu. "Tam da bu sebeple Deli Kral'ın öldüğünü şimdilik gizliyorlar," diyerek yalanlarını sıraladı. "Olay duyulduğunda ortalık çok karışır, herifin arkasında Karun Kalender gibi güçlü bir isim var. Adamları bu haberi Karun'a nasıl vereceğini düşünüyor olmalı. Akşam olmadan öldüğü herkesin kulağına gidecektir."

Alperen ondan beklemediğim kadar iyi bir rol sergilediği için Süleyman nihayet öldüğüme inanmaya başlamıştı. Zaferle attığı gür kahkahası midemi bulandırırken, "Çok iyi bir iş çıkardın," dedi keyifle. "İstanbul'a geldiğinde paranı iki katıyla alacaksın." Bunları söyledikten sonra telefonu kapattı. Muhtemelen şu anda topuklarını kıçına vura vura güzel haberi Kemal'e vermek için gidiyordur.

Tekrar ararlarsa diye onun telefonunu cebime koyduğumda Alperen ağzının içinde biriken kanı yutarak bana baktı. Yalvaran bakışlarında büyük bir umut vardı. "Benden istediğin her şeyi yaptım, ailemi rahat bırakacaksın, değil mi?"

Geriye çekilerek başımı salladım. "Onlarla bir işim yok."

Rahatlayarak nefesini verirken onu çözmem için bağlı olduğu ipleri gösterdi. "Gitmeme izin verin." Ona verdiğim sözü hatırlatarak gözlerimin içine baktı. "Beni öldürmeyeceğine söz vermiştin."

Tehlikeli bir şekilde sırıtırken ellerimi görebileceği bir şekilde yukarı kaldırdım. "Söz verdiğim gibi seni öldürmeyeceğim." Omzumun üstünden

Nisan'a baktığımda belindeki silahı çıkarıp tüm şarjörü Alperen'in beynine boşalttı. Onun leşine bakarken omuz silktim. "Seni ben öldürmedim."

Piçin zemine dağılan beyninin parçalarına bakmayı bırakıp kapıya yürüdüm. Buradaki işimiz bittiği için tüm adamlarım peşimden gelirken, "İki kişi burada kalıp cesetten kurtulsun," dedim.

Dışarı çıktığımda temiz havayı içime çekerek derin bir nefes aldım. Nisan yanımda dururken meraklı bakışları üzerimdeydi. "Abi şimdi sırada ne var?"

"İstanbul'a gidiyoruz ama yalnızca ikimiz," dedikten sonra diğer adamlarıma döndüm. "Hastaneye gidip güvenliği artırın. Ben dönene kadar karımın kaldığı hastanede kuş uçmayacak." Kemal'in yaşadığımı bilmemesi için yanımda kalabalık bir grupla İstanbul'a gidemezdim. Her şey dikkat çekmeyecek kadar sessiz ve gizli olmalıydı.

Arabama atlayıp direksiyonun başına geçtiğimde Nisan da ön koltuktaki yerini almıştı. Yola çıktıktan bir süre sonra Nisan'ın telefonu çaldı ama açmadı. Karşı taraf birkaç kez ısrarla aramasına rağmen telefonunu açmıyordu. "Telefona neden bakmıyorsun?"

Kısık ve biraz da mahcup bir sesle konuştu. "Arayan Ali Bey."

"Ali senin üstün değil mi?" Omzumun üzerinde kısa bir an ona baktım, bakışlarımda soru işaretleri vardı. "Neden ekip liderinin telefonlarına bakmıyorsun?"

Ali'nin çağrısını bir kez daha meşgule atarken homurtuyla karışık bir ses çıkardı. Bunu yaparken soru dolu bakışlarımdan kurtulmak için mavi gözlerini kaçırmıştı. "İstanbul'a gideceğimiz haberini çocuklardan aldığı için arıyor olmalı. Her şeyin kontrolünün onda olmasını istiyor, bu yüzden benim yerime size eşlik etmek isteyecektir." Ali'yi çok iyi tanıyordu.

Adamlarımın tüm kontrolü Ali'de olduğundan gerekmedikçe onun işine karışmazdım ama çoğu zaman Nisan'a haksızlık yaptığını biliyordum. Ali, Nisan'ın önceki hatalarını unutmadığı için kızı çok yetersiz görüyordu. Bu yüzden ciddi ve tehlikeli görevleri Nisan'a hiç vermez, ona ayak işleri yaptırırdı.

Oysaki kız birçok konuda gerçekten iyiydi. En iyi olduğu şeylerden biri de iz sürmekti. Bugün Alperen'i yakaladığı gibi herkesin izini sürüp yerini bulabiliyordu. Nisan sahada kötü olabilirdi ama iyi bir izciydi.

Sessizliğimi koruyarak telefonu çıkardım. Gözlerimi yoldan ayırmadan kablosuz kulaklığı takıp Kemal'in piçini aradım. Barbaros Kahhar, Kemal'in metresinden doğan oğluydu, dolayısıyla ailede adam yerine konmayan tek kişiydi. Kemal'in meşru oğulları ondan nefret ettiği için her fırsatta onun ayağını kaydırmaya çalışıyorlardı. Üstelik Kemal'in de Barbaros'tan pek hoşlandığı söylenemezdi.

Metresi, oğlunu bırakıp başka bir adamla kaçtığı için Kemal, Barbaros'tan nefret ediyordu. Onun da annesi gibi sadakatsiz olduğunu düşünüyor olmalıydı ve bu konuda haksız sayılmazdı. Barbaros kimseye gerçek anlamda sadık kalmazdı. Ailesiyle arasındaki iplerin yıllar önce koptuğunu biliyordum. Aynı şekilde Barbaros'un tüm Kahharlardan nefret ettiğini de iyi biliyordum.

Aptal bir adam değildim, bir yılana güvenilmezdi. Ancak ortak çıkarlar söz konusu olduğunda kendi kurallarımı bile çiğneyebilirdim. Barbaros telefonu açtığında yine kadınlarla gününü gün ediyor olmalı ki sesi hafif sarhoş geliyordu.

"Kimsiniz?"

"Gurur Kalender."

Adımı duyunca çok şaşırmış olsa gerek kısa bir an sustu ama daha sonra ağız dolusu küfretti. "Cehennemde insanlara telefon hakkı tanıyorlar mı?"

"Neyden bahsediyorsun?"

"Oğlum, sen hani ölmüştün? Evdekiler bunu konuşuyor, mezardan mı arıyorsun lan beni?"

"Evet, orospu evladı," diye burnumdan soludum. "Sorgu melekleri gelmeden önce seni arayayım dedim. Birazdan uzanacağım kabrime, cehenneme doğru gideceğim."

Yüksek sesle gülerken telefonun diğer ucundan birkaç kadının iniltisi geliyordu. "Cehenneme olan yolculuğunda ben seni çok tutmayayım o zaman."

"Bırak şu zırvalıkları da beni dinle. Tabii önce o sikik yataktan çık!" Onu çok uygunsuz bir zamanda aramış olmalıyım ki kadınların zevk dolu inleyişleri hiç kesilmiyordu.

Barbaros'un can sıkıcı gülüşünü duydum. "Yatakta değilim."

"Nerede olduğun sikimde değil, yalnız kalacağın bir yere geç."

"Önce işimin bitmesini bekle, sonra konuşuruz. Yanlış bir zamanda aradığın için telefonu suratına kapatmak istiyorum ama bununla ilgili bazı sorunların olduğunu duymuştum. Beni hiç uğraştırmadan kapat şu telefonu, işim bitince seni ararım."

"Orospu çocuğu, senin işinin bitmesini bekleyecek vaktim yok!"

Seks düşkünü piç bir küfür savurdu, sonrasında yanındaki kadınlara, "Kaybolun," diyen sesini duydum. Kısa bir süre sonra bezgince, "Ne istiyorsun?" diye sordu. "Keyfimin içine ettiğin için iyi bir gerekçen olsa iyi olur."

"Babanın selasını okutmaya geliyorum," dediğimde bir küfür savurduğunu duydum.

"Piç kurusu, bana niye haber veriyorsun! Her şeyi önceden bilirsem cenazesinde nasıl üzülmüş gibi rol yapacağım?"

"Kemal büyük ihtimalle bu akşam ölümümü kutlayacaktır. Hangi mekânda olacağını öğrenip beni içeri sokacaksın."

"Babamı tuzağa düşürmemi mi istiyorsun?"

"Yaptırdığın DNA testinden haberim var, piç. Ananın seni kimden yaptığıyla ilgilenmiyorum ama test sonucu Kemal ve oğullarının eline geçerse sence sana ne olur?" diye onu tehdit ettim. "Senden kurtulmak için zaten bahane arıyorlar, onlarla aynı kanı taşımadığını öğrenirlerse amına koyarlar."

"Hiçbir sikim yapamazlar." Gerildiğini ama rahat görünmeye çalıştığını iyi biliyordum. "Beni öldürmek sandığın kadar kolay değil."

Canım burnumdayken bir de bu salakla uğraşıyordum. "Benimle iş birliği yapmazsan bugünden itibaren sana piç diyen tek kişi ben olmayacağım." O DNA testinin sonucunu her yere dağıttığımda herkesten sıklıkla duyacağı tek şey *piç* kelimesi olacaktı.

Barbaros sinirli bir sesle, "Ne istiyorsun!" derken orada olsaydım suratıma sert bir yumruk atabilirdi.

"Ne istediğimi sana zaten söyledim," dedikten sonra telefonu suratına kapattım. Bu akşam hiçbir terslik olmamalıydı.

İstanbul'a döndüğümde çoktan hava kararmıştı. Gelişimi kimse bilmesin diye bunu gizli tutmuştum. Bana ait evlerden birine uğrayıp banyo yaparak üzerimi değiştirdiğim sırada gereken tüm hazırlıklar çoktan yapılmıştı. Gecenin ilerleyen saatlerinde harekete geçeceğim için henüz evden çıkmamıştım. Nisan durmaksızın buradaki adamlarımızı arayıp gereken talimatları verirken ben de Ali'yle konuşuyordum.

Burada olmadığı için çok gergin olan Ali, "Abi ateşle oynuyorsun," diyerek kafamı ütülemeye devam etti. "Elini kolunu sallayarak Kahharların mekânına giremezsin."

"Barbaros üzerine düşeni yaparsa hiçbir sıkıntı çıkmaz."

Ali bir kez daha küfrettiğinde sinirli bir sesle, "Bir kurdun sinsi bir yılanla iş birliği yaptığı görülmüş şey değil!" dedi. "O piç kendi babasını bile sırtından vuruyorsa bunun bir tuzak olmadığından nasıl bu kadar eminsin?" Barbaros'a güvenilmeyeceğini benden daha iyi kimse bilemezdi ama bugün bana ihanet etmeyecekti. Kemal'i bitirmem onun da işine geldiği için bana yardım etmekten başka çaresi yoktu.

"Bırak şimdi bunları," diyerek derin bir nefes aldım. "Farah uyandı mı?" Ameliyattan çıkalı çok olmuştu, uyanması gerekiyordu.

"Karın iyi, az önce uyandı. Sürekli seni soruyor, neden burada olmadığını merak ediyor."

"Ona ne söyledin?" diye sorduğumda Ali'nin sitemli sesini duydum.

"Gerçekleri tabii ki."

"Hangi gerçekleri?"

"Kocan olacak şerefsiz uyanmanı bile beklemeden İstanbul'a gitti dedim."

"Ali döndüğümde senin ecdadını sikeceğim! Telefonu karıma ver lan!"

"Veremem, daha yeni uyudu," demesiyle telefonu yüzüne kapattım. Piç kurusu ona gerçekleri söylemek yerine Farah'ı avutacak bir şeyler söyleyebilirdi. Onun yerine Nisan'la buraya geldiğim için aklınca benden intikam alıyordu.

Nisan telefon görüşmesini sonlandırarak yanıma geldiğinde ellerini önünde birleştirmişti. "Her şey hazır abi, vakit geldi." Baştan ayağa onu izlerken bir türlü bu hâline alışamamıştım.

"Bu gerçekten sen misin?"

Normalde hep takım elbise giydiği için onu ilk kez bir elbisenin içinde görüyordum. Yarım kollu, siyah elbise gerçekten ona yakışmıştı. Saçlarını açmış, yüzünü ortaya çıkaran bir makyaj yapmıştı. Elbisesinin uzunluğu dizlerinin hizasında olduğundan bacak kemerine sakladığı silahlar görünmüyordu. Bu geceye özel topuklu ayakkabı giydiğine göre o ayakkabılarla rahat hareket edebiliyordu.

Parıldayan saçları açık olduğu için kulağına taktığı ten rengi kulaklıklar görünmüyordu. Ayağa kalkıp ceketimi aldığımda daha fazla oyalanmadan evden çıktık. Arabaya binip yola çıktığımızda dikkat çekmemek için yanımıza hiç koruma almamıştık. Buradaki adamlarımın çoğu onlara verdiğim görevle meşguldü. Kolumu cama yaslayıp sigaramı içerek arabayı kullanırken telefonum çaldı.

Telefon tutacağında duran telefona uzanan Nisan, yerinden çıkarmadan önce telefonu, sonra da hoparlörü açtı. Karun'un, "Öldüğünle ilgili çıkan şu söylentiler de neyin nesi?" diyen sesini duydum. "Yine ne işler karıştırıyorsun?"

Gazı kökleyerek son sürat giderken Nisan'ın emniyet kemerini taktığını gördüm. Sık sık direksiyonun üzerinde duran sağ elime bakıyor, gözleriyle bana yalvararak direksiyonu iki elimle tutmamı istiyordu. Sürücülüğüm konusunda yeteri kadar bilgisi olmadığı için anlaşılan kendini arabamda güvende hissetmiyordu.

Onu görmezden gelerek Karun'a odaklandım. "Bozuntuya vermeseydin, bırak bir gece için herkes öldüğümü düşünsün."

"Bozuntuya vermek mi?" Karun'un keyifli çıkan gülüşü sinirlerimi bozuyordu. "Bir an gerçekten öldüğünü düşünüp bir çelenk bile hazırlatmıştım ama Ali'yi arayınca hüsrana uğradım." En çok buna üzülüyormuş gibi, "Çelenk elimde kaldı," diye sızlandı.

"Ben çiçek bile sevmem, neden bir çelenk yaptırdın?"

"Otuz yedi demet karalahanadan oluşan bir çelenk seni memnun eder sanmıştım." Karun'un tek artısı birkaç demet karalahanayla doymayacağımı bilmesi ve çelenkteki karalahana sayısını yüksek tutmasıydı.

Aklım Farah'ta olmasaydı buna gülebilirdim. "En düşünceli yeğenim sensin."

Yıllardır onun amcası olmamı bir türlü kabullenemediği için sinirlenmesi uzun sürmemişti. "Siktir git piç, senin yeğenin değilim! Şimdi bana neyin peşinde olduğunu söyle!"

"Kemal'in amına koymaya gidiyorum."

Bir sessizlik olduğunda bir şeylerin kırılma sesini duymuştum. "Bölge lideri Kemal Kahhar'dan bahsetmiyorsun, değil mi?" Kan beynine sıçramış gibi telefonun diğer ucundan gelen gürültüler artmıştı. "Böyle bir şey yaparsan seni o masada ben bile koruyamam!"

"Bu sikimde bile değil."

"Bir bölge liderinin ölümü diğer liderlerin işine gelir ama bu cinayeti işleyen sen olursan hepsine aradığı fırsatı verirsin. Dört yıl önce olduğu gibi yine birleşip senden kurtulmaya çalışırlar."

Konuşmaya başladığımda sözlerim iğneleyiciydi. "Sen de dört yıl önce olduğu gibi o masada yine infazımdan yana oy kullanırsın."

Ona hatırlattıklarımla Karun iyice sinirlenerek, "Seni korumak için yapmam gerekeni yaptım!" diye bağırdı hiddetle. "Senin koltuğunu almayı hiç istemediğimi biliyorsun ama Ümit'in kızını kaçırarak beni buna mecbur ettin! O masaya oturup çoğunluktan yana oy vermeseydim ne seni koruyabilirdim ne de kardeşlerimi."

"Karun yaşanan her şey geçmişte kaldı. Sen benim işime karışma, ben de senin."

"Yaptığın her iş benim başımda patlıyor! Kaç gündür Ümit'i oyalayacağım diye anam ağladı burada," diye kızarak yine çenesiyle beynimin içine etmeye başlamıştı. "Ümit'i zor tutarken bir de başıma Kahharları çıkarma."

"Sızlanıp durma," diyerek sinirleriyle oynamayı sürdürdüm. "Kalenderlerin reisi olduysan ailenin her ferdiyle ilgilenmek zorundasın."

"Sana zerre kadar itimat etsem şu siktiğim reisliğinden feragat edeceğim ama başıma açtığın belalar bir değil ki."

"Sen versen bile alır mıyım sanıyorsun o koltuğu?" Kararlı bir şekilde başımı iki yana salladım. "Merak etme, Kemal'in işini bitirdikten sonra her şeyden elimi ayağımı çekeceğim. Melek'i de alıp karımla birlikte Ordu'da yaşayacağım."

Alaycı gülüşünü duydum. "Sen balığa çıkarsın, Farah da küçük evinizde çocuklarınızı büyütür, öyle mi?" Dalga geçmeyi bırakıp ciddileşti. "O kız Tozluların sıradaki bölge lideri. Bizim gibi piçlerin olduğu o masaya oturup önemli kararlar verirken sen ne yapacaksın? Evinde oturup onun yerine çocuklarınızı mı büyüteceksin?"

Beni kızdırmak için söylediği şeylerin üzerimde zerre kadar etkisi yoktu. "Fena fikir değilmiş," dedim sakince. "Çocuk bakmak konusunda deneyimliyim. Karım değil mi, Farah çalışıp baksın bize." Karun küfrederken Nisan kısık bir sesle gülmüştü.

"Farah nasıl?" Şimdi sesi daha sert çıkmıştı. "Sürekli şu kızı kaçırıp hastanelik etmekten yorulmadın mı? Onu kimin vurduğu sikimde bile değil, senin himayen altındaydı. Kızının hastanede olduğu Ümit'in kulağına giderse bu sefer belamı siker!"

"Onun kızıyla evli olan sen değilsin, sen niye endişeleniyorsun?"

"Amına koyduğum piçi, o zaman şu herifin telefonunu aç da biraz da sana sövsün!"

"Dünürlerinle arandaki ateşli ilişkiye karışmıyorum. Ben kızını aldım, babası sende," dedikten sonra telefonu kapattım. O biraz daha Ümit'i engellemezse ben Karun'u engelleyecektim. Ümit ona küfrettikçe o da arayıp bana küfrediyordu.

Barbaros'un bana attığı mekâna gelince arabayı durdurdum. Nisan çantasından iki tane göz maskesi çıkararak birini bana uzattı. Bana verdiği maske siyah deriden oluşan sade bir şeydi ama onunki öyle değildi. Zarif dantellerden oluşan siyah maske onda güzel durmuştu. İçeri girene kadar kimliğim deşifre olmasın diye hiç istemesem de bu sikik şeyi taktım.

Arabanın dikiz aynasında kendime baktığımda gördüklerimden memnundum. "Bir insana her şey mi yakışır?" diye saçlarımı düzelttiğimde Nisan kıkırdadı.

"Abi, bazen kendine sırılsıklam âşık olduğunu düşünüyorum."

"Yıllar önce şiddetli geçimsizlik yüzünden kendimden ayrılmasaydım şimdi Farah'ın yüzüğünü takıyor olmazdım," dediğimde Nisan anlamayan gözlerle bana bakıyordu. Bir dönem kendime bile âşık olduğumu nereden bilecekti ki?..

Silahımın şarjörünü kontrol ettikten sonra belime taktım. Silahlar görünmesin diye ceketimi giyerek arabadan indiğimde daha şimdiden rahatsız

olmuştum. Gerekmedikçe ceket giymezdim, giydiğimdeyse üzerimde yarım saatten daha uzun kalmazdı. Sakin gözlerle karşımdaki lüks restorana bakıyordum.

Kemal bu akşam ölümümü en güzel şekilde kutlamak istediği için restoranın çevresine sayısız adam dikmişti. Kemal'in en büyük aptallığı mekân seçimini Barbaros'a bırakmasıydı. Bu restoran görünürde çok güvenli bir yerdeydi ama pusu kurmaya elverişliydi.

Restoranın çevresindeki binalarda yerini alan tetikçilerimi görür gibiydim. Nisan koluma girdiğinde birlikte restorana doğru yürüdük. Kapının önünde konukların listesini tutan adamlar yolumuzu kesti. Nisan onlara bakıp hafifçe gülümserken her şey yolundaymış gibi davranıyordu.

"Barbaros Bey'in davetlileriyiz." Nisan sakince konuşup adamın elindeki davetli listesini işaret etti. "Mevsim Sağcı ve Kurt Kandemir ismi orada yazılı olmalı." Sahte isimlerimizi benim yerime de Nisan seçip önceden Barbaros'a bildirmişti. Bu tür zırvalıklarla uğraşmayacak kadar üşengeçtim.

Bir gözünde göz bandı olan tek gözlü piç, başını eğerek elindeki listeyi kontrol etti. Nisan'ın söylediği isimleri orada bulmuş olmalı ki yolumuzdan çekilmişti. Nisan önden yürüyüp içeri girdi, tam ben de girecektim ki adamlar yolumu kesti. "Sizin isminiz davetli listesinde yok." Umarım Barbaros iti düşündüğüm şeyi yapmamıştır!

Nisan durup beni beklerken derin derin nefesler alarak sinirlenmemeye çalıştım. Sağ elimin parmakları avucumun içine bükülürken adama listeyi gösterdim. "Yemeğe katılması beklenen son isim ne?"

Adam bu gece buraya gelmeyen son isme bakıp bana döndü. Can sıkıcı bir kinayeyle gözlerimin içine bakarak, "Barbaros Bey'in buraya bizzat yazdığı son isim tam olarak şu," dedi. "*Barbaros Hazretlerinin yardakçısı.*" O herifin soyunu sopunu sikecektim!

Sikerim lan böyle planı! Belimdeki silahı çıkarıp karşımdaki piçi delik deşik edecektim ki Nisan hemen yanıma gelip koluma girdi. Adamlara beni gösterip, "Ta kendisi işte," diyerek beni içeri çektiğinde her an elimden bir kaza çıkabilirdi. Ne demek ta kendisi?

İçeri girip holde yürürken sinirden yüzüm kıpkırmızıydı. Nisan ise gülmemeye çalışarak, "Abi," dedi eğlenen bir sesle. "Şaka yapmış, fazla takma."

"O amına koyduğum gevşeğine soracağım bunun hesabını! Ben kendimin bile yardakçısı olmam, ne sikimden bahsediyor? Onunla işim bittiğinde uzun süre götünün üzerinde oturamayacak!"

Barbaros'a kızarak holde yürürken üç garson bizi karşıladı. Onları hemen tanımıştım, bunlar benim adamlarımdı. Bu gece bu işletmede çalışan tüm

personel şu anda evlerinde oturup hesaplarına yatan paranın keyfini çıkarıyordu. Onların yerine geçen adamlarım garson kıyafetlerini giyip düşmanlarımla ilgileniyordu. Kemal bir bilse ki önüne konulan yemeği bile benim seçtiğimi, acaba onu yer miydi?

İçeride Kemal'in korumaları da olduğu için Talat şef garson rolünü ustaca oynamaya başladı. "Hoş geldiniz, efendim." Bize yolu göstererek son derece saygılı bir sesle konuştu. "Masaya kadar size eşlik etmeme izin verin. Buyurun lütfen."

Talat önden yürüyüp yolu gösterirken diğer iki adamım her ihtimale karşı sağımda ve solumda yürüyordu. Kırmızı neon ışıkların aydınlattığı uzun koridorda ilerlerken koridorun iki yanında da Kemal'in adamları vardı. Buradaki her garson yanımdan geçmeden önce kısa bir an bana bakıyordu. Sadece bakışlarıyla bana her şeyin yolunda olduğunu anlatıyorlardı.

Sağımda yürüyen Mücahit tıpkı benim gibi tam karşısına bakarak yürürken, "İçerideki herkes zafer sarhoşu," diye fısıldadı. Kemal'in adamlarının önünden geçtiğimiz için Mücahit konuşurken dudakları bile çok az kıpırdıyordu. "Yedikleri yemeklerin içinde zehir olduğunu bile anlamayacak kadar eğlenmekle meşguller."

Kaşlarım çatılırken adımlarım durur gibi oldu ama dikkat çekmemek için yürümeye devam ettim. "Planda zehir yoktu, bu kimin fikriydi?"

Mücahit onu güçlükle duyacağım bir sesle konuştu. "Benim fikrimdi abi. Seni daha az uğraştırmaları için hepsinin yemeklerine zehir kattım ama ölümcül değil. Kaslarının çalışmasını yavaşlatıp hareketlerini kısıtlayacak bir şey." Belli belirsiz omuz silkti. "Bunu yapmak için inisiyatif aldım."

Adamlarımdan duymaktan en nefret ettiğim şey *inisiyatif* kelimesiydi. Her biri emirlerimin dışına çıkıp kafasına göre hareket ediyordu, ben hesap sorduğumdaysa inisiyatif aldıklarını söylüyorlardı. "Sizin alacağınız inisiyatifleri sikeyim, piç kurusu! Bu iş bittiğinde hepinize sağlam bir ayar çekmek farz oldu." Kapıya yaklaştığımızda aklıma gelenlerle kısık bir sesle konuştum. "Korumalara da zehir verdiniz mi? Sizi daha az uğraştırırlar." Adamlarım benim için çok değerliydi.

Mücahit'in dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "O zaman ne eğlencesi kalırdı?"

"Ulan piç, benim eğlencemin içine eden kim?"

Gülmemeye çalışarak benim için kapıyı açtığında ona tersçe bakarak içeri girdim. Kemal ve dostları onlar için özel olarak hazırlanan masada içip eğlendiklerinden bizi fark etmemişti. Kendi aralarında yüksek sesle konuşup kahkahalarla gülerken burada olduğumu bile anlamamışlardı. Buradaki

adamlarım içeri girdiğimi görünce onların masasının etrafını sarıp başta Kemal olmak üzere hepsinin görüş açısını kapatmıştı.

Onlara bir arzuları olup olmadığını sorarken amaçları bana zaman kazandırmaktı. Talat ve Mücahit bu yaygaradan faydalanıp bizi Kemal'in arka masasına almıştı. Masamız önceden hazırlanmıştı ve onların uzun masasının aksine iki kişilikti. Kemal'le sırt sırta gelecek şekilde koltuğuma oturduğumda Nisan tam karşımdaydı.

Diğerleri belki beni tanımazdı ama Kemal'le çok fazla yüz yüze geldiğim için maskeye rağmen kim olduğumu çıkarabilirdi. Bu yüzden onun arkasındaki masaya oturarak ona sırtımı dönmüştüm. Garsonlar onların masasından ayrıldığında o masadakilerin bizi fark etmesi uzun sürmemişti. Mekânı kapatmamış olsalardı buradaki tüm masalar dolacağı için kimsenin dikkatini çekmezdik.

İnsanlar ölümümün şerefine mekân bile kapatıyordu, daha ne olsun? Farah ne kadar değerli bir şahsiyetle evlendiğini gerçekten hiç bilmiyordu. Onu düşününce bile daha çok özlüyordum. Acaba uyanmış mıydı yoksa hâlâ uyuyor muydu?

Arkamdaki masadan bir kadının, "Onlar kim?" diyen sesini duyduğumda küçük çaplı bir sessizlik olmuştu. Masa arkamda kaldığından orada olanları göremiyordum ama tüm gözlerin bize döndüğünü anlamak zor değildi.

Talat tam zamanında müdahale edip, "Onlar restoran personellerimizden efendim," dedi hızlıca. "Bugün evlilik yıl dönümleri olduğu için burada kutlayabileceklerini düşündük. Eğer sizi rahatsız ediyorlarsa ikisini hemen mutfağa alabiliriz."

Barbaros piçlik yaparak, "Neden maske takıyorlar?" diye sorunca sinirden yumruğumu sıktım. Bizi içeri aldıran o değilmiş gibi nasıl da rol yapıyordu it!

Talat bir kez daha durumu kurtararak boğazını hafifçe temizledi. "Evlilik yıl dönümlerini maske konseptiyle kutlamak istediler." Bunları söylerken onların önünde el pençe duruyor olmalı ki sesi fazla saygılı çıkıyordu. "Dilerseniz maskelerini çıkarıp buraya gelmelerini söyleyebilirim. İçiniz rahat edecekse yüzlerini görebilirsiniz." Blöfünü yemezlerse ben biliyordum ona yapacağımı.

"Ay kalsın." Bir kadının şımarıkça çıkan sesini duydum. "O iki zavallı her zaman böyle bir yerde yemek yiyecek fırsatı bulamaz. Neyse, sen bana soğuk bir şeyler getir." Zavallı dediği bu adamın ülkeyi satın alacak kadar parası vardı, ne sikimden bahsediyordu?

Masadakiler tekrar keyfine bakınca bizim çocuklardan biri yanımıza gelip bizim de siparişlerimizi almıştı. Nisan dikkat çekmemek için öylesine

bir şeyler söyledi, ben de Talat'a başımla işaret verip yemek seçimini ona bıraktım. Kemal hemen arkamda oturduğundan sipariş vermek için bile olsa konuşamazdım. Sesimi duyarsa beni hemen tanırdı. Mutfakta çalışan aşçıları kendi adamlarımla değiştirmemekle de iyi yapmıştım. Bizim çocuklar yemek yapmaktan zerre kadar anlamıyordu.

Aşçılar değişen personel kadrosunu görüp Kemal'e ötmesinler diye onlara da iyi bir ödeme yapmıştık. Bir süre sonra siparişlerimiz masadaki yerini alınca zeytinyağlı karalahana sarmasına yumuldum. Talat beni yanıltmayıp sevdiğim yemekleri benim için hazırlatmıştı. Tehlikenin göbeğindeyken iştahlı bir şekilde karnımı doyurmam Nisan'ı hayrete düşürüyordu.

Ona bana bakmayı bırakıp yemeğini yemesini söylemek istedim ama bunu yapamadım. Kemal'in sesimi duyması için erkendi. Sarmaların üzerine yoğurt döküp iştahla yerken diğer masada konuşulanları dinliyordum. "Kendine yalnız kurt diyen o piçin öldüğüne hâlâ inanamıyorum." Bu konuşan Kemal'in en büyük oğlu Cabbar'dı. Onu sesinden tanımıştım.

"Gurur'u kibri öldürdü." Sesinden kim olduğunu çıkaramadığım bir adam yüksek sesle gülerek ayarlarımla oynamaya başladı. "Piç kurusu yenilmez olduğunu sanıyordu. Kuduz köpekler gibi ona buna saldırırsa sonu bu olur." Zürriyetine soktuğum bu it, kime kuduz köpek diyordu? Ulan yüzüme gelince korkudan tek kelime edemeyecek adamlar, arkamdan aslan kesiliyormuş da haberimiz yokmuş.

"Kalender cephesinde bir hareketlenme var mı?" diye sordu Kemal. "Amcasının öldüğünü duyunca Karun hesap sormak için kapıma dayanmalıydı. Onun bu sessizliğini neye yormalıyım?"

"Karun'un bu kadar kayıtsız olması kafa karıştırıcı ama Gurur'un öldüğünü biliyor. Öyle olmasaydı neden o tuhaf çelengi yaptırsın? Duyduğuma göre karalahanalardan oluşan bir çelenk yaptırmış." Az kalsın küfredecektim. Karun piçi çelenk konusunda şaka yapmıyor muydu?

Kemal'in ortanca oğlu Ekmel, "Karun cephesinden bir saldırı gelmemesinin nedeni çok belli aslında," diyerek bu konudaki sikik düşüncelerini belirtti. "Sürekli başına yeni sorunlar açtığı için bence içten içe o da amcasından kurtulmak istiyordu. Amca yeğenin birbiriyle hiç geçinemediği bir sır değil. Onun yerine Deli Gurur'dan kurtulmamız Karun'un işine gelmiştir." Her konuda bilgisi olduğunu sanıyordu ama Karun'u hiç tanımadığı çok belliydi.

Neredeyse doğduğumuz günden beri Karun'la hiçbir konuda anlaşamazdık. Birimiz ateşti, diğeri su. Zıt kutuplarda olduğumuz için mutlaka ters düşecek bir şeyler buluyorduk. Ancak şöyle bir gerçek vardı ki ne Karun benden vazgeçerdi ne de ben ondan. Birbirimize yapmadığımız şeyi

bırakmazdık ama tehlike anında ilk düşündüğümüz şey kendi hayatımız olmazdı. Kim ne derse desin, Karun'un benim için canını bile vereceğini iyi biliyordum. O piç babası gibi değildi, bana yamuk yapmazdı.

"Duyduğuma göre Ümit'in kızı da yaralanmış." Bu konuşan Cabbar'dı. "Ümit eski gücünü kaybetmiş olabilir ama konu kızı olunca her şeyi yapabilecek biri."

"Siz Ümit'i dert etmeyin." Kemal hemen arkamda oturduğu için keyifle içkisini yudumladığını boğuk sesinden anlıyordum. "Onu bir deliden kurtardığım için kızının yaralanmasını görmezden gelecektir. Sonuçta kız hâlâ yaşıyor."

"Farah'tı adı, değil mi?" Ekmel'in ilgili çıkan sesiyle elimdeki çatalı sıkmaya başladım. "Onu bir davette görmüştüm, insanlardan saklanmanın yollarını arıyordu. Çok ürkek bir kız, aynı zamanda kendini ucuz kıyafetlerin arkasına saklayan tuhaf biri. Giydiği o paçavralar bile güzelliğini gizleyemiyordu." Buraya sadece Kemal'i öldürmeye gelmiştim ama bu piç de sabrımı zorlamaya başlamıştı.

Ekmel'in kulağıma gelen gülüşüyle çenemdeki kaslar seğirdi. "Artık dul olduğuna göre bence onu boş bırakmamak gerek." Birazdan dilini kökünden söktüğümde karım hakkında konuşmamayı daha iyi anlayacaktı! "Eminim Gurur onunla doğru düzgün ilgilenememiştir." Kendini kastederek, "Gerçek bir erkeği hak ediyor," dedi. Bu gecenin sonunda bu piçle istemediği kadar ilgilenecektim!

Masadaki kadınlardan biri, "Aklından ne geçiyor?" diye sordu.

Ekmel güldü. "Ümit'in sahip olduğu her şey o korkak kıza kalacak. Kız sadece bölge lideri değil, aynı zamanda birçok aşiretin hanımağası olacak. Elinin altında nasıl bir güç olacağını hayal edebiliyor musunuz?" diyerek masadakileri bunu düşünmeye zorladı. "Kız, o gücü kullanacak potansiyelde biri değil. Kadın aklı erkek işine çalışmaz." Artık yumruğunu sıkan tek kişi ben değildim. Nisan'ı bıraksam yan masaya dalacak kadar sinirlenmişti.

Başkasının karısına göz koyan Ekmel pezevengi zırvalıklarını sürdürdü. "Onu karım yaptığımı düşünsenize... Kocası olursam sahip olduğu tüm gücü biz Kahharların yararına kullanabilirim."

Öfke tehlikeli bir zehir gibi usul usul kanıma işlerken nefes alışlarım sıklaşmıştı. "Hem parasını yerim hem de onu yataktan çıkarmam." Ekmel yüksek sesle güldü. "Her iki şekilde de onu kullanmak zevkli olurdu." Onunla işim bittiğinde korkudan kendi adını bile hatırlamayacaktı!

"Tozluların kızı istediğin gibi at koşturmana izin verir mi dersin?" Barbaros'un alaycı gülüşünü duydum. "Herkesi öldürdüğün karınla karıştırma. Kollarını açınca her kadının sana koşacağını mı düşünüyorsun?" Barbaros

onun sinirleriyle oynayarak konuşmayı sürdürdü. "O zavallı kadına şiddet uygulayıp onu ölümle tehdit etmeseydin sence seninle evlenir miydi?"

Ekmel en küçük bir pişmanlık göstermeden gerine gerine yaptıklarıyla övündü. "Kadınları fazla şımartmamak gerek. İyilikle seni dinlemiyorlarsa ağzına bir tane geçireceksin. Ümit'in kızına iki tokat çarpsam korkudan her istediğimi yapar." Buradan bu piçin leşi çıkacaktı, bu kadar net!

Diğer masayı daha rahat görmek için ayağa kalkıp Nisan'ın yanındaki koltuğa oturdum. Mücahit masama gelip önüme bir bardak rakı koyduğunda onunla göz göze geldik. "Zamanı geldi," dediğimde Mücahit'in dudakları kıvrılmıştı.

Masamdan ayrılırken kulaklığına dokunup, "Başlıyoruz," deyince nihayet eğlenme sırası bana geçmişti.

Bir anda restoranın tüm camları patlayan bir buz tabakası gibi dağılmıştı. Tuzla buz olan cam parçaları içeriye püskürdüğünde silah sesleri birbiri ardına patlamıştı. Masadaki herkes irkilirken kadınlar çığlıklar eşliğinde hemen masanın altına saklanmıştı, erkeklerse silahlarına davranmıştı. Garson kılığındaki adamlarım ellerindeki yemek tabaklarını yere atarak silahlarını çıkarmıştı.

İki kişi kapıyı kapatırken diğerleri içerideki korumalara nefes bile aldırmadan hepsini vurmuştu. Benim adamlarımdan da vurulanlar olmuştu ama sonuç odaklı bakarsak içeride Kemal'in canlı tek bir koruması bile kalmamıştı. Barbaros dışında Kemal ve oğulları sağa sola emirler yağdırarak kendilerini koltuklarının arkasına atmıştı.

Mermiler vızır vızır etrafımızdan geçerken keyifle olanları izliyordum. İçkimi sakince yudumlarken yerinden hiç kıpırdamayan Barbaros'u gördüm. Göz göze geldiğimizde elindeki içki kadehini hafifçe yukarı kaldırıp bu gecenin şerefine içti.

Üvey de olsa babasının ölecek olması gerçekten umurunda değil miydi? Kemal'i öldürmek sadece benim değil, Barbaros'un da çok işine yarayacaktı. Kemal ölürse ona tehdit oluşturan kişilerden biri ortadan kalmış olacaktı. Barbaros'un tüm eğlencesi kadınlar ve içkiyken uzun süre nasıl hayatta kaldığını merak ediyordum. Kemal'in işlerinden pek anladığı da söylenemezdi.

Hep zevk ve sefa peşinde koştuğundan eminim işlerin nasıl yürüdüğünü bile bilmiyordu. Neyse, bu benim sorunum değildi. Bu gece karşılıklı bir çıkar uğruna bir araya gelmiştik, bu geceden sonra yoluma çıkmadığı sürece Barbaros'un ne yaptığıyla ilgilenmiyordum.

Yanımda oturup buradaki kavga kıyameti izleyen Nisan, kısa bir an Barbaros'a baktı. "Kemal'in diğer oğullarından daha yakışıklı olduğu bir gerçek," deyince yüzümü buruşturdum.

"Zevklerinin bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

Personel kılığına giren adamlarım masaların arkasına saklanıp üst üste ateş ettiği için burası iyice dağılmaya başlamıştı. Kemal ve konuklarının yemeğine ilaç kattıklarından hiçbiri saklandığı yerden çıkıp herhangi bir yere kaçamıyordu. İçeride kapana kısıldıkları için koltuklarının arkasından ateş ederek kendilerini korumaya çalışıyorlardı. Sıkılan her mermiyle kırılan şeylerin sayısı artıyordu.

Kemal ve dostları buradaki adamlarımın derdine düştüğünden hemen arka masalarında keyif sürdüğümüzü görecek durumda değillerdi. Nisan bana Barbaros'u gösterip, "Bu gerzek biraz daha masanın altına saklanmazsa herkes bizimle iş birliği yaptığını anlayacak," dedikten sonra gülümseyerek bana döndü. "Onu öldürebilir miyim?"

Bunun için ne kadar sabırsızlandığını görünce bir küfür savurdum. "Az önce onu yakışıklı bulmuyor muydun?"

Nisan'ın mavi gözleri tehlikeli bir duyguyla ışıldadığında silahını çıkardı. "Yakışıklı olması düşmanımız olduğu gerçeğini değiştirmiyor." Silahını Barbaros'a doğrultup tam tetiğe basacaktı ki son anda elindeki silahı aldım. Silahı sertçe masaya bırakırken sinirden dişlerimi sıkıyordum. Engel olmasaydım onu gerçekten öldürecekti.

Delici gözlerle ona bakarken kızgın bakışlarımla hesap soruyordum. "Kafana göre iş yapma, onu öldürebileceğini de nereden çıkardın?"

"Abi, inisiyatif aldım."

"İnisiyatifini sikeyim, Nisan! Benden izin almadan almayın lan artık şu şeyi!"

Önüme döndüğümde Barbaros salağı olanlardan habersiz etrafındaki vahşeti izliyordu. İtiraf etmekten nefret etsem de Nisan bir konuda haklıydı, bu piçin fena bir görünüşü yoktu. Restorandaki ışığın altında koyu kestane saçları sinir bozucu bir şekilde parıldıyordu. Tabii benim saçlarımın yakınına bile yaklaşamazdı.

Kasıla kasıla yerinde otururken ela gözlerinin içinde sanki yeşil ve kehribarın sürekli yer değiştirdiği bir göl vardı. O göl bazen dalgalanıyordu bazense durgunlaşıyordu. Söz konusu kadınlar olunca pek durulduğu da söylenemezdi. Barbaros'un sağ kaşının tam üzerinden başlayan bir yarası vardı. Bu yaranın hikâyesini kimse bilmiyordu ama onu tanıdığımdan beri hep vardı.

Derin bıçak yarası gözünün üstünden başlayıp yanağını boydan boya keserek elmacık kemiğinin üzerinde son buluyordu. Çok eski bir yara olduğu için insan ister istemez hikâyesini merak ediyordu. Çoğu kişi için korkunç olan o yara, şaşırtıcı bir şekilde bazı kadınlar için fazla karizmatikti. Bizim Nisan da buna dâhildi, bazı zevksiz kadınlar onun görünüşünü beğenebiliyordu.

Kulağımın yanından bir mermi geçerken sakince Nisan'a döndüm. Bir şeyi merak ederek ona Barbaros'u gösterdim. "Sence hangimiz daha yakışıklıyız?"

Bir an bile tereddüt etmeden beni gösterdi. "O herif seninle kıyaslanamaz." Egomu okşamıştı ki aklına gelenlerle gözlerinde hülyalı bir ifade oluştu. "Ama Bolatlı seninle başa baş kapışır abi. Adam Yunan tanrısı gibi."

"Nisan siktir git yanımdan!" O piçin neresini yakışıklı bulduğunu anlamadım. Bu kadınların gözleri acaba bizimkilerden birkaç piksel düşük mü görüyordu?

Kadınların tiz bir sesle attıkları çığlıklar kurşun seslerine karışıyordu. Bir bacağımı diğerinin üzerine atarak koltuğuma yasladım. Kemal ve dostlarının mermileri bitmek üzere olduğundan sakince içkimi içiyordum. Alkol boğazımı hafifçe yakmıştı ama gözlerimi dahi kırpmadan Kemal'in son çırpınışlarını izliyordum. Saklandığı o koltuğun gerçekten onu koruduğunu düşünmesi çok komikti.

Adamlarım onları vurmak için ateş etmiyordu, amaçları silahlarındaki şarjörü boşaltmaktı. Tetikçilerim dışarıdaki adamların icabına bakarken içerideki adamlarım masaların arkasına saklanmış vaziyetteydi. Bilerek ıskalayıp Kemal ve dostlarını kurşun yağmuruna tutuyorlardı. Hepsinin şarjörü boşaldığında bizimkiler bu küçük gösteriyi bitirecekti. Üstelik restoranın diğer yerlerinde de çatışma tüm hızıyla sürüyordu. Koridordaki adamlarım karşı taraftan kimseyi içeri sokmazdı.

Ekmel gerzeği saklandığı yerden başını çıkarınca nihayet Barbaros'u görmüştü. Bir yere saklanmak yerine tüm bu olanların keyfini sürdüğünü görünce ince omuzları gerildi. "Demek bizi sattın!" Silahını kaldırıp Barbaros'u hedef alarak tetiğe bastı. Duyduğu tık sesiyle dudağımın köşesi kıvrılmıştı. Hiç kurşunu kalmamıştı.

Sadece bir dakika içinde diğerlerinin de mermileri bitmişti. Adamlarım saklandıkları yerden çıkıp onlara doğru yürüdüğünde Nisan masadaki silahını aldı. En küçük yanlışlarında onları vuracağını bildiğim için onu uyararak, "Kemal ve Ekmel benim!" dedim sert bir sesle. Sağı solu hiç belli olmadığı için onları vurup sonra da *inisiyatif aldım* demeyeceğinin bir garantisi yoktu.

Adamlarım masanın altına saklanan herkesi yaka paça yakalayıp boş bir alana sürükledi. Talat ve Mücahit, Kemal'in kollarını tutup onu zorla ayağa kaldırdığında Kemal hiddetlenerek, "Kimin köpeğisiniz!" diye bağırıyordu. "Hepinizin eceli olacağım!"

Adamlarım kıskıvrak hepsini yakalayıp onları dizlerinin üzerinde durmaya zorladı. Buna yanaşmayan herkese fiziksel güç uygulayıp onları dizlerinin üzerine düşürüyorlardı. Kadınların gitmesine izin verdiklerinden ortamda Kemal'in tayfasından tek bir kadın bile kalmamıştı. Hepsi de kendi canının derdine düşüp kaçarak dışarı çıkmıştı. Bizim kadınlarımızdan ne kadar da farklılardı. Bizdeki kadınlar bırak kaçmayı, belanın üzerine yürürdü.

İçeride Kahhar tayfasından toplamda on kişi kalmıştı ve hepsi de oldukça öfkeli görünüyordu. Adamlarım her birinin arkasında durup omuzlarından sertçe bastırarak onları diz çökmeye zorladıkça çıldırıyorlardı. Damarlarında dolaşan zehir yüzünden en zayıf adamıma bile karşı koyacak güçte değillerdi. Kemal'in dizleri soğuk mermere baskı yaparken sağında ve solunda omuzlarını tutan adamlara bağırıp duruyordu.

"Sahibiniz kim sizin!" Dalağını patlatırcasına bağırırken gri gözleri hiddetle bakıyordu. "Ben bölge liderlerinden Kemal Kahhar, kimi karşınıza aldığınızdan haberiniz bile yok!"

"Onlar kimi karşılarına aldıklarını biliyor. Peki, sen biliyor musun?" Sesimle birlikte mekâna bir sessizlik çökerken tüm gözler bana çevrilmişti. Bardağımda kalan rakıyı kafama dikip hepsini içerek bardağı sertçe masaya bıraktım. "Görüyorsun ya, senin gibi bir yılanın başını ezmek için parmağımı bile kıpırdatmama gerek yok."

Yavaşça ayağa kalkıp yüzümdeki maskeyi çıkardığımda Kemal korkuyla yutkunmuştu. "Ölümümün şerefine bir kadeh de benimle kaldırmak ister misin?" Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyüdüğünde aralıklı dudaklarından tek kelime çıkmamıştı.

Sesini bulmak için birkaç kez yutkunduktan sonra delici bakışlarını yanındaki Süleyman'a çıkardı. "Hani bu herif ölmüştü!"

"Doğru söylüyorsun." Yürüyüp Süleyman'ın karşısında durarak korkudan fıldır fıldır dönen gözlerine baktım. "Öldüğümü benim dışımda herkese söylemişsin, bana niye söylemiyorsun lan!"

Dilimi damağıma vurarak ayıplarcasına bir ses çıkardım. "İnsan bu güzel haberi bana da söylemez mi?" Belimdeki silahı çıkardığım gibi kafasına sıktım. "Benden *Kalender iti* diye bahsettiğini de unutmadım!"

Tam sıra Kemal'e gelmişti ki bakışları Barbaros'a dönünce çılgına döndü. Gırtlağından kalın bir ses çıktığında gözleri kararmıştı. Vücudundaki tüm

kas seğirdiğinde yeri döven dizlerini kaldıramadı. "Kalleş piç!" diye gürlerken hınç dolu bakışlarını Barbaros'tan çekmedi. "Kapımda bir hain beslediğimi bilseydim leşini köpeklere yedirirdim! Sana her şeyi sundum, hem de her şeyi! Bu kalleşliği neden yaptın!"

Barbaros koltuğundan kalkıp ağır adımlarla buraya doğru ilerledi. "Demek bana her şeyi sundun?" Alaycı bir sesle konuşup Kemal'e diğer üç oğlunu gösterdi. "Bana sunduğun her şey onlardan kalanlardı, yani oğullarının istemediği çöpler."

Kemal'in ihtiyar yüzünde bir hayret ifadesi belirirken hayal kırıklığı içinde Barbaros'a bakıyordu. "Tüm bunları kardeşlerini kıskandığın için mi yaptın?"

"Kardeşler mi?" Barbaros yüksek sesle gülerek başını iki yana salladı. "Gerçeği bilmiyormuş gibi rol yapmayı bırak." Gülmeyi kesip Kemal'in tam karşısında durduğunda kaşları çatılmıştı. "Sadece bir şeyi merak ediyorum. Bir *piç* olduğumu tam olarak ne zaman öğrendin?" Kemal'den bunu çok sık duymuş olmalı ki piç kelimesini vurgulayarak söylemişti.

Barbaros'un bunu bilmesine şaşıran Kemal diyecek hiçbir şey bulamadı. Anlaşılan uzun zamandır onun öz oğlu olmadığını biliyordu.

"Ne zaman öğrendin?" Barbaros bunu ona sorarken yüzünde paramparça olmuş bir adamın silüeti vardı. "Oğlun olarak beni desteklemeyi bıraktığında mı öğrendin?" Üvey kardeşlerini gösterdi. "Yoksa onların her konuda beni ezmesine izin verdiğinde mi? Başka bir adamla kaçtı yalanıyla annemi öldürdüğünde mi oğlun olmadığımı öğrendin?" Kemal'in gözlerinin içine kinayeyle bakarak ona yüzündeki yarayı gösterdi. "Belki de bu yarayı açtığın gün öğrendin?"

Yüzünü bu hâle getiren Kemal miydi?

Barbaros'un soruları karşısında Kemal'in nefes alışları sıklaşırken alnında biriken ter damlaları parlıyordu. "Tüm bunlar konuşarak halledilecek şeyler!" Yaptıklarından zerre kadar pişmanlık duymadan beni gösterdi. "Bu piçin ne yapmaya çalıştığını görmüyor musun?" Kaşlarının kavisi çatılırken ağzından tükürükler saçarak çırpınmaya başladı. "Bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor!"

"Bizi değil, sizi." Barbaros işaret parmağıyla onu ve oğullarını gösterdi. "Siz her konuda birlikteydiniz ama ben size karşı hep tektim." Buradaki işi bittiği için kapıya yürüdü. "Size olanları da siz düşünün artık."

Barbaros dışarı çıkınca adamlarım kapıları kapatmıştı. Silahımı kaldırıp Kemal'in gözleri önünde tüm dalkavuklarını sırasıyla vurdum. Geriye bir tek onu ve oğullarını bıraktım. Buraya gelerek gözümü ne kadar kararttığımı gören Kemal korkmaya başlamıştı. Kendini kurtarmak için omuzlarına

baskı yapan adamlarıma direnirken, "Karını tehlikeye atmak istemedim," dedi hızlıca. "Sana yemin ederim ki planda Ümit'in kızı yoktu!"

"Öyle mi dersin?" Başımı çevirip Ekmel'in korkudan bembeyaz olan suratına baktım. "Ama az önce sohbet konusu Ümit'in kızıydı." Ekmel'in üzerine yürüyüp yakasından tuttuğum gibi onu ayağa kaldırdım. "Demek iki tokatla karıma her şeyi yaptıracak kadar erkeksin?" Başımı geriye çekip suratına kafayı gömerek onu ayaklarımın önüne düşürdüm. "Ne kadar erkek olduğunu bana da göstersene!"

Ekmel düştüğü yerden ayağa kalkmaya çalışsa da yüzüne attığım tekmeyle başının arkası zemine çarpmıştı. Burnundan kan fışkırırken elindeki baltayla içeri giren Hikmet'i gördüm. Dudaklarım tehlikeli bir yavaşlıkta kıvrılarak Ekmel'in kanlı suratına baktım. "Buraya gelirken seni öldürmek aklımda yoktu ama sen inatla kaşındın."

Hikmet'in uzattığı baltayı aldığımda Ekmel dehşete kapılarak babasına doğru emekledi. "B-baba yardım et!"

Ensesini sertçe yakalayıp onu arkaya doğru savurdum. "Değil baban, kralı gelse sana yardım edemez!" Ona kendimi göstererek sırıttım. "Ve bilirsin bu âlemin tek kralı benim." Elimdeki baltayı sıkarak ağır adımlarla üzerine yürürken Kemal ve diğer oğullarının bağırışlarını zerre takmıyordum. Savurdukları tehdit ve küfürler beni durdurmaya yetmezdi.

Ekmel yerde dirseklerinin üzerinde arkaya doğru sürünürken gözlerini baltadan ayırmıyordu. Korkudan o kadar çok titriyordu ki dişleri zangır zangır birbirine çarpıyordu. Masada yüksek sesle karım hakkında ileri geri konuşurken az da olsa onu yürekli biri sanmıştım ama karşımda nefes bile almıyordu.

"Ö-özür dilerim." Titreyen gözlerini bana çıkardığında yaşamak için yalvarmasını beklemiyordum. "Karından da özür dilerim. Sana yalvarıyorum, canımı bağışla!"

"Benim karımın senin özrüne ihtiyacı yok!" Baltayı kaldırıp Ekmel'e indirdiğimde böğürüşü, Kemal ve diğer oğullarının haykırışlarıyla yarışırdı. "Sen önce kendi karından özür dile!"

O zavallı kadının kendi eceliyle ölmediğini artık biliyordum. Kanlı baltayı sertçe çekip bir darbe daha indirdim. "Attığın o meşhur tokatların hesabı sorulmaz mı sandın!" Bu piçin elinde kim bilir kaç kadının kanı vardı.

Hakkında duyduğum tüm o şeyleri bir söylentiden ibaret sanmıştım ama bu gece duyduklarım dedikoduların asılsız olmadığını bana göstermişti. Zayıf karakterini ve aşağılık egosunu kadınların üzerinden besleyen bir kansızdı. Bir kadını nasıl sindireceğini anlatırken kendiyle gurur duyuyordu ve bahsettiği o kadın benim karımdı.

"Ben ölsem bile karımı almak sana mı kalmış, orospu çocuğu!" Yara bere içinde kalan vücudundaki pis kan üzerime sıçramıştı.

Ekmel, her darbeyle biraz daha kendi kanında boğularak yerde kıvranıyordu. Cesedin bütünlüğü bozulduğu için artık tanınmaz bir hâldeydi. Ekmel tam olarak kaçıncı dakikada öldü, bilmiyordum ama tüm öfkemi çıkarana kadar onu bırakmamıştım. Ekmel'le işim bitince nefes nefese durup Kemal'e döndüm. Aldığım her nefesle göğüs kafesim şiddetle hareket ederken oğlu için feryat kopartan Kemal'e bakıyordum.

"Karım hakkında ileri geri konuşan birine bunları yapıyorsam..." Sırıtarak baştan ayağa onu süzdüm. "Karımın kanını dökene sence neler yapmam, Kemal?"

Kemal oğlunun adını sayıklarken onu tutan adamlardan kurtularak öne atıldı. Adamlarım onu yakalamak üzereyken elimi kaldırarak onları durdurmuştum. Ne yapacağını görmek istiyordum. Ekmel'e olanlardan sonra ayağa bile kalkamadığı için ihtiyar gözlerinden yaşlar akıtarak yerde süründü. Emekleyerek oğlunun cesedinin yanına geldiğinde ona dokunmak istedi ama gördüğü katliamla bunu yapamadı.

Kemal'in Ekmel'e uzattığı eli havada kalırken parmaklarının ucundan başlayan bir titreme tüm vücuduna nüksetmişti. "O-oğlum," diye fısıldadığında birbirine kenetlenen çenesinden bir hıçkırık koptu. Hızlı hızlı nefesler alıyordu ama sanki aldığı nefesler boğazında bir düğüm oluşturuyormuş gibi sesi boğuk çıkıyordu.

Nihayet oğlunun öldüğünü idrak edince, "Ekmel!" diye haykırıp oğlunun kanlı cesedine sarıldı. Eğer o kurşun Farah'ın omzu yerine kalbine gelseydi şimdi bir cesede sarılıp ağlayan Ümit olacaktı. Tüm bunları peşimden bir tetikçi göndermeden önce düşünecekti.

Kemal daha Ekmel'in acısını tam olarak yaşayamadan belimdeki silahı çıkarıp diğer oğullarına doğrulttum. Beni durdurmak için pantolonumun paçalarına yapışınca gözünün yaşına bile bakmadan önce Cabbar'ı, sonra da Mustafa'yı alnından vurdum. Bu gece üç oğlunun da ölümünü ona izletmiştim. Kemal gırtlağını yırtarcasına oğullarının adını haykırırken aklını kaçırmış gibi dövünmeye başlamıştı. Yumruklarını yere geçirerek ağlarken hangi oğluna üzüleceğini bilmiyordu.

Buraya sadece onu öldürmek için gelmiştim ama Ekmel de işin içine girmişti. Daha sonra aklıma Farah gelince Cabbar ve Mustafa'dan da kurtulmam gerektiğini anlamıştım. O ikisini sağ bırakırsam onlar da beni can evimden vurmak için Farah'ın peşine düşebilirdi. Benim peşime düşmeyeceklerini bilecek kadar bu kirli dünyanın içindeydim. Birine sağlam bir darbe vurmanın en iyi yolu sevdiklerinin ölümünden geçiyordu.

Kemal salya sümük haykırarak ağlarken ıslak gözleri kontrolsüz bir şekilde oğullarının üzerinde gidip geliyordu. Hangisinin yanına koşup onu bağrına basacağını bilmiyordu. İhtiyar kalbi teklemeye başlamış olmalı ki sol göğsünü sıkarken aynı zamanda boştaki eliyle yere vurarak ağlıyordu. Oğullarının kaybıyla tüm dünyası başına yıkılmıştı.

Acı yoğun bir çaresizliğe ve öfkeye dönüştüğünde ayaklarımın altında kıvranırken başını kaldırdı. Birden ellerini sıktığında parmak kemiklerini kıracakmış gibi elleri kitlenmişti. Vücudunun tüm kasları gerildiğinde gri gözlerinde artık sadece yaş değil, öfke ateşi yanıyordu. "Nikâhındaki o küçük orospuyu öldürmeliydim!" diye hiddetle bağırdı. "Tüm bunları kendin için değil de basit bir kadın için mi yaptın! Bizim dünyamızda kadınlar gözden çıkarılabilir, o fahişeyi metresim yapıp..." Baltayı kafasına indirerek sesini kestim. Kemal'in gri gözlerindeki yaşam ışığı söndüğünde ciğerlerine çektiği nefesi geri verme şansı olmamıştı.

"Benim kadınım gözden çıkarılacak bir kadın değil!"

İşim bitince göğsüne tekme atarak onu sırtüstü yere düşürdüm. Cebimdeki gümüş bozukluğu çıkararak Kemal'in leşinin üstüne attım. Gümüş paranın iki yüzündeki kurdu gören herkes buraya bir Kalender'in uğradığını anlayacaktı.

Kapıya doğru yürürken tüm adamlarım toplanıp peşime takılmıştı. Üstüm başım kanla yıkanmıştı, yüzümden bile Ekmel ve Kemal'in kanları akıyordu. Kirpiklerimi kıpırdattıkça kirpik uçlarımda biriken bir damla kan yüzüme düşüyordu. "Burayı böyle bırakın."

Restorandan çıkıp kırmızı neon ışıkla aydınlanan koridorda yürürken üzerimde psikopatlara özgü bir rahatlama hissi vardı. "Herkese ibret olması için hiçbir şeye dokunmayın." Deli Kral'ın tekrar sahalara dönmemesinin nedeni tam olarak buydu. Bir kez geri dönersem belasını sikmedik adam bırakmazdım.

Kemal'in adamlarının cesetlerinin içinden geçerek dışarı çıktım. Tüm adamlarım bahçede toplanmış beni bekliyordu. Arabasının yanında durup sigarasını içen Barbaros'u görmeyi beklemiyordum. Çoktan gittiğini düşünmüştüm ama anlaşılan içerideki işimin bitmesini beklemişti. Bana sırtı dönük olduğu için belimdeki silahı çıkardığımı görmedi. Silahı Barbaros'a doğrultup tereddüt dahi etmeden onu götünden vurdum.

Kıçında patlayan mermiyle Barbaros acı dolu bir ses çıkarıp hemen bana döndü. Eliyle arkasını tutarken suratı yoğun bir acıyla şekilden şekle giriyordu. Ayakta bile zor durduğu için boştaki eliyle arabasına tutundu. Elimdeki silahı görünce ela gözlerindeki değişimi gördüm. Çenesini sıkarken yüz ifadesi sertleşmişti.

"Amına koyduğum piçi, bir geceliğine ateşkes yaptığımızı sanıyordum!"

"Eğer öyle olmasaydı seni götünden vurur muydum sanıyorsun?" Doğrudan kalbine sıkardım. Acısından sadistçe bir zevk alıp arabama doğru yürüdüm. "Yarın sabah herkes Kahharların başına gelenleri konuşacak. İnsanlar senin hakkında ailesini satan bir hain demesin diye seni vurdum." Bu herif de iyilikten anlamıyordu.

Onu düşünüyormuş gibi konuşurken eğlenen bakışlarım tam tersini söylüyordu. Kızgın yüzüne bakıp eğlenen bir ifadeyle arkasını işaret ettim. "Sayemde artık herkes ailen için kahramanca mücadele ettiğini konuşacak."

"Dalağını siktiğim kansızı, götünden vurulan bir kahraman olmak istediğimi de sana kim söyledi!" Barbaros yapabilseydi yanıma gelip gırtlağıma çökecekti ama kıçındaki kurşun yarasından dolayı yerinden kıpırdayamıyordu. "Niye kolumdan vurmadın, piç!"

Arabamın kapısını açtığımda omzumun üzerinden baygınca ona baktım. "Keşke bunu önceden yazılı olarak bildirseydiniz, *Barbaros Hazretleri*." Davetli listesine atıfta bulunduğumda bir küfür savurup avucunun içiyle arabasına sertçe vurdu.

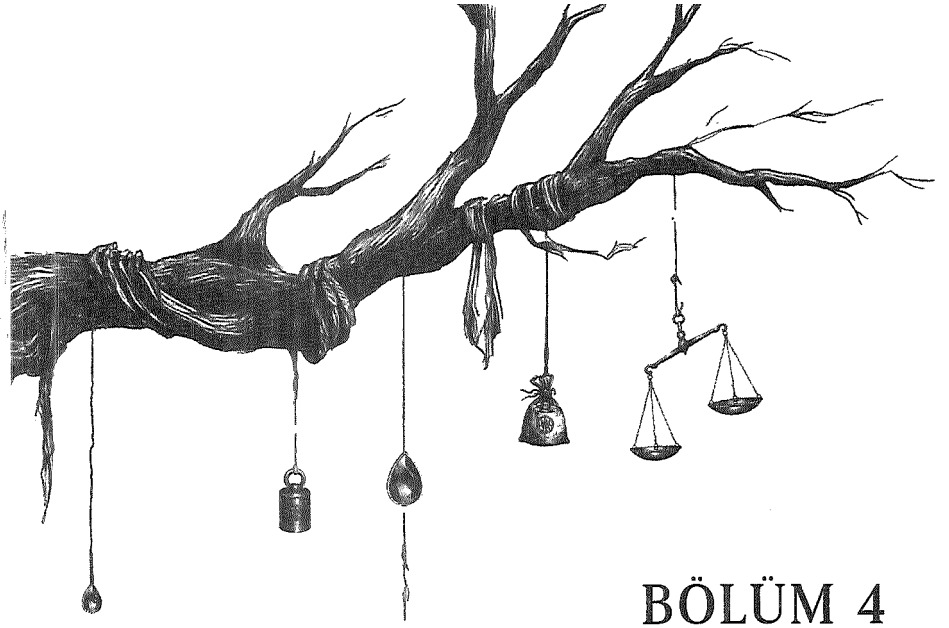
"Küçük bir şaka yüzünden beni götümden mi vurdun!"

Sinirli suratına baktıkça keyfim yerine geliyordu. "Lan oğlum, konuşmayı bırakıp hastaneye gitsene, götünden kan kaybediyorsun."

"Siktir git gözümün önünden!"

Onu sinir küpüne çevirerek arabama binip çalıştırdım. "Daha çok işin var, Kahharlar için cenaze törenini ben düzenleyecek değilim herhâlde. Koskoca bölge liderliğini sana altın tepside sundum, sen hâlâ götünün derdindesin." Bugün şiddetli bir yağmur yağdığı için yerde su birikintileri vardı. Arabayla Barbaros'un yanından geçerken bilerek yerdeki suyu üstüne sıçrattığımda arkamdan ettiği küfürler çok yaratıcıydı.

Artık gönül rahatlığıyla nazlı karımın yanına gidebilirdim.

BÖLÜM 4
KÖYÜN DELİSİ

"Konu sen olunca incinmeyi göze alacak kadar cesur, her daim yanında kalacak kadar inatçıydım. Belki de hatanın en büyüğünü fazla bağlanmakla yapıyordum."

Farah Kalender

Odama sızan gün ışığıyla mırıltılar çıkararak gözlerimi açmaya çalıştım. Bilincim yavaş yavaş uykudan sıyrılırken tanıdık bir koku burnuma geliyordu. Üstelik çok sıcaklamıştım. Uykuyla mahmurlaşan gözlerimi nihayet açtığımda birkaç saniye odadaki ışığa alışmaya çalıştım. Sırtüstü yatarken tavanla bakışıyordum ama üzerimde de göz ardı edilmeyecek bir ağırlık vardı.

Başımı hafifçe eğince karnıma ahtapot gibi dolanan kolu gördüm. Bir anlığına paniklemiştim ama Gurur'u görünce tuttuğum nefesimi sesli verdim. Yatağıma girip bana sarılarak uyuyan Gurur'dan başkası değildi. Beni hiç uyandırmadan o koca cüssesini tek kişilik yatağa nasıl sığdırdı, bilmiyordum ama yapmıştı bir şekilde. Sol omzumda bir kurşun yarası olduğu için Gurur sağ tarafımda yatıyordu.

Başını omzumun sağlam tarafına yaslamış, yüzünü boynuma gömerek uyumuştu. Her solukta boynumu terletip gıdıklayan sıcak nefesi çok kavurucuydu. Kolu belimi mengene gibi sarmıştı ve yatağa sığmaya çalışıp yan yattığı için bir bacağı üzerimdeydi. Gece saat kaçta Ordu'ya dönüp yatağıma girdi, bilmiyordum ama hiç gitmemiş gibi benimleydi.

Dün ameliyattan çıkınca Gurur'u yanımda bulacağımdan çok emindim ama bu konuda büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştım. Ne yazık ki Gurur uyanmamı bile beklemeden İstanbul'a gitmişti. Beni vuranların peşine düşmesi, yanımda olmasından daha önemliymiş gibi davranmıştı. Bu konuda ona çok kızgın ve kırgın olduğum için, "Gurur," diyerek kaşlarımı çattım. "Çık yatağımdan."

Sürekli adını seslenmemle nihayet homurtular çıkararak uyanmaya başlamıştı. Ilık nefesinden dolayı boynum terlemişti ama Gurur ısrarla yüzünü boynumdan çekmiyordu. Yatakta kıpırdanıp durduğum için huysuz mırıltılar çıkarırken dudakları boynuma sürtünüyordu.

"Farah... Bir rahat dur, uykumu alayım." Daha yeni uyanmaya başladığı için sesi hafif hırıltılı ve kalın çıkmıştı.

"Çık yatağımdan ve şu kolunu çek!" Bacaklarımı ezen ağır bacağına dizimle vurdum. "Bacağını da üstümden çek."

Huysuzluklarım yüzünden uykusu tamamen dağıldığı için Gurur hiç istemese de başını kaldırdı. Derdimin ne olduğunu anlamak için uykulu gözlerle bana bakarken kolu ve bacağı hâlâ üzerimdeydi. "Sabah sabah ne karın ağrın var?"

"Karın ağrım sensin." Sinirli gözlerle ona kapıyı gösterdim. "Odamdan çık."

Bu konuda şaka yapmadığımı görünce önce kolunu, daha sonra da bacağını üzerimden çekti. İstediğim gibi yataktan çıkıp tepeme dikildiğinde beni izliyordu. Dünden beri kimlerin kanına girdiyse tüm o tehlikeyi sanki kendiyle birlikte buraya getirmişti. Yanıma gelmeden önce banyo yapmış olmalı ki temiz görünüyordu. Ne yazık ki ne kadar yıkanırsa yıkansın Gurur'un tenine sinen o kan kokusunu soluyabiliyordum.

Kanın yoğun kokusu sanki bir lanet gibi doğduğu o ilk andan itibaren onun tenine kazınmıştı. Sıkı kaslarını saran bu beyaz gömleği kirletmeden kaç dakika duracağını merak ediyordum. Gurur'un gömleklerinde hep birilerinin kanı olurdu, giydiği şeyleri uzun süre temiz tutamazdı. Yakışıklı yüzüne, hafif kalın boynuna, geniş omuzlarına ve ince belindeki deri kemere fazla uzun bakıyordum.

Yeşil gözlerini bana kenetlediğinde tıpkı benim gibi o da sessizlik içinde beni izliyordu. Yeşillerinde barut, kan ve yoğun bir özlem vardı. Aynı

zamanda gizleyemediği o suçluluk duygusu gözlerindeki yerini almıştı. Başıma gelenler için kendini suçlamayı hiç bırakmadığını biliyordum. Hissettiği o suçluluk duygusu ona bir katliam yaptırmıştı. İstanbul'a giderek neler yaptığını Ali bana anlatmıştı.

Yatağıma doğru bir adım attı, sanki tek bir adımıyla zemin sarsılıyordu. Gurur'a baktıkça gördüğüm bu güç ve kudret beni şaşkına çeviriyordu. Yatağımın kenarına oturup, "İyi misin, Farah?" diye sorduğunda ondan aldığım şeylerden biri de temiz sabun kokusuydu.

Tenine sinen kan kokusunu şampuanla çıkaramamış olacak ki sabun kokuyordu. Banyo giderinden akıp giden tüm o kanın kirli günahını bir sabunla çıkarmak mümkün müydü? Gurur hafifçe üzerime eğilirken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Bana dokunmak için elini yüzüme uzatırken o ilgili sesiyle, "Bir şey söyle," diye fısıldadı.

Parmaklarının tersiyle yanağıma dokunduğunda sanki eli titriyordu. "Dışarıdaki dünyayı susturdum, kafamın içindeki cehennemi de yalnızca senin sesinle susturabilirim." Gözlerindeki o tehlikeden eksilen bir şey olmamıştı. Hâlâ fazla derin, fazla tehlikeli ve karanlık bakıyordu ama artık o karanlık bile sadece bana aitti. İncitmekten korkarcasına yanağımı okşarken gözlerini bir kez daha gözlerime dikti. "Sesini duymak istiyorum."

Yanağımdaki elini iterek başımı geriye çektim. "Kan kokuyorsun."

Benden duymayı beklediği son şey bile bu değilmiş gibi yüzünde oluşan küçük çaplı şaşkınlığı gördüm. Beyaz gömleğinin yakasını çekiştirerek başını eğdi. Nasıl koktuğunu anlamak için derin derin nefesler alırken aynı zamanda bana kızmakla meşguldü.

"Bir kutu şampuan, iki sabun bitirdim, nasıl hâlâ kan kokabilirim?" Kendinden aldığı tek koku üzerine sıktığı parfümünün o güzel kokusuymuş gibi başını kaldırdı. "Uydurma, kan kokmuyorum."

Dik dik ona bakarken yapabilseydim bu yataktan çıkıp suratına sağlam bir yumruk atardım. "Ben uyduruyorum, öyle mi?" Sağlam kolumu yatağa bastırarak kendimi biraz daha arkaya çektim. Yatakta oturmayı başardığımda sırtımı yatak başlığına yaslamak beni nefes nefese bırakmıştı. "Seni görmek istemiyorum, lütfen git."

Gurur'un yeşil gözleri hafifçe kısılırken derdimin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Sen bana kızgın mısın?"

"Gurur Bey Hazretlerine kızmak ne haddime?" Sakince konuşurken kolumu uzatıp kullanmadığım yastıklardan birini aldım. Yastığı suratına fırlatıp aynı sakinlikle ona kapıyı gösterdim. "Dünden beri yaptığın gibi beni yalnız bırak."

"Birine kızarken bile bir insan nasıl böyle sakin görünebilir?" Ağzının içinde bir şeyler homurdanarak yatağımın kenarına iyice yerleşti. Gitmesini isterken bile kalması için çıldırdığımı iyi biliyordu.

Uzanıp karnımın üzerinde duran elimi tuttuğunda sadece elimde değil, tüm bedenimde onun sıcaklığını hissettim. Ona kırgın olduğum için elimi çekmek istedim ama Gurur elimi avucunun içine hapsederek buna izin vermedi. Mavi damarların belirgin bir şekilde göründüğü iri eli, bir kafes gibi elimi sarmıştı. Yara bere içindeki parmak boğumlarına bakmak bile canımı yakıyordu. Çok sık yumruk attığından ellerinin üzerindeki bu yaralar hiç kapanmıyordu.

Gurur bana öyle bir bakıyordu ki sanki onun nazarında porselen bir bebektim. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama beni gözlerinden bile sakınır gibiydi. "Seni burada bırakıp gitmeyi istemediğimi biliyorsun." Kısık sesle konuşuyordu, elimi tutarken bile tedirginliğini hissedebiliyordum. Kaskatı bir hâlde olduğunun farkında değildi.

Küçük bir el temasını dahi büyütecek kadar tuhaf bir adamdı. Elimi tutmasının üzerinden henüz bir dakika bile geçmemişti ama bu kısacık sürede tam on iki kez elimi hafifçe sıkmıştı. Hemen sonra bunun canımı yakacağını düşünüp parmaklarını gevşetti. Bu sefer de fazla gevşek tuttuğunu düşünüp tutuşunu birazcık sıkılaştırdı. Doğru tutuş şeklini bulmaya çalışırken sık sık yüzüme bakıyordu. Canımı yaktığını anladığı an elini hemen çekecekti.

Elimi tutmaya bile kıyamıyordu.

Tam bir şey söyleyecekti ki bir anda gözlerindeki ifade değişmişti. "Bunu bir daha sakın yapma." Neyden bahsettiğini anlamamıştım ama Gurur son derece ciddileşmişti. "Bir daha ne benim ne de bir başkası için hayatını tehlikeye at."

Bakışları omzuma kaydığında yüz ifadesi sertlik kazandı. Üzerimde hasta önlüğü olmasına rağmen sanki önlüğün altındaki yarayı görüyordu. Kaşları çatılırken bana olan bakışları fazla sinirliydi. "Hayatının bendeki değerini bilmiyorsan sikik bir kurşunun önüne atlamayacaksın!"

Elimi onun elinden çektim, durduk yere bana kızdığı için neye uğradığımı anlayamamıştım. "Seni korumak için rızana ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?" Öfkelenerek başımı iki yana salladım. "Ne takdirini isterim ne de teşekkür etmeni, ben orada kocamı koruyordum."

Gurur çenesini sıktığında boynundaki damarlar belirginleşmişti. Karşısında bir hasmı varmış gibi düşmanca bir tutum sergilediğinde ağzından çıkanları kulağı hiç duymuyordu. "Beni korumak sana mı düşmüş, sen sadece kendini düşüneceksin!" Bir hışımla ayağa kalkarak odanın içinde sinirle

dönmeye başlamıştı. Bir dakikası diğerini tutmadığı için bir an sakinse bir an öfkeden deliye dönebiliyordu.

Dün olanların sinirini kimden çıkaracağını bilmez bir saldırganlıkla bana döndüğünde onunla ne yapacağımı bilemedim. "Senin tarafından korunmaya ihtiyacım yok, Farah."

"Bir dahaki sefere bunu aklımda tutacağım." Sakinliğimle onu delirterek kapıyı gösterdim. "Söyleyeceklerin bittiyse çık odamdan."

Bunu yapmayınca sıkıntıyla nefesimi verdim. Dünden beri onun yollarını gözlemişken böyle bir muameleyle karşılaşmayı hak etmiyordum. Daha fazla dayanamayıp üzerimdeki battaniyeyi çekerek yere attım.

"Ne halt ediyorsun?" Kızgın sesini duyduğumda bile ona bakmadım. Kolumdaki serum iğnesini sertçe çıkardığımda Gurur iğnenin açtığı yerden akan kanı görünce iyice hiddetlenmişti. "Sen aklını mı kaçırdın!"

Bana doğru bir adım atınca ona dönüp âdeta boğazımı yırtarcasına, "Bağırma bana!" diye haykırdım. Sıktığım sağ elimi yatağa geçirdiğimde çıldırmak üzereydim. "Kaç kez diyeceğim, ben büyük harflerden korkuyorum! Sürekli bağırıp durma bana!" Benimle konuşurken sesinin desibelini düşürmeliydi.

Ani bir hareketle yataktan çıktığımdan başım döndüğü için yerimde sendeledim. Düşmemden ödü kopan Gurur teslim oluyormuş gibi ellerini yukarı kaldırdı. "Farah, n'olur yatağa dön." Her an düşüp yaramı kanatırım diye diken üstünde dururken bakışlarıyla âdeta bana yalvarıyordu. "Özür dilerim, bağırdığımın farkında değildim."

"Hayır, bunu hep yapıyorsun. Her kızdığında sürekli bağırıyorsun, sonra özür diliyorsun." Bana yaklaşmasına izin vermeyerek onunla aramdaki mesafeyi korudum. "Seni hep aynı konuda uyarmaktan yoruldum."

Gözlerim sık sık o ve kapı arasında gidip gelmeye başlayınca ondan kaçmak istediğimi anlamıştı. Gurur kaskatı kesildiğinde gözlerindeki ani değişimle sesli yutkunarak, "Farah..." diye fısıldadı. "İnancın olsun sesimin seviyesini ayarlayamıyorum. Ben normalde de yüksek sesle konuşurum, bunu biliyorsun." Onu bırakıp gitmemden endişe ederek yüzünü sertçe ovuşturdu. "Yapabilsem sence daha kısık bir sesle konuşmaz mıyım? Özellikle de senin yüksek seslerden ne kadar korktuğunu bilirken..."

"Bunu bilmene rağmen hep bağırıyorsun."

"Yavrum, harbi bağırmıyorum, sesim gür çıkıyor diyorum, nesini anlamıyorsun?"

"Sana bu kadar sinirlenmişken lütfen bana yavrum deme."

"Ulan nerenden belli sinirli olduğun?" İnanamayan gözlerle bana bakarken yüz ifadesi çok komikti. "Az önceki çığlığını saymazsak karşımda durmuş, sakince beni azarlıyorsun. Bu mu sinirli hâlin?"

"Seninle konuşmuyorum ben!" Henüz ayakta duracak gücüm olmadığından gözlerimin önü karardı. Her şey etrafımda dönünce bir şeylere tutunma ihtiyacı hissederek, "Gurur," diye panikledim. "Tut beni, düşmeyeyim."

Hemen yanımda belirip belimi yakaladığında sinirden gülüyordu. "Hani konuşmuyordun benimle?" Omzumdaki yaraya dikkat ederek beni kucağına alıp yatağa doğru yürüdü. Bunu yaparken başını eğmiş, keyifli gözlerle beni izliyordu. Düşmemek için tüm yelkenleri suya indirmem hoşuna gitmişti. "Gerçekten çok nazlısın." Beni dikkatli bir şekilde yatağa bıraktığında sırtımın arkasına bir yastık koydu. Yerdeki battaniyeyi alıp üstümü örterken bakışları sık sık omzuma kayıyordu. "Çok acıyor mu?"

İğneleyici gözlerle onu izlerken bakışlarım fazla tersti. "Evet dersem bunun için de birilerini öldürecek misin?"

Gurur sıkıntıyla nefesini vererek yatağımın kenarına oturdu. Cebinden bir mendil çıkarıp serum iğnesinin kanattığı kolumu silerken fazla ciddi görünüyordu. "Seni bırakıp gittiğim için bana kızgın olduğunu biliyorum ama duramadım." Canımı yakmaktan çekinerek mendili yavaşça kolumun iç tarafına bastırdı. "Çok korktum, Farah." Bunu itiraf etmesini beklemiyordum.

Mendili bastırırken başını kaldırıp yüzüme baktı. İfadesi kederli, bana olan bakışları da hisliydi. "Ben öyle her şeyden korkan bir adam değilim ama seni kaybetmekten ödüm koptu."

Dudaklarından çıkan her kelime tam kalbime saplanıyordu. Gurur'un gözlerinde hem bana olan bağlılığı vardı hem de benden kaynaklı büyük bir korku. "O an bana sorsalardı, *seni kanlar içinde görmek mi yoksa doğrudan bir yangının içine girmek mi* diye..." Yüzümdeki bakışları sol omzuma kaydığında göz bebekleri titremişti. "Yemin ederim ki hiç düşünmeden bir yangının içine dalardım." Nefes dahi almadan öylece kalakalmıştım.

Beni kaybetme düşüncesi onun için ateşten bile daha üstün bir korkuya dönüşmüştü. "İşte bu yüzden bir daha yapma, Farah." Gözlerimin içine yalvarırcasına bakıp hafif kalın bir sesle, "Hayatını tehlikeye atma," dedi. "Senin dökülen bir damla kanını görmek benim için ateşte cayır cayır yanmakla eş değer."

Ona karşı uzun süre kızgın kalamadığım için yine yumuşamaya başlamıştım. Yüzüne dokunurken parmaklarımın teması fazla ürkekti. "Yaşananların hiçbiri senin suçun değildi." Dünden beri kendinde olmadığını

bildiğim için yeni çıkmaya başlayan sakallarını okşayarak ona gülümsedim. "Benim canım yandığında nasıl hissediyorsan, senin canın yandığında daha fazlasını hissediyorum."

Avucumu yanağına kaydırarak canlı bir ormanı andıran yeşil gözlerine baktım. Yeni bir şey söylemeye hazırlanıyordum ki beni susturan bir şey oldu. Bakışlarında gördüklerim beni rahatsız ettiği için yüzündeki elim hareketsiz kalmıştı. "Beni bırakmayı düşünmüyorsun, değil mi?" Sanki bir vedayı gözlerinde taşıyordu.

Gurur düşünceli gözlerle beni izlerken yüreğindeki endişeden azalan bir şey olmamıştı. "Bir an seni kaybedeceğimi sandım ve bunun düşüncesi bile beni darmadağın etmeye yetti. İkinci kez benim yüzümden bunlar başına geliyor." Nefret ettiği bir şeyi kabullenmenin sıkıntısıyla başını ağır ağır salladı. "Herkes haklı, sana zarar veriyorum."

Lafı nereye getireceğini anladığımdan hissettiğim buruklukla dudaklarım aralandı. "Bu bir ayrılık konuşması mı?" Beni bırakmaya hazırlanıyormuş gibi davranıyordu. "Gurur, benden ayrılmak mı istiyorsun?"

Yaşadığı tereddütleri gizlemeden, "Nasıl?" diye sordu zayıf bir sesle. Güvenliğim için beni bırakmayı her şeyden çok istediğini görebiliyordum ama bunu nasıl yapacağını o da bilmiyordu. "Sensiz nefes bile alamazken seni nasıl bırakacağım?"

Önüne dönerek dalgınca boşluğa baktığında düşünceleri darmadağındı. "Seni bir gün görmezsem kendimi kaybediyorum, ikinci günün yokluğuyla saldıracak yer arıyorum ve üçüncü günün özlemi bana kafayı yedirtiyor." Soğuk ve yapmacık bir şekilde gülerek bakışlarını bana dikti. "Söylesene el kızı, senden ayrılmanın bir yolu var mı?"

"Aslında var," dedim sakince. "Boşanalım istersen." Onu test etmek için söylediğim şeylerle Gurur kaşlarını çatınca gülmemeye çalıştım. "Neden bana böyle bakıyorsun? Ayrılmaktan bahseden sensin."

Kan beynine sıçramış gibi bakışları tehlikeli bir boyuta ulaştığında çenesini sıktı. "Uydurma, öyle bir şey demedim!" Aklına gelenlerle şakaklarındaki damarlar bile belirginleşmişti. "Benden boşandıktan sonra ne yapacaksın?" Gözlerinin yeşilini dipsiz bir karanlık esir aldığında aklından geçenler onu deli ediyor gibiydi. "Sonat piçine mi gideceksin?"

Sonat'a öyle böyle takmamıştı.

"Sonat'ın konumuzla ne ilgisi var?" Ona çıkışarak uykulu gözlerle esnedim. "Yorgunum biraz, dinlenmek istiyorum." Aklıma gelenlerle ona serum askısında asılı duran boş serumu gösterdim. "Bunun içine hangi ilacı kattıklarını benim için öğrenebilir misin?"

Gurur kısa bir an boş seruma baktıktan sonra soru dolu bakışlarını bana çıkardı. "Neden soruyorsun?"

"Anesteziden daha iyi uyutuyor, üstelik uyandığımda anestezide olduğu gibi midem bulanmıyor."

"Uyumak için bir daha anestezi veya başka ilaçlara ihtiyacın olmayacak." Uykusunu alamadığı için sağ tarafıma uzanarak küçücük yatağa sığmaya çalıştı. "Benimle uyuyabiliyorsun, ilaçları siktir et."

Bu küçücük yatağa Gurur'un iri bedeni sığmadığından yine yan dönerek dibime kadar girdi. Onu çok erken bir saatte uyandırdığım için uykusuzluğu yüzünden okunuyordu. Başını sağ omzuma yasladıktan sonra kolunu karnıma doladı. Bunu ikinci kez yapmasıyla kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Aynı yatakta yatmak hep yaptığımız bir şey olmadığından bana sokularak sarılmasına alışkın değildim.

Beni ne kadar heyecanlandırdığını anlamasın diye hızlanan nefes alışlarımı düzene koymaya çalışıyordum. "Dün beni bırakıp gitmemiş gibi yatağıma girmen çok tuhaf." Her şey yolundaymış gibi davranıyordu ama İstanbul'a giderek başımıza nasıl sorunlar açtığını henüz bilmiyordum.

Gurur'un ılık nefesi boynumu gıdıklarken uykulu bir sesle, "Sen bunları düşünme," diye mırıldandı. Yatakta kıpırdanarak başını omzuma daha iyi yaslayıp bana biraz daha sarıldı. Sarılışı bile beni hiç bırakmak istemezcesine sahipleniciydi. "Bir an önce iyileşmeye bak."

"O kurşunu sıkan kişi..."

"Artık yaşamıyor ve onu tutan itler de öyle." Bu konudaki acımasızlığı karşısında istemsizce ürperdim ama Gurur, ona huzur veren yuvasına kavuşmuş gibi başını omzumdan kaldırmıyordu.

"Beni ameliyat masasında bırakıp bunun için mi İstanbul'a gittin?" Bu konuda ona kızmayı hiç bırakmayacağım için sesim yargılayıcı çıkmıştı.

"Ya ne yapsaydım?" Bunu sorarken dudakları düz bir çizgide buluşmuştu ve sesi buz gibiydi. "Burada durup o piçlerin istediği gibi at koşturmasına izin mi verseydim?"

"En azından taburcu olmamı bekleyebilirdin."

"Bekleyemezdim, Farah yoksa kafayı yiyecektim!" Kaşları çatıldığında öfkesinin ardındaki korkuyu iliklerime kadar hissetmiştim.

Gurur başını yasladığı yeri sevmiş gibi hiç kıpırdamadan yüzümü izlerken ifadesi içliydi. Kederli gözlerle solgun yüzüme bakarken nefes alışları bile sıklaşmıştı. Beni bu hasta yatağında görmek ona katlanılmaz bir acı veriyordu.

"Ben elim titremeden elini tutamayan bir adamım, Farah," diye fısıldarken sanki sesi bile acıyordu. "Nazarım değer diye uzun uzun yüzüne bakamayan biriyim. Tırnaklarımı hep keserim çünkü saçlarını severken bir tel saçını kopartmaktan korkarım." Başını eğip karnımın üzerindeki eline bakınca yüzü sertleşmişti. "Avuçlarımdaki nasırlar canını yakacak diye elimin tersiyle yanağını okşarım ve gözünden akacak tek bir damla yaşın hesabını tutarım."

Susup ciğerlerini havayla doldurduktan sonra bakışlarını yeniden yüzüme çıkardı. Biraz sinirli, biraz sitemli ve biraz da kederli bir şekilde beni işaret etti. "Sen benim kendimden bile sakındığım nazlı karımsın. Şimdi sen söyle, akan bir damla kanını yerde bırakacak bir adam mıyım?"

Bunu nasıl yapıyordu, bilmiyordum ama her sözüyle kalbimi fethediyordu. Yanağından öpmek için eğildiğimde dudaklarımda küçük bir gülümseme vardı. "Öpeyim mi?" Tam yanağından öpecektim ki o hınzır bakışları dudaklarıma kaydı.

"Hemen sonra ben de öpeceksem neden olmasın?" Domates gibi kıpkırmızı kesildiğime emindim.

Ben onu yanağından öpecektim, yani benim öpücüğüm masumeneydi. Ancak o beni dudaklarımdan öpmekten bahsediyordu. Bu yüzden utanarak bakışlarımı kaçırıp homurdandım.

"Uyu hadi." Henüz aramızdaki temasların yoğun olduğu evrelere girmediğimiz için her fırsatta birbirinin dudaklarında kaybolan bir çift değildik.

Dört yıldır evli olmamıza rağmen aslında ilişkimizin çok başındaydık. Şu zamana kadar birlikte uyuduğumuz günlerin sayısı çok azdı, aynı şekilde beni öptüğü anların sayısı da bir elin parmaklarını geçmezdi. Biriyle öpüşmeyi bile doğru düzgün bilmediğim için her defasında yanlış bir şey yapıp kendimi utandırmaktan endişe ediyordum.

Tüm bunları zamanla aşacaktım.

İki gündür hastanedeydim ama bir türlü gelen giden bitmiyordu. Ordu'daki herkes Gurur'u tanıdığı için her gün birileri beni ziyarete hastaneye geliyordu. Bir türlü bu ziyaretlerin ardı arkası kesilmeyince doktorum müdahale etmek zorunda kalmıştı. Gün içinde birkaç ziyaretçiden fazlasını odama almıyorlardı. Burada benimle ilgilenen kişilerden biri de kuzenimdi.

Aksa neredeyse her şeyimle ilgilenip bir dakika olsun yanımdan ayrılmıyordu. Ben ameliyattayken Gurur'la aralarında ne geçti, bilmiyordum ama

ikisi de birbirini görünce yolunu değiştiriyordu. Onlara uzaktan bakan biri bile birbirlerine hiç tahammül edemediklerini anlardı.

Gurur telefonumu bana geri verdiği için artık annem ve babamla görüşebiliyordum. Telefonu bana vermekten başka şansı kalmamıştı çünkü ailem başıma gelenleri öğrenmişti. Bunu onlardan gizlemeyi çok istesem de bir şekilde olanlardan haberleri olmuştu. Onları sakinleştirmem ve iyi olduğuma inandırmam hiç kolay değildi.

Esvet'ten öğrendiğime göre babam bana olanları duyunca Karun'un şirketini basmış ve onun yüzüne çok sağlam birkaç yumruk atmıştı. İkinci kez Gurur yüzünden zarar görmeyeceğime dair Karun'un babama verilmiş bir sözü vardı. Ancak son olanlar sözünü tutmasına engel olmuştu.

Bu yüzden babam önce onun şirketini basıp öfkesini Karun'dan çıkarmıştı, daha sonra da Gurur'un canına okumak için Ordu'ya gelmeye kalkışmıştı. Ancak ona engel olan çok fazla şey vardı. Kemal'in cenazesine katılmadan istese de buraya gelemezdi yoksa herkes onun da bu cinayetin bir parçası olduğunu düşünürdü.

Sadece babam değil, annem de çok kızgındı. Buraya geleceklerini öğrenince onları iyi olduğuma inandırmak için görüntülü aradım. Annem çatık kaşlarla, "O piç kurusunu doğduğuna pişman edeceğim!" dediğinde bezgin bir ifadeyle onu izliyordum. Ne dediysem bir türlü sakinleşmiyordu.

Onu görebileceğim bir yere telefonu sabitleyip gardırobundaki kıyafetleri çıkarmaya başlamıştı. "Anne, lütfen durur musun?" diye ona yalvarmaya başladım. "Gördüğün gibi gayet iyiyim, buraya gelmene gerek yok." Yanıma gelmek için aceleyle bavulunu hazırlıyordu.

Çıkardığı kıyafetleri hırsla bavulun içine attığında sinirden yüzü kaskatıydı. "Farah, hemen o piçten boşanacaksın!" Telefonun olduğu yöne, yani bana dönüp ellerini sıktı. "Oraya gelip seni alacağım ve yapacağımız ilk iş boşanma davasını yakın bir tarihe almak olacak!"

"Anne..."

"Yüzünü bile ona göstermeyeceğim!" Bağırdığında yüzüne gelen saçlarını sertçe çekmişti. Sinirden ellerinin ne denli titrediğini görebiliyordum. "Eğer ondan boşanmazsan o herifi vururum, Farah!" Yutkunmamın nedeni bunu yapmaya ne kadar istekli olduğunu görmekti. Büyük bir kararlılıkla bana bakıp yumruklarını sıkıyordu. "Ya onu boşarsın ya da ben seni nasıl boşatacağımı bilirim!"

Hızlı hızlı nefesler alırken bu olanlardan kendisini suçlar gibi güzel gözleri dolmuştu. "Daha karısını bile koruyamayan birine kızımı emanet ettiğime inanamıyorum." Öfkesinin asıl nedeni yaşadığı hayal kırıklığıydı. Gurur'a güvenmeye başlamışken son olanlar onu hüsrana uğratmıştı.

"Özür dilerim." Bir anda söyledikleriyle tüm vücudum titremişti. Annemin omuzları düştüğünde hafif sarsak adımlarla telefona yaklaştı. Telefonu eline alıp yatağın üzerine oturduğunda gözlerinden akan bir damla yaşı gördüm. "Gurur seni Ordu'ya kaçırdığında babana engel olmamalıydım." Siyah irisleri yaşların buğusuyla titreşirken suçlulukla bakışlarını kaçırdı. "Ben sadece..." Derin bir nefes alıp yeniden ekrana baktı. "Mutlu olmanı istedim ve bir tek onun yanında mutlu oluyordun."

"Anne, n'olur ağlayıp kendini suçlama." Onun gözlerinden akan gözyaşları sanki benim yüreğime düşüyordu. "Yanılmadın, gerçekten onun yanında çok mutluyum." Islak gözlerine bakıp biraz utanarak biraz da çekinerek, "Gurur'u çok seviyorum anne," diye fısıldadım. "Bu olanlar onun suçu değil, kurşunun önüne atlayan bendim."

Son duyduklarından sonra bu sefer de sinirden ağlamaya başlamıştı. "Otuz dokuzda durmalıydım." Kırktan fazla kez bana aptal demenin ağır sonuçlarını yaşadığını sanıyordu.

"Anne ben gerçekten çok iyiyim." Başımla sol omzumu gösterdim. "Kurşun sadece sıyırdı," diyerek ona yalan söyledim. "Ciddi bir şeyim olsaydı seninle konuşacak hâlde olur muydum? N'olur buraya gelme, babamı da durdur."

Buraya gelip beni görmedikçe iyi olduğuma kolay kolay ikna olmayacaktı. Gelmek için ısrarcı bir şekilde kaşlarını çatmıştı ki, "Mutluyum anne," diye mırıldandım. "Hem de daha önce hiç olmadığım kadar."

Yeniden yaralı omzumu işaret ettim. "Bu yaraya rağmen Gurur'un yanında olmaktan çok mutluyum." Yalvarırcasına gözlerinin içine bakıp içli bir sesle, "Anne," diye fısıldadım. "Ben daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Annemin yüzündeki tüm kan çekilirken şimdi gözleri dolan bendim. "Buraya gelirseniz ne babam durur ne de Gurur. Burada yaşadığım mutluluk biraz daha sürsün istiyorum." Hiçbirinin buraya gelmesini istemiyordum. Tek istediğim kocamla biraz daha vakit geçirmekti.

Annemle olan telefon görüşmemizin sonlarına doğru bir şekilde onu orada kalmaya ikna etmiştim. Yaralanmama rağmen burada olmaktan ne kadar mutlu olduğumu görünce yakarışlarına daha fazla direnememişti. Gurur'a gerçekten çok kızgındı ama arada ben olduğum için beni çiğneyip buraya gelemiyordu. Telefonu yeni kapatmıştım ki Gurur içeri girdi.

Elindeki siyah gülleri ve sepetteki yeşil erikleri görünce gözlerim mutlulukla ışıldamıştı. Heyecanla yatakta kıpırdanarak en sevdiğim meyve ve güllere bakıyordum. "Bana mı aldın onları?"

Gurur zor bulunan gülleri temin etmek için hiç uğraşmamış gibi umursamaz görünmeye çalıştı. "Ben almadım." Elindeki şeyleri getirip kucağıma bırakırken doğrudan benimle göz kontağı kurmaktan kaçınıyordu. "Belki keyfini yerine getirir diye Ali almış." Yalancı.

Telefonu kenara bırakıp siyah gülleri aldım. Yüzümdeki mutlulukla önce gülleri kokladım, sonra da sarılır gibi göğsüme bastırdım. "Bu güzel jest için Ali'yi öpebilirim."

Gurur bana sırtı dönük bir şekilde masanın üstünde duran su şişesine uzanmıştı ki duyduklarıyla donup kaldı. Geniş omuzları taş kesilmişti, sırt kasları gerilmişti ve suya uzanan eli havada kalmıştı. Yavaşça bana döndüğünde çenesinin kasıldığını gördüm.

"Sikik bir gül için Ali'yi öpmekten mi bahsediyorsun?"

Gülmemeye çalışarak ona ağız sulandıran erik sepetini gösterdim. "Ve erikler için."

Bir küfür savurduğunda hızlı adımlarla yanıma geldi. Önce erik sepetini aldı, daha sonra da göğsüme bastırdığım gülleri. İkisini de benden alarak tepemde gardiyan gibi dikiliyordu ama yeşil gözleri beklenti içindeydi. "Birini öpeceksen beni öp." Her durumda fazla kıskançtı.

"Onları sen almadın ki niye seni öpecekmişim?" Sol kolumu hareket ettiremediğim için tek elimi uzatarak erik ve gülleri almaya çalıştım. "Ali onları benim için aldı, geri ver."

Gurur arkaya doğru birkaç adım atarak vermedi. "Bunları sana ben aldım." Çocuk gibi inat ederek dudaklarımı işaret etti. "Beni öpersen veririm." Neredeyse kahkaha atacaktım.

Onunla uğraşmaktan aldığım hazzı gizlemeye çalışarak yüz ifademi düz tuttum. "Sende kalsın o zaman." Ona onu öpmekle ilgilenmediğimi düşündürerek önüme döndüm. "Bir gül ve erik için kim kimi öpermiş?"

"Daha az önce bunlar için Ali'yi öpeceğinden bahsediyordun!" Elindeki şeyleri komodinin üzerine bıraktığında sinirlenerek yatağımın kenarına oturdu. "Ali piçini bile öpmeyi düşünüyorsun ama bana gelince düz duvar."

"Uyandığımda ilk gördüğüm kişi Ali olduğu için insan ister istemez onu öpücüklere boğmak istiyor." İşaret parmağımla onu gösterdim. "Peki, sen o esnada neredeydin?"

Ali onun en yakını olsa bile ondan başka bir erkeği öpmemin fikri onu zıvanadan çıkardığı için bakışları tersti. "O piçi öpersen onun için sonuçları ağır olur."

"Gurur babamla konuşacağım, lütfen sessiz olur musun?" Onu hiç duymuyormuş gibi yapıp telefonu aldım. "Görüntülü konuşacağım, sakın kendini gösterme." Onu görmek babamı daha fazla kızdırırdı.

Elimdeki telefona garip bakışlar atması sinirlerimi bozuyordu. "Babanın meymenetsiz suratını görmeye meraklı değilim."

Konu babam olunca çok hızlı savunmaya geçtiğimden başımı omzuma yatırdım. Nefesimi kesen yakışıklı suratına alık alık bakmamaya çalışarak, "Emin ol babam da senin bir şeye benzemeyen yüzünü görmeye meraklı değil," dedim.

Gurur yerlere göklere sığmayan egosuna ağır bir darbe almış gibi afallayarak bana kendisini gösterdi. "Benim mi yüzüm bir şeye benzemiyor?" Gözlerimde bir sorun varmış gibi davranıp omuzlarını dikleştirdi. "Bu dünyada benden daha yakışıklısı var mı sanıyorsun?"

"Var," dedim sakince. Hemen ardından mutlulukla gülümseyip gözlerimden âdeta kalpler çıkardım. "Babam senden bile daha yakışıklı." Babamın yüzü gözlerimin önünde belirdiğinde gülümsemem genişlemişti. "Benim babamın eşi benzeri yok, o bir tane."

Gurur başını hafifçe eğip burun kemerini sıkarken bir küfür savurmuştu. "Sendeki bu baba düşkünlüğü beni çileden çıkarıyor!"

"Babamı kıskanıyorsun."

"Nesini kıskanacağım o herifin?"

"Benim babam çok güçlü."

Susmamı ister gibi dik dik bana bakıyordu. "Kocan da öyle, Farah Hanım, kocan da öyle."

Babamın yanında yaşadığım tüm o mutlu anları düşünerek iç çektim. "Ama benim babam çok sevgi dolu."

Gurur göz devirir gibi baygın bir ifade takınıp, "Sen daha benim tarafımdan sevilmeyi görmedin," diyerek kendini babamla kıyaslamaya başladı. Bunu görmek için sabırsızlanıyordum.

İyice üzerine giderek ona sataşmayı sürdürdüm. "Babam benim için yeri göğü birbirine katar."

İnanamayan gözlerle bana bakıyordu. "Biz keyfimizden İstanbul'a gittik, değil mi?"

"İstesem babam dünyadaki her şeyi ayaklarımın altına serer."

"Ulan ne istedin de yok dedik?"

"Ben istesem babam bana yeni bir koca bile alır."

Boynundaki damarlar belirginleşip nabız gibi atmaya başlarken dişlerini sıkıyordu. "Farah bak, yine sağdan soldan bana gelmeye başladılar, sus güzelim!"

Şımarık bir hareketle çenemi kaldırdım. "Ben sadece babamın güzeli ve prensesiyim."

Gurur konuştuğumuz şeyin saçmalığıyla sinirden gülmeye başladı. "Benim de çirkin cadım olursun artık."

"Çirkin miyim ben?"

Benimle uğraşacak bir şey bulmuş gibi gözlerindeki muzır parıltılarla yüzümü izledi. Bana olan bakışları bile beğeni doluydu ama bunu gizlemeye çalışarak dudaklarını büktü. "Çirkinsin."

"Çok mu çirkinim ben?"

Bu meraklı hâlimi fazla sevimli bulmuş olmalı ki gülümsemesini bastırarak bana doğru uzandı. Baş ve işaret parmağıyla burnumun ucuna küçük bir fiske vurduğunda bıyık altından gülüyordu. "Gördüğüm en güzel ve en sevimli çirkin sensin." O nasıl oluyormuş?

Burnumun ucuna dokunarak paniklemiş gibi davrandım. "Çok sert vurdun, kanıyor mu burnum?" Canımı hiç yakmamıştı.

Gurur kendini tutamayıp kahkaha attığında sitem eder gibi başını iki yana salladı. "Her şeyi abartmakta üstüne yok." Sıkıca tuttuğum burnumu göstererek yanaklarının içini dişledi. "Çok da nazlıdır, el kızı."

Konuyu değiştirerek ona telefonumu gösterdim. "Babamla konuşacağım, rica etsem dışarı çıkar mısın?"

Yeşil gözleri kuşkuyla kısılırken dışarı çıkmaya yanaşmadı. "Neden benim yanımda konuşmuyorsun?"

"Vurulduğum için babam sana çok kızgın. Görüşmenin büyük bir kısmında sana küfredeceğini tahmin etmek zor değil." İğneleyici gözlerle ona bakıp kaşlarımı yukarı kaldırdım. "O devasa egonun bu kadar küfrü kaldırabileceğini düşünüyorsan kalabilirsin." Gurur'un tek kelime etmeden ayağa kalkıp kapıya yürümesi çok komikti. Bu konuda beni hiç yanıltmazdı.

Babamı aradım ama ona ulaşamadım. Telefonunun kapalı olması beni endişelendirmişti fakat kötü bir şey olsaydı annem mutlaka söylerdi. Daha sonra tekrar aramayı deneyecektim. Bir hemşire elindeki tıbbi gereçlerle odama girdiğinde pansumanımı yapacağını anladım. Ona hiç zorluk çıkarmadan benden istediği gibi önlüğün omuz kısmını sıyırmıştım. Neyse ki bu sefer pansumanı yaparken canımı çok yakmamıştı.

Hemşire daha yeni dışarı çıkmıştı ki bu sefer de Ali ve Nisan odama girdi. Nisan elindeki poşetleri masanın üzerine koyup mini dolabı doldururken Ali yanıma geldi. "Bugün kendini nasıl hissediyorsun?"

"Düne göre daha iyiyim." Dışarıdan bazı sesler geldiği için ona kapıyı gösterdim. "Neler oluyor?"

Ali yatağımın yanındaki koltuğa oturup yorgunlukla ayaklarını uzattı. "Gurur dışarıda Asaf'la tartışıyor." Koltuğun kenarında duran kumandayı alıp televizyonu açtı. Haber kanallarını gezerken aynı zamanda bana bilmem gerekenleri hızlıca anlatıyordu. "Bolatlı, karısının peşinden buraya geldi, bizimki de onu görünce hep olduğu gibi yine delirdi." Asaf'ın Ordu'ya gelmesini bekliyordum, neticede Aksa buradaydı.

Ali hangi kanalı açtıysa televizyonda hep aynı haber vardı. Tüm haber kanallarında bölge liderlerinden Kemal Kahhar ve oğullarının cinayeti konuşuluyordu. Haberi sunan muhabir, baba ve üç oğlunun ölümünü cenazeden canlı olarak bize aktarıyordu. "Şu anda Yenigün Mezarlığı'ndayız. Salı gecesi vahşice katledilen Kemal Kahhar ve oğulları Cabbar, Ekmel ve Mustafa Kahhar'ın cenazesinde yüzlerce kişi toplandı."

Muhabir arkayı işaret ederek konuşmayı sürdürdü. "Gördüğünüz tüm bu kalabalık cenazeye ilginin ne kadar yoğun olduğunu gösteriyor."

Kameralar muhabirin arkasını çekmeye başladığında babamı gördüm. Onlarca siyah takım elbiseli adamın içinde hemen dikkatimi çekmişti. Demek ki cenazede olduğu için telefonu kapalıydı. Sadece babam değil, neredeyse tüm bölge liderleri oradaydı. Karun ve Duha Tunus'un görüntüleri de ekrana yansımıştı.

Haberi sunan kadın muhabir, "Cenazeye ülkenin en seçkin insanları ve bazı milletvekilleri de katıldı," diyerek detaylarını vermeyi sürdürdü.

"Tüm gözler onlara dönmüşken Adalet Bakanlığından Fetih Değirmenci, gerekenin yapılacağını ve bu cinayetlerin arkasındaki sır perdesinin çözüleceği bilgisini verdi. Yetkililerin işini büyük bir titizlikle yaptığını ve en kısa zamanda faillerin yakalanıp yargı karşısına çıkacağını belirtti. Kayıp yakınlarının tek istediği adaletin yerini bulması," diyen muhabirle kameranın açısı değişti. "Az önce dört yakınını birden toprağa veren Barbaros Bey'in ne denli yıkıldığını görebiliyoruz. O gece yaşanan saldırıdan yaralı bir şekilde kurtulan Barbaros Kahhar, hastanedeki tedavisini yarıda bırakarak sevdiklerini son yolculuğuna uğurlamaya geldi."

Tüm kameralar Barbaros'u çekmeye başlamıştı. Televizyona yansıyan görüntüleri insanın içini parçalıyordu. Neresinden vurulduğunu bilmiyordum ama koltuk değneğiyle ayakta duruyordu. Üzerinde çok şık siyah bir takım vardı ve gözlerinde de siyah güneş gözlüğü takılıydı. Taziyeleri

kabul ederken metanetli durmaya çalışıyordu ama ne kadar üzüldüğünü anlamak zor değildi. Sonuçta babası ve üç abisini trajik bir şekilde kaybetmişti.

Defin işlemleri bittiği için tüm bölge liderleri sırasıyla Barbaros'la el sıkışıp ona taziyelerini sunmaya başlamıştı. Muhabir araya girip bu görüntüyü kesmediği için hepsini soluksuz bir şekilde izliyorduk. Babamın görüntüleri de ekrana yansımıştı. Barbaros'la el sıkışıp gidince babam kadrajdan çıkmıştı. Bölge liderlerinden Karun ve Duha da Barbaros'a taziyelerini sunup adamlarıyla mezarlıktan ayrılmıştı.

Barbaros kederli bir ifadeyle mikrofonlara konuşarak, "Başımız sağ olsun," dedi. "Onlar benim ailemdi." Her an ağlayacakmış gibi başını eğip burun kemerini sıktı. "Saldırıya uğradığımız gece onları korumak için hiçbir şey yapamadım." Olanlar için kendini suçluyordu.

"O esnada kadeh kaldırmakla meşguldü." Nisan'a döndüğümde çatık kaşlarla Barbaros'un ekrana yansıyan yüzüne bakıyordu. "Utanmadan bir de cenazeye mi katılmış?" Şoke olarak televizyona doğru birkaç adım attı. "Babasını ve abilerini bize öldürtmemiş gibi cenazeye katılmış, bir de taziyeleri kabul ediyor. Bu nasıl bir arsızlık?"

Barbaros sırasıyla tüm kameralara bakıp burnunu sesli bir şekilde çekti. "Ailemin kanı yerde kalmayacak, inanıyorum ki adalet tecelli edecek." Cebinden çıkardığı mendili yüzüne yaklaştırıp siyah gözlüğünün altından gözlerini silmeye çalıştı. "Her şey gözlerimin önünde oldu ve ben hiçbir şey yapamadım."

Nisan'a onu gösterip, "Rol yaptığına emin misin?" diye sordum. "Acısı gerçek gibi."

"Ona inanmayın, Farah Hanım, bu adam düzenbazın teki." Barbaros'un sergilediği rol karşısında deliye dönen Nisan, önüne gelen bir tutam siyah saçını sertçe kulağının arkasına sıkıştırdı. "Fırsatım varken ondan kurtulmalıydım." Mavi gözlerinde yoğun bir tiksinti belirdiğinde yüzünü buruşturdu. "Ailesini bile satan kaypak adamlardan nefret ediyorum."

"Nikâhına almayacaksın ya, adamın nasıl biri olduğundan sana ne?" Ali omzunun üzerinden iğneleyici gözlerle ona baktı. "Belki de ilgini çekti, bu yüzden bu kadar taktın adama."

Nisan önüne dönüp diz çöktüğü yerde soğutucunun içini düzeltmeye devam etti. Bunu yaparken güzel yüzünde en küçük bir alınganlık yoktu. "Bunu isterdiniz, değil mi? Benden kurtulmaya ne kadar can attığınızı düşünürsek birine âşık olup gitmemi çok isterdiniz." Durup kısa bir an buz gibi gözlerle Ali'ye baktı. "Sizi hayal kırıklığına uğratacağım çünkü Barbaros Bey zerre kadar ilgimi çekmedi. Bende uyandırdığı tek his onu öldürme isteği."

"Tüh be." Ali onunla uğraşmayı sürdürerek önüne döndü. "Bir anlığına senden kurtulacağımızı düşünüp sevinmiştim."

Gurur ve Asaf'ın içeri girmesiyle Ali televizyonu kapatarak ayağa kalktı. İki eski dost sinirli bir şekilde odama girdiğinde resmen buram buram öfke kokuyorlardı. Dışarıdaki atışmalarının sadece laflarla sınırlı kalmadığını görebiliyordum. Asaf'ın burnu kanadığı için mendili burnuna bastırıyordu. Gurur ise patlayan dudağındaki kanı silmeye çalışıyordu. Anlaşılan dışarıda yumruklar da konuşmuştu.

İkisi birbirine düşman gözlerle bakıp durduğu için Ali gülerek, "Ne bu hâliniz?" diye sordu. "Üzerinizden tır mı geçti?"

"Oğlum sus, sinirimi senden çıkartmayayım!" Gurur yürüyüp Ali'nin az önce kalktığı koltuğa sere serpe oturdu. Asaf ise burnunun kanaması durduğu için kanlı mendili çöpe atmıştı.

"Geçmiş olsun, Farah," diyerek yanıma geldi. "Daha iyi misin?"

"Öyle abartılacak bir yara değil." Derin bir nefes alarak ona gülümsemeye çalıştım. "Biraz daha iyiyim."

Kapım tekrar açıldığında Aksa elinde iki tane kâğıt helva tutarak içeri girdi. Canım çok çektiği için bana kâğıt helva almaya gitmişti. "Bu şeyleri bulmak için çok uğraştım," derken kocasını gördü ama onu burada gördüğüne hiç şaşırmamıştı. Er ya da geç Asaf'ın onun peşinden Ordu'ya geleceğini biliyordu.

Aksa yanıma gelip kâğıt helvalardan birini açtı. Bana uzattığında kocaman bir ısırık alıp iştahlı sesler çıkararak yemeye başladım. Aksa ısırdığım yerden kâğıt helvadan bir parça alınca Asaf'ın beti benzi atmıştı. "Mikroplarınızı birbirinize bulaştırdığınızın farkında mısınız?"

Aksa ile çocukluğumuzdan beri birbirimizin elinden her şeyi alıp yerdik ve bundan midemiz bulanmazdı. Ancak Asaf gibi biri için bu çok mide bulandırıcıydı. Her an kusacakmış gibi rengi atmıştı. Aksa sakinliğini koruyarak onun yüzündeki değişimi izliyordu.

"Midesiz olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, öyle olduğunu biliyorum." Asaf burnunu kırıştırarak baştan ayağa Aksa'yı süzmeye başladı.

Onun yamuk saçlarına, dudaklarına bulaşan kâğıt helvaya ve kıyafetlerindeki uyumsuzluğa eleştirel gözlerle bakıyordu. Üstelik Aksa'nın kıyafetlerinde de yemek lekeleri vardı. Buraya gelirken yolda bir şeyler yemiş olmalı ki çenesindeki yemek yağı duruyordu. Asaf gibi birinin görmekten nefret edeceği ne varsa şu anda Aksa'da mevcuttu.

Rahatsızlığını saklama gereğinde bulunmadan Aksa'yı izliyordu. "Sana her baktığımda tek istediğim seni bir banyoya sokup tertemiz yıkamak."

Aksa yatağının kenarına oturup alaycı bir ifadeyle dudaklarını büktü. "Bana hissettirdiklerinin yanında sana hissettirdiğim şeyler çok masumeneymiş." İçindeki nefret harlanarak kahve gözlerindeki yerini aldığında yatağın çarşafını sıktı. "Sana ne zaman baksam tek istediğim tüm şarjörü üzerine boşaltmak."

"Sizdeki hep aynı tantana." Gurur sıkılmış gibi Asaf'a bakıp ona kapıyı gösterdi. "Karını da alıp İstanbul'a dön."

Daha Asaf bir şey demeden kuzenim sinirli bakışlarını Gurur'a çıkardı. Kahve gözlerinde bıçak gibi keskin bir ifade vardı. "Farah'ın yanından ayrılmayacağım."

"Sinirlerimi bozmaya başladın, minyatür cüce." Gurur onun kısa boyuna değinerek kaşlarını yavaşça çattı. "Kuzenini gördün işte, artık git."

"Kuzenimin hayatından çekip gittiğinde belki ben de buradan ayrılmayı düşünebilirim."

Gurur onu izleyip gözleriyle tartarken ifadesi alaycıydı. "En iyi yaptığın şey başkalarının evliliğine karışmak, değil mi?" Bir bacağını diğerinin üzerine atarken kolunu koltuğun kenarına yaslamıştı. "Neden biraz da kendi evliliğindeki sorunlara odaklanmıyorsun?" Gurur bir şey ima eder gibi Aksa'nın gözlerinin içine bakarken dudakları belli belirsiz kıvrılmıştı. "Yara ne kadar derinse acısı o kadar büyük, değil mi?"

Bu sözlerle Gurur ona neyi hatırlattı, bilmiyordum ama Aksa'nın hınç dolu bakışları Asaf'ı bulmuştu. Geçmiş hiç olmadık bir anda zihninde canlandığı için kendini toparlaması hiç kolay olmamıştı. İçinde taşan bir nefretle bir süre Asaf'a baktıktan sonra Gurur'a döndü.

"Tabii, sen bunu iyi bilirsin." O da Gurur'a bir şeyler hatırlatmak ister gibi ayağa kalkıp öne doğru bir adım attı. "Sendeki yaranın derinliği umurumda değil, umurumda olan tek şey o yaranın üstüne örttüğün yara bandı." Son kısmı söylerken beni göstermesiyle odadaki hava yetersiz gelmeye başlamıştı. Yara Leyla'ydı, yara bandıysa bendim. Aksa bunu açıkça belirtip Gurur'un kaskatı kesilmesine neden olmuştu.

"Peki, ya bir gün yara kapandığında ne olacak?" Yürüyüp Gurur'un karşısında durarak hesap soran bakışlarını ona çıkardı. "Artık yara bandına ihtiyaç kalmadığında Farah'a ne olacak?" Benden yara bandı diye bahsetmek zorunda mıydı? Buz gibi keskin bakışları Gurur'a saplanırken Aksa'nın vücudundaki tüm kaslar seğiriyordu. "İşte o zaman kardeşimi bir köşeye atacaksın ve ben... Senin enkaza çevirdiğin birini toparlamak için orada olacağım."

Gurur'a kapıyı gösterip yoğun bir çaresizlikle, "Bu olmadan gidemez misin?" diye sordu. "Bu kadar mı bencilsin? Farah'ı da bitirmeden onun hayatından çıkmayacak mısın?" Çok ileri gitmeye başlamıştı, artık susmalıydı.

Gurur ayağa kalkıp uzun boyuyla Aksa'yı gölgesinde bıraktığında göz bebekleri küçülmüştü. Parmakları avucunun içine büküldüğünde hızlı nefes alışları içindeki öfkenin ritmini hissettiriyordu. Aksa'ya karşılık olarak bir şey söylemeye hazırlanmıştı ki Asaf devreye girdi. "Sakın buna kalkışma." Çatık kaşlarla Gurur'u uyardı. "Karşındaki benim karım, ters bir şey söyleyip canımı sıkma."

Gurur bir hışımla kuzenimin yanından geçip Asaf'ın karşısında durdu. "Madem o senin karın..." Sıktığı yumruğu Asaf'ın suratına geçirdi. "O zaman ben de öfkemi senden çıkarırım!"

Yediği yumrukla dudağı patlayan Asaf bir adım gerilediğinde Aksa çıldırdı. Koşarak kocasının önüne geçip Gurur'un karşısına dikildi ve "Seni piç kurusu!" diye bağırıp Gurur'a sert bir tokat attı. "Ne cüretle benim yanımda kocama vurursun!"

"Aksa!" Kan beynime sıçradığı için yataktan nasıl çıktığımı bilemedim. Bunu yaparken omzumun acısı zerre kadar umurumda olmamıştı. Gurur'u korumak ister gibi önünde durup sinirli bakışlarımı kuzenime yönelttim. "Bir daha kocama vurursan..."

Aksa beni susturarak omuzlarını dikleştirdi. "Ne yaparsın?"

Yanından geçip Asaf'ın önünde durdum ve elimi kaldırıp şak diye yüzüne geçirdim. "Ben de senin kocana vururum!"

Ali kahkaha attığında Asaf ve Gurur biz kuzenlerden yedikleri tokatların şaşkınlığını yaşıyordu. Kocasına tokat atmamla iyice zıvanadan çıkan Aksa, Gurur'a doğru atıldı. "O zaman şartları eşitleyelim!" Sıktığı yumruğu Gurur'un suratına geçirerek az önce kocasının patlattığı dudağını tekrar kanatmıştı.

Daha sonra bana dönüp kısa boyundan dolayı başını kaldırdı. "Şimdi oldu işte," dedi. "Benim kocam sizden bir yumruk ve bir tokat yemişti."

İki kuzen birbirimize ölümcül gözlerle bakarken Gurur ve Asaf bir küfür savurarak bizi birbirimizden uzaklaştırdı. Gurur omzumdaki yaraya dikkat ederek beni arkaya çekerken ortada komik bir şey varmış gibi gülüyordu. "Ölüp bitiyorum senin bu ani yükselmelerine."

Burada eğlenen tek kişi Gurur değildi. Benden yediği tokada rağmen Asaf'ın da keyfi çok yerindeydi. Aksa ilk kez bir konuda onu savunup kocam dediği için gözlerinin içi ışıldıyordu. Az önce tanık olduğu şeyleri tekrar görmek için birden fazla tokat ve yumruk yiyebilirdi.

Yaşadığı mutluluğu saklamaya çalışarak Aksa'nın belini tutup onu benden uzaklaştırdı. "Çok fevrisin, sakinleş biraz." Bunları söylerken kıvrılan dudaklarını saklamaya çalışıyordu.

Muayene için doktor içeri girdiğinde odamda gördüğü kalabalıkla hepsini dışarı çıkarmıştı. Gurur yanımda kalmayı istemişti ama doktorum ona da izin vermemişti. Biraz dinlenmem gerektiğini söyleyip onları odamdan kovmuştu. Beni muayene ettikten sonra serumumu değiştirmesiyle gözlerim kapanmıştı. Serumumun içine kattıkları ilacın tek yan etkisi beni çok hızlı uyutmasıydı.

Ordu'ya gelişimin üzerinden bir hafta geçmişti. Güzel olan tek gelişme hastaneden taburcu olmamdı. Yaram henüz çok yeni olduğu için kolumu askıdan çıkarmam yasaktı. Omzumu zorlayacak her türlü eylemden kaçınmam gerektiği için her şeyi sağ elle yapıyordum. Gerçi bir şey yapmama da gerek kalmıyordu, Gurur ve Aksa benimle ilgileniyordu. Hastaneden çıktıktan sonra yeniden kulübeye dönmüştük. İlk iki gün kulübeye gelen ziyaretçilerimizin ardı arkası kesilmemişti.

Herkes ellerinde bir sepet yiyecekle beni görmeye geldiğinden mutfakta bir aylık erzak birikmişti. Ordu'daki insanlar gerçekten çok sevecen ve ilgiliydi. Düğününe gitmek istediğim gelin ve damat bile beni görmeye gelmişti. Ali'den öğrendiğime göre az kalsın düğünü iptal edeceklermiş ama Ali buna izin vermemiş. O gün düğün alayı zaten başlamıştı ama biz akşam katılacaktık.

Düğünü başka bir güne ertelemediklerine çok sevinmiştim. Benim yüzümden en mutlu günlerinin mahvolmasını istemezdim. Bunun dışında annem, babam ve İstanbul'daki kuzenlerimle neredeyse her gün konuşuyordum. İnternet çektiğinde görüntülü arayıp iyi olduğumu onlara gösteriyordum. Babamı orada tutmak hiç kolay olmamıştı ama bir süre daha buraya gelemezdi.

Kemal'in ölümüyle ortalık çok karışmıştı, babam orada kalıp biz Tozlular için düzeni korumalıydı. Bu işte Gurur'la birlikte olmadığını herkese göstermek için babam İstanbul'dan ayrılamazdı. Burada her şey yoluna girmişti, en azından benim için... Ne yazık ki Gurur için aynı şeyleri söyleyemezdim. Aksa ve Asaf'ı burada görmekten nefret ediyordu. Bu konudaki hisleri karşılıklıydı çünkü Asaf da onu her gün görmekten hiç memnun değildi.

Karısı buradayken uçağa atlayıp gidemiyordu. Hepsi bu da değildi, kuzenim bir dakika olsun yanımdan ayrılmadığından Asaf da kulübeye

yerleşmek zorunda kalmıştı. Onun gibi temizlik ve düzen hastası biri için bu kulübede kalmak işkence gibiydi. Aksa benim odamda kalıyordu, ben de Gurur'un odasına taşınmıştım. Ancak Asaf hiçbir koşulda geceyi kulübede geçirmiyordu.

Temiz ve bakımlı olmayan bir yerde uyuyamadığı için geceleri bahçedeki hamakta yatıyordu. Geceleri dışarısı daha serin oluyordu ama Asaf bunu pek umursamıyordu. Ordu gibi bir yerde Gurur'un korumaları yeterince göze çarpmıyormuş gibi buna bir de Asaf'ın korumaları eklenmişti. Başımı nereye çevirsem mutlaka siyah takım elbiseli birini görüyordum.

Dördümüz kulübede sabah kahvaltısı yapıyorduk, daha doğrusu Gurur ve Aksa yapıyordu ama biz Asaf'la henüz başlamamıştık. Asaf mutfaktaki ahşap sandalyenin üzerinde rahatsız edici bir şekilde otururken elinde tuttuğu çatalın sağına soluna bakıyordu. Belli ki eski çataldaki çizikler onun tüm iştahını kaçırıyordu.

Başını çevirip mutfaktaki kirliliğe ve dağınıklığa bakınca boğuluyormuş gibi yakasını çekiştirdi. Böyle hisseden sadece o değildi. Küçük tüpün etrafına taşan çayı gördüğünde Asaf'ın alnında biriken ter damlalarından biri yanağına süzülmüştü. Aksa ekmeği hunharca menemene banarken Asaf'ın döktüğü soğuk terleri görüp güldü.

"Biraz daha böyle devam edersen fenalaşacaksın. Etrafını incelemeyi bırakıp ye işte."

Asaf menemenin eski tavasını incelerken ben de mutfak tezgâhına bakıp duruyordum. Omzum yaralı olduğu için hastaneden çıktığımdan beri elimi bir işe atamıyordum. Yemek ve temizlikle Gurur ile Aksa ilgileniyordu. İkisi sabah kahvaltısını hazırlarken burayı birbirine katmıştı. Tezgâhın üzerinde yığınla birikmiş bulaşık vardı. Yerlerdeki domates ve yumurta kabuğunu görmek beni delirtiyordu.

Asaf ile karşı karşıya oturduğumuz için göz göze geldiğimizde ikimizin de yüzünde acı çeken bir ifade vardı. Onun kadar takıntı boyutunda olmasa da ben de temizliği ve düzeni severdim. Önce birbirimize, daha sonra da yanımızda oturan insanlara baktık. Aksa çok dağınıktı, Gurur ise temizlikten hiç hazzetmez, her şeyi kırıp dökerdi. Bu iki pasaklıya nasıl bizim gibisi düşmüştü, hâlâ anlamış değildim.

Gurur iştahlı bir şekilde karnını doyururken başını kaldırınca henüz tabağıma bile dokunmadığımı gördü. Asaf'a baktığında onun da aynı durumda olduğunu görünce güldü. "Neden yemiyorsunuz?" Nedenini çok iyi biliyordu.

"Şu mutfağı biraz toplasanız elinize mi yapışacak?" Kocam ve kuzenime çıkışarak yerle bir ettikleri mutfağı gösterdim. "Alt tarafı bir çay demleyip menemen yaptınız, mutfağı bu hâle nasıl getirdiniz?"

Gurur şikâyet eder gibi karşısındaki sandalyede oturan kuzenimi gösterdi. "Bu minyatür cüce yumurta kırmayı bile bilmiyor. Kahvaltıyı ben hazırladım."

Aksa yanında oturan kocasını iyice sinir edip çayını höpürdeterek içti. "Ben de mutfağı topladım."

"Toplamamışsın." Asaf cebinden çıkardığı mendille alnındaki teri silerken gerçek anlamda fenalık geçirmek üzereydi. "Daha çok dağıtmışsın."

"Katılıyorum," diyerek onu destekledim. "Çöpü bile devirmişsiniz."

"Çöpü deviren ben değilim." Aksa parmağına bulaşan menemenin yağını silmeden işaret parmağıyla Gurur'u gösterdi. "Bu herif çöp kutusuyla gereksiz bir tartışmaya girdi. Sonra da tekme atıp onu yere devirdi. Bunu neden yaptığını sorduğumdaysa bana ne dese beğenirsiniz?" Bu olayın şokundan çıkamamış olacak ki parmağıyla hâlâ Gurur'u gösteriyordu. "Çöp kutusu ona küfretmiş!"

Gurur'u en son bir masayla tartışırken gördüğümden beri yaptığı hiçbir şey beni şaşırtmıyordu. Evdeki eşyalarla kavga eden, bulaşıkları camdan fırlatan ve köyün yaşlılarıyla dedikodunun dibine vuran bir kocam vardı. Üstelik bu adam eski bir mafya lideriydi. Nasıl bir mafya lideri eline çekirdek alıp yaşlı kadınlarla onun bunun dedikodusunu yapardı ki? Kafasına eseni yapan bir zırdeliydi.

Asaf karısının parmağına bulaşan yağı görünce bakışlarını hemen ondan çekti. Rahatsız edici bulduğu şeylere uzun süre bakamıyordu. Başka bir yere bakıp biraz sakinleşmek istedi ama sol tarafına bakınca gördükleri onu daha da delirtti. Üst üste yığdıkları erzak poşetlerini ve bir poşetin içinden sarkan birkaç mısır ekmeğine bakıyordu. Bir hışımla ayağa kalktığında kaşları çatıktı.

"Siz burada nasıl yaşıyorsunuz?" Hemen telefonunu çıkarıp adamlarından birini aradı. "İlçeye inip temizlikten anlayan birilerini bulun." Burada kaldıkça cinnet geçirdiği için telefonla konuşarak mutfak kapısına doğru yürüdü. "Dışarıda da uyuyamıyorum, gece sivrisinek oluyor. Bana temiz bir yatak ayarlayın ve kalacağım odayı tertemiz yapın! Oradaki tüm eşyalardan kurtulup yerine yenilerini koyun." Emirlerini sıralayarak gitmişti.

Aksa onun arkasından bakarken sinsice sırıttı. "Yarına kalmadan gider."

"Geceyi dışarıda geçireceksin, bunun farkında mısın?" Gurur onun tüm keyfini kaçırarak çaydanlığa uzandı. "O piç temizlik hastası ve sen de onun

tam tersisin. Odayı senin için değil, kendi için hazırlıyor." Gurur gülerek Aksa'ya camdan dışarıyı gösterdi. "Geceyi hamakta geçireceğine bahse girerim. Bolatlı seni kırklayıp paklamadan odaya almaz."

"Neremi kırklayacakmış, daha üç gün önce banyo yaptım." Aksa tişörtünün kirli yakasını çekiştirip burnuna yaklaştırdı. "Kokmuyorum da."

"Kokuyorsun ve bunun farkındasın." Gerçeği yüzüne vurarak ona Gurur'u gösterdim. "Aranızdaki tek fark Gurur'un banyo yapmayı sevmesi. Bunun dışında çekilir hiçbir yanınız yok."

Bu rezil yerde daha fazla duramadığım için ayağa kalkıp kapıya yürüdüm. Asaf'la tanışmadan önce Aksa böyle biri değildi. Evet, yine çok dağınık ve pasaklı biriydi ama dağıtıp kirlettiği tek şey odası olurdu. Neredeyse her gün banyo yapar, saçlarını düzgünce tarardı ve saçlarını da yamuk kestirmezdi. En basitinden bir şey yediğinde üzerine dökmezdi. Asaf'ın takıntılarını keşfettikten sonra onu sinir etmek için her yolu deniyordu.

Biraz temiz hava almak için dışarı çıktığımda Asaf erik ağacının yanında sigara içiyordu. Onun yanına gidip bir anda, "Özür dilerim," dedim. "Geçen gün hastanede sana vurmamalıydım." Bu konuda yaşadığım mahcubiyeti saklamadan bakışlarımı kaçırdım. "Düşüncesizce hareket ettim."

Bana kızacağını düşündüğüm için gülüşünü duymayı beklemiyordum. Başımı kaldırarak gülen yüzüne baktım, belli ki hastanede olanları hatırlamak bile keyfini yerine getirmişti. "Yaptığın en iyi şey o tokadı atmak olabilir." Hemen devamında Aksa da onun intikamını almak için Gurur'a yumruk atmıştı. Asaf'ı mutlu eden asıl şey buydu, karısının onu savunması.

Sabah burası çok serin olduğu için Gurur elindeki bir şalla dışarı çıktı. Yanıma gelip yumuşacık şalı omzuma bıraktığında bu küçük jesti bile beni çok mutlu etmişti. Üzerime eğilip yüzüme gelen saçlarımı yavaşça kulağımın arkasına sıkıştırırken gözlerini benden alamıyordu.

"Hiçbir şey yemedin, ilçeye inelim mi? Orada karnını doyuracak temiz yerler var."

"Peki."

Elini bel boşluğuma koyarak beni yürümeye teşvik ettiğinde Asaf'ın imalı bakışlarının farkında değildi. Arabalar tepenin altındaki yoldaydı ve açıkçası bu tepeyi inmeye çok üşeniyordum. Gurur eğilip omzuma dikkat ederek beni kucağına aldığında gülümsedim. "Yürüyebilirdim."

Asaf ve Aksa'yı kulübede bırakıp yürürken bana olan bakışları muzipti. "Bu tepeyi yürüyerek inmeyeceğini ikimiz de biliyoruz." Yürümek konusundaki üşengeçliğimi iyi biliyordu.

Gurur beni hiç yere indirmeden uzun ve yorucu tepeyi inmişti. Tüm adamları onunla gelmiş, Ali bizim için arabanın kapısını açmıştı. Gurur dikkatli bir şekilde beni ön koltuğa bıraktıktan sonra kemerimi taktı. Kapımı kapattıktan sonra direksiyonun başına geçince yola çıkmıştık. Yan aynadan arkamızdaki düzinelerce arabaya bakıyordum. Zaten çok fazla koruma vardı ama ben vurulduktan sonra bu sayı daha da artmıştı.

İlçeye düşündüğümden daha hızlı gitmiştik. Gurur beni rahat kahvaltı yapacağım küçük ama temiz bir restorana götürmüştü. Burada nereye gitsek herkes Gurur'u tanıyordu ve karısı olduğum için bana da çok iyi davranıyorlardı. Karnımı doyurduktan sonra doğrudan kulübeye döneceğimizi düşünmüştüm ama öyle olmadı.

Gurur arabayı bir mezarlığın önüne çekince afalladım. "Burada ne işimiz var?"

Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktığında bakışları her zamanki gibi değildi. Gurur'un yeşil gözlerinde insanın canını yakıp içine dokunan hüzünlü bir şeyler vardı. "Sana sormadan seni buraya getirdim ama..." Nefesini sertçe verirken çok gergin olmalı ki ensesini ovuşturdu. "Benimle gelir misin?" Bunu benden rica ederek gözlerini gözlerime kenetledi. "Annemle babamın gelinleriyle tanışmasını istiyorum."

Midem kasıldı.

Başından beri beni getirmek istediği yer bir mezarlık mıydı? Ormanda vurulmadan önce bile beni bir yere götürmek istediğini söylemişti. Anne ve babasıyla tanışmamı istediğini bilmiyordum. Camdan dışarıya bakıp mezarlığı izlerken içim çok buruktu. Eskiden de mezarlıklara gitmekten hoşlanmazdım ama şimdilerde çok daha zordu. Ne zaman bir mezarlık görsem Gurur'u Leyla'nın mezarının başında gördüğüm o günü hatırlardım.

Gizlice evden kaçıp Leyla'nın cenazesine katıldığımı Gurur bilmiyordu. O gün herkes ona taziyelerini sunup gitmişti ve bir tek o kalmıştı... Bir de ben. Saklandığım ağacın arkasından onu izlemiş ve Gurur oradan ayrılana kadar gitmemiştim. Leyla'nın mezarına kapanıp ondan defalarca özür dilediğini görmüştüm. Başına gelenlere üzülmem için ona âşık olmam gerekmiyordu, o gün Gurur'un acısı içime işlemişti.

Mezarlıklardan nefret etmemin tek nedeni bu değildi. Öğrenmesine hiç izin vermemiştim ama ben Gurur'u bir mezarın içinden çıkarmıştım. Abisini vurmuş ve tırnaklarımla kazıyarak o mezarı açmıştım. Bir an onu kaybettiğimi düşünüp ne çok korkmuştum. Gurur bu iki olayı da bilmiyordu.

Bu mezarlığın bana nasıl hissettirdiğini ondan saklayarak yüzüme küçük bir tebessüm kondurdum. "Annen ve babanla tanışmak beni çok mutlu eder." Onun için bunu yapabilirdim.

Arabadan indiğimizde korumalar bizi burada beklerken Ali yanımıza gelmişti. Gurur buraya geleceğimizi önceden ona bildirmiş olmalı ki Ali'nin elinde bir buket çiçek vardı. Onları bana uzattığında teşekkür ettim. Buraya geleceğimizi bilmediğimden çiçek almamıştım. Gurur'la mezarlığa girdiğimizde durgunluğu dikkatimden kaçmamıştı. Uzun yıllar boyunca Ordu'ya gelmediği için anne ve babasına karşı mahcup hissediyordu.

Onu takip ederek buradaki tüm mezarların arasından geçtik. Yan yana duran iki mezarın yanına geldiğimizde esen rüzgâr Gurur'un sarı saçlarına hafifçe dokunuyordu. Anne ve babasının mezarına bakarken ifadesi kederliydi, yüz hatlarıysa belirginleşmişti. Gözleri mermer taşın üzerinde yazan *Haşim Kalender* ve *Gülcihan Kalender* isimlerinde gezinirken içinde fırtınalar kopuyordu.

Bir şeyler söylemek istedi ama kuruyan dudaklarından tek kelime çıkmamıştı. Anne ve babasının isimlerinin yazdığı soğuk mermere bakarken sanki konuşmayı bile unutmuştu. Yıllardır buraya gelmemenin suçluluğuyla başını hafifçe eğip, "Ben geldim anne," diyebildi. "Yine buradayım baba," dedi sitem eder gibi. "Bir kez daha her şeyin başladığı ve bittiği yerdeyim."

Onların karşısında dururken cebinde duran ellerini çıkarıp suçlu çocuklar gibi önünde birleştirmişti. Parmaklarını birbirine kenetlediğinde sadece bakışlarıyla ikisine dert yanıyordu. Hiçbir şey söylemiyordu ama onların mezarına bakarken yeşil gözleri aslında çok şey anlatıyordu. İlerleyen yaşlarda ona sahip olmalarına ve onu bu kadar erken bırakmalarına içerliyordu. Bir anne ve babaya en çok ihtiyaç duyduğu dönemlerde kimsesiz kalmıştı.

Belki bir anne sıcaklığıyla büyüseydi adı deliye çıkmazdı. Belki ona kol kanat geren babası olsaydı abisi onun canına kastetmezdi. Annesini üç, babasını da altı yaşında kaybetmişti. Bakıldığında ikisiyle de hiç anısı yoktu ama hayatının her alanında onları çok özlediğini biliyordum. Anne ve babasıyla biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu anlayınca uzaklaştım.

Onları yalnız bırakarak mezarlığın diğer ucuna doğru yürümeye başlamıştım. Aramıza belli bir mesafe koyup Gurur'u görebileceğim bir yerde durmuştum. Ailesine içini döküp onlarla konuşurken istediği mahremiyeti ona vermiştim. Gurur iki mezarın ayak ucuna diz çökerek onlarla konuşuyordu, ben de bulunduğum yerde onu izliyordum. Yanında durduğum mezara bakınca kalbim sızlamıştı. Bu küçük bir çocuğun mezarıydı.

Ölüm tarihine baktığımda gözlerimin ardı yanmıştı, yedi yaşında ölmüştü. "Merhaba, Ufuk." Elimdeki buketten bir tane çiçek çıkarıp mezarına bıraktım. "Bulunduğun yerin buradan daha güzel olduğuna

eminim." Onu kaybetmek anne ve babasının kalbinde derin yaralar açmış olmalıydı.

Bir süre Ufuk'un mezarının yanında durup elimden geldiğince onun mezarını temizlemiştim. Kuruyan yaprakları mezarından atıp yabani otları yolmuştum. Etrafıma bakınca bir mezarın yanında duran su testisini gördüm. Çiçek buketini yere bırakıp testiyi aldım. Önce o mezarı, sonra da Ufuk'un mezarını suladım. Başımı kaldırınca Gurur'un bulunduğu yerden beni izlediğini gördüm.

Dudaklarındaki içli tebessümle bana bakıp anne ve babasına bir şeyler anlatıyordu. Belki de onlara benden bahsediyordu. Başıyla küçük bir hareket yapıp beni yanına çağırınca boş testiyi yere bıraktım. Çiçek buketini alıp yanına gittiğimde diz çöktüğü yerden ayağa kalktı.

Gurur gözlerini onların mezarından ayırmadan beni gösterdi. "Size gelininizi getirdim." Kelimeler boğazına dizilmiş gibi sesi kısık çıkmıştı. "Karım Farah'la tanışmanızı istiyorum."

"Merhaba," dediğimde sanki anne ve babası karşımdaymış gibi çok gerilmiştim. Bunun Gurur için önemini iyi bildiğimden kendimi zorlayıp küçük adımlar attım. "Sizi tanıdığıma çok sevindim." Eğilip elimdeki çiçek buketini Gülcihan Hanım'ın mezarının üzerine bıraktım. Buketin içinden bir çiçek daha alıp onu da Haşim Bey'in mezarına koydum.

Gurur burada olmadığında bile anne ve babasının mezarını hiç boş bıraktırmamış olacak ki ikisinin mezarı da çok bakımlıydı. Mezarın üstüne ekilen çiçekler bile iyi durumdaydı. Belli ki mezarları belli aralıklarla sulanıyordu, ikisinin toprağı bile ıslaktı. İki mezarının tam arasında durduğumda Haşim Bey'in mezar taşına baktım.

"Biliyor musunuz, sizin hakkınızda çok şey duydum." Bu yalan değildi. Haşim Kalender denildiğinde herkes ondan övgüyle bahsediyordu.

"Buradaki insanların sizi bu kadar sevmesinin bir nedeni olmalı." Rüzgâr açık saçlarımı yüzüme uçururken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Herkesin kalbinde taht kuracak kadar iyi biri olduğunuz için çok teşekkür ederim. Eğer öyle olmasaydınız..." Boğazım düğümlendiğinde yutkunamadım. "Belki Ordu'dakiler de emanetinize, yani oğlunuza kol kanat germezdi." O zaman Gurur için hayat daha da zor olurdu.

Buruk bir tebessümle, "Huzur içinde uyuyun," diyebildim. "Oğlunuza çok iyi bakacağım." Başından beri yapmaya çalıştığım tek şey buydu.

Bakışlarımı Gülcihan Hanım'ın mezar taşına çevirdiğimde buruk bakışlarımda değişen bir şey olmamıştı. "Bazen merak ediyorum, burada olsaydınız bana nasıl bir kaynana olurdunuz? Beni sever miydiniz yoksa yerer miydiniz, hiç bilmiyorum ama bilmeyi çok isterdim." Yaşasaydı keşke, bana

kötü bir kaynana olmasını bile yeğlerdim, hiç olmazsa Gurur anne sevgisini bilirdi.

"Ben daha çok yolun başındayım, eminim sizden öğreneceğim çok şey vardı." Başımla ona Gurur'u gösterdim. "Bazı konularda beni çok uğraştırıyor, burada olsaydınız belki biraz onun kulağını çekerdiniz," dediğimde Gurur'un kısık gülüşünü duymuştum. Bulduğum ilk fırsatta onu annesine şikâyet etmemi beklemiyordu.

"Bir annenin yerini tutamam ama onu çok seveceğim." Bakışlarım puslanırken sesim güçlükle duyulacak kadar kısık çıkmıştı. "Söylememe bile gerek yok, ondaki yerinizi hiçbir şey dolduramaz. Fakat ben elimden geldiğince onun yanında olacağım." Eğer beni duyuyorlarsa Gurur konusunda ikisinin de içinin rahat etmesini istiyordum. O artık yalnız değildi.

"Gözünüz arkada kalmasın, Gülcihan Hanım," dediğimde kaburgalarımın arasında ezici bir his oluşmuştu. "Onu hiç yalnız bırakmayacağım."

Önce annesine, daha sonra da babasının mezar taşlarına bakıp derin bir nefes aldım. "Sizi daha sık ziyaret etmeye çalışacağım, şimdilik hoşça kalın."

Yürüyüp Gurur'un yanında durduğumda dudaklarındaki tebessümle beni izliyordu. Gözlerindeki parıltıların tek sebebi benmişim gibi hissettiriyordu. Bana olan bu bakışı her zamanki gibi değildi, öyle bir bakıyordu ki onun gözlerinden kendimi görmek isterdim. Sanki dünya üzerinde hiçbir şey benim kadar güzel ve özel değilmiş gibi hissettiriyordu.

Gurur bir şey söylemeye hazırlanmıştı ki babasının mezar taşında dikkatini çeken bir şeyle sertçe yutkundu. Vücudundaki tüm ısı birdenbire düşmüş gibi hafifçe titremişti. Gözlerini baktığı noktadan ayırmadan yanımdan geçti. Babasının mezarının yanında durduğunda beni endişelendirecek kadar tuhaf davranıyordu. Titreyen parmaklarla Haşim Bey'in ölüm yılının yazdığı kabartmalara dokundu. Neler oluyordu?

"2000 yılı..." diye fısıldarken sesi çatlamıştı. "Babamın mezar taşında yazan bu ölüm tarihi, senin kimliğinde doğum tarihi olarak geçiyor."

Nefes alamadım.

Gurur bu sefer de babasının öldüğü ayın tarihine dokunduğunda kalbim sıkışmıştı. 5 Eylül'de doğmuştum, yani Haşim Bey öldükten üç gün sonra. Sadece onun öldüğü yılda değil, aynı zamanda öldüğü ayda doğmuştum. Gurur babasının mezar taşına dokunurken bana bakmıyordu ama çatlayan sesiyle söylediklerini duyabiliyordum.

"Babamın toprağı bile kurumadan sen doğmuşsun, Farah. Aynı yıl ve aynı ay içinde... Hem de sadece üç gün arayla." Bana doğru döndüğünde

bakışlarındaki kırılmayı gördüm. Yeşil gözlerinde darmadağın olmuş bir adamın ifadesi vardı. "Şu zamana kadar bunu nasıl anlamadım?"

Bana olan bakışlarının ne anlama geldiğini bilmediğim için yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Neyi anlamadın?"

"Babam benden giderken senin bana geldiğini." Ciğerlerimde yakıcı bir his belirmişti.

Gurur küçük adımlarla bana doğru yürürken yüz ifadesi çok hisliydi. İç çeker gibi nefesini verdiğinde değerli bir hazineye sahipmiş gibi bana bakıyordu. "Ben altı yaşında babamı kaybederek gerçek anlamda kimsesiz kaldım, Farah." Gözlerinin yeşili hafifçe titrediğinde sesi boğuk çıkıyordu. "Meğerse sen kimsesizliğimin kimsesi olmak için doğmuşsun."

Tam karşımda durduğunda uzun boyuyla beni gölgesinde bırakıyordu. Başını eğip beni izlerken sözcükler ondan bağımsız dudaklarından dökülüyordu. "Nereden bilebilirdim ki eksiltilen hayatımın tamamlayıcısı olarak bana gönderildiğini..."

Omuzlarını bükerek biraz daha üzerime eğildi ve yüzüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bu yakınlıktan beni izlerken yakıcı bir sesle, "Farah," diye fısıldadı. "Ben o gün babamla birlikte her şeyimi kaybettiğimi sanmıştım. Oysaki senin bana gelişini ve hayatımdaki boşluğu doldurmanı bekliyormuşum." Benim doğumum onun kimsesizliğiyle mühürlenmişti.

Gurur yüzümü ellerinin arasına alarak alnını alnıma yasladı. Ilık nefesi dudaklarıma değerken bana teslim olmuş gibi gözlerini yummuştu. "Seni hiç bırakmayacağım, Nemrut'un kızı," diye mırıldandığında sesi yemin eder gibi çıkmıştı. "Sen benim kimsesizliğimin kimsesi, yarım kalmışlığımın tamamlayıcısı ve hiçliğimin her şeyisin."

Bu yakınlıkta onun yakışıklı yüzünü izlerken her sözüyle dudaklarımdaki tebessüm artmıştı. "Sanırım seni seviyorum."

"Sanırım mı?" Gurur alaycı bir şekilde kirpiklerini aralayıp gözlerimin içine baktı. "Beni sevdiğinden şüphen mi var?" diye bana takıldı. "Oysa ben şüphesiz, net ve kesin bir şekilde seviyorum seni." Rotasından şaşan kalbimin çıkardığı sesleri duymuyor olamazdı.

İçimden onu öpmek geldiği için parmak uçlarımda yükseldim. Tam dudaklarına uzanacaktım ki mezarlıkta olduğumuzu hatırladım. Anne ve babasının önünde onu öpemezdim. Ben de yanağına küçük bir öpücük kondurarak ona gülümsedim. "Artık gidelim mi?"

Elimi tuttuğunda birlikte mezarlıktan çıkmaya başladık. Yürürken Gurur parmaklarını benim parmaklarımın arasından geçirip elimi hafifçe sıkmıştı. Ona baktığımda tam karşısına bakarak rahat bir şekilde yürüdüğünü

gördüm ama aslında göründüğü kadar rahat değildi. Elimi tutması bile onu başlı başına geren şeylerden biriydi. Elimi çok sıktığını düşünüp tutuşunu biraz gevşetince neredeyse gülecektim. Yine başlıyorduk.

Elini gevşettiğinde parmaklarım onun parmaklarının arasından kayar gibi oldu. Gurur buna izin vermeyerek elimi eskisinden daha sıkı tuttu fakat bu sefer de canımı yaktığını düşündü. Parmaklarını yavaşça açıp tutuşunu biraz gevşettiğinde bunu da yeterli bulmamıştı. Stres içinde nefesini sertçe verince kıkırdadım.

"Elimi sert tutsan bile cam gibi kırılmam, biliyorsun değil mi?" Küçücük bir eylemi bile kendi için sorun hâline getiriyordu.

Omzunun üzerinden bana baktığında bakışları sözlerimin tam tersini savunuyordu. "Benim için porselen bir bebekten farkın yok." Birleşen ellerimizi kaldırıp başını eğdi ve elimin üstüne tüy gibi bir öpücük kondurdu. "Seninle küçük bir el teması bile dünyanın en güç şeyi gibi geliyor."

Boş bulunup ağzımdan kaçırdıklarıma engel olamadım. "Sen daha elimi tutmaya kıyamıyorsun, o işi nasıl..." Dilimi ısırarak son anda kendimi susturduğumda yüzüm utançtan kıpkırmızı olmuştu. O kadar çok utanmıştım ki başımı kaldırıp Gurur'un yüzüne bakamıyordum. Bunu söylemek zorunda değildim!

Üzerime gelip beni köşeye sıkıştıracak bir şey söylemesin diye hemen ondan uzaklaştım. Ne kadar hızlı yürürsem yürüyeyim Gurur'un arkamdan söylediklerini duymaktan kurtulamıyordum. "Hangi işi nasıl yapacağım?" Peşimden gelirken eğlenen sesi yerin dibine girmeme neden oluyordu. "Bahsettiğin şey nasıl sevişeceğimiz mi?"

"Hayır!" diye panikleyip bana yetişmesin diye adımlarımı daha büyük attım. "Ben başka bir şeyden bahsediyordum, konuyu çarpıtma."

Gurur beni hiç duymuyormuş gibi gülerek üzerime gelmeyi sürdürüyordu. "Eğer merak ettiğin seninle..."

"Hiçbir şeyi merak etmiyorum, lütfen kes şunu."

"Farah..."

"Konuşmuyorum ben seninle!"

"Yavrum yanlış yöne gidiyorsun," diyerek yüksek sesle güldü. "Çıkış bu taraftan." İnsanda sanki akıl bırakmıştı da.

Yönümü değiştirip mezarlığın kapısına doğru yürürken adımlarım kaçar gibiydi. Gurur arkamdan dalga geçerek peşimden geliyordu. "Yavaşla biraz, düşeceksin."

Mezarlıktan çıkıp arabaya bindiğimizde tüm korumalar arabalarına atlamıştı. Yeniden yola çıktığımızda bu sefer kulübeye döneceğimizden çok

emindim ama yine öyle olmadı. Gurur beni hiç bilmediğim bir yere getirmişti. Arabadan indiğimde burada ne işimiz olduğunu merak ederek onu takip ediyordum. Tabelada Paşaoğlu Konağı yazan fildişi rengindeki yapıya baktım.

"Buraya neden geldik?"

Korumaları arabaların yanında beklerken Gurur yanıma gelip elimi tuttu. Beni yürümeye zorlarken bakışlarında yüreğime dokunan sıcak bir şeyler vardı. "Kulübeye dönmek istediğini biliyorum ama seninle biraz zaman geçirmek istiyorum." Beni konağa doğru peşinden çekerken hafifçe gülümsedi. "Sen yorulana kadar bugün senin tur rehberin olacağım."

Konağın mermer basamaklarını çıktığımızda ağır ahşap kapıdan içeri girdik. Müze görevlisi bile Gurur'u tanıyor olmalı ki onu görünce kendine çekidüzen vererek selam vermişti. Gurur başıyla onun selamını aldıktan sonra yürümem için elini sırtımın arkasına koydu. Taş döşemeli geniş holün her köşesi tarih kokuyordu. Odaları sağdan ve soldan sıralı bir şekildeydi.

İlk girdiğimiz yer sanırım misafir odasıydı. Odanın büyük pencereleri dışarıdaki ışığı tüm canlılığıyla içeriye yansıtıyordu. Gurur'u arkamda bırakıp odanın içine ilerledim. O buraya defalarca gelmiş olmalı ki kapının yanındaki duvara sırtını yaslamış, beni izliyordu. Sanki burada ilgi çekici bulduğu tek şey bendim.

Bense duvardaki halı ve kilimlerden gözlerimi alamıyordum. "Çok güzel."

Osmanlı döneminden kalan bu halı ve kilimlerin el emeği olduğu çok belliydi. Parmak uçlarımla bir kilime dokunduğumda her ilmeği beni büyülemişti. Cam bir vitrinin içinde sergilenen şeyleri görünce adımlarımın yönü değişti. Kadınların süs eşyaları burada sergileniyordu. Yöresel gümüş takılar, kemerler ve daha birçok şey... Her birine tebessüm ederek bakıyordum.

Salonun ortasında ayaklı bir sehpa vardı, çevresindeyse sedir ve minderler... Başımı kaldırıp Gurur'a baktığımda aceleyle arkasına bir şey sakladığını gördüm. Telefon muydu o? Sanırım beni çekiyordu ama ben görmeyeyim diye telefonunu saklamıştı. Görmemiş gibi yapıp bu odadan çıkarak başka bir odaya girdiğimde Gurur peşimden geldi.

Silahların yoğun olduğu bir odaya girmiştim. Ev sahibi silah koleksiyonu yapmayı seviyor olmalı ki duvarlarda çok fazla silah asılıydı. Eski tüfekler, kılıç ve hançerler vardı. Odanın bir köşesinde nargile ve pirinç işlemeli mangal bulunuyordu. Bu oda fazla erkeksiydi.

Gurur bana küçük bir açıklama yaparak, "Burası selamlık, erkeklerin sohbet odası," dedi. Bu oldukça belliydi.

Konakta sıradaki durağım mutfak olmuştu. Taş duvarlı mutfağın geniş bir ocağı vardı. Bakır kazanlarda kim bilir kaç yemek pişmişti? Eski tencereler, sini ve tepsilerin her birinde yaşanmışlığın izleri okunuyordu. Başımı kaldırıp tavan kirişlerine astıkları ibriklere baktım. "Vay canına." Daha önce böyle bir yerde hiç bulunmamıştım. Mutfaktaki ağır bakır kokusu insanın ciğerlerine nüfuz ediyordu.

Üst kata çıktık, bu kat ailenin yaşam alanıydı. Konaktaki en büyük oda, evin beyine aitti. Odanın tavanındaki ince ahşap oymalar ve süslemeler göze çarpıyordu. Ortada el dokuması zarif bir halı, köşedeyse dinlenmek için bir sedir vardı. Pencereye yaklaşıp bakınca buradan şehrin dar ve eski sokakları görünüyordu. Bu odanın vitrinlerinde erkek giysileri bulunuyordu. Fes, cepken ve kuşak gibi şeylere bakıyordum.

Gurur beni kadınların odasına yönlendirirken aynı zamanda bana bu konak hakkında bilgi veriyordu. "Burası 1896'da Paşaoğlu Hüseyin Efendi'nin yaptırdığı bir yapı. Konağın taşları Ünye'den, ahşapları da Romanya'dan getirtilmiş."

"Niye?" diye sordum safça. "Buradaki taşlar neyine yetmiyormuş?"

Gülerek omuzlarını hafifçe silkti. "Adamın kafasından ne geçtiğini nereden bileyim."

"Hüseyin Efendi yaşasaydı kesin annemle iyi anlaşırdı," diye söylenerek kadınların odasına girdim. "Annem de hep dışarıdan bir şeyler getirtir. O değerli avizesini Fransa'dan mı yoksa İtalya'dan mı getirtti, hatırlamıyorum ama avizenin tek bir taşına dokunursak bizi parçalar."

Bir kadının izlerini barındıran odayı daha çok sevmiştim. Burada gördüğüm ipek şallar ve dantel işlemeler gerçekten çok güzeldi. Kadınların geleneksel kıyafetlerinin sergilendiği oda insanın içini açıyordu. Odanın bir köşesinde eski bir sandık vardı ve sandığın üstünü işlemeli bir başörtüsüyle örtmüşlerdi. Bir kadının zarif adımlarını, yumuşak sesini ve şen kahkahasını duyar gibiydim. Sanki duvarların bile bir dili vardı.

Çocuk odası, bodrum katı ve hizmet bölümüne kadar konaktaki her yeri gezmiştim. Tüm bu süre zarfında Gurur'un gizli gizli fotoğraflarımı çektiğini biliyordum ama bilmiyormuş gibi davrandım. Onun telefonunda doğru düzgün hiç fotoğrafım olmadığı için fotoğraflarımı çekmesi hoşuma gitmişti.

Konaktan çıkıp arabanın yanına geldiğimizde meraklı gözlerle ona döndüm. "Şimdi sırada ne var?"

Gurur arabaya binmeme izin vermeden bana buradaki dar sokaklardan birini gösterdi. "Biraz da zirveye çıkalım." Bunları söylerken çapkınca bana

göz kırpmıştı. "Boztepe'ye gidiyoruz." Sanırım bundan sonrasını biraz yürüyecektik.

Elini tuttuğumda başını çevirip omzunun üzerinden birleşen ellerimize baktı. Elimi kendi iri elinin içine hapsederek yukarı kaldırdı. Dudaklarını elimin üstüne bastırmasıyla yalnız olsaydık onu öpücüklere boğabilirdim. Bir ordu dolusu adam belli bir mesafeden bizi takip ederken onları görmezden gelemiyordum. Gurur'la birlikte Selimiye'nin dar sokaklarında yürümeye başladık.

Ahşap cumbalı evlerin yanından geçtiğimizde burnuma gelen ıhlamur, taze ekmek ve çay kokusu iştahımı açmıştı. Elma şekeri satan bir seyyar satıcıyla Gurur'un yeşil gözlerinden şeytani bir parıltı geçti. Adama yaklaşıp cüzdanından çıkardığı parayı uzatarak bir tane elma şekeri aldı. Yanıma gelip elma şekerini bana uzatırken yüzünde küfür gibi bir ifade vardı.

"Al, elma şekeri... Sen seversin," diye bana laf soktuğunda kahkaha attım.

Daha önce yanağını öpüp, "*Bu da biten ilişkimizin elma şekeri olsun,*" diye bir şeyler söylemiştim. Anlaşılan onu unutmamıştı.

Hiç bozulmadan elma şekerinden bir ısırık aldığımda Gurur, kısık bir sesle küfretmişti. Onun aksine kolay kolay her şeye alınganlık yapmazdım. "Hımm, tadı çok güzelmiş." Elma şekerini ona uzattım. "İster misin?"

Geçmişteki o sözlerim yüzünden elma şekerlerinden nefret ediyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Kalsın."

Elma şekerini yiyerek küçük adımlarla onu takip ederken sırtıyla bakışıyordum. "Adımlarını biraz küçük atar mısın, sana yetişemiyorum."

Bir elini cebine koyarak önde yürürken, "Sen adımlarını biraz büyük atar mısın?" diyerek bana sataştı. "Her defasında ördek yavrusu gibi paytak adımlarla yürüyorsun." Eğer sol kolum boynumda asılı olmasaydı koşup sırtına atlardım. Beni taşımak zorunda kaldığında o zaman görürdü ördek gibi yürümeyi.

Etrafıma bakarak yürürken, "Kemal ve oğullarını öldürmen başımızı ağrıtır mı?" diye sordum. "Diğer liderler buna sessiz kalmayacaktır."

"O siktiğim piçlerinin bana bayıldığı pek söylenemez." Umursamaz bir sesle konuşup cebinden sigara paketini ve elektronik çakmağı çıkardı.

"Sen onları dert etme." Paketin içinden bir dal sigara alıp etli dudaklarının arasına yerleştirdi. "Canını sıkan olursa hepsinin ecdadını sikerim. Kemal'e olanlardan sonra artık hepsi bunu iyi biliyor."

Ona yetişip yanında yürüdüğümde son yaptıklarını onaylamadığımı her hareketimle belli ediyordum. "O kadar vahşete gerçekten gerek var mıydı?

Bazen beni ürkütüyorsun." Yutkunarak gözlerimi ona diktim. "Onları öldürme şeklin çok korkunç."

Yaktığı sigarasından bir nefes alıp yürürken yaptıklarından zerre kadar pişmanlık duymuyordu. "Hak ettikleri şekilde öldüler, Farah. Onların öldürme şekli çok mu masum sanıyorsun?" Yeşil gözlerinde buz gibi bir ifade belirirken tam karşısına bakarak yürüyordu. "Ekmel'in karısı nasıl öldü, biliyor musun?"

"Duyduğuma göre kafatası parçalanarak," dedim kısık bir sesle. "Merdivenden düştüğü için olmuş."

"Çok safsın, kimse merdivenden düştüğü için kafatası parçalanmaz." Gurur alaycı bakışlarıyla bana kendimi bir aptal gibi hissettiriyordu. "O piç ona yaptığım her şeyi sonuna kadar hak etti, babası ve kardeşleri de öyle." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "En azından bir gün babanın yerine geçtiğinde o yılanlar canını sıkmayacak."

"Yılan mı?"

"Kahharların sembolü yılan." Tabii ya, bunu unutmuştum.

Eskiden bu tür konulara hiç ilgi duymadığım için merak edip öğrenme gereği hissetmezdim. Fakat artık liderlerin dünyasında dönen her şeyi öğrenmek istiyordum, sembolleri de buna dâhildi. "Peki, Bolatlıların sembolü nedir?" diye sordum. Bugün hepsini öğrenmek istiyordum.

Gurur yanımda ağır adımlarla yürüyüp sigarasını içerken, "Siyah jaguar," dedi. Biraz düşününce Asaf'ın evinin birçok yerinde jaguara ait simgeler gördüğümü hatırladım. Bahçe kapısının tokmağında bile bu simge vardı.

"Tunusları ben tahmin edeyim," diyerek güldüm. "Tilki mi?" Gurur beni başıyla onaylayınca gülüşüm genişlemişti. Herkes bölge liderlerinden Duha Tunus'tan tilki diye bahsettiği için onun sembolünü anlamak zor değildi.

"Ya Kıratlılar?" diye sordum, bu konulara ilgi duymam Gurur'u şaşırtıyordu ama içinde bulunduğum dünyayı kabullenmeye başlamamdan da memnundu.

"Kıratlıların sembolü çakal." Bunları söylerken yüz ifadesi sertleşmişti. "Karun ve Güven Kıratlı arasındaki düşmanlığı duymamış olamazsın." Bunu duymuştum ve aynı zamanda Karun'un geçmişte bölge liderlerinden Güven'i öldürdüğünden de haberim vardı.

"Kıratlılar en az taşıdıkları sembol kadar çakaldır." Gurur bana onlar hakkında bilgi verirken bakışlarında ciddi bir uyarı vardı. "Babasının koltuğunda şimdilerde oğlu Emin Kıratlı oturuyor. O masada dikkat edeceğin

kişilerden biri de bu piç. Babasına olanlardan sonra biz Kalenderlerden nefret ediyor ve sen de bir Kalender'sin." Bunu aklımda tutacaktım.

"Hanzadelerin simgesi nedir?"

"Baykuş." Bunu söylerken sert ifadesinde değişen bir şey olmamıştı. "Korhan Hanzade aynı zamanda Güven'in müttefiklerinden biriydi." Hatırladıklarıyla güldü. "Onu da öldüren Bige'ydi, bu yüzden Korhan'ın oğlu Korkut Hanzade'den uzak dur."

"Tıpkı babaları gibi Emin Kıratlı ve Korkut Hanzade'nin de müttefik olduğunu duymuştum."

"Doğru duymuşsun." Sigaradan büyük bir nefes alarak dumanın dudaklarının arasından süzülmesine izin verdi. "Liderlik masasında sağlam müttefiklerin yoksa uzun süre hayatta kalamazsın. Önemli kararların alındığı o masada bir oylama yapıldığında mutlaka Emin ve Korkut birbirini destekler. Aynı şekilde Karun ve Duha da birbirini kollar."

Yürümeye devam ederken Gurur elini belime koyarak beni biraz yakınına çekti. "Bir zamanlar Ümit ve Melih de çok sıkı müttefikti." Melih, Asaf'ın ölen babasıydı. Sanırım bu yüzden Asaf'la her konuda iş birliği içindeydik, biz de babalarımızın izinden gidiyorduk.

Gurur'un kolunun altına girip onun sıcaklığına sokularak ona bir soru daha sordum. "Soyluların sembolü nedir?" Bölge liderlerinden Ragıp Soylu'nun nasıl biri olduğu hakkında pek fikrim yoktu.

"Ayı." Yok artık.

Devrim Yalın'ı merak ederek, "Peki, ya Yalınlar?" diye sordum.

"Boğa," diyen Gurur kısa yanıtlarla beni geçiştirmeye başlamıştı.

Tam ona geriye kalan iki lideri, yani Tayfun İnce ve Sadri Şimşek'i soracaktım ki Gurur beni susturdu. "Diğer ikisinin artık bir önemi yok." Ne demek istediğini anlamamıştım ama belimdeki elinin gerildiğini hissettim. Başını eğip yüzümü izlerken endişe verici derecede ciddi görünüyordu. "Baban bu konuda sana bir şey anlatmadı mı?"

"Ben sormadıkça babam bana bir şey anlatmaz."

"Farah, yakın zamanda Sadri olacak o satılmış it kendi bölgesinden feragat etti." Duymayı beklemediğim sözcüklerle bozguna uğramıştım.

"Ne demek feragat etti?" Bu daha önce hiç olmamıştı. Şu zamana kadar birçok bölge lideri gelip gitmişti ama hiçbiri kendi bölgesindeki haklarından feragat etmemişti.

Bu olay onun da canını çok sıkıyor olmalı ki Gurur'un kaşları çatıktı. "Sadri ona ait olan bölgenin tüm haklarını birine devrederek masadan çekildi. Onun yerine kim gelecek, henüz kimse bunu bilmiyor. Bunu sır gibi

saklıyorlar." Bu demek oluyor ki Sadri'nin bölgesi ve masadaki yeri artık bir başkasınındı.

Gurur bu konuda beni endişelendirmek istemiyordu ama tüm bunları bilmem gerektiğini düşündüğü için anlatıyordu. Bitirdiği sigarasının izmaritini yere atıp ayakkabısının ucuyla söndürürken, "Sorun sadece Sadri değil," dedi sıkıntıyla. "Bundan birkaç ay önce liderlerden Tayfun İnce ve ailesindeki herkes katledildi." Gözlerimin içine bakıp kanımı donduran o cümleyi kurdu. "Ailedeki kadınlar ve çocuklar bile öldürüldü."

İçim ürperirken ne diyeceğimi ve ne düşüneceğimi bilmez bir hâldeydim. "Bunu kim yaptı?"

"Onun yerine geçmek isteyen biri." Onun kim olduğunu Gurur da bilmediği için önüne dönerek yürümeye devam etti. "Tayfun'un öldürülmesi ve Sadri'nin bölgesini devretmesi neredeyse aynı aralıklarla oldu. Anlaşılan iki sürpriz isim daha masaya gelecek ve onların birlikte hareket ettiklerine eminim." Henüz onların kim olduğunu bile bilmiyorduk. İçimden bir ses o masaya çok güçlü birilerinin gelmek üzere olduğunu söylüyordu.

Tüm dengeler değişmek üzereydi. Gurur'un kolunun altından çıktığımda suratımdan düşen bin parçaydı. "Hayvanlar âleminde tek başıma kaldım."

Durup bana döndüğünde bakışlarında soru işareti vardı. "Hayvanlar âlemi mi?"

"Ama öyle," diye sızlandım. "O masadaki herkesin sembolü bir hayvan. Peki, ya benimki ne?" Ona kendimi göstererek hayıflanır gibi, "Lodos," dedim. "O kadar yırtıcının içinde bir lodos ne ki? Üstelik o masadaki tek kadın ben olacağım. Sadece sembol olarak değil, cinsiyet olarak da içlerinde ayrık otu gibi göze çarpacağım." Bize bu sembolü veren dedelerimin aklına daha iyi bir şey gelmemiş miydi? Mesela ejderha yerinde bir karar olabilirdi ya da goril.

Gurur iç karartan ağlamaklı yüzüme bakınca dudağının köşesi yana doğru kıvrıldı. "Gözden kaçırdığın küçük bir detay var." Çenemi tutup başımı kaldırırken başparmağıyla çenemi hafifçe okşuyordu.

Bana güven aşılamak ister gibi gözlerimin en derinine bakarken belli belirsiz gülümsedi. "Hiçbir hayvanın diş geçiremediği tek şey bir lodostur," dediğinde sertçe yutkundum. Daha önce bu açıdan hiç bakmamıştım.

Gurur sadece bakışlarıyla bana iyi hissettirirken çenemi bıraktı ve parmaklarıyla burnumun ucuna küçük bir fiske vurdu. "Kendini küçümsemeyi bırak. Sen o masaya Farah olarak değil, herkesin önünde ayağa kalkıp ceketini düğmelediği Haraf olarak oturacaksın."

"Bu dediğin hiç olmayacak, sen de iyi biliyorsun."

Gurur bazı şeyleri benden daha iyi görüyormuş gibi belli belirsiz tebessüm etti. "Bu konuda senin kadar umutsuz değilim."

Vardığımız sahil kenarı Atatürk Parkı'nın avlusuna açılıyordu. Önünde çınar ağaçlarının gölgeleri ve insanın kulaklarını dolduran martı sesleri vardı. Kıyı boyunca yürüyüş yapan insanlar beni tedirgin ettiğinden Gurur'un koluna yapışmış bir hâldeydim. Bazı konularda biraz gelişme göstersem de hâlâ insanların çok olduğu yerler beni tedirgin ediyordu.

Attığımız her adımla Gurur'u tanıyan birileri çıktığı için neredeyse hepsiyle ayaküstü sohbet etmişti. Aynı şekilde beni onlarla tanıştırınca karşımıza çıkan insanlara hiç saygısızlık yapmamıştım. Buraya ilk geldiğimde yaptığım gibi kimsenin kalbini kırmamıştım.

Burada teleferiğe binmek yaptığımız en iyi şey olabilirdi. Her şeye yukarıdan bakmak o kadar güzeldi ki insan kendini kuş gibi hafiflemiş hissediyordu.

Teleferik yükseldikçe denizin değişen rengi, kıyıdaki gemilerin küçülmesi ve gün ışığının turuncu parıltıları beni mest etmişti. Kabine yaklaşıp aşağıya baktıkça gördüğüm her şeyle tebessümüm biraz daha büyümüştü. Şehrin yemyeşil güzel dokusu eşsiz bir tablo gibiydi. Kabinin yanında süzülen martılar bize eşlik etmiş ve bu küçük maceramızı benim için unutulmaz kılmıştı.

Tüm bu süre zarfında ben hep aşağıyı izlemiştim, Gurur ise bir tek beni. Ben aşağıda gördüğüm manzaraya âşık olmuştum fakat Gurur... O sadece kendi manzarasına âşıktı. Onun gözlerinin tek odağında olmak kalbimi kıpır kıpır ediyordu. Üstelik teleferikte bile ona bakmadığım her an gizlice fotoğrafımı çekmişti. Sanki gördüğüm her yeni yerle gözlerimde oluşan parıltıyı, yüzümdeki sevinci ve dudaklarımdaki gülümsemeyi ölümsüzleştirmişti.

Ne yazık ki bugünkü gezimizin sonuna gelmiştik çünkü yaralıydım ve kendimi çok yormamalıydım. Peşimizdeki adamlarla birlikte kulübeye doğru yola çıktığımızda radyoda güzel bir Karadeniz şarkısı çalıyordu. Gurur'a baktığımda hep yaptığı gibi sol kolunu açık cama yaslamış, sağ elinin avuç içiyle direksiyonu ustaca çeviriyordu. Gözlerindeki siyah güneş gözlükleri onun yeşil irislerini benden saklıyordu.

Çevredeki çay fidelerini görünce suratım düştü. "Vurulmasaydım kızlarla çay toplamaya gidecektik."

"Yine toplarsınız." Sakin bir sesle konuşurken sorunun ne olduğunu anlamıyordu. "Omzun iyileştiğinde köyün kızlarıyla çay da toplarsın, bağ da budarsın. Ne istersen onu yapabilirsin."

"Ama omzumun iyileşmesi en az bir ayı bulur, o da en az."

"O zaman bir ay sonra çaya gidersin."

Kendimi tutamayıp gülmeye başladım. "Uzun bir süre burada kalacakmışız gibi konuşuyorsun."

"Bunu istemez misin?" Son derece ciddi çıkan sesiyle ona döndüğümde onun da bana baktığını gördüm. Bu konudaki düşüncemi merak ediyordu. "Burada yaşamayı ister misin?"

Sessizliğimi koruyarak bunu düşünmeye başladım. Burada yaşamanın nasıl olacağını bilmiyordum ama bunu isterdim. "Herkesten kaçıp hep burada kalmaktan mı bahsediyorsun?"

Gurur yolu kontrol etmek için önüne döndüğünde başını hafifçe sallamıştı. "Sadece ikimiz ve bir de Melek. O küçük kulübede sıradan bir hayat sürmek ilgini çekiyor mu?"

"Evet," derken düşüncesi bile beni heyecanlandırmıştı. "Kulübenin tadilatını yaparız, bahçesini de biraz genişletip çitlerini sağlamlaştırırız."

Onaylayan mırıltılar çıkarırken canlı bir sesle, "Bahçeyi neden büyütmek istiyorsun?" diye sordu.

"Bahçenin bir tarafına sebze ekerim, diğer tarafındaysa erik ağaçlarım ve çiçeklerim olur."

Bunu hayal etmesi bile Gurur'un dudaklarında küçük bir tebessüm yaratmıştı. "Oraya sana bir de salıncak yaparım." Salıncakları sevdiğimi unutmamıştı.

"Ve bir tane de kamelya yapalım, kulübenin etrafına da bir veranda. Geceleri açık havada çayımızı içip sohbet ederiz."

"Yemekleri ben yaparım, mutfağı da sen toplarsın," dediğinde kıkırdayarak başımı salladım. Mutfaktaki her şeyi camdan dışarı atmasını istemediğim için bulaşıkları ona bırakmazdım.

Gelecekle ilgili düşler kurarken Gurur'un yüz ifadesinde oluşan huzurdan haberi bile yoktu. "Etrafımız açık hava ve yemyeşil orman." Başıyla beni göstererek sıcak bir sesle konuştu. "Sen piknik yapmayı çok seviyorsun, istediğin zaman piknik de yaparız."

"Arada balık tutmaya da gidelim mi?" Bu konudaki beceriksizliğimi hatırlayınca gülmeden edemedim. "Benim oltama hep saçma sapan şeyler takılıyor, senin tuttuklarını yeriz."

"Bir de tekne alalım, ne dersin? İstediğimiz her an denize açılırız."

Heyecanlanarak kuş gibi şakıyıp, "Harika olur," dedim. "Bahçenin arka tarafına küçük bir kümes de yapar mısın? Tavuklarımız da olsun, yumurtalar için ilçeye inmemize gerek kalmasın."

"Olur." Gülümseyerek kümes yapmayı da kabul etti. "Elim değmişken bir tane de beşik yapayım mı, ne dersin?"

Gözlerim büyüdüğünde afallayarak ona baktım. "Beşik ne için?"

"Çocuğumuz için." Dudağının köşesinde çarpık bir gülüş oluştuğunda omzunun üzerinden düz karnıma baktı. "O kadar şey yapıyorsak bir düzine çocuk da yaparız herhâlde."

"Bir düzine mi?" Kahkaha attım. "Karargâh mı kuracağız, ne yapacağız bir düzine çocuğu? Bir tane yeter."

İnat ederek kararlı bir sesle, "En az beş," diyerek beni şoke etti. "O da en az..."

"Bence iki ideal."

"O zaman dörtte anlaşalım."

"Hepsini sen doğurmayacaksın ya, bir taneden fazla olmaz."

"Üçe ne dersin?" diyerek uzlaşma yoluna gidince gülüşüme engel olamadım.

"Hele bi' o gün gelsin, bakarız." Üç çocuk olabilirdi aslında.

Üstelik onları tek başıma büyütmek zorunda da kalmayacaktım, Gurur'dan çok iyi bir baba olurdu. Çocukları çok sevdiği için onların her şeyiyle ilgileneceğine emindim. Yolun kalanı bizim için çok keyifli geçmişti, Gurur'la ilk kez gelecek hakkında hayal kurmuştuk. Evimizi, çocuklarımızı ve istediğimiz hayatı konuşmak çok güzel ve özeldi. Umarım hayal ettiğimiz tüm o şeyleri birlikte yaşama şansımız olurdu.

Gurur'un yardımıyla tepeyi çıkıp kulübeye geldiğimizde eli belimdeydi. Çok yorulduğumu düşündüğü için düşmemden endişe ediyordu. En küçük bir tökezlememde beni tutacakmış gibi davranması çok tatlıydı. "Yarın da Perşembe Yaylası'na gider miyiz?" diye sorunca başımı salladım. Onunla zaman geçirmeyi seviyordum.

Gurur dışarıda kalıp Ali'yle konuşurken ben de kulübeye girdim. İçeri adımımı attığım an burnuma gelen deterjan kokuları çok ferahlatıcıydı. Etrafıma bakınca her yerin pırıl pırıl olduğunu gördüm. Anlaşılan Asaf sabahki telefon görüşmesinde şaka yapmıyormuş. Temizlik için ilçeden gerçekten birilerini getirmiş olmalı ki burası tertemizdi.

Salona girdiğimde burada sadece Aksa vardı. Minderlerin üzerinde duran kıyafetlerine ters gözlerle bakıyordu. "Kıyafetlerin neden orada?" diye sorduğumda kuzenim sinirden her an çığlık atacakmış gibi görünüyordu.

"Asaf odama el koyup beni odadan attı. Yatak, çarşaf ve battaniyeye kadar her şeyi yenilettikten sonra tüm eşyalarımı buraya bıraktı." Gurur'un haklı

çıkmasından nefret ederek yumruğunu oturduğu mindere geçirdi. "Akşam tertemiz yıkanıp üzerimi değiştirmezsem beni odaya almayacakmış!"

"Bu gidişle bitleneceksin, sen de git yıkan." Başımı çevirip etrafıma baktım. "Asaf nerede?"

Aksa camdan dışarıyı göstererek suratını asmaya devam etti. "Buraları biraz gezmek için köye indi. Odanın kapı kilidini değiştirdi ve giderken anahtarı yanına aldı. Odaya girip batırmamdan ödü kopuyor." Yüzüne acıklı bir ifade kondurup yardım ister gibi bana bakmaya başladı. "Gece senin odanda kalabilir miyim?"

"Gurur buna asla izin vermez." Dışarıda çok yorulduğum için odamda dinlenmek istiyordum. "Geceyi dışarıda geçirmek istemiyorsan Allah aşkına o yağlı saçlarını yıka. Asaf yapmazsa ben seni banyoya sokacağım. Pasaklı!" Kapıya doğru yürüdüğümde Aksa arkamdan kısık sesle söylenmekle meşguldü.

Odama girip ayakkabılarımı çıkararak yatağa uzandım. Amacım yorgun vücudumu biraz dinlendirmekti. Bir süre sonra Gurur odaya girince uzandığım yerden onu izlemeye başladım. Kapattığı kapının önünde durup bana bakarken yeşil gözlerinde endişe vardı.

"Seni çok mu yordum? Omzun ağrıyor mu?" Henüz tam olarak iyileşmeden beni dışarı çıkardığı için kendini kötü hissetmeye başlamıştı.

"Ağrım sızım var ama abartacak kadar çok değil." Yorgunca ona yatağın boş tarafını gösterdim. "Çok hâlsizim, belki biraz uyursam kendimi toparlarım." Çekimser gözlerle ona bakıp, "Beni uyutur musun?" diye sordum. Onun kokusu olmadan uyuyamıyordum.

Gurur'un yüzü gevşediğinde belli belirsiz tebessüm ederek odadaki ilk yardım çantasını aldı. "Önce pansumanını yapalım."

Yavaşça yatağın kenarına oturdum, pansumanı onun yapmasını istemiyordum. "Aksa halleder."

Gurur yanıma oturduğunda sorunun ne olduğunu anlamadı ama kızaran yüzümü görünce dudağının kenarı bükülmüştü. Yeşil gözlerinde haylaz parıltılar oluştuğunda yumuşak bir sesle, "Farah, ben senin kocanım," diye fısıldadı. "Benden utanmana gerek yok."

"Utanmıyorum." Kendimi savunma ihtiyacı hissederek güçlükle ona baktım. "Seni bununla yormak istemiyorum."

Şalgam gibi kızaran yüzüm beni ele verdiği için muzır gözlerle, "Utanmadığına eminim," diyerek bana sataştı. "Hazırsan başlıyorum." Hiç hazır değildim ve o bunu çok iyi biliyordu.

Gurur'un parmakları elbisemin ön kısmındaki düğmelere uzandığında nefesimi tutmuştum. İlk düğmeyi açtığında çok sakindi ama ikinci ve üçüncü düğmeyle bakışları göğüslerimin kıvrımına kaymıştı. Gördüğü şey nabzını hızlandırdıysa bile sert çizgilerden oluşan yüzüne bakınca anlaşılmıyordu. Yüzünü düz bir ifadede tutabilirdi ama bakışları elbisenin altındaki teni görmek için göğüslerimin kıvrımına kitlenmişti.

Açtığı her düğmeyle Gurur'un yüzündeki değişimi izliyordum. Tek bir çizgide buluşan dudaklarını birbirine bastırıp yutkundu. Yeşil gözleri karanlık bir ormanı anımsatacak kadar koyulaşmıştı. Heybetli vücudunda yükselen ısı, odanın havasını ağırlaştırıyordu. Gizlemeye çalışsa da beni ne kadar arzuladığını yeteri kadar saklayamıyordu.

Elbisenin önündeki düğmeleri tek tek çözerek karnıma kadar açmıştı. Neyse ki altta sütyen vardı. Omzumu acıtmasın diye Aksa sütyenin askılarını çıkarıp takmama yardım etmişti. Gurur yarım kollu elbiseyi yavaşça sol omzumdan sıyırdı. Nefes alışları hızlanırken bakışlarını omzumda tutmaya çalışıyordu ama gözleri sık sık sütyenden taşan göğüslerime kayıyordu.

Çok utandığım için ona bakmak bile benim için bir işkenceye dönüşmüştü. Sütyen takmama rağmen sağ kolumu kaldırıp göğüslerimin üzerine bastırdım. Gurur bunu görünce sıkıntıyla nefesini verdi. Kolum onun arzuladığı şeyleri görmesine engel oluyordu. Elbiseyi biraz daha sıyırarak omzumu açığa çıkardığında hoşnutsuz bir sesle konuştu.

"Bu hep böyle gitmez, biliyorsun değil mi? Sonsuza kadar kendini benden gizleyemezsin."

"Bunun için beni zorlayacak mısın?"

Parmakları omzumdaki sargının üzerinde hareketsiz kaldığında bir anlığına bana baktı. Doğru duyup duymadığından emin olmak ister gibiydi. Yüzündeki tuhaf ifadeyle beni izlerken sözleri net ve keskindi.

"Seni hiçbir konuda zorlamadım ve zorlamam, Farah." Kanımla kirlenen gazlı bezin bandını yavaşça çekmeye başladı. "Çoğu şey senin için çok yeni, bana alışmanı bekleyeceğim."

"O şeyi yapmayacağız." Onu istiyordum ama bir o kadar da utanıyordum.

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı, sadece bakışlarıyla kızarmama neden oluyordu. "Elbette yapacağız, hem de her gün, her saat başı ve her yerde." Omuzlarını hafifçe kaldırıp indirdi. "Ama önce senin de istemen gerekiyor." Her saat başı derken?

Bir konuda bana güven vermek isteyerek sıcak bir sesle konuştu. "Gerçek anlamda istediğinden emin olmadan sana asla dokunmam. Aramızda bir şeyler olacaksa bile önce buna hazır olmalısın." Gurur çantanın

içinden çıkardıklarıyla pansumanıma başlamıştı. Omzumdaki kurşun yarasına bakmak bile tüm keyfini kaçırmıştı. "O piçin ölümü bu kadar kolay olmamalıydı."

"Bunu artık geride bırakmalısın." Bana olanlar yüzünden kendini suçladıkça saldıracak yer arıyordu. Artık bu olayı aşmasını istiyordum.

Gazlı bezden küçük bir parça kesip üzerine tentürdiyot döktü. Yaramı temizlerken kaşları çatıktı, yüzündeyse beni endişelendiren bir ifade vardı. "Artık sana her zamankinden daha fazla dikkat etmeliyim."

"Neden?"

Büyük bir titizlikle yarayı temizlerken yüz hatları sertleşmişti. "Kemal'i öldürmem diğer herkese artık bir zaafım olduğunu gösterdi."

Kalbimin değişen ritimlerini bastırmaya çalışırken kısık bir sesle, "Gurur Kalender'in bir zaafı olduğuna inanmak kolay değil," dedim. Yüzünü seyrederken zaten bildiğim bir şeyi ona sordum. "Herkesin bilmesinden korktuğun o zaafın nedir?"

Gazlı bezi tutan eli, omzumun yakınında dururken bakışları beni buldu. Ona sorduğum sorunun cevabı tam karşısındaymış gibi bakıyordu. Beni dışarıdaki tehlikelerden nasıl koruyacağını düşünürken gözlerimin en derinine baktı.

"Sensin." Tek bir kelimeyle nefesimi kestiğinde tüm vücudumun titrediğini hissettim. "Uzun zamandır benim tek zaafım sensin, Farah."

"Bu nasıl bir his?"

"Yara gibi," diyerek beni şaşırttı. "Artık kalbimin üzerindeki bir yarasın."

Ne demek istediğini anlamadığımı görünce bunu bana farklı bir yolla gösterdi. Yanında duran elini sert bir hareketle kaldırıp omzumdaki yaraya uzatınca canımı yakacağını düşünüp irkildim. Gurur gözlerimin içine bakarak başını hafifçe salladı. "Tam olarak bundan bahsediyordum, sen de benim için o yara gibisin."

Elini çekerek omzumdaki yarayı gösterdi. "Biri dokunmaya çalıştığında bile irkilirsin çünkü canının yanacağını bilirsin." Bakışlarını bana dikerek yumuşak bir sesle fısıldadı. "O yara senin zaafın ve en büyük zayıflığındır. Kimse ona ulaşıp canını yakmasın diye onu herkesten saklamak istersin." Biraz sitemle biraz da hayıflanır gibi bana bakıyordu. "Sen artık kalbimin üzerindeki bir yarasın, Farah."

Sözleri çok hoşuma gittiği için gülümsedim. Yanağından öpmek üzere uzandığımda Gurur hınzırlık yapıp bir anda döndü. Yanağını teğet geçen dudaklarım onun dudaklarıyla buluştuğunda gözlerim irice açıldı. Böyle bir şeytanlık yapacağını anlamalıydım. Dudaklarımız birbirine değdiği an

kendimi geri çekmek istedim ancak Gurur buna izin vermedi. Daha ben ne olduğunu anlamadan yüzümü avuçlarının arasına alıp dudaklarıma yumulmuştu.

Günlerdir yaşadığı o stresli saatlerden sonra tek ihtiyacı olan buymuş gibi beni öpüyordu. Öpüşü nefesimi kesecek bir hoyratlıktaydı ama canımı yakacak şiddette değildi. Onun dudaklarına teslim olduğumda kaburgalarımın arasında gizli bir mutluluk büyüyordu. Gurur aralıklı dudaklarımın arasına girmek için bir saniye bile beklememişti. Yanağımdaki ellerinden biri kayarak boynuma uzanmıştı, oradan da enseme...

Tenime sürtünen eli, ensemi yakalayıp beni biraz daha yakınına çekti. Başını hafifçe omzuna doğru eğdiğinde artık nefes almama bile izin vermeden beni öpüyordu. İçgüdülerime boyun eğerek ona karşılık vermeye başlamıştım. Bu sefer hiçbir şeyi düşünmeden içimden geldiği gibi bunu yapıyordum. Gurur'un bir eli ensemdeydi, diğer eliyse yanağımdan çekilip belime uzanmıştı.

Nasırlı avuç içi sırtıma sürtünüp belimin arkasında durduğunda inlemiştim. Bana dokunması bile tüm vücudumu titretiyor, daha fazlasını arzulamama neden oluyordu. Karşı konulmaz bir dürtüyle onun öpücüklerine karşılık verirken parmak uçlarım karıncalanıyordu. Parmaklarımdan başlayan sızının tek nedeni ona dokunma ihtiyacıydı.

Omzum yaralı olduğu için sol kolumu kaldıramıyordum, sağ elimse göğüslerimi kapatıyordu. Ancak ona dokunmak için çıldırıyordum. Onun dudakları ve şehvetli öpücükleri düşünme yetimi elimden alıyordu. Gurur'un ufak bir dokunuşu bile bir kıvılcıma dönüşüp tenimde büyük bir yangın başlatıyordu. Az önceki konuşmamızda hazır olduğumda benimle birlikte olacağını açıkça belirtmişti. Oysaki çoktan hazırdım, sadece bunu ona açıkça söyleyemeyecek kadar çok utangaçtım.

Eli sırtımda gezinirken onun dokunuşları altında âdeta titriyordum. İstemsizce alt dudağını ısırdığımda Gurur boğazından çıkan hırıltıyla belimi daha sert kavradı. Omzumdaki yarayı hatırlayınca daha kontrollü olması gerektiğini fark etti. Gerçek anlamda beni soluksuz öptüğü için nefes alma ihtiyacıyla kıvrandım. Bunu hiç istemesem de dudaklarımızın temasını koparmıştım.

Aldığım hızlı nefeslerle göğüs kafesim hareket ederken Gurur, bir türlü gözlerini dudaklarımdan ayırmıyordu. Öpülmekten hafifçe şişen dudaklarımı görüş açısından çıkarmak için başımı eğdim. "Bana şöyle edepsizce bakıp durma."

İçimi titreten o erkeksi gülüşünü duydum. "Edepsiz sayılacak hiçbir şey yapmadım... Henüz." Aklıma gelen müstehcen senaryolarla omurgamdan aşağı ılık bir his yayılmıştı.

Gurur dikkatli bir şekilde pansumanımı yaptıktan sonra elbisemin tüm düğmelerini yeniden kapattı. Çantayı toplayarak ondan istediğim gibi beni uyutmak için yatağa girdi. Sağ tarafıma geçmişti çünkü sol omzumdaki yaraya temas etmek istemiyordu. Kolunu belimin altından geçirip beni yavaşça göğsüne çekerken diken üstündeydi. Canımı yakmaktan endişe ediyordu.

Başımı onun ateş gibi olan göğsüne yasladığımda burnuma gelen ferah kokusuyla iç çektim. Onda en sevdiğim şeylerden biri de deniz esintisini andıran parfümünün o güzel kokusuydu. Gurur'un parmakları saçlarımın arasında gezindiğinde bu bana masaj gibi geliyordu. "Uyu hadi," diyen o sıcak sesini duydum. "Dinlenmen gerekiyor."

Gözlerim kendiliğinden kapandığında dudaklarını saçlarımın tepesinde hissetmiştim. Kokumu uzun uzun içine çekmesi benim için tarifi olmayan bir duyguydu. Onun kollarında uykuya daldığımda Gurur saçlarımla oynamayı hiç bırakmamıştı. Belki de ben uyuduğumda bile parmaklarını saçlarımdan çekmemişti. Saçlarımı sevdiğini bir kez daha anlayarak uykuya teslim olmuştum.

Uyandığımda hava kararmıştı ve Gurur yanımda yoktu. Çıplak ayaklarla odadan çıkınca mutfaktan güzel kokular geldiğini fark ettim. İçeri girdiğimde herkesin burada olduğunu gördüm. Aksa ve Asaf yemek masasının etrafındaki sandalyelerde oturuyordu ama birbirlerine zerre kadar bakmıyorlardı. Yine araları bozuk olmalı ki ikisi de birbirini görmezden geliyordu. Asaf telefonuyla meşguldü, Aksa ise aç gözlerle tüpün üzerindeki yemeğe bakıyordu.

Gurur beline bir önlük bağlamış, gömleğinin kollarını toplayarak salata için domates doğruyordu. Yemek tüpte pişerken yanına salata yapıyordu. Ne yazık ki bir tencere yemek yaparken yine mutfağın içinden geçmişti. Asaf burayı istediği kadar temizletsin, Gurur varken hiçbir yer temiz kalmazdı.

"Yemekte ne var?" Minik adımlarla yanına gidip doğradığı domateslerden küçük bir parça aldım. "Karnım çok acıktı."

Gurur domatesleri doğradıktan sonra marullara geçti. Marulun göbeğini soyup bana uzatırken başıyla kaynayan tencereyi gösterdi. "Sana sizin oraların karışık dolmasından yaptım. Sevdiğin gibi bol baharatlı," dediğinde yüzümde âdeta güller açmıştı.

"Sen bir tanesin."

"Bundan şüphen mi var?" İşini büyük bir titizlikle yapıp marulları doğrarken yoğun bir kibirle çenesini kaldırdı. "Senin kocanın bir eşi daha yok bu cihanda," dedikten hemen sonra o meşhur repliği dudaklarından döküldü. "Ben tek başıma bir ulusum, kimse benim dengim olamaz."

Aksi bir şey söylersem bir saat boyunca onu susturamayacağımı bildiğim için tek kelime etmedim. Sandalyeme oturup yemeğin pişmesini beklediğim esnada Asaf'ın korumalarından biri içeri girdi. Asaf, Gurur'un hazırladığı yemeği yemektense kendine dışarıdan bir şeyler söylemişti. Adam yemek paketlerini masaya bıraktıktan sonra mutfaktan çıktı, Asaf telefonu kapatıp yemekleri poşetten çıkarmaya başlarken hepimizi görmezden geliyordu.

Sadece bir kişilik, yani kendi için yemek söylemişti. Poşetten çıkardığı her şey tek porsiyonluktu. Gurur da sadece iki kişilik yaptığı salatayı iki tabağa koyup yanıma geldi. Tabaklardan birini benim önüme koydu, diğerini de kendi önüne bıraktı. Daha sonra ateşe bakmamaya çalışarak tüpü kapattı. Tencereyi masanın üzerine bırakıp kapağını açtığında gördüklerimle şoke olmuştum. Tencerede sadece iki biber, iki patlıcan ve iki de kabak dolması vardı.

"Koskoca tencerede pişen tek şey altı dolma mı?" diye sorduğumda Gurur büyük bir rahatlıkla tabağıma bir tane biber, kabak ve patlıcan dolması koydu.

"Bize yeter." Kalan üç dolmayı da kendi tabağına koyduktan sonra dolaptan yoğurt kutusunu çıkardı. Tabağımıza bir kaşık da yoğurt koyup yanıma oturmuştu.

Aksa boş tencereye bakıp gözlerini belerterek Gurur'a döndü. "Ben ne yiyeceğim?"

"Zıkkımın kökünü." Gurur mısır ekmeğini koparıp önüme koyarken kuzenime ters gözlerle bakıyordu. "Karşında hizmetçin yok senin." Aksa'yı sinir ederek ona dolabı gösterdi. "Karnın açsa kalk kendi yemeğini kendin hazırla. Ben bir tek karımın karnını doyurmaktan sorumluyum." Aksa'dan hiç hazzetmiyordu.

Aksa öğlen de bir şey yememiş olmalı ki midesi guruldarken son çare olarak Asaf'a döndü. "Şu deli kadar olamıyorsun." Yine Asaf'a kızacak bir şey bulmuştu. "Sadece kendini düşünmek yerine insan karısı için de bir şeyler söyler."

"Karım olduğunu şimdi mi hatırladın?" Asaf ona hiç bakmadan güler gibi bir ses çıkarıp bol etli yemeğini kaşıkladı. "Bu öğlen beni kocan olarak görmediğini söylerken çok inanarak konuşuyordun." Buna ne kadar

bozulduğunu gizleyerek umursamaz görünmeye çalıştı. "Madem öyle, ben de bundan sonra bir karım yokmuş gibi davranacağım."

"Ama karnım aç benim."

"Elin ayağın tutuyor, kalk yemeğini kendin hazırla." Asaf'ın bu çıkışıyla Gurur gülüşünü saklamak için başını eğmişti.

Ayağa kalkıp temiz tabaklardan birini aldım. Önce tabağa bir kaşık yoğurt koydum, daha sonra da tabağımdaki dolmalardan ikisini aldım. Kendime bir tane bırakıp ikisini Aksa'nın tabağına koyduktan sonra salatamdan da ona bölüştürdüm. Tabağı önüne koyup, "Afiyet olsun kardeşim," dediğimde Aksa tebessüm ederken Gurur homurdanmakla meşguldü. Artık ona nasıl kinlendiyse hazırladığı hiçbir şeyden Aksa'nın yemesini istemiyordu.

Dolmalarımdan ikisini Aksa'ya verdiğim için Gurur kendi tabağındaki iki dolmayı bana verdi. Birini yeniden onun tabağına koyup gülümsedim. "Kişi başına ikişer tane oldu, daha fazla istemiyorum."

"Sürekli başkalarını düşünmek yerine biraz da kendini düşün."

"Peki," dedikten hemen sonra mısır ekmeğimi Aksa'ya uzatmam Gurur'u delirtmişti.

"Ya sabır!" diye söylendikten sonra kendi ekmeğini de bana vermek zorunda kaldı. "Vur kafasına, al elinden ekmeğini, böyle bir saflık yok." Yine söylenmeye başlamıştı.

Karnımı doyururken kısa bir an Asaf'a baktım. "Köye indiğini duydum, orayı sevdin mi?"

"Pek sayılmaz." Köyde ne yaşadıysa kaşları usulca çatılmıştı. "Orada ağaçtan düşen birini gördüm. Sanırım aklında bazı sorunları vardı. Ayağa kalkmasına yardım edeyim dedim ama herif aval aval suratıma bakıp sinirlerimi bozdu." Yaşadığı bu olayı unutmak ister gibi başını iki yana salladı. "O piçi hatırlamak istemiyorum."

Daha fazla üzerine gitmeyip önüme döndüm. Sessizlik içinde yemeğimizi yedikten sonra sıra bulaşıklara gelmişti. Sol kolumu henüz kullanamadığımdan ben doğrudan elenmiştim. Asaf ise bu kulübede bizden bağımsız bir hayat yaşadığı için kendi boşlarını bir poşete basarak çöpe attı. Bunun dışında ilgisiz bakışlarıyla kimsenin bulaşığını yıkamayacağını belli ediyordu.

Gurur onun için yemek yapmadığından Aksa da sandalyesine yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. Bulaşıklar Gurur'a kalmıştı. Gurur hepimizin bakışları altında ayağa kalkıp mutfağın penceresini açınca kısık bir sesle inledim. Düşündüğüm şeyi yapmayacaktı, değil mi?

Dolma tenceresini alıp camdan dışarı fırlattığında Aksa şaşkınlıkla, "Ne yapıyor bu deli?" diye sordu. Asaf'la ikimiz bu olanlara hiç şaşırmamıştık çünkü Gurur'u ikimiz de iyi tanıyorduk. Onu tanıyan herkes bulaşıklardan kurtulma şeklini iyi bilirdi.

Gurur masanın üstünde ve tezgâhta bulunan tüm bulaşıkları sırasıyla camdan dışarıya fırlatmaya başlamıştı. "Onları dışarı atmak yerine yıkasana." Aksa ona kızarak gözlerini büyüttü. "O kadar kap kaşığı dışarı atarken insanın eli titrer."

Gurur doğrama tahtasını da camdan fırlatırken rahatlığıyla hepimizi sinir ediyordu. "Param var, yenisini alırım. Yıkadığım bulaşıkların derdi kimseye düşmez."

"Onları yıkamıyorsun, Gurur," diye sızlandım. "Hepsini imha ediyorsun, canım."

Haklılığını sonuna kadar savunurken yeşil gözleri muzipçe bakıyordu. "Hayır, bu da bir temizlik, hem de en kapsamlı olanından," demişti ki bir anda bakışları değişti. Tüm sinirlerinden arınmış gibi gevşerken gözlerini dahi kırpmadan beni izliyordu. "Sen az önce bana canım mı dedin?"

Asaf sesli güldü. "Hislerini artık saklayamıyorsun bile."

"Abi," diyen Ali içeri girince tüm gözler ona dönmüştü. Ali ise yüzündeki tuhaf ifadeyle bir tek Gurur'a bakıyordu. "Dışarıda hayırlı bir iş için gelen bir aile var."

"Anlamadım?" Gurur ve Asaf aynı anda konuşurken ilk yaptıkları şey kendi karılarına bakmak olmuştu. Gurur'un sert bakışlarının altında ezilmeye başlamıştım. O ise boş parmağıma bakıp dişlerini sıktı.

"Alyansını geri takacaksın!"

Asaf'ın hesap soran mavileri de cevap bekler gibi Aksa'daydı. "Dışarıda da karım olmadığını söylediysen bugün nişanını yaparız artık!"

Bir hışımla kapıya yürüyen Gurur küfrederek, "Karım için geldilerse hepsinin ecdadını sikerim!" diye âdeta gürledi.

"Benim karım için geldilerse ölümlerden ölüm beğensinler!" Aksa için gelme ihtimalleri bile Asaf'ı zıvanadan çıkardığı için o da mutfaktan çıkmıştı.

Bir süre Aksa'yla birbirimize şaşkınca baktıktan sonra biz de hemen kapıya yöneldik. Kulübeden çıktığımızda karşımızda yaşlı bir kadın ve adam görmeyi beklemiyorduk. Baston yardımıyla zor ayakta duruyorlardı. Akşamın bu saatinde buraya gelmek için tepeyi çıktıklarından ikisi de nefes nefese kalmıştı. Adam cebinden çıkardığı mendille alnındaki teri silerken zavallı kadın neredeyse düşecekti.

"Teyze, iyi misin?" Hemen yanına gidip koluna girdim. "Gel şöyle otur." Yardım ederek kulübenin eşiğine oturmasını sağladım. Onu içeri götürecektim ama titreyen bacaklarında bir adım daha atacak güç kalmamıştı.

Amcanın da eşiğe oturmasına yardım ettiğimde Aksa içeri girdi. Birkaç dakika sonra su dolu sürahi ve bakır bir bardakla geri dönmüştü. Onlara su doldurup sırasıyla ikisine de içirdi. Biraz soluklanana kadar onlara hiçbir şey sormadık. İkisi kendini toparlayınca Gurur onların karşısına dikildi. "Neler oluyor, Şehmuz amca?" diyerek yaşlı adamdan hesap sordu. "Ne hayırlı işi?"

Şehmuz denen yaşlı adam ter içinde kaldığından üzerindeki oduncu gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Başımıza geleni hiç sorma, oğlum." Tepeyi çıkmaktan nefesi kesildiği için elini sol göğsüne bastırıp hızlı hızlı nefesler aldı. "Biz de anlamadık ki başımıza geleni."

Gurur onun konuşacak durumda olmadığını görünce bakışlarını yaşlı kadına çıkardı. "Sevcan ana, sen söyle bari neler olduğunu."

"Bu rezilliğin neyini izah edeyim, Gurur." Kadın dövünür gibi dizine birkaç kez vurdu. "Bizim Hamza'yı sen de bilirsin," diyerek sudan birkaç yudum daha içti. "Bugün köyde sizin kızlardan birini görmüş olmalı. Tutturdu onu bana iste diye." Gurur ve Asaf gerim gerim gerilmeye başlamıştı.

Şehmuz amca ikisine yalvarmaya başlayınca üzülmediğimi söyleyemezdim. Gerçekten çok çaresiz ve mahcup görünüyordu. "Allah için ilişmeyin o garibe. Bizim oğlanın aklı yoktur, doğruyu yanlışı bilmez. Şu saat oldu, bize rahat vermedi, tutturdu onu bana isteyin diye." Geldikleri yolu göstererek yüzünü sıvazladı. "Bu yaşta düşürdü bizi yollara. Yarına hevesi geçer, gönlü olsun diye göstermelik kızı isteyelim dedik."

Gurur yerinde dikleşerek buz gibi bir sesle, "De bakayim bağa, sen buraya hangi kiz için geldun?" deyince az kalsın gülecektim. Sinirlenmeye başladığı için yine diğer kanala geçmişti.

Şehmuz amca da hangimiz için geldiğini bilmiyormuş gibi Aksa ile ikimize bakıp durdu. "Hangisi olduğunu söylemedi. Onu köyden buraya kadar takip ettiği için burada olduğunu söyledi."

"Ben bugün hiç köye inmedim," dedim safça.

"Ben de," diyen Aksa bazı cevapları arar gibi başını kaşımaya başladı. "İkimiz de köye inmediysek kim için geldi bu?"

Gurur'un derdi başkaydı. Etrafına bakarken bu karanlıkta Hamza'yı bulmaya çalışıyordu. "Nereyedur o piç?"

"Gurur, lütfen sakin olur musun?"

Her an silahına davranacakmış gibi sert bakarken bir küfür savurdu. "Sakinim da, ne kızacağum!" Sakin olmanın yakınında bile değildi.

Şehmuz amca yorgun dizlerine yüklenerek ayağa kalktı. "Hamza bizi önden gönderdi, o evde süsleniyordu. Birazdan burada olur."

Karı koca bir süre Gurur ve Asaf'a yalvarıp bu gece sorun çıkarmamalarını, bunun sahte bir kız isteme merasimi olacağını söylemişti. Onların kıvranışlarını görmek hoşuma gitmediği için içeriye aldım. Aksa da mutfağa girip çayı ocağa koymuştu. Gurur ve Asaf misafirlerimizin tam karşısına oturup onlara gergin dakikalar yaşatıyordu.

Aksa çayı demleyip buradaki herkese dağıttığında bile içerideki gerginlik dağılmamıştı. Bir süre sonra Ali içeri girdi. "Abi," derken gülmemek için kendiyle cebelleşiyordu. "Damat geldi."

"Ali senin gelmişini geçmişini sikeceğim! Ne damadından bahsediyorsun, orospu çocuğu!" Gurur ayağa fırlayıp Ali'nin boğazına yapışmamak için kendini zor tutuyordu. "İçeri al gelsin!"

Ali kısık bir sesle gülerek dışarı çıktı. Bizi çok bekletmeden Hamza dedikleri adam içeri girmişti. Gözlerimi dahi kırpmadan onu izliyordum. Kahverengi saçlarını jöle ya da saç spreyiyle yıkamış gibi saçları ıslaktı. İki yanından ayırdığı saçları ikinci bir deri gibi kafasına yapışmıştı. Kulağının arkasına da bir tane karanfil sıkıştırmıştı. Toy bir damadın utangaçlığıyla ela gözlerini süzüyor, arada ince bıyıklarını kıvırıyordu.

Her güldüğünde sarı dişleri ortaya çıkıyordu. Üzerindeki cırtlak yeşil gömleği ipekten olduğu için âdeta parlıyordu. Pantolonunu gömleğin üstünden karnına kadar çekip bir iple sıkıca bağlamıştı. Kemer niyetine kullandığı o kalın ipi sadece bağlamakla kalmamış, bir de fiyonk yapmıştı. Boynuna da kocaman bir sarı papyon takmıştı. Pantolonunun paçalarını yün çoraplarının içine koyan adam çok sıra dışı görünüyordu.

Elindeki o çiçekleri sanki mezarlıktan ya da birinin bahçesinden yolmuştu. Yürüyüp anne ve babasının tam ortasına oturduğunda çiçekleri sıkıca göğsüne bastırıyordu. Hepimiz soru sorar gibi ona bakıyorduk ama o, doğrudan kimseye bakmıyor, utangaçlığını sırıtarak gizliyordu.

Asaf'ın ona olan bakışları saf öfkeden oluşuyordu. Sıktığı dişlerinin arasından, "Yine mi bu lan!" diye bir şeyler söyledi ama ne demek istediğini anlamadım.

Aksa'yla birbirimize bakarken ikimizin de aklında tek bir soru vardı. Acaba Hamza hangimiz için buradaydı? Ordu'daki herkes Gurur Kalender'in karısına yanlış yapılmayacağını bilirdi ama köyün delisi buna dâhil değildi. Zavallı adam ne Gurur'un kim olduğunu biliyordu ne de bizlerin. Tam karşımızda oturup sırıtarak bize bakarken hangimizi istemeye geldiğini anlayamıyorduk.

"Piç kurusu, hiç açık vermiyor." Asaf kısık bir sesle konuşurken düşmanca bakışlarını Hamza'dan ayırmıyordu. "Bir türlü rengini belli etmediği için hangimizin karısına geldiğini anlayamıyorum."

Gurur avına kitlenen bir yırtıcı gibi Hamza'ya kurulmuşken sinirden dişlerini sıkıyordu. "Benimkine geldiyse deli falan dinlemem, ecdadını sikerim!"

"Gurur, saçmalama lütfen." Ilımlı bir sesle konuşup onu sakinleştirmeye çalıştım. "Zavallı adamın aklı başında değil, bir deliye karşı anlayışlı olmalıyız."

"O deliyse ben de deliyim Farah Hanım, bana karşı niye anlayış göstermiyorsun?" Yüzündeki her kas seğirirken tüm sinirini benden çıkarmak ister gibi bakıyordu. "Bu it karşıma geçip benden karımı isteyecek ve ben de buna göz yumacağım, öyle mi?" Kızgın bakışlarını tam karşısındaki adama dikti. "Soyunu kuruturum onun!"

"Beni istemeye geldiğini nereden biliyorsun?" Kısık bir sesle konuşup ona kuzenimi gösterdim. "Aksa için de gelmiş olabilir." Onu zapt etmek için elini sıkıca tutarken kulağına doğru eğildim. "Ayrıca Hamza doğru ve yanlışı ayırt edemiyor."

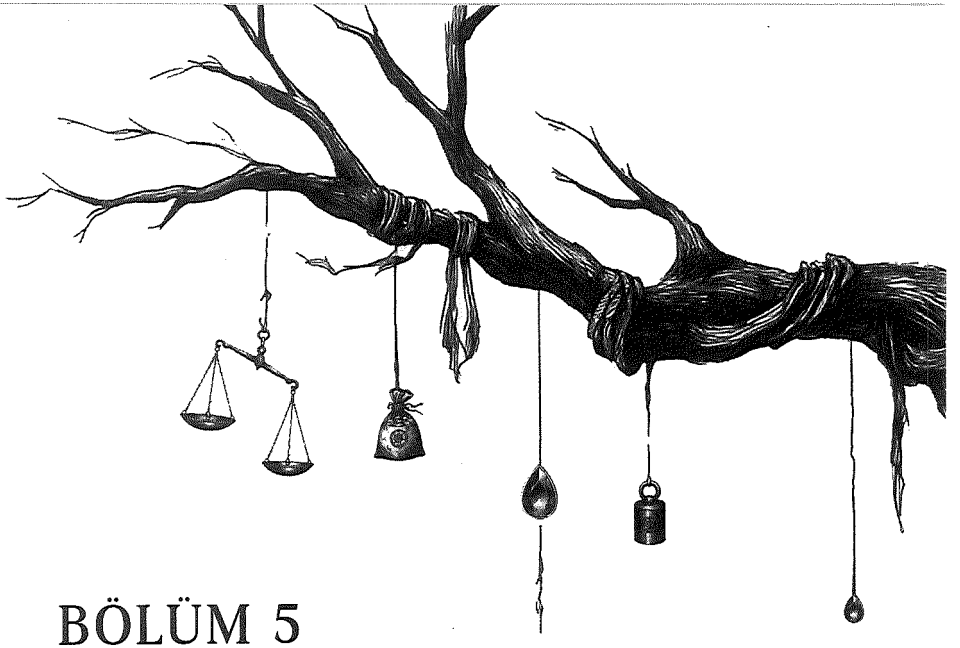
"Ne var bunda?" İnanamayan gözlerle bana bakarken bu sefer de köyün delisiyle aşık atmaya başlamıştı. "Biz de doğru ve yanlışı ayırt edemiyoruz. Benim cezai ehliyetim bile yok!" Bir tek, deliyle deliliğini yarıştırmadığı kalmıştı.

Aksa karşımızdaki tuhaf adama gülümseyip en tatlı sesiyle, "Hamzacığım," diyerek kocasını sinirlendirmeye başladı. "Hangimiz kahveni yapsın istersin?" Kahveyi kimin elinden içmek istiyorsa demek ki onu gözüne kestirmişti.

Hamza elindeki çiçeği sıkıca göğsüne bastırırken sapsarı dişlerini göstererek gülümsedi. Gurur ve Asaf pimi çekilmiş bomba gibi ona dikkat kesilmişken Hamza bizi gerçek anlamda dumura uğratmıştı. Heyecanlı gözleri her birimizin üzerinde gezindi ama bakışları hiç ummadığımız birinde durdu.

İşaret parmağını kaldırıp Asaf'ı gösterince şoke olmuştuk. Asaf içtiği çayı püskürterek çıkarırken Gurur kahkaha attı. "Verdim gitti."

Anlamadım?

BÖLÜM 5

KIZ İSTEME

"Sana olan sevgim dünyaya karşı değil, tüm dünyayı karşıma almakla aynı şey. Bu öyle bir aşktı ki senden gitmek istediğim anlarda bile kalbim ilk bana kırılırdı."

Hayatımda daha önce eşi benzerine rastlamadığım bir kız isteme merasimine tanık oluyordum. Herkes Hamza'nın ben ya da Aksa için buraya geldiğinden çok emindi. Ancak Hamza hepimizi şoke edecek bir şey yapmıştı. İşaret parmağını kaldırıp tam karşısına baktı ve stresten sıcak çayı yudumlayan Asaf'ı gösterdi.

Asaf içtiği çayı püskürterek çıkarırken Gurur'un keyfine diyecek yoktu. Gür bir kahkahayla, "Verdim gitti," derken âdeta katıla katıla gülüyordu. Hamza'nın buraya benim için değil de Asaf için geldiğini görmek onu tüm sinirlerinden arındırmıştı.

Burada gülen ve olanlara çok hızlı uyum sağlayan tek kişi Gurur'du. Hamza'nın anne ve babası dâhil bizler şaşkınlıktan suspus olmuştuk. Asaf ağır bir hareketle cebinden çıkardığı mendille dudaklarını silerken delici bakışları Hamza'nın üzerindeydi.

"Anlamadım?" Sesi buz gibi çıkarken olanları hâlâ idrak edememişti. "Kahveni benim yapmamı mı istiyorsun?" Kaşları tehlikeli bir hızla çatıldı. "Sebep?"

"Oğlum yanlışın olmasın?" Şehmuz amca mahcup bir ifadeyle ellerini ovuşturup Hamza'ya baktı. "Biz buraya kız istemeye gelmedik mi?"

"Evet, baba." Hamza tüm dişlerini göstererek sırıtırken işaret parmağıyla hâlâ Asaf'ı gösteriyordu. "Şu boya posa, cilveye edaya bak."

Gurur ve Aksa gülmekten neredeyse yerlere düşecekti. Asaf ise başını eğmiş kendine bakıyordu. "Ne diyor lan bu?" Sesi şaşkın çıkarken ciddi ciddi kıza benzeyip benzemediğini anlamaya çalışıyordu. Başını kaldırdığında keskin bakışlarını hızlıca hepimizin üzerinde gezdirip Hamza'da durdurdu. "Dilini ırkını siktiğim puştu, nerem kıza benziyor!"

Aksa kıkırdayıp omzuyla kocasının omzuna vurdu. "Ağzından da bal damlıyor gelin kızımızın."

Asaf hiddetli gözlerle karısına baktığında çenesinde bir kas seğiriyordu. Sesini tehditkâr bir boyutta alçaltıp çatık kaşlarla Aksa'nın gözlerinin içine baktı. "Daha fazla asabımı bozmanı tavsiye etmem!"

Aksa'nın gözleri muzırlıkla ışıldadığında kısık bir sesle, "Şşş," diyerek onu uyardı. "Böyle fevri davranarak taliplerini kaçırıyorsun." Hemen sonra başını geriye atarak şen bir kahkaha kopardı. "Düğününüzde halay başı olmazsam hatırım kalır."

"Siktir git!"

"Ben değil, sen gidiyorsun." Aksa ona Hamza'yı gösterirken ne kadar eğlendiğini saklayamıyordu. "Hem de gelin olup gidiyorsun."

"Düğününüz benden." Gurur eski dostunun sinirden kıpkırmızı olan suratına bakarak güldü. "Hiçbir masraftan kaçınmadan sana öyle bir düğün yapacağım ki köyün en gözde damadı olacaksın." Pot kırmış gibi dilini ısırdığında, "Ya da gelini," diyerek Asaf'ı delirtti.

"Şu saçmalığı kesin." Hemen ayağa kalkıp Hamza'ya kapıyı gösterdim. "Aileni de al git lütfen. Asaf bir kadın değil, olsa da sana vermem."

"Ne demek vermem?" Gurur yerinde dikleşerek ters bakışlarını bana çıkardı. "Karısı bile veriyor, sana ne oluyor?"

"O benim eniştem." Bunları söylerken Asaf'a karşı ne kadar savunmacı olduğumun farkında değildim. "Karısıyla bir olup ortalığı karıştırıyorsunuz. Rica ederim daha fazla gitmeyin onun üzerine."

Asaf o ikisine beni gösterip, "İçinizdeki tek akıllı bu kız," dediğinde Hamza sıkıca annesinin koluna yapıştı. Zavallı kadını sarsarken sabırsız gözlerle ona Asaf'ı gösteriyordu.

"Ana bana onu al."

"Kimi alıyor lan!" Asaf dizinin üzerine duran elini sıkarak sinirlerine hâkim olmaya çalıştı ama her an bir delilik yapabilirdi. "Belanı benden bulmadan siktir git şuradan yoksa deli falan dinlemeyeceğim!"

Sevcan teyze onun bir fenalık yapmasından endişelenerek kıvranan bakışlarını Asaf'a çıkardı. "Allah için görmezden gel bizim oğlanın taşkınlıklarını. O hep böyleydi, kurda kuşa âşık olur, sonra onu bana al diye tutturur." Gurur'u gösterip, "Tıpkı koçari gibi," deyince tüm gözler Gurur'a dönmüştü. Ne demek koçari gibi?

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açıldığında, "Gurur," dedim sorgularcasına. "Sen de mi böyle kız erkek demeden herkese âşık oluyordun?"

"Herkese değil, her şeye." Gurur sakince beni düzelttikten sonra küfreder gibi bir ses çıkarıp Sevcan teyzeye döndü. "Ana sen beni niye yanındakiyle karıştırıyorsun? Benim gönül meselemde bir tek ilkokul öğretmenim, erik ağacı, oyuncak arabam, Defne'nin bez bebeği, kendim ve Leyla vardı." Sadece canlılara değil, cansızlara da âşık olacak kapasitedeydi.

Onun aşk hayatında ne arasan varmış, diye düşündüğüm esnada Gurur buradaki herkese beni gösterdi. "Farah bu listede değil çünkü o benim kırmızı çizgim, derin mevzum." İstemsizce tebessüm ettim. Beni gençlik heveslerinin ve zorunlu ilişkilerinin dışında tutmasına sevinmiştim.

Gurur kendini savunma ihtiyacı hissederek omuzlarını dikleştirdiğinde gömleğinin yakasını düzeltti. "Geçmişte gerekli gereksiz her şeye gönlümü kaptırdığım doğru ama bunların içinde bir erkek hiç olmadı."

Aksa dehşete kapılarak ona baktığında gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "İlkokulda öğretmenine âşık olmayan çok az çocuk vardır. Egonun büyüklüğünü düşünürsek kendine âşık olman da şaşırtıcı değil." Birkaç kez yutkunarak gözlerini kırpıştırdı. "Erik ağacına nasıl âşık oldun ya da bir bez bebeğe?" Açıkçası ben de bunu çok merak ediyordum. Oyuncak arabayı da unutmamak gerek tabii.

Bir başkası olsa utanıp yerin dibine gireceği bir olayı, Gurur oldukça rahat karşılıyordu. Gülerek omuzlarını silkti. "Renkli bir aşk hayatım vardı."

Hamza konunun kaynamasına izin vermeyip hevesli bir sesle araya girdi. "Yüzükleri ne zaman takıyoruz?"

Daha fazla dayanamayan Asaf bir hışımla ayağa kalktığında gömleğinin düğmeleri gerilmişti. "Senin kör gözlerine sokarım!" diye hiddetlendi. "Kadın ve erkeği birbirinden ayırt edemiyor musun, lan!"

Şehmuz amca onun öfkesinden korkup endişelenerek, "Oğlum sakin ol," deyince Asaf hepten delirdi.

"Sakin mi olayım?" Sinirden boynundaki şah damarı nabız gibi atıyordu. "Elimden bir kaza çıkmadan şu piçi al götür." Ona Hamza'yı gösterip

yumruğunu sıktı. "Şu pişkinliğe bak, bir de sırıtıyor. Bıraksak beni sikecek, it!" dediğinde Gurur ve Aksa'nın gülüşleri birbirine karışmıştı.

Gurur ayağa kalktığında bıyık altından gülüyordu. Eğlenen haylaz bakışlarını Asaf'ın kızgın suratına çıkardığında onun öfkesiyle besleniyordu. "Düğünden önce gerdeğe girmeyi unut. Önce telinle duvağınla çıkacaksın bu evden," dediği an Asaf'ın yumruğu onun karnıyla buluşmuştu.

"Şu sikik çeneni kapat artık!"

Gurur'a vurduğunu görünce kafamdaki tüm şalterler attı. Kontrolsüz bir öfkeyle öne doğru yürüyüp sıktığım elimi tam Asaf'ın suratına geçirecektim ki arkadan bir kol belime dolanarak beni ondan uzaklaştırdı. Gurur tam zamanında beni yakalayıp sırtımı göğüs kafesine yaslamıştı. Çenesini omzuma yaslayıp bana baktığında yediği yumruğa rağmen kısık bir sesle gülüyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne mi yapıyorum?" Karnımdaki kolunu çekmeye çalışırken çatık kaşlarla Asaf'ı gösterdim. "Bu herifin suratını dağıtacağım. Ne cüretle sana vurur?"

Aksa hemen ayağa kalkıp Asaf'ın yanına dikildi. "Kocama vurursan ben de seninkine vururum."

"Kocan da vurmasaydı kocama!"

"Siz ikiniz bir sakin olacak mısınız?" Gurur beni sıkıca tutarak kollarının arasında sıkıştırdı. "Birbirinizle restleşmenizde bir sıkıntı yok ama bizden ne istiyorsunuz?"

"Baba, sevdiceğimi bana istesene." Hamza'nın yersiz çıkışıyla homurdanarak Gurur'un kollarının arasından çıktım. Biz neyin derdindeydik, bu herif neyin derdinde?

Vücudundaki tüm sinir parmak uçlarında toplanıyormuş gibi Asaf ellerini sıkıp sıkıp açıyordu. "Oğlum bak, çok pis belanı arıyorsun!" Sesi gırtlağından hırıltılı bir şekilde çıkarken gözünü dahi kırpmadan Hamza'ya bakıyordu. "Biraz daha böyle devam edersen etek giydirip seni bu köyde gezdiririm!"

Hamza gözlerini süzerek Asaf'a utangaç bakışlar atarken oturduğu yerde geniş geniş kasılıyordu. "Naz yaptığını biliyorum, utanma da gel şöyle yamacıma."

Gurur ve Aksa bir kez daha yüksek sesle gülerken Asaf ağız dolusu küfretti. "Amına koyduğum piçi, illa gel evveliyatıma kadar sik diyorsun!" Bir hışımla Hamza'nın üzerine yürüyüp yakasından tuttuğu gibi onu ayağa kaldırdı. O kadar çok sinirlenmişti ki vücuduna akın eden hayvansı güç yüzünden Hamza'nın parmak uçları yere değmiyordu.

"Zaten Yaradan vurmuş sana, bir de ben vurmayayım!" Son anda kendine hâkim olup ona bir zarar vermeden Hamza'yı sertçe bıraktı. "Kaybol gözümün önünden!" Eğer karşısında normal biri olsaydı Asaf'ı hiçbir güç tutamazdı ama söz konusu zihinsel engelli biriydi. Ne kadar sinirli olursa olsun ona vurmayı kendine yakıştırmıyordu.

Asaf onu bıraktıktan sonra elinden bir kaza çıkmasın diye dışarı çıktı. Hamza ise nasıl bir badire atlattığından habersiz Asaf'ın çıktığı kapıya büyülenmiş gözlerle bakıyordu. "Çok güçlü," diyerek iç çekti. "Öküzümüz yerine tarlayı bu sürer."

"Oğlum, Allah aşkına ağzından çıkanı kulağın duysun." Şehmuz amca onun yanına gidip Hamza'nın kolunu tutarken âdeta ona yalvarıyordu. "Bizi herkese rezil ettiğin yeter, artık evimize gidelim."

Hamza inat ederek yere daha sert basıp başını iki yana salladı. "Gelinimi almadan gitmem bir yere."

"Hamzacığım sen şimdi git, daha sonra yine gelirsin." Aksa onun yanına gidip kolunu sıvazlayarak tebessüm etti. "O zamana kadar Asaf da biraz sakinleşir, konuşup onu evlenmeye ikna edersin."

"Yarın gelsem olur mu?" Hamza düğün konusunda çok sabırsız olduğu için Aksa'ya yaklaştı. "Yarına kadar sakinleşir mi?"

"Sakinleşir." Bunu diyen Gurur'du. Bıyık altından sırıtırken Asaf'ın başına yeni sorunlar açmaktan çekinmiyordu. "Sen yarın sabah erkenden gel, kıyalım nikâhı."

"Böyle bir şey yaparsak..." Aksa bunu ciddi ciddi düşünerek baştan ayağa Hamza'yı süzdü. "Bu benim kumam mı olur?" Gözlerinin içi ışıldarken hemen Gurur'a döndü. "Lütfen bunu yapalım!" dediğinde Gurur yüksek sesle güldü. Bazı konularda bu ikisi çok sinir bozucuydu.

Misafirlerimizin çaylarını tazeleyip onları biraz daha ağırladık. Evlerine gitme zamanı gelince onları uğurlamak için hepimiz dışarı çıktık. Dışarıdaki koruma sayısının azaldığını hemen fark etmiştim. Burada sadece Gurur'un adamları vardı. Hamza ve ailesini yolcu ettikten sonra Gurur meraklı gözlerle Ali'ye döndü. "Bolatlı ve adamları nerede?"

"Adamlarını toplayıp gitti abi." Aksa'nın gözleri irice açıldığında daha o bir şey söylemeden Ali ona döndü. "İstanbul'a döndüğünü söyledi."

"Ne demek gitti?" Aksa bunu beklemediği için neye uğradığını anlamamıştı. Gece boyunca Gurur'la bir olup kocasıyla uğraşan o değilmiş gibi tüm keyfi kaçtı. "Hamza'yla olan şeyler yüzünden mi gitti? Asaf bu kadar alıngan biri değil."

"Bunun için gitmedi." Ali onun aklını başına getirmek ister gibi Aksa'nın gözlerinin içine baktı. "Eski karısından bir telefon geldiği için aceleyle gitti."

Kuzenimin yüzü bembeyaz kesildiğinde yutkunamadı. Asaf hâlâ eski karısıyla görüşüyor muydu?

Ali kuzenimin değişen yüzüne büyük bir keyif alarak bakıyordu. "Burada sürekli onu aşağılayan, alay eden ve ona nefret kusan bir kadın var. Diğer taraftaysa onu kazanmaya çalışan ve bir şeyleri düzeltmeye çalışan başka bir kadın var." Bir süre susup Aksa'nın bir şeyleri anlamasını bekledi ama daha sonra, "Sen olsan hangi tarafı seçerdin?" diye sordu. "Seni bilmem ama ben, beni iteni değil, kendine çekeni seçerdim."

Ali'nin söylediği her söz Aksa'nın yüzüne tokat gibi çarpmıştı. En küçük bir tepki bile vermeden öylece duruyordu ama tırnaklarını bacaklarına geçirmişti. Bakıldığında hareketsiz ve tepkisizdi fakat Asaf'ın gidişiyle Ali'nin sözleri onu çok sarsmıştı. Hiçbir şey söylemeden hepimize sırtını dönüp kulübeye girdiğinde Gurur çatık kaşlarla Ali'ye döndü.

"Senin derdin ne lan!"

"Bir derdim yok." Ali az önce söylediği şeylerden zerre kadar pişmanlık duymadan omuzlarını kaldırıp indirdi. "İş işten geçmeden önce aklını başına getirmeye çalışıyordum." Ona hak vermediğimi söyleyemezdim. Aksa'nın artık gerçekten biraz durup düşünmesi gerekiyordu.

Bir Ay Sonra

Son bir ayda Gurur'la her gün Ordu'da bir yeri gezmiştik. Sabah kahvaltıdan sonra kulübeden çıkıp akşama kadar dışarıda vakit geçiriyorduk. Birlikteyken zaman o kadar hızlı geçiyordu ki hiç sıkılmıyorduk. Gurur yanımda olmadığı zamanlarda köyün kızlarıyla vakit geçiriyordum. Omzum artık eskisine göre daha iyi durumda olduğu için sargı ve bandajları çıkarmıştım.

Yaram yavaş yavaş kapanmaya başlamıştı ama henüz tam olarak iyileşmediği için fazla zorlamamaya çalışıyordum. Ağır hareketlerde bulunmadığım sürece sol kolumu kullanabiliyordum. Ne yazık ki Asaf bir daha Ordu'ya gelmemiş, bunu yapmadığı gibi Aksa'yı da hiç aramamıştı. Eski karısı onu niçin aradı, Asaf o gece neden aceleyle İstanbul'a gitti, bilmiyorduk.

Aksa da onu arayıp sormadığı için bu konuda hiçbir şey öğrenememiştik. Aksa olanlar umurunda değilmiş gibi davranıyordu ama umursuyordu. Bizim yanımızda her şey yolundaymış gibi rol yapıyordu ama her yalnız kaldığında uzaklara dalıp gidiyordu. Trajikomik olan şeyse Aksa'nın yeniden temiz birine dönüşmesiydi. Asaf'ın artık buraya gelmeyeceğinden emin olunca o kirli hâlinden çıkıp sonunda banyo yapmıştı.

Tüm kirli kıyafetlerinden kurtulup yenilerini almıştı. Evet, yine odasını ve etrafını dağıtıyordu çünkü genel olarak pasaklı biriydi. Ancak bir zamanlar tanıdığım o Aksa gibi kendine bakıyor, giyim ve kuşamına özen gösteriyordu. Asaf yanında olmadığı için yemek yerken bilerek üzerine dökmüyordu. Ne yazık ki yamuk saçlarında değişen hiçbir şey yoktu. Aksine, kuaföre gidip saçının kısa tarafını biraz daha kısaltmıştı.

Köydekiler bile ona yamuk saçlı kız demeye başlamıştı. Ne zaman köye insem onu da yanımda götürdüğüm için artık Aksa'yı da tanıyorlardı. Asaf'tan tamamen kurtulmadan saçlarının kesimini düzeltmeyeceğini biliyordum. Hamza ise ilk iki hafta boyunca her gün kulübeye gelip Asaf'ı görmeyi ummuştu. Onun dönmeyeceğini anlayınca tüm umutları tükenmişti. Nihayet buraya gelmeyi bırakmıştı.

Annem ve babama gelirsek... Onlarla neredeyse her gün konuşuyordum. Benim ısrarlarım üzerine babam buraya gelmemişti ama bir ay önce buraya yüz adamını göndermişti. Babamın beni koruması için en iyi adamlarını göndermesi Gurur'u delirtmişti. Bunu kendine bir hakaret olarak gördüğü için çok sinirlenmişti.

Babamın bu hamlesi ona karısını bile koruyamayan bir adam gibi hissettirdiği için küplere binmişti. *"Karımı korumak için onun adamlarına ihtiyacım yok!"* diyerek az kızmamıştı.

Babamın adamlarını geri göndermeye kalkışmıştı ama buna izin vermemiştim. Bunu yaparsa babamdan yeni bir atak geleceğini bildiğim için Gurur'a engel olmuştum. Babamın içi böyle rahat edecekse o zaman tamam, gönderdiği adamlar benimle kalabilirdi. Zor olmuştu ama Gurur bir şekilde o adamları görmezden gelmeye başlamıştı. Bunun dışında herhangi bir aksilik yoktu. Gurur benim için kulübenin bahçesine bir salıncak yapmıştı. Bu beni çok mutlu eden bir jestti.

Gurur şu anda içeride Salim Kaptan'la çay içip sohbet ediyordu. Ben de ağır hareketlerle salıncakta sallanıp telefonda takılıyordum. Esvet'in WhatsApp'tan açtığı ***Genetik Karma*** grubunda kuzenlerimle yazışıyordum. Esvet'in üç haftadır yurt dışında olduğunu bile daha yeni öğreniyordum. Gruba yazana kadar bundan haberim olmamıştı.

"Esvet, yurt dışında ne işin var?" diye yazıp gönderdim.

Yukarıda *Esvet yazıyor* yazısıyla bakışırken Nihat'tan yanıt geldi. ***"Hanımefendi burada çok sıkılmış, tatile çıktı."***

"Umarım hiç dönmez." Bunu yazan Kılıç Aslan'dı.

Esvet'in mesajı geldi. ***"Evdeki yabanilerden gına geldi kuzen, bir süre Amerika'dayım."*** Hemen ardından bir fotoğraf atıp Kılıç Aslan'ın son yazdıklarına atıfta bulundu. ***"Belki de hiç dönmem, yeni sevgilim nasıl?"***

Aksa salıncağımın bağlı olduğu ağacın gölgesinde oturduğu için gözlerini büyüttü. "Yuh!" dedi hayretle. O da şu anda Genetik Karma grubundaki mesajları okuduğu için şaşkınlıkla bana bakıyordu. "O manyağın attığı fotoğrafı gördün mü?" Görmemem mümkün değildi.

Esvet'in attığı son fotoğrafla grup bir anda sessizleşmişti, muhtemelen herkes bizim gibi şaşkınca ekrana bakıyordu. Fotoğrafta Esvet kendi gibi güzel bir kızla dudak dudağaydı. Ne yazık ki konu Esvet olunca hiçbir şey beni şaşırtmıyordu. Aksa bana fotoğrafı gösterip, "Kuzenin kadınlardan mı yoksa erkeklerden mi hoşlanıyor?" diye sordu. "Dün gruba attığı fotoğrafta da bir erkekle öpüşüyordu."

"Bu hareketleri birinden intikam alır gibi ölçüsüz. Sanki birine çok sinirlendiği için tüm bu şeyleri yapıyor."

Esvet'in attığı fotoğraftan sonra ekranda bir yazı belirdi. *Kılıç Aslan, Genetik Karma grubundan ayrıldı.*

Esvet, Kılıç Aslan kişisini ekledi.

Kılıç Aslan, Genetik Karma grubundan ayrıldı.

Esvet, Kılıç Aslan kişisini ekledi.

Esvet bir türlü onun gruptan çıkmasına izin vermeyince Kılıç'ın yazdıkları fazla tersti. ***"Şu siktiğim gruba beni ekleyip durma!"***

Esvet, ***"Üçüncü kez çıkarsan bir daha yalvarsan da seni gruba almam,"*** diye yazdı.

"Çok da sikimdeydi!"

Yüzümü buruşturarak hemen tuşlara bastım. ***"Şu grupta bir daha küfrederseniz bu sefer ben çıkarım."***

Aksa, ***"İskender hangi cehennemde?"*** diye sordu.

Nihat önce alnına vuran bir adamın *gif*tini attı, daha sonra da, ***"Bugün onun nöbeti bizim biraderde,"*** diye yazdı. ***"Zaza ses ver, oğlum evden çıkalı kaç saat oldu. Yine nezarete mi düştünüz?"***

"Kapalı cezaevlerinden birinin önündeyiz," diye cevap verdi Zaza. ***"İskender Ağa bizi yine kodese tıktırmasın diye onu buraya getirdim."***

"Neden?" diye sordu Aksa. ***"Onu neden bir cezaevine götürdün?"***

"Hapishanelerin ne kadar kötü bir yer olduğunu ona göstermek için! Ama bu mal herif içeri girmek ister gibi bir saattir iç çekerek cezaevinin kapısına bakıyor." Zaza'nın yazdıklarına Aksa ile aynı anda güldük. İskender'i oraya götürmek büyük bir hataydı.

"O herif içeri girmenin bir yolunu bulmadan hemen onu uzaklaştır oradan," yazdı Nihat. ***"Adamı hep olmak istediği bir yere götürürken aklından ne geçiyordu?"***

"Ya ne yapsaydım?" diye yazan Zaza'nın mesajı iğneleyiciydi. *"Senin yaptığın gibi onu bir pavyona mı götürseydim?"*

"O yaptığın çok büyük bir yanlıştı, kuzen." Esvet'in yazdıklarını okuyunca Nihat'a kızdığını düşünmüştüm, ta ki yeni mesajını okuyana kadar. *"Ben de orada olmalıydım!"*

Esvet'in çılgınlıklarına daha fazla dayanamadığım için telefonu kapattım. Aksa o telefonla ne yapıyordu, bilmiyordum ama gruba yazmadığına emindim. "*Shop*," diye mırıldanınca neyden bahsettiğini anlamadım.

Esvet'in dünden beri farklı kişilerle gruba attığı fotoğrafları yakından inceleyip bana gösterdi. "O hırsız fotoğraflarla oynamış, dikkatli bakınca bu insanlarla alakası olmadığı çok açık." Telefonun ekranını görebileceğim bir şekilde tutup, "Şuna bak," dedi. "Yanındaki kadınla bir camın önünde duruyorlar ama yansımaları camda yok. Bu küçük oyunlarla kimi kandırdığını sanıyor?"

Kendimi tutamayıp güldüm. "Büyük ihtimalle Kılıç'ı, işe yaramadığını da söyleyemeyiz." Esvet'in bir nedenden dolayı Kılıç'a kızıp yurt dışına gittiği çok açıktı. Her gün kadın ve erkeklerle samimi fotoğraflar atıp Kılıç'ı sinir ediyordu. Hepsi bu da değil, Kılıç'ın kafasını da karıştırıyordu çünkü bir türlü Esvet'in hangi cinsten hoşlandığını anlayamıyordu. İkisinin arasındaki güçlü çekimi kimse inkâr edemezdi.

Aksa ayağa kalkıp elbisesinin arkasını silkeledi. "Köye iniyorum, geliyor musun? Sümbül ve diğer kızlarla çarşıya ineceğiz."

"Ben gelemem, Gurur'la denize açılacağız." Ona kulübeyi gösterdim. "Birazdan dışarı çıkar, istersen sen de bizimle gel."

Ağaca astığı çantasını alırken başını iki yana salladı. "Kocanla uğraşmaktansa kızlarla vakit geçirmeyi yeğlerim." Yanıma gelip yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Yaranı çok zorlama." Bunları söyledikten sonra gitti.

Nisan ve Yağmur'a baktığımda sesli söylememe gerek kalmadan Aksa'nın peşine takılmışlardı. Yanında olup en küçük tehlikeye karşı onu korumalıydılar. Salıncağımda sallanmaya başladığımda hafifçe esen rüzgâr beyaz elbisemin eteklerini uçuşturuyordu. Ali bir süredir bahçenin tenha bir yerinde telefonla konuşuyordu. Yanında Yalçın da vardı ve ikisinin yüz ifadesi fazla ciddiydi.

Bulunduğum yerde onları görebildiğim için sesimi biraz yükselterek, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Sesimi duyunca ikisi de konuşmayı bırakıp bana doğru gelmeye başladı. Yalçın içimi rahatlatmak için küçük bir tebessümle, "Endişelenecek bir şey yok, Farah Hanım," dedi. "Her zamanki şeyler."

Yalçın ona çarpmayacağım bir yerde durduğunda Ali arkama geçip beni sallamaya başlamıştı. "Çocuk gibisin, kaç gündür şu salıncağa yapışıp kaldın." Hem sallıyordu hem de beni azarlıyordu. "Her fırsatta şuna oturmakta ne buluyorsun, anlamıyorum." O da her fırsatta beni sallıyordu, hem de daha ben söylemeden.

"Birazdan Gurur'la denize açılacağız." Ali beni öne doğru her ittiğinde rüzgârı yüzümde daha çok hissettiğim için gülümsüyordum. "Sence orada balık tutar mıyım?"

Arkamda homurdanarak, "Sendeki bu şansla kesin deniz hıyarı tutarsın," deyince kahkaha attım. Gülmemin nedeni daha önce bunun başıma gelmesiydi.

Gurur ve Salim Kaptan kulübeden çıkınca Ali ve Yalçın yanımdan ayrılmıştı. Gurur'un yeşil gözleri beni bulduğunda dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Saçlarımın üzerine taktığım çiçekli tacı yeni gördüğü için bakışları bir süre saçlarımda oyalandı. Papatyalardan yaptığım tacı bana yakıştırmış gibi bakıyordu.

Gurur beni izlerken Salim Kaptan'ın ona attığı manidar bakışların farkında bile değildi. Büyülenmiş gözlerle bana bakması kalbimi eritiyordu. Yanıma gelip bana elini uzattı. "Hazırsan gidelim."

Elini tutarak salıncaktan inip ona kulübeyi gösterdim. "Teknede acıkırsak diye bizim için bir sepet hazırladım."

Gurur başını hafifçe omzuna doğru eğdiğinde gülüşünü saklamaya çalıştığını anladım. "Teknede de piknik mi yapacağız?" Yeşil gözlerindeki parıltılarla bana baktı. "Tecrit odasına bile sepetle geldiğini düşünürsek piknik yapmayı gerçekten çok seviyorsun."

"Evet, öyle." Onu bırakıp kulübeye doğru yürüdüm. "Denizin ortasında karnın acıkırsa seni neyle doyuracağımı düşünmek istemiyorum. Bu yüzden bir sürü yiyecek hazırladım."

"Balık tutarız."

"Umarım bu konuda benden daha yeteneklisindir," dedikten sonra kulübeye girdim.

Mutfak masasının üzerinde duran piknik sepetini alıp dışarı çıktığımda Gurur ve Salim Kaptan beni bekliyordu. Kasabaya ineceğimiz için kaptanı biz bırakacaktık. Tepeyi inerken Gurur sepeti bana taşıtmayarak elimden almıştı ama tembel herif kendi de taşımadı. Sepeti arkamızda bizi takip eden adamlarından birine vermişti. Salim Kaptan bizimle tepeyi inerken dizlerini tutunca yanına gittim.

"Amca iyi misin?"

"Yaşlandık artık gelin, bu yorgun bacaklar eskisi gibi değil." Bana tebessüm ederek yürümeye devam edince ona eşlik ettim.

Buraya geldiğim ilk gün herkese gösterdiğim o cazgırlığım artık yoktu. Son bir aydır Salim Kaptan'la daha çok vakit geçirdiğim için birbirimizi tanıma fırsatımız olmuştu. En azından artık benim burnu havada şımarık biri olduğumu düşünmüyordu.

Aşağıya inip arabalara geçerek kısa sürede yola çıktık. Yol boyunca Gurur ve Salim Kaptan'ın sohbeti hiç kesilmemişti. İkisinin arasındaki ilişki daha çok baba ve oğul gibiydi. Gurur gerçekten ona çok büyük saygı duyuyor ve onun tavsiyelerini dinliyordu. Salim Kaptan'ı kasabaya bıraktıktan sonra iskeleye gelmiştik.

Gurur tekne gezimizde kimsenin bizi rahatsız etmesini istemediği için tüm korumaları arabaların yanında bırakmıştı. Bundan gerisini yalnız devam edeceğimizi söyleyince ona zorluk çıkarmadım. Gurur, bir eliyle piknik sepetini tutarken diğer elinde sigarası vardı. Onun yanında yürürken aramızdaki mesafe açılmasın diye adımlarını küçük atıyordu.

İskeleye doğru yürürken karşımıza çıkan balıkçılar *koçari* diyerek Gurur'a selam veriyor, ayaküstü onunla sohbet ediyordu. Gurur'la ilk kez denize açılacağım için kalbimde tatlı bir heyecan vardı. İskele boyunca uzanan yolda denizin tuzlu kokusunu solumuş, martıların şarkısını dinlemiştim. Sonra bir şey oldu, adımlarımı durduran, beni olduğum yere çivileyen ve nefesimi kesen bir şey...

"Gurur," diye fısıldarken gözlerimi dahi kırpmadan tam karşıma bakıyordum. Gördüğüm şeyin gerçekliğini sorgularken birkaç kez yutkunmuştum.

Baktığım şey bir tekneydi ama sıradan bir tekne değildi. Bembeyaz gövdesiyle suyun içinde süzülen bu teknenin beni bu kadar etkilemesinin bir nedeni vardı. Sanki bu tekne bana aitmiş gibi teknenin baş tarafında ***Haraf*** yazıyordu. Nefesim kaburgalarımın arasında sıkışmıştı. Bu ismi bir teknenin üzerinde görmek ayaklarımı yerden kesmişti.

Hepsi bu da değildi, çok daha fazlası vardı. Nazlı bir kuğu gibi suda süzülen teknenin yan tarafında bazı işlemeler vardı. Rüzgârın dansını andıran kıvrımlı ince çizgileri aklıma lodosu getirmişti. Bu teknede beni çağrıştıran bir ismi ve sembolü görmek beni çok etkilemişti.

"Beğendin mi?" Gurur'un ilgili sesiyle ona döndüğümde gözlerini dahi kırpmadan beni izliyordu.

Gözlerimin sık sık kaydığı tekneyi ona göstererek başımı salladım. "Çok güzel."

"Senin." Hızla Gurur'a döndüğümde basit bir şeyden bahseder gibi omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ali'den duyduğuma göre son gönderdiğim

doğum günü hediyen eline ulaşmamış, onun telafisi gibi düşün." Kısa bir an gözlerime bakıp tüm kalbiyle, "İyi ki doğdun, Farah," dedi. "Yeni yaşın hayatına tüm güzellikleri getirsin."

Hangisine daha çok şaşıracağımı bilemedim. Bana geçmiş bir doğum günü hediyesi almasına mı yoksa bu hediyenin bir tekne olmasına mı? Gerçek anlamda şoke olmuştum.

"Gurur," diye mırıldandığımda içimde fırtınalar kopmaya başlamıştı. "Kimse kimseye doğum günü hediyesi olarak bir tekne almaz."

"Sen alelade birinin kimsesi değilsin, Farah." Bana nasıl hissettirdiğinden habersiz gözlerinden taşan bir ışıkla beni izliyordu. "Nazlı karıma ne alsam az kalır."

Gülümseyerek tekneye doğru yürüdüm. "Bu şimdi benim mi?"

Bedenime sığmayan bir mutlulukla iskelenin kenarında durup elimi uzattım. Tekne, ona dokunabileceğim bir mesafede değildi ama istemsizce elim ona doğru uzanmıştı. Küçük bir çocuk gibi heyecanlı ve coşkuluydum çünkü bu bana Gurur'un hediyesiydi. Beni mutlu eden pahalı bir hediye olması değildi, Gurur'un beni düşünerek bunu almasıydı.

Bana küçük bir çiçek alsaydı bile aynı tepkiyi vereceğimi iyi biliyordu. Gurur'a döndüğümde elindeki telefonu hemen arkasına saklayınca neredeyse gülecektim. Yine fotoğrafımı çekiyordu, değil mi? Son günlerde gizli gizli o kadar çok fotoğrafımı çekmişti ki galerisi fotoğraflarımla dolu olmalıydı.

Küçük adımlarla yanına gidip karşısında durduğumda istemsizce hep gülümsüyordum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum." Yaşadığım heyecandan kelimeler boğazıma dizilip sesimi titretiyordu.

Gurur elindeki sepeti yere bırakarak telefonunu cebine koydu. Mutluluktan konuşacak durumda olmadığımı görünce gözlerinde haylaz ışıltılar belirdi. "Söylemen gereken şeyler şunlar: *Hediyene bayıldım, canım. Senin gibi bir adama sahip olduğum için çok şanslıyım.*" Kaşlarını yavaşça yukarı kaldırdı. "Eksiğim var mı?"

"Var," dedim safça. "Ben sana hiç canım demedim." Bir kez dışında.

Gurur kızar gibi bir ses çıkarıp burnumun ucuna hafifçe vurdu. "Sen de haklısın, bize hödükten başka bir şey dediğin yok ki."

Gülerek ileri atılıp parmak uçlarımda yükseldim ve yüzümü yüzüne yaklaştırdım. "Hediyene bayıldım, canım. Senin gibi bir adama sahip olduğum için çok şanslıyım."

"Şunu daha inanarak söyler misin, Nemrut'un kızı?" İri elleri belimi kavradığında sadece bana dokunmasıyla bile titredim. "Şimdi daha içten bir şekilde tekrar et."

Kollarının arasında dururken kıkırtıma engel olamadım. "Bana zorla söylettiğin şeylere gerçekten inanacak mısın?"

Başını eğip ikimizin yüzünü hizaladığında gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Şu zamana kadar bunu anlaman gerekiyordu. Dudaklarından çıkan her şeye çok kolay inanırım, Farah." Kalbim teklediğinde kollarının arasındaki titreyişlerim artmıştı.

"Sana sahip olduğum için kendimi şanslı hissetmediğim tek bir günüm bile yok." Kalbimden taşan sözcükler dudaklarımdan benden bağımsız dökülmeye başlamıştı. Burnumu onun burnuna sürterek dudaklarına karşı fısıltıyla, "Gurur," dedim. "Seni gerçekten çok seviyorum."

Dudağının köşesi kıvrıldı, mutluluğum bulaşıcı olmalı ki bedenlerimizin temasından ona geçiyordu. Ya da onu mutlu eden asıl şey dudaklarımdaki gülümseme ve ona olan bakışlarımdı. Uzanıp yanağına küçük bir öpücük kondurduktan sonra kollarının arasından çıktım.

Sabırsız adımlarla tekneye yürüdüğümde Gurur arkamdan, "Hepsi bu mu?" diye homurdanıyordu. "En azından iyi bir öpücüğü hak ediyordum." Etrafta bu kadar insan varken onu dudaklarından öpemezdim.

Gurur teknenin halatlarını çözerken sessizlik içinde onu izliyordum. Sarı saçlarına güzel bir ışıltı katan güneş tam tepedeydi. Beni kaybetmekten korkarcasına ara ara başını çevirip bana bakıyordu ve beni gördükçe yeşil gözlerindeki pırıltı daha da artıyordu. Halatları çözdükten sonra tekneye bindik. Gurur, kaptan köşküne geçtiğinde hemen arkasından onu takip ediyordum. Tekneyi o mu kullanacaktı?

İri parmakları dümeni kavradığında diğer eli motoru çalıştırdı. Sırtımı kapı kirişine yaslayıp onu izlerken bir tekneyi çalıştırmak onun için çocuk oyuncağı gibi görünüyordu. Tekne önce yavaşça titredi, sonra da masmavi suyun içinde süzülmeye başladı. Gurur tekneyi iskeleden çıkarırken beden dili rahat, dümene de hâkimdi. Bakışları ufka sabitlendiğinde gözlerinin yeşilinde kendinden emin birinin o kararlı tavrı vardı.

Onu yalnız bırakıp dışarı çıktım. Ben etrafta koşuşturup büyük bir heyecanla teknenin her yerini keşfederken Gurur benim kaptanlığımı yapıyordu. Tekneyi kullanması beni hiç şaşırtmamıştı, o kuzeyin oğluydu, deniz onun en büyük tutkusuydu. Buradaki tüm balıkçıları tanırken bir tekneyi kullanmak onun için zor olmamalıydı.

Gurur dümeni kullanırken ben de ayağımdaki ayakkabıları çıkardım. Tekne denizi ikiye ayırarak ilerledikçe kıyıdan uzaklaşıyorduk. Çıplak ayaklarla güverteye basarak teknenin uç kısmına, yani pruvaya doğru yürüdüm. En uçta durup denizin tuzlu kokusunu içime çekmeye başladım. Kollarımı iki yana açtığımda esen rüzgâr saçlarımı ve beyaz elbisemin eteklerini uçuşturuyordu.

Bedenimi rüzgâra teslim ederken gözlerim kendiliğinden kapanmıştı. Sanki deniz ve rüzgârla bütünleşiyordum. Bu öylesine güzel bir histi ki özgürleştiğimi hissettim. Tuzlu havanın esintisi tenime değdikçe biraz ürperiyordum ama bu hissin son bulmasını da istemiyordum. Başımı çevirip arkaya baktığımda gözlerim Gurur'un bakışlarıyla kesişti. Dümende olmasına rağmen gözlerindeki o yoğun aşkla beni izliyordu.

Dudaklarının köşesi hafifçe yana kıvrıldığı için gülümsemesi belirsizdi ama gizli tebessümünün parıltısı gözlerine yansıyordu. Etrafında olduğum anlarda gözlerini benden alamıyordu. Ona gülümseyerek önüme döndüm ve kollarımı daha da açtım. Gurur'un varlığı bana kendimi kuş gibi özgür ve güvende hissettiriyordu. Onun yanında dünyanın ne kadar karanlık bir yer olduğunu unutuyor ve yarınlara daha umutla bakıyordum.

Bir süre sonra tekne artık açık denizin ortasındaydı. Yumuşak dalgaların arasında hafifçe sallanıyordu. Gurur motoru en düşük vitese aldığında yanıma gelmeye hazırlandığını anladım. Tekneyi rüzgârın akışına bırakarak dümenden çıkmıştı ama elinde iki olta ve bir kova vardı. Yanıma gelip oltalardan birini bana uzatırken bakışlarında apaçık bir meydan okuma vardı.

"Balık tutmak sabır ister, o kadar dayanacağından emin değilim."

Oltayı alırken bu konuda rekabete girmekten kaçınarak gülümsedim. "Sabırdan yana sorun yok ama balık tutmak konusunda kendime hiç güvenmiyorum." Babamla ne zaman denize açılıp balık tutmaya çalışsam oltama hep saçma sapan şeyler takılırdı.

İpin ucundaki kancaya yem takıp suya attıktan sonra oltalarımızı teknenin yanındaki yuvaya sabitledik. Gurur elektronik çakmakla sigarasını yakarken ben de teknenin kenarında durup ona denizi gösterdim. "Hava çok güzel, biraz yüzelim mi?"

Sigaranın dumanını içine çekerken sol omzumu gösterdi. "Henüz yüzeceğin kadar iyileşmedin."

"Yüzmek sadece kollarla yapılan bir şey değil." Başımı omzuma yatırarak baştan ayağa onu süzdüm. "Denizde bana eşlik edersen omzumu fazla zorlamam." Bakışlarımı yüzüne çıkardığımda ifadem iğneleyiciydi. "Ama sen benimle denize girmezsin, değil mi? Bunu yapman için önce üstünü çıkarman gerekecek." Ve o, benim yanımda hiç soyunmazdı.

"Neyi ima ediyorsun?" Gurur işi alaya vurarak tek kaşını yavaşça yukarı kaldırdı. "Yanında soyunmamı mı istersin?" Beni utandırmaya çalışarak onun için tatsız olan bir konuyu kapatmak istiyordu.

"Evet," dememi hiç beklemiyordu ama onu şaşırtarak bunu söyledim. "Dört yıldır evliyiz ama benim yanımda hiç üzerini değiştirmedin." Meraklı bakışlarım kısıldı. "Benden ne saklıyorsun, Gurur?"

Ne söylemeye çalıştığımı çok iyi anlamasına rağmen alaycı tavrını sürdürdü. Sırtını teknenin kenarındaki demirlere yaslarken umursamaz görünmeye çalışıyordu. "Bir şey sakladığımı da nereden çıkardın?" Parmaklarının arasındaki sigarayı etli dudaklarına yaklaştırıp dumanı ciğerlerine çekti. Bunu yaparken gözlerini bir an olsun benden ayırmıyordu.

İçine çektiği duman, dudaklarının arasından süzülürken kirpiklerini hafifçe titretmişti. "Yanında soyunmamamın tek nedeni fazla utangaç olman." Omuzlarını hafifçe kaldırıp indirdi. "Sakladığım bir şey yok."

"Öyleyse gömleğini çıkarmayı sorun etmezsin, değil mi?" Bunu ona sorarken aramızda altı adımdan fazlası vardı. Üzerine giderken tepkisini kestiremediğim için aramızdaki mesafeye güveniyordum. "Pantolon kalsın, sadece gömleğini çıkar."

Omuzlarının hareketinden gerilmeye başladığını anladım. Yüzündeki eğlenen ifadesi kaybolduğunda son derece ciddi bir şekilde bana bakıyordu. "Bunu neden istiyorsun?"

"Biz evliyiz, Gurur." Bir konuda ona baskı kurarken sesimi oldukça yumuşak çıkarmaya çalışıyordum. "İstediğimde seni üstsüz görebilmeliyim."

"Ben de öyle." Bu olaydan sıyrılmanın tek yolu beni utandırmaktan geçtiği için üzerimdeki elbiseyi gösterdi. "Çıkar onu."

Arkaya doğru adımlar atarak başımı iki yana salladım. "Bunu yapmayacağım."

"Kendin yapmadığın bir şeyi benden isteme."

"Ama sen bana kıyasla daha arsız ve utanmazsın."

Gözlerimin içine derin bir kinayeyle bakıp, "Her konuda değil," demesiyle yutkundum. Sırtında ne saklıyorsa onu utandıran tek şey buydu.

Kendime düşünme payı vermeden aklımdaki soruyu patavatsız bir şekilde sordum. "Leyla'yla birlikte olurken gömleğini çıkarmıyor muydun?"

Ona Leyla'yı hatırlatmamla Gurur'un tüm keyfi kaçtığı için kaşları çatılmıştı. Sert bakan gözlerinde ciddi bir uyarı vardı. "Farah, seni buraya Leyla kompleksini konuşmak için getirmedim. Tek istediğim karımla biraz zaman geçirmek."

Kendimi savunma ihtiyacı hissederek, "Leyla kompleksim yok," dediğimde soğuk ve keyiften uzak bir şekilde güldü. Gülüşünün ne kadar yapmacık olduğunu görebiliyordum.

"İnan bana Leyla kompleksin olduğunu senden daha iyi biliyorum. Yanında onun adını geçirmediğimde bile kendini onunla kıyasladığının farkında değil miyim sanıyorsun?" Boğazım düğümlenirken sözlerine karşılık olarak tek kelime edemedim.

"Kurtul artık şu kuruntularından, Farah." Bunu söylerken sesi rica eder gibi çıkmıştı. Bulunduğu yerden sigarasını içerek beni izlerken sıkıntıyla soludu. "Leyla geçmişte kaldı, sürekli onunla neler yaptığımı düşünme. Ne yaşandıysa hepsi geçmişte kaldı. Benimle yeni bir sayfa açmak senin için bu kadar mı zor?"

Normalde ısrarcı bir kadın değildim. Uzatma dediklerinde uzatmaz, sus dediklerinde susardım. Ancak bu sefer bir konuda ısrarcı olarak üzerine gitmeyi sürdürdüm. "Soruma cevap vermedin." Gözlerinin içine bakarak üzerindeki gömleği gösterdim. "Onunla birlikte olurken gömleğini çıkarmıyor muydun?"

Bana hiç göstermediği sırtını Leyla'nın görüp görmediğini bilmek istiyordum. Bir konuda haklıydı, bende Leyla kompleksi vardı ama bu kompleksi öylece edinmemiştim. Evliliğim boyunca ölen bir kadının hayaleti aramızdan hiç çekilmediği için ister istemez bazı kompleksler edinmiştim. Gurur bana kızıyordu ama beni bu hâle getiren de oydu.

Leyla'nın intikamı için benimle evlenmişken kendimi Leyla'yla kıyaslamamamı nasıl beklerdi? Leyla'nın konusunu açarak canını yeterince sıkmışken bir de üzerine sorduğum soru onu iyice kızdırmıştı. Kaşlarının kavisi çatıldığında sadece sert bakışlarıyla bana durmam gerektiğini anlatıyordu. Ancak ben durmayıp üzerine gitmeyi sürdürdüm.

Bu sefer daha açık sözlü davranarak, "Onunla sevişirken gömleğin üzerinde oluyor muydu?" diye sordum.

"Hayır!" dedi sertçe. Artık bu konunun kapanmasını istediği için farkında olmadan sesini yükseltmişti. Ters gözlerle bana bakarken çenesini sıkıyordu. "Gömleğimi çıkarırdım ama o anlarda ışıkları hep kapatırdım!" Bunları sesli söylemekten bile rahatsız olduğu için güverteden çıkıp kaptan köşküne doğru yürümeye başladı. "İnsanın tadını kaçırmakta üstüne yok!"

"Senin de bana karşı hiç tahammülün yok." Sırtıyla bakışırken dolan gözlerim, göz pınarlarımı zorluyordu. "Benim hakkımda istediğin her soruyu sorabiliyorsun. Çekinmeden geçmişimi kurcalıyor ve karşıma geçip her şeyi rahatlıkla dile getirebiliyorsun." Gözlerimden bir damla yaş süzülürken bu fevri hareketleriyle bana nasıl hissettirdiğinin farkında bile değildi. "Tepkinden korkup çekinmeden sana hiçbir şey soramıyorum." Adımları durduğunda öylece kalakalmıştı ama bana doğru dönmedi.

Gerilen sırt kaslarını izlerken hayal kırıklığı içinde, "Bu evlilikte soru sorma hakkım bile yok," diye fısıldadım. "Sanki senin kurma bebeğinim. Seni hiç sorgulamayan, işlerine karışmayan ve hayatını zorlaştırmayan kurma bebek..." İçim acıyarak akan bir damla gözyaşımı silsem de yerine yenisi akıyordu. "Bazen düşünüyorum, bana gelmenin nedeni sana sunduğum konfor mu?"

Gurur'un bana doğru dönüp bir şey söylemesini bekledim ama bunu yapmadı. Sadece bir süre öylece kaldı, daha sonra da yürümeye devam ederek kaptan köşküne girdi. Bana iyi hissettirecek hiçbir şey söylememişti. Hüsrana uğrayarak önüme dönüp teknenin kenarına yaklaştım. Demirlere tutunarak yukarı çıktım ve bir bacağımı dışarı uzattım. Kendimi toparlamak için biraz yüzmek istiyordum.

Önce üzerimdeki elbiseyi çıkarmak istedim ama bunu yapmaktan vazgeçtim. Ben onu üstsüz göremiyorsam o da beni görmeyi hak etmiyordu. Yüzmeyi sevdiğim için tam denize atlayacaktım ki arkadan bir kol belime dolandı. Bir anda geriye çekildiğimde daha ben ne olduğunu anlamadan kendimi Gurur'un kucağında bulmuştum. Geri dönmüştü.

Aşağıya inmek için çırpındığımda beni daha sert göğsüne bastırdı. "Benim için bir konfor alanı değilsin!" Başını iki yana sallayarak beni inciten düşünceleri aklımdan çıkarmaya çalıştı. "Farah, istediğim şey parmağımda oynatacağım bir kukla olsaydı dışarıda sürüsüyle bulabilirdim."

Yavaşça beni ayaklarımın üzerine bıraktığında tam karşımda duruyordu. Artık aramızdaki tüm sorunlara açıklık getirmek istediğini görebiliyordum. "Sana kapılmamın nedeni her şeyi kolaylaştırman veya uysallığınla bana sağladığın konfor değil."

Bana yaklaşıp çenemi tutarak başımı kaldırdı. İki parmağının arasına sıkıştırdığı çenemi hafifçe okşarken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Huyun, suyun her şeyin benim gibi bir adama ters. Ben siyahsam sen kar gibi beyazsın." Parmakları çenemden süzülerek yanağımı buldu. "Kurdu bir tek yediği ayaz düşürür ve sen lodossun, yani sonumu getirecek o yegâne şey..."

Parmaklarının tersiyle yanağımı tüy gibi okşarken dudaklarıma karşı mırıldandı. "Normalde bir kadında nefret edeceğim çoğu şeye sahipsin ama ben o yönlerini bile seviyorum." Ondan duyduklarım yüreğimi ısıtıp ayaklarımı yerden kesiyordu. Gurur ise küçük bir tebessümle beni izleyip parmaklarını yüzümde gezdiriyordu. "Sende nefret ettiğim tek bir şey yok ama sevdiğim şeyler saymakla bitmez."

Ilık nefesi dudaklarıma çarparken artık bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak ister gibi, "Şimdi beni iyi dinlemeni istiyorum, sonra da sonsuza kadar bu konuyu kapatacağız," dedi. Sanırım artık konuşmaya hazırdı.

Gurur'un bakışları keskinleştiğinde yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Leyla'yı hiç sevmediğimi iddia ederek sana yalan söylemeyeceğim." Bir kez daha başını iki yana sallayarak kaşlarını yavaşça çattı. "Bende yalan olmaz, ne söylüyorsam gerçek odur."

Önce yüzümdeki eli benden uzaklaştı, daha sonra da kendi... Arkaya doğru iki adım atarak onu daha iyi görebileceğim bir mesafede durdu.

"Onu sevdiğim zamanlar oldu ama hepsi bundan ibaret değil. Bazen birbirimizi sevdik bazense nefret ettik. Onunla yaşadığımız şey sıradan bir ilişki değildi."

Susarak bana nasıl zarar verdiğini ve bu evlilikte hiç söz hakkım olmadığını düşündüğümü nihayet anlamıştı. Ona geçmişi hakkında soru sormaya bile korktuğumu daha yeni anlıyordu. Bu yüzden tüm yasakları çiğneyerek benim için geçmişinin kapılarını aralamaya karar vermişti. Bunu yapmanın onun için ne kadar zor ve sancılı olduğunu biliyordum çünkü bahsi geçen kişi artık yaşamıyordu.

Gurur cebinden sigara paketini ve çakmağı çıkararak teknenin kenarında durdu. Ateşe bakamadığı için elektronik çakmakla sigarasını yakarken onu izliyordum. Sigaranın dumanını içine çekerek bakışlarını uçsuz denize çevirdi. "Onu ilk kez evinin bahçesinde görmüştüm. Ağır yaralıydım ve o, gecenin bir yarısı olmasına rağmen yağmurda ıslanıyordu." Kısa bir an omzunun üzerinden bana bakıp yorgunca gülümsedi. "Senin korktuğun yağmuru o çok seviyordu. Her konuda birbirinize o kadar terssiniz ki tek bir ortak noktanız yok."

Yeniden önüne dönüp denizi izlemeye başladığında çok düşünceliydi. "Onu ilk kez gördüğümde hiçbir şey hissetmedim çünkü yaralıydım ve düşündüğüm tek şey hayatta kalmaktı. Üç ay sonra gözlerimi bir hastanede açtığımda yine ilk gördüğüm Leyla olmuştu fakat o zaman bile hiçbir şey hissetmemiştim."

Omuz silktiğinde dudaklarında sahteliği anlaşılan bir gülümseme belirdi. "Daha on yedi yaşındaydım ve gönül işleri düşünmem gereken son şey bile değildi. Önceliğim hayatta kalıp Melek'i o yurttan çıkarmaktı." Tüm bunlar yıllar öncesine ait anılar olduğu için hatırlamak için zihnini zorladı. "Sanılanın aksine benim için Leyla'yı sevmek kendiliğinden olan bir şey değildi. Ailesi ölene kadar ona o gözle hiç bakmamıştım."

Denizin tuzlu rüzgârı parmaklarının arasındaki sigaranın dumanını titretirken Gurur iç çekti. "Ailesi hayatımı kurtardı diye öldü. Şeref gözünü bile kırpmadan onun anne ve babasını öldürdüğünde buna engel olamadım." O yılları hatırlamasıyla burnunun direği sızlamış gibi başını eğmişti.

"Babası son nefesinde kızını bana emanet etti. Hayatımı kurtarmasının karşılığında benden istediği tek şey bu olmuştu. Artık bakmam gereken sadece Defne'nin emaneti değildi." Sadece Melek'in değil, Leyla'nın da sorumluluğunu almak zorunda kalmıştı.

Omuzlarında dünyanın yükünü taşıyormuş gibi geniş omuzları içe doğru büküldü. "O günden sonra elimden geldiğince Leyla'nın yanında olup onu korumaya çalıştım. Ona karşı kendimi mahcup ve sorumlu hissettiğim için neye ihtiyacı varsa vermeye çalıştım. Kendimi buna o kadar şartladım ki

bir süre sonra her şey Leyla ve onun isteklerine dönüştü. Onu ilk ne zaman sevmeye başladım, biliyor musun?" Gözlerimin içine bakarak bir süre sustu fakat daha sonra yorgun bir nefesle dudakları aralandı. "Beni sevdiğini anladığımda..." Duyduklarım kaskatı kesilmeme neden oldu.

Leyla'nın ihtiyaçlarını hayatının merkezine koymuştu. Leyla'nın hislerine karşılık almaya ihtiyacı vardı ve Gurur da bunu yapmıştı. Onun için bu da karşılaması gereken bir ihtiyaçtı ama onun değildi, Leyla'nın ihtiyacı.

"Başlarda her şey oynamam gereken bir roldü," diyerek önüne döndü. Kollarını teknenin demirlerine yaslarken boş gözlerle denizin hırçın dalgalarını izledi. "Üstlendiğim rolü o kadar iyi oynadım ki bir süre sonra sadece Leyla'yı değil, kendimi de kandırmaya başladım. Sanki bir evcilik oyununun içindeydik."

Kirpikleri kapanırken yumduğu gözlerini açmadan derin derin nefesler aldı. Denizin tuzlu kokusunu içine çekerken, "İyi zamanlarımız da oldu, birbirimizi yıprattığımız anlar da," diye mırıldandı. "Onu hiç sevmedim diyemem, sevmiştim. Belki de kendimi sevmeye şartladım, bundan hiçbir zaman emin olamayacağım."

Yumduğu gözlerini aralayıp yeniden denizin maviliğine dalıp gitti. "Ama bazen ikimizin de canına tak ediyordu. O yeterince sevilmediğini düşünüyordu, ben de daha fazlası için çabalama gereği duyuyordum." Leyla'yla yaşadığı her şey bir bir gözlerinin önünde beliriyormuş gibi yüzü kederlenmişti. "Bir süre sonra aramızdaki şey eşine benzerine rastlamayacağın toksik bir ilişkiye dönüştü."

Yanında durup merakla, "Nasıl?" diye sorduğumda sesim yine çok kısık çıkmıştı.

"Bir ilişkide olmaması gereken her şey vardı, Farah." Gözlerimin içine endişe verici bir duyguyla bakıp, "Hem de her şey," deyince ürperdim. Bu da ne demekti?

Gurur detaylara çok girmeyerek üstü kapalı bir şekilde beni geçiştirdi. "Birimiz ayrılmak istediğinde diğeri hep ona engel oluyordu. Sikik bir döngünün içine girmiştik. Daha sonra ilişkimizi rayına oturtmak için farklı yollar aradık. Çift terapileri veya birbirimize daha çok zaman ayıracağımız etkinlikler." Umarsızca omuz silkti. "Madem birbirimizden ayrılamıyorduk, o zaman aramızdaki şeyi daha canlı tutmalıydık. Evlilik ve çocuk da bunlardan biriydi."

Anlatacakları bunlardan ibaretmiş gibi kollarını yasladığı demirlerden çekerek bana döndü. "Leyla'yla olan on bir yıllık ilişkimizde karşılıklı birbirimizi tükettik, yorduk ve bezdirdik. Bu konuda tek bir suçlu yoktu, ikimiz de kendimize göre haklı ve suçluyduk." Gurur'da en takdir ettiğim şeylerden biri de dürüstlüğüydü. Leyla burada değildi, yani kendini savunamazdı.

Gurur kendini bana daha iyi biri gibi göstermek için onu karalamıyordu. İkisinin de kabahatinin eşit olduğunu söylüyordu.

Uzanıp yüzüme gelen bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığında onu endişelendiren bir şeyler olduğunu görebiliyordum. "Leyla'yı o kadar değiştirip güzel huylarını bozan bendim. Aynı şeyleri sana da yapmaktan ödüm kopuyor." Üzerime eğilip yüzümü ellerinin arasına aldığında yalvarır gibi, "Sen hiç değişme, Farah," diye mırıldandı. "Bana rağmen hep böyle kal."

"Bir kadını değiştiren aldığı yaralardır, Gurur." Kadife gibi yumuşak bir sesle konuşup yüzümü avuç içine yasladım. "Yaranın büyüklüğüne göre insan değişim gösterir. Ben biraz küstüm çiçeği gibiyim, kırıldıkça içe doğru kapanırım. Kendimi sana kapatmamı istemiyorsan lütfen incitme."

Gurur fazladan bir saniye bile düşünmeden kesin ve kararlı bir şekilde, "Seni asla incitmem," dediğinde iç çektim.

"Kendimden bahsetmiyordum." Bakışlarımı gözlerine çıkararak, "Ailemi incitme," dedim. Bana verdiği zararları bile aşabilirdim ama aileme dokunursa bizi geri dönülmez bir yola sokardı.

Oltamdaki kıpırtıyı görünce heyecandan, "Balık!" diyerek hemen koşmaya başladım. "Bu sefer kesin bir balık tuttum."

Oltayı sabitlediğim yuvasından çıkarıp makarayı sarmaya başladım. Gurur beni izlerken yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Tüm bu mutluluk bir balık için mi?" O nereden bilsin ki denizde balık dışında her şeyi yakalamayı...

Makarayı sardıkça oltanın ucu denize doğru bükülünce gözlerimi büyüttüm. "Kocaman bir balık yakalamış olabilirim!"

Gurur benim aksime hiç heyecanlanmamıştı. Tuttuğum balığı görmek için yanıma geldiğinde buna neden bu kadar sevindiğimi anlamaya çalışıyordu. Makarayı biraz daha sarınca kancamın ucuna takılan şeyi gördüm. Dudaklarımdaki gülümseme kaybolduğunda suratım asılmıştı. Sandığım gibi büyük bir balık yakalamamıştım ama kocaman bir denizanası yakalamıştım.

"Şaka mı bu?"

Gurur benimle dalga geçme fırsatını kaçırmayıp başını geriye attı ve gür bir kahkaha kopardı. "Akşama bunu yeriz artık."

"En azından ben bir şey yakaladım." Kancayı denizanasından çıkarıp onu yeniden suya attım. "Bir Karadenizli olmana rağmen sen hiçbir şey yakalamadın."

"Kim demiş bunu?" Gurur böbürlenir gibi omuzlarını dikleştirerek bana kendi oltasını gösterdi. "Son on dakikadır oltamda bir hareketlenme var

ama önce sen bir şeyler yakala diye görmezden geliyordum." Yanımdan geçerek oltasına doğru yürüdü. "Nasıl balık tutulduğunu izle bakalım, bey kızı."

Oltayı yerinden çıkarıp makarayı sarmaya başladığında dua etmeye başladım. "İnşallah bir deniz kaplumbağasıdır."

Gurur bana doğru dönmedi ama gülüşüne engel olmadı. "Var mısın bahse?"

"Eğer tuttuğun şey yenilecek bir balık değilse bulaşıkları sen yıkayacaksın." Bir konunun altını çizerek işaret parmağımı ona doğrulttum. "Hiçbirini imha etmeden yıkayacaksın."

"Kabul," dedikten sonra bir an bana baktı. Yeşil gözlerinde bedenimi yakıp içimi titreten bir parıltı belirmişti. "Eğer tuttuğum şey yiyebileceğin bir balıksa öperim seni, Farah." Tek bir sözüyle omurgamdan aşağıya ılık bir his yayıldığında Gurur'un bakışları talepkârdı. "Hem dudaklarından hem de boynundan..."

Düşüncesi bile beni heyecanlandırdığı için yerimde kıpırdandım. Onun bakışlarının esiri olduğumdan elimi kolumu nereye koyacağımı bilmez bir vaziyetteydim. Son bir aydır Aksa hep yanımızda olduğu için elimi tutmaktan öteye gidememişti. Beni öpmek için ne zaman bir girişimde bulunsa ya Aksa ya da Ali bir yerlerden fırlıyordu. Bu onun canına tak etmiş gibi bakınca başımı salladım.

Kızaran yanaklarla, "Kabul," diyerek bahsi onayladım.

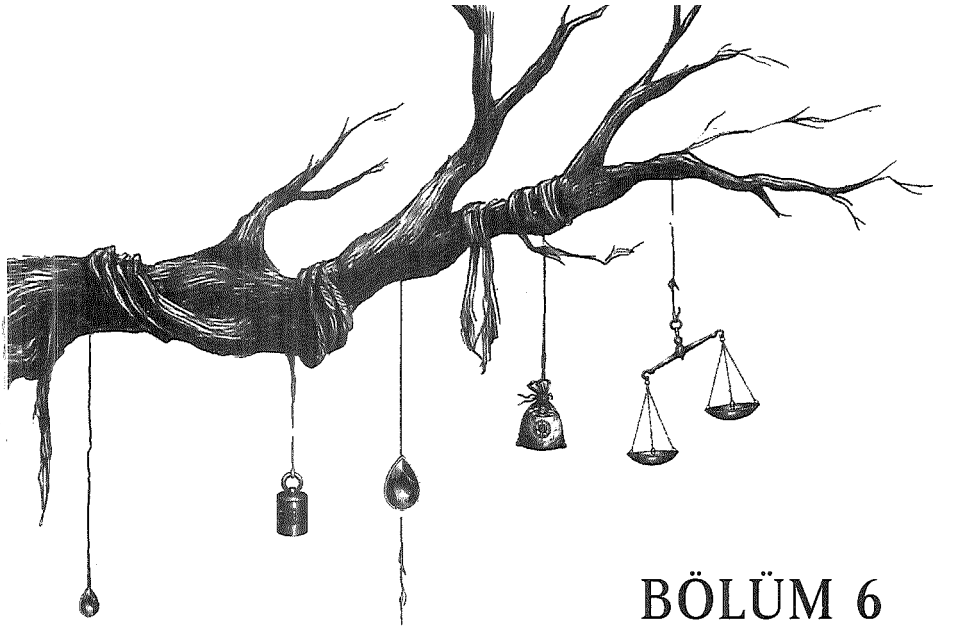
Gurur makarayı daha istekli bir şekilde sarmaya başlayınca elimi teknenin kenarına bastırdım. Başımı aşağıya eğip ne tuttuğuna bakıyordum. Saniyeler içinde sudan çıkardığı balığın büyüklüğüyle ağzım bir karış açılmıştı. Onunla bahse girerken iri bir balık yakalayacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. Bu balıkların benimle ne derdi olduğunu anlamıyordum.

Gurur koca balığı kancadan çıkarıp kovanın içine attığında sırıtıyordu. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Balığı temizleyip pişireceğim." Hemen kovayı alarak ondan uzaklaştım. "Hazır olunca sana haber veririm."

Arkamdan gülüşünü duyduğumda sesi eğlenir gibi keyifliydi. "Sözünü tutmamak için kaçmıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır." Hızlı adımlarım kaçtığımı ele veriyordu. "Yemekten sonra kazandığın bahsi talep edebilirsin." Belki o zamana kadar girdiğimiz küçük bahsi unuturdu.

BÖLÜM 6
TEKNE TURU

"Onun korktuğu o ateşin ta kendisi olduğunu hep biliyordum ama istediğinde ne kadar yakıcı olacağını bu geceden önce bilmiyordum."

Gurur tekneyi yeniden hareket ettirirken ben de onun tuttuğu balığı pişirmiştim. Kulübeden getirdiklerimi de sepetten çıkarıp ikimiz için güzel bir sofra hazırlamıştım. Yemeklerimizi yedikten sonra zaman o kadar hızlı geçmişti ki hangi ara akşam olduğunu anlayamamıştım. Gurur geri dönmeyi teklif etmişti ama ben bunu istememiştim. Bugün denizin ortasında, şehrin gürültüsünden uzak bir gece geçirmek istiyordum.

Tekne artık hareket etmiyordu, suda hafifçe sallanıp süzülüyordu. Kamaradaki iki battaniyeyi ve yastığı alıp güverteye sermiştim. Bu gece kocamla yıldızları izleyerek uyumak istiyordum. Henüz gecenin çok başında olduğumuz için Gurur bir şeyler içmek istedi. Bu yüzden mini dolaptan rakısını ve su şişesini güverteye getirmiştim. Yanına birkaç atıştırmalık koyarak onun için küçük bir çilingir sofrası hazırlamıştım.

Gurur rakıya doğru yürüdüğünde elini tutarak onu durdurdum. "Sen çakırkeyif olmadan önce yapmak istediğim bir şey var." Onu geminin uç

kısmına çekerek heyecanlı gözlerle bakmaya başladım. "Seninle bir filmde izlediğim o sahneyi gerçekleştireceğiz."

Gözleri hemen vücuduma kaydı. "Umarım sevişme sahnesidir."

"Ne? Hayır!" Elbisemin iki yakasını çekiştirip dekoltemi kapatmaya çalışmam onu güldürdü.

"Zaten hiçbir şey gösterdiğin yok, bari olanı kapatma."

Şalgam gibi kızarırken sinirlenmiş gibi yapıp koluna hafifçe vurdum. "Aklın fikrin hep sapıklıkta."

Gurur eskiden de fazla açık sözlüydü ama o zamanlar hiçbir şey bilmeyen bir aptal olduğumu düşündüğü için bazı şeyleri açıkça söyleyemiyordu. Şimdi onu tutan hiçbir şey kalmadığından her fırsatta kulağıma müstehcen şeyler fısıldayarak beni deli ediyordu.

İyice teknenin ucuna yaklaşarak ona sırtımı döndüm. "Bak şimdi, ben burada durup kollarımı iki yana açacağım ve sen de arkamda durup belimi tutacaksın. Tamam mı?"

"Sadece belini mi?"

"Gurur, başka bir yerimi tutarsan seni boğarım! Kalçalarıma da bakıp durma."

"Arkanda gözün yoksa baktığımı iddia edemezsin."

"Bunu anlamam için arkamı dönmeme gerek yok. Baktığını biliyorum."

"Bakmıyorum."

"Bakmıyor musun?"

Gülüşünü duydum. "Bakıyorum."

Derimin altı cayır cayır yanmaya başladığında ondan istediğim gibi arkadan bana yaklaştı. Kollarımı iki yana açtığımda doğrudan bana sarılmak yerine ellerini kalçalarımın iki yanına bastırdı. Bunun için ona kızmaya hazırlanıyordum ki dudaklarını kulağımın yakınına getirip, "Şşş," diye beni susturdu. "Sana sarılacaksam bu benim tarzımda olmalı." Sıcak fısıltısı kulağıma değdiğinde elleri yukarı doğru hareket etmeye başlamıştı. Titredim.

Gurur'un iki yanımda duran elleri elbisenin kumaşına sürtünerek yukarı çıkarken nefesimi tuttum. Ondan uzaklaşmıyor veya ellerini itmiyordum. Onun dokunuşlarına aç olan bedenim, ellerinin altında sarsılmıştı. Dudakları kulağımın çok yakınında olduğundan ılık nefesi kulağıma çarpıyor ama boynumun tamamında bir ihtiyaç beliriyordu. Dudaklarını boynumda gezdirdiği o büyülü anlardan biri daha yaşansın istiyordum.

Gurur'un parmakları kalçalarıma batarak yukarı tırmandıkça beklentilerim çığ gibi büyüyordu. Bu sıradan bir dürtüden çok daha öte bir duyguydu. Sanki bedenimin en mahrem odalarına sızacak o gizli anahtarı

bulmuş gibiydi. Elleri belime sürtünerek karnımın üzerinde durduğunda kulağıma değen dudaklarını hissettim. Beni tahrik edecek bir yavaşlıkta dudakları kulağıma sürtündü. Hangi noktalara dokunacağını çok iyi biliyordu.

Kulak mememi emdiğinde hızlanan nefes alışlarımı saklamanın bir yolu yoktu. Sıcak dudaklarını hissedince ellerimi karnımdaki ellerinin üzerine koydum ama onu itmek için değil. Ona dokunma ihtiyacı hissediyordum. Gurur ayartıcı bir şekilde kulak mememi emdikten sonra hafifçe ısırınca inledim. Dişlerinin baskısı bile fazla kışkırtıcıydı.

"Henüz yerine getirmediğin bir bahsimiz var, Farah." Boğuk fısıltısını duyduğumda dudakları, kulağımdan boynuma doğru inmeye başladı.

Boynumu öperek aşağıya inerken hiç acelesi yoktu. Dudakları boynuma sürtünürken karnımdaki ellerinden biri yukarı tırmanmaya başlamıştı. Dokunuşları altında titrerken martıların sesleri hızlanan nefesime karışıyordu. Sanki dalgaların ritmi kalbimin çarpıntısından daha büyük değildi. Gurur'un eli düz karnımdan yukarı çıkarak göğüslerimin çıkıntısında durdu. Ancak daha sonra elini biraz daha yukarı kaldırıp parmaklarını araladı.

Eli bir göğsümün üzerinde durduğunda avuç içinde göğsümün sertleşen tomurcuğunu hissediyor olmalıydı. Parmakları kayarak tam o sertliğe dokundu. İstemsizce sırtımı onun göğsüne yasladığımda yabancısı olduğum ama tuhaf bir şekilde tanıdık hissettiren ellerine kendimi bıraktım. Bir eli karnıma baskı uygulayıp hareketlerimi kısıtlarken diğer eli hiç rahat durmuyordu.

İlk kez göğüslerime yabancı bir el değiyordu ama bu rahatsız edici değildi. Aksine, karşı konulmaz derecede heyecan vericiydi. Gurur yüzünü boynumun çukuruna gömüp kokumu uzun uzun içine çekerken eli hâlâ bir göğsümün üzerindeydi. Dudaklarını boynumda hissetmemle gözlerim kendiliğinden kapanmış ve başım sol omzuma doğru düşmüştü. Boynumda ona alan açarken elinin hareketleri devam etsin istiyordum ama bunu açıkça ondan istemeye çekiniyordum.

Gurur meftunu olduğu boynumda kaybolup tutkulu öpücüklerini bırakırken eli tekrar hareket etti. Üzerimdeki elbisenin kumaşına sürtünen parmakları, göğsümün ucuna dokunarak daireler çizmeye başlamıştı. O dokundukça göğüs uçlarım daha çok dikleşip sertleşiyordu. Omurgamdan aşağıya yakıcı bir his geçtiğinde bacaklarımın arası titredi. Nabzım delicesine hızlanırken yükselen nefes alışlarımın sesi duyduğu tek şeydi.

Gurur elini açık yakamdan içeri daldırmıyordu veya karnımdaki eli eteğimin altına kaymıyordu. Bunu yapması için çıldırıyordum ama yapmıyordu. Sanki beni ürkütmeden yavaş yavaş dokunuşlarına alıştırıyordu. Boynumu morartacak bir şiddette emmeye başladı ve hemen ardından

okşadığı göğsümün ucunu parmaklarının arasına alıp sıktı. Sesli bir şekilde inlediğimde kendimi biraz daha ona yaslamıştım.

"B-belki de durmalıyız." Devam etmesini her şeyden çok istiyordum ama fazla hevesli görünmek istemiyordum.

Durmasını söylerken aslında blöf yapıyordum fakat Gurur bir anda durunca neye uğradığımı anlamamıştım. Önce göğsümdeki eli çekildi, daha sonra da karnımdaki... Boynumdaki dudakları da benden uzaklaşınca yaşadığım hayal kırıklığını tarif edemezdim. Gerçekten durdu mu?

Yavaşça ona doğru döndüğümde hüsrana uğradığımı gizleyemiyordum. Gurur ise koyulaşan ama aynı zamanda eğlenen gözlerle beni izliyordu. "Bu suratının hâli ne?" diyerek bana sataştı. "Yoksa hoşuna gitmedi mi?" Hoşuma gitmediği için değil, devam etmediği için suratımı astığımı iyi biliyordu.

Kendimi toparlamaya çalışarak derin derin nefesler aldım. Aklımı farklı şeylerle meşgul etmek için konuyu değiştirdim. "Şey... Benimle bir seans yapmak ister misin?" Bunu nasıl karşılayacağını bilmediğim için tepkisinden korkuyordum. "İşler yoluna girdiğinde her şeyi bırakıp psikolog olarak mesleğimi yapmak istiyorum."

Çekingen bakışlarımı onun gözlerine çıkarıp yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Sadece bir seans ama istemezsen yapmak zorunda değilsin." Gurur'un sessizliği beni tedirgin ettiği için stresten yine tırnaklarımı kemirmeye başladığımın farkında değildim.

"Senin yoğun bir klinik geçmişin var, yani diğer psikologlarla beni kıyaslayıp eksiklerimi söyleyebilirsin." Ve bunu da sadece beni iş üstünde görerek yapabilirdi.

Gurur sessizliğiyle bana gerginlik dolu anlar yaşatmaya başlamıştı. Her şeyden önce o, on yedi raporlu bir hastaydı, bense çömez bir psikolog. Onu, üzerinde çalışıp pratik yapacağım bir denek olarak gördüğümü düşünmesi onu çok incitirdi. Onu öyle görmüyordum ama yanlış fikirlere kapılması benden uzaklaşmasına neden olabilirdi. Aklından geçenleri bilmediğim için endişe içindeydim.

Gurur ecel terleri dökmeye başladığımı görünce burnundan nefesini vererek bana doğru uzandı. Tırnaklarını kemirdiğim parmaklarımı ağzımdan çekerek, "Sadece bir seans," diyerek kendi şartını sundu. "Tekrarı olmayacak." Son derece ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine bakıp kaşlarını yavaşça çattı. "İkinci kez bana böyle bir taleple gelirsen tepkim farklı olur. Sen benim karımsın, psikoloğum değil."

"Söz veriyorum, yalnızca bir seans." Kabul etmesinin mutluluğuyla parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı yanağına bastırdım. Yanağına

kondurduğum küçük bir öpücük bile bakışlarını değiştirmişti. Yeşil gözleri dudaklarıma kaydığında ne istediği çok açıktı.

"Henüz bahsi tam olarak yerine getirmedin."

Dudaklarıma uzanınca hemen kendimi geri çektim. "Bahsin konusu şey de değildi." Bunu sesli söyleyemediğim için utanarak az önce elledi̇ği göğsümü gösterdim. "Oraya dokunmak kural dışıydı. Bir ihlale karşı bir ihlal," dediğimde güldü. Çok sık gülüyordu.

Güverteye serdiğim battaniyenin üzerine otururak ona döndüm. "Farz et ki önümde masam var ve ben sandalyemde oturuyorum." Ona bir yeri gösterip, "Ofisimin kapısı orada," dedim hızlıca. "Kapıyı çalıp içeri gireceksin ve bir saat boyunca karı koca olmayacağız." Bakışlarım kısıldığınca uyarı dolu gözlerle ona bakıyordum. "Danışan ve psikolog arasındaki sınırı geçme lütfen."

Bu ona bir oyunmuş gibi geldiği için Gurur gülmemeye çalışarak battaniyenin diğer ucunda duran rakı ve atıştırmalıkları gösterdi. "Normalde seans sırasında içmem ama küçük bir esnekliğe gidebilir miyiz?" Eğer şu anda ofisimde olsaydı benim yanımda da içemezdi ama bir ofiste değildik. İçki içmesinin bir mahsuru yoktu hatta yararlı bile olabilirdi. Alkol onun sinirlerini gevşeteceği için dilinin kilidi çözülebilirdi.

Onu başımla onayladığımda küçük oyunumuz başlamıştı. Kapı olarak gösterdiğim yere gidip kapıyı çalıyormuş gibi yapması çok tatlıydı. "Girin," dediğimde görünmez bir kapıyı açıp içeri girdi. Üstlendiğim rolü en iyi şekilde oynayıp, "Merhaba, Gurur Bey," deyip ona yerini gösterdim. "Buyurun, oturun lütfen."

Gurur kuru ve ilgisiz bir sesle, "Merhaba," dedikten sonra battaniyeye doğru yürüdü. Onun için hazırladığım atıştırmalıkları ve içecekleri bana yakın bir yere taşıyıp oturdu. Bu onunla ilk seansımız olduğu için açıkçası biraz heyecanlıydım.

Gurur sırtını denize çevirdiğinde iri cüssesiyle yönü bana dönüktü. Yumuşak kelimelerle başlayıp normal bir sohbet gerçekleştiriyormuşuz gibi davrandım. "Bunun sizin için hiç kolay olmadığının farkındayım ama..." demiştim ki araya girip, "Resmiyeti bırak," diyerek beni düzeltti. "Psikologlar hastalarına yakınlık duygusunu hissettirmek için onlara siz demez."

Gerçekten ondan öğrenmem gereken çok şey vardı. "Pekâlâ," diyerek modumu düşürmedim. Giriş kısmını es geçerek sohbeti biraz ileri sardım. "Son günlerde kendini nasıl hissettiğini bana anlatmak ister misin?"

"İstemem."

"Ama istemen gerekiyor."

Gülmemek için başını hafifçe eğerek bana yandan bir bakış attı. "Bir de sızlanıyor musun? Seninle konuşmak istemeyen hastalarına da böyle mi diyeceksin?" Suratım asılınca Gurur oyunbozanlık yapmayı bırakıp tekrar role girdi. Rakı şişesine uzanıp bardağını doldururken çok rahattı, bu terapilere ilk kez girmiyordu. "Tuhaf bir şekilde her şey yolunda."

"Bu iyi bir şey, değil mi? İşlerin senin için yolunda olmasını neden tuhaf buluyorsun?"

"Çünkü hayatımda hiçbir şey uzun süre iyiye gitmez."

"Anlıyorum." Deniz siyah kadife gibi etrafımızı sarıp bize dalgaların melodisini dinletiyordu. Bu çok huzurluydu. "Hayatındaki güzel gelişmelerden bana bahseder misin ve bunun bozulması sana nasıl hissettirir?"

Teknenin ışıkları bize gereken aydınlığı sunarken Gurur sek doldurduğu rakı bardağına uzandı. "Hayatımdaki tek güzel gelişme karımla işleri yoluna koymak." Benden bahsederken bile yüz ifadesi gevşiyor, gözlerinin yeşilinde can alıcı bir pırıltı beliriyordu. "Bunun bozulması beni mahveder."

"Hangi açıdan?"

"Her açıdan." Kesin bir şekilde konuştuğunda göğüs kafesi sıkışmış gibi nefes almakta zorlandı. "Sanki bir rüyadayım ve bunun bir kâbusla sonlanmasını istemiyorum."

Bakışlarımı ondan ayırmadan yumuşak bir sesle konuştum. "Sana bir rüyadaymışsın gibi hissettiren şey nedir?"

Gözlerimin içine baktığında bakışlarındaki derin anlam ruhumu titretiyordu. "Karım."

"Hımm." Mırıltılar çıkararak kendime şu anda bir psikolog olduğumu hatırlattım. Onun sözlerinden etkilenmek yerine profesyonelliğimi korumalıydım.

"Birini sevmek güzel bir şey fakat tüm mutluluğunu o kişi üzerine kurmak yanlış." Sözlerimle onu afallattığım için göz bebekleri hafifçe büyümüştü. "Başkalarına verdiğin değeri kendine de vermelisin, aksi takdirde onun yokluğuyla bocalarsın."

Gurur bu konuşmanın gittiği yeri sevmemiş gibi bardağı sıkarken rakıdan birkaç sert yudum aldı. "O hep hayatımda olacağı için bu tür zırvalıklarla ilgilenmiyorum."

"Ya olmazsa?" Tüm vücudu gerildiğinde dozu biraz artırarak onu diğer ihtimalleri de düşünmeye zorladım. "İşler her zaman yolunda gitmez, Gurur. Karının varlığı sana iyi hissettiriyor ve bu çok güzel bir şey. Fakat yokluğunda senin için işler nasıl ilerleyecek? Onun varlığında olduğu gibi yokluğunda da kriz yönetimini yapabilecek misin?"

Kaşlarının arasındaki çizgiler belirginleşirken artık bana olan bakışları fazla tersti. "O hep hayatımda olacak!" Bu konudaki kararlılığı güzel bir şeydi ama aynı zamanda bu seansa kapalı olduğunu düşündürüyordu. Seansa başladığımızdan beri hep aynı konuda diretiyor, onu zorladığım şeyleri düşünmeyi reddediyordu.

"Pekâlâ, farklı bir yol izleyelim." Uzlaşmacı tavrımı koruyarak ona farklı bir alternatif sundum. Bakalım bunu da düşünmeyi reddedecek miydi? "Diyelim ki karınla tartıştınız ve o çekip gitti. Böyle bir durumda tepkin ne olurdu?"

Parmaklarının sardığı kadehi bacağının yakınında tutarken dudağının köşesinde sert bir kıvrılma oldu. "Onu geri getirirdim."

"Seninle gelmek istemezse?"

"Kaçırırım." Bu onun en iyi bildiği şeydi.

"Ya bunun olmasını engellerse?"

"Kapısına dayanır, o dönene kadar oradan ayrılmazdım."

"Bunu yapmandan rahatsız olursa?"

"Sikimde değil." Umarsızca omuz silkti. "Onun evden gitmesi de beni rahatsız eder ama o beni düşünüyor mu? Hayır," diyerek sinirlerimi bozdu. "Ben niye ona verdiğim rahatsızlığı düşüneyim?"

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır! Ona kıyamam," diyerek nefesini bezgince verdi. "İstediği şey benden uzaklaşmaksa o zaman onun dönmesini beklerim." İşte şimdi gerçekleri konuşmaya başlamıştı.

"Peki, ya artık seni hiç istemezse?"

"Bu mümkün değil."

"Mümkün olmayan nedir?"

"Beni istememesi." Karşısında bir aptal varmış gibi bana bakarken kendini gösterdi. "Bana bir bakar mısın? Sence bir kadının istemeyeceği biri miyim?" O devasa egosu devreye girdiğinde omuzları dikleşti, çenesini hafifçe kaldırdı. "Ben her kadının kendi için isteyeceği biriyim. Bunu anlamıyorsa bu onun aptal olduğunu gösterir." Eğer şu anda bir seansta olmasaydık yumruğumu suratına geçirebilirdim.

Yeni bir şey söylemeye hazırlanıyordum ki beni susturarak, "Ayrıca benim karım uzun süre küs kalamaz," dedi. Gurur beni bana anlatırken rahatlığıyla insanı delirtirdi. "Onun küslüğü ben ona bir şarkı söyleyene kadar sürer. Trip atma süresi bile en fazla beş dakika." Güldü. "Bunu bile beceremiyor."

İğneleyici bir ifadeyle kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Belki de onun atması gereken tripleri de sen atıyorsundur. Sıra senden ona gelmiyordur."

Gurur en küçük bir alınganlık belirtisi göstermeden savunmaya geçti. "Kim uyduruyor bunları? Ben tribin ne olduğunu bile bilmem."

Ağzım O şeklini aldığında şaşkınca ona bakıyordum. Bir de inkâr mı ediyordu? Geçen hafta bir nedenden dolayı bana kızıp akşama kadar trip atmıştı. Şimdi karşıma geçmiş, gözlerimin içine bakarak *ben tribin ne olduğunu bilmem*, diyordu. Pişkinliğin bu kadarına pes doğrusu.

"Anladığım kadarıyla eşiniz fazla kolay biri." Sözlerim kulaklarına ulaştığında Gurur kaşlarını çatar gibi olmuştu. Bu duymaktan hoşlandığı bir şey değildi. Sert bakışlarını görmezden gelerek yeniden konuştum. "Trip atmayı bilmiyor, uzun süre küs kalamıyor ve büyük ihtimalle her dediğini de uslu uslu yapıyordur." Kendimi yererken gözlerinin içine baktım. "Bu onu anlaşması kolay biri yapmaz mı?"

"Anlaşması kolay biri olması onu kolay biri yapmaz." Gurur beni bana savunurken yüzü sertleşmişti. Sadece başkalarının değil, benim bile kendime laf etmeme izin vermiyordu. "Benim karım Orta Çağ'ın o aristokrat kızlarına benzer. Adımlarını hep küçük atıp zarifçe yürür. Sanırsın usulca süzülüyor etrafında. Sinirlendiğinde bile sesini yükseltmez, nezaket kuralları içinde karşısındakini sakince azarlar." Nefesim boğazımda düğümlenmişti. Beni böyle mi görüyordu?

Gurur yüzümü seyrederken bana tekrar tekrar âşık oluyormuş gibi gözlerinin içi ışıldadı. "Kaprisi yok ama Allah var, nazı çok. En küçük bir kötü sözle hemen asar suratını, büker boynunu. Belki karşına geçip cazgırca sana cevap vermez ama sakince haddini bildirir." Aklına gelenlerle yüzünü buruşturup, "Öyle anlarda nasıl hissettiğimi biliyor musun?" diye sordu. "O sanki bir asilzade, bense kırk köyün çingenesi!"

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. Bir tek beni bana şikâyet etmediği kalmıştı. "Ben bas bas bağırıp bir şeyler anlatırım, o ise *peki* deyip yavaşça olay yerinden uzaklaşır. Doğru düzgün tartışamıyoruz bile, ya kaçar ya da ağlar." Bardağı kafasına dikip yarısına kadar içtikten sonra dişlerini sıktı. "Neresi kolay bu kadının?"

"Vay be, benden yana ne kadar da dertliymişsin."

"Psikolog ve danışan gizliliği diye bir şey var, seanstan sonra bunları bana karşı kullanamazsın." Şeytani bir ifade takınıp sinsice sırıttı. "Cevaplarım hoşuna gitmiyorsa doğru düzgün sorular sor. Ayrıca dön önüne, sen şu anda bir psikologsun." Beni azarlayınca homurdanarak bakışlarımı ondan çektim.

Parmağının ucuyla rakı bardağının kenarına belli ritimlerle vurduğunu gördüm. Şu anda çok rahatmış gibi davranması öyle olduğunu göstermiyordu. Parmağıyla sistematik bir şekilde o bardağa vurması bile aslında stres altında olduğunu gösteriyordu.

"Anladığım kadarıyla karın hayatındaki en önemli insanlardan biri. Peki, ona karşı ne kadar dürüstsün?"

Denizi izleyen bakışları bana kaydığında yeşil gözlerini merakla kıstı. "Hangi konuda?"

"Geçmişin konusunda." Geniş omuzları kasılıp gerildiğinde yüzündeki tüm kan çekilmişti. Sert bakışları bana durmam gerektiğini söylüyordu ama şu anda karısı konumunda değildim.

Farah belki ona kıyamayıp üstüne çok gitmezdi. Ancak bir psikolog bunu yapmazdı, tam tersi hastasını kaçtığı her şeyle yüzleştirmeye çalışırdı. "Karın neden ateşten korktuğunu biliyor mu?" Baskılarımın dozunu artırırken göz kontağını kesmiyordum. "Veya bunu birilerine anlattın mı?"

Gurur'un göğüs kafesinin hareketleri hızlanırken omuzları da buna eşlik ediyordu. Nabzı hızlandığı için her nefesle göğsü yükselip alçalıyordu. Ona sorulmaması gereken bir soru sorduğum için yüzünde kızgın bir ifade vardı. "Korkularım kimseyi ilgilendirmez."

"Bunu birileriyle konuşmalısın, Gurur." Ilımlı bir sesle konuşurken bakışlarımın dost canlısı görünmesine dikkat ediyordum. "Karınla konuşman şart değil, herhangi birine de anlatabilirsin. Geçmişi konuşmaktan kaçman onu hep bir parçan yapar. Bazı şeyleri tutmak yerine bırakmalısın, böylece korkularını aşabilirsin."

"Bana bu sikik argümanlarla gelme!" Bir anda beni terslerken sesi biraz yükselmişti. "Bu konuşma can sıkıcı olmaya başladı, yeni bir soruya geç."

"Neden bu kadar saldırgansın?" Onun aksine ben sakinliğimi koruyordum, bu en iyi yaptığım şeydi. "Sana sadece küçük bir tavsiye verdim ama sen tehdit altındaymışsın gibi savunmacısın."

"Benim için her an herkes bir tehdide dönüşebilir." Sadece bir anlığına gözlerinin ardından karanlık ama sert bir şeyler geçmişti. "Mezarlıklar sevdiklerinin ellerinde can veren insanlarla dolu. Hepimiz kendi katilimizi besleriz."

"Bunun geçmişinle ne ilgisi var?"

"Çok ilgisi var." Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdığında bakışları duygusuz ve donuktu. "Biz üç kardeştik ve ben en küçükleriydim. Abimle babam kendi katilini besledi ve Şeref piçi ikisini de öldürdü. Geriye bir tek ben kaldığım için başıma bela oldu!" Bardağında kalan içkiyi içip rakı

şişesine uzandığında dişlerini sıkıyordu. "Öz abim gelmişimin geçmişimin amına koydu, birine anlatınca bu geçecek bir şey mi?"

"Belki geçmez ama seni geçmişe tutunmaktan kurtarır."

"Sende böyle mi işliyor?" Suya gerek duymadan rakıyla doldurduğu bardağını alarak bakışlarını bana yöneltti. "Birilerine anlatınca abinin seni bana sattığı gerçeği daha az mı acıtıyor?" Damarlarımdaki kana kadar buz kestiğimde tüm vücudum ürpermişti.

Üzerine gidince Gurur'un saldırganlaşacağını biliyordum ama bu işten sıyrılmak için okları bana yöneltmesini beklemiyordum. "Beni malın olarak mı görüyorsun?"

Bir an bile düşünmeden çatık kaşlarla, "Hayır!" dedi sertçe.

"Sence efendim misin?"

"Hayır."

"Abim beni sana satarken bunun karşılığında ona ödeme yaptın mı?"

"Hayır."

"Peki, ya yapsaydın? Yani beni alma karşılığında ona para ödeseydin..." Bunu ona sorarken soğukkanlılığımı korudum. "Bu beni senin malın mı yapardı?"

Gurur bu konuşmanın nereye varacağını bilmez bir hâlde başını iki yana sallayarak yine, "Hayır," dedi.

"Neden hayır? Sonuçta beni alma karşılığında ona para ödüyorsun."

"Çünkü senin bir sahibin yok ve kimse de seni satma yetkisine sahip değil!"

"Güzel, en azından bunun farkındasın." Sıkıntıyla soluyarak başımı salladım. "Ama evet, bir konuda haklısın. Abim beni sana sattı ve bunu yaparken beni de sırtımdan vurdu. Bire bir olmasa da ortak acılarımız var ama ben bu acılara tutunmuyorum." Buruk gözlerle ona bakıp, "Eğer öyle olsaydı şu anda seninle burada olmazdım," dedim fısıltıyla. "Vücudumdaki tüm izlerin sebebi sensin."

"Farah..."

"Gurur, ben bir kaburga eksiğim artık, sarılırken hiç anlamadın mı?" Parmaklarının arasında duran rakı bardağı yere düşüp yuvarlandığında nefesinin nasıl kesildiğini gördüm.

Aralıklı duran dudaklarından tek kelime çıkmadığında ifadesi bir anda donuklaştı. Etrafımızdaki denizin dalgaları, martıların uğultusu hatta kalbinin sesi bile bir anlığına susmuş gibi öylece kalakaldı. Parmaklarının arasından kayıp düşen bardağın bile farkında olduğunu sanmıyordum. Gurur

şu anda bana bakıyordu ama belki de beni bile görmüyordu. Odağını yitiren bakışları öylece bende durmuştu.

Son söylediklerim onun için beklenmedik bir darbe olduğu için etkisi çok ağır ve büyüktü. Kendine gelmek için gözlerini birkaç kez kapatıp açtığında yeşil irislerinin titrediğini gördüm.

"Ne... Nasıl?" Sesi duyduklarına inanamayan bir boğuklukta çıkarken konuşmayı unutmuş gibiydi. "Ne dedin sen?" Yüzündeki kan gözle görülür bir şekilde çekilmeye başlayınca rengi sarardı. "Ne demek bir kaburgam eksik?" Bunun ihtimaliyle bile Gurur sertçe yutkundu. "Farah bu nasıl bir şaka?"

"Sanırım seansımızı burada noktalıyoruz." Bir kaburgamın olmayışı bile beni yıkamazmış gibi konuyu değiştirmeye çalıştım. "İlk denemeye göre bence süreci fena yönetmedim. Sen ne dersin?"

Gurur beni hiç duymuyormuş gibi başını yavaşça eğdi. Bakışları göğüs kafesime değdiğinde yüzünde acı çeken birinin ifadesi belirmişti. Sağ mı yoksa sol mu? Hangi kaburgam alınmıştı ve o, şu zamana kadar bunu nasıl anlayamamıştı? Bunları düşünerek kendini azaba boğuyor gibiydi. Yaşadığı suçluluk duygusundan yanında duran elini sıkarken parmak boğumları gerilmişti.

"O kulübedeyken mi oldu?" Biri boğazını sıkıyormuş gibi sesi kısık çıkarken kaşları bükülmüştü. "Yani seni bırakıp gittiğimde..."

Yaralarımı göstermedikçe onun da göstermeyeceğini bildiğim için ayak bileğimi ona doğru uzattım. "Bu ilk yara izi."

Ne yapmaya çalıştığımı anlamadı ama bakışları bileğimdeki dikenli tel dövmesine kaydı. Bileğimi çevreleyen bu dövmenin dikiş yaralarını gizlediğini iyi biliyordu. Sıkıntıyla nefesini verdi. Ondan kaçmasaydım o kurt kapanına basmayacağımı düşünüp kendini suçluyordu. Ayağımı tutup dizinin üstüne koyduğunda sessizliğimi koruyarak onu izliyordum.

Elini uzatıp dövmeme dokunduğunda bu küçük dokunuşu bile ürpermeme neden olmuştu. Gurur'un parmakları bileğimi saran yara izinde gezindiğinde hiç beklemediğim bir şey yaptı. Bileğimi tutup bacağımı küçük bir açıyla kaldırınca elbisem yukarı doğru sıyrılmıştı. Gurur başını eğdi ve dudaklarını bileğimin iç tarafına bastırdı. Artık bileğimde onun dudaklarının izi vardı.

Dudaklarının ısısı sanki oradaki yarayı kuşatıp deforme olan dokuyu iyileştiriyordu. Ayağımı yavaşça dizinin üstüne koyduğunda başını kaldırıp yüzüme baktı. Gözlerinde yüreğimin tam ortasına kor gibi düşen bir şeyler vardı. "Benim yüzümden..." Sadece bakışları değil, sesi bile özür dilercesine

çıkıyordu. "O gün seni kışkırtmasaydım benden kaçmazdın ve bileğinde bu iz olmazdı."

"Çirkin bir iz değil." İşi şakaya vurarak güldüm. "Hem bu sayede bir dövmem oldu, sende o bile yok," diye ona takıldığımda gözleri bir an sol bileğine kaymıştı. Sadece bir anlığına bileğindeki deri bilekliğe bakıp daha sonra bakışlarını tekrar bana çıkardı.

"Uyluk kemiğime platin takılması an meselesiydi." Ona geçmişten bahsederken rahat görünmeye çalışıyordum ama daha şimdiden çok gerilmiştim. "Neyse ki buna gerek kalmadı ve zamanla toparlayabildim."

O kulübede yaşadıklarımı tam hatırlamıyordum ama bende nasıl hasarlar bıraktıklarını unutamazdım. "Dört yıl önce sağ akciğerimin bir lobunu aldılar." Gurur'un tüm vücudu taş kesilince iyi bir başlangıç yapmadığımı anladım.

Ona tüm bunları anlatırken kendini daha fazla suçlamasın diye her şey yolundaymış gibi davranıyordum. "Hemen endişelenme, bu yaşam kalitemi düşüren bir operasyon değil. İçmemeyi tercih ediyorum ama sigara ve alkol tüketmeme bile engel değil aslında. Demek istediğim, kalan hayatımı etkileyen bir şey değil."

Onu biraz neşelendirmeye çalışarak omuzlarımı silktim. "Kalbin alanını sıkıştırmamak için sol akciğer iki lobdan oluşur. Sağ akciğer ise üç lobdan." Umurumda değilmiş gibi davranıp soğukça güldüm. "Bende artık ikisi de eşit."

Gurur ne diyeceğini bilmez bir hâlde bana bakarken dudakları birbirine mıhlanmıştı. Otuz saniye boyunca nefes bile almamıştı, daha sonra başını eğip yüzünü sertçe ovuşturdu. "Siktir!" Sert sesindeki öfkenin nedeni o gün beni yalnız bırakmasıydı. "Yanından hiç ayrılmamalıydım!"

"Güzel olan tek gelişme deforme olan kaburgamın da sağda olmasıydı. Böylece onu almak için açtıkları yerden akciğerimin o hasarlı lobunu da aldılar." Elimi koltuk altıma koyup yavaşça arkaya kaydırdım. Belimin yan tarafında, kaburgamın tam altında durdu elim.

Yara izim önde değil, yan taraftaydı ve küçük bir kısmı sırtımın arkasına uzanıyordu. "Burada çirkin bir yara izi var." Gülümsemeye çalıştım. "Belki oraya da bir dövme yaptırırım." Halay çeken ördek sürüsü hâlâ seçeneklerimin arasındaydı.

Sustuğumda aramızdaki sessizliğin bir dili varmış gibi hırçın dalgalar bile bunu bölemedi. Gurur'un dudaklarının kenarı titrediğinde gözlerini elimin bulunduğu yerden çekmiyordu. Dizinin üzerinde emekleyerek bana yaklaştı. Bunu yaparken iki bacağımın arasında durduğunun farkında değildi.

Bir şey söylemesini bekledim fakat tek kelime etmedi. Sanki henüz konuşmaya hazır değildi.

Bacaklarım her iki yanındayken dizlerinin üzerinde durdu. Ne kadar uygunsuz bir pozisyonda olduğumuzu hiç umursamadan elbisemin önündeki düğmelere uzandı. İrkildiğimde ondan uzaklaşmak istedim fakat gözlerini gözlerime dikince bunu yapamadım.

"Bana izin ver." Ne için? "Görmeliyim Farah." Gurur'un sert bakışları soğuk sesiyle örtüşürken boynundaki damarlar nabız gibi atıyordu. "Sana bunu yapanların ciğerini deşip tüm kaburgalarını tek tek kırmam için karıma ne yaptıklarını görmeliyim!" Aradan dört yıl geçmesine rağmen hâlâ bunun peşini bırakmadığını biliyordum.

Faillerim arkalarında hiçbir iz bırakmamış olabilirdi ama er ya da geç bir açık vereceklerdi. Bu olduğunda Gurur'un onlara yapacaklarını hayal bile edemiyordum. Ona izin verdiğimde elbisenin ilk düğmesini açtı. İkinci düğmeyle göğüslerimin çatalı gözüktü ama Gurur şu an için bununla ilgilenmiyordu. Karnıma kadar tüm düğmeleri hızlıca açarken sert bakışlarından bir şey kaybetmemişti.

Şu anda tek düşündüğü faillerimi bulduğunda onlara yapacaklarıydı. Elbisenin askılarını omuzlarımdan düşürdü. Onun aklından kan ve vahşet geçtiği için yaptığı şeyin ne anlama geldiğini henüz fark etmemişti ancak ben kıpkırmızı olmuştum. Yerde oturur vaziyetteydim ve o, bacaklarımın arasında durup beni soyuyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Elbisenin askılarını kollarımdan sıyırıp karnıma düşürdüğünde bukalemun gibi renk değiştirmeye başlamıştım. Bu kadarına gerek var mıydı? Elbisenin üst kısmı karnımda toplandığı için tırnaklarımı battaniyeye geçirdim. O benim kocamdı, yani ondan utanmamam gerekiyordu ama bu kolay değildi. Gurur ne çıplaklığıma bakıyordu ne de askısız sütyenimden taşan göğüslerime. Onun gözlerinin hedefinde sadece kaburgalarım vardı.

Ellerini kaldırıp iki göğsümün tam altına koyunca titredim. Parmakları sanki bir merdiveni arşınlıyormuş gibi kaburgamdan indi. Kaburgalarımın sertliğini hissetmek için parmaklarını tenime biraz daha bastırdı. Karşılaştığı her çıkıntı ona bir kaburgamın yerini gösterirken bir süre sonra bir eli boşluğu kucakladı. Yüzü kederle yıkandığında sesli yutkundu. Orada olması gereken kaburgam yoktu. Sıranın en sonunda bir eksiklik vardı.

Gurur başını omzuna doğru eğerek yüzünü yakınlaştırdığında belimin yan tarafındaki yara izini gördü. Tenimde olmaması gereken o eğri çizgiye içi acırcasına bakıyordu. İnce ama derinliği hissedilen bir izdi. Belimin yan tarafından başlayıp sırtıma doğru kıvrılan yaradan gözlerini ayırmıyordu.

Gurur'un dudakları aralandı ancak bir şey söylemek şöyle dursun, verdiği nefesi bile geri alamadı. Yeşil gözleri o çizgide tutuklu kaldığında bunca zamandır bunu nasıl göremediğini düşünüyordu. Evliliğimiz boyunca beni gözlerine yasakladığı için onun karşısında iç çamaşırlarıyla kalsam bile detaylıca vücudumu incelememişti.

O yara hep onun görebileceği bir yerdeydi ama dikkatli bir şekilde hiç bakmamıştı. Tıpkı sarılırken anlamadığı gibi. Canımı yakmaktan çok korktuğu için elleri hep hafifçe üzerimde olurdu. Parmaklarını vücudumda gezdirip bedenimi hiç keşfetmediği için kaburgamdaki eksikliği anlayamamıştı.

Eli havalanırken açık bir yaraya dokunuyormuş gibi tedirgindi. Parmakları yara izimle buluştuğunda geniş omuzları sarsılmıştı. Gurur'un yeşil gözleri yoğun bir intikam duygusuyla değiştiğinde yutkundu ama buna rağmen ciğerlerine istediği nefesi çekemedi. Havadaki tüm oksijen tükenmiş gibi vücudu kıvranmanın eşiğindeydi. Parmakları yara izinin üzerinde gezindikçe boğazından geçen tek şey keskin camlarmış gibi acı çekiyordu.

Sanki benim eksik bir kaburgamla o vücudundaki tüm kemikleri yitirmiş gibi çenesini sıkıyordu. "Kaç yıl sürerse sürsün er ya da geç bunu yapanların izini bulacağım." Hınç dolu gözlerini yüzüme çıkardığında sanki o iz beynine kazınmış gibiydi. "Bulduğumdaysa babamın oğlu bile olsa gözünün yaşına bakmayacağım!" Omzumdaki kurşun yarası yüzünden baltayla katliam yapmışken eksik kaburgam için kim bilir neler yapmazdı.

"Sana bunları öfkeni taze tutmak için değil, geçmişin yaralarıyla barışık olman için gösterdim." Aceleci bir şekilde elbisemin yakasını tutup göğüslerimin üstüne kadar çektim. "Şey... Lütfen biraz geri gider misin?" Bacaklarımın arasında durduğunu nasıl fark etmezdi?

Gurur tam kendini geri çekecekti ki sağ ve solunda duran bacaklarımı gördü. Elbisemin eteği iyice yukarı toplandığı için bacaklarım yarı yarıya açıktı. Daha sonra başını çevirip çıplak omuzlarıma bakınca yutkundu. İki elimle elbisenin üst kısmını göğüslerimin üzerinde tuttuğumu gördüğündeyse bakışları değişmişti. Olamaz, gözlerindeki değişim hayra alamet değildi.

Vücudumdaki tüm kan yüzüme toplandığında kendimi gizlemek için elbiseyi biraz daha yukarı çektim. "Rica etsem arkanı döner misin?" Giyinip elbisenin tüm düğmelerini kapatmam için bana bakmamalıydı.

Sesim onun kulağına ulaşmıyormuş gibi Gurur bana doğru eğilince ne yapacağımı bilemedim. Sırtımı geriye bükerek başımı arkaya çektiğimde titremeye başlamıştım. "Ne... Ne yapıyorsun?" Sesim ürkek çıktığında Gurur'un gittikçe koyulaşan gözleri dudaklarıma kaydı.

"Borcumu tahsil ediyorum." Anlamadım?

"Ne borcu?"

Bakışları yoğun bir şekilde dudaklarımda oyalanırken bana doğru biraz daha eğildi. "O bahsin tek konusu boynundan öpmem değildi."

"Şimdi bunun sırası mı? Hiç olmazsa giyinmemi bekle..." demiştim ki dudaklarımın üzerine kapanan dudakları beni susturdu. Dudaklarının sıcaklığını hissettiğimde öylece kalakalmıştım.

Gurur'un eli sırtımın arkasına uzandı. Arkaya düşmeyeyim diye beni tutarken aynı zamanda soluksuz bir şekilde öpüyordu. Gökyüzündeki yıldızlar bizim tek tanığımızdı, karanlık gece etrafımızdaki her şeyi örtüyordu. Gurur bir an olsun dudaklarımı boş bırakmayıp beni kucağına çekti. Kendimi bir anda onun dizlerinin üzerinde ve güçlü kollarının arasında bulduğumda bacaklarım iki yanındaydı.

Gurur nefes bile almama izin vermeden beni yoğun bir şekilde öpüyordu. Dudakları sabırsız, ateşli ve talepkârdı. Beni kollarının arasında sıkıca tutarken dudaklarıyla sahiplenmişti. Başlarda irkildim ama hemen ardından bedenime yayılan sıcaklığına teslim oldum. Kontrol edemediğim bir dürtüyle dudaklarımı araladım. Tepkilerim belki acemiydi ama onun nefesini kesmeye yetiyordu.

Gurur bu konudaki çekingenliğimi hissedince bana olan dokunuşlarını derinleştirdi. Eli yatıştırıcı bir yumuşaklıkta sırtımda gezinirken dudaklarımın arasına sızdı. Utangaçça, biraz da ürkekçe ona karşılık vermeye başladığımda aramızdaki tutku devasa bir boyuta ulaşmıştı. Kollarının arasında tir tir titrerken ellerim hâlâ göğüslerimin üzerinde elbisemi tutuyordu. Tıpkı onun yaptığı gibi ben de ona dokunmak istiyordum.

Nefesimi kesecek uzunlukta beni öptükten sonra usulca dudaklarımızın temasını kopardı. Çenemi tutup başımı kaldırdığında aldığımız hızlı nefesler birbirimizin dudaklarına çarpıyordu. "Henüz senin hakkında bilmediğim çok şey var, Farah." Gurur'un boğuk fısıltısı düşünme yetimi elimden alıyordu, üstelik yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Bu da aklımı bulandıran başlıca faktörlerden biriydi.

Kucağında olmanın utangaçlığıyla kızarıp bozarırken göğüslerimin üzerinde duran elbiseyi biraz daha yukarı çekiştirdim. "Neyden bahsediyorsun?"

Gurur omuzlarını bükerek yüzünü biraz daha yaklaştırdığında bana nefes alacak alan bırakmamıştı. "Nelerden zevk aldığını bilmiyorum, bence sen de bunu henüz bilmiyorsun." Eli boynuma uzandığında parmakları tüy gibi çıplak tenimde gezinmeye başladı. "Nahif biri olduğunu düşünürsek büyük ihtimalle sekste de sana yumuşak davranılmasını istersin." Seks

kelimesini sesli söylemesi bile beni çok utandırdığı için gözlerimi belerttim. Bu adam neden bu kadar açık sözlüydü?

Parmakları tüy gibi bir yumuşaklıkta boynumdan göğüslerimin başlangıcına kadar kaydı. Gurur gözlerinde beliren karanlık duyguyla, "Belki de sana sert davranılması hoşuna gider," diyerek beni afallattı. "Sana hükmedilmesini mi istersin yoksa hükmetmek mi, henüz bilmiyoruz." Bunun kararını çoktan vermiş gibi güldü. "Aslında cevap çok basit." Yatakta ona hükmedecek gücüm olmadığını düşünüyordu.

Henüz ben de bilmiyordum sekste neyi sevip sevmediğimi, bu yüzden aksini söyleyip kendimi kanıtlama çabasına girmedim. Nelerden zevk aldığımı zaman gösterecekti. "Acaba..." diye başladığım cümlenin devamını getiremeyecek kadar çekingendim.

"Acaba ne?" Gurur'un eli arsızca sırtımda gezinirken parmaklarını bel boşluğuma bastırıp beni iyice yakınına çekti. "Bana ne istediğini söyle?"

Bedenimi istila eden sıcaklık derimin altına nüfuz ederken gözlerimi kaçırdım. "Ben söylemeyince ne istediğimi anlayamıyor musun?"

"Duymak istiyorum, Farah."

Güçlükle başımı kaldırdığımda stresten alt dudağımı dişliyordum. "Bana biraz ilgi gösterebilir misin?" Bunu daha edepli söylemenin tek yolu buydu.

Gurur kıvranışlarımdan aldığı hazzı gizlemeden tek kaşını yukarı kaldırdı. "Nasıl bir ilgi istiyorsun?" Alçak herifin tekiydi. Onu istediğimi bilmesine rağmen beni süründürmekten zevk alıyordu.

Bakışlarımı etrafta gezdirirken utanıp kızarmadan ona bakamıyordum. O ise eğlenen gözlerle çırpınışlarımı izleyip ağzımdaki baklayı çıkarmamı bekliyordu. "Bir kocanın karısına gösterdiği o ilgiden bahsediyorum." Doğrudan söyleyemediğim için dolaylı yollara sapıp duruyordum. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

Gurur gülmemeye çalışarak yanaklarının içini dişledi. "Ne söylemek istediğin hakkında en küçük bir fikrim yok. Belki de daha açık konuşmalısın."

"Dokun bana." Bir anda ağzımdan kaçırdıklarımla gözlerim kocaman açıldı. Bana zorla itiraf ettirdiği şeyle yerin dibine girdiğim için buradan kaçıp kurtulmak istiyordum. Kucağından kalkmaya çalıştığımda belimi sıkıca kavrayınca sinirlenerek, "Dokunma bana!" diye ona çıkıştım. Beni sıkıca tutarken Gurur bu sefer sesli bir şekilde güldü.

"Yavrum bir karar mı versen, hangisini yapayım?"

Suratımı asarak kollarının arasından çıkmaya çalıştığımda dolan gözlerimi gördü. Belimdeki elleri buz kesti, beni utandırarak ne kadar çok üzerime geldiğini anladı. Çocuk avutur gibi yumuşak bir sesle, "Şşş," diye

mırıldanarak yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sana da iki takılmaya gelmiyor, ağlamaya dünden hazırsın."

Somurtarak yüzümdeki ellerini çektiğimde küskün gözlerle ona bakıyordum. "Seninle bir daha konuşmayacağım."

Gurur gülümsediğinde gözlerinde kıyamayan bir ifade vardı. "Hemen de küsermiş, nazlı karım." Uzanıp dudaklarıma kapandığında buna hiç hazır değildim.

Dudaklarının ilk teması fazla aceleci ve sarsıcıydı. Kalçalarımı kavrayıp beni iyice kucağına yerleştirdiğinde onu durdurmadım. Bu seferki öpüşü daha hoyrat ve sertti. Ona verdiğim karşılıklar bile yeterli gelmiyordu. Bu öpüşü öncekilere hiç benzemiyordu, bu sefer Gurur âdeta dudaklarımı talan ediyordu.

Göğüslerimin üzerinde duran ellerimi bileklerinden yakalayıp çektiğinde ona direnemedim. Elbisem karnımın üzerine düştüğünde onu yukarı çekmek için hiçbir şey yapamadım. Ellerimin durması gereken tek yer onun bedeniymiş gibi Gurur ellerimi omuzlarının üstüne koymuştu. Onun dudaklarında kaybolurken omuzlarına tutununca ellerini bileklerimden çekti. Dudaklarımın üzerinde gezinen dudaklarının büyüsüne kapıldığım için gözlerim çoktan kapanmıştı.

Öpüşü daha da arsızlaştığında dilini ağzımın içinde hissettim. Sadece bu bile içimdeki yangını körüklemişti. Ondan ne görüyorsam aynı şekilde karşılık vermeye çalışıyordum. Dilimin onun diline dokunuşu önce tereddütlüydü fakat daha sonra gittikçe cesaretlenen bir dansa dönüştü. Gurur'a karşılık verirken dudaklarım artık daha cesurdu ama hâlâ öğrenmeye aç birinin ürkekliğine sahiptim.

Gurur'un nasırlı eli sırtıma sürtünüp sütyenimin kopçasına uzandığında ürperdim ama onu durdurmadım. Tek eliyle hiç zorlanmadan sütyenin kopçasını açtığında tıpkı elbisem gibi sütyen de karnımın üzerine düşmüştü. Gurur onu alıp yan tarafa bıraktı. Başımı geriye çektiğimde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Yeşilin en güzel tonuna sahip gözlerinde bana duyduğu büyük bir açlık vardı. Sanki ne kadar öperse öpsün asla bana doymayacaktı.

Gurur önce yüzüme yayılan sıcaklığı izledi fakat daha sonra başını eğdi. Bakışları ağır ağır tenimden kayıp tüm çıplaklığıyla görünen göğüslerimi bulduğunda utançtan inledim ama ona engel olmadım. Bu artık aşmam gereken bir durumdu. Her defasında kendimi ondan saklayamazdım. Gurur'un nefes alışları fark edilir bir şekilde hızlandığında dudakları aralanmıştı.

Göğüslerime olan bakışları öylesine sahiplenici ve yoğundu ki bir an kendimi çırılçıplak hissettim. Gerçi tamamen olmasa da yarı çıplaktım.

Bunun utancıyla kendimi örtmek istedim ama Gurur'un bakışlarında gördüğüm bir şeyler beni durdurdu. Nefes bile almadan büyük bir hayranlıkla beni izlemesinin bana verdiği gizli bir haz vardı. Kalbim delicesine hızlanırken Gurur'un arzulayan bakışları hoşuma gitmeye başlamıştı.

Gurur gözlerini dahi kırpmadan göğüslerimi izlerken yüzündeki ifade değişti. Bunun onu bu kadar etkilememesi gerekiyordu, o bile kendi hislerine şaşırmıştı sanki. Sonra yüzünde büyülenmiş gibi bir ifade belirdi ve hemen ardından da bastıramadığı bir arzu gün yüzüne çıktı. Belimdeki tutuşu sıkılaştığında göz bebekleri büyümüştü.

Yanında duran eli usulca havalanınca nefesimi tuttum. Parmaklarının ucuyla bir göğsümün kenarına dokununca belim hafifçe arkaya doğru dikleşmişti. Bu anın her saniyesinin tadını çıkarmak ister gibi hiç acelesi yoktu. Parmakları yavaşça göğsümün kenarında gezinirken hareketleri nazikti. Beni ürkütüp kaçırmaktan korkar gibi hassas ve nahifti.

Bana dokundukça sanki elinin altındaki göğüslerim daha da dikleşiyordu. Göğüslerimin tomurcuğu bile artık daha fazla hassaslaşmaya başlamıştı. Kendimi Gurur'un dokunuşlarına bırakarak sadece onun yüzünü izliyordum, o ise gözlerini göğüslerimden ayırmıyordu. Sırtımdaki diğer eli de hareket edip boştaki göğsümü bulunca istemsizce inledim. O vücudumu keşfederken hiçbir şey yapmadan durmak hiç kolay değildi.

Bir an tekrar utangaçlığım tuttu ve yine kendimi örtmek istedim. Fakat Gurur bana engel olarak bakışlarını yüzüme çıkardı. "Daha fazla güzelliğini saklama benden." Uzanıp alt dudağımı dişlerinin arasına alıp çekiştirerek bıraktı. "Sen her şeyinle benimsin, Farah." Sinirlerimi yatıştıracak bir sıcaklıkta konuşurken ellerinin altındaki göğüslerimi hafifçe okşuyordu. "Her hâlinle bana aitsin."

"Peki, sen de öyle misin?" Zayıf bir sesle konuşuyor, ellerinin göğüslerime yaptığı şey yüzünden ona bakarken zorlanıyordum. Ellerinin sahiplenici sıcaklığı tüm vücuduma dalga dalga yayılıyordu. "Sen de bir tek bana mı aitsin?"

"Bundan şüphen mi var?" Gurur dudaklarını dudaklarıma sürttüğünde sesi gırtlağından çıkar gibi boğuktu. "Sen bana aitsin ama efendin değilim." Gözlerini gözlerime kenetleyerek doğruluğu sorgulanamaz bir yoğunlukta baktı. "Bense seninim ve tek efendim sensin." Bunu inanarak söylemişti.

Bu sefer onu öpen bendim. Aramızdaki tüm mesafeler anlamını yitirdiğinde nefeslerimiz birbirine karışmıştı. Gurur beni yavaşça arkaya yatırdığında sırtım battaniyeyle buluştu. Dudaklarımız bir an olsun birbirinden ayrılmazken üzerime uzanmıştı ama ağırlığıyla canımı yakmamaya dikkat

ediyordu. Hareketleri asla sert ve ölçüsüz değildi. Bunun benim için ne anlama geldiğini iyi bildiğinden bana karşı nazikti.

Dudakları, dudaklarımdan çeneme kaydığında kalbim artçı şoklarla sarsılmaya başladı. Çenemi hafifçe ısırarak en sevdiği yere, yani boynuma ulaştığında boğazından hırıltıyı andıran bir ses çıktı. Başımı iyice arkaya yatırarak gök kubbede ışıldayan yıldızlara baktığımda Gurur'un dudakları boynumun her yerinde gezinmeye başlamıştı. Hızlı hızlı nefesler alıp kısık iniltiler çıkarırken kendimi tamamen ona bırakmıştım.

Dişlerini boynuma geçirip avucuna aldığı göğsümü sıkınca dudaklarımdan çıkan arzu dolu sese inanamadım. Gurur hep yaptığı gibi önce boynuma dişlerini geçirdi, sonra ısırdığı yerde kendi izini bırakmak için emdi. Son olarak morarttığı tenimi öpünce kalbim rotasından şaştı. Ayartıcı öpücükleri yavaşça boynumdan aşağıya kaydığında sadece dudaklarını değil, dilini de tenimde hissettim. Sanki tenimin tadını almak ister gibiydi.

Bedenime yaptığı şeylerin hazzını alırken ona nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Bu konudaki deneyimsizliğimi iyi bildiğinden Gurur da benden herhangi bir karşılık beklemiyordu. İri gövdesiyle üzerime kapanmışken bacaklarımın arasına iyice yerleşmişti. Dili göğüslerimin çevresinde gezindiğinde artık iniltilerimi kontrol edemiyordum.

Boğazımdan istemsizce mırıltılı sesler yükselirken hafif bir ürpertiyle belim arkaya doğru büküldü. Gurur'un ılık nefesi göğüslerimin üzerinde dolaştığında dilinin edepsiz dokunuşları aklımı başımdan alıyordu. Bacaklarımın arasındaki sızıyı dindirecek tek şey o bölgede hissettiğim sertlikti. Ancak Gurur henüz bu konuda hiçbir şey yapmıyordu. Onun her öpücüğünde bedenim biraz daha gerilip göğüs kafesim hızla inip kalkıyordu.

Dudakları göğüslerimden birine ulaştığında diğerini de boş bırakmıyordu. Bir eli boştaki göğsümü hafifçe kavrayıp parmaklarının altında ezerken diğer eli öptüğü göğsümdeydi. Önce nazik bir öpücük kondurdu ama sonra daha şehvetli öperek dilini yavaşça yüzeyinde gezdirdi. Omzunu kavradığımda bu hareketim onu durdurmak için değil, ona tutunmak içindi.

Başım iyice arkaya düştüğünde gözlerim kapanmıştı. Dudaklarımı ısırarak nefesimi tuttum ve hissettiğim yoğun duygulara direnmeye çalıştım. Ancak bedenimin verdiği tepkileri kontrol etmek hiç kolay değildi. Gurur göğsümü ağzına aldığında vücuduma aynı anda binlerce voltluk elektrik akın etmiş gibi ürperdim. Beni deli ediyordu. Parmaklarım omzundan kayıp yumuşacık saçlarının arasına daldığında dudaklarımdan boğuk bir nefes taşmıştı.

Bir elinin parmaklarını göğsüme hafifçe geçirip usulca yoğuruyordu ama diğer göğsüme yaptığı şeyler hiç masum değildi. Ağzına alıp emmeye başladığında gözlerimin önünde yanıp sönen küçük yıldızlara inanamadım. Boğuk nefes alışlarım o kadar artmıştı ki nabzım çıldırmış gibi durmaksızın atıyordu. Omurgamdan aşağı inen buz gibi bir ürperti uyluklarıma ulaştığında ayak parmaklarım içe doğru büküldü.

O kadar çok terlemiştim ki tenim âdeta parıldıyordu. Gurur göğsümü emerken dudaklarını çekmedi ama gözlerini kaldırıp bir anlığına bana baktı. Bir süre yüzümdeki değişimi izledi. Gözlerimde arzu ve aynı zamanda utangaç bir ifade vardı. Yanaklarıma akın eden kızarıklığı görmek bile hoşuna gitmiş gibi gözleri karanlık bir duyguyla parıldadı.

Göğsümün tomurcuğunu dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırınca belim yay gibi büküldü ve yüksek çıkan iniltim onun kulaklarını doldurdu. Bedenim kontrolsüzce titremeye başlayınca bana ne olduğunu anlamadım fakat Gurur, bu belirtilerin ne anlama geldiğini iyi biliyordu. Dudakları göğsümün çok yakınında dururken tutku dolu bakışlarını gözlerime çıkardı ve boğuk bir sesle, "Şimdi değil," diyerek bir konuda beni baskıladı.

"Bedenin kordan bir ateş Farah, dokunulmaya aç." Göğsümün tomurcuğunu parmaklarının arasına alıp sertçe sıkınca inleyerek dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Gurur beni altında kıvrandırmanın hazzını yaşadığı için dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "Sana orgazm yaşatmak için fazladan bir şey yapmama gerek yok ama ben istemediğim sürece gelemezsin." Gerçek anlamda bana hükmediyordu.

Sanki yarı çıplak bir şekilde onun altında kıvranmıyormuşum gibi söylediklerimle daha çok utanmıştım. Her nefes alışımla göğüs kafesim şiddetle hareket ederken çok gerilsem de, "Orgazmın ne olduğunu bile bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Sözlükteki anlamını biliyorum ama hiç deneyimlemedim." Bunun nasıl başladığını ve nasıl son bulduğunu bilmezken benden istediği gibi nasıl kendimi durduracaktım?

"Gerçekten daha önce hiç orgazm olmadın mı?" Gurur adilik yapıp her sözüyle beni daha çok utandırırken gözlerinin ardında vahşi bir duygu belirmişti. Bunu ilk kez onun kollarında yaşayacak olmamdan aldığı hazzı saklayamıyordu. "Daha önce kendine hiç dokunmadın mı?"

"Hayır, dokunmadım," diyerek homurdanır gibi bir ses çıkardım. "Ne biçim konuşuyorsun sen, bunlar öylece söylenecek şeyler değil."

İçinde bulunduğumuz uygunsuz konuma bakınca gülüşü genişledi. "Karı koca arasında ayıp diye bir şey olmadığını bu gece sana öğreteceğim." Başımın belada olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Gurur başını karnıma doğru eğdiğinde onu durdurmadım. Dudaklarının bıraktığı izler boynumdan başlayıp göğüslerimi talan etmişti. Şimdi de o ayartıcı dudakları düz karnımda geziniyordu. Yara izimi boylu boyunca öpmesi içimde tarifi olmayan bir duyguyu yeşertmişti. Bu gece onun yüzünden sahip olduğum her yarayı uzun uzun öpmüştü. Sadece öpmüyor, tadıma doymuyormuş gibi ıslak dili dudaklarının değdiği her yerde geziniyordu.

Göbeğimin üstünde dolaşan sıcak dudakları ve dili beni kıvrandırırken kendini biraz aşağıya çekti. Gurur kısa bir an başını kaldırıp yukarı doğru toplanan elbiseme baktı. Onu çıkarmak için bir harekette bulununca hemen ellerini tuttum. Gözlerimiz birbirine kesiştiğinde bunu istemediğimi anladı. Ellerini çekti fakat bu sefer de elini elbisenin altına daldırdı. Hiç rahat durmuyordu!

Elbisem zaten yukarı toplanmıştı ama Gurur onu biraz daha yukarı sıyırdı. Artık üzerimde mini etek gibi görünüyordu. Gurur elbisemin altına ellerini daldırıp iç çamaşırımın kenarlarını kavradı. Nefes alışlarım yetersiz gelmeye başladığında bacaklarımın arasındaki duruşu çok müstehcen bir görüntü sunuyordu. Yeşil gözleri beni bulduğunda yapacağı şey için izin ister gibi bakıyordu.

Eğer istemezsem iç çamaşırımı çıkarmayacağını biliyordum. Dudaklarımı dişleyerek bakışlarımı kaçırdığımda istediği cevabı almıştı. Suskunluğum ona devam etmesini söylüyordu. İç çamaşırımın lastiğini kavrayıp yavaşça aşağıya çekerek onu kalçamdan sıyırdı. Bunu yaparken yüzümü izliyor, başını eğip elbisenin kapatamadığı çıplaklığıma bakmıyordu.

İç çamaşırımı çıkardığında bacaklarımı birbirine bastırarak kendimi gizlemek istedim. Ancak Gurur bacaklarımın arasında dururken istesem de kendimi ondan saklayamıyordum. Çıkardığı iç çamaşırımı kenara bırakmasını bekledim ama öyle yapmadı. Küçücük bez parçasını avucunun içinde toplayıp yüzüne yaklaştırdığında daha bana dokunmadan titremeye başlamıştım.

Kirpiklerinin altında koyulaşmış gözlerle beni izlerken burnunu iç çamaşırıma gömdü. Sadece bu görüntüyle bile orgazm olabilirdim. Ne kadar baştan çıkarıcı göründüğü hakkında en küçük bir fikri yoktu. Ciğerlerine ulaşan koku onda afrodizyak etkisi yaratmış gibi nefes alışları hızlanmıştı. Gurur'un bu görüntüsü bacaklarımın arasındaki sızıyı artırdığı için battaniyeye tırnaklarımı geçirdim.

Bir konuda haklıydı, bana orgazm yaşatmak için fazladan hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Gurur iç çamaşırımdan soluduğu şeyin fazlasını arzulayarak onu kenara bıraktı. Kendini biraz daha geriye çektiğinde parmakları

arsızca bacaklarımda geziniyordu. Mavi damarların göründüğü iri elleri bacaklarımı nazikçe okşuyordu.

Baldırlarımdan yukarı çıkan elleri, elbisenin altına sızarak kalçalarıma ulaştı. Onun her dokunuşuyla bedenim daha çok gevşiyordu ama zihnim utanç ve arzu arasında kapana kısılmıştı.

İri parmakları kalçama batarken dudakları bacağımın iç tarafında gezinmeye başlamıştı. Gittikçe usul usul yukarı çıkıyordu ama nasıl biri olduğumu çok iyi bildiği için beni ürkütmeyecek bir yavaşlıkta bunu yapıyordu. Dirseklerimi yere bastırıp sırtımı hafifçe kaldırarak onu izliyordum. Yüzümdeki kızarıklık artık boynuma kadar yayılmıştı.

Gurur'un yüzü bacaklarımın tam arasına ulaştığında inledim ama bunun sebebinin utanç mı yoksa haz mı olduğunu bilmiyordum. Sanırım her ikisi de... Ilık nefesi en mahrem yerime çarparken elbiseyi biraz daha karnıma kadar itti. Artık her şey tüm çıplaklığıyla gözlerinin önündeydi. Bir süre hiç kıpırdamadan beni izledi. O bunu yaparken kafamı bir yerlere gömmek istiyordum. Yüzünde doyumsuz birinin o aç ifadesi vardı.

Bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama Gurur buna izin vermeyerek biraz daha açtı. "Kendini benden saklamaktan vazgeç... Her şeyi bana bırak." Boğuk sesi hırıltılı çıkarken en küçük detayına kadar beni izliyordu. Benimle ilgili her detayı zihnine kazıyıp ezberlemek ister gibiydi.

Gurur'un dudakları klitorisime çok yaklaştı ama dokunmadı. Bekleyişlerim dayanılmaz bir boyuta ulaştığında bana dokunmak yerine nefesinin sıcaklığını hissettirdi. İçimde beliren bu şehvetin baskısı hem beni kıvrandırıyor hem de ürpertiyordu. Gurur sabrını yitirerek dudaklarıyla en mahrem bölgeme dokununca paramparça olduğumu hissettim.

Bacaklarımın arasında o kadar yoğun bir baskı vardı ki sanki patlamak üzereydim. Nereye kadar dayanacağımı hiç bilmiyordum. Onun dudakları klitorisimde gezinirken şaşırtıcı bir şekilde nazikti. Sırt kasları geriliyor, alnında biriken ter damlacıkları yüzünün yan tarafından süzülüyor ama kendini tutuyordu.

Gurur içindeki hayvansı tutkuya direnerek bana karşı nahif ve nazik olmak için kendini zorluyordu. Kendini birazcık bıraksa vücudumun her yerini morartıp beni sadece zevkten değil, acıyla da kıvrandıracağına hiç şüphem yoktu. Bu yüzden kendini tutuyor ve her konuda ölçülü olmaya çalışıyordu.

Dudaklarının yavaş ama kışkırtıcı hareketleriyle istemsizce elim ona doğru uzandı. Onu durduracağıma çok emindim ancak saçlarının arasına dalan parmaklarımın yaptıkları beni afallattı. Onu durdurmak yerine daha çok kendime bastırmama hayret ettim. Bu gerçekten ben miydim?

Onu kendime bastırmam Gurur'u daha çok cesaretlendirmişti. Parmakları kalçalarıma sertçe gömüldüğünde dudaklarının klitorisimdeki hareketleri daha da cüretkârlaştı. Gurur resmen dudaklarıyla beni talan edip bedenimin en mahrem yerlerini keşfediyordu. Sadece dudakları olsa iyi ama dili de hiç rahat durmuyordu. Tadımı yoğun bir şekilde alırken dili kıvrılarak kadınlığımın tüm katmanlarına sızıyordu.

Sırtım gerilerek büküldüğünde bacaklarım onun omuzlarındaydı. Parmak uçlarımdan başlayıp tüm bedenime nükseden bir akım beni talan etmişti. Boğuk nefes alışlarım ve hiç kesilmeyen iniltilerim duyduğumuz tek şeydi. İçimdeki utanç artık yerini daha edepsiz duygulara bırakmıştı. Dili kıvrılarak içime girdiğinde daha fazlasını ister gibi kalçamı kaldırıp kendimi ona doğru ittim. Artık bedenimin kontrolü bende değildi.

Gurur en kırılgan yerlerimde dilini gezdirip emdikçe bedenim ince bir titremeyle ona yanıt veriyordu. İçimde patlamaya yüz tutan duyguya direnerek alt dudağımı kanatacak bir sertlikte dişlerimle ezdim. Göğüs kafesimden yükselen iniltiler gecenin sessizliğine karıştığında gözlerim dolmuştu ama acıdan değildi. Yoğun bir duygunun dışa vurumu gibi gözlerime yaşlar akın etmişti.

Parmaklarım battaniyeyi kavradığında yumuşak kumaşı sıktım. Ayak parmaklarım istemsizce kasılıp açılıyor, tüm vücudum artçı şoklarla titriyordu. İçimde taşmak üzere olan bir şeyler vardı ve sanki kaslarıma bir spazm geçirtiyordu. Gurur'un dudakları ve dili sabırsız ritimlerle şiddetini artırınca buna daha fazla karşı koyamadım.

Sırtım yay gibi gerildiğinde dudaklarımdan firar eden bir çığlıkla sarsılmaya başlamıştım. Gurur bedenimdeki bu müthiş patlamaya ilk kez tanık olurken gözlerimin önünde minik noktalar yanıp sönüyordu. Bu öylesine büyüleyici bir duyguydu ki daha önce hiç tatmadığım bir yoğunluktaydı. Vücudumun sarsıcı titreyişleri yerini büyük bir rahatlığa bıraktığında sırtüstü arkaya düştüm. Terden sırılsıklam olmuş bir hâlde hızlı hızlı nefes alıyordum.

Sanki bundan daha fazlası olabilirmiş gibi Gurur beni daha da tahrik ederek vücudumdan akan tüm sıvıyı emmişti. Uzun zamandır bunun hayalini kuruyormuş gibi dilini her katmanımda gezdirip edepsizce emdi. Bir süre sonra başını bacaklarımın arasından kaldırıp bana baktı. Uyuşmuş gibi bakan gözlerimi, her nefesle daha çok aralanan dudaklarımı ve al al olmuş yüzümü soluksuz bir şekilde izliyordu.

Bu hâlimi görmek onu mest etmiş gibi gözlerinde zafer kıvılcımları vardı. Sanki her saniyesinde bana daha çok bağlanmış gibiydi. Ağır hareketlerle dilini dudaklarının üzerinde gezdirerek bir an olsun beni utandırmayı

bırakmıyordu. "Tadın da en az senin kadar bağımlılık yapıyor." Utançtan inledim, susması için neler vermezdim.

Gurur'un dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdiğinde üzerimden çekilerek yanıma uzandı. Bana doğru dönüp yan bir şekilde yatarken bir kolundan destek alıyordu. Karnıma toplanan elbiseyi yukarı çekip çıplaklığımı örtmek istedim ama Gurur elimi tutarak engel oldu.

"Artık benden utanma, Farah." Elimi yavaşça karnımın üzerine bırakırken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "O kadar güzelsin ki bunu kıyafetlerle örtmen haksızlık."

"Çıplak mı gezeyim?"

Güldü. "Bir tek benim yanımda." Parmakları göğüs kafesimde geziniyor, ellerini üzerimden çekemiyordu. "Gül yaprağı gibi kadifemsi bir tenin var." Başını biraz eğip bedenimi bir bütün olarak izlediğinde nefes alışları düzensizleşmişti. "Bir tanrıçanın güzelliğindesin."

Beni rahatlatmıştı ama kendisi kaskatıydı. Her şeyden daha çok gevşemeye ihtiyacı olduğunu görebiliyordum ama bunun için hiçbir girişimde bulunmuyordu. Bu gece yaşanan her şeyin benim için çok yeni olduğunu bildiğinden daha fazlası için üstelemiyordu. Gurur işi bir adım ilerisine taşıyarak her şeyi mahvetmekten korkuyor olmalıydı. Her şeyi tek bir gecede yapmak yerine önceliği beni buna hazırlamaktı.

"Sen ne olacaksın?" Bunu sorarken az önce yaşananların etkisinden hâlâ çıkamamıştım. Utandığımdan aşağıya bakamıyordum ama pantolonun önünü zorlayan bir şişlik olduğunu biliyordum.

Gurur kendinden çok beni düşünerek üzerime eğilip dudaklarıma küçük ama tutkulu bir öpücük kondurdu. "Beni dert etme, birazdan kendime gelirim." Benim olduğu kadar onun da biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Gurur kendine gelmek için uzanıp rakı şişesini aldı. İçkiden sert nefesler aldıktan sonra şişeyi yanına bırakıp sırtüstü uzandı. Yavaşça yerimden kıpırdanıp üzerine çıktığımda yüzünde beliren şaşkınlığı gizleyememişti. Göz bebekleri büyüdüğünde inanamayan bir ifadeyle bana bakıyordu. Utangaç karısından böyle bir atak beklemiyordu.

Aslına bakarsak ben de kendimden böyle bir şey beklemiyordum ama hazzı doruklarda yaşarken sanki içimde beni kontrol eden başka bir kadın vardı. Bu gece yaptıklarıma engel olamıyordum. Sadece arzularım ve içgüdülerimle hareket ediyordum. Altımda zonklayan sertliğinin tam üzerine oturarak bacaklarımı iki yanımdan büktüm. Gurur ise şoke olmuş bir ifadeyle beni izliyordu.

Beyaz elbisem belime kadar düşmüştü ve elbisenin etekleri kalçalarımın tam altında toplanmıştı. Saçlarım çıplak omuzlarımdan salınırken bedenim terden ışıldıyordu. Dik göğüslerim tüm çıplaklığıyla Gurur'un görüş açısındayken gömleğinin düğmelerine uzandım. Benim yanımda gömleğini hiç çıkarmadığı için beni durdurmaya kalkıştı.

Bileklerini yakalayarak ellerini başının üstüne bastırdığımda gözleri hafifçe büyüdü ve dudakları şaşkınlıkla aralandı. Cüretkâr davransam da bir o kadar çekiniyordum. "Lütfen rahat dur."

Tam bir şey söyleyecekti ki alt dudağını dişlerimin arasına alıp sertçe ısırdığımda Gurur küfürle karışık bir ses çıkarıp, "Siktir!" diye inledi. "Bu gerçekten sen misin?" Şikâyet eder gibi değildi, aksine büyülenerek beni izliyordu.

Ellerini rahat bırakıp gömleğin ilk düğmesini kavradığımda bu sefer bana engel olmadı ama gerilmişti. Kaslarının taş kesildiğini hissedince onun bana yaptığı gibi yumuşak bir sesle, "Şşş," diyerek onu yatıştırmaya çalıştım. "Sakin ol sevgilim, gömleğini çıkarmayacağım."

İlk düğmeyi açınca Gurur'un hareketsiz kaldığını hatta nefes bile almadığını fark ettim. Bunun gömlekten kaynaklandığını düşünüp bakışlarımı ona çıkardığımda değişen yüzünü gördüm. Az önceki tüm gerginliği dağılmış gibi dudaklarındaki küçük bir tebessümle beni izliyordu.

"Sevgilim mi?" deyince kıkırdadım. Onu bu denli etkileyen şey bu muydu?

Parmaklarım ürkekçe gömleğin tüm düğmelerini açtığında nefessiz kalmıştım. Gömleğin önünü araladığımda parlayan sert kaslarıyla parmak uçlarım karıncalandı. Gizleyemediğim bir beğeni duygusuyla sıkı kaslarını izliyordum. Göğsünden karnına uzanan çizgiler, her boğumu daha belirgin gösteriyordu. İnsanın nefesini kesen bir vücudu vardı ve bunu benden gizliyor muydu? Bana bundan daha büyük bir haksızlık yapamazdı.

Kalbimin hızlanan sesini kulaklarımda duyarken bakışlarımı Gurur'un yüzüne çıkardım. Üzerine çıkma cesareti göstermiş olabilirdim ama hâlâ çok utangaç ve çekingendim. Kirpiklerimin altından ona bakıp güçlükle duyulan bir sesle, "Sana dokunabilir miyim?" diye sordum.

Bunun için ondan izin almam Gurur'u güldürdü. "Bana istediğin her şeyi yapabilirsin." Buna dünden razıymış.

Parmak uçlarım ürkekçe onun sert göğsüyle buluşunca sadece bu bile kaskatı kesilmesine neden olmuştu. Ellerimi yavaşça onun teninde gezdirmeye başladığımda Gurur'un nefesi ağırlaşmıştı. Ellerimin altındaki göğsü hızla inip kalkmaya başladığında neredeyse gülecektim. Anlaşılan onu

rahatlatmak için benim de fazladan bir şey yapmama gerek yoktu. Birbirimizin dokunuşlarından çok kolay etkileniyorduk.

Gurur beni izlerken yeşil gözlerinde görmeye alışık olduğum o sert ifade yerini arzuya bırakmıştı. Parmaklarım ağır hareketlerle onun kaslarının üzerinde dolaştıkça nefes alışları sıklaşıyordu. Başı geriye düştüğünde dudakları aralandı fakat hiçbir şey söyleyemedi. Titreyen parmaklarımın altındaki vücudu sanki çözülüyor ve gittikçe daha çok gevşiyordu.

İçindeki ateş dışa vuruyormuş gibi her geçen saniyeyle vücut ısısı artıyordu. Tırnaklarımı hafifçe bastırarak göğsünden aşağıya çektiğimde bir anda gözlerinde yıldırımlar çaktı. Gurur boğuk bir ses çıkararak kalçalarımı sertçe kavradı. Beni yavaşça yukarı kaldırdı, hemen ardından geriye iterek bacaklarının arasındaki sertliğe sürtünmemi sağladı.

Kalçalarımdan tutup öne ve arkaya doğru beni yönlendirerek bunu birkaç kez yaptı. Daha sonra durup gözlerini al al olmuş yüzüme çıkardı. "Bu şekilde devam et, güzelim... Ne fazla hızlı ne de fazla yavaş." Bunu nasıl yapacağımı bilmediğim için beni yönlendirmesi hoşuma gitmişti.

Ellerimi sert kaslarına bastırarak benden istediği gibi bacaklarımın arasındaki sertliğe yavaşça sürtünmeye başladım. Gurur'un yakışıklı yüzü gerildiğinde şakaklarındaki damarlar belirginleşmişti. Belli bir ritimde kalçalarımı öne ve arkaya hareket ettirip kendimi ona sürttükçe sanki altımdaki şey daha da büyüyordu.

Üzerinde pantolon olmasına rağmen bunu hissedebiliyordum. O pantolonu çıkarmasına henüz hazır değildim. Ona sürtündükçe Gurur'un gözlerindeki ifade değişiyor, boynundaki nabzı belirgin bir hâle geliyordu. Bir anda durduğumda yaşadığı hazzı böldüğüm için dişlerini sıkarak boğuk bir sesle, "Sikeyim!" dedi sertçe. "Şimdi duramazsın, devam et."

Onunla biraz uğraşmak için yalandan sızlanıp, "Ama çok yoruldum," diyerek suratımı astım. "Ben biraz uyuyacağım."

Üzerinden çekilecekmişim gibi bir harekette bulunduğumda hemen belimi yakaladı. Beni altımda zonklayan sertliğin üzerinde tutarken çenesini sıkıyordu. "Farah, gözünü seveyim devam et, yoksa sabaha kadar uyuyamam, seni de uyutmam."

Umurumda değilmiş gibi davranıp rakı şişesine uzandım. "Biraz enerjiye ihtiyacım var." Şişeyi kafama dikecektim ki daha bir yudum almadan Gurur şişeyi çekip aldı. Bunu fazla sert bir hareketle yaptığı için rakının bir kısmı üzerine dökülmüştü.

Üzerine dökülen içkiyi kafaya takmadan şişeyi ulaşamayacağım bir yere koydu. "İçince azıtıyorsun, Farah." Kaşlarını belli belirsiz çatarak içmeme

yanaşmadı. "Bu sefer de yelkenlinin direğine *Gurur* diye sarılırsın, hiç uğraşamam."

"Yapmam ben öyle şeyler."

"Hadi oradan, bir çam ağacına ben diye sarıldın. Gözümün önünde o sikik ağaçla flört edip beni benimle aldattın! Ulan bir bana bak, bir de çam ağacına, neremiz benziyor?" Kendimi tutamayıp gülmeye başladığımda bu onu daha çok kızdırmıştı.

Boğum boğum olan kaslarının üzerine akan rakıyı görünce dudaklarımı birbirine bastırdım. Kontrol edemediğim bir arzuyla eğilip dilimi göğsünde gezdirdiğimde Gurur ağız dolusu küfredip, "Sikeyim!" dedi bir kez daha. "Beni öldürmeye niyetlisin."

Gerilen kaslarına küçük öpücükler kondurarak dilimle üzerine dökülen rakıyı emdiğimde Gurur patlamanın eşiğindeydi. Kalçamı yavaşça hareket ettirerek kendimi ona sürterken dilim kaslarının her kıvrımında geziniyordu. Boğazından çıkan kalın sesi hırıltılı nefeslere dönüştüğünde ellerini elbisemin altına daldırdı. Kalçalarımı kavrayıp beni sertçe kendine bastırdığında inlemiştim.

Vücudundaki tüm rakıyı yalayarak emdiğimde Gurur'un bedeni artık bir betondan daha sertti. Başımı hafifçe geriye çekip kirpiklerimin arasından ona baktım. Ellerimi koyacak bir yer bulamadığım için pantolonunun kemerine yasladım. Gurur bu hareketimden farklı bir anlam çıkarmış olacak ki gözlerinin ardında kıvılcımlar belirdi.

"Durma..." Gırtlağından çıkan kalın bir sesle fısıldarken doğru düzgün konuşamıyordu. "Onu eline al." Bir dakika, ne?

Gözlerim kocaman açıldı, doğru duyup duymadığımdan emin değildim. Gurur bu gece beni utançtan öldürmeye yemin etmiş gibiydi. Göğüs kafesi şiddetle hareket ederken kendini sıkmaktan çenesi kaskatıydı. "O narin ve ince parmaklarının aletimi nasıl kavradığını görmek istiyorum." Ağzı çok bozuktu!

Başımı eğip önce altımdaki sertliğe bakmaya çalıştım, daha sonra da şaşkın bakışlarımı ona çıkardım. "Çok edepsiz bir adamsın, dilinin kemiği yok." Böyle şeyler söylerken daha yumuşak kelimeler seçebilirdi.

Gurur kendini tutamayıp gülerken gözlerinin ardında beni ürküten bir şeyler vardı. "İnan bana seni korkutmamak için en edepli hâlim bu, henüz hiçbir şey görmedin." Bir anda ensemdeki saçlarımı kavrayarak beni kendine doğru çekti ve dudaklarıma kapandı.

Daha ben ne olduğunu anlamadan beni altına aldığında sert göğüs kafesiyle göğüslerimi eziyordu. Dudakları dudaklarımı öpmüyor, sanki onları

sömürüyordu. Ona karşılık verirken bile hoyrat dudaklarının hızına yetişemiyordum. Bacaklarımın arasına iyice yerleşerek kendini sertçe bana bastırdığında iniltim dudaklarımızın arasında kaybolmuştu. Sınırda olduğunu biliyordum, bu yüzden hareketleri sabırsızdı.

Gurur nefes bile almama izin vermeden soluksuz bir şekilde beni öperken bazen bana sürtünüyordu bazense kendini çok sert bana bastırıyordu. Hareketlerini kontrol edemiyordu ama durmasını da istemiyordum çünkü her yaptığı şey bana daha çok haz veriyordu. *Üzerinde pantolonu olmasaydı neler olurdu,* diye düşününce vücudum tekrar titremeye başlamıştı.

Gurur kendini bana her bastırdığında içime girdiğini düşünmek bile beni yeni bir orgazmın kollarına çekmişti. Dudaklarımız birbirine değip dillerimiz birbiriyle ateşli bir şekilde dans ederken nefes almak umurumda değildi. Parmaklarım Gurur'un yumuşacık saçlarının arasında gezinirken sırtım gerildi. Bir kez daha kendini bana bastırınca onunla aynı anda titremeye başlamıştım.

Birbirimizin kollarında kaybolurken bedenlerimizin bu sarsıntısı yoğun bir rahatlamanın başlangıcıydı. Aramızdaki bedensel gerilim gittikçe çözülürken Gurur beni öpmeyi hiç bırakmıyordu. İniltilerimi dudaklarımızın arasına hapsettiğinde üzerimdeki şiddetli sarsıntılarını hissedebiliyordum. Boşalırken özellikle beni öpmesinin nedeni bence kendi hırıltılı seslerini bastırmasıydı.

Bir süre sonra bedenlerimizdeki adrenalin durmuştu. Gurur yavaşça başını geriye çekse de hâlâ üzerimdeydi. Uzanıp öpülmekten şişen dudaklarıma küçük bir öpücük daha kondurarak alnını alnıma yasladı. Hızlı nefeslerimiz birbirine karışırken ter içinde kalmıştık. Bu gece her şeyiyle benim için büyüleyici bir güzellikteydi. Sanırım bunu onunla daha sık yaşamak istiyordum. Bunu tekrar istememi sağlayacak kadar bana karşı iyi ve nazikti.

Beni daha fazla iri cüssesiyle ezmeyi bırakıp kendini yan tarafıma attı. Bunu yaparken bile kolunu belimin altında geçirerek beni göğsüne çekmişti. Başımı Gurur'un göğsüne yaslayıp onun kollarının arasında soluklanırken o da saçlarımla oynuyordu.

"Farah," diyen mırıltısı hafif uyuşmuş gibi çıkmıştı. "Bu gece seni incitecek bir şey yapmadım, değil mi?" Bunu yapıp yapmadığından emin değildi. Onunla geçirdiğim bir geceden nefret etmemden ödü kopuyordu.

"Hayır." Onun göğsünü yastık gibi kullanırken kokusu uykumu getirmeye başlamıştı. "Düşündüğümden daha güzeldi." Aklıma gelenlerle utançtan inleyip yüzümü onun göğsüne sakladım. "Tabii beni daha az utandırsaydın harika olurdu," diye sızlandığımda bu onu güldürdü.

Teknenin güvertesinde üzerimi bile düzeltmeden Gurur'un kollarında uykuya dalmıştım. Vücudum fazla efor harcadığı için yorgunluktan hemen sızıp kalmıştım. Uykum derinleşene kadar Gurur'un hiç kıpırdamadığını, daha sonra üşümeyeyim diye diğer battaniyeyi üzerime çektiğini sabah öğrenecektim. Yıldızların altında, çıplak bir şekilde onun kollarında uyumak ikimiz için de çok yeni ve tarifi olmayan bir duyguydu.

Teknede geçirdiğimiz o güzel geceden sonra ertesi sabah geri dönmüştük. Doğrudan kulübeye döneceğimizi düşünmüştüm fakat Gurur beni ilçedeki bir malikâneye getirmişti. Uzun zamandır burada kimse yaşamıyor olacak ki malikânenin bahçesi çok bakımsızdı. Malikâneye girdiğimizde de her şey fazla bakımsız ve eskiydi.

Bu ev Gurur'a aitse neden hiç tadilat ve bakımını yaptırmadığını merak ediyordum. Ben de buna benzer bir evde yaşadığım için bir malikânede olması gereken klasik şeyler beni pek şaşırtmıyordu. Her yer toz tutmuştu, eşyaların üzeri de beyaz örtülerle kapanmıştı. Tekneden indiğimizde Gurur oldukça mutluydu fakat bu evin kapısından içeri girince tüm keyfi kaçmıştı.

Holde dikilip ruhsuz gözlerle etrafına baktığında ne düşündüğünü anlayamıyordum. "Buraya gelmeyeli yıllar oldu ama hiç özlemediğimi fark ettim." Sesi mırıltıyla çıkıyordu ve bu evin her köşesinde kötü bir anısı varmış gibi ifadesi kasvetliydi.

"Çok bakımsız görünüyor," dediğimde keyiften uzak bir şekilde güldü.

"Çünkü çürüyüp gitmesini bekliyorum. Sanki bu ev yıkılırsa benim de tüm kötü anılarım kendiliğinden silinecekmiş gibi geliyor. Ne birine satabiliyorum ne da birinin bu evde yaşamasına tahammül edebiliyorum. Baba yadigârı olduğu için elime bir balyoz alıp yıkamıyorum." Beni bırakıp yürürken burada olmaktan hiç mutlu olmadığını görebiliyordum.

Küçük adımlarla peşinden giderken aklımda cevap bulmayan bazı sorular vardı. "Gurur, neden buradayız?"

Onu takip etmemi isteyerek beni çift kapılı bir yere yönlendirdi. Bunu yaparken derin bir kinaye barındıran gözlerini gözlerime kenetlemişti. "Dün görüştüğüm çömez psikoloğum geçmişimle yüzleşmemi söyledi." Adımlarım durduğunda nabzım öyle bir hızlanmıştı ki şiddetini kaburgalarımın arasında hissettim. Dünkü seansımızı ciddiye alıp beni dinlemesini beklemiyordum.

Önünde durduğumuz kapıları açtı ve geçmem için kenara çekildi. İçeri girdiğimde kendimi bir yemek salonunda bulmuştum. Yemek masası dâhil

buradaki her eşyanın üzeri beyaz örtülerle kapanmıştı. Gurur salonun ortasında durduğunda gözlerini dahi kırpmadan yemek masasına bakıyordu. Daha doğrusu masanın hemen aşağısındaki zemine...

"Klozetten su içmek nasıl hissettiriyor... Bilmiyorum ama yere düşen yemekleri yemek de iyi hissettirmiyor." Midem kasıldığında ne diyeceğimi bilmez bir hâlde öylece kalakalmıştım. Yerden yemek mi yemişti?

Gurur'a baktıkça ortak acılarımızın düşündüğümden daha çok olduğunu anlamaya başlamıştım. "Annemi hatırlamıyorum, babamı ise altı yaşında kaybettim." Hissiz bir sesle konuşup hâlâ masanın yanındaki o boşluğa bakıyordu. "Babam ölene kadar hayatımda büyük bir rolü olduğunu hiç anlamadım."

Nihayet geçmişin kapılarını aralamaya başlamıştı ve bunu bir tek benim için yaptığını biliyordum. "Babamın bana yaptığı en büyük iyilik ve tek kötülük arkasında bir vasiyet bırakmasıydı." Babası ona herkesin sahip olmak isteyeceği bir miras bırakmıştı. Şeref'in o mirası ondan almak için Gurur'a neler yaptığını bilmeyen yoktu.

"Yirmi yaş şartı," dediğimde Gurur beni onaylayarak başını salladı.

"O madde beni hayatta tuttu ama Şeref'in zulümlerinden koruyamadı." Duygusuzca gülerek gözlerinin takılı kaldığı o boşluğu gösterdi. "Yiyeceğim yemeği yere döküp beni yemeye zorladığı anların sayısını hatırlamıyorum." Buna benzer şeyler yaşadığım için yıllar geçse de bunun utancını yaşayacağını iyi biliyordum.

Kapıya doğru yürüdüğünde yüz ifadesi fazla düz olduğu için çektiği acıyı iyi gizliyordu. "Sahip olduğum zenginliği benden almasının tek yolu aklımı yitirmemdi." Sustuğunda onu konuşmaya zorlamadım. Bunları anlatmanın onun için hiç kolay olmadığını bildiğim için sessizliğine ortak oldum.

Gurur elini sırtımın arkasına koyarak beni yürümeye teşvik etti. Üst katın merdivenini çıkarken içinde kopan fırtınaları hissedebiliyordum. "Şeref denen o puşt her konuda canımı yakıyordu, bana işkence etmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu." Eğer başımda babam olmasaydı aynı şeyleri Caner abim de bana yapardı. Gurur'un en büyük talihsizliği babasını çok erken yaşlarda kaybetmesiydi.

Ahşap merdivenin tozlu yüzeyinde ayak izlerimiz çıkarken sırtımdaki eli gerilmişti. "Bu evi daha katlanır kılan tek şey Defne ablaydı." Ondan bahsederken bile yüzünde yoğun bir özlem, yeşil gözlerindeyse saklayamadığı bir acı beliriyordu. "Defne abla beni korumaya çalışıyordu. Sürekli beni uyarıp, *babamın gözüne batacak bir şey yapma*, diyordu."

Omzunun üzerinden bana baktığında ifadesi buruklaşmıştı. "Biliyor musun, senden önce bir tek o bana Gurur'um derdi." Üzerinden yıllar geçse

de Defne'nin yokluğunu hiç aşamadığı için bakışları puslanmıştı. "Üzerime titrer, benden sadece üç yaş büyük olmasına rağmen, *'Gurur'um, benim güzel amcam...'* diyerek cümlesine başlardı. Elimi sıkıca tutup bana yalvararak yaramazlık yapmamamı söylerdi. Çünkü korkardı anne ve babasının canımı yakmasından."

Elini sırtımdan çekip adımlarını daha büyük atarak beni arkasında bırakmıştı. Dolan gözlerini benden kaçırmak için böyle yaptığını biliyordum. Defne'den bahsetmek bile onun için kabuk tutmayan bir yarayı kanatmaktı. "Öylesine masum ve saftı ki onu üzmekten korkardım. Ne derse hep yapardım ve bir tek onu dinlerdim."

Üst kata çıktığımızda Gurur buradaki odalardan birinin önünde durdu. Eli kapı koluna uzandı ama daha ilerisine gidemedi. Eli öylece havada kaldı, bu evde bir tek bu odaya giremeyecekmiş gibi omuzları düşmüştü. Sanki bu kapıdan içeri adımını atarsa girdiği şekilde çıkamayacakmış gibi davranıyordu. Önünde durduğu kapıya kederli gözlerle bakarken birkaç kez derin derin nefesler almıştı.

"Defne ablanın odası."

Şimdi bu kapıyı neden açamadığını daha iyi anlamıştım. İçeri girerse ondan kalan anılarla paramparça olacağını düşünüyordu. Burada olmak bile onun için çok zor olduğundan içeri girmesi için onu zorlamadım. "Şeref canımı her yaktığında Defne beni sırtında taşıyarak odasına getirirdi." Gözlerini yumduğunda göz pınarlarına akın eden yaşlara direndiğini anladım. "Yaralarıma merhem sürer, üzerimi örterek uyumamı beklerdi."

Defne'nin hayali karşısında belirmiş gibi dudağının köşesi titremişti. Ona dokunmak ister gibi elini kaldırıp boşluğa uzattığında nefes alışları sıklaştı. "Onun için yapamadığım her şeyi kızına vermeye çalıştım ama hiçbir şey Defne'yi geri getirmiyor."

Bunu nasıl karşılayacağını bilmediğim için tereddütle, "O nasıl öldü?" diye sordum.

Gurur bana kızmak yerine kapıdan uzaklaşarak üst katın koridorunda yürümeye başladı. "Son zamanlarında Defne abla çok değişmişti."

"Nasıl?"

Hatırladıklarıyla yüzü sertleşti. Sanki dile dökemediği her acı bir hançer gibi yüreğine saplanıyordu. "Artık eskisi gibi bizimle oynamıyor, aramıza karışmıyor ve neredeyse hiç gülmüyordu. Sürekli bahçedeki defne ağacının altında oturup gizli gizli ağlardı. Onu bizden uzak tutan bir sorunu vardı ama ne yaptıysak hiç anlatmadı."

Bu kattaki bir odanın önünde durdu. "Koluna dokunduğumuzda bile ürküp refleks gösteriyordu." Bakışlarını benden kaçırdığında yeşil gözlerinde saklı kalan hüznü gördüm. "Bir gün evde büyük bir kıyamet koptu. Yengem ve abim sürekli kendi aralarında tartışıyordu, kimsenin bunu öğrenmemesi gerektiğiyle ilgili şeyler söylüyorlardı."

"Neyden bahsediyorlardı?"

"Defne abla hamileymiş." Ne yazık ki böyle bir şey duymayı bekliyordum, Melek bana biraz bahsetmişti. Gurur beni getirdiği kapının önünde dururken parmaklarını sinirle saçlarından geçirdi. "Daha on üç yaşındaydı, nasıl hamile kalabilirdi?" Bir çocuğun başına gelebilecek en kötü şey istismar edilmekti. Defne'ye olanların vebalinden kimse kurtulamazdı.

"Hamileydi ve biz çocuklar bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorduk." Gurur bunları anlatırken bakışları öfkeyle keskinleşiyor, omuzları sert hareketlerle inip kalkıyordu. "Bunu ona yapan Şeref'in bir arkadaşıymış. Şeref onu öldürdü ve Defne'yi de evden uzaklaştırdı." Dişlerini sıktığında o adamın burada olmasını ve onun ellerinde can vermesini her şeyden çok istediğini görebiliyordum.

"Peki, sonra?"

Gurur için tüm bunları anlatmak geçmişi yeniden yaşamakla aynı şeydi. Bu yüzden cevap vermeden önce bir süre sessizliğini korudu. Boğazında bir yumru belirmiş gibi konuşmak bile onun için bir işkenceye dönüşmüştü. "Bu çirkin sırrı herkesten gizlemek için yengem ve abimin bulduğu tek çözüm Defne'yi evden göndermekti. Doğumdan sonra bebeği bir aileye verip Defne'yi geri getireceklerini söylediler." Defne gittiği yerden geri dönmemişti, Melek'i doğururken ölmüştü.

Devem etmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu anlayınca onu konuşmaya zorlamadım. Kapıyı açarak içeri girdiğimde burasının bir çalışma odası olduğunu gördüm. Şaşırtıcı olansa bir tek burada beyaz örtüler yoktu. Sanki burada olanların üstü hiç kapanmamalıymış ya da kapanmayacakmış gibiydi. Gurur odaya adımı attığı an onun için zaman ağırlaşmış gibi hissizleşmişti.

Kitap kokusunun sindiği odadaki tozlu raflara baktım. Pencerenin önünde eski bir masa ve tam önünde de döşemeleri yıpranmış iki koltuk vardı. Gurur'un bakışlarını takip ettiğimde taşları kararmış şömineye baktığını gördüm. Şöminenin önündeki deri koltuğun üstünde kalın bir toz tabakası vardı. O koltuk ve şömine onun için ne anlam ifade ediyorsa Gurur bir tek bu iki şeye bakıyordu.

Çenesinin kenarı gerildiğinde yanında duran elini sıktığını gördüm. Sanki baktığı şey sıradan bir şömine ve basit bir koltuk değil de onun en karanlık geçmişiydi. "İyi misin?" diye sordum.

"Bu oda benim girmekten korktuğum tek yerdi." Yeşil irislerinde beliren donuk ifade, içinde güzel olan her şeyi katlediyormuş gibi hissettiriyordu. "Şeref hep şu koltuğa otururdu." Yutkunduğunda bakışları koltuğun önündeki boşluğa kaydı. "Bense orada olurdum... Ellerim ve dizlerimin üzerinde." Kalbimin üstünde bir pençe varmış gibi göğüs kafesimde bir ağırlık oluştu.

Gurur yutkunduğunda alnında biriken soğuk terler onu ele veriyordu. Öne doğru bir adım atmadan önce boğuk bir sesle, "Koltuğuna yayılıp içkisini yudumlayarak alevleri izlerdi," dedi. Koltuğun önündeki boşluğa baktığında sanki çocukluğu ondan davacıymış gibi gözlerini yumdu. "Bu odada bana diz çöktürürdü, tam ayaklarının dibinde."

Ondan duyduğum her şeyle kalbim biraz daha sıkışıyordu. Gurur yumduğu gözlerini açarak derin bir nefes aldı. Bir an önce tüm geçmişini ortaya döküp buradan gitmek istiyordu, bu odada olmak bile ona kriz geçirtebilirdi. Bunları anlatmak da dinlemek de ikimiz için hiç kolay değildi ama onu susturmadım. Eğer şimdi anlatmazsa bir daha anlatamayacağını, içinde biriken zehri akıtamayacağını biliyordum.

Gurur yıllar öncesindeki o küçük çocuğa dönmüş gibi daha önce onda hiç görmediğim bir kırılganlığa sahipti. Geçmişiyle yüzleşirken sık sık sesi titriyor, boğazı düğümleniyordu. "Şeref bir şeyi bahane edip her kızdığında beni buraya getirir, kapıyı üzerimize kitlerdi. Gömleğimi çıkarttırır, koltuğunun önüne el ve ayaklarımın üzerinde diz çökmemi isterdi." Omuzları ağırlaşmış gibi içe çöktüğünde pütürlü bir sesle, "Sırtım..." diye fısıldadı. "Onun sehpası olurdu."

Hemen yanına gittim ama ona daha iyi hissettirecek hiçbir şey yapamadım. Gurur gözlerini benden kaçırarak yeniden eski koltuğa döndü. "Sırtımda onun bacaklarının ağırlığını taşırken söylediği her sözle beni suçlardı." O günlere dönmüş gibi bakışları ağırlaşırken sözcükler dudaklarından zorlukla dökülüyordu.

Gurur'un iki yanından sarkan ellerinde bile bir kasılma vardı. Bugün onu bu odaya hapseden tüm zincirleri kırmak ister gibi parmaklarını sıkıp açıyordu. Yüzüne yansıyan öfke ve acı birbirine karıştığında sesi ondan duymaya alışık olmadığım bir kısıklıktaydı. "Önce bana her şeyin benim suçum olduğunu, hiç doğmamam gerektiğini söylerdi. Daha sonra..." Gözleri koltuktan kayıp şömineye ulaştığında dudaklarından iniltiyle karışık bir ses çıktı. "Şöminede beklettiği şişi alırdı."

Midem kasıldığında irkilerek arkaya doğru bir adım attım. Odadaki tüm ısı düştüğünde sanki bir anda burası buz kesmişti. Üşüdüğümü hissederek kollarımı sıvazladığımda Gurur başını eğdi. Göz kapakları titrerken gerilen sırt kasları gömleğin altından bile belli oluyordu. "Abim..." diye mırıldanırken sesini belli bir düzeyde çıkarmaya çalışıyordu. "Hep sırtımı yakardı."

Gözlerimden süzülen bir damla gözyaşıyla eline uzandım ama titreyen parmaklarım ona ulaşamadı. O gömleğin altında ne sakladığını öğrenmek düşündüğümden daha ağır ve sarsıcıydı. Gurur ateşi tekrar ve tekrar teninde hissediyormuş gibi alnında biriken terleri elinin tersiyle sildi. "Sırtımla buluşan kızgın demirin tıslayan sesi ve yanan derimden çıkan o koku bile sanki hâlâ burnumda. Canımı yakardı ama ben diz çöktüğüm yerden kalkmaya cesaret edemezdim." Başını hafifçe iki yana salladı. "Ona karşı çıkarsam daha da çileden çıkacağını bilirdim. O beni yakarken dizlerimin üzerinde hiç kıpırdamadan öylece dururdum." Bu oda Şeref'in işkence yuvasıydı.

Gözlerimden birbiri ardına süzülen yaşlara engel olamıyordum. Daha fazla dayanamayıp bir an Gurur'u susturmak istedim ama mazinin içinde hapsolmuştu. Gerilip kasılan bir beden ve titreyen dudaklarla sanki artık burada değildi. "O şişin sıcaklığı hâlâ sırtımı yakıyor." Boşluğa kilitlenen bakışları usulca bende durdu. "Benim sırtım abimin kül tablasıydı, Farah. Üzerimde söndürdüğü sigara izmaritlerinin sayısını bilmem."

Dudaklarımdan çıkan cılız bir hıçkırıkla ıslak gözlerim dikkatini çekti. Anlattıklarıyla beni korkuttuğunu düşünüp kendine kızar gibi kısık bir sesle küfretti. Üzerime eğildiğinde sıcak elleri yüzümün iki yanında durmuştu. Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve başımı kaldırdı. Parmak uçlarıyla nazikçe gözyaşlarımı silmeye başladı.

"Sana bunları hiç anlatmamalıydım."

Bu odada olanları kafamda canlandırdıkça daha fazla ağlıyordum ama aynı zamanda içim öfkeyle doluyordu. "Ben de o herifi yakacağım!" Fırsatını bulmuşken onu hadım etmekle kalmayıp tüm şarjörü üzerine boşaltmalıydım.

Gurur kendini tutamayıp gülerken beni göğsüne çekip sarıldı. Güçlü kollarının arasına girip onun sıcaklığına sokulduğumda bile ağlıyordum. Gurur beni yatıştırmak için saçlarımı okşarken başımın üstüne küçük bir öpücük kondurmuştu. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum, çok yufka yüreklisin."

Her şeyi bir an önce anlatmasını istiyordum. Böylelikle onu bu uğursuz yerden götürebilirdim. Kendimi biraz toparlayınca Gurur'un kollarının arasından çıktım. Bakışlarımdan devam etmesini istediğimi anlayınca saçlarını stres içinde dağıtarak pencereye doğru yürüdü.

"Defne'nin doğum yaptığı gece Şeref üzerime benzin döküp beni yakmaya kalkıştı." Sırtıyla bakışırken ikinci kez hıçkırmamak için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Ona yapılanlar insanlık dışıydı. Yanında durduğumda Gurur camdan dışarıya bakarken gözlerinde beliren o korku, geçmişe aitti. Omuzları biraz daha içe doğru bükülüp çöktüğünde artık o dik duruşundan eser kalmamıştı.

"Defne'nin öldüğünü duyunca Karun ile ikimiz çıldırdık. Şeref beni yakmaya çalıştı, Karun'u da iki gün boyunca soğuk hava deposuna hapsetti. Tüm bunlar olurken daha on yaşındaydık." Elini kaldırıp başını gösterirken dudaklarında kırık bir tebessüm vardı. "Ben o gün ilk kez bazı sesler duymaya başladım."

Yutkunduğumda güçlükle, "Nasıl?" diye sorabildim.

Gurur kafasına baskı uygularken hüzünlü bir iç çekişle nefesini verdi. "Kafamın içinde hiç susmayan bir ulus var be kızım..." Dizlerimin bağı çözüldüğünde bir şeylere tutunma ihtiyacı hissederek koluna dokundum. Ortada olmayan sesleri mi duyuyordu? Daha önce şakayla karışık bu konuya atıfta bulunmuştu ama ciddi olduğunu anlamamıştım.

Gurur yüzümdeki değişimi soluksuz izlerken nabzı hızlanmıştı. "Şeref beni evin avlusuna attı. Benzini etrafıma döküp bir ateş çemberi oluşturdu. Nereye baksam gördüğüm tek şey ateşti. Üstelik beni de benzinle yıkadığı için o ateş halkasının üzerinden atlayıp dışarı çıkamıyordum." Gözlerimden bir damla yaş daha süzülmüştü. Kurtulmaya çalışırken ateşe değip yanmaktan korkmuştu.

Uzanıp yanağımı ıslatan yaşı parmak uçlarıyla sildiğinde titrediğini fark ettim. "O ateş çemberinin içinde amaçsızca çırpınırken artık kusurlu biriydim... Akıldan kusurlu." O günden sonra da ateş gördükçe çıldırmıştı, artık bir travması vardı ve ateş bunu tetikliyordu. Ateş onu deliliğe sürükleyen en büyük korkusu olmuştu.

Gurur anlatmaya devam etti, bense sessizlik içinde onu dinledim. Geçmişin kapılarını bir bir aralayıp abisinin ona yaptıklarını anlatırken bana kıyasla daha güçlüydü. Belki de beni daha fazla üzmemek için güçlü görünmeye çalışıyordu. Dağılmış bir hâlde olduğumdan ben değil, o beni teselli edip duruyordu. O gece Melek'i kurtarmaya nasıl karar verdiğini, Karun'un ablasının cesediyle iki gün boyunca soğuk hava deposunda nasıl kaldığını hep anlatmıştı.

Abisinin her fırsatta bir şeyleri bahane edip onu daha da delirtmek için nasıl işkence ettiğini anlatmıştı. Gurur'un dudaklarından dökülen her yaşanmışlıkla elini daha sıkı tutarak artık yalnız olmadığını ona hissettirmeye çalışmıştım. Bu ev ve bu oda onun en büyük kâbusuydu. Hep kaçtığı eve

yıllar sonra benimle gelmiş ve geçmişiyle yüzleşmişti. Bunu bizim için yapmıştı, artık geçmişteki tüm defterleri kapatıp benimle temiz bir sayfa açmak istiyordu.

Tam karşısında durduğumda atılacak son bir adım kaldığı için gözlerim üzerindeki gömlekte oyalandı. "Sırtını görebilir miyim?" Aramızdaki son duvar da yıkılmalıydı.

Gurur'un tüm vücudu buz kestiğinde göz bebeklerinin büyüdüğünü gördüm. Bakışları yeniden şömineye kaydığında sanki geçmişin alevi hâlâ orada duruyordu. "Sırtımda görebileceğin hiçbir şey yok, Farah." Ruhunu bu odanın içine gömmüş gibi duygusuzca bana baktı. "Ama görmek istemeyeceğin her şey var."

Ona yaklaşıp usulca elimi uzattım. "Lütfen..." Sesim boğuk çıkarken parmaklarım gömleğinin yakınında durdu. "Görmek istiyorum."

Gurur bu konuda yaşadığı kararsızlığı yeterince saklayamıyordu. Yüzü sertleşmişti ve çenesini sıkmaya başlamıştı. Sessizliğini bir onay olarak görüp ona biraz daha yaklaştım. Gömleğin ilk iki düğmesi zaten açıktı. Üçüncü düğmeye uzandığımda vücudundaki gerginliğini hissettim ama bu beni durdurmadı. Vazgeçmesinden korkarak tüm düğmeleri hızlıca açtım. Açtığım her düğmeyle Gurur'un bedeni kasılıp nabzı hızlanmıştı. Buna rağmen ellerini sıkarak bana engel olmadı.

Gömleğin eteklerini yukarı çekerek pantolonun içinden çıkardım. Durup kısa bir an yüzüne baktığımda dişlerini kırmak ister gibi sıktığını gördüm. Kendini kastıkça yüzündeki kılcal damarlar bile belirginleşiyordu. "Sorun yok, sevgilim." Kadife gibi yumuşacık bir sesle konuşup gözlerinin içine baktım. "Ben senin karınım, kendini benden gizlemene gerek yok." Dün onun teknede bana söylediği şeyleri şimdi ben ona söylüyordum.

Ona tatlı sözler fısıldayarak sinirlerini yatıştırmaya çalıştım. Kendini baskı altında hissedip yine bir kriz geçirmesini istemiyordum. Gömleği geniş omuzlarından sıyırarak çıkardığımda hâlâ karşı karşıya duruyorduk. Arkasına geçmek için bir adım attığımda kolumu tutarak bana engel oldu. Bunu yapabileceğini sanmıştı ama bu sandığı kadar kolay değildi.

Zamanın silemediği tek izleri sırtında taşırken kolumu mengene gibi sıkı tutuyordu. Yavaşça üzerime eğildiğinde yeşil gözleri can çekişir gibiydi. Omuzlarında ağır bir yük taşıyormuş gibi hafifçe öne doğru büküldü. "Yapma... Burada sonlandıralım." Devam etmeme sıcak bakmıyordu.

Boştaki elimi kaldırıp avuç içimi yanağında gezdirmeye başladım. "Gurur'um, bana müsaade et lütfen." En tatlı sesimle konuşurken avucumu yanağından kaydırıp çenesinde gezdirdim. Yeni çıkmaya başlayan sakalları

avuç içimi gıdıklarken küçük bir tebessümle onu izledim. "Sendeki izleri bile seveceğim, onlar da senin bir parçan."

Elimin altındaki yüzü biraz gevşemişti ama bedenindeki gerginlikte değişen hiçbir şey olmamıştı. Aldığı hızlı nefeslerin ısısı yüzüme nüfuz ederken durmam için bakışlarıyla bana yalvarıyordu. "Sırtımda utancım yazılı, Farah. Bakışların değmesin oraya."

"Gurur..."

"Neden anlamıyorsun, sırtımdaki her iz bir yangın ve her yangın çocukluğumun sessiz çığlığı." Bir anlığına susup dudaklarını birbirine bastırdı ama daha sonra gözlerinde beliren bir yakarışla, "Bakma..." diye fısıldadı. "Utanırım."

Boğazımda bir yumru belirdi, nefes almak hiç bu kadar zor olmamıştı. Gurur'u her zaman bir konuda utanırken göremezdim. Yara izlerinden rahatsız olduğu için kimselere göstermediğini düşünmüştüm. Sırtını bir utanç olarak gördüğü aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Bu utanacağın bir şey değil." Başımı iki yana salladığımda sesim ağlamaklıydı. "Öyleyse bile bu utanç sana ait değil." Bu Şeref Kalender'in utancıydı ama o adam utanç duygusundan bihaberdi. "Benden utanmana gerek yok." Yanağını yavaşça okşayarak belli belirsiz tebessüm ettim. "Daha önce senin de söylediğin gibi biz bir ekibiz, Gurur. Sadece mutluluğu değil, yeri geldiğinde acıyı da bölüşmeliyiz. Evlilik de bir nevi ekip işi değil midir?"

Bir an bana sonuna kadar direneceğini düşündüm ama son söylediklerimle direnci kırılmıştı. Bundan nefret etse de yavaş hareketlerle bana sırtını döndü. Bana arkasını döndüğünde karşılaştığım manzarayla elimi dudaklarıma bastırdım. Ağzımdan çıkacak hayret verici nidaları önlemeye çalışırken gördüklerime inanamıyordum. Gurur'un sırtı güçlü kaslardan oluşuyordu ancak her kasın üzerinde mühür gibi kazınan yara izleri vardı. Bu izler o kadar çoktu ki sırtının tamamını kaplıyordu.

Derisine kazınan derin yarıklarda küçük bir çocuğun gözyaşları ve hazin çığlıkları saklıydı. Omuzlarının altında başlayıp kürek kemiğine kadar uzanan yanık izleri, düzensiz hatlar oluşturuyordu. Yanık izlerinin pembe dokusu sırtının her yerindeydi. Aman Allah'ım... Bunu ona nasıl yapabilmişlerdi? İnce, düz çizgiler bir kamçının kanlı darbeleri gibi birbirine karışmıştı. Bunların her biri derin, çapraz yanık çizgileriydi.

Bu korkunç yaraların arasında bazı izler de daireseldi. Sigara izmaritinin acımasız dokusunu çok net görebiliyordum. Gurur'u endişelendirmemek için ağladığımı ondan saklıyordum. Sessiz gözyaşları dökerken bunu ona nasıl yapabildiklerini anlamıyordum. Bu caniliği nasıl yapabilmişlerdi?

Titreyen parmaklarla sırtına dokunduğumda irkildi ama bana doğru dönmedi. Bunları görmem bile onu utandırdığı için yüzünü bana göstermemişti. Parmaklarımı sırtında gezdirirken burada gördüğüm her izin bir benzeri sanki kalbimde açılıyordu.

Sırtında hiç boş yer kalmadığı için bazı izler üst üste binmişti. Gurur'un aynı işkenceye defalarca kez maruz kaldığını görmek bile beni hıçkırıklarla ağlatabilirdi. Ona tüm bunlar yapılırken henüz bir çocuktu. Bazı izler yıllar içinde solmuştu ama hâlâ biraz kabarıktı ve dokunduğumda altındaki sert dokuyu hissedebiliyordum. Kaslarının sert gücü, ateşin onda bıraktığı yanık izleriyle birleşmiş gibiydi.

Omuzlarından beline doğru inen kas çizgileri, sanki ateşin onda bıraktığı izlerle durmaksızın kavga hâlindeydi. Sırtı bir harp meydanına dönüşmüştü ve bu savaşın bir kazananı yoktu. Artık gözyaşlarımın sesini kısamıyordum. Uzanıp dudaklarımı sırtına bastırdığımda Gurur'un tüm bedeni titredi.

Tüm bu izleri yok etmek istercesine parmaklarım her birinin üzerinde gezindi ve buna dudaklarım da eşlik etti. Onun sırtı çerçevesi yanmış bir tablo gibi hem mağrur hem de mahzundu. Yaralarından öperken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye devam ediyordu. Bu yaralar belki onu öldürmemişti ama her gün cayır cayır yakmıştı ve yakmaya da devam ediyordu.

Parmaklarım titriyordu ama ona dokunmayı bırakmadım. Ellerim ve sıcak dudaklarım onun sırtına değdikçe Gurur'un nefes alışları değişiyordu. Elleri boşluğu yokladı, daha sonra iki yanında durarak kasıldı. Bir izden diğerine geçerken dudaklarımın arasındaki titrek nefesi hissediyordu.

Gözlerimden akan her bir gözyaşı onun sırtına düşerken tüm yaralarını tek tek öptüm. Gurur'un bedeni hafifçe titriyordu ve boynundaki damarlar nabız gibi atıyordu. Bedenindekileri olmasa da ruhundaki tüm yaraları silmek ister gibi onu öptükçe dudaklarımın altındaki vücudu biraz daha kasılıyordu.

Her öpücüğümle omuzlarının hareketi daha da artıyordu. Bu yaraları ilk kez gören, dokunan ve öpen tek kişi olduğum için sarsılmış vaziyetteydi. Bu izlerin üstünde artık dudaklarımın yumuşak dokusu vardı. Bu belki sonraki günlerde ona daha iyi hissettirirdi. En azından sırtındaki izleri düşündüğünde hep kötü olan anıları aklına gelmeyecekti. Bugünü hatırlamak belki ona daha iyi şeyler düşündürebilirdi.

Gurur daha fazla dayanamayıp bir anda bana doğru döndü. Tam bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki ağlamaktan kızaran gözlerimi görmesiyle sertçe yutkundu. Gözlerimdeki şefkati görünce artık sadece acı değil, birinin ona

verdiği değerin sıcaklığını da hissetti. Bakışlarımda ona acıyan hiçbir şey yoktu, bu ona kendini kötü hissettirirdi.

Bana bakınca gördüğü tek şey acısını kendi acım gibi sahiplenmem ve ona karşı duyduğum büyük bir şefkatti. "Bir daha kimsenin sende yeni bir iz açmasına izin vermeyeceğim."

Gurur iç çekerek bana yaklaşıp yüzümü ellerinin arasına aldı. "Seni ağlarken görmekten hoşlanmıyorum." Telefonu çaldı ama umursamayıp gözyaşlarımı sildi. Bunu yaparken çok yavaş ve nazikti. "Seni ağlattıkları için o yaralardan daha çok nefret ettim."

"Beni ağlatan sırtındaki yaralar değil, yaşamak zorunda kaldıkların." Telefonu üst üste çalarken sıcak bir ifadeyle ıslak gözlerimi onun yeşillerine kenetledim. "Sandığın kadar korkunç ve çirkin izler değil." Bu konuda rahatsız hissedip utanmasını istemediğimden gülümsemek için kendimi zorladım. "Tuhaf bir şekilde seni daha karizmatik gösteriyorlar," dediğimde nihayet onu güldürebildim.

"Öyle mi dersin?" diye bana takılırken yaşadığı gerginliği biraz olsun üzerinden atmış gibiydi.

Telefonu tekrar çalınca daha fazla görmezden gelemedi. Ellerini yüzümden çekip telefonu çıkarınca Ali'nin aradığını gördüm. Israrla arayıp durduğuna göre önemli bir şeyler olmalıydı. Gurur sıkıntıyla burnundan soluyup, "Yine ne var, Ali!" diyerek telefonu açtı. Ali'nin ne söyleyeceğini merak ettiğim için uzanıp hoparlörü açtım.

"Abi haberler iyi değil." Ali'nin telaşlı çıkan sesiyle Gurur'la göz göze gelmiştik. İkimizin de gözlerinde soru işaretleri vardı. Ali bizi fazla bekletmeden, "Konu Gazel Saka," diyerek yutkundu. Gazel, Bige'nin ablası değil miydi?

Gurur tüm dikkatini telefona vererek kaşlarını belli belirsiz çattı. "Karun'un baldızıyla ilgili bir sorun varsa beni niye arıyorsun?"

"Gazel Saka..." Ali, derin bir nefes alıp en sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. "Öldü."

Ne demek öldü? Şaka mı bu?

Gözlerimin ardı sızladığında Gurur şaşkınlıkla telefonu biraz yukarı kaldırdı. "Ali ne sikimden bahsediyorsun? Neler oluyor?"

"Gazel bugün bir saldırıya uğramış, o esnada Bige Hanım da yanındaymış. Tek bir kurşunla oracıkta can vermiş. Bige Hanım ablasına olanlara bizzat tanık olduğu için fenalaşmış." Sonlara doğru Ali'nin sesi kısıldığında, "Saka kızlarının ikisi de şu anda hastanede," dedi üzüntüyle. "Biri tedavi görüyor, diğeri morgda..."

Gurur'un yüzü sarardığında tek kelime edememişti. İçime çöreklenen acıyla onu izliyordum. Gazel Saka'yı pek tanımıyordum ama onun için gerçekten çok üzülmüştüm. Bige'nin şu anda ne hâlde olduğunu hayal bile edemiyordum. Üstelik Bige hamileydi ve bildiğim kadarıyla gebeliği çok riskliydi. Ablasını gözlerinin önünde kaybetmişken kim bilir ne hâldeydi?

Gurur hemen gömleğini alıp üzerine geçirdi. "İstanbul'a dönüyoruz!"

Kapıya doğru yürürken aynı zamanda Karun'u arıyordu. Böyle bir günde yeğenini yalnız bırakacak biri değildi. Bu malikâneye olan ziyaretimiz çok kısa sürmüştü. Bana hiçbir odayı gezdirememiş, en önemlisi onun odasını görememiştim. Gazel'in başına gelenlerden sonra bunların hiçbir önemi yoktu.

Ordu'da daha fazla kalmayıp hemen İstanbul'a dönmüştük. Bige'nin hastanede olduğunu öğrenince eve bile uğramadan hastaneye gelmiştik. Ne yazık ki Bige'nin durumu çok kritik olduğu için bir süre ziyaretçi yasaktı. Doktorun söyledikleri hiç iç açıcı olmadığından Karun perişan bir hâldeydi. Bige eğer tedaviye cevap vermezse bebeği kaybetme riskleri vardı. Bige ve Karun'un tüm yakınları hastanedeydi. Bölge liderlerinden Duha Tunus ve ailesi de buradaydı.

Karun bir bankta darmadağın bir şekilde oturuyordu. Kolunu dizlerine yaslamış, başını eğerek ellerinin arasına almıştı. Gurur ve Duha onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama bu olanları engelleyemediği için kendini suçluyordu. Üstelik bebeğinin de kaderi meçhuldü. Karun başlarda bebeği istememişti ama son zamanlarda baba olmayı benimsediğini biliyordum. Onu kaybederse karı koca bir daha toparlayamazdı.

Başımı yukarı kaldırıp dolan gözlerimdeki yaşları durdurmaya çalıştım. Kalenderler de artık benim bir ailem olduğu için bu olanlar beni çok kötü etkilemişti. Biraz temiz hava almaya ihtiyacım vardı. Gurur, Karun'la ilgilendiğinden onu kendimle meşgul etmek istemedim. Biraz bahçeye çıkıp daha sonra geri dönecektim.

Siyah takım elbiseli adamların arasından geçerek koridorda ilerledim. Bir anda, "Gurur!" diye bağıran güçlü bir ses koridordaki onlarca insanı susturdu. Tüm gözler tam karşıma kenetlendiğinde adımlarım yere mıhlandı. Kalbim şiddetle atmaya başlayınca yutkunarak başımı kaldırdım. Koridorun diğer ucunda gördüğüm silüetle nefesim kesilmişti. Bu nasıl olabilirdi?

Leyla Mahlaz...

Hayalet görmüş gibi irkilmiştim. Tüm bedenim ürperirken koridordaki herkesten bir uğultu yükseldi. Onlar da benimle aynı şeyi mi görüyordu? Ne düşüneceğimi bilmiyordum, şaşkına dönmüş bir hâldeydim. Geçmişin hayaleti ete kemiğe bürünerek hayatımın tam ortasına bomba gibi düşmüştü. Gözlerim irileşirken kesik kesik nefesler alıyordum. O gerçekten burada mıydı?

Bunun nasıl mümkün olduğunu düşünüyor ama hiçbir yanıt alamıyordum. Doğru görüp görmediğimden emin olmak için gözlerimi birkaç kez kapatıp açtım. Belki de tüm bunlar hiç yaşanmıyordu ve ben bir kâbus görüyordum. Belki de hâlâ Gurur'un yanında Ordu'daydım ve tüm bu olanlar gördüğüm bir rüyadan ibaretti. Kötü bir rüya...

Gözlerimi kapatıp açsam da değişen bir şey olmadı, Leyla hâlâ oradaydı. Kahverengi saçları onu son gördüğümden daha çok uzamıştı ama eski canlılığını koruyordu. Kehribar gözleri büyük bir özlemle ışıldıyor, omzumdan arkaya baktıkça tebessümü büyüyordu. Üzerinde ince belini saran, yarım kollu güzel bir elbise vardı. Elbisenin beyaz rengi onu bir melek gibi gösteriyordu. Cennetten hayatımın tam merkezine düşen bir melek...

Bir ölüye göre fazla güzel ve canlıydı.

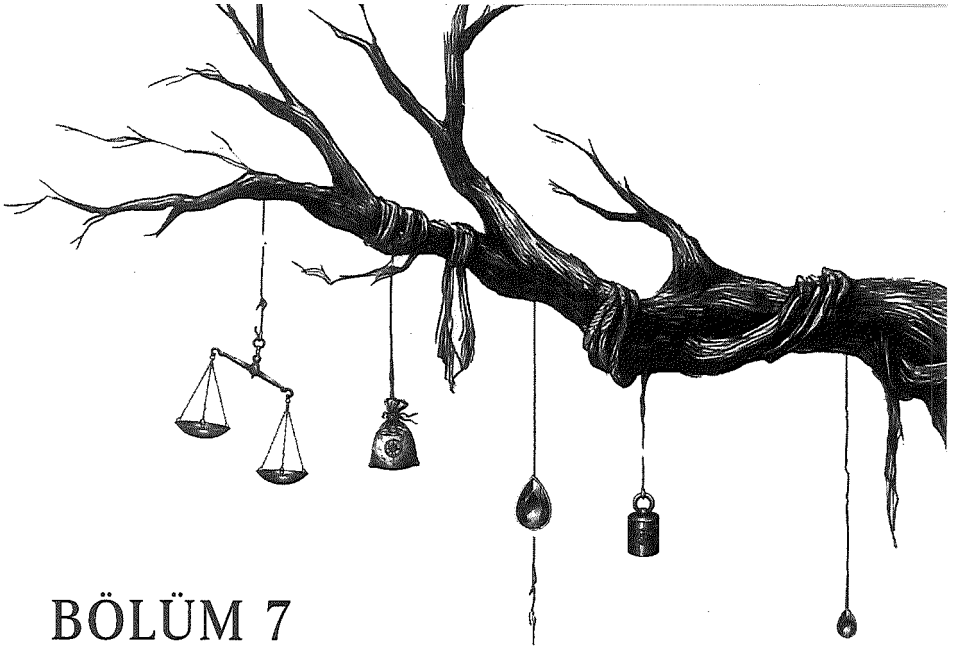
Bir gerçek tokat gibi suratıma çarpıp yerimde sendelememe neden oldu. Leyla aslında hiç ölmemiş miydi? Etrafımdaki insanların şaşkın tepkilerine bakılırsa bu bir rüya değildi, tüm bunlar gerçekten yaşanıyordu. Başımı çevirip arkama baktığımda Gurur'u gördüm. Bembeyaz bir suratla tüm gözlerin hedefinde olan kadına bakıyordu. Bunun nasıl mümkün olduğunu o da anlayamıyordu.

Şaşkındı, afallamıştı ve en az benim kadar gördüklerine inanamıyordu. Yeşil gözleri yoğun bir şok dalgasıyla titriyor, göz bebekleri gittikçe daha çok büyüyordu. Gurur'un vücudu kaskatı kesilmiş, artık nefes bile almıyordu. Gözlerini bile kırpmadan eski nişanlısına bakıp neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Dolan gözlerle önce Gurur'a baktım, sonra da Leyla'ya... Acı olan şu ki Gurur koridorun bir ucundaydı, Leyla diğer ucunda. Ve ben tam aralarında duruyordum. Gerçekte de olduğu gibi...

Peki, şimdi ne olacaktı?

Gurur hangimizi seçecekti?

BÖLÜM 7

YARA BANDI

"Kıskançlık bir kalpteki en tehlikeli çiçektir. Kalırsa etrafındaki tüm güzellikleri zehirler, giderse hiç kapanmayacak izler bırakır."

Bir hastane koridorunu sessizliğe boğan tek şey ölü sanılan birinin dönmesi olabilirdi. Buradaki kimsenin dudaklarından tek kelime çıkmıyordu ama önce Leyla'ya, sonra da birbirine bakıp duran insanlar gözleriyle konuşuyordu. Leyla'nın ince bedeni koridorun diğer ucunda belirdiğinden beri hepimizin nutku tutulmuştu. Gurur'un yeşil gözleri irileşmiş, aralıklı dudaklarından tek kelime çıkmamıştı. Böyle bir durumda ne diyebilirdi ki?

Nefes almak için göğüs kafesi yükseldiğinde omuzları hafifçe geriye çekilmişti. Yaşadığı şok etkisinden bir türlü çıkamadığından birkaç kez üst üste yutkunduğunu gördüm. Tüm bedeni kaskatı kesildiğinde şaşkın bakışlarını etrafındaki insanların üzerinde gezdirdi. Gözlerine itimat etmediği için onun gördüklerini diğer insanların da görüp görmediğini merak ediyordu.

Gurur koridordaki insanlara bakınca aynı şaşkınlık belirtilerini onların da gözlerinde gördü. İşte o an doğru gördüğünü anladı. Leyla gerçekten

buradaydı ve ölmemişti. Hayatımızın ortasına bomba gibi düşmüştü. Gurur'un bir yanı hâlâ bu olanlara inanamıyordu. Kafasını hafifçe yana eğdi, sanki Leyla'nın gerçekliğine inanmak için farklı açılardan bakması gerekiyordu. Sonra gözleri beni buldu ve eskisinden daha sert yutkundu.

Bocalayan bakışları sık sık Leyla ile ikimizin arasında gidip gelmeye başlamıştı. Leyla'ya her baktığında yüzünde anlık bir donukluk beliriyordu ama bana bakınca yüzü gevşiyor ve çözülüyordu. Gurur bile ne hissedeceğini ve nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu. Gerçek anlamda darmadağın olmuştu.

Koridordaki uğultular ve fısıltılar artıkça Gurur yaşadığı karmaşanın içinde daha çok kayboldu. Bir yanda ölümden dönen eski bir nişanlısı vardı, diğer yandaysa zorunluluktan sevdaya dönüşmüş bir kadın... Korkuyordum, ya Leyla'yı seçerse? Ya benimle ilgili her şey Leyla'nın gelişiyle silinirse?

Leyla hızlı adımlarla koridorda ilerledi, bunu yaparken adımları koşar gibiydi. Gurur'a ulaşmak için yanımdan geçerken omzuyla bana çarpmıştı. Dışarıdan bakıldığında bu bir kaza veya dikkatsizlik gibi görünebilirdi ama öyle olmadığını biliyordum. Leyla beni yolundan çekmek ister gibi bilerek bana çarpmıştı. Yanımdan süratle geçtikten sonra koşarak Gurur'un kollarına atladı. Bu, bakmaktan hoşlandığım bir manzara değildi.

Yoğun bir özlemle kollarını Gurur'un boynuna doladığında öylece kalakalmıştım. Görmekten nefret ettiğim bir sahnenin seyircilerinden biriydim. Leyla'nın sırtı bana dönüktü ama Gurur'un bakış açısındaydım. Omuzlarına kapanan ellere müdahale edecek durumda değildi. Yeşil gözleri şaşkınca bakıyor, yüz ifadesi de sarsılmış görünüyordu. O heybetli iri bedeni donakalmıştı.

Eski nişanlısı ona sımsıkı sarılırken Gurur'un elleri iki yanında öylece duruyordu. Yaşadığı yoğun şaşkınlıktan ne Leyla'nın sarılışına karşılık verebiliyor ne de onu kendinden uzaklaştırabiliyordu. Şu zamana kadar ben bir kez bile Leyla'nın ona sarıldığı gibi sarılamamıştım. Bunu istemediğimden değil ama bir yanım sanki beni ondan korumak ister gibi hep geride durmamı sağlamıştı. Belki de içten içe bugünün gelmesinden korkmuştum.

İkisini izlerken kalbimde nükseden acı sanki son dört yılın birikmişleriydi. Gurur'la göz göze geldiğimizde bakışlarındaki bir şeyler ruhuma çarptı. Onun gözlerinde görmeye muhtaç olduğum o güvence yoktu. Ne beni hiç bırakmayacağını söyleyen o sözleri kalmıştı ne de yanımda olduğunu hissettiren o sıcak ilgisi... Artık tüm ilgisi ve sözlerinin sadakati bir tek Leyla'ya aitmiş gibi geliyordu.

Ben hep Leyla'dan kalan boşluğu doldurmaya çalışan o öteki kadındım. Bir yaranın üstünü örten incecik bir kumaş parçasından bir farkım yoktu. Tıpkı kalbim gibi o kumaşın da ne kadar kolay yırtıldığını görebiliyordum. Boğazıma düğümlenen cılız nefeslerim ciğerlerime baskı uygularken sol gözümden bir damla yaş süzüldü. Gurur bunu gördüğünde sertçe yutkundu, daha önce beni ağlarken defalarca görmüştü ama ilk kez ilk gözyaşı sol gözümden akmıştı.

Tam şu anda ve tam bu saniyede ikimizden biri diğerinden vazgeçti ama hangimizin bunu yaptığını anlamadık. Sol kaburgamın arasına bir bıçak saplanmış gibi canım yanıyordu. Gözlerimin kenarında beliren yaşların ağırlığını hissederken ayakta bile zor duruyordum. Daha fazla dayanamayıp başta Gurur olmak üzere buradaki herkese sırtımı döndüm. Ve anladım ki vazgeçen bendim...

Bitti.

Başka bir kadın kocama sarılırken her şeyden vazgeçerek adım adım onlardan uzaklaştım. İkinci kez dönüp arkama hiç bakmadım. İnsanların arasından geçip burayı terk ederken tam karşıma bakarak yürüyordum. Her adımımla gözlerimden bir damla gözyaşı süzülüyordu. Ne adımlarım durdu ne de gözyaşlarım...

Leyla dönmüştü, yani artık yara kapanmış, yara bandına gerek kalmamıştı.

Herkes Leyla'yla meşgul olduğu için kimse oradan ayrıldığımın farkında olmadı. İstenmeyen bir misafir gibi sessizce süzülmüştüm aralarından ve hepsini arkamda bırakarak oradan uzaklaşmıştım. Bu hâlde kimsenin beni görmesini istemediğim için hastanenin arka kapısından çıktım. Bir taksiye atlayıp bu uğursuz yerden uzaklaşırken bile hiç arkama bakmadım.

Orada artık bana ait bir şey kalmadığını bildiğimden geriye dönmedim. Kayıp giden yolu izlerken göz pınarlarımdan süzülen yaşlar, usulca yanağıma düşüyordu. Taksici arabanın dikiz aynasından bana bakıp, "Nereye gitmek istiyorsunuz?" diye sorduğunda bile başımı camdan ayırmadım.

"Neresi olursa..." Tek istediğim Gurur ve Leyla'nın olduğu bu yerden sonsuza kadar uzaklaşmaktı.

Bir saat boyunca taksici İstanbul sokaklarında amaçsızca ilerlemişti. Daha sonra ücretini ödeyip indim ama İstanbul'un neresinde olduğumu bile bilmiyordum. Açıkçası bunu düşünecek durumda da değildim. Tek istediğim bir süre her şeyden ve herkesten uzaklaşmaktı. Kaldırıma çıkıp yürürken son nefeslerini vermek üzere olan birinin uyuşukluğuna sahiptim. Sanki çoktan ölmüştüm ama henüz kimse bunun farkında değildi.

Gözlerim bir kez daha dolduğunda dudaklarımın kenarı titremişti. Zayıf bedenim ayaklarıma öyle bir ağır geliyordu ki bacaklarım beni taşımakta

güçlük çekiyordu. İnsanlar etrafımdan geçip gidiyordu ama bunu yapmadan hemen önce dönüp bana bakıyordu çünkü her an bayılacakmışım gibi görünüyordum. Gurur ve Leyla'nın o görüntüsü aklıma geldikçe bir şeylere tutunma ihtiyacı hissediyordum.

Gurur, Leyla'nın sarılışına karşılık vermemişti ama onu itmemişti de. Leyla'nın onun boynuna dolanan kolları yeterince sahipleniciydi. Gurur'un bir tek ona ait olduğunu bana göstermek ister gibi gözlerimin önünde ona sımsıkı sarılmıştı. Bunun açık ve aleni bir şekilde bana verilen bir gözdağı olduğunun farkındayım.

"Her şeyi biliyor." Kendimi toparlamak için derin derin nefesler alırken sözcükler dudaklarımdan istemsizce döküldü. "Gurur'un artık evli bir adam olduğunun farkında." Öyle olmasaydı yanımdan geçerken bana çarpmazdı. Leyla bilmesi gereken her şeyi biliyordu. Ona ait olanı geri almak için süslenip en güzel hâliyle dönmüştü.

Bir yanım hâlâ büyük bir şaşkınlık içerisindeydi. Leyla nasıl yaşıyor olabilirdi? Madem yaşıyordu dört yıl boyunca neredeydi? "Neden şimdi?" diye fısıldadım. "Neden daha önce değil de şimdi?" Ben Gurur'a bu kadar kapılmadan önce neredeydi?

Leyla'nın o yangından nasıl kurtulduğunu merak ediyordum. Madem yaşıyordu, o zaman dört yıldır neredeydi? Tuhaf olansa yaşadığına seviniyordum. Evet, dönüşü beni çok üzmüştü hatta gerçek anlamda dağıtmıştı ama yaşadığına üzülmüyordum. Benim üzüldüğüm şey bana olanlardı ve dönüşünün bana yaşattıklarıydı. Ölmesini hiçbir zaman istememiştim.

Gurur'u gerçekten çok sevdim ama hiçbir zaman başka bir kadının nişanlısını ondan çalmak istememiştim. Böyle bir amacım olsaydı Leyla'nın öldüğünü duyduğumda onun için üzülüp ağlamazdım. Ne ölümü beni mutlu etmişti ne de dönüşü... Tuhaf bir ruh hâli içindeyim.

Kaldırımda sarsak adımlar atarak yürürken gözlerimden durmaksızın gözyaşları akıyordu. Çantamdaki telefon hiç durmadan üst üste çalıyordu ama açmıyordum. Leyla'nın yaşadığı haberi çok hızlı yayıldığından herkes beni arıyordu.

Kablolu kulaklıklarımı taktıktan sonra müzik listeme girdim. Önceden indirdiğim şarkılar karışık bir şekilde çalmaya başladığında telefonu çantama koydum. Kulaklıkta çalan şarkıyı dinlerken nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Ayaklarımı yerde sürüye sürüye ilerliyordum. Kalbim çok acıyordu. Leyla'nın Gurur'a sarıldığı o görüntü aklıma geldikçe daha da acıyordu.

Bunu hatırlamak bile kendini tekrarlayan bir işkence gibiydi. Önünden geçtiğim vitrinlerin camlarında kendi korkunç görüntümü görüyordum.

Yüzüm sararmıştı, gözlerimse ağlamaktan kan çanağına dönmüştü ve şişmeye başlamıştı. Adımlarım yılgın, omuzlarım düşük ve siyah gözlerim fazla sönüktü. Gerçek anlamda darmadağın olmuştum.

Saat ilerledikçe daha çok yorulduğum için adımlarım biraz yavaşlıyordu ama hiç durmuyordum. Sanki yürümeyi bırakırsam yere kapaklanıp hıçkırıklarla ağlayacaktım. Bunun olmaması için amaçsızca yürüyordum ama gözyaşlarımda değişen bir şey yoktu. Kısık ve sessiz de olsa hâlâ ağlıyor ve bunu durduramıyordum.

Bir parkın yanından geçtiğimde duyduğum çocuk sesleri beni daha çok ağlatmıştı. *Gurur benden çocuk istediğini söylediğinde ne kadar samimiydi*, diye düşünmeden edemiyordum. Belki de o hep istediği çocuğu artık Leyla'yla yapardı. Ne de olsa onun uğruna benimle evlenmişti. Bu aşamada Gurur'a olan güven duygum bile zedelenmişti. Artık onunla ilgili her şeyi etraflıca düşünecek kadar incinmiştim.

Çantamdaki telefon daha yeni susmuştu ki tekrar çaldı ama kimin aradığına bile bakmadım. Bu olanların Gurur için de hiç kolay olmadığının farkındaydım. Ölü sandığı eski nişanlısı çıkıp gelmişti. İlk şoku atlatması biraz zaman alacaktı. Günün kalanında da büyük ihtimalle ikisi konuşup son dört yılda neler yaşadıklarını birbirlerine anlatacaklardı.

Beni en çok korkutan şey Gurur'un Leyla'ya evli olduğunu söylememesiydi. Leyla'nın bunu zaten bildiğine emindim ama Gurur onun ne kadarını bildiğini henüz bilmiyordu. Kendini Leyla'ya karşı suçlu ve sorumlu hissederse ona evlendiğinden hiç bahsetmeyebilirdi.

Ben onun saklaması gereken bir ayıbıymışım gibi evli olduğunu gizleme ihtimali vardı. Bunu ondan saklamaya çalışarak benimle gizlice boşanmaya bile kalkışabilirdi. Açıkçası bu aşamada Gurur'un nasıl bir yol izleyeceğini kestiremiyordum.

Günün kalanı da benim için pek iyi geçmemişti. Gurur dışında herkes beni defalarca aramış ama bir tek o aramamıştı. Çoktan akşam olmuştu ama Gurur, Leyla'sını bulunca beni çok kolay unutmuştu. Saatlerdir yanında değildim fakat aklına bile gelmiyordum.

Tüm gün sokaklarda dalgın bir şekilde dolaşıp durmuştum. Günün sonunda ayaklarım beni hep geldiğim bu deniz kenarına getirmişti. Denize en yakın kayanın üstünde otururken omuzlarım düşmüş, başım önüme eğilmişti. Karanlık kubbenin altında tek başıma otururken gözlerimden süzülen yaşları kontrol edemiyordum. Bugün hiç olmadığı kadar çok ağlamıştım.

"Şimdi ne olacak?" Tüm gün kendime sorduğum ama cevabını bir türlü bulamadığım soru bir kez daha dudaklarımdan döküldü. "Ben şimdi ne yapacağım?" Aralarından çekilmeli mi yoksa kalıp savaşmalı mı? Ne yapmam gerekiyordu?

Denizin hırçın dalgaları üzerinde oturduğum kayaya çarptıkça su damlacıkları yüzüme sıçrıyordu ama içimin yangınını söndürmüyordu. "Neden her şey bu kadar zor?"

Önce gözlerimden bir damla yaş süzüldü fakat hemen sonra yaşlar birbiri ardına aktı. İçimdeki acı katlanılmaz bir boyuta ulaştığında boğazımı yırtarcasına haykırıp sıktığım elimi yere geçirdim. Bu belirsizlik beni çıldırtacaktı. Gözyaşlarım hıçkırıklara dönüştüğünde omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Bu kadarını hiç hak etmiyordum.

Saat gecenin bir yarısı olmuştu, Gurur'un bu saate kadar Leyla'yla olduğunu düşünmek bile beni mahvediyordu. "Belki de dört yılın özlemini gideriyorlardır." Her düşünce bir diğerinden daha kötüydü.

Ayın gölgesinin düştüğü denizi izlerken kısık sesle bir şarkının sözlerini mırıldanmaya başladım. Kafamı dağıtacak bir şeylere ihtiyacım vardı ama söylediğim şarkı da pek iç açıcı değildi.

"Ayrılık kol geziyor,[3]
Acılar pek yakında.
Bu filmi görmüştüm ben,
Senden önce defalarca..."

Her geçen saatle Gurur'la yaşadığım şeyler sanki biraz daha anlamını yitiriyordu.

"Ayrılık kol geziyor,
Acılar pek yakında.
Bu filmi görmüştüm ben,
Senden önce defalarca..."

Bir yandan şarkıya eşlik ederken hıçkırarak ağlıyordum, bir yanım hâlâ onun yollarını gözlüyordu.

"Ağlama yüreğim yâr gelmez,
Gelse de artık fark etmez.
Ha döndü dönecek, ömür bitiyor,
Kış ortasında bahar gelmez."

Şarkının sözleriyle isyan eder gibiydim ama Allah'a değil, kendi yazgıma.

"Ah, kaçıncı darbe bu,

[3] Nilüfer "Son Perde" şarkısı. (e.n.)

Ah, bu kaçıncı perde.
Anlamıyor yüreğim,
Gel kendin söyle."

Can yakıyordu ama sanki her geçen saniye bunun bitmesi gerektiğine kendimi daha çok ikna ediyordum. Bu sefer gözlerim değil, kalbim ağlıyordu, tüm benliğimde bir kabulleniş vardı. Bitmesine yönelik bir kabulleniş...

Telefonum bir kez daha çalınca bu sefer görmezden gelmeyip çantadan çıkardım. Ailem bugün defalarca beni aramıştı ama kimseyle konuşmak istemiyordum. Böyle yaparak onları da endişelendirdiğimi bildiğimden hiç istemesem de annemin telefonunu açtım.

Telefonu açar açmaz, "Farah neredesin?" diyen endişeli sesini duydum. "Babanla burada deliye döndük, nerede olduğunu söyle!"

Ağlamaktan çatallaşmış bir sesle, "Anne," dedim yorgunca. "Ben iyiyim, birkaç saate kalmadan eve dönerim."

"Ağladın mı sen?" Kötü çıkan sesimden ne hâlde olduğumu anlayabiliyordu. "Leyla'nın döndüğünü biliyoruz, Farah. Eğer bunun için üzülüyorsan..."

"Sen benim nasıl hissettiğimi nereden bileceksin?" Gözlerimden yaşlar akarken aklını kaçıran birinin deliliğiyle gülmeye başladım. Tüm sinirlerim harap olmuştu. "Anne, sen her konuda ikinci kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu nereden bileceksin? Kendi hikâyemin bile başrolü ben değilim, ben hep gözden çıkarılan oldum."

"Farah, sana yalvarıyorum nerede olduğunu söyle."

Tüm sinirimi ondan çıkarmak ister gibi, "Anne sen Leyla'sın!" diye haykırdım. Nefesinin kesilmesiyle hıçkırıklarla ağlayarak başımı salladım. "Sen de tıpkı onun gibi bir adamın ilk tercihisin. Ne Leyla bilir Farah olmanın nasıl bir şey olduğunu ne de sen bilirsin Elmas olmanın zorluklarını." Gözyaşlarından her şeyi bulanık görürken acınası bir sesle, "Anne," diye fısıldadım. "Sen beni anlayamazsın."

"Farah'ım, n'olur böyle konuşma."

"Anne, ben hiç iyi değilim." Gözyaşlarına boğulurken omuzlarımın sarsıntısı hiç kesilmiyordu. "Canım o kadar çok yanıyor ki sanki ölüm bile bu kadar acıtamazmış gibi geliyor." Ağlamaktan doğru düzgün konuşamadığım için, "Lütfen..." diye ona yalvardım. "Bu gece biraz yalnız kalmama izin verin, daha sonra eve döneceğim." Telefonu kapatıp sessize aldım. Biraz daha onunla konuşursam onu da üzüp ağlatmaktan korkmuştum.

Ay ışığının titrek yansıması denize vurduğunda kollarımla kendimi sardım. Gece serin olduğu için çok üşüyordum. Bu yüzden bacaklarımı karnıma çekip kollarımı da dizlerime sarmıştım. Başımı dizlerime yasladığımda hâlâ kesik kesik ağlıyordum. Sanki kendimden başka kimsem kalmamıştı ve ben, kimsesizliğimi kendi kollarıma tutunarak dindirmeye çalışıyordum.

Gurur'un şu anda Leyla'nın yanında, onun sıcak kollarında olduğunu düşündükçe kendime daha çok işkence ediyordum. Belki yanılıyordum belki de haklıydım... Kim bilir? Önemli olan tek şey benim şu anda burada yalnız olmamdı ve onun da Leyla'nın yanında olmasıydı. Gurur hayatıma girdiğinden beri benim için hiçbir şey kolay olmamıştı. Ne bekliyordum ki bir yerde bunun bitmesi gerekiyordu.

Bir süre sonra yanımda bir gölge belirdi ve hemen ardından biri yanıma oturdu. Tıpkı benim gibi yönünü denize çevirdiğinde başımı yavaşça kaldırdım. Sonat'ı görmemle tek kelime etmeden önüme döndüm. Ne fazladan bir saniye ona bakmıştım ne de bir selam vermiştim.

İlk beş saniye ikimiz de bir selamı bile birbirimize çok görerek hırçın denizi izledik ama daha sonra, "Ne bu hâlin?" diye sordu. "Berbat görünüyorsun."

Gözlerim tek bir noktada takılı kalmışken, "Sorma," diyerek iç çektim. "Durum Leyla." Son dört yıldır hep olduğu gibi...

"Hımm," diyen mırıltısını duydum, hemen sonra da bir çakmağın alev alan o sesini işittim. Ona bakmak yerine hâlâ denizde süzülen teknelere bakıyordum.

Sonat'ın yaktığı sigaranın dumanı bana geldiğinde yeniden sesini duydum. "Herkes Leyla Mahlaz'ın döndüğünü konuşuyor. Anlaşılan yaşaması senin için sevindirici bir haber değil."

"Bilakis, onun yaşaması gün içinde aldığım en güzel haber." Bunları söylerken yalan söylemiyordum, gerçekten yaşamasına seviniyordum. "Dönüşü beni gözyaşlarına boğmuş olabilir ama sırf ben biraz daha mutlu olacağım diye kimsenin ölmesini istemem."

Sonat'ın alaycı gülüşünü duydum. "Sendeki bu yufka yürek olduğu sürece seni çok kolay harcarlar."

"Senin yaptığın gibi mi?" Yutkunuşunu duyduğumda başımı çevirip ağlamaktan kızaran gözlerimi ona diktim. "Duha'nın düğününde bana baban gibi olmadığını söylediğinde yufka yüreğim sana çok kolay inandı. Sadece bir anlığına sana sırtımı döndüm ve sen, kocama beni yatağa attığını söyledin." Bir sorunun cevabını çok merak ederek ona kendimi gösterdim. "Sence ben bu kadar kolay biri miyim?"

Ondan hesap sorarken sakinliğim karşısında hayrete düşmüştü. Oysaki bilmiyordu benim için zerre kadar bir anlam ifade etmediğini. Sizin için bir değeri olmayan insanların hakkınızdaki düşünceleri sizi incitmezdi. Zaten bu yüzden bizi bir tek sevdiklerimiz üzerdi. Sonat bana baktığında gördüğü hiçlik duygusu canını sıkıyor olmalı ki nefesini sertçe verdi.

"Özür dilerim, orada sana yardım etmeye çalışıyordum."

İnanamayan gözlerle ona baktığımda şaşkınlıktan dudaklarım aralanmıştı. "Gurur'a seninle yattığımı söyleyerek bana yardım mı ediyordun? Çocuk mu var senin karşında!"

Sonat bir şey söylemeden önce dudaklarını birbirine bastırdı. Gergince yanımda otururken kahve gözlerinde bir şeylerin kahroluşu vardı. "Aptallık ettiğimin farkındaydım, niyetim sana zarar vermek değildi." Artık bundan eskisi kadar emin değildim.

Samimiyeti bana zerre kadar geçmiyordu ama pişmanmış gibi görünmek için yüzüne melankolik bir ifade kondurdu ve kaşlarını büktü. "Daha önceki konuşmalarımızda onunla evli olmaktan hoşlanmadığını söylemiştin. Düğünde ona karşı çok mesafeli ve soğuktun." Sıcak bir sesle konuşup gözlerimin içine baktı. "Ben de ondan boşanmak istediğini ama onun seni bırakmadığını düşündüm. Bir erkeği boşanmaya itecek tek şey karısının onu aldattığını düşünmesi."

"Sen de kalktın ve Gurur'a seninle yattığımı mı söyledin?" Ağzım bir karış açılırken şoke olmuş bir şekilde ona bakıyordum. "Bu nasıl bir saçmalık! Orada seni öldürebilirdi hatta bana da zarar verebilirdi!" dediğimde Sonat nihayet durumun ciddiyetini kavramaya başlamıştı. "İnsanlar bunun için adam öldürüyor, sana şaka mı geliyor? Bir adamın karşısına geçip ona karınla yattım diyemezsin!" Yaptığı şeyin riskleri hakkında en küçük bir fikri yoktu.

Sonat'ın orada Gurur'a söylediği çirkin sözler bir yuvayı yıkacak kadar ağır şeylerdi. En sakin insana bile cinnet geçirtecek türdendi. Gurur o gece beni kendinden koruyup tüm öfkesini Sonat'tan çıkarmıştı ama tam tersi şeyler de olabilirdi. Geniş bir pencereden bakınca ne kadar tehlikeli bir oyun oynadığını daha iyi anlamaya başladığını görüyordum.

Omuzları düştüğünde şimdi kahve gözlerinde gerçek bir pişmanlık vardı. "Haddimi aştım, gerçekten bir daha böyle bir şey olmayacak."

"Olmayacağından emin olabilirsin, seninle işim bitti." Onu gözlerime yasaklayıp yüzümü karanlık ama parıldayan denize çevirdim. "Babam Sungurlara güvenmemekte haklıymış, sizden her türlü iğrençlik beklenir."

"Farah, gerçekten çok üzgünüm."

"Sahte üzüntünle ilgilenmiyorum." Kimsenin beni onunla görmesini istemediğim için ayağa kalkarken ona olan bakışlarım fazla tersti. "Bir daha sakın karşıma çıkma yoksa bu kadar sakin olmam." Onu bırakıp yürümeye başladım, eve dönmenin zamanı gelmişti.

Düşmemeye çalışarak yerdeki taşların üzerine basarken Sonat'tan kurtulmaya çalışıyordum ama peşimden geliyordu. Nihayet düz yola çıkınca biraz daha hızlandım fakat Sonat bana yetişip yanımda yürümeye başladı. Nefret dolu gözlerle ona bakmamı zerre kadar umursamıyordu.

"Saat gecenin bir yarısı, hiç olmazsa seni evine bırakmama izin ver."

"İstemez," dedim alayla. "Bu sefer de Gurur'a gider, *karınla arabamda birlikte oldum* dersin." Onunla aramızdaki mesafeyi açmak için adımlarımı biraz daha hızlandırdım. "Bana yapacağın en büyük iyilik peşimi bırakmak olur."

Sonat ısrarla bana yetişip yanımdaki yerini alınca kaşlarımı çattım. "Bak, bu artık rahatsız edici olmaya başladı." Esen rüzgâr kıyafetlerimin altına sızdıkça daha çok üşüyordum. Durup yönümü ona çevirdiğimde arkaya doğru birkaç adım atarak aramıza biraz mesafe koydum. "Peşimden gelerek beni korkutuyorsun ve bundan hiç hoşlanmıyorum."

Bir şey söylemek için dudakları aralandı ama boğazı düğümlenmiş gibi tek kelime edemedi. Kendini toparlamak için birkaç kez yutkunduğunda gözlerinin ardında ağır bir keder belirdi.

"Benden korkmana gerek yok, Farah."

"Gerçekten yok mu dersin?" Sesim buz gibi çıkarken ona olan bakışlarım iğneleyiciydi. "Bir düşünelim bakalım neden senden korkmamalıymışım? Babamın düşmanlarından birinin oğlusun, olur olmadık her yerde karşıma çıkıyorsun ve son görüşmemizde kocama benimle yattığını söyledin." Yanımda duran ellerimi sıkarken keyiften uzak bir şekilde güldüm. "Gerçekten de senden korkmam için hiçbir sebep yokmuş!"

Sonat'ın yüzünde sıkıntılı bir ifade belirirken omuzları hafifçe düşmüştü. Son yaptıklarıyla ne kadar ileri gittiğini ve bunun telafisinin kolay olmayacağını bildiğinden dudaklarını birbirine bastırdı. İkinci şans isteyen bir adamın gözleriyle bana bakıyordu.

"Kendimi sana nasıl affettirebilirim?"

Ona olan tahammülüm artık sıfırdı. Burada durup onunla konuşmak bile beni rahatsız ediyordu. "Bir daha hiç karşıma çıkmayarak bunu yapabilirsin." Önüme döndüğümde bir an önce ondan kurtulmak istediğim için adımlarım sabırsızdı.

"Tek başına nasıl eve döneceksin? Bu senin için çok tehlikeli," diyen sesini duydum ama onu dinlemedim. Her adımla ikimizin arasındaki mesafeyi

biraz daha açarak ondan uzaklaştım. Israr ederse beni daha çok korkutup ürküteceğini bildiğinden olsa gerek bir süre sonra peşimi bırakmak zorunda kalmıştı. Bir daha onu görmek istemiyordum.

Saatler Önce
Gurur Kalender

Leyla'yla karşılıklı koltuklarda otururken bir yanım dehşet içindeydi. Neler olduğunu anlamak için onu daha önce birlikte yaşadığımız eve getirmiştim ama hâlâ kendime gelebilmiş değildim. Öldüğüne emin olduğum bir kadın mezarından çıkmış gibi tam karşımdaydı. Bu nasıl olabilirdi? Ne kadar bakarsam bakayım bir türlü yaşadığına ikna olamıyordum.

Bu öylece kabulleneceğim veya hızlıca aşacağım bir şey değildi. Gerçek anlamda beni şoke etmişti. Vücudumdaki tüm kaslar gergindi, içime çektiğim nefesler bile yeterli gelmiyordu. Salonda duyulan tek ses duvardaki saatin çıkardığı tik taklardı. Bunun dışında içeride bir ölüm sessizliği vardı. Beynim bu olanların gerçekliğini sorguladığından bir konuşma başlatacak durumda değildim.

Hiç durmadan baştan ayağa onu süzüp yaşadığına kendimi inandırmaya çalışıyordum. Eğer bu sikik bir rüyaysa biri beni derhâl uyandırsa iyi ederdi! Her şeyiyle o gibiydi. Bir rüya olamayacak kadar gerçekti. Kahverengi saçları eskisi gibi omuzlarından aşağı düşüyordu. Kehribar gözlerindeki parıltıyla bana bakıyor, artık bir şeyler söylememi bekliyordu.

Üzerindeki elbisenin ince kumaşı odadaki ışığı çekip bedeninin kıvrımlarına yansıyordu. Leyla o kadar gerçek ve canlı görünüyordu ki bu bir rüya veya halüsinasyon olamazdı. Afallamış gözlerim onun yüzünde gezinirken en ince ayrıntısına kadar onu inceliyor, bunun bir yanılgı olduğuna dair bazı işaretler bulmaya çalışıyordum.

Sağ gözünün altındaki o belirsiz çizgi, hafif çekik olan gözlerinin kıvrımı ve yüzünde yılların bıraktığı küçük izlere öylece bakıyordum. Dudağının çevresindeki o minik gölgeye bile aşinaydım, onun yüzünü ezbere biliyordum. Bu yüzden burnunu yaptırdığını ve üst dudağında hafif bir dolgu olduğunu hemen fark etmiştim.

Yüzündeki birkaç küçük değişikliği saymazsak her şeyiyle oydu, o gerçekten Leyla'ydı. Mantığım bas bas bağırıp bunun bir yanılgı olmadığını söylüyordu ama gerçekleri kabul etmek istemeyen aklım hâlâ inkârın yollarını arıyordu. Sadece bir anlığına gözlerimi kapatıp derin derin nefesler almak istedim. Sanki gözlerimi tekrar açınca bu rüyadan uyanacaktım ve Leyla kaybolacakmış gibi hissediyordum.

Bunu test etmek için gözlerimi yumup birkaç saniye hiç kıpırdamadım ama daha sonra gözlerimi açınca değişen bir şey olmadı. Leyla tam karşımdaki koltukta oturuyor ve artık bir şeyler söylememi bekliyordu. Sanki bende konuşacak akıl bıraktı da.

Bedenim iki farklı kuvvet tarafından çekiliyormuş gibi hissediyordum. Bunlardan biri Leyla'ydı ve beni burada kalmaya zorluyordu. Diğeriyse Farah'tı ve bende buradan çıkıp onu bulma isteği uyandırıyordu. Bunu yapmadan önce neler olduğunu anlamalıydım. Bir anda sanki kocaman bir boşlukla dolmuştum. Dört yıldır öldüğüne çok emin olduğum bir kadını karşımda bulmak her zaman yaşadığım bir şey değildi.

"Nasıl... Bu nasıl olabilir?" Nihayet bir şeyler söyleyip merak dolu bakışlarımı ona yönelttim. "Sen ölmüştün, nabzını kontrol etmiştim."

Leyla beni izlerken boğazında sert bir cisim varmış gibi sesi kısıldı. "O gece bir yangın vardı, yaralıydım." Yangına özellikle değinerek yüzüne gelen bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ateş görünce mantığını yitiriyorsun. Etraftaki alevler yüzünden nabzımı kontrol ederken kalbimin durmadığını, nabzımın yavaşladığını anlayamadın."

Başımı yavaşça salladım ama neyi kabul ettiğimi bile bilmiyordum. Şu anda yaşadıklarım öylece kabul edip sindireceğim şeyler değildi.

"Peki, tüm bu süre zarfında neredeydin?" Konuşurken ellerim istemsizce çekiliyor, bir şeyler hissetme amacı güderek tırnaklarımı bacaklarımın etine geçiriyordum. Acı bile hissetmiyordum ve bu da bana tüm bunların gerçek olmadığını, bir yanılgının içinde olduğumu düşündürüyordu.

İster istemez Leyla gelmeden öncesini düşündüm. Acaba içmiş miydim yoksa uyuşturucunun etkisinde miydim? O illeti kullandığım zamanlarda da böyle gerçek dışı şeyler gördüğüm oluyordu. Hayır, içmemiştim, Bige ve Gazel'e olanları duyunca soluğu hastanede almıştım. O telaşla bir şeyler içecek vaktim olmamıştı. Üstelik uyuşturucunun etkisinde de olamazdım, Farah kullanmamdan nefret ettiği için uzun zamandır temizdim.

Sikeyim, tüm bunlar gerçekti!

"Niye döndün?" Bir anda ağzımdan kaçırdıklarımla Leyla gözlerini belertince kendime küfrederek dilimi sertçe ısırdım. "Yani nasıl döndün? Dört yıldır neredeydin ve neden daha önce gelmedin?" İnkâr edemeyeceğim tek şey dönüşünün beni hiç mutlu etmediğiydi. Yaşadığı için secdeye yatıp Allah'a binlerce kez şükredebilirdim ama dönüşü için değil.

Leyla'nın gözlerinin kıyısında can yakıcı bir ifade belirdi. Yılların acısını ve yasını hissettiren bir buruklukla bana baktığında içinde peydah olan külleri görebiliyordum. "Dönüşüm seni mutlu eder sanmıştım."

"Yaşadığın için gerçekten çok mutluyum," dediğimde gözleri doldu.

"Ama dönüşüm için değil, öyle mi?"

Ben kolay kolay yalan söyleyen bir adam değildim. Sözlerine karşılık daha yatıştırıcı ve ona iyi gelecek bir şeyler söylememi bekledi ama bunu yapmadım. Bekleyişine bir son verip asıl bilmek istediğim şeyi bir kez daha sordum.

"Leyla dört yıldır neredeydin?"

"Ölmedim, Gurur." Önce bunu anlamamı istediği için sesi ince bir esinti gibi odanın içine yayıldı. "Hayati fonksiyonlarım öyle bir düşmüş ki çıplak gözle beni gören herkes öldüğümü düşünmüş." O günleri hatırlamak bile ona azap veriyormuş gibi susup derin bir nefes aldı. Tüm bunlar onun için de hiç kolay değildi.

İnce omuzları gergindi ve göğüs kafesi çok az içeri batmıştı. "Oradaki kadın korumalardan birinin yanan cesedini ben sanmışsınız." Kendi ellerimle gömdüğüm o değildi. Tuttuğum nefesimi sesli bir şekilde verdim. Şükürler olsun ki o değilmiş.

Ellerini uzatıp parmak uçlarıyla üzerindeki elbisenin kumaşını huzursuzca kavradı. Tutunduğu acının emaresi yüzünde belirirken gözleri sabit bir şekilde bendeydi. "Gözlerimi yeniden açtığımda bir hastanedeydim ve kapımda sayısız adam vardı."

Son söyledikleriyle tüm bedenim kasılarak koltuktan geriye çekildi. Dizimin üzerinde duran elim yumruk olduğunda tırnaklarım avuç içimin derisini çiziyordu. Leyla istese de bana gelemezdi çünkü alıkonulmuştu!

"Kim?" Sesim hırıltıyla dudaklarımdan döküldüğünde sinirden oturduğum yerde duramadım. Kalkmak istedim ama dizlerim çökmüş gibi kendimde ayağa kalkacak gücü bulamadım. "Seni alıkoyan kimdi!"

"Bilmiyorum." Leyla başını iki yana sallarken stres içinde ellerini birbirine kenetlemişti. "Onların kim olduğunu bilmiyorum ama tekrar görsem tanırım." Yüzlerini görmüştü fakat kim oldukları hakkında hiç fikri yoktu, öyle mi?

"Onlar senin düşmanlarındı, Gurur." Çenesi kasılırken ince bedeninden küçük bir titreme geçmişti. "Dört yıl boyunca beni alıkoyan o insanların benimle değil, seninle bir derdi vardı."

Buzun çatlaması gibi kehribar gözlerinde küçük bir kırılma belirdiğinde sertçe yutkundum. Açıkça söylemese de başına gelen her şeyin benim suçum olduğunu suçlayıcı bakışlarıyla anlatıyordu. Onun bakışlarında gördüğüm şeylerle bütün vücudum donmuştu. Ne bir savunma yapıyordum ne de inkârda bulunuyordum.

Ona verdiğim zararların haddi hesabı yoktu ama hiçbiri bile isteye olmamıştı. Yine de bu beni aklamıyordu ya da Leyla'nın benim yüzümden

çektiklerini hafifletmiyordu. Kontrolsüz bir öfkeyle ayağa kalktığımda yumruk yaptığım elimi koltuğun kenarına geçirdim. "Sikeyim böyle işi!" Ona olan suçluluk ve vicdan borcum hiç bitmediği gibi gittikçe katlanarak artıyordu.

Bu hayata sanki Leyla için bedel ödemeye gelmiştim.

"Kim?" dedim bir kez daha. Bakışlarım bu sefer daha sert ve sesim daha toktu. "İsimlerini bilmesen de mutlaka kim oldukları hakkında bir fikrin olmalı!" Bu olanların hesabını sormam için bana elle tutulur bir şeyler vermeliydi.

Leyla hafızasını zorlayarak elleriyle kafasına baskı uygularken başını dizlerine doğru eğmişti. "Kim olduklarını gerçekten bilmiyorum ama..." Sustuğunda nefes bile almadan devam etmesini bekledim. Ama ne?

Eğdiği başını kaldırmadan acı içinde inledi. O günleri yeniden hatırlamak bile canını yakıyordu. "Arada beni görmeye gelip çektiğim işkenceleri zevkle izleyen bir adam vardı. Yüzünü bir maskeyle kapatıyordu ama oradaki herkes onun karşısında el pençe duruyordu." Bulmam gereken adam oydu. Tüm bunların başında o olmalıydı.

Ona doğru sabırsızca bir adım attığımda dişlerimin gıcırtısı odada duyulan tek şeydi. "Onun hakkında bildiğin her şeyi bana anlatmalısın." Dudaklarımdan çıkan kelimeler sadece öfke değil, aynı zamanda ona yaşatılan şeylerin çaresiz acısını yansıtıyordu. "Leyla onu bulmam için bana bir şeyler vermelisin."

Leyla umutsuzca bana bakarken acı çeken ifadesi onun adına çok şey söylüyordu. "O esnada hep canımı yaktıkları için detaylara odaklanamadım." Sakin kalmaya çalıştı ama tüm iradesi kırılmış gibi omuzları düştü. "Onlar... Çok acımasızdı."

Titrek bir nefes verdiğinde artık bakışlarını bende tutamıyordu. "Bana sadece fiziksel olarak değil, psikolojik olarak da çok işkence ettiler." Aklımda canlanan sahneler bile ortalığın amına koymam için yeterliydi. Bunu ona yapanların hiçbirini uzun süre yaşatmayacaktım!

Leyla'nın gözlerinden bir damla yaş süzüldüğünde hıçkırmamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Bir süre sustu fakat daha sonra ıslak bakışlarını yeniden bana çıkardı. "Sanki orada beni değil, seni cezalandırıyorlardı." Karşıma çıkacak yürekleri olmadığı için tüm nefretlerini savunmasız bir kadına yöneltmişlerdi.

"Sana ne yaptılar?"

"Çok şey."

"Ama ne?" diyerek sorularımla üzerine gitmeyi sürdürdüm. "Orada yaşadıklarından sadece birini anlat."

"Bunu anlatmak sandığın kadar kolay değil." Canını nasıl yaktılarsa kendini korumak için kollarını kendine sardı. Koltukta küçülürken sesi bile fazla cılız çıkıyordu. "Sana olan tüm nefretlerini benden çıkardılar. Son dört yılın her günü benim için işkence, aşağılanma ve acı çekmekle geçti."

Kaburgalarımın içinde tuhaf bir sızı belirmişti. Keskinliğini ta iliklerimde hissettiğim bir sızı göğsüme saplanmıştı. Leyla'nın başına gelen her şeyin tek sorumlusu bendim.

Dudaklarının çevresi titrediğinde aniden dolan gözlerindeki yaşlar bir bir aktı. "Her günüm ölümle eş değerdi ama dayanmamı sağlayan şey..." Başını hafifçe omzuna doğru eğip bana baktığında ifadesi buruktu. "Bir gün sana yeniden kavuşma ümidiydi." Soluduğum tüm hava nefes borumda takılı kaldığında hiç kıpırdayamadım.

Son söyledikleri beni mutlu etmemişti, aksine bana kendimi berbat hissettirmişti. O bana kavuşmayı beklerken ben burada kendime yeni bir hayat kurmuştum. Kendimi daha önce hiç bu kadar kötü ve boktan hissetmemiştim. Leyla'nın karşısındaki dik duruşumu koruyordum ama vücudum gergindi, kalp atışlarım da düzensiz.

Farah'la kurduğum o dünyanın çatırdadığını hissedebiliyordum. Bir anda her şey en başa dönmüş gibiydi. Leyla'nın hevesli gözlerine bakıp, "Ben..." diye bir şeyler mırıldandım ama ona daha iyi hissettirecek hiçbir şey söyleyemedim.

Bunu istemediğimden değil ama yapamadım. Artık evli bir adamdım ve karımı seviyordum. Hiçbir şey olmamış gibi Leyla'ya benim de onu beklediğimi söyleyemezdim. Yalanlarla onu avutmak istemiyordum ama gerçekleri söylemek de hiç kolay değildi.

Öfke bir kez daha vücudumda patladı ama bu sefer yeni bir amaç ve hedef içindi. "Sana bunu yapan herkesi bulacağım!" Tehdit dolu sesim havaya karıştığında bunun sözünü ona vererek başımı salladım. "Söz veriyorum, bulduğumda kim olursa olsun onu yaşatmayacağım."

Leyla yavaşça ayağa kalkarken yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı. "Kim olursa olsun, öyle mi?"

"Evet." Bir an bile düşünmeden ona bunun sözünü verdim. "Sana bunu yapanların belasını sikeceğim!" Sessiz kaldı ama yüz ifadesi istediğini almanın rahatlığını taşıyordu. Beni iyi tanıdığından bu işin peşini bırakmayacağımı biliyordu.

Bana doğru bir adım atarken ne kadar sinirli olduğumu gördü. Buna rağmen öfkemi besleyerek, "Ben orada kolay şeyler yaşamadım, Gurur," diye fısıldadı. Dudaklarım çelikle kaplıymış gibi tek kelime edemedim.

Yerdeki ayaklarım zemine çivilenmiş gibi soğuk fayanslara vurgu yapıyordu ama soğukluğunu kalbimin içinde hissediyordum.

Leyla beklenti dolu gözlerle bana bakıp yalvarırcasına, "Onları bulmak zorundasın," dedi ağlamaklı bir sesle. "Benden dört yılımı çalan o katilleri bulmalısın." Bulacaktım da ve o bunu çok iyi biliyordu. Tek yapması gereken onlar hakkında bana daha fazla bilgi vermekti.

Onun bu kırılganlığını gördükçe öfkenin yanı sıra içim pişmanlıkla da doluyordu. O dört yıl boyunca ağır zulümlere maruz kalırken ben evlenmiştim. Evlenmem belki yanlıştı ama bunu bir pişmanlık olarak görmüyordum. Pişmanlığımın tek nedeni Leyla bir yerlerde hâlâ yaşıyorken bunu yapmaktı. O dönene kadar bu konuda bile ona ne kadar büyük bir haksızlık yaptığımı hiç anlamamıştım. Her şey sarpa sarmıştı.

Sağ elim istemsizce sol elimin üzerine kapandı. Bu hareketim parmağımdaki alyansı gizleme amacı gütmüyordu. Böyle bir durumda bile Farah'a ait bir şeyleri hissetme ihtiyacı duymuştum. Yüzüğün soğuk metal yapısı ateşten bir halka gibi parmağımı yakmaya başlamıştı. Bu yakıcı tutkunun sebebi Leyla'ya karşı duyduğum pişmanlık ve suçluluk duygusuydu.

Ona Farah'tan nasıl bahsedecektim? Zaten yeterince kırılmış bir kadını daha da kırmadan bunu nasıl yapacaktım? Leyla'nın yüzüne bakmaya bile utanırken ellerim iki yanıma düştü. Dağılmış bir şekilde kalktığım koltuğa oturduğumda tek kelime etmeden beni izliyordu. Bakışları bir anda sol elime kaydı.

Kehribar gözlerindeki o parıltıyı görene kadar onun nereye baktığını anlamamıştım. Parmağımdaki alyansa baktığını görünce nefes alamadım. Canını daha fazla yakmamak için bir an elimi saklama ihtiyacı bile hissettim ama seçeneklerimin arasında yüzüğü çıkarmak asla yer almadı.

Şaşırtıcı olansa bu yüzüğün beklediğim gibi Leyla'yı üzmemesiydi hatta bunu görmek tuhaf bir şekilde onu mutlu etmişti. Dudaklarının kıyısı hafifçe titrediğinde gözleri parladı. Yüzündeki tüm o acı verici çizgiler birden kaybolmuştu. Sevinçle gülümsediğinde o konuşana kadar bunun nedenini anlayamadım.

"Sen..." diyen sesi bile fazla neşeli çıkıyordu. "Nişan yüzüğümüzü hâlâ takıyorsun." Siktir!

Yüreğim burkulduğunda bir anlığına her şey durmuştu. Göğüs kafesim öyle bir daraldı ki sanki kaburgalarım birbirine geçip kalbimi sıkıştırıyordu. Leyla'nın bu yüzüğe duyduğu mutluluk bana kendimi berbat hissettirdiğinden parmağımdaki yüzük bir kurşun gibi ağırlaşmıştı. Dilimin ucuna kadar gelen kelimeleri yutup istesem de ona gerçeği söyleyemedim.

Onun yüzüğünün sağ elimden sol elimin parmağına hiç geçmediğini henüz bilmiyordu. Onun nişan yüzüğü son dört yıldır bir kutunun içinde kasalarımdan birindeydi. Bu yüzüğün içinde onun değil, Farah'ın adı yazıyordu. Leyla bir yanılgıyı yaşadığını bilmeden parıldayan gözlerle beni izliyor, mutlulukla gülümsüyordu. Odadaki hava bir anda ağırlaşmıştı.

Bu yanılgı onu mutlu ederken bana kendimi dünyanın en alçak adamı gibi hissettiriyordu. "Biliyordum." Leyla bu hareketleriyle bana nasıl hissettirdiğinden habersiz gülüşünü genişletti. "Senden hiç şüphe etmedim, senin de hep beni beklediğini biliyordum."

"Mantık açısından bu söylediklerin mümkün değil." Onu incitmeden bunları ona nasıl söyleyeceğimi bilmediğim için hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. "Daha bu sabaha kadar senin öldüğünü düşünüyordum. Dört yıl boyunca mezarının üzerinde ayin yapıp hortlamanı beklediğimi falan mı sanıyorsun? Kafadan kırık biri olabilirim ama bir ölüyü beklesem de geri dönmeyeceğinin hep bilincindeydim."

"Ama ben ölmedim."

"Şükürler olsun ki evet."

"Ve geri döndüm."

"Bu da benim ne kadar sikik bir talihim olduğunu gösterir."

"Anlamadım?"

"Demedik bir şey."

Ben ne kadar keyifsizsem Leyla tuhaf bir şekilde bir o kadar mutlu görünüyordu. Sanki yeterince kötü hissetmiyormuşum gibi elini kaldırıp bana parmağındaki alyansı gösterdi. Üzerindeki ince çiziklere rağmen zamanın ağır darbelerine direnen bir yüzük...

"Bak," diye fısıldarken yüzündeki o sevinç beni kahrediyordu. "Ben de hiç çıkarmadım. Bir gün sana döneceğimi ve tam burada, evimizde beni beklediğini bildiğim için yüzüğünü hiç çıkarmadım." Sanki özellikle onu beklediğimin altını çiziyordu.

Daha fazla dayanamayıp ayağa kalktım. "Leyla ben seni beklemedim," dedim birdenbire. Böyle yaparak her şeyi daha da zorlaştırdığı için ne olacaksa olsundu. Ona parmağımdaki yüzüğü gösterip, "Bu yüzük aslında..." demiştim ki beni susturup hızlı adımlarla karşımda belirdi.

"Aşkımızın simgesi." Hassiktir! Başını kaldırıp beklenti dolu gözlerle bana bakarken bakışları kısa bir an parmağımdaki yüzüğe kaydı. "Hiç çıkarmadığını görmek bile sen konusunda yanılmadığımı gösteriyor. Sana olan güvenimi sarsmadığın için teşekkür ederim." İçimden kendime en sağlamından bir küfür savurdum. Leyla'nın bu iyimser hâlleri ona karşı duyduğum suçluluk duygusunu artırıyordu.

Tuhaf olansa eskiden bana bu kadar güvenmezdi, hem de hiçbir konuda... Şimdi vicdanımı sızlatacak kadar güven duyuyordu. Farah hangi cehennemdeydi? O bir psikologdu, bu tür travmatik konuşmaların üstesinden daha iyi gelirdi. Ortadan kaybolmak yerine yanımda olup Leyla'ya durumu izah etmeliydi. Onu kırıp incitmeden gerçeği nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Leyla elimi tutup parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdiğinde gerildim. Elime yabancı bir el dokunmuş gibi sadece tedirgin olmadım, aynı zamanda anlayamadığım bir rahatsızlık hissi duydum. Oysaki bir zamanlar el ele tutuşmaktan çok daha fazlasını yapmıştık ama şimdilerde bu bile bana ihanet gibi geliyordu. Sanki burada Leyla'yla geçirdiğim her dakikayla Farah'a biraz daha ihanet ediyordum.

Bu yüzden ellerimizin temasını çok hızlı koparıp aramıza mesafe koymak için pencereye doğru yürüdüm. "Neler oluyor, Gurur?" Arkamdaki sesi incinmiş gibi çıktı ama ona doğru dönmedim.

Pencerenin önünde durup dışarıyı izlerken ellerimi ceplerime koymuştum. Bu hareketim bir daha elimi tutmasın diyeydi ve o, bunu anlamış olmalı ki üzgün çıkan sesini duydum. "Eskiden elini tutmamı sorun etmezdin."

Ona sırtım dönük olursa bunu daha kolay söyleyeceğimi düşünüp, "Bilmen gereken bir şey var," dedim. Söylemem gereken tek şey *bu yüzük senin değil*, demekti ama onu üzmeden bunu yapmanın bir yolu yoktu.

Tam konuşacaktım ki Leyla yanıma gelip gülümsedi. "Seni anlıyorum, onca zamandan sonra beni yeniden karşında bulman hiç kolay değil. Hâlâ bunun şaşkınlığını yaşadığını görebiliyorum."

"Hayır, bilmen gereken bir şey var. Yokluğunda çok şey değişti." Kolumu tutarak bir kez daha beni susturdu.

"Biliyorum ama sen hiç değişmemişsin." Heyecanlı bir sesle konuşup başını omzuma yasladı. "Seni o kadar özledim ki."

"Leyla, dur artık."

"Lütfen..." Yalvarır gibi bir sesle konuşup koluma daha çok sarılarak ondan uzaklaşmama izin vermedi. "Sana çok ihtiyacım var, beni kendinden uzaklaştırmayı bırak." Gözlerini yumduğunda kirpiklerinin arasından bir damla yaş yanağına süzülmüştü. "Neler çektiğimi hiç bilmiyorsun, Gurur." Bedenimdeki tüm kaslar taş kesilmişti. İçimde kopan fırtınalar göz bebeklerimi titretiyordu.

Bir yanım haykırırcasına ona gerçeği söylemek istiyordu ama diğer yanım onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu. Leyla eskisinden daha ilgili bir sıcaklıkla başını omzuma yaslamış, bana yakın olmanın huzurunu

yaşıyordu. Oysaki ben huzursuz olan her şeyi kucaklamıştım. Ne onu itebiliyordum ne de istediği gibi ona yakın olabiliyordum.

Sanki hiçbir şey yaşanmamış ve değişmemiş gibi davranıyordu. Bunu nasıl yapıyordu? Henüz bana orada yaşadıklarını detaylarıyla anlatmamıştı ama son dört yılın her günü işkence görerek ağır hakaretlere maruz kaldığını söylemişti. Bu konuda aklıma yatmayan, kafamı kurcalayan çok şey vardı. Tüm o işkencelerin içinde hangi ara burnunu ve üst dudağını yaptırabilmişti?

Orada yaşadığı şeylerden sadece birini anlatmasını istemiştim ama bunu da yapmamıştı. *Bir seferinde şunu yaptılar*, demek yerine *canımı yaktılar, işkence ettiler*, diyordu.

Nasıl ve ne tür işkenceler yaptıklarından hiç bahsetmiyordu. Sanki bununla ilgili henüz bir senaryo kurmamıştı ya da hikâyesinin detaylarını düşünecek zamanı olmamıştı. Sanki bazı tutarsızlıklar vardı. Her şey bir yana, nasıl bu kadar iyi bir psikolojide olabilirdi?

Farah kaçırıldığında sadece bir ay rehin kalmıştı ve o bir ayda psikolojisi tamamen çökmüştü. Köpek gördüğünde kendini kaybedip nasıl kriz geçirdiğini görmüştüm. Üstelik Farah çocukken kaçırılmıştı, yani orada yaşadığı şeylerin üzerinden yıllar geçmişti. Aradan geçen yıllara rağmen Farah ona yaşatılan şeylerin üstesinden gelememişti.

Leyla, Farah'ın bir ayda yaşadığı şeylerin benzerini dört yıl boyunca yaşadıysa nasıl bu kadar iyi durumda olabilirdi? Yaşadıklarının üzerinden yıllar bile geçmediğinden her şey onun için çok yeni olmalıydı. Zaman bazı şeyleri iyileştirirdi, iyileştirmese bile daha katlanır kılardı.

Leyla'nın yaşadıklarının üzerinden çok zaman geçmemişti, yani kendini toparlayacak kadar zamanı olmamıştı. Nasıl böyle hem fiziksel hem de psikolojik olarak iyi görünebilirdi? Hiçbir hasar almaması beni mutlu ediyordu ama buradaki tutarsızlığı da göz ardı edemiyordum.

Benden ne saklıyordu?

"Oradan nasıl kurtuldun ve ne zaman?" Bunu ona sorduğumda bana cevap vermek yerine gözlerini kapayarak bazı mırıltılar çıkardı.

"Bunları konuşacak çok zamanımız olacak, şimdi sadece seni hissetmek istiyorum." Burnunu omzuma sürterek kokumu içine çekti. "Hâlâ aynı parfümü kullanıyorsun." Alışkanlıklarımı kolay kolay değiştirmezdim.

Onun yakınlığına bedenim tepki veriyordu ama iyi anlamda değildi. Sırtım aniden gerildiğinde yoğun stresten nabzım hızlanmaya başlamıştı. Bu duvarların arasında olan şeyler benim için ihanetle eş değermiş gibi hissettiriyordu. Farah dışında kimsenin bana sarılmaya hakkı olmadığını düşündüğümden kolumu yavaşça çekerek Leyla'dan uzaklaştım.

Gerçi Farah bir kez olsun bana böyle sarılmamıştı. Sıkıntı yok, elbet sarılacağı günler de gelirdi. Arkaya doğru biraz çekilerek aramıza tekrar bir mesafe koydum. "Bana orada yaşadığın her şeyi eksiksiz anlatmanı istiyorum. Nasıl kurtuldun ve bu ne zaman oldu? Tüm bunları bilmek istiyorum."

Daha fazla bu sorulardan kaçamayacağını bildiği için tüm keyfi kaçmıştı. Suratı asıldığında gözlerindeki parıltılar silinmeye başladı. "Üç ay önce o yerden kaçmayı başardım." Beni afallatan sözler karşısında donup kalmıştım. Üç aydır buralarda mıydı?

Dilimin ucuna kadar gelen soruyu tahmin ediyormuş gibi can çekişen bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Sana gelecek durumda değildim, kaçtığımda ağır yaralıydım." Tek kelime etmeden devam etmesini beklediğimde dudakları aralandı. "Onlara yakalanmadan izimi kaybettirmeyi başardığımda gecenin bir yarısıydı. Bir sokakta kendimden geçmişim, oradan geçen biri beni bulup hastaneye götürmüş." Neler yaşadığını tahmin bile edemezdim ama çok ağır şeyler olduğunu bilmek öfkemi harlıyordu.

Binbir türlü zorlukla bana gelmesine rağmen ondan uzak durmam onu çok incitiyordu. Bana olan kırgınlığını saklayamadan ıslak gözlerini gözlerime kenetledi. "Üç aydır hem psikolojik hem de fiziksel tedavi görüyordum. Burnumu bile yaptırmak zorunda kaldım çünkü kırmışlardı."

Elini kaldırıp parmak uçlarıyla üst dudağına dokundu. "Kendimi daha iyi hissettirecek küçük dokunuşlara ihtiyacım vardı yoksa kolay kolay toparlayamazdım." Yorgunca bana gülümseyip hüzünlü bir sesle devam etti. "Dört yıldan sonra senin karşına en güzel hâlimle çıkmak istedim." Ondan şüphe duyduğum için kendimden nefret ettim. Sanırım her şeye mantıklı bir açıklaması vardı.

Bana bakmak bile ona iyi hissettiriyor olmalı ki gözlerindeki parıltılar tekrar kehribar irislerindeki yerini aldı. "Bunları konuşmak için çok zamanımız var, Gurur. Hiç olmazsa bugün için erteleyemez miyiz?" Onu hatırlamaya zorladığım şeyler hiç kolay olmadığından başımı sallayarak ona istediğini verdim. Kendini hazır hissettiğinde bana her şeyi tüm detaylarıyla anlatacağına emindim.

"Bak yine buradayız." Çocuksu bir mutlulukla gülümseyip bana içinde bulunduğumuz evi ve buradaki eşyaları gösterdi. "Evlendiğimizde bu evde yaşayacaktık, buradaki tüm eşyaları birlikte seçmiştik."

"Aslında her şeyi seçen sendin." Cebimdeki sigara paketimi çıkarırken tüm bu eşyalara ilgisiz gözlerle bakıyordum. "Benim tek yaptığım bana gösterdiğin her şeye iyi demekti."

Gülerek başını salladı. "Çünkü sen alışveriş yapmayacak kadar üşengeç bir adamsın. Seni alışverişe zorlamayayım diye tablette sana gösterdiğim

her eşyaya güzel demiştin." Bana köşedeki deri koltuğu gösterdi. "Ama onu sevmiştin." Tam tersi, o koltuktan nefret etmiştim, bana Şeref'in çalışma odasındaki koltuğunu hatırlatıyordu.

Şeref'in şömine karşısında buna benzer bir koltuğu vardı. O koltuğa oturup sırtımı yakarken çok keyif alırdı. Rengi, dokusu, döşemeleri hatta tasarımı bile o koltukla bire bir aynıydı. Leyla bana bu koltuğu gösterdiğinde onu çok beğendiğini saklayamamıştı. Bu yüzden ben de bana kötü anıları hatırlatan bir koltuğu beğenmiş gibi davranmıştım.

Leyla eskisi gibi hatta eskisinden çok daha güçlü düşlerle bana gülümsedi. "Bu eşyaları seçerken ne tür hayaller kurduğumu biliyor musun?" Bana nefret ettiğim o deri koltuğu gösterdi. "Günün sonunda sen o koltuğa oturup dinlenecektin ama kitap okuyarak değil."

Dudaklarından neşeli bir kıkırtı döküldüğünde başını iki yana salladı. "Sen kitap okumaktan nefret edersin, küçük bir masal kitabını bile okuyamazsın. Büyük ihtimalle yine ayaklarını uzatarak çayını içip maç izlerdin." Bu kısmı ses kaydı alıp o Nemrut'un kızına dinletmek istiyordum. Kitap okumaktan nefret eden bir adama her gece masal okutmak nasıl bir başarıydı?

Leyla bu sefer bana kapıdan dışarısını gösterdi. "Sen koltuğunda oturup maçını izlerken ben de akşamdan kalan bulaşıkları halletmek için mutfakta olacaktım." Geçmişe dair kurduğu hayallerin özlemiyle iç çekerken dudaklarındaki tebessümü koruyordu. "Ben mutfağı toparlarken arada çay isteyen sesini duydukça sana sinir olacaktım."

"Hayallerinde çok fazla mantık hatası var," diyerek onu durdurdum. Farah'a okuduğum o saçma masal kitaplarında bile mantık hatalarına takılan bir adamdım.

Her şeyde bir mantık aradığım için Leyla'nın hayallerindeki tutarsızlıkları görmezden gelemiyordum. "Birlikteliğimiz boyunca sen hiç bulaşık yıkamadın çünkü mutfağı hiç kullanmadın. Çoğunlukla dışarıda yerdik, evde yediğimiz zamanlarda da yemeği aşçılar yapardı ve bulaşıkların icabına hizmetçi kızlar bakardı."

Onun elinden çıkan yemeği hiç yememiştim, bunun nedeni yemek yapmayı bilmiyor olmasıydı. Aslına bakarsan ev işlerinden de pek anlamaz ve yapmaktan hiç hazzetmezdi. Kendi evinin işleri bile ona ağır gelirdi. Gerçi bu beni hiç rahatsız etmezdi, kendini nasıl mutlu hissediyorsa öyle yaşamasını isterdim. Hiçbir zaman bir kadını ev işlerinden ibaret görmemiştim.

Leyla kaşlarını belli belirsiz çattığında savunmaya geçer gibi omuzlarını hafifçe dikleştirdi. "O dönem yapmamam evlendikten sonra da

yapmayacağım anlamına gelmiyordu. Şu anda sana birlikte kurduğumuz hayallerden bahsediyorum."

"Kendi kurduğun mantık hatalarıyla dolu o hayalleri üzerime yıkamazsın. Ben anı yaşarım, gelecekle ilgili düşlerim hiç olmadı." Farah hayatıma girene kadar gelecek kaygısı hiç yaşamamıştım. Şimdilerde ben de herkes gibi bazı hayalleri olan bir adamdım ve tüm o hayallerin içinde bir tek Farah vardı.

Leyla kendini tutamayıp güldü. "Sende sinir bozucu bulduğum tek huyun şu açık sözlülüğün." Keyfini bozmadan elini gelişigüzel salladı. "Hey neyse," diyerek devam etti. "İnkâr edemeyeceğin tek şey çaya olan düşkünlüğün. Mutfak dolabında kaç çaydanlık olduğunu biliyor musun? Neredeyse bir düzine." Bir şeyi merak ederek bana döndü. "Hâlâ çıkardığın bulaşıkları camdan dışarı atıyor musun?" Neden o kadar çok çaydanlık aldığını şimdi daha iyi anlıyordum.

Rahatsızlığımı ondan gizlemeden dudaklarımın arasına yerleştirdiğim sigarayı yaktım. "Leyla, neden bunları konuşuyoruz?"

Soruma cevap vermek yerine elimde tuttuğum elektronik çakmağa baktı. Bununla ilgili bir anısı canlanmış gibi burukça gülümsedi. "Eskiden elektronik çakmak kullanmazdın ve birlikteyken sigaranı hep ben yakardım." Şimdiyse hayatımda başka bir kadın vardı ve onun sigaradan bir nefes çekme ihtimali bile beni deli ediyordu.

Farah yanımdayken sigaramı ona yaktıramadığım için elektronik çakmak kullanmaya başlamıştım. Gözlerim duvardaki saate kaydığında derin bir nefes aldım. Farah'ı görmeyeli saatler olmuştu. Nerede ve ne hâlde olduğunu merak ediyordum ama iyi olmadığını tahmin etmek zor değildi.

Leyla ona sorduğum her soruyu yanıtsız bırakıp üst katı gösterir gibi tavanı işaret etti. "Yukarıda hep istediğimiz o çocuğun beşiği bile var ve onu alan sendin." Alnımda biriken bir damla terin şakaklarımda ince bir yol çizdiğini hissettim.

Sigara dumanı dudaklarımın arasından süzülürken ona olan bakışlarım hissizdi. "Sen hiçbir zaman benden bir çocuk istemedin, şimdi bana bunları neden anlatıyorsun?" Sesim kızar veya yargılar gibi değildi, sadece bu konuşmanın amacını anlayamıyordum.

"Tüm bunlardan neden mi bahsediyorum?" Leyla saf bir inançla bana doğru yürümeye başladığında kehribar gözlerinde bir şeylerin pişmanlığı vardı. "Senden ayrı kaldığım o uzun yıllarda bir şeyi çok iyi anladım, Gurur. Tüm deliliklerine rağmen işleri bizim için zorlaştıran sadece sen değildin."

Karşımda durduğunda yalnızca gözleri değil, artık sesi de titriyordu. "Bir şeyleri düşünmek için çok zamanım oldu. Çoğu zaman işleri zorlaştıranın ben olduğumu anladım."

"Hayır, hiçbir şey tek taraflı değildi." Yeterince şey yaşamışken bir de bu konuda kendini suçlamasını istemiyordum. "Her ne yaşandıysa geçmişte kaldı, bunun için bir suçlu aramanın manası yok." Ona daha iyi hissettirmek için bakışlarımı yumuşatıp, "Artık bunları düşünme," dedim. "Tüm bunlar geride kaldı."

Alt dudağını dişlerken bana olan bakışları beklenti doluydu. "Seninle en baştan başlamak istiyorum." Kalbimin tam ortasına zehirli bir hançer saplasaydı beni bu kadar sarsamazdı.

Bunu istemediğimi açıkça söyleyemediğimden bana olan beklentilerini kırmak için bakışlarımı ondan çektim. Yerdeki halının desenine hissiz gözlerle baktığımda Leyla'nın, "Gurur..." diyen sesi büyük bir azap içinde çıkmıştı. "Hiçbir şey için geç değil, bir zamanlar planladığımız düğünü hâlâ yapabiliriz."

Birkaç kez yutkundum ama boğazımdaki düğüm çözülmedi. Onun hayalleri bende büyük bir suçluluk duygusu yaratıyordu. *Ben zaten evliyim*, diyememek beni çıldırtıyordu ama yüzüne karşı bunu söylemek de hiç kolay değildi. Bunu yapmak tutunduğu son dalı kırmak olurdu.

Leyla büyük hayallerle geri dönmüşken gerçekleri öğrenmek onu kahrederdi ama bunu uzun süre ondan saklayamazdım. Açıkçası saklamak da istemiyordum, bir başkasından duyacağına her şeyi benden öğrenmeliydi. Leyla'ya nasıl haksızlık ettiğimin farkındaydım ve bu kendimi boktan hissetmeme neden oluyordu.

Ben burada günümü gün ederken onun benim yüzümden dört yıl boyunca ağır işkencelere maruz kaldığını bilmek beni sadece öfkelendirmiyor, aynı zamanda ona karşı suçlu ve sorumlu hissetmeye zorluyordu. Fakat ona daha iyi hissettirmek için evliliğimi ondan saklayamaz ya da Farah'ı gizleyemezdim.

Bu evlilik bir hata değildi, öyleyse bile ben bunu bir kusur olarak göremiyordum. Tam tersi, Farah'la evlenmek tüm hayatım boyunca yaptığım en iyi şeymiş gibi geliyordu. Karım herkesten saklamam gereken kusurum değil, tüm dünyaya duyuracağım ödülümdü.

Başımı yerden kaldırıp Leyla'nın gözlerinin içine baktım ve bir kez daha beni susturmasına izin vermeden, "Seninle evlenemem," dedim hızlıca. Bunları onun gözlerine bakarak söylemek, içimde kök salan suçluluğun kaburgalarımın arasına uzanıp kalbimi deşmesiyle eş değerdi.

Sanki ne diyeceğimi biliyormuş gibi tekrar beni susturmak için, "Gurur..." demişti ki bu sefer araya girmesine izin vermedim.

"Seninle evlenemem çünkü ben zaten evliyim."

Yanımda duran elimi kaldırıp ona parmağımdaki yüzüğü gösterdim. Artık inceldiği yerden kopmalıydı. "Bu yüzük senin değil, karımın..." *Karım*, derken bile sesimdeki o sahiplenişi hissetmemiş olamazdı.

Leyla'nın dudaklarındaki tebessüm usulca kaybolurken yüzündeki tüm kan çekilmişti. Gözleri hafifçe irileştiğinde kehribar rengi solarak donuklaştı. Bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama kesik nefesler dışında dudaklarından hiçbir şey çıkmadı. Bir süre beni endişelendirecek bir ciddiyetle bakıp durdu ama daha sonra bir anda gülmeye başladı.

Bu gülümseyişi mutluluktan kaynaklı değildi, daha çok bir şeyleri kabullenememe hâliydi. "Hayır." Sözlerimi yalanlayarak başını iki yana salladı. "Bana böyle tatsız şakalar yapma, hiç komik değil." Gözlerindeki yakarışla bana bakarken sanki yalvarır gibiydi. "Yaşamak zorunda kaldığım onca şeyden sonra bana böyle şakalar yapamazsın."

Yanımda duran elimi sıkarken omuzlarım hafifçe çökmüştü. Sanki bu sikik dünyanın tüm yükü omuzlarıma binmişti. "Bunun şakası olmaz." Kendimi nikotine boğmak ister gibi parmaklarımın arasındaki sigaradan büyük bir nefes çektim. "Gerçek bu, ben evliyim."

Sigara dumanını bir süre ciğerlerimde hapsedip sesli bir şekilde dışarıya verdiğimde artık gözlerimi kaçırmıyordum. Leyla tüm gerçekleri bugün, bu odada ve benden duymalıydı. "Öldüğünü sanmıştım ve bunun Ümit Tozlu'nun işi olduğuna çok emindim." Aklıma gelenlerle aptallığıma küfrederek burnumun kemerini sertçe sıktım. Ümit'e karşı affedilmez bir hata yaptığımı tam şu anda anlıyordum.

Şimdi ne halt edecektim?

Ümit başından beri Leyla'yı kaçıranın o olmadığını, bunun ona kurulan bir tuzak olduğunu savunmuştu. Ancak ben bir kez bile ona inanmayıp her şeyin cezasını ona kesmiştim. Leyla'ya olan her şey Ümit'in deposunda yaşandığı için onun sözlerine hiç itimat etmemiştim. Farah bile defalarca kez babasını savunmuştu ama ikisini de hiç dinlememiştim. Bir aptal gibi kafamın dikine gitmiştim.

Dört yıldır o aileye yaşattıklarımı nasıl telafi edecektim? Ümit'i çok iyi tanıyordum, omurgası olan onurlu bir adamdı. Ne özrüm ona yaşanılanları unutturabilirdi ne de servetim. Ayaklarının altına tüm mal varlığımı sersem bile beni affetmezdi. Daha da kötüsüyse Leyla'nın dönüşüyle Ümit artık aklanmıştı.

Bundan sonra haklı olmanın o dik duruşuyla bana müsamaha göstermez, o kapının eşiğinden içeri girmeme bile izin vermezdi. Kendimi bir şekilde o ihtiyara affettirmeliydim ama nasıl? Kızını bile çekip benden alsa ona ne yapabilirdim ki? Eskiden buna kalkışsa ona saygısızlık etmeyi sorun etmez ve kafama eseni yapardım.

Şimdi ona karşı bu kadar suçlu ve mahcupken daha fazla onunla restleşemezdim. Bundan sonra bir şeyleri alttan alan ve düzeltmeye çalışan ben olacaktım. Ümit belamı sikse bile artık ona sesimi çıkaramazdım, her şeyi hak ediyordum.

Umarım Farah babası konusunda bana yardımcı olurdu. İnşallah yine tarafsızlığını korumazdı. Şu zamana kadar Ümit'le aramda olanlara hiç karışmamış ve her zaman iki tarafı da idare etmişti. Yine olanların dışında kalmayı tercih ederse Ümit gelmişimi geçmişimi sikerdi ve bunu yaptığında ona karşılık veremezdim.

Başımı iki yana sallayarak şimdilik bunları düşünmeyi erteledim. Yeniden Leyla'ya odaklandığımda evlendiğime inanmadığı için hâlâ tüm bunların bir şaka olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden tepkisizliğini koruyordu. "Sana olanlardan sonra kendimi kaybettim. Sağlıklı düşünecek durumda değildim, tek istediğim canımın yandığı kadar Ümit'in de canını yakmaktı."

Durup biraz soluklandım, artık ona bakmaya bile yüzüm yoktu. "Farah'ı, yani Ümit'in kızını kaçırıp onunla zorla evlendim."

Dudaklarımdan çıkan her söz havada yankılanırken sanki bir tokada dönüşüp Leyla'nın suratında patlamış gibi irkilmişti. İlk başta hiçbir tepki veremedi ama daha sonra kaşları çatıldı. Doğru duyup duymadığından emin olmak için bir süre kıpırdayamadı ama hemen ardından dudakları aralandı.

"H-hayır, yalan söylüyorsun." Yerinde hafifçe sendelediğinde bir şeylere tutunma ihtiyacı hissederek elleri boşluğu taradı ama destek alacağı hiçbir şey bulamadı. "Hayır... Bana bunu yapmış olamazsın." Tek dayanağı bendim ama artık bana bile dokunamıyordu. Bunun bir şaka olmadığını ve artık birbirimize yasak olduğumuzu nihayet anlamıştı.

Gözlerinden yaşlar boşaldığında dudaklarından iniltiyle karışık acı dolu bir ses çıktı. "Bana bu kalleşliği yapmış olamazsın, Gurur." İnkâr ederek bunu kabullenmenin ağırlığından kaçmak istiyordu. "Bizim bir hayatımız vardı, bunu öylece bitirmiş olamazsın."

Islak yanaklarına yapışan saçlarını kenara ittiğinde yüzünde gördüğüm o derin acı ondan çok benim canımı yakıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar incitmemiştim. Onu kıvrandıran bir çaresizlikle bana bakarken durmaksızın ağlıyordu. Bir an elleriyle yüzünü kapadı ama bu utanç ona ait olmadığı için ellerini yanına indirdi.

Bana olan ıslak bakışlarında sadece yoğun bir keder ve hayal kırıklığı yoktu, aynı zamanda hesap soran ve suçlayan bir şeyler vardı. "Bunu nasıl yapabildin? Sen benim her şeyimdin!" Elini sol göğsünün üzerine bastırarak sanki kalbinde kırılan parçaları tutmaya çalışıyordu. "Başka bir kadınla evlenerek on bir yıllık geçmişimizi öylece sildin mi?"

Bir kül tablası arayışına girmeden biten sigaramı yere atarak ayakkabımın ucuyla söndürdüm. Bu hareketim onun ıslak bakışlarından kaçmak için bulduğum bir yoldu. Kendimi biraz toparlamak adına derin derin nefesler alarak başımı kaldırdım ama bu konuda kendimi savunmadım. Haklı olduğumu düşündüğüm konularda kimse beni susturamazdı fakat suçlu hissettiğim şeylerde kolay kolay sesim çıkmazdı.

"Geçmişi sildiğim yok, iyisiyle kötüsüyle onlar beni ben yapan şeyler." Bana olan hisli bakışları suçumu ve günahımı yüzüme çarpıyordu. "Biliyorum, bana inanmayacaksın ama evliliğim planlı değildi, senin ölümünle her şey anlık gelişti."

Leyla gözlerini belerttiğinde inanamayan bir ifadeyle bana bakıyordu. İşaret parmağını kendine doğrulturken dudakları O şeklini almıştı. "Beni yok sayıp evlenmişsin ve bir de pişkince bunun benim yüzümden olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sözlerimi çarpıtma, hiçbir şeyin senin yüzünden olduğunu söylemiyorum." Yüzümü sertçe ovuşturarak bu konuşmanın bir an önce son bulmasını diledim. "İntikam duygusuyla sağlıklı kararlar vermediğimi anlatmaya çalışıyorum."

Sözlerim Leyla'nın kulağına hiç ulaşmıyormuş gibi yüzündeki tarifsiz acıyla, "Beni aldattın..." diye fısıldadı. Acısı bir anda alevlenerek yoğun bir öfkeye dönüştüğünde beni göğsümden sertçe itti. Bunu yaparken kaşları çatıktı ve sesinin bağırmaktan bir farkı yoktu. "Ölümümü bahane edip başka bir kadının kollarına koşacak kadar aşağılıksın!"

"Seni aldatmadım, o esnada yaşadığını bile bilmiyordum." Canı yandığı için böyle davrandığını biliyordum ama son söylediklerini kabul edemezdim. Gerçek olmayan bir şeyi bana kabul ettiremezdi.

"Evlendiğim için bana kız hatta küfret ama sakın seni aldattığımı iddia etme." Dişlerimi sıkarak bir şeyi hatırlatmak ister gibi gözlerinin içine baktım. "Beni kendinle karıştırma." Sertçe yutkunduğunda öylece kalakalmıştı.

"Ne... Ne demek istiyorsun?" Yüzü bembeyaz olduğunda eli ayağı birbirine dolaşmış gibi bocaladı. "Seni aldattığımı mı düşünüyorsun?"

"Bundan hiçbir zaman emin olamayacağım ama şunu iyi biliyorum. Asaf bana ihanet edecek bir adam değildi!" Yüzüm sertleştiğinde ona olan

bakışlarımda ciddi bir uyarı vardı. "Öldüğünü sandığım o günlerde bile içimde hep bir şüphe vardı ve bu hâlâ son bulmuş değil!" İkisinin o görüntüsü aklımdan hiç çıkmıyordu. "O dönem Asaf'ı hayatımdan çıkardığım gibi seni de çıkarmayı çok istedim." Ona karşı dürüst davranıp sinirli bir şekilde başımı salladım. "Babana verdiğim sözü bile siktir edip seni arkamda bırakmayı çok istemiştim ama yapamadım ve neden yapamadığımı en iyi sen biliyorsun!"

Gözlerim bileklerinin iç tarafındaki kesik izlerine kaydığında sakinleşmek için kendimi zorladım. "Seni yaşatmak için katlandığım şeyleri tuhaf bulmuyorsun ama ölümünde yaptıklarımı aşağılıkça buluyorsun, öyle mi?"

Leyla'nın gözlerinden bir damla yaş süzülürken hayal kırıklığı içinde bana bakıyordu. Bakışları öylesine yakıcıydı ki odadaki tüm oksijen bir anda tükenmişti. "Bile isteye yaptığın şeylerin sorumluluğunu bana yükleyemezsin."

"Bile isteye mi?" Dudaklarımdan güler gibi bir ses çıktığında gözlerim yeniden bileklerine kaymıştı. Dilimin ucuna kadar gelen şeyleri yutup kendimi susturdum. Yeni dönmüşken ve onu yeterince incitmişken hasır altı ettiği gerçekleri söylemek bana yakışmazdı. "Neyse ne," diyerek bu rezil konuyu kapattım. "Her ne olduysa yaşandı bitti, geçmişi konuşmanın bir anlamı yok."

Leyla tam bir şey söyleyecekti ki bir anda gözleri ışıldadı. Az önce bir uçurumun kıyısındaymış gibi hüzünlü bakan gözleri, şimdi tutunacak bir dal bulmuş gibi umut verici görünüyordu. Yanaklarındaki yaşlar hâlâ oradaki varlığını koruyordu ama artık o yaşlara yenileri eklenmiyordu.

"Her şey bitmiş değil." Sesi önce cılız ve zayıf çıktı ama daha sonra her nefesle biraz daha güç kazandı. "Anlıyorum, o kızla intikam için evlendin ama artık geri döndüğüme göre onunla işin bitti."

Bulunduğum yerde dikleştim. "Anlamadım?"

"Artık bu evliliği sürdürmen için bir neden kalmadı." Ruh hâli çok sık değiştiğinden onun hızına yetişemiyordum. Az önce ağlayıp kahrolurken şimdi bana gülümsüyordu. "Ondan boşanıp ertelemek zorunda kaldığımız düğünü yapabiliriz. Sana geri döndüm, Gurur."

Yemin ederim çıldıracaktım. "Benden ve yaşam tarzımdan hep rahatsız olmuyor muydun? Tamam, işte artık benden kurtuldun." Ve ben de ondan...

Farah hayatıma girene kadar Leyla'dan kurtulmaya ihtiyacım olduğunu bile bilmiyordum. Farah'la geçirdiğim son dört yılın bir gününü bile Leyla'yla yaşadığım o on bir yıla değişmezdim. Tozluların kızı karşıma çıkana

kadar yaşadığım ilişkinin çürümekte olan bir yaraya dönüştüğünü hiç fark etmemiştim.

Leyla bazı şeyleri bilerek mi anlamazdan geliyordu yoksa beni mi sınıyordu, bilmiyordum ama bana olan bakışlarında hâlâ umut vardı. "Bana kızgın olduğun için böyle davrandığını iyi biliyorum." Yenilgi içinde omuzlarını düşürüp başını yavaşça salladı. "Geçmişteki hatalarım için bir şey yapamam ama bana izin verirsen ne kadar değiştiğimi sana gösterebilirim."

Boğazım düğümlendi, onun bu çırpınışları hoşuma gitmiyordu, aksine yüreğimi bir pençe gibi sıkıyordu. "Leyla, temiz bir başlangıç yapmanı istiyorum ama bunu benim için değil, kendin için yap."

"Sensiz yapamam." Gülümseyişi kaybolduğunda gözlerine yeniden yaşlar akın etmişti. "Birlikte yıllarımızı geçirdik, sensiz bir hayat sürmeyi bilmiyorum ve sen de bensiz yapamazsın." Bana itiraz şansı tanımadan evi gösterdi. "Bu evi birlikte aldık, kalan tüm hayatımızı geçireceğimiz ev olduğunu söylemiştin."

"Leyla bunun üzerinden tam dört yıl geçti."

"Ne önemi var!" Bir anda sesini yükselttiğinde nefes alışları düzensizleşti. "Tek yapman gereken o kızdan boşanmak! Bunu yapman hiç zor değil." Başını hafifçe yana eğerken gözlerinde delici bir ısrar vardı. "Ümit'in kızıyla benim intikamım için evlenmedin mi? Madem öyle, ben geri döndüğüme göre bu evliliği bitirebilirsin."

"Bitiremem." Bunun ihtimali bile beni çıldırttığı için yüz ifadem sertleşti. "Yedi cihan ayağa kalkıp karşıma dikilse bile evliliğimi bitirmem. Neden biliyor musun?" Son sarsıntının onda yaratacağı hasarı düşünmeyi reddederek doğrudan gözlerinin içine baktım. "Çünkü karımı seviyorum!"

Leyla'nın kehribar irisleri büyürken nefes almayı bırakmıştı. Biri boğazına yağlı bir urgan geçirip sıkıyormuş gibi yüzü kızarmaya başladı. Aralıklı duran dudaklarından titrek bir nefes döküldüğünde tekrar inkâra girişti.

"B-buna inanmamı bekleme, sen kimseyi kalbinle sevemezsin." Bunun doğruluğunu kabul etmek istemediği için başını sağa sola salladığında saçları yüzüne dağıldı. "Aklınla belki ama kalbinle sevmeyi bilmiyorsun!"

"Demek ki her şeyin bir ilki varmış." Onun canını yakan şeyleri söylerken gram mutlu değildim. Tek istediğim bunun bir an önce bitmesiydi. "İnkâr etsen de gerçek bu, Leyla. Onu seviyorum, hem de her şeyden daha üstün bir sevgiyle."

"Sus artık!" Bir anda zıvanadan çıkıp bağırdığında ellerini sertçe kulaklarına bastırdı. Hoşuna gitmeyen şeylere kulaklarını tıkayarak kaşlarını çattı. "Sana basit mi geliyor, benim hayatımı çaldılar!"

Kesik kesik nefes alırken acısını öfkeye dönüştürerek beni en hassas olduğum konulardan vurmaya kalkıştı. "Son dört yılım senin yüzünden cehennem gibi geçti! Annem, babam... Sahip olduğum her şey senin yüzünden benden alındı." Dalağını patlatırcasına bağırıp saçlarını sinirle dağıttı. "Başıma gelen her şeyin tek suçlusu sensin!"

Vücudumdaki tüm ısı bir anda düştüğünde gerçek anlamda buz kesmiştim. Babasının son nefesinde, "*Kızım sana emanet,*" diyen o sesini yeniden kafamın içinde duymaya başladım.

Her köşeye sıkıştığında yaptığı gibi Leyla bunu benim yüzüme vurarak, "Babam beni sana emanet etti," dedi acımasızca. Hayrete düşmüş bir şekilde bana bakarken kulaklarındaki elleri iki yanına düştü. "Senin yüzünden ölen o insanların emanetine böyle mi sahip çıkıyorsun?"

"Baban seni bana emanet etti ama git de kızımla evlen demedi!" İlk kez bu konuda ona direnerek geri adım atmadım. Yıllarca bunu bana karşı bir koz olarak kullanmıştı ama bu sefer olmazdı, bir kez daha beni kontrol etmesine izin vermeyecektim.

"Yıllarca anne ve babanı ben öldürmüşüm gibi davrandın ama onları ben öldürmedim!" Tek kelime etmesine izin vermeyerek kaşlarımı çattım. "Şeref'in suçunu benim üzerime yıkamazsın!"

Dudaklarımızdan çıkan her cümle odanın yumuşak havasını yırtar gibi sertti. Duyduklarından sonra Leyla ağzı yarı açık bir şekilde bana bakarken bedeni bir kaya gibi hareketsizdi. "Artık sorumluluklarından böyle mi kaçıyorsun? Onları öldürmemen senin yüzünden öldükleri gerçeğini değiştiriyor mu?"

"Peki, senin yüzünden ölen insanlar için sen kendini ne kadar sorumlu hissediyorsun?" Onu farklı bir pencereden bakmaya zorlayarak geçmişi hatırlattım. "Arabayla çarptığın o kız daha reşit bile değildi ama kaza olduğunu söyledin. Bir korkak gibi olay yerinden uzaklaştığını bile sonradan öğrendim. Belki dönüp yardım etseydin kurtulabilirdi!"

Kaskatı kesildiğinde bu sefer kendi yanlışlarından kaçmasına izin vermedim. "Onun kim olduğunu hiç merak etmedin. Bir ailenin tek kızı olduğunu bilmek istemedin. Annesinin hayatta olmadığını, babasının ondan başka kimsesi olmadığını öğrenmek işine gelmedi. Adamın iki farklı işte çalışarak kızını büyütmeye çalıştığını hiçbir zaman bilmedin çünkü merak edip o eve hiç gitmedin!" Yürüyüp tam karşısında durduğumda sinirden yumruğumu sıkıyordum. "Neden o adama karşı olan sorumluluğundan kaçtın?"

"Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Ailen benim yüzümden öldü ve tüm hayatım boyunca senden sorumlu olduğumu söylüyorsun. Ben de sana diyorum ki o adamın kızı da senin yüzünden öldü hatta benden farklı olarak bu cinayetin tek katili sensin." Üzerine eğilip yüzlerimizi aynı hizaya getirdim ve hesap sorarak gözlerinin içine baktım. "Sen niye benim sana yaptığım gibi kalan tüm hayatında o adamın sorumluluğunu almadın?" Beti benzi attığında tek kelime edemedi.

Beni her ailesiyle vurduğunda olanlardan kendimi suçladığım için hep susar ve ona boyun eğerdim. Her kavgamızda canımı yakmak için bunu bana karşı kullanmıştı. Ailesine olanlar Leyla'nın elindeki en güçlü silahtı ve o, bu silahı nasıl kullanacağını iyi biliyordu. Bu konuyu her açtığında bana yaptıramayacağı şey olmazdı.

Yine aynı tepkileri göstereceğimi düşündüğünden bir kez daha ailesi üzerinden beni kontrol etmeye kalkışmıştı. Fakat ben artık o eski adam değildim. Daha fazla yapmadığım şeylerin günahını üstlenmeyecektim. Anne ve babasını öldüren ben değildim, bana yardım etmek onlar için bir insanlık vazifesiydi.

Etmeyebilirlerdi de ama onlar gerçekten iyi insanlardı ve kapılarına gelen yaralı birine kayıtsız kalamamışlardı. Ölmelerini hiç istememiştim. Şeref'in onlara yapacaklarını önceden öngörseydim yemin ederim ki o gece onların kapısına hiç gitmezdim. Yanlışın en büyüğünü emaneti fazla sahiplenerek yapmıştım.

Bunu yeni yeni anlıyordum. Babası Leyla'yı bana emanet etmişti ama benden onun kızıyla sevgili olmamı, nişanlanmamı veya evlenmeye kalkışmamı hiç istememişti. O aileye olanların suçluluğu iliklerime kadar işlediği için her konuda Leyla'ya istediğini verirsem vicdanımın sesini daha az duyarım diye düşünmüştüm.

Fakat gel gör ki ne Leyla ailesine olanları unutmama izin vermişti ne de ben hep daha fazlasını yapmaktan kendimi alıkoyabilmiştim. Artık bu hastalıklı döngünün kırılması gerekiyordu. Birbirimizi içine çektiğimiz bu dipsiz kuyudan çıkmanın zamanı gelmişti.

"Senin yüzünden ölen insanların sorumluluğunu hiç almadın ama benden senin sorumluluğunu almamı bekliyorsun." Dudaklarımdan çıkan her söz onda tokat etkisi yaratırken geriye çekilerek uzaklaştım. Bu numaraların artık eskisi gibi bana sökmeyeceğini bilmeliydi.

"Sen istediğin için değil, babana verilmiş bir sözüm olduğu için seninle ilgileneceğim." Başımı ağır ağır sallayarak nefesimi verdim. "Para, mal, mülk, neye ihtiyacın olursa hep karşılanacak. Başın derde girdiğinde beni hep yanında bulacaksın." Bir şeyin altını özellikle çizerek son derece ciddi bir ifadeyle ona baktım. "Ama hepsi bu kadar, bundan daha fazlası olmayacak."

Leyla aramızdaki şeyin gerçek anlamda bittiğini anladığından ayakta durmakta güçlük çekti. Yanındaki koltuğa tutunurken gözlerinden birbiri ardına yaşlar akmıştı. Bir şeyler söyleme ihtiyacı hissederek titreyen dudaklarını araladı. "Gurur..." demişti ki, "Hepsi bu kadar dedim, Leyla," diyerek onu susturdum. Daha fazla uzatmanın lüzumu yoktu.

"Ben artık evli bir adamım ve karımı gerçekten seviyorum." Buradaki işim bittiği için onu bırakıp kapıya doğru yürüdüm. "Kendine yeni bir hayat kur ve seni gerçekten seven biriyle temiz bir sayfa aç. Bizimkisi kangren olan bir ilişkiydi, elbet bir yerde bitecekti. İçten içe bunu ikimiz de biliyorduk."

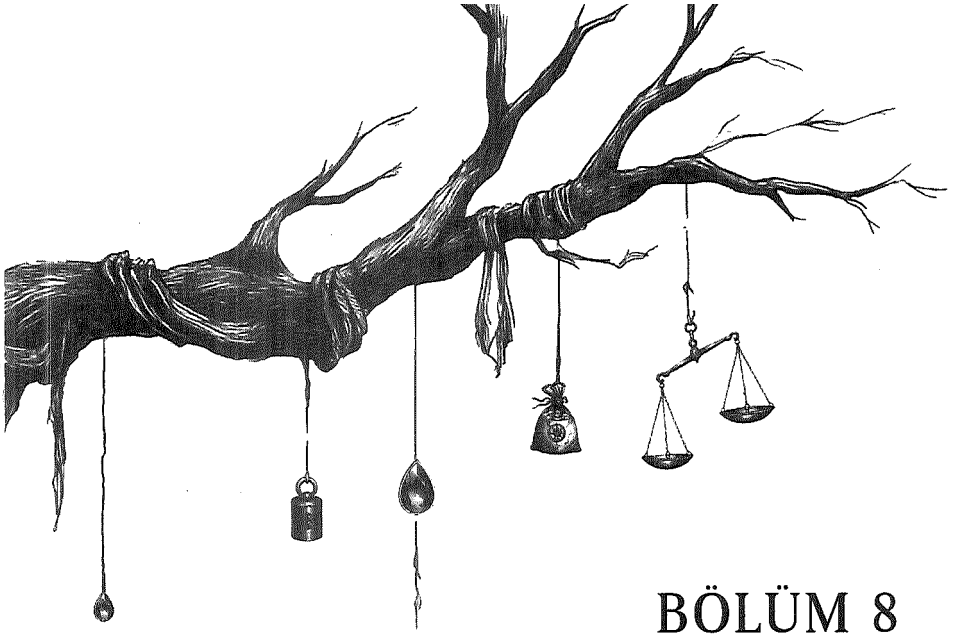
Hıçkırıklarını duyduğumda bir an durup yanına gitmeyi düşündüm ama kendime güçlükle hâkim olup salondan çıktım. Şimdi dönersem ona umut vermiş olurdum ve ben artık eski hatalarımı tekrarlamak istemiyordum. Belki başlarda canı çok yanacaktı ama er ya da geç birbirimize zarar verdiğimizi anlayacaktı. Benim bunu anlamam dört yılımı almıştı, umarım o da gerçekleri görürdü.

Bana olan tüm umutlarının tükenip hayata yeniden başlaması için daha yumuşak davranamazdım. Bir süre kendini toparlamasını bekleyecektim, daha sonra Ali'yi gönderip ona her şeyi anlatmasını isteyecektim. Onu kaçırıp alıkoyan adamlar hakkında bana daha çok bilgi vermeliydi. Leyla'nın söyleyeceği en küçük bir detay bile işime yarayabilirdi.

Dışarı çıktığımda adamlarım beni bekliyordu. En iyi yirmi adamımı seçip onlara evi gösterdim. "Bundan sonra sizin işiniz burada. Evin etrafında kuş uçurtmayıp Leyla'yı kendi gölgesinden bile koruyacaksınız. Neye ihtiyacı olursa haberim olacak ama en önemlisi..." Sırasıyla her birine baktım. "Nereye gidiyor, kimlerle görüşüyor ve ne yapıyor, hepsini bileceğim."

Ali soru dolu gözlerle bana bakınca yüzümü sertçe ovuşturdum. "Benden bir şeyler sakladığını hissediyorum." İçime sinmeyen ve aklıma yatmayan bazı şeyler vardı.

Ali'nin tek kelime etmesine izin vermeden arabama doğru yürüdüm. "Gidelim, Farah'ı görmem lazım." Anlayıp dinlemeden canıma okuyacağına emindim.

BÖLÜM 8
KÜSTÜM ÇİÇEĞİ

"Oh hep biraz küstüm çiçeği gibiydi. Bir tebessümle çiçek açan, kırıldıkça içe kapanan, ruhu hassas, kalbi ürkek kadın."

Farah Kalender

Eve döndüğümden beri Seçil'in keyifli hâlleri beni sinir ediyordu. Utanmasa zil takıp göbek atacaktı. Babam bu evdeki herkesi uyarıp hiçbir koşulda üzerime gelinmeyeceğini özellikle belirtmişti. Ancak babam salondan çıkar çıkmaz hepsi akbabalar gibi üzerime çullanmıştı. Salonda otururken tüm bu aşağılanmalara katlanarak odama çıkmıyordum, canım ne kadar yanarsa Gurur'a olan öfkem o denli büyüyordu.

Kuzenim Seçil yalandan üzülmüş gibi boyalı dudaklarını büzdü. "Leyla'yla kıyaslandığında Farah kim ki?" Ben burada yokmuşum gibi abimin karısı Yonca yengeyle dedikodumu yapıyordu. "Leyla döndüğüne göre Gurur yakında bizimkini boşar."

"Saatlerdir Gurur'dan ses soluk yok." Yonca yengenin aklı hep saçma sapan şeylerde olduğu için kıkırdayarak Seçil'in kulağına uzandı ama söylediklerini duyabiliyordum. "Seviştiklerine eminim."

Midem kasıldığında sızlayan gözlerime hâkim olmaya çalıştım. Yonca yengeye hiçbir zaman kötü görümce olmamıştım ama böyle anlarda canımı yakmaktan çekinmezdi. Benimle bir derdi olduğunu sanmıyordum, o genel anlamda nerede ne söyleyeceğini bilmeyen patavatsız bir kadındı.

"Siz iki gereksiz mahlukat neden siktir olup gitmiyorsunuz?" Aksa yanımda otururken sinirden her an bir panter gibi onların üzerine saldırabilirdi. "Hayatta hiçbir amacı olmayan, tek vasfı amcamın parasını yiyen sülüklerden başka bir şey değilsiniz." Seçil ve Yonca yengenin tüm keyfini kaçırıp parmaklarının arasında çevirdiği fırlatma bıçağının ucunu onlara doğrulttu. "Kardeşimle ilgili tek kelime daha ederseniz o kokuşmuş dilinizi keserim."

"Aksa!" Nesibe yenge oturduğu yerde âdeta ciyakladı. "Yengen ve ablanla düzgün konuş!" Ona Seçil'i göstererek kaşlarını çattı. "Senin kardeşin Seçil."

Aksa yüksek sesle güldüğünde gülüşünde bile bastıramadığı bir öfke vardı. "Caner piçi benim abim değil, karısı da ben istemediğim sürece hiçbir şeyim olamaz." Köşesinde oturan Caner'e de laf attıktan sonra annesine döndü. "Doğan abimin karısı benim yengem."

Yüzünü buruşturarak ona Yonca yengeyi gösterdi. "Bu ayaklı gazete benim hiçbir şeyim değil." Daha sonra elindeki bıçağın ucuyla Seçil'i işaret etti. "Bu kızıl sürtükse ne benim ablam olabilir ne de kardeşim."

Nesibe yengeye gerek kalmadan Seçil araya girip düşmanca bakışlarını kardeşine çıkardı. Neşeden uzak bir gülüşle Aksa'ya kapıyı gösterdi. "Sabahtan beri buradasın, neden artık kocanın evine dönmüyorsun?" Mavi lensli gözlerinde küçümseyici bir ifade belirdi. "Yoksa artık kocan da mı seni istemiyor?" Asaf aceleyle Ordu'dan ayrıldığından beri Aksa'yla hiç iletişim kurmamıştı.

Aksa'nın bedenindeki gerginliği hissedince daha fazla dayanamadım. Geldiğimden beri ilk kez sesimi çıkararak onun Aksa'ya yaptığı gibi ben de Seçil'e kapıyı gösterdim. "Sen neden o kapıdan çıkıp gitmiyorsun?" Onu her şeyden korumak istercesine kolumu Aksa'nın omzuna attım ve ters bakışlarımı Seçil'e çıkardım. "Kaç yaşına geldin abla, artık kendine bir koca bulup git evimizden," dediğimde Nihat'ın kahkaha attığını duydum.

Seçil'in en nefret ettiği şey ona abla dememdi, utanmasa yaşını değiştirip kendini benden daha küçük gösterecekti. Üstüne bir de onu kovunca tırnaklarını çıkarmakta gecikmedi. Parmakları avucunun içine gömüldüğünde yapabilseydi suratıma sert bir yumruk atardı. "Beni evden mi kovuyorsun?" Sanki kovsam gidecekti.

"Onun ne haddine seni kovmak." Caner sanki benim değil de Seçil'in abisiymiş gibi onu koruyarak alaycı bakışlarını bana çıkardı. "Kocanın

yanında suspus ol ama buraya gelince efelik tasla." Bacak bacak üstüne atarak üçüncü kadehindeki içkiyi yudumlarken, "Sen hayırdır?" dedi meydan okur gibi. "Kimin evinden kimi kovuyorsun?"

"Kendi evinden istediğini kovar." Kılıç şöminenin yanında ayakta dikilmeye devam ederken yönünü abime çevirdi. Siyah gömleğinin yakası açıktı, bir eli cebindeydi ve rahat bir duruşu vardı. Yakışıklılığıyla göz doldururken donuk ama had bildiren bir ifadeyle gözlerini Caner'in gözlerine kenetledi. "Asıl sana hayırdır?" dedi hesap sorar gibi. "Kardeşine düşmanlık yapıp onun dışındaki herkese yaltaklanıyorsun. Senin adamlığın bu mu lan?"

Abim kızgınlıkla kaşlarını çatarken içki kadehini sıkıyordu. Karşılık olarak tam bir şey söyleyecekti ki Kılıç'ın dudağının köşesi tehlikeli bir yavaşlıkla kıvrıldı. "Yalnız ben Farah'a benzemem." Elini usulca cebinden çıkarırken omuzlarının sert hareketi saldırıya hazır birinin gerginliğindeydi. "Canımı sıkacak bir şey söylersen seni o koltuğa gömerim."

Bu konularda Kılıç'ın şakası olmadığını bildiğinden Caner sesini kısmak zorunda kalmıştı. Üçlü koltukta sırtüstü uzanıp tavana boş bakışlar atan İskender, oflar gibi bir ses çıkarıp esnedi. "Burada hayat hiç geçmiyor, cezaevlerinin o rutubetli kokusunu bile özledim." Tabuta girmek üzere olan birinin pozisyonunu alıp ellerini karnının üzerinde birleştirdi. "Canım çoook sıkılıyor."

Nihat ağız dolusu küfredip hemen ona doğru yürüdü. Nöbet sırası onda olmalı ki cellat gibi İskender'in tepesine dikilmişti. "Kalk dışarı çıkıp bir sigara içelim."

İskender ağzını bir karış açarak esnediğinde hâlâ tavana boş bakışlar atıyordu. "Ben sigara içmem."

"Daha dün içiyordun lan."

"Sıkıldım, ben de bıraktım."

Nihat'ın suratında çok komik bir ifade vardı. "Sigara içerken sıkıldığını mı söylüyorsun?"

"Siktiğim dumanını içine çek çek bitmiyor, sıkılmayıp da ne yapacaktım?"

"Tamam, bir kulübe gidip bir şeyler içelim."

"Alkolü de bıraktım." Anlaşılan ondan da sıkılmıştı.

Zaza bir köşede durarak Nihat'ın çırpınışlarını izleyip kıs kıs gülerken Nihat derin bir nefes aldı. Çözüm üretmeye çalışarak gözlerini hafifçe kıstı ama aklına hiçbir şey gelmedi. Nihat yeni bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki bir hizmetçi koşarak içeri girdi.

Telaşlı gözleri hızlıca salondaki insanları tarayıp bende durdu. "Hanımım..." diyerek bana camdan dışarıyı gösterdi. "Gurur Bey geldi." Bir anda kalbim rotasından şaştı.

Seçil hemen ayağa kalkıp mutlulukla şakıdı. "Kesin senden boşanmak istediğini söylemeye geldi." Gereksiz bir heyecanla kapıya koştu. "Bunu kaçıramam!" Herkes Seçil'in benden nefret ettiği için böyle taşkınlıklar yaptığını sanıyordu. Kimse bu ölçüsüz hareketlerinin altında Gurur'a takıntılı olduğunu anlamıyordu.

Salondan çıktığımda annem ve babamın sinirli bir şekilde merdiveni indiğini gördüm. Normalde bu saatlerde herkes odasına çekilir, sıcak yatağında uyurdu. Ancak Leyla'nın dönüşü ortalığı çok karıştırdığı için henüz kimse uyumamıştı. Günün dedikodu konusu bendim, bu da buradaki çoğu kişiye konuşacak bir şeyler veriyordu.

Dışarı çıktığımızda siyah cipler birbiri ardına malikânenin bahçesine girdi. Babamın adamları dimdik bir şekilde tetikteydi. Konu Gurur olunca silahların ne zaman patlayacağını kimse kestiremezdi. Gurur'un buraya olay çıkarmaya gelmediğini, belki de bir şeyleri bitirmek için geldiğini biliyorduk.

Benden boşanacağını söylemek için tüm bu yolu geldiğini düşünmüyordum. Gurur bunu yapamayacak kadar tembel ve üşengeç bir adamdı. Öyle bir niyeti olsaydı ya telefonda söylerdi ya da durumu izah etmesi için Ali'yi gönderirdi. Seçil'in düşündüğü gibi boşanmak için buraya gelmediğine emindim ama ne için geldiğini bilmiyordum.

Gurur'un beyaz gömleği gecenin karanlığında kırık beyaz rengini alırken bahçe ışıkları sarı saçlarına ışıltı katıyordu. Buraya doğru ağır adımlarla ilerlerken hep olduğu gibi omuzları dik, çenesi kalkıktı. Babamın iri gövdesi sol yanımda belirdi, annemse hemen sağımda duruyordu. İkisi de Gurur'la olan tüm ilişkimi kesmek ister gibi bir adım önümdeydi.

Babam ilerleyen yaşına veya saçlarına düşen aklara rağmen dimdikti. Çenesini sıkıp gözlerini kısarak Gurur'a bakıyordu. Yüzünde küçümseyici bir ifadeyle birlikte yoğun bir öfke vardı. "Evimden siktir git!" derken sert bakışlarını bir an olsun Gurur'dan ayırmıyordu. "Artık bu evde sana verilecek bir kız yok!" Ne hâlde eve döndüğümü gördüğünden kolay kolay sakinleşmeyecekti.

Gurur normalde babamın sözlerini zerre kadar bir yerlerine takmaz, onun tehditlerini umursamazdı. Her zaman babamın karşısında ukala ve saygısızca davranırdı. Fakat bu gece öyle olmadı. Aralarında üç adım bırakarak babamın karşısında durduğunda sinirlerine hâkim olmaya çalıştığını gördüm.

Leyla'nın dönüşüyle artık babamı suçlayacağı bir şey kalmadığı için kendine çekidüzen vermişti. "Buraya kavga etmeye gelmedim, Ümit. Karımı götüreceğim." Sesi tok ve kararlıydı.

"Karın mı?" Babamın çenesinde bir kas seğirdiğinde öne doğru atıldı ve Gurur'un suratına sert bir yumruk geçirdi. "Şimdi mi hatırladın bir karın olduğunu? Farah tüm gün sokaklarda ağlarken sen hangi cehennemdeydin!"

Gurur patlayan dudağındaki kanı silip doğrulmuştu ki babamın ikinci yumruğu elmacık kemiğinde patladı. Babam kontrolünü kaybederek onun yakasını kavradı ve Gurur'u sertçe sarsarak kaşlarını çattı. "Kızım senin yüzünden bir kurşun yerken nerede kaldı lan senin kocalığın!" Bağırdığında öfkesinin asıl sebebini anlamıştık. Omzuma saplanan o kurşunun üzerinden bir ay geçmişti ama babam bunu unutmamıştı.

Şu zamana kadar Gurur'un yaptığı birçok şeyi sineye çekmişti ama konu dökülen kanım ve gözyaşlarım olunca babamın yapacaklarının bir sınırı yoktu. Şaşırtıcı olansa Gurur'un ona hiç karşılık vermemesiydi. Babamın attığı yumruklar canını çok yaktığından yüzündeki kaslar acıdan seğirmişti. Fakat Gurur başını hafifçe yere doğru eğerek babamın öfkesini sineye çekti.

Avludaki insanlar şaşkınca birbiriyle göz göze geldi. Bu pek Gururluk bir hareket değildi. Tek yaptığı ağzının içinde homurdanır gibi bir ses çıkarıp, "Bu yaşta nasıl böyle güçlü yumruklar atabiliyor?" demek olmuştu.

Gömleğinin yakasını düzelttikten sonra dudağından çenesine süzülen bir damla kanı sildi. Daha sonra göz ucuyla babamın sinirli hâline bakıp omuzlarını düşürdü. Gurur'un yeşil gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir mahcubiyet ve gizli bir utanç vardı. Sanırım bunun nedenini anlamıştım, babama çok büyük bir haksızlık yaptığını nihayet fark etmişti.

Leyla'ya olanlarda babamın hiçbir suçu yoktu. Yanlış fikirlere kapılarak bir babanın canını kızıyla yakmıştı. Babamla karşı karşıya dururken Gurur ondan nasıl özür dileyeceğini bilmiyordu. Her nefesle göğüs kafesi biraz yükselip içe gömülürken sıkıntıyla gömleğinin yakasını çekiştirdi. Onu ilk kez babamın karşısında bu kadar gergin görüyordum.

Gurur'un alnında biriken teri görmek bile benim için çok şaşırtıcıydı. Gerçek anlamda soğuk terler dökmeye başlamıştı. Babam onun kıvranışlarını izlerken Ali, "Abi," diye seslendi. Arabasının yanında dikilirken sırıtarak Gurur'a bakıyordu. "Alt tarafı bir özür dileyeceksin."

Bu sefer Yalçın bulunduğu yerden bağırdı. "Bir özürle olacak iş mi bu?" O da arabasının yanında duruyordu ama bilerek sesini babama duyuruyordu. "Adamların kızını kaçırdı, hem de iki kez."

Ali kendini tutamayıp güldü. "Biri benim kızımı kaçırsaydı belasını sikerdim."

"Sizin bir kızınız yok, Ali Bey," diyen Nisan ona küçük bir hatırlatma yaptığında Ali bezgince ona döndü.

"Hiç olmayacak diye bir şey de yok, Nisan Hanım."

"Bu gidişle hiç olmayacak, orospu çocuğu!" Gurur sert bir sesle konuşup belinden çıkardığı silahın namlusunu Ali'nin iki bacağının arasına doğrulttu. "Tek kelime edersen seni hadım ederim!" Ali korkudan hemen arabanın diğer tarafına geçmişti. Gurur omzunun üzerinden arkaya baktığında yüzü sinirden kıpkırmızıydı. "Siz ikinizin gırtlağını sikeceğim, bekleyin!" Ali ve Yalçın'a kızdıktan sonra yeniden babama dönüp derin bir nefes aldı.

"Biliyorum, ne söylesem faydasız, hiçbir şey yaptıklarımı değiştirmez." Tekrar konuşacak gücü kendinde bulmaya çalışırken yüzündeki kasların hareketini izledim. Dudağının kenarı seğirmişti, yüzü can çekişen bir ifadedeydi ve çene kemiği kasılmıştı. "Bana ne yaparsan yap, başım gözüm üstüne, hak ettim."

Babam sessizliğini koruyarak onu izledi. Avludaki herkes nefesini tutarken babamın sessizliği Gurur'a gergin dakikalar yaşatıyordu. Suçluluk içinde boğulduğundan babam şu anda onu çekip vursa gıkı çıkmazdı. Her daim dimdik olan omuzları hafifçe içe bükülmüştü, suçlu birinin pişmanlığıyla bakışları sık sık yere düşüyordu.

Babam ne onu affettiğini söyledi ne de daha fazla suçladı. Babam gördüğüm en onurlu ve ağır adamlardan biriydi. Ne birinin suçlarını diline dolardı ne de insanların pişmanlığından zevk alırdı. Sadece bir an Gurur'a baktı, sonra da bana ve yeniden ona... Bakışları birkaç kez ben ve Gurur arasında gitmişti. Ne düşündüğünü anlayamıyordum.

Gurur kendini affettirmek istiyorsa işi hiç kolay değildi, babam kolay kolay geri adım atmayacaktı. Gurur'a bakarken sert yüz ifadesinde bir çizgi daha belirginleşti. "Evimden git." Tok çıkan sesi tahammülsüzdü. "Bundan sonra evimde işin yok. Kapımın eşiğinden içeri girmeyeceksin."

Gurur hepimizi hayretler içinde bırakarak başını yavaşça salladı. Onu her zaman bu kadar ılımlı ve uzlaşmacı göremezdik. "Gideceğim ama karımı aldıktan sonra." Bana doğru dönüp arabasını gösterdi. "Gidelim."

"Seninle hiçbir yere gelmiyorum." Sesim sakin çıkmış olabilirdi ama bir o kadar da kararlıydı. "Şu saate kadar kimin yanındaysan ona git."

Seçil'e bakmıyordum ama şaşkınlığını soluyabiliyordum. Gurur'la böyle konuşma cesaretini nereden bulduğumu merak ediyor olmalıydı. Gurur bugün çok ağır şeyler yaşamış gibi derin derin nefesler alırken bakışları yılgındı.

"Farah evimize gidelim, sana bilmen gereken her şeyi anlatacağım." Bizim bir evimiz yoktu, hiç olmamıştı.

"Kızımı bir daha senin gibi biriyle gönderir miyim sanıyorsun? Ayrıca sizin bir eviniz yok!" Annem sinirden güldü, gözlerindeki öfkeyle Gurur'a bakıyordu. "Leyla'na kavuştuğuna göre siktir git onun yanına."

"Leyla nereden benim oluyormuş?" Gurur sinirlenerek dişlerini gıcırdattı ama bir türlü ailemi geçip bana ulaşamıyordu. "Onunla ne yaşandıysa geçmişte kaldı!"

Annem Gurur'un üzerine yürüdü ve elini kaldırıp çok sert bir tokat attı. Attığı tokadın sesi kulaklarımıza ulaştığında Gurur'un başı omzuna düşmüştü. Annemse sinirden kıpkırmızı olmuş bir suratla yumruklarını sıkıyordu. "Kızımın tırnağına bile zarar gelmeyeceğine söz vermiştin ve ben sana inanmıştım!" Omzumu işaret ederek ikinci kez Gurur'a vurdu. "O kurşunun hesabını vereceksin!"

Gurur bir yanağı kızarmış vaziyette tam bir şey söyleyecekti ki annem bir kez daha ona tokat attı. Attığı her tokatla sanki benim canım yanıyordu. "Artık bu evde bir yerin yok, git buradan!"

Ne annemin ne de babamın ona vurduğunu görmek hoşuma gidiyordu ama canımı asıl yakan şey buna kayıtsız kalmamdı. Daha fazla burada durmak istemediğim için herkese sırtımı dönüp eve doğru yürüdüm. "Yarın boşanma kâğıtlarını gönderirim." Gurur'un bir açıklama yapmasına izin vermeden eve girdim. Bu sefer öyle kafasına estiği gibi peşimden gelip eve de giremezdi. Babam buna izin vermezdi.

Üst katın merdivenini çıkarken beni keyiflendiren tek şey Seçil'in şalgam gibi kızaran suratıydı. Yukarı çıkmadan önce dumura uğrayan hâlini görmüştüm. Gurur'un buraya benimle boşanmak için geldiğine çok emindi ama onu boşayacak olan bendim. Evet, bunu gerçekten yapacaktım çünkü artık yorulmuştum.

Sürekli Leyla'yla ilgili şeyleri düşünmekten gına gelmişti. Şimdi bir de geri dönmüştü, yani her zamankinden daha çok hayatımızda olacaktı. Artık ne Gurur'u görmek istiyordum ne de Leyla'yı. "Ne hâliniz varsa görün." Daha fazla üç kişilik bir ilişki yaşamayacaktım.

Odama çıkıp kapımı içeriden kilitledim. Bu gece daha fazla kimseyi görmek istemiyordum. Pencereye yaklaşıp dışarıya baktığımda Gurur'un tüm adamlarını toplayıp gittiğini gördüm. Bu kadar hızlı vazgeçip gitmesi canımı yakmıştı ama bir yandan da bu iyi bir şeydi. Yine bir olay çıkaracağından endişelenmiştim. Avludaki kalabalık dağılıp içeri girmişti. Artık hepsinin odalarına çekilip uyumasının zamanı gelmişti.

Kitaplığın yanındaki köşeme çekilip yumuşak koltuğuma oturdum. Kitap okuyarak sabaha kadar can sıkıntımı gidermek istiyordum. Ne yazık ki Gurur'un kokusu olmadan kendiliğinden uyuyamıyordum. Bu yüzden kendimi oyalayacak bir şeylere ihtiyacım vardı. İyi olan tek gelişme artık ağlamıyor olmamdı.

Tüm gün ağladığımdan buna hiç hâlim kalmamıştı. Bugün yaşadıklarımı bir daha hiçbir erkeğin bana yaşatmasına izin vermeyecektim. Zor yoldan da olsa bir erkek için kendimi daha fazla yıpratmamayı öğrenmiştim. Gidecek olanı kimse yanında tutamazdı ve ben bu aşamada ona yol vermeliydim. Leyla'yla olmak istiyorsa olsundu ama gözüm görmesindi.

Yarın babamla konuşup yüksek lisansımı yapmak istediğimi söyleyeceğim. İki yıl buralarda olmazsam belki Gurur'u aşabilir ve kalbimdeki bu aşktan kurtulabilirdim. Biri odamın kapısını açmaya çalıştı ama kilitli olduğu için içeri giremedi. "Farah bu kapı neden kilitli?" Annemin sesini duyunca ayağa kalkıp kapıya yürüdüm. Nasıl olduğumu görmeden uyuyamazdı.

Kapının kilidini açtığımda annem içeri girdi. Üzerindeki sabahlığın kuşağını sıkıca bağladığı için içine girdiği geceliği görünmüyordu. Saçlarında bigudiler vardı ve yüzündeyse tuhaf bir kil maskesi. Elinde bir kadeh şarap tutarken âdeta süzülerek odama girmişti. Yürüyüp köşedeki puflardan birine oturunca yanına gittim. Ona yakın bir yere oturduğumda gözlerimden pişmanlık akıyordu.

"Özür dilerim, anne."

Beni izleyerek içkisinde küçük yudumlar aldı, tuhaf maskesinden dolayı yüz ifadesini göremiyordum. "Niçin özür diliyorsun?"

"Bugün telefonda sana söylediklerim için." Hiçbirini hak etmemişti.

Hatırladıklarıyla annemin bakışları değişti ama rahatsız edici değildi. "İlk kadın veya ikinci kadın diye bir şey yoktur, Farah." Bunu bu kadar çok sorun hâline getirdiğimi hiç fark etmediği için iç çekti. "Doğru kadın ve doğru adam vardır. İnsanların hayatına birden fazla kişi girip çıkabilir, önemli olan en doğru insanı bulmak. Bir sıralama yapmak çok yanlış."

Tam bir şey söyleyecektim ki bana güven vermek isteyen bir gülümsemeyle, "Farah," diye mırıldandı. "Çoğu evlilikte kimse kimsenin ilki değil ama hepsi bir şekilde mutlu çünkü birbirlerini bulana kadar uzun bir yol katettiler. Önemli olan kötü deneyimlerimizden ders almaktır."

"Anne..."

"Belki Leyla'dan önce Gurur'un hayatında olsaydın onu bu kadar olgunlaşmış göremezdin," diyerek beni susturdu. Elini uzatıp yanağımı okşarken

bana olan sıcak yaklaşımı içimi ısıtıyordu. "Kendini bir sıralamanın parçası yapma. Gurur'un sana olan davranışları bile önceki ilişkisinden ders almasından kaynaklı olabilir."

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra elini yüzümden çekti. "Sen onun hayatındaki ikinci kadın değilsin, Farah. Onun hayatındaki en doğru insansın."

Annemin sözleri ılık bir esintiye dönüşüp kor ateşlerde yanan kalbimi serinletiyordu. Annem önüne dönerek içkisinden bir yudum daha aldı. "Bir sıralama yapmak doğru değil ama illa bir sıralama yapılacaksa bir şeyi bilmelisin."

Can sıkıcı bir şeyi hatırlamış olmalı ki siyah gözleri daraldı. "Sandığının aksine ben babanın hayatındaki ilk kadın değilim, onlar Elmas'la akraba. Demek istediğim çocukluktan beri tanışıyorlar, sonradan gelen bendim." Midem kasılmıştı. Hiç bu açıdan bakmamıştım.

"Ama babamın senden önce Elmas anneyle bir ilişkisi yoktu."

"Ama başka kadınlarla vardı," diyerek beni şaşırttı. Afalladığımı görünce kendini tutamayıp güldü. "Ne sanıyorsun, benden önce babanın hiç ilişkisi olmadığını mı? Ya da benim?" Şuh bir kahkaha attığında kendimi çok aptal hissetmeye başlamıştım. "İkimizin de hayatından çok insan geçti. Her deneyimden bir ders alarak hep önümüze baktık, ta ki birbirimizi bulana kadar."

"Hüsrana uğradım," diye homurdandığımda surat ifadem onu çok eğlendiriyordu. "Birbirinizin ilki olduğunuzu sanıyordum."

"Bebeğim, ne anlatmaya çalıştığımı gerçekten anlamıyorsun." Çocuk sever gibi uzanıp saçlarımı karıştırdı. "Doğru insanı bulduğunda onun geçmişine takılmazsın. Senden öncekileri takıntı hâline getirirsen hayatı kendine zehredersin."

"Ama babam senle tanıştıktan sonra eski kırıkları ortaya çıkmadı," diye somurttum. "Leyla geri döndü, farkında mısın?"

"Sana ne bundan?"

"Anlamadım?"

"Döndüyse döndü, sizi ne ilgilendirir? Gurur artık seninle evli ve gördüğüm kadarıyla seni gerçekten seviyor. Leyla'nın dönüşü neden aranızda sorun olsun?" Annem bunları söyledikten sonra gitmişti. Belki de haklıydı, emin değildim.

Koltuğuma dönüp yeniden kitabın kapağını araladım. Doğru düzgün uyuyamadıkça benim için sabahlar olmazdı. Gurur'a uyku gibi önemli bir ihtiyaçla bağlı olmaktan nefret ediyordum. Onunla her kavga edip

birbirimizden ayrıldığımızda perişan oluyordum ama aşk acısından değil, uykusuzluktan.

İki Saat Sonra

Kendimi kitap okumaya o kadar kaptırmıştım ki dışarıda olan bitenin hiç farkında değildim. Evdeki herkes çoktan uyuduğu için malikânede ağır bir sessizlik vardı. Ancak bir anda dışarıda bangır bangır bir müzik çalınca yerimde sıçradım. Yüksek sesle bir şarkı çalıyordu ve bu şarkıyı sanki daha önce duymuştum. Neler oluyordu?

"Geldi yâri almaya, girdi limana gemi."

Şarkının sözlerini duyunca gözlerimi kocaman açtım. Bu Gurur'un bana daha önce söylediği o şarkı değil miydi?

Kitabı koltuğun üzerine bırakıp hemen ayağa kalktım. Terasın kapısını açıp dışarı çıktığımda gördüğüm şeylerle gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu. Bahçemizin ortasında kocaman bir karavan vardı. Bahçe ışıklarının altında karavanın parlak krom detayları âdeta ışıl ışıl parlıyordu. Gümüş cam yüzeyinden içerideki lüks anlaşılıyordu.

Şu ana dek gördüğüm en modern karavanlardan biriydi. Üstünde özel bir tente vardı, altındaysa en iyi kaliteden jantlar. Karavanın önüne iki katlanır sandalye konulmuştu ve Gurur sandalyelerden birinde oturuyordu. Karavanda bangır bangır müzik çalarken Gurur'un rahatlığı insanı delirtirdi. Bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslanmıştı.

Önünde katlanır ahşap bir sehpa vardı ve sehpanın üzerinde çaydanlığıyla küllüğü duruyordu. Gecenin ikisinde malikânedeki herkesi uyandırmamış gibi ince belli bardaktan keyifle çayını içiyordu. Arada da sigarasına uzanıyordu. Bahçemizin ortasında kamp yapan bir deli vardı!

"Bu adam tertemiz delirmiş." Terasın korkuluklarına tutunurken şoke olmuş bir şekilde aşağıdaki akıl hastasına bakıyordum.

Malikânenin ışıkları bir bir yanmaya başladığında herkes pencere ve balkonlara çıktı. İnsanları tatlı uykusundan uyandıran gürültücü bir kocam vardı. Aşağı doğru biraz sarkınca anne ve babamın odalarındaki balkona çıktıklarını gördüm. Annem sabahlığının kuşağını sıkıca bağlarken babam en yaratıcı küfürlerini savurmakla meşguldü.

Başımı biraz yana eğince Seçil ve diğerlerinin de kendi balkonlarına çıktıklarını gördüm. Annem gördükleri karşısında sinirlenerek elini alnına vurdu. "Allah seni bildiği gibi yapsın, damat!" Öfkeyle bağırırken telaş

içinde civardaki evlere bakıyordu. "Konu komşuya rezil edeceksin bizi, ar damarı çatlamış, piç!"

Bu uzaklıktan babamın yüzünü net göremiyordum ama balkon demirlerini sıkıp âdeta kükrercesine bağırdı. "Sana bir daha bu eve girmeyeceksin demedim mi! Hemen çık bahçemden!"

Gurur çayını ağır ağır yudumlarken muzırca bir ifadeyle başını kaldırıp gözlerini annem ve babamın bulunduğu balkona dikti. Yüzünde alaycılık varken dudağının kenarı belli belirsiz kıvrılmıştı. "Bana eve giremezsin dedin, bahçe için bir uyarı geçmedin, Ümit," dediğinde aşağıdaki tüm korumalar gülüşünü saklamak için şekilden şekle giriyordu.

Malikânenin balkonlarına çıkan ve pencereden sarkan herkesin rengi değişip duruyordu. Başını pencereden dışarı çıkaran Zaza, "Seçil?" diyerek yan odasında kalan kıza laf attı. "Enişte gerçekten de boşanma konusunda çok azimliymiş. Sen ne dersin?" Sinirden küplere binen Seçil ona herhangi bir cevap verecek durumda değildi.

Babam balkon demirini öyle bir sıkıyordu ki mümkün olsa kıracaktı. Elini demirlere sertçe geçirip gırtlağından çıkan gür bir sesle, "Siktir git evimden!" diye bağırdı. "Kızımla evlendiğin güne lanet olsun. Kanser gibisin, bir türlü düşmedin yakamdan!"

Gurur muzırlığından hiçbir şey kaybetmeden sigarasından bir nefes çekip sırıttı. "Seninle bir derdim yok, bana karımı ver, sen de kurtul ben de." Hınzırca çıkan sesi, herkese meydan okuyan rahatlığı ve en önemlisi hâlâ burada olması kalbimi hızlandırıyordu.

Gurur bir kez daha sigarasından bir nefes çekip dumanı dışarı üfledi. Gri duman etli dudaklarının arasından süzülürken başını kaldırdı ve yukarıya, yani benim bulunduğum terasa baktı. Göz göze geldiğimizde karavandan yüksek sesle çalan şarkıya eşlik ederek aklımı başımdan aldı.

"Dağlara tepelere yazın duman olur mi?

Yazın duman olur mi, yazın duman olur mi?" diye sorarken tüm ailemin önünde bana şarkı söyleyecek kadar delirmişti.

"Kız seni sevdum diye, bu kadar naz olur mi?

Bu kadar naz olur mi, bu kadar naz olur mi?"

Yanaklarım ısınsa da bu sefer ona karşı yumuşamamaya çalışıyordum.

"Oğlum, şimdi karına serenat yapmanın zamanı mı? Hem de bu şarkıyla!" Annemin kızgın sesi ciyaklar gibi çıkmıştı. "Herkesi uykusundan ettin, kapat şu müziği!"

Gurur başıyla Ali'ye küçük bir işaret yapınca Ali karavana girip müziği kapatmıştı. Annem ona dış kapıyı gösterirken bir an önce bu rezilliğin son bulmasını istiyordu. "Evine dön hemen, bahçemi istila etmeye hakkın yok!"

Nesibe yenge görüş açımda değildi ama kızgın sesini duyuyordum. "Kapıdan kovsak bacadan giriyor, ne yüzsüz herif!"

"Sana çekmiş, Nesibe," diyerek annem de ona çıkıştı. "Siz iyi bilirsiniz kapıdan çıkıp bacadan girmeyi."

"Abla konu biz miyiz? Damadının şuursuzlukları bir değil ki nesini savunacaksın!"

"Sende o da yok, Nesibe. Evde kalmış kızın sana bir damat getirmiyor ki bir de seninkini görelim. Küçüğünü evlendirdin ama o bile başımıza kaldı. Bak kocasından hiç ses soluk yok. Benim kızımın kocası hiç olmazsa karısının etrafında."

"Anne!" diye sinirle bağırdım. "Aksa'yı niye karıştırıyorsun?" Ne söyleyecekse Aksa'yı bunun dışında tutarak söyleyebilirdi.

"Yenge bana niye sataşıyorsun şimdi!" diyen Seçil'in kızgın sesini duydum. "Konu ben değilim, senin kızının rezillikleri."

"Seçil sen salak mısın?" Aksa başını camdan sarkıtarak ablasını görmeye çalıştı. "Farah hiçbir şey yapmadan odasında duruyor. Bir şey söyleyeceksen bahçedeki şu magandaya söyle, her boka Farah'ı karıştırma!"

Gurur onları zerre kadar takmadan bir kez daha başını yukarı kaldırdı. Bana baktığında dudağının köşesi yavaşça kıvrılmıştı. Ona olan küslüğüme değinerek yumuşak bir sesle, "Şşş, küstüm çiçeği," diyerek bana göz kırptı. "İnsene aşağı."

Öfkeyle kaşlarımı çattım, ona karşı gardımı düşürmemeye çalışıyordum. "Yüzünü bile görmek istemiyorum senin." Ellerimi korkuluğun soğuk mermerine bastırarak dişlerimi sıktım. "*Leyla, Leyla* diye ortalarda geziyordun. Defol git Leyla'nın yanına!"

"Yavrum bak, harbi günahımı alıyorsun."

"Hangi birini be, hangi birini!" diye sinirle sesimi yükselttim. "Gündüz Leyla'nın yanında, gece Farah'ın kapısında. Harem kuracak beyimiz!"

O da sinirlenerek sigaranın izmaritini sertçe küllüğe bastırdı. Ayağa kalkıp sinirli adımlarla yürüyerek balkonumun tam altında durdu. Başını kaldırıp bana baktığında kaşları çatıktı. "Farah gerçekten günahımı alıyorsun. Neler olduğunu anlamak için Leyla'nın yanındaydım, artık onunla bir işim yok!"

"Sana inanmıyorum!"

"İn ulan aşağı, yüz yüze neler olduğunu anlatayım."

"Seni dinlemeyeceğim."

"Farah, gerçekten sinirleniyorum, oraya gelemem sanma!"

Omuzlarımı dikleştirerek kollarımı göğsümde topladım. "Beni taciz etmeyi bırak."

Her an bir kriz geçirecekmiş gibi yüzünü sertçe ovuşturdu. "Seni taciz etmiyorum."

"Gecenin bir yarısı kapıma dayandın, Gurur. Bu bir taciz."

"Teknik olarak senin değil, babanın kapısına dayandım. Bu bir tacizse bile seni değil, babanı taciz ediyorum."

"Babamı neden taciz ediyorsun?"

"Bir de neden diye soruyor musun? Sen her fırsatta küsüp durmasan benim de babanla bir işim olmaz."

"Küsmedim ben."

"Hadi oradan, suratın sirke satıyor."

"Bu uzaklıktan suratımı nereden görüyorsun?"

"Terasın ışığını yakmışsın."

"Söndüreyim mi?"

"Kalsın, hiç olmazsa yüzünü görüyoruz."

"Hayatımda gördüğüm en boş yapan çift." Annem sızlanarak avuç içiyle bir kez daha alnına vurdu. "Farah in aşağı, konuş şu herifle yoksa sabaha kadar bizi uyutmayacak."

"Ben uyuyamıyorsam size de uyku yok." Gurur yürüyüp tekrar karavanının önündeki sandalyesine yayıldı. "Ali, ver koçum müziği." Allah'ım delirecektim!

Ali içeri girip müziği başlatınca Gurur'un bana söylediği o şarkı yine bangır bangır çalmaya başlamıştı. Annem çıldırarak, "Ümit!" diye bağırdı. "Bir şey yap, ele güne rezil oluyoruz!"

"Bu herife ne yapsam fayda etmiyor, Demet!" Babam sinirlenerek balkondan çıkınca annem ellerini beline koydu. Gurur'a dik dik bakarken panik ve öfke içindeydi.

"Ne bu bizim senden çektiğimiz? Ya salonumun ortasında mangal yaparsın ya da bahçemde kamp kurarsın! Piç kurusu, senin hiç mi bir ayarın yok!"

"Bana ne kızıyorsun, kaynana?" Gurur başını omzuna yatırıp anneme yandan bir bakış atarken çok eğleniyordu. "Karımı bana vermezseniz buradan bir yere gitmem."

"Ben senin karın değilim!"

"Öylesin, sus!" Beni azarlayınca homurdanarak ona sırtımı döndüm. İçeri girip bezginlik içinde yatağıma uzandım. Onunla daha fazla uğraşmak istemiyordum, insanı verem ederdi.

Gurur sabaha kadar kimseyi uyutmamıştı. Avluda sanki düğün varmış gibi müziğin sesi hiç kesilmemişti. Ara ara telefonla beni aramıştı ama onun telefonlarını hiç açmadım. Babamı çiğneyip onun rızası olmadan eve girememişti, aynı şekilde ne kadar uğraşırsa uğraşsın beni de odamdan çıkaramamıştı. Hazırlanıp kahvaltı saatinde aşağıya indiğimde yemek masasındaki herkes esneyip duruyordu. Gece boyunca hiç uyuyamadıkları için hepsinin gözlerinden uyku akıyordu.

İskender ilk beş dakikanın ardından daha fazla dayanamayıp uyudu. Yemek masasında uyuyan tek kişi oydu. Başını kollarına yaslayıp derin bir uykuya daldığı için Kılıç onu dürttü. "Reis, git yatağında uyu." İskender horlamak dışında ona hiç cevap vermedi.

Gurur'un dün yaptıklarından sonra evdeki herkes çok sinirli ve gergin olduğundan masada hiç sesim çıkmıyordu. Annem boş bir tabak alıp masadaki her şeyden tabağa biraz koydu. Bir bardak da çay doldurup tabakla birlikte hizmetçiye uzattı. "Bunu dışarıdaki o serseriye götür." Tebessüm etmeden duramadım. Gurur'a hep kızardı ama yine de kıyamıyordu.

Nesibe yenge giden hizmetçinin arkasından bakıp inanamayan bakışlarını anneme çıkardı. "Bir de ona yemek mi gönderiyorsun?"

"Aç mı kalsın çocuk?" Annem baygın gözlerle bir süre yengeme bakıp önüne döndü. "Kendi evimde kime ne vereceğim kimseyi ilgilendirmez."

Annem her fırsatta onlara burada bir sığıntı olduklarını hatırlattığı için Nesibe yenge sinirlendi ama babam buradayken tek kelime etmedi. "Esvet ne zaman dönecek?" Babam çayına şeker atıp karıştırırken gözleri Nihat'taydı. "Ne yaptınız da kızı kaçırdınız?"

"Bana niye bakıyorsun, enişte?" Nihat şikâyet eder gibi ona Kılıç Aslan'ı gösterdi. "Kızı küstüren bu piç."

"Benim yeğenim öyle en küçük lafa alınıp giden bir kız değildi." Annemin hesap soran bakışları Kılıç'a kenetlendi. "Ne söyledin ona?"

"Gerçekler dışında hiçbir şey." Kılıç omuzlarını silkip ağzına bir zeytin atarken gözleri fazla hissiz, yüz ifadesi de çok tepkisizdi. "Bunları konuşmak istemiyorum," dedikten sonra başını çevirip bakışlarını babama yöneltti. "Yarım saat önce holde babamla mı konuşuyordun?" Babam yavaşça başını sallayınca Kılıç yerinde dikleşti. "Neden aramış?"

Gülmemek için yanaklarının içini ısıran babam, "Sana kız bulmuş," deyince Kılıç bir küfür savurdu. Annesi ve babası onun evlendiğini görmeden rahat bir nefes almayacaktı.

Kılıç tüm iştahı kaçmış gibi çay bardağını masaya bıraktı. "Umarım ona evlenmeyi düşünmediğimi söylemişsindir, amca?" Kaşlarını usulca çatarak kızgınlık içinde burnundan soludu. "Zorla beni evlendirmeye kalkarlarsa dördüncü kez o masadan kalkarım, sonra babamla ve kız tarafıyla sen uğraşırsın."

"Beni karıştırma." Babam ellerini hafifçe yukarı kaldırdı, her an gür bir kahkaha atacakmış gibi keyiflenmişti. "Düğününü planlamak için seni Diyarbakır'a götürmenin yollarını arıyorlar."

"Yahu bunlar karı koca beni evlatlıktan reddetmedi mi?" Sinirden Kılıç'ın boynundaki damarlar belirginleştiğinde sesi kısılmıştı. "Daha ne istiyorlar benden!"

Babam onun kızgın suratına bakıp güldü. "Evlenirsen baban seni affedeceğini söyledi."

"Desene ömür boyu dargın kalacağız." Kılıç rahat bir şekilde omuzlarını silkerek sandalyesine yaslandı. "Kimse beni nikâh masasına oturtamaz." Evlilikle ilgili ciddi sorunları vardı.

Hızlıca karnımı doyurup ayağa kalkarak annemle babama baktım. "Hastaneye gidip Bige'yi ziyaret etmek istiyorum." Dün aceleyle hastaneden çıktığım için Bige'yi görememiştim. Ziyaretçi kabul edecek durumda mı, bilmiyordum ama onu göremesem bile orada olmalıydım. Umarım bugün ondan iyi haberler alırdık.

Annem ve babam gitmeme izin verince yemek salonundan çıktım. Odama çıkıp hızlıca üzerimi değiştirdikten sonra çantamı aldım. Telefonum çaldı ama kayıtlı olmayan bir numara aradığından açmayı düşünmüyordum. Merdiveni inerken telefon ısrarla çalınca en sonunda dayanamayıp açtım. Bir türlü susmayan telefonu açıp kulağıma yasladığımda, "Benim... Leyla," diyen sesle donup kalmıştım. Leyla beni mi arıyordu? Neden?

Beni neden aradığını henüz bilmediğim için merdivenin ortasında donup kalmıştım. "Ne istiyorsun?"

"Konuşmak."

"Konuşacak bir şeyimizin olduğunu düşünmüyorum."

Güldüğünde gülüşünün soğuk tınısında bile saklı bir öfke vardı. "Ailenden kimlerin beni kaçırıp alıkoyduğunu bilmek istersin diye düşünmüştüm. Belki de senin yerine Gurur'la konuşmalıyım. Bildiklerimi ona

anlatmamı ister misin?" Midem kasıldı. Elim ayağım birbirine dolaştığında yaşadığım panik ve korkuyu anlatamazdım. Ne demek ailemden birileri?

"Neyden bahsediyorsun?" Sesim fısıltıyla çıkmıştı, stresten tırnaklarımı kemirmemek için kendimi zor tutuyordum. "Sana olanlarda ailemin bir parmağı yok."

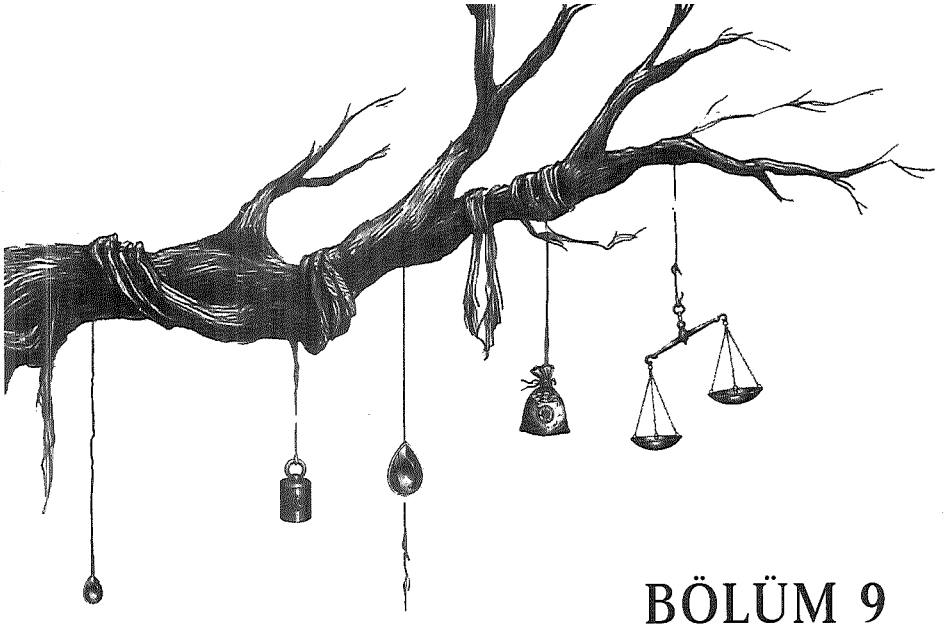
"Gerçekten yok mu dersin?" Leyla güldüğünde sanki beni köşeye sıkıştırmanın hazzını yaşıyordu. "Yarım saat içinde sana attığım adrese tek başına gelmezsen olacaklardan ben sorumlu olmam. O aileden kaç kişinin kaçırılmamda parmağı var, hayal dahi edemezsin. Benimle buluşacağını Gurur'a söylemeden tek başına geleceksin!" dedikten sonra telefonu suratıma kapatmıştı.

Telefonuma gelen mesaj sesiyle Leyla'nın attığı adresi gördüm. Telefonu kapatıp hızlı adımlarla merdiveni inerken düşüncelerim darmadağındı. Neyden bahsettiğini anlamak için onunla buluşacaktım. Umarım Leyla söyledikleri şeylerde ciddi değildi. Beni ayağına götürmek için yalan söylediğini düşünmek istiyordum, eğer gerçekleri söylüyorsa ortalık çok kötü karışırdı.

Ailemden birilerinin ona olanlarda parmağı varsa kan gövdeyi götürürdü. Gurur bunu öğrenirse hiçbirinin gözünün yaşına bakmazdı. Hiç acımadan buna sebep olanları öldüreceğinden şüphem yoktu. Bu olduğunda iki aile arasındaki düşmanlık yeniden alevlenirdi.

Gurur bizden birilerini öldürdüğünde Tozlulardan kimse buna sessiz kalmazdı. Ben bile buna duyarsız kalamazdım, kocam ailemden birinin katili olurdu. Bu olduğunda onunla aramızdaki her şey biterdi. Bir daha eskisi gibi birbirimizin yüzüne bakamazdık.

Umarım Leyla yalan söylüyordur.

BÖLÜM 9

KARANLIK SIRLAR VE MANİPÜLE

"Gerçek anlamda kırıldığımızda duygularımızdan zırh yapardık. Bazı kadınların gözyaşları yerini soğuk bir netliğe bırakırdı."

Tam her şey yoluna girdi demişken geçmişten çıkıp gelen bir kadınla her şey tepetaklak olmuştu. Leyla'yla buluşmak istemiyordum ama telefonda söyledikleri hafife alacağım şeyler değildi. Doğruları mı söylüyordu yoksa blöf mü yapıyordu, bugün anlayacaktım. Leyla hastaneye en güzel hâliyle gelmişken ben, bu paspal ev kıyafetlerimle onun karşısına çıkmak istemiyordum. Bu yüzden önce bir banyo yapmış, daha sonra da hazırlanmıştım.

Düz saçlarımı kurutarak açık bırakmıştım. Üzerime şık bir elbise giymiştim. Bordo rengi elbisenin hafif bir göğüs dekoltesi vardı ama abartılı sayılacak türden değildi. Ne yazık ki elbisenin tek sorunu kısalığıydı. Vücudumu saran elbise kalçalarımın bir karış altında bitiyordu. Bacaklarıma annemin özel losyonlarından birini sürdüğümden en az saçlarım kadar parlak görünüyorlardı.

Hafif bir makyaj yapmış ve elbiseyle uyumlu bordo ruj sürmüştüm. İnce topuklu, siyah bir ayakkabı giydikten sonra çantamı alıp odamdan çıktım. Spor ayakkabıların rahatlığına alıştığımdan topuklu ayakkabılarla yürürken biraz zorlanıyordum. Evdekilere yakalanmadan avluya çıktığımda sıkıntıyla derin bir nefes aldım. Dışarıdaki beladan kurtulmak sandığım kadar kolay olmayacaktı.

Gurur çoktan uyanıp giyinmiş, karavanının önüne attığı sandalyesinde oturuyordu. Ayaklarını rahatça önündeki ahşap sehpaya uzatmış, bir yandan sigarasını içiyordu, bir yandan da keyif çayını. Sigaradan içine bir nefes çekerken bakışlarını odamın penceresinden ayırmıyordu. Başını yukarı kaldırarak dalgın gözlerle pencereme bakıyordu. Sanki bir kez pencereye çıkayım diye içten içe kıvranıyordu.

Ona yakalanmadan bahçeden çıkmanın bir yolunu bulmalıydım. Sanki ondan kaçıp çok uzaklara gidecekmişim gibi dün gece tüm adamlarını buraya yığdığı için nereye baksam ona çalışan birilerini görüyordum. Ön kapının orada kendi aralarında konuşan Ali, Yalçın ve Nisan'ı gördüm.

Beni ilk fark eden Ali olmuştu. Ona Gurur'un karavanının olduğu yeri işaret ederek parmağımı dudaklarıma doğru yaklaştırdım. Sus işareti yaptığımda tek amacım Gurur daldığı düşüncelerden çıkmadan bana bir araba getirmesiydi. Ali'ye buradaki arabalardan birini gösterdiğimde neyin peşinde olduğumu çok iyi anlamıştı.

Ali önce baştan ayağa beni süzdü, daha sonra dalgın dalgın çatı katının penceresini izleyen Gurur'a baktı. Yeniden bana döndüğünde dudağının köşesinde şeytani bir kıvrılma meydana gelmişti.

"Günaydın, Farah Hanım!" Bahçede kim var kim yok hepsi bu tarafa döndü, adi herif resmen dalağını patlatarak bağırmıştı. "Böyle hazırlanmış nereye gidiyorsunuz? Yoksa Sonat Bey'le mi buluşacaksınız?" Gurur'u mezardan bile uyandıracak tek şey Sonat'ın ismini duymaktı ve Ali bunu çok iyi biliyordu. Bu herife Sonat demeyin artık!

Ali piçlik yaptığı için istediğim gibi sessizce kaçamadım. Sonat'ın adını duyunca biri Gurur'un üzerine bir kova soğuk su dökmüş gibi hışımla ayağa kalktı. "Ne sikim dönüyor lan burada! Ne Sonat'ından bahsediyorsunuz?" Hedefine kitlenip düşmanını arar gibi çatık kaşlarla etrafına baktı, Ali'yi boğabilirdim.

Yalçın gülmemeye çalışırken yanaklarının içini ısırarak Ali'ye bakıyordu. "Büyük şerefsizsin."

Gurur'un öfkesini ve benim bozulan suratımı gören Ali gevşek gevşek güldü. "Teveccühün."

Nisan'ın kınayan ve ayıplayan bakışları Ali'nin üzerindeydi. "Bu yaptığınız hiç hoş değildi, Ali Bey."

Nisan'ın her fırsatta onu eleştirmesi canına tak ettirmiş gibi kaşlarını belli belirsiz çattı. "Anlaşılan yine tesisteki tüm tuvaletleri temizlemek istiyorsun?" Siyah irislerini Nisan'ın mavilerine kenetlediğinde ifadesi tehditkârdı. "Seni sahadan alıp yine o eğitim merkezine göndermemem için bana tek bir neden söyle."

"Çok işe yarıyorum."

Ali'nin ona olan bakışları iğneleyiciydi. "Benim işime değil."

Korumalarını çekirdekten eğittikleri o eğitim merkezinde Nisan hiç güzel şeyler yaşamamış olmalı ki hemen gardını düşürdü. "Özür dilerim, Ali Bey." Patronuna yağ çeken o çaylaklar gibi aceleyle başını eğip ellerini önünde birleştirdi. "Size çay getirmemi ister misiniz?"

Ali isteksiz ve ilgisiz bir sesle, "Kalsın," diyerek eğlenen bakışlarını Gurur'a çıkardı. "Abi, karın böyle hazırlanmış sence kiminle buluşmaya gidiyor? Mini elbise, bordo ruj, hayırdır?"

İnanamayan gözlerle Ali'ye baktım, mümkün olsa onu bir kaşık suda boğabilirdim. "Abartma lütfen, her zamanki hâlim."

"Bana palavra sıkma, her zamanki hâlini çok iyi biliyorum." Ali ikinci kez baştan ayağa beni süzdüğünde kaşları hafifçe çatılmıştı. "Nerede senin tişört ve pantolonun, hani nerede gözlüğün? Sence de bu elbise çok kısa değil mi?" Durduk yere bana çıkıştığında sinirden delirecektim.

Gurur'un yanında benimle böyle rahatça konuşan bir tek bu densiz vardı. Onun dışında Gurur'un hiçbir adamı benimle senli benli konuşmazdı. Sanki abimmiş gibi Ali'nin benden hesap sormasının siniriyle ters ters ona baktım. Gurur'a döndüğümde onun da aynı terslikte bana baktığını gördüm.

Ali'nin densizlikleri yüzünden elindeki çay bardağını sıkarak kızgınlıkla beni izliyordu. "O Sonat denen puştla mı buluşacaksın?" Bunların hepsi şizofrendi! Kendileri söyleyip kendileri inanıyordu.

Ona cevap vermeden babamın adamlarından birine bakıp arabamı garajdan çıkarmalarını istedim. Daha sonra Gurur'a dönüp büyük bir umursamazlıkla çenemi dikleştirdim. "Kiminle buluşacağım seni ne ilgilendirir? Dün tüm gün kiminleysen git ondan hesap sor."

"Farah bak, artık sikeceğim şu inadını!" Elindeki çay bardağını sertçe sehpanın üzerine bırakarak bana doğru yürüdü. Tüm geceyi bensiz bir karavanda geçirmenin siniriyle bakıyordu. "Benim dışımda herkesi dinliyorsun ama bana gelince hep kafanın dikine gidiyorsun." Yarısına kadar içtiği

sigarayı yere atarak ayaklarının altında ezdi. "Leyla'yla aramızda bir şey yok diyorum!"

"Kiminle aranda ne geçtiğiyle o kadar ilgilenmiyorum ki."

"Sen gelsene bi' buraya!"

Bir hışımla üzerime yürüdüğünde hemen bana en yakın arabaya doğru koştum, ne yazık ki Gurur da peşimdeydi. Ali'nin gülüşünü duydum, en sevdiği aktivitenin bizim koşturmalarımız olduğuna yemin edebilirdim. Bu topuklu ayakkabılarla koşmak çok zordu ama Gurur'a yakalanmadan bir şekilde kendimi arabanın arkasına atabilmiştim.

Bu arabanın anahtarı bende olmadığından binip kaçamıyordum. Arabanın şimdilik tek amacı beni Gurur'dan korumaktı. Gurur beni yakalamak için arabanın etrafında döndükçe hemen onun tam tersi yöne kaçıyordum. Bu kovalamacalar artık günlük rutinimiz hâline geldiğinden etrafımızdaki kimse gördüklerine şaşırmıyordu.

"Allah'ım delireceğim, şu ikisine bakın!" Annemin kızgın sesi odasının balkonundan geldi ama Gurur'dan kaçacağım diye başımı kaldırıp ona bakamıyordum. "El âleminkiler torun yapar ama bendekiler çocuk gibi her gün kovalamaca oynar!"

Gurur arabanın ön tarafından dönünce hemen diğer yöne kaçtım. "Anne bu adamdan çocuk falan yapmayacağım, unut torunu!"

Beni yakalamadığı her an Gurur'un yüz ifadesi sertleşirken inadıma konuşur gibi, "Hem de düzinelerce yapacağız!" dedi sinirle. "Şimdi kal orada!"

"Bırak artık peşimi."

"Bırakayım da o evveliyatını siktiğim piçine git, değil mi!"

"Kurtul artık şu kuruntundan, Sonat'la aramda hiçbir şey yok diyorum!"

"Biz de Leyla'yla aramızda bir şey yok diyoruz, Farah Hanım ama inanıyor musun? Hayır!"

Arabanın etrafında on birinci turumuzu atarken nefes nefese kalmıştım. Biraz soluklanmak için o arabanın diğer tarafında durmuştu, ben de bu tarafında. Ters gözlerle birbirimize bakarken Gurur'un yüz ifadesi katı ve sertti. "Kiminle buluşacaksın?"

"Esvet'le," diye yalan söylemek zorunda kaldım. "Türkiye'ye dönmüş, onu havaalanından alacağım."

"İnanma damat," diyen annem balkondan sarkmış beni çıldırtmakla meşguldü. "Esvet'le daha yarım saat önce konuştum, evdeki o sığ herife çok sinirli olduğu için henüz dönmeyi düşünmüyor. Bu evdeki tek hayvan sen değilsin, Kılıç denen piç de seninle yarışır."

"Anne bak, valla seni babama söyleyeceğim. Gir artık içeri!"

"Karışma ulan kaynanama, kadın doğruları söylüyor." Gurur annemi savunarak sinirli bakışlarını bana dikti. "Hani Esvet'le buluşacaktın?" Yoğun bir öfkeyle geniş omuzları gerildi. "Artık bana yalan söylemeye de başlamışsın!"

"Esvet konusunda yalan söylemiş olabilirim ama bir konuda doğru söylüyorum." Sabah sabah beni yıldırdığı için bezgin bir hâlde ona bakıyordum. "Sonat veya karşı cinsten kimseyle buluşmayacağım."

Gurur kafası karışmış bir hâlde bakımlı saçlarıma, makyajlı yüzüme ve üzerimdeki elbiseye uzun uzun baktı. "Tüm bu hazırlığın bir kadın için olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Oğlum sen salak mısın?" Annem bir kez daha balkondan aşağı sarkıp sinirle bağırdı. "Biz kadınlar en çok kendi hemcinsimiz için süsleniriz."

Gurur başını yukarı kaldırıp şaşkın gözlerle anneme bakarken, "Niye?" diye sordu safça. "Kendinize mi yürüyorsunuz?"

"Ay çıldıracağım, bu çocuk gerçekten aptal," diyen annem fenalık geçirir gibiydi. "Biz birbirimize güzel görünmek isteriz ama siz salaklar, sizin için süslendiğimizi sanırsınız. Kim sizi ne yapsın be!"

"Ne kadın ne de bir erkek için hazırlandım," diyerek ikisine de çıkıştım. "Kendimi daha iyi hissetmek için böyle hazırlandım." Bu yalan değildi, Leyla'nın karşında paspal kıyafetlerin içinde olmak rahatsız hissetmeme neden olurdu.

"Neyse ne." Gurur bıkkınca burnundan soluyup yeniden bana odaklandı. "Yavrum artık şu sikik küslüğü bitirecek misin?" Bana kızarak hiçbir şey yaptıramayacağını anlayınca bu sefer bakışlarını biraz yumuşatmıştı. "Dünden beri yüzünü göremiyoruz, sendeki de ne inatmış be kızım."

Tam ona bir şey söyleyecektim ki muzır gözlerle bahçemizin ortasına diktiği karavanı gösterdi. "Hem artık komşu da olduk." Bize ait özel bir mülkü kafasına göre kullanmıyormuş gibi bakışları hınzırdı. "Buyur gel misafirim ol, sana bir çay ikram edeyim."

"İstemez," diyerek omuzlarımı dikleştirdim. "Ben çayımı içtim."

"Bir bardak da benden iç."

"Hayır."

"Neden?"

"O karavana girmeyeceğim."

Teknede olanları hatırlayınca Gurur'un yeşil gözleri arsızca bedenimin kıvrımlarında gezindi. Dudaklarının çevresi kıvrılırken bana olan bakışlarında saf şehvet vardı. Bir kez daha karavanı gösterdiğinde bir konuda sabırsızlanmaya başlamıştı. "En acilinden sana çay ikram etmem gereken konular var."

Şükürler olsun ki telefonu çalınca arsız bakışlarıyla beni utandırmayı bıraktı. Gurur cebindeki telefonu açarak kulağına yasladığında gözlerini benden ayırmıyordu.

"Dinliyorum, Karun." Karun ona ne söylediyse yüzündeki keyifli doku kaybolmuştu. Kötü bir haber almış gibi gülümseyişi soldu ve yakışıklı yüzü ciddiyetle kasıldı. "Ne demek Melek fenalaştı? Sikeyim, hemen geliyorum!" Melek onun zayıf noktası ve yumuşak karnı olduğundan Gurur etrafındaki her şeyi unutmuştu. Telefonu kapatıp hızlı adımlarla arabasına yürürken yaşadığı telaşı ve korkuyu görebiliyordum.

Başımı kaldırdığımda annem balkonda çatık kaşlarla bana bakıp giden adamı gösterdi. Gurur'la gidip Melek'in yanında olmamı istiyordu ama şu an için bunu yapamazdım. Gurur'un arabasına atlayıp onunla gitmeyi ben de çok istiyordum ama önce Leyla'nın derdinin ne olduğunu öğrenmeliydim. Sonrasında planlarımın arasında Bige'yi hastanede ziyaret etmek vardı ama öncesinde Melek'i de görecektim.

Sadece Gurur değil, Karun'un da yanında olamadığım için kendimi çok kötü hissediyordum. Hem karısı hem de yeğeni hastanedeydi. Hangi birine üzüleceğini o da bilmiyor olsa gerekti. Arabamı getirdiklerinde ben de yola çıktım. Ne yazık ki hiç istemesem de babamın tüm adamları peşime takılmıştı. Babamdan kesin bir emir aldıkları için onlara ne söylesem söyleyeyim peşimi bırakmazlardı.

Peşimdeki korumaları atlatıp izimi kaybettirmem hiç kolay olmamıştı ama bir şekilde bunu yapmıştım. Telefonu sessize alarak derin bir nefes aldım. Arabayı bir evin hemen önünde park edeli on dakika olmuştu ama henüz dışarı çıkmamıştım. Leyla'nın beni çağırdığı eve kararsız gözlerle bakıp kendimde bu arabadan inecek cesareti bulmaya çalışıyordum.

Ondan korktuğum için değil, ne söyleyeceğini bilmediğim için bu buluşmayı istemiyordum. Kalbimin hızlanan sesini duyuyordum, bir de uzaktan geçip giden tramvayın arkasında bıraktığı zil sesini... Ellerim direksiyonun üstünde hareketsizce duruyordu fakat parmak uçlarımdaki titremeyi hissediyordum. Leyla'nın telefonda söyledikleri aklıma geldikçe bedenime bir ağırlık çöküyordu.

Onu kaçıranlar gerçekten ailemden biri olabilir miydi? Ailemdeki her bir ferdin silüeti gözlerimin önünde belirdiğinde yüzümü ovuşturdum. Hiçbirine böylesine korkunç bir şeyi konduramıyordum. Kararımı değiştirmeden önce arabadan indim. Eve doğru yürürken adımlarım geri geri

gidiyordu ama beni durdurmalarına izin vermedim. Bu yüzleşme er ya da geç yaşanacaktı.

Evin bahçe kapısından içeri girdiğimde bahçede nöbet tutan korumaları görünce onları hemen tanımıştım. Bunlar Gurur'un adamlarıydı. Kalbimde nükseden acıyı bir kez daha hissettim. Gurur eski nişanlısını korumak için ona kendi korumalarını tahsis etmişti.

Beni gören adamlar burada ne işimin olduğunu anlamak için birbirleriyle göz göze gelmişti. Burada görmeyi bekledikleri son kişi ben olmalıydım. İçlerinden biri ceketinin önünü ilikleyerek bana doğru yürüdüğünde arkasındaki adamlardan biri hemen telefonunu çıkardı. Gurur'u arayıp ona burada olduğumu söyleyecekti.

Bana doğru yürüyen adam oldukça saygılı bir şekilde, "Farah Hanım," dedi şaşkınca. "Sizin burada ne işiniz var?"

Alaycı bir şekilde, "Gurur Bey'inizin hanımı arayıp buluşmak için ısrar etti," dedim.

Kafa karışıklığıyla önce eve, sonra da bana bakan adamın şaşkınlığı arttı. "Beyimizin hanımı sizsiniz."

İçimden kopan bir serzenişle, "Demek ki tek hanımı ben değilmişim," dedikten sonra onun yanından geçtim. "Beyiniz olacak adi herif kendine bir harem kurmaya kararlı. Karısının evinde kalıyor ama eski nişanlısına ev açmayı da biliyor!"

Gurur'un Leyla için aldığı ev her kadının düşlerini süsleyecek bir güzellikteydi. Yemyeşil kocaman bir bahçesi olan iki katlı güzel bir evdi. Yüreğimin en derinlerinde öyle bir sızı belirdi ki ağlamaya utandım. Benimleyken beni bir eve bile layık görmediğinden bizim bir evimiz hiç olmamıştı. Beni ya bakımsız kulübelere kaçırmıştı ya da evime yerleşip odamda kalmıştı.

Gurur hiçbir zaman elimi tutup beni güzel bir eve götürerek, "*Bu ev artık bizim*," dememişti.

Eğer maddi durumu yerinde olmasaydı, yemin ederim ki onunla bir çöplükte yaşamayı bile sorun etmezdim. Zenginliğin içine doğduğumdan yokluğun nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. Fakat Gurur için yokluğu bile sorun etmez, bir şekilde alışırdım. Ancak Gurur bu ülkenin sayılı milyarderlerinden biriydi ve buna rağmen her konuda bana yokluk yaşatmıştı.

Para, mal ve mülk hiç umurumda değildi ama hiç olmazsa sadece ikimiz için bir ev alabilirdi. Leyla'ya aldığı sayısız evlerden birini de bana alabilirdi fakat bunu hiç yapmamıştı. Her akşam kapıyı kocama açtığım bir evimiz hiç olmamıştı. Tıpkı bana bir gelinliği de çok gördüğü gibi... Eminim Leyla ortadan kaybolmadan önce ona güzel bir gelinlik bile seçmişlerdi.

Derin bir nefes alıp eve doğru yürümek için kendimi zorladım. Eve yaklaştıkça anksiyetem yine bana zor dakikalar yaşatıyordu. Kapının önünde durup zile bastığımda kendime sürekli sakin olmam gerektiğini hatırlatıyordum. Bir süre sonra kapı açılınca artık Leyla'yla karşı karşıyaydık.

Oldukça alaycı bir sesle, "Hoş geldin," dediğinde baştan ayağa beni süzüyordu.

Saçlarımı açık bırakıp biraz makyaj yapmam ve güzel bir elbise giymem hoşuna gitmemişti. Gurur'un dikkatini daha az çekeyim diye beni o rahat ve salaş kıyafetlerin içinde görmeyi yeğlerdi. Oysaki Gurur benim o hâlime âşık olmuştu. Her zaman böyle özenle hazırlanan bir kadın değildim.

Tıpkı benim gibi Leyla'nın da bu buluşma için özenle hazırlandığını görebiliyordum. Kahverengi parlak saçlarına gereken özeni gösterdiği için zarifçe omzuna dökülüyordu. Kehribarın en keskin tonuna sahip gözleri içerideki tüm ışığı çekiyor gibiydi. Bana kıyasla daha az utangaç biri olmalı ki siyah elbisesinin yaka kısmı oldukça cüretkârdı. Beni izledikçe yüz ifadesindeki soğukluk, iğneleyici bakışlarıyla çarpışıyordu.

Tekrar tekrar bana bakıyor ve baştan ayağa süzerek onun gibi biri varken Gurur'un bende ne bulduğunu anlamaya çalışıyor olmalıydı. Bence en az onun kadar güzel bir kadın olduğumu kabullenecek psikolojide değildi. Kapının önünde durmayı bırakıp içeri geçmem için kenara çekildi. Bir an önce onunla konuşup gitmek istediğimden eve girmeyi sorun etmedim. Buraya geldiğime hâlâ inanamıyordum.

Ev sahibi Leyla olduğu için beni salona yönlendirmesine izin verdim. Ferah bir havası olan holü geçip bana gösterdiği kapıdan içeri girdim. Her yerden ışık alan salon çok şık ve aydınlıktı. Tekli koltuklardan birine oturduğumda Leyla kapının önünde dikilip beni izliyordu. Nezaketen, "Bir şey içer misin?" diye sordu.

Avuçlarımın içinde biriken teri elbisemin kenarlarına silerken ne kadar gergin olduğumu ondan gizleyemiyordum. Sanki çivili bir koltuğun üzerindeymişim gibi rahatsızca oturuyordum. "Hazırda çayın varsa bir bardak alırım." Bir insan Gurur'la uzun süre yaşayınca her saat başı kaynayan çaya ister istemez alışıyordu.

Leyla tek kelime etmeden dışarı çıktı. Bir süre sonra gümüş bir tepside iki bardak çayla geri dönmüştü. Sehpalardan birini benim önüme çekip çay ve şekeri bıraktı, daha sonra bardağını alıp yanımdaki tekli koltuğa oturdu. Çayıma şeker atarken metal kaşığın cam bardakta çıkardığı sesler az da olsa aklımı dağıtıyordu.

Leyla çayından bir yudum alarak bana evi gösterdi. "Evi nasıl buldun?"

Bu soruyu sorarak neyin peşinde olduğunu bilmiyordum ama ona dürüstçe cevap verdim. "Güzel bir ev, Allah ağız tadıyla oturmayı nasip etsin."

İyimserliğimi çok yapmacık bulmuş olmalı ki dudağının kenarında kibrini yansıtan bir kıvrılma belirdi. "Nişandan hemen önce bu evi Gurur'la birlikte almıştık." Midem kasıldığında bana buradaki tüm bu eşyaları gösterdi. "Her bir eşyayı onunla seçmiştik."

"Hımm." Leyla'nın canımı yakmak için bunları söylediğini biliyordum, istediğini de elde ediyordu. Bana kendimi kötü hissettirdiğini saklamaya çalışarak, "Şey..." diyerek ağzımın içinde bir şeyler geveledim. "Bu eşyaları Gurur'un seçtiğine inanmak biraz güç. Daha çok tüm eşyaları sen seçmişsin ve o da seni geçiştirmek için evet demiş gibi."

Leyla alaycılığını korusa da kehribar gözleri hafifçe kısıldı. "Sana böyle düşündüren nedir?"

"Gurur'u iyi tanıyan biri bu eşyaların onun seçimi olmadığını hemen anlar." Kırık beyaz rengine sahip döşemeleri olan şık koltukları gösterdim. "Gurur çok pasaklı biri olduğundan etrafındaki her şeyi kirletir. Ayaklarını uzatarak yayıldığı koltuklarda bıraktığı kirin görünmemesi için daha koyu renk koltuklar tercih edeceğine eminim."

Cam kapakları olan gümüşlüğü, köşelerde bulunan zarif Çin vazolarını ve duvarlardaki parıltılı porselen bibloları gösterdim. "Gurur sadece pasaklı değil, aynı zamanda sinirlendiğinde her şeyi kırıp döken biri. Bence eşya seçerken ilk düşüneceği şey ne kadar dayanıklı olduğudur. Bu hassas ve kırılgan şeylerin onun seçimi olduğuna inanmak çok zor. En önemlisi..." Sakince konuşup Leyla'ya köşedeki deri koltuğu gösterdim. "Bu koltuk hiçbir koşulda onun seçimi olamaz."

Gurur'u bu kadar iyi tanımam Leyla'nın hiç hoşuna gitmemişti ama bunu saklama çabasına girerek ifadesizliğini korudu. Bal sarısı gözleri gösterdiğim koltuğa kaydığında canımı sıkmak istercesine güldü. "Bu onun en sevdiği koltuk."

"Bu kanıya nasıl vardın?" Başımı çevirip bir kez daha deri koltuğa baktığımda yaşadığım kafa karışıklığı artmıştı. "Gurur o koltuğa bir kez bile oturdu mu?"

"Evet."

"Bu konuda bana karşı dürüst olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü o koltuk geçmişin tetikleyicisi," diyerek onu afallattım. Leyla'nın yüzündeki şaşkın ifadeye bakınca ondan çok ben şaşırmıştım. Bilmiyor muydu? "Gurur sana hiç anlatmadı mı ya da Ordu'daki evi göstermedi mi?"

Suratındaki kırılmaya bakılırsa hayır, Gurur onu Ordu'daki Kalender malikânesine hiç götürmemiş olmalıydı. Ona geçmişinden bahsetseydi ya da oradaki eve götürseydi, Leyla bu koltuğun bir benzerinin o evde de olduğunu bilirdi. Leyla'yla kıyaslanınca bir konuda Gurur için ilk olduğumu anlamak beni mutlu etmişti.

Geçmişinin detaylarını on bir yıllık sevgilisine bile anlatmamıştı ama bana anlatmakla kalmamış, sırtındaki yaraları bile göstermişti. Bununla övünüp Leyla'nın canını yakmak istemediğimden gergince tebessüm ettim. "O koltuk Gurur için kötü anıları tetikliyor. Geçmişinde buna benzer bir koltukla kötü anıları var." Detaylara girmeden onu kısaca bilgilendirmiştim.

Bunu yapmamın nedeni de bundan sonraki birlikteliklerinde o koltuktan kurtulmasıydı. Böylece Gurur, abisinin ona yaptıklarını hatırlayıp acı çekmezdi. Evet, bu hâldeyken bile tek düşündüğüm Gurur'du. Artık kiminle olduğuyla ilgilenmiyordum ama benimle olmasını istemiyordum. Leyla'yla yeniden başlaması için önünde bir engel yoktu. Ben dün tüm gün sokaklarda tek başıma ağlarken zaten ondan vazgeçmiştim.

Leyla uzun süre donuk gözlerle deri koltuğa baktığında ne düşündüğünü anlamak zordu ama bazı tahminlerim vardı. Gurur'un ona bile anlatmadığı geçmişi bana anlatması canını sıkmıştı. Konuyu değiştirerek çayımdan bir yudum aldım. "Benimle ne konuşmak istiyorsun?"

"Ne bu acelen?" Başını bana doğru çevirdiğinde bal sarısı gözlerinde küçümseyici bir ifade vardı. "Önce biraz rahatla, çok gergin ve ürkmüş görünüyorsun." Ondan korkmamı isterdi, değil mi? Eminim bu hoşuna giderdi.

"Bu benim genel hâlim, emin ol odamda yalnızken bile böyle ürkek görünüyorumdur. Acele etmemin nedeni..." Ona camdan dışarıyı gösterdim. "Adamları Gurur'u arayıp burada olduğumu haber vermiştir. O gelmeden önce bu konuşmanın sonlanmasını istiyorum. Lütfen artık konuya gir." Israr ederken bedenimdeki tüm gerilimle bakışlarımı ona diktim. "Benden ne istiyorsun?" Bir an önce bu evden gitmek istiyordum, daha fazla güçlü kadın rolü yapamazdım. Şu anda bile bir yerlere saklanıp tırnaklarımı kemirmemek için kendimi zor tutuyordum.

Leyla yavaşça öne doğru eğilirken hareketleri dalga geçer gibiydi. Dudağının köşesindeki o küçük kıvrılmayla bana baktı. "Ne kadar da sabırsızsın, Farah. Yoksa benimle biraz vakit geçirmek hoşuna gitmiyor mu?"

"Üzgünüm ama kocamın eski nişanlısıyla laklak edecek kadar rahat biri değilim." Dudaklarımı büzerek yapmacık bir hayıflanmayla başımı iki yana salladım. "Bu hoşuma gitmez."

Leyla'nın neyin peşinde olduğunu çok iyi görebiliyordum. Amacı sinirlerimi bozup ağlatarak beni bu evden göndermekti. Bunu elde edemeyeceğini henüz anlamamıştı. Psikolojik açıdan ondan daha güçlü olduğuma

emindim. İkimizden biri bugün bir diğerine yenilecekse o ben olmayacaktım. Bu evden yenik bir kadın olarak ayrılmayacaktım, ortada bir yanlış varsa bu bana ait değildi.

Leyla'nın bakışları altında otururken dik durmaya çalışıyordum ama ezici ifadesi yüzünden omuzlarımın gerginliğinden kaçamadım. "Ortadan kaybolmamı fırsat bilip benim yerimi işgal ettin." Bunları söylerken sesi sakindi ama gözleri fazla suçlayıcıydı. "Eminim öldüğümü duymak seni çok mutlu etmiştir."

Sol elimin avuç içini dizime sürterek parmaklarımın arasında oluşan nemden kurtulmaya çalıştım. "Hakkımda böyle düşünmene neden olan şey nedir?"

"Nişan günümde Gurur'a nasıl baktığını gördüm." Bir bacağını diğerinin üzerine atarak hafifçe koltuğuna yaslandı. Bunu yaparken çay bardağını dizinin yakınında tutuyordu. "Annenin yanında otururken Gurur'a attığın kaçamak bakışlarını görmedim mi sanıyorsun?" Soğukça güldüğünde yüzünü belli belirsiz buruşturdu. "Nişanlı bir adama bakacak kadar aşağılık bir kadınsın."

Bedeni sakin lakin sözleri saldırgandı. Dudaklarından çıkan her cümlenin ezici bir ağırlığı vardı. "Bu neyi değiştirir? O zaman yirmi iki yaşındaydım, Leyla. Evet, çok küçük değildim ama bir yetişkinin olgunluğuna da henüz sahip değildim. Doğru düzgün bir arkadaş ortamı olmayan, bir erkekle nasıl konuşacağını bile bilmeyen biri, karşısına çıkan ve ona iyi davranan ilk erkeğe hayranlık duyabilir." Böyle bir şey yapmadığımı söyleyerek kendimi aklamaya çalışmayacaktım, hatalarımın farkındaydım.

"Benim durumumdaki çoğu genç kız, o toy kalbiyle doğru ve yanlış demeden bir erkeğe hayranlık duyabilir ama bu, o dönem ona âşık olduğum anlamına gelmez." Bu konuya bir açıklık getirmek istediğim için göz kontağını kesmeden, "Birine âşık olmak ve hayranlık duymak aynı şey değil," dedim. "Bazen nefret ettiğimiz birinin bile küçük bir hareketinden etkilenebiliriz, bunu yaşamayan yoktur."

Çay bardağını önümdeki cam sehpanın üzerine bırakarak bakışlarımı yeniden ona çıkardım. "Nişandan sonra Gurur'u hiç görmedim. Eğer sahte ölümünle peşime düşmeseydi belki de sadece günler içinde ona duyduğum hayranlık da son bulacaktı. Öyle olmasa bile sence nişanlı bir adamın peşinden koşacak biri miyim?" Gözlerinin içine tüm dürüstlüğümle bakıp, "Hayır," dedim kesin ve net bir şekilde. "Ben öyle biri değilim. Bana ait olmayan şeylerin peşinden koşmam."

Leyla bana karşı soğuk ve yargılayıcı bir duruş sergilerken hesap sorar gibi, "Sana neden inanayım?" diye sordu. Her bakışı, her mimiği beni aşağılar gibiydi. "Belki sen de tıpkı kuzenin Seçil gibi olur olmadık zamanlarda

onun karşısına çıkıp nişanlı bir adamı ayartmaya çalışacaktın." Anlaşılan Seçil'in Gurur'a olan saplantısından haberi vardı.

"Beni Seçil'le karıştırma, herkes aynı değil." Bir konuya dikkat çekerek, "Nişandan sonra yurt dışına tatile gitmeyi düşünüyordum," dedim. "Güçlükle ailemden bunun için izin almıştım. Hemen ardından da yüksek lisansımı yapmak için iki yıllığına İsviçre'ye gitmeyi planlıyordum. Kuzenim Aksa'yı görmek için yüksek lisansımı orada tamamlamak istiyordum. Eğer ölüm haberin gelmeseydi ben zaten iki yıl buralarda olmayacaktım."

Bu konunun saçmalığıyla kendimi tutamayıp güldüm. "Sadece birkaç kez gördüğüm bir adama hayranlık duydum diye sence yüksek lisansımı iptal edip onun peşinden mi koşacaktım?" Düşüncesi bile beni rahatsız ettiği için yüzümü buruşturduğumun farkında değildim. "Siz burada evlenip çoluk çocuğa karışırken ben büyük ihtimalle yüksek lisansımı yapıyor, günün kalanını kuzenimle geçiriyor ve belki de biriyle çıkıyor olurdum. Emin ol o esnada Gurur aklıma bile gelmezdi." Bu söylediklerimin hiçbiri yalan değildi.

O dönem alışveriş merkezinde beni bir tacizciye karşı savunduğu için Gurur'a karşı minnet ve hayranlık duyduğum doğruydu ama ona körkütük âşık değildim. Gece gündüz onu düşünmüyordum ya da kafayı onunla bozmamıştım. Hissettiğim şey sadece geçici ve küçük bir hayranlıktı. Ne olursa olsun bu hoşlantı veya aşk değildi. Nişandan sonra bile Gurur'u bir kez olsun düşünmemiştim, aklıma dahi gelmemişti.

"İster inan ister inanma ama onunla evlenmeden önce Gurur'a âşık değildim veya ondan hoşlanmıyordum. Benimkisi gençliğin verdiği bir hayranlıktı. Bu da zaten nişandan günler sonra son bulmuştu. Ölüm haberin bize ulaşana kadar ne sen ne de Gurur aklımdaydınız." Bıkkın bir ifadeyle başımı iki yana salladım. "Beni bunlarla suçlamayı bırak."

"Bu bir suçlama değil."

"Senin kuruntuların benim için doğruluk payı taşımıyor."

"Her neyse," diyerek elini gelişigüzel salladı. "Seni buraya bunları konuşmak için çağırmadım." Bu konuyu kapatmasının tek nedeni yalan söylemediğimi anlamasıydı. Açık bir şekilde bunu kabul etmiyordu ama kendimi ifade ederken tek bir kelimemin bile yalan olmadığını, ona karşı dürüst olduğumu iyi biliyordu. İkisi nişanlıyken Gurur'a âşık değildim.

Leyla eski bir dostla muhabbet eder gibi ayağa kalkıp çay bardağını sehpanın üzerine bıraktı. "Gel hadi, sana biraz evi gezdireyim." Neyin peşindeydi? Gerçekten çok tuhaf davranıyordu.

Peşinden gitmek yerine koltuğumda daha kararlı bir şekilde oturdum. Kibar bir sesle onu geri çevirerek, "Bence buna hiç gerek yok," dedim.

"Oturmanı rica ediyorum. Benimle ne hakkında konuşmak istediğini bilmek istiyorum."

Onu geri çevirmemle Leyla bedenindeki tüm gerilimi bana aktarmak istercesine yüzüme baktı. Hissiz bakışlarında içindeki öfkenin küçük bir kıvılcımını yakalamıştım. "Söyleyeceklerimi duymak istiyorsan beni takip et." Anlaşılan hiçbir şeyi kolaylaştırmaya niyeti yoktu.

İsteksiz bir şekilde ayağa kalkıp bu saçma ev turunu kabul ettim. Kapıya doğru yürürken bir anlığına gözleri az önce oturduğum koltuğa kaymıştı. Gözlerindeki o şeytani ışıltıyla bana döndüğünde beni neyin beklediğini kestiremedim. "O koltukta da Gurur'la sevişmiştik." Ağzımın içinde acı bir tat oluştuğunda yutkunamadım.

Omzumun üzerinden yavaşça koltuğa baktığımda midemde bir şeyler fokurdadı. Onların seviştiği koltukta mı oturmuştum? Daha önce kendimi hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim. Gurur'u Leyla'yla o koltukta farklı şekillerde düşündükçe midem daha çok bulanıyordu. Onu öptüğü, dokunduğu ve onunla seviştiği sahneler gözlerimin önünde belirip duruyordu. Boğazıma dizilen tüm sözcükleri yutmak zorunda kalmıştım, diyecek hiçbir şeyim yoktu.

Bakışlarımı o rezil koltuktan çekip Leyla'ya dönerek derin bir nefes aldım. Sinirlerimden bir çatlak açmaya çalıştıkça ısrarla kontrolümü koruyordum. "Lütfen bana bunları anlatma." Beni nasıl incittiğini ondan gizlemeden kibarca onu uyardım. "Geçmişinizi bilmeme gerek yok."

Acımasızca, "Neden?" diyerek güldü. "Duymak hoşuna gitmez mi?"

"Senin hoşuna gider mi?" Sesimdeki soğukluk bana bile yabancıydı. "Evlendiğimizden beri Gurur'la dostça uyuduğumuzu düşünmüyorsun, değil mi?" Leyla'nın dudaklarındaki o sinir bozucu gülüşü kaybolduğunda artık o kadar da eğlenmiyordu. "Çirkinleşmenin lüzumu yok Leyla, hiç olmazsa birbirimize saygı duyalım." Buraya kocamın eski nişanlısıyla neler yaptığını dinlemeye gelmemiştim.

"Sen saygı duyacağım bir kadın değilsin, Farah Tozlu."

"Sen böyle yaptıkça aynı şeyleri ben de senin için düşünmeye başladım, Leyla Mahlaz. Ve ayrıca..." Doğrudan gözlerinin içine baktım. "Tozlu değil, artık bir Kalender." İğneleyici bir ifadeyle onu gösterdim. "Peki, senin soyadında düzeltmemiz gereken bir yer var mı?" Bunu başlatan ben olmadığım için kaşlarını çatmasını umursamadım. O hiçbir zaman bir Kalender olmamıştı.

Leyla'nın kızgın suratını görmezden gelerek onu bırakıp pencereye doğru yürüdüm. "Bana evi gezdirmene gerek yok." Bu sefer hiçbir yere oturmayıp pencerenin önünde dikilerek ona döndüm. "Gurur'la evin hangi

köşelerinde seviştiğinizi görmemin lüzumu yok. Gurur'un ne kadar çok baba olmak istediğini düşünürsek eminim bu evin bir yerlerinde bana göstermek istediğin bir de beşik olmalı." Başımı omzuma doğru eğdiğimde göz ucuyla onu izliyordum. "Çok tahmin edilebilir birisin."

Aramızda çizdiğim kibar ama kararlı sınır hoşuna gitmiyordu. Onun aksine benim davranışlarım ölçülü, hareketlerim kontrollü ve sözlerim nazikti. Bu onu sinirlendirdiğinden delici bakışları üzerimde gezinirken çenesini sıktı. "Bu asil kız pozları Gurur'un üzerinde işe yarıyor mu?"

Dudaklarımda küçük ama yapmacık bir gülümseme belirdi. "Kavgacı, şirret, yardıma muhtaç, acınası ve..." Gözlerim bileklerindeki derin kesik izlerinde oyalandı. "İntihara meyilli kadın pozlarından daha çok işe yaradığını söyleyebilirim."

Benden böyle bir karşılık duymayı beklemediği için bozguna uğramıştı. Sinirden yanında duran ellerini sıktıkça parmak boğumları daha çok beyazlaşıyordu. Sandığı gibi ona herhangi bir poz kesmiyordum, ben neysem öyle davranıyordum. Ona karşı ölçüyü kaçırmamaya çalışıyordum ama üzerime gelmeyi sürdürürse hak ettiği karşılığı alırdı.

Canını sıktığım gibi o da benim keyfimi kaçırmak istediğinden tüm ağırlığını bir ayağının üzerine verdi. Leyla hafifçe yerinde sallanırken bal sarısı gözlerinde azımsanmayacak bir kin vardı. "Gurur'la dün tüm gün bu evde neler yaptığımızı biliyor musun?" Bir anlığına nefes alamadım.

Leyla'nın sesinde hafif bir titreme olduğunda dudakları bir kez daha kıvrıldı. "Onca yılın özlemiyle bu evde neler yaşandığı hakkında bir fikrin var mı?" Basitçe ağzından çıkan kelimeler bende balyoz etkisi yaratıyordu.

Duyduklarımı reddetmek benim için bir istek değil, ihtiyaca dönüşmüştü ama bunu yapmadım. Son söyledikleri canımı yakıp ikisini farklı şekillerde düşünmem için beni zorluyordu lakin buna direndim. Mantıklı tarafım Gurur'un bu kadar aşağılık biri olamayacağını kulağıma fısıldıyordu.

"İkinizin ne yaptığı o kadar umurumda değil ki." Oynadığım rolün hakkını vererek bu konuşmadan sıkılmışım gibi esnedim. "Kendini metres konumuna düşürmek istiyorsan sen bilirsin."

"Metres mi?" Çok absürt bir şey söylemişim gibi göğüs kafesini hareket ettiren bir kahkaha attı. "Buradaki tek metres sensin!"

"Kocanla bir ilişkim olsaydı haklı olabilirdin." Alaycılığıyla öfkesini maskeleyen yüzüne kinayeli gözlerle baktım. "Ama ben değil, sen benim kocamla olduğunu iddia ediyorsun, Leyla. Bu durumda hangimiz eş, hangimiz metres?"

Böyle bir şey duymayı beklemediği için bu sefer hislerini saklayamadı ve yüzünde apaçık bir öfke belirdi. "Bu evden canlı çıkmak istiyorsan kapat o çeneni!"

Güldüğümde gülüşümün ardında ne tür yürek burkan acıların gizlendiğini istese de anlayamazdı. "Beni dert etme, bu evden çok daha kötü yerlerden canlı çıktım."

Sözcükler tükürür gibi ağzımdan çıkmasına rağmen hâlâ çok sakin bir şekilde kendimi ifade ediyordum. "Dün tüm gün sarıldık, öpüştük, seviştik veya eski günleri yâd ettik saçmalıklarını bırakıp konuya gir lütfen." Bu can sıkıcı sohbeti bitirmek için bir an önce sadede gelmeliydi.

Kızgın bakışları ok gibi bana saplandığında yürüyüp masanın üzerinde duran içki şişesini aldı. "Gurur'un peşini bırakacaksın!"

Gurur'la zaten artık bir işim kalmamıştı ama bunu ona söylesem verdiğim bu kararı kendi başarısı olarak görecekti. Bu yüzden işi yokuşa sürerek sırtımı cama yasladım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. "Bu konuşmayı benimle değil, Gurur'la yapmalısın, benim peşimde olan o." Sinirlerim bozulduğu için güldüğümde bu onu daha çok kızdırıyordu. "Dün gece kapıma dayandığını duymamış olamazsın."

Leyla kendisine bir kadeh içki doldurarak kalçasını masanın kenarına yasladı. İlgisiz görünmeye çalışarak, "Bu neyi kanıtlar?" diye sordu.

Buradaki işim bitmiş gibi çantamı alıp kapıya doğru yürüdüm. "Senin aksine istediğimde Gurur'u hayatımdan çıkarabileceğimi kanıtlar. Neden, biliyor musun?" Durup omzumun üzerinden ona baktığımda farkında olmadan boştaki elimi sıkıyordum. Avuç içime batan tırnaklarımın keskinliğini hissediyordum. "Benim tüm hayatım Gurur'dan ibaret değil. Kendi mutluluğumdan daha çok düşünmem gereken bir ailem ve işleri yoluna koymam gereken bir şirketim var."

Leyla beni düşmanı olarak gördüğünden eskisinden daha soğuk gözlerle bakıyordu. Şimdi ifadesi daha sert ve tehditkârdı. "Çok iyi bir manipülatör olduğunu duymuştum ama bu kadarını beklemiyordum. Gurur'u da böyle mi kandırdın?" Kafasında beni nasıl bir yere oturtmuşsa buna körü körüne inanarak beni yargılıyordu.

Çenesinin ucundaki o belli belirsiz kas seğirdiğinde kaşları çatılmıştı. "Bu saf kız ayaklarını bırak Farah, senin de benden bir farkın yok!"

Ona olan bakışlarım bu eve geldiğimde olduğu gibi sakin ve ölçülüydü. Sesimin yumuşak düzeyiyse hiç değişmemişti. "Lütfen beni zorlama, gerçekten seninle savaşmak istemiyorum çünkü..."

Yerinde dikleşti. "Çünkü?"

"Bir kez ringe çıkarsam, rakibimi alt etmeden inmem."

Yüksek sesle güldüğünde bir açığımı bulmuş gibi keyifli gözlerle beni izliyordu. "Sonunda gerçek yüzünü göstermeye başladın."

"Sözlerimiz değil, eylemlerimiz bir insanın gerçek yüzünü ortaya çıkarır." Ne yapmaya çalıştığını çok iyi görebildiğimden nezaketimden ödün vermiyordum. "Sözlü kışkırtmaları saymazsak henüz ikimiz de birbirimizin gerçek yüzünü görmüş değiliz."

Leyla ciddileşerek kehribar irislerini gözlerime diktiğinde hesap sorar gibi bir hâli vardı. "Peki, gerçek yüzün nedir, Farah *Tozlu?*" Bir Kalender değil de Tozlu olduğumu bana hatırlatmak istercesine inatla soyadıma vurgu yapıyordu.

Onun bakışlarının eşliğinde elimi kaldırıp işaret parmağımı şakağıma bastırdım. "Gerçek ben burada, benim tarafımdan hapsedilmiş durumda. Onu yitireli o kadar uzun zaman oldu ki neye benzediğini veya neler yapabileceğini artık hatırlamıyorum." Kaybettiğim benliğimi yeniden bulmak hiç kolay değildi.

Buraya geldiğimden beri her sorusuna dürüstlükle karşılık verdiğim için aynı şeyleri ben de ondan bekliyordum. Bu yüzden ona bakarken merak içindeydim. "Peki, senin gerçek yüzün nedir, Leyla *Mahlaz?*" Onun bana yaptığı gibi ben de onun soyadını vurgulamıştım.

Soruma cevap vermeden önce rafta duran küçük, ahşap kutuyu aldı. Kutuyu masanın üzerine bıraktığında sessizlik içinde onu izliyordum. Kutuyu açıp içinden bir şeyler alarak sıktığı elini bana doğru uzattı. Daha iyi görmek için ona doğru yürüdüm. Parmaklarını araladığında avucunda duran üç kurşunu gördüm. Bu da ne demek oluyordu?

Bu kurşunların ne anlama geldiğini bilmiyordum ama Leyla oldukça tehditkâr bir üslupla, "Bu..." dedi. "Gerçek yüzüm bu üç kurşunda saklı. Umarım bunu göreceğimiz bir an gelmez." Neyden bahsettiğini bilmiyordum ama bakışlarındaki bir şeyler beni tedirgin etmeye yetmişti.

Boğazım kuruduğu için birkaç kez yutkunarak sesimi bulmaya çalıştım. "Ya bunu göreceğimiz bir an gelirse?"

"Her şey son bulur."

"Kim için?"

Leyla'nın bana olan bakışları daha da derinleşti. Omuzları gergince içe büküldüğünde gözlerinin ardından karanlık bir parıltı geçmişti. "Bunu o gün geldiğinde anlarsın." Midemdeki kasılmayı hissettim.

Orada üç kurşun vardı, içimden bir ses tüm kurşunların tek bir kişi için olmadığını söylüyordu. Doğru yere ateş edildiğinde birini öldürmek için tek bir kurşun bile yeterdi. Leyla'yla göz geze geldiğimde o an aklımda üç isim belirmişti. Gurur, ben ve o.

"Bir insanın canını yakmanın en iyi yolu nedir bilir misin?" Sözcükler dudaklarımdan fütursuzca döküldüğünde ona kendimi gösterdim. "Sevdiği birini gözlerinin önünde öldürmek."

Leyla kaskatı kesildiğinde bir an parmaklarının arasındaki mermiler yere düşecek gibi olmuştu. Son anda kontrolünü sağlayıp kurşunları kutunun içine attı ama bana olan bakışları çok tuhaftı. Az önce dolaylı yoldan ilk kurşunu bana sıkmasını söylediğim için ne düşüneceğini bilmez bir hâlde beni izliyordu. Bana öyle bir bakıyordu ki sanki onun için çözülmesi zor bir bulmacaydım.

"Neyin peşindesin, Farah?" Sesi yarı şaşkın yarı fısıltıyla çıkmıştı "Gerçekten bu kadar aptal mısın?"

"Hayır, sana karşı merhametli olmaya çalışıyorum." Bu konuşmanın bende yarattığı gerginlikle bacaklarım titremişti ama neyse ki o bunu görmüyordu. "İlk beni vurursan sıkıntı yok," diyerek omuz silktim. "Ama ilk kurşunu Gurur'u sıkarsan daha sen ikinci kez tetiğe basmadan..." Kararlı bir ifadeyle gözlerinin en derinine baktım. "Beynini dağıtırım." Bu kadar net.

Leyla gülmeye başlasa da dudaklarındaki neşe gözlerine ulaşmıyordu. "Kendinden çok Gurur'u düşündüğüne inanmamı mı bekliyorsun?"

"Neye inandığın hiç umurumda değil," dedim bıkkınca. "Gurur benim kırmızı çizgim, biri ona dokunursa acımam."

"Gurur'a bu kadar düşkünsen onu neden tüm gece kapında yatırdın?"

"Ondan ayrılmak istemem onun hayatını değersizleştirir mi? Ya da bendeki yerini değiştirir mi? Nefes aldığı sürece diğer her şey bir teferruattan ibaret."

Bu konuşmanın gittiği yer onun da canını sıkmış olmalı ki nihayet asıl konuya girdi. "İkimiz için de işlerin çığırından çıkmasını istemiyorum." Tam karşımda durduğunda yüzünde saldırıya geçmek üzere olan birinin agresifliği vardı. "Bir an önce Gurur'dan boşan."

Yaptığı ve söylediği her şey zihnimde yeni bir şeyleri sarsıyordu. "Önce bir konuda anlaşalım, sana bir mutluluk borcum yok." Dudaklarımdan çıkan sözcükler açık bir yaranın üstünden tuzla geçmek gibiydi. "Neden sen mutlu ol diye ben kendi evliliğimi yıkayım?"

Çatık kaşlarla üzerime yürüdüğünde kontrolünü tamamen kaybetmişti. "Çünkü Gurur benim!" diye bağırarak ellerini göğsüme bastırdı ve beni sertçe arkaya itti. İrkilmeme neden olan şey beni itmesi değil, sesinin yüksekliğiydi.

Az önce yaptığı saldırganlığı görmezden gelerek sakince elbisemin önünü düzelttim. "O seni sevmiyor Leyla, belki de hiç sevmedi." Ona karşı

acımasız olmak istemiyordum ama bence birinin ona tüm bunları söylemesi gerekiyordu. "Evliliğimiz boyunca senin hakkında konuşmaktan hep kaçındı, bir kez bile senden kötü bir şekilde bahsetmedi."

Son duydukları karşısında Leyla'nın gözlerinde küçük bir zafer kırıntısı yakalayınca iç çektim. "Ama yakın zamanda çok üzerine gittim ve seninle yaşadıklarını bana anlatmasını istedim. Teknede bana geçmişi anlatırken kurduğu bir cümle dikkatimi çekti. Söylediği şey tam olarak şuydu: *Leyla'yı ne zaman sevmeye başladım, biliyor musun?*" Gurur'un o günkü sözlerini tekrarlayarak bakışlarımı ona yönelttim. "*Beni sevdiğini anladığımda...*"

Leyla'nın nefes alışları sıklaştığında son sözlerim onda tokat etkisi yaratmış gibi yutkunmuştu. Yüzü solarken bal sarısı gözlerindeki gizli kederi gördüm. "Üzgünüm, sözlerim biraz sert olacak ama sen başından beri Gurur için bir zorunluluk, mecburiyet ve sırtındaki yüktün. Melek de onun emanetlerinden biri ama onunla içinden geldiği için ilgileniyor fakat sen, onun için hep hesapta olmayan bir yüktün."

Sözlerim hoşuna gitmediği için boynundaki damarlar nabız gibi atıyordu. "Seni tekrar uyarmayacağım, kapat o çeneni!"

"Gurur sana her baktığında gördüğü tek şey yoğun bir suçluluk ve sızlayan bir vicdandı." Beni susturmasına izin vermeyerek gözlerinin içine baka baka konuşmayı sürdürdüm. "Ailene olanlar için kendisini o kadar suçlu hissediyordu ki her konuda tüm önceliğini sana verdi. Kalbinin sesini bile dinlemeden kendini seni sevmeye şartladı. İstediğin gerçekten böyle bir ilişki mi?"

Göğüs kafesinin içine bir bıçak saplamışım gibi yüzü acıyla kasıldığında sağ gözü sinirle seğirdi. Üzerimde gezdirdiği bakışlarında yoğun bir öfke ve hak etmediğim bir nefret vardı. "Sen sevmek hakkında ne biliyorsun ki? Ben ona her şeyimi verdim!"

"Peki, o sana her şeyini vermedi mi?" Her konuda kendini düşünmesi çok bencil bir davranıştı. "Hiçbir ilişkide hatalar ve fedakârlıklar tek taraflı olmaz. Olaylara sadece kendi pencerenden bakmayı bırak ve birlikteliğiniz boyunca kimin kendinden daha çok ödün verdiğini düşün."

Bir şey söylemesine izin vermeden tekrar konuştum. "Aslında bunu anlamanın kolay bir yolu var." Başımı yavaşça omzuma doğru eğip gelişigüzel onu süzdüm. "Giden taraf genelde en çok yorulan, kendinden ödün veren, her konuda fedakârlık yapan ve en çok acı çekendir." Leyla geri dönmesine rağmen Gurur dün gece onu bırakıp kapıma geldiğine göre bence giden taraf belliydi.

İşaret parmağımla onu gösterip kaçtığı gerçekleri yüzüne karşı söyledim. "Kalan tarafsa pişmanlık çeken, yaptığı hataları düzeltmek isteyen ama onu çoktan kaybettiğini anlamayandır."

Tam bir şey söyleyecekti ki onu susturarak, "Gurur giden kişi, Leyla," dedim bu sefer açıkça. "Sen de geride kalan... Bu bile onun bir zamanlar bu ilişkiye senden daha çok, her şeyini verdiğini gösterir. Hiç anlamıyorsun, değil mi? Onu o kadar tükettin ki artık sana verecek hiçbir şeyi kalmadığı için seni ardında bıraktı."

"Sen ne anlarsın fedakârlıktan!" Bir anda kontrolünü yitirip bana bağırınca sıçramıştım. Yüksek sesler beni ürkütüyordu. Leyla delici gözlerle bana bakmayı sürdürürken yüzü sinirden kıpkırmızı kesilmişti. "Ailemin ölmesine sebep olan biriyle olmak kolay mıydı sanıyorsun? Çoğu zaman ona baktığımda nefret ediyordum!" Nihayet gerçekleri söylemeye başlamıştı.

Öfkesinden bir şey kaybetmedi ama gözleri dolduğunda sona doğru sesinin tınısı düştü. "Ama ondan başka tutunacak bir dalım yoktu ve nefret ettiğim kadar onu sevdim, hâlâ da seviyorum!"

Onun için gerçekten üzülmeye başlamıştım. "Bu hastalıklı bir sevgi," dedim kısık ama yumuşak bir sesle. "Aşk ve nefret bir kalpte buluştuğunda sana yaşatacağı tek şey toksik bir ilişki."

Bana bakmak bile midesini bulandırmaya başlamış olmalı ki iğrenerek yüzünü buruşturdu. "Karşıma geçip benimle psikolog ağzıyla konuşmayı bırak."

"Dinle lütfen..."

"Sen beni dinleyeceksin!" Geldiğimden beri benimle emir kipiyle konuşması gerilmeme neden oluyordu. Böyle anlarda kafamın içindeki tüm devreler yanıyor ve beni ona itaat etmeye zorluyordu ama buna direniyordum. Artık bir kurma bebek olmak istemediğimden irademin iplerini ellerimde tutmaya çalıyordum.

Leyla bedenindeki öfke çokluğundan kelimeler boğazına diziliyormuş gibi birkaç kez yutkunarak kadehine uzandı. Sakinleşmek için içkisinden sert yudumlar almasını izledim. Boğazını içkiyle ıslattıktan sonra kızgın bakışlarını yeniden bana kenetledi.

"İyisiyle kötüsüyle biz Gurur'la on bir yılı birlikte geçirdik. Biz onunla beraber büyüdük! Her anında yanında olan, mutluluğunu ve acısını onunla paylaşan tek kişi bendim." Hesap soran gözlerle beni işaret etti. "Peki, sen şu birkaç yılda onun için ne yaptın?"

"İnsanlar için yaptığım şeyleri anlatmayı veya iyiliklerimi onların yüzüne vurmayı doğru bulmuyorum." Söylediği her şey bana bir savunma, kendini aklama çabası gibi geliyordu ama savunması içi çürük bir ağaç gövdesi gibi boştu. "Alınma ama artılarımı ve eksilerimi seninle yarıştırmayı kendime yakıştırmıyorum."

Leyla dalga geçercesine gülüp dudaklarını büzdü. "Bu zarif ve asil kadın rolünü hiç bırakmayacaksın, değil mi?" Ne görüyorsa gerçekten oydum. Sandığı gibi rol yapmıyordum veya ona kendimi daha iyi biri gibi gösterecek pozlar kesmiyordum.

"Bence bu konuşmayı burada sonlandırmalıyız." Bakışlarımı ondan çekmeden önce son kez ona baktım. "Hayatta olmana sevindim. Umarım bir gün tüm hayatını bir erkeğe bağlamak yerine kendin için yaşamayı öğrenirsin."

Ona sırtımı dönüp uzaklaşmak için bir adım atmıştım ki arkamdan, "Zavallısın!" diyen kızgın sesini duymamla adımlarım yere mıhlanmıştı. "Tüm hayatını anne ve babasının gölgesine saklanarak geçiren bir sünepe ne bilir ki ben olmayı! Belki de bu acınası hâlin Gurur'u etkilemiştir, o sever yardıma muhtaç olanlara merhamet etmeyi."

Son söyledikleri bedenimdeki öfkeyi ateşleyecek kadar canımı sıkmıştı. Yavaşça ona doğru döndüğümde konuşmamız boyunca kuşandığım o sakinlikten eser kalmamıştı. Yılların sabrını bir kenara bırakıp çantamı masanın üzerine attım.

"Sürekli Gurur için yaptıklarından bahsediyorsun ama ne yaptığın hakkında tek kelime etmiyorsun!" Aramızdaki mesafeyi kapatarak tam karşısında durduğumda aklını başına getirmek için suratına bir tane patlatmak istiyordum. "Söylesene, sen onun için ne yaptın? Bir sülük gibi kanını emmek dışında ne yaptın, Leyla Mahlaz!" diye sesimi yükselttiğimde bu sefer bu evde benim sesim yankılanmıştı.

Leyla'nın kızgın ve tahammülsüz bakışları aradan geçen her saniyeyle öfkemin kabuğunu biraz daha çatlatıyordu. "Her kriz geçirdiğinde yanında mıydın?" diyerek ondan hesap sordum. Sesim eski yumuşaklığını kaybettiğinde belki de ilk kez bilinçli bir şekilde kaşlarım çatıktı.

"Gurur nöbet geçirdiği anlarda ne yapıyordun? Aralık aylarında onu bir kliniğe kapatıp hayattan izole etmek yerine ne yapıyordun?" Tırnaklarımı sertçe avuçlarıma geçirerek gözlerinin içine baktım. "Üstesinden gelemiyorsan bence de yapılması gereken en iyi şey onu bir kliniğe göndermek ama bunu yapmadan önce hiç yanında olmaya çalıştın mı?"

Sinirlenerek kadehini masaya bıraktığında bal sarısı gözleri alev almıştı. "Aralık aylarında geçirdiği o krizlerin ölümcül boyutunu bilmiyorsan bana nutuk atma! Yapılması gereken en iyi şey onu bir kliniğe kapatmaktı."

"Katılıyorum." Sinirli bir şekilde başımı sallayarak ona hak verdim. "Ama benim merak ettiğim şey onun kriz anlarında sen de bir tetikleyici miydin yoksa sakinleştirici mi? Hiç çaba göstermeden onu bir kliniğe göndermek en kolayıydı, zor olan önce elinden gelen her şeyi yapmak! Sadece

bir şeye cevap ver, on bir yıllık birlikteliğiniz boyunca kaç kez onu klinikte ziyaret ettin?"

Sinirden dudaklarını birkaç kez açıp kapattı ama diyecek bir şey bulamadığı için tek kelime edemedi. Soğukça gülerek başımı salladım. "Tam da düşündüğüm gibi. Peki, uyuşturucu kullanmasını sorun etmiyor muydun?"

"Hayır, onu sakinleştiren tek şey buydu!"

"Senin yerine mi?" diyerek can alıcı bir ifadeyle gözlerinin içine baktım. "Hayatında sevdiği bir kadın varken neden teselliyi uyuşturucuda arar bir insan?" Şimdi küçümseyici gözlerle ona bakıp alay eden bendim. "Biliyor musun, Gurur artık uyuşturucu kullanmıyor," dediğimde göz bebekleri hafifçe büyüdü ve dilini yutmuş gibi hiçbir şey söyleyemedi.

"İşte seninle aramızdaki fark tam olarak bu." Dudaklarımdan çıkan her cümle onda ölümcül bir etki yaratırken bu sefer onu kırıp incitmeyi umursamadım. "Sen on bir yılda onu daha çok hasta ederken ben..." diyerek ona kendimi gösterdim. "Şu birkaç yılda senden kalan yaraları kapatmaya çalışıyordum!"

Tam bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki, "Gurur bana geldiğinde dağılmış ve parçalanmış bir adamdı!" dedim sert bir sesle. "Ondan daha yaralı bir hâldeyken onu toparlamaya çalıştım! Kimse karşıma geçip *sen onun için ne yaptın* diyemez çünkü benim tek yaptığım onu mutlu etmekti."

Salondaki ısı bir anda düştüğünde aramızda bıçak kadar keskin bir gerginlik vardı. Sinirden aldığım nefesler kesik kesik ve soluduğum hava yetersizdi. "Gurur bana geldiğinde kendini bir canavar gibi hissediyordu. Sen dâhil herkes ona bunu o kadar aşılamışsınız ki insani hiçbir yönünün kalmadığını düşünüyordu!" Leyla'nın dudakları düz bir çizgide buluştuğunda bir kez daha çenesini sıktı. Sadece sinirli bakışlarıyla bile bana susmam gerektiğini hatırlatıyordu ama hiç umurumda değildi.

"O sandığın kadar umutsuz bir vaka değildi. İhtiyacı olan tek şey birinin hesapsız ve çıkarsız bir şekilde onun yanında olması, onu insan yerine koymasıydı." Dişlerimi sıktıkça acısını çene kemiğimde hissediyordum. "Onun için yaptığım şeylerden biri de buydu. Ona güvenmek, yanında olduğumu göstermek ve bir canavar olmadığını ona hissettirmek." Gözlerinin içine derin bir kinayeyle bakıp, "Bunlar en gaddar insanın bile kalbini yumuşatabilir," dedim.

Gerçekleri kuşanan her cümle, her kelime Leyla'nın içine saplanan bir çiviymiş gibi onu olduğu yere mıhlamıştı. İfadesindeki değişimin nedeni sadece gerçeklere duyduğu öfke değildi, aynı zamanda fırsatı varken tüm bunları yapmamasına olan pişmanlığıydı. İnsan çoğu zaman bir şeyleri kaybetmedikçe kendi hatalarını görmezdi.

"Kendini ve diğer insanları düşünmeni gerçekten takdir ediyorum," diyerek samimi bir şekilde başımı salladım. "Kimseye zarar vermediği sürece onu bir kliniğe göndermek istemene katılıyorum. İnsanları incitmediği sürece sakinleşmesi için uyuşturucu kullanmasına göz yummanı da anlıyorum." Cümleler dudaklarımdan sakince dökülüyordu ama her söylediğim şeyin öfkesi vücudumda birikiyordu.

"Ancak ben bu konuda senin kadar iyi biri değilim. Önceliğim başka insanlar değil, sadece Gurur'du. Başka insanlarla değil, Gurur'la bir hayatım vardı ve bir tek onu düşünmek istedim. Belki de onu iyi yönden bu kadar değiştiren bu oldu, birinin tüm önceliği ona vermesi."

"Bu çok bencilce," dedi.

Güldüm. "Senin ona yaptıkların da öyle."

"Ben etrafımdaki insanları düşündüm."

"Ama onu değil." İğneleyici gözlerle ona bakarak başımı iki yana salladım. "Bence artık birbirimizi kandırmayalım. Sen en çok kendini ve kendi konforunu düşündün, sonra diğer insanları ama en az düşündüğün kişi Gurur'du. Sence o bunu anlamayacak bir adam mıydı?"

Leyla'nın omuzları dikleştiğinde sözlerim hiç kulağına ulaşmıyormuş gibi dişlerini gıcırdatarak sıktı. "Madem tüm bunları anlayacak biri..." dediğinde kızgın bakışları âdeta bir kurşun gibi göğüs kafesime saplanıyordu. "O zaman onun yüzünden yaşadıklarımı da anlayacak kapasitede olmalı!"

"Ya sen onun yüzünden ne yaşadın ki onun sana borçlu olduğunu düşünüyorsun!" İlk kez biri sinirlerimi bu kadar çok zorluyordu. "Aileni Gurur mu öldürdü, neyin hesabını ondan soracaksın?"

Dik dik bana baktı, her an ikimizden birinin elinden bir kaza çıkabilirdi. Gurur'un üzerinde hak sahibi olduğunu düşündüğü için tam tersi şeyleri savunmamla yüzündeki kılcal damarlar bile belirginleşmişti. "Şunu yaptım, bunu yaptım demeyi kes!" diyerek bana bağırdı. "Sen tüm aileni onun yüzünden kaybetmedin!"

Bir türlü beni anlamadığı için kontrolsüz bir öfkeyle, "Şunu söylemeyi bırak!" derken ben de ona sesimi yükselttim. "Madem ailene olan her şey için onu suçluyorsun, o zaman hâlâ niye Gurur'un peşindesin?" Suratımı buruşturarak, "Bu nasıl bir yüzsüzlük?" dediğimde yanağımda patlayan tokadıyla odanın içini ağır bir sessizlik kaplamıştı.

Parmakları yanağımla buluştuğunda başım omzuma doğru düşmüştü. Saçlarımın bir kısmı yüzüme dağıldığında tokadının etkisiyle kulaklarımda bir uğultu başladı. Attığı tokadın şiddetiyle yüzümün bir yarısı yanmaya başladığından kesik kesik nefesler aldım. Öfke tüm damarlarımı istila edip kanımı kuruttu ve Leyla'ya doğru döndüğüm gibi suratına sert bir tokat

atarak onu yere düşürdüm. Hak ettiği şekilde karşılık veremeyeceğimi sanıyorsa beni hiç tanımıyordu.

Onun tokadı beni sadece bir adım geriletmişti ama benim attığım tokat onu yere sermişti. Hakkımda duyduğu tek şey kendi gölgesinden bile korkan pasif biri olduğumdu. Bu yüzden aynı şekilde ona karşılık vermem onu afallatmıştı. Düştüğü yerde gözlerini belerterek bana bakarken bir eli vurduğum yanağındaydı. Birine tokat atarken bunun karşılığını almayacağını düşünecek kadar şımarık biriydi.

Ona üstten bakışlarımı atarken sinirden âdeta titriyordum. "Asıl zavallı sensin, neden biliyor musun? Çünkü ailenin ölümünü bile kendi çıkarların için kullanmayı sorun etmeyen aşağılık birisin!" diye haykırdığımda sesim onun kulaklarından geçip salonun duvarlarına çarpıyordu.

Nezaketi bir kenara atıp üzerine eğildim ve çenesini sertçe tutarak başını kaldırdım. "Gurur yüzünden yaşadıklarımızı kıyaslamayı istiyordun, değil mi? O zaman iyi dinle!" Onu savururcasına bırakıp tepesinde dikilmeyi sürdürdüm. "Ben onun yüzünden kaçırıldım, zorla evlendirildim ve şiddete uğradım!" Dalağımı patlatırcasına bağırdığımda o kadar sinirliydim ki bugün öfkemden kimse sağ çıkamazdı.

Yeteri kadar nefes alamadığım için elbisemin yakasını çekiştirdiğimde bile kızgın bakışlarımı bir an olsun Leyla'dan ayırmıyordum. "Gurur beni o kulübede bırakıp gittiği için hafızamda küçük bir kısım eksik! O gün kimlerin bana saldırdığını hatırlamıyorum ama Gurur yüzünden bunlar başıma geldi! Tüm kemiklerimin kırıldığını hissettim, acı o kadar yoğundu ki gözlerimden gözyaşları yerine kan geldi!" dediğimde düştüğü yerde soluksuz bir şekilde beni izliyordu.

"Hastanede kalbim durmuş, neredeyse ölüyormuşum." Gözlerimden akan bir damla gözyaşını sertçe silerek agresif bir hareketle başımı salladım. "Bir ay komada kaldım ve uyandığımda akciğerimin küçük bir kısmı ve bir kaburgam benden alınmıştı! Yaşadıklarım o kadar ağırdı ki korkudan kendimi üç yıl boyunca odama hapsettim."

Eğilip omuzlarını tutarak onu sertçe yerden kaldırdığımda ellerimi itmesini görmezden geldim. "Evet, bunları Gurur yüzünden yaşadım ama senden farklı olarak onu hiç suçlamadım ya da başıma gelen şeyleri onun yüzüne vurmadım. Çünkü tüm bunları bana yapan Gurur değildi, o bir sebepti ama failim değildi!" Hızlı hızlı nefesler alırken kızgın bakışlarımı onun gözlerinin en derinine diktim. "Ailene olanlar için de Gurur bir sebepti ama onların katili değildi."

Attığım tokat yüzünden suratına dağılan saçlarını sertçe çektiğinde kaşlarını çatması uzun sürmemişti. Bana haddimi bildirecek bir şeyler söylemeye hazırlandığı esnada bir kez daha onu susturdum. "Senin yaptığın gibi

ben onun yüzünden başıma gelenleri ona karşı kullanmadım. Ona kendini suçlu hissettirerek yanımda tutmaya çalışmadım." Ayaklarımın altında bir titreme varmış gibi bedenimdeki öfkeye hâkim olamıyordum.

Artık Leyla'nın ne hissettiği veya ne düşüneceği zerre kadar umurumda değildi. "Gurur'u bir mezardan çıkarıp hayatını kurtardığımı bile ona hiç söylemedim, kendini borçlu hissettiği için yanımda kalmasını istemedim!" Leyla'yla aramızda dağlar kadar fark vardı.

Onunla zaman kaybetmeyi bırakıp masanın üzerine attığım çantamı aldım. "Bu saçmalığı daha fazla sürdürmeyeceğim." Gitmeye hazırlanarak son kez ona baktım. "Biliyor musun, buraya gelirken aklımda Gurur'dan ayrılmak vardı ama hayır, onu senin gibi bencil bir kadına bırakmayacağım!"

"Hiç istemesen de bunu yapacaksın!" Leyla aniden gülmeye başladığında bir anlığına karşımda bir akıl hastası varmış gibi hissettim. Gülüyordu ama öfkeyle dalgalanan yüzü henüz son darbeyi indirmediğini gösteriyordu. "Eğer Gurur'dan boşanmazsan Caner abin, Kerim amcan ve kuzenin Seçil onun ellerinde can verecek!" Neyden bahsediyordu?

Leyla yürüyüp tam karşımda durduğunda gözlerinde beliren zafer parıltılarıyla bana baktı. Göğüs kafesinde yükselen nefeslerin hırıltısı bile benim için tehditkâr boyuttaydı. "Onlar beni kaçırıp alıkoydu!" Tüm bedenim hareketsiz kaldığında duyduklarımı idrak edemedim.

Fakat Leyla'nın yalan söyler gibi bir hâli yoktu. Göz kontağını bile kesmeden doğrudan gözlerimin içine bakıyor ve bana karşı kazandığı zaferi âdeta yüzüme karşı haykırıyordu. "Sence Gurur bunu öğrenirse ne olur?"

Bunun düşüncesi bile soluğumu kesiyordu. "Yalan... Yalan söylüyorsun," diye fısıldadığımda sesimin kekelemekten bir farkı yoktu. Abim, amcam ve Seçil bu kadar ileri gitmiş olamazdı.

Kalbimin tam ortasında bir çatlak belirdi, duyduklarımı kabullenmek istemiyordum. Gözlerimin önünde Caner'in, amcamın ve Seçil'in silüeti belirip kahkahalarla bana gülüyorlardı. Zihnimde bile beni içine çektikleri cehennemden keyif alıyorlardı. Onların nasıl karaktersiz, kavgacı ve rezil insanlar olduklarını hatırladıkça Leyla'ya daha çok inanıyordum. İstesem de *onlar yapmaz* diyemiyordum.

Uğradığım ihanet karşısında dizlerimin bağı çözüldüğünde omuzlarım aniden çökmüştü. Gözlerimin önü kararınca bir şeylere tutunmak için masanın kenarını kavradım. "N-nasıl?" Böyle bir şeyi bize nasıl yapabilirlerdi? Beni geçtim, babama olacakları hiç mi düşünmemişlerdi?

Leyla bizim depomuzda vurulmuştu, yaşadığını anladıklarında Gurur beni kaçırmadan önce Leyla'yı ona vermelilerdi. Fark ettiğim bir detayla içimdeki tüm şüphe dağıldığı için gözlerimden süzülen birkaç damla

gözyaşına engel olamadım. Leyla'yı vuran adamı Caner öldürmüştü. Babam onu konuşturmadan meğerse abim suç ortağını susturmuştu! Şimdi yapbozun tüm eksik parçaları yerine oturmuştu.

Abim ve amcamın başından beri istediği şey babamdan kurtulmaktı, değil mi? Amcam eski kafalı biri olduğu için babamın her şeyini bir kıza bırakmasından hiç memnun değildi. Benim yerime Caner'in o koltuğa oturmasını her şeyden çok isterdi, Caner'i kontrol etmek onun için hep daha kolaydı. Kuklasının tahtta oturmasının tek yolu en büyük destekçimi, yani babamı ortadan kaldırmaktı.

Bunu yapmasının en iyi yolu da Gurur'a babamı öldürtmekti! Caner olacak kansız da onunla aynı amacı güttüğünden bu yüzden Seçil yerine Gurur'a beni vermişti. Eğer Gurur beni öldürseydi bir taşla iki kuş vuracaklardı. Hem benden kurtulacaklardı hem de benim kaybımla babam Kalenderlere saldıracaktı. Babam karşı taraftan kimi öldürürse öldürsün Kalenderlerden biri mutlaka ona karşılık verecek ve babamın işini bitirecekti.

Böylece amcam ve abim ikimizden birden kurtulacaktı. Seçil'in bu işe karışmasının nedeni de Gurur'a olan takıntısı olmalıydı. Leyla ortalarda olmazsa Gurur'la bir şansı olacağını düşünmüş olabilirdi. Abim, amcam ve kuzenim gerçekten kusursuz bir plan yapmıştı. Hesaba katmadıkları tek şey Gurur'un beni öldürmek yerine herkesi ters köşe yaparak benimle evlenmesiydi. Gurur farkında bile olmadan onların tüm planlarını altüst etmişti.

Onların planlarının suya düşmesine neden olan bir diğer faktör de ben olabilirdim. Başından beri her konuda Gurur'u frenleyip iki aile arasındaki dengeyi korumam eminim hiç hoşlarına gitmemişti. Onlar Tozlular ve Kalenderler arasında bir savaş çıkarmaya kalkıştıkça ben düşmanımın kim olduğunu bile bilmeden babamı, Gurur'un öfkesinden korumaya çalışmıştım.

Gurur'u kendime âşık ederek intikamından vazgeçirmemse o hainler için en büyük darbe olmalıydı. Bugün hepsinin canına okuyacaktım! Babamdan kurtulmayı istemek neymiş, onlara gösterecektim. Vücudumdaki tüm öfke parmak uçlarımda toplandığında yumruklarımı sıktım. Konu babam olunca nasıl insanlıktan çıktığımı hepsi görecekti!

Leyla şu anda neyle mücadele ettiğimi çok iyi bilmesine rağmen üzerime gelmeyi sürdürdü. Sırıttığında kulaklarıma tiz bir şekilde ulaşan sesi bile sinirlerimi bozuyordu. "Gurur gerçekleri öğrendiğinde benim için olmasa bile kendi için üçünün de leşini yere serer. Bu âlemde bir adı var, sence Deli Kral ona kurulan bu tuzağa sessiz kalır mı?" Boğazımda bir yumru belirmişti. Gurur bu olanları öğrenirse bu sefer onu ben bile tutamazdım.

Leyla aklımdan nelerin geçtiğini iyi biliyormuş gibi sinsice gülerek başını salladı. "Gözünü bile kırpmadan ailenden üç kişiyi katleder. Peki, bu

olduğunda bir daha birbirinizin yüzüne nasıl bakacaksınız? Onlardan nefret etsen bile ailenden üç kişinin katili olan bir adamla olabilir misin?" Bozguna uğrayan yüzümdeki değişimi izledikçe bu konuşmanın her saniyesinden büyük bir keyif alıyordu.

"Diyelim ki dökülen üç kana sessiz kaldın ve gurursuzca onunla olmayı seçtin." İğneleyici bakışlarını sürdürerek güldü. "Peki, babanın koltuğuna nasıl oturacaksın? Üç Tozlu'nun kanını yerde bırakan bir hanımağaya diğer aşiret beyleri diz çöker mi? Ya buradaki liderler masası?"

Beni her ihtimali düşünmeye zorlarken dudağının köşesi usulca kıvrıldı. "Ataerkil bir topluluk olan o bölge liderleri, daha kendi kanının hesabını soramayan bir kadın lidere saygı duyar mı sence?"

Buraya gelirken tüm bunları düşünmediğimi mi sanıyordu? Beni ayağına getirirken telefonda söyledikleri ya doğruysa diye yol boyunca çok düşünmüş ve tüm bunlara uzun uzun kafa yormuştum. "Görüyorum ki manipüle etmekte iyisin," diye mırıldandım. İçimde kopan fırtınalara inat omuzlarımı dikleştirerek onun karşısında gardımı düşürmedim. "Geri bas, karşında bu işin dehası var." Dudaklarım tehlikeli bir yavaşlıkta kıvrıldığında ona kendimi gösterdim. "Şanslısın, bugün işi ustasından öğreneceksin!"

Çantamı taktıktan sonra kolunu tutarak onu peşimden kapıya sürükledim. Leyla ne kadar sinirlenip dirense de kendini benden kurtaramadı. Onu evden çıkardığımda tüm korumaların gözleri önünde bahçeden de çıkardım. Leyla'yı kaldırım kenarında park ettiğim arabama doğru savurduğumda kaşlarını çatarak bana döndü. Onu yaka paça dışarı çıkardığım için öfkeden deliye dönmüş durumdaydı.

Konuşmak için dudaklarını aralamıştı ki sıktığım dişlerimin arasından, "Kendi iyiliğin için sus!" diyerek onu uyardım. "Sakin bir mizacım olabilir ama tersim çok pistir. Güzellikle bin şu arabaya yoksa zor kullanmasını da bilirim!"

Arabanın kapısını açıp içeri girmesini bekledim ama Leyla inat ederek arabaya binmedi. Tüm korumalar dışarı çıktığında hepsinin gözleri bir noktaya takılı kalmıştı. Başımı çevirince sokağın başında beliren arabayı gördüm. O arabayı görmemle kan beynime sıçramıştı, bu gelen Gurur'du.

Kaybedecek hiç vaktim olmadığından Leyla'nın üzerine yürüdüm. Ensesindeki saçları yakaladığım gibi onu ön koltuğa doğru savurdum. Koltuğa düşmesiyle öfkesi aramızdaki son çizgiyi de kaldırmıştı. Dağınık saçlarının arasından bana bakarken sinirden tir tir titriyordu.

"Başına nasıl bir bela aldığının farkında bile değilsin!"

"Sen de öyle!" Ters gözlerle ona baktım. "Belli ki kiminle uğraştığını hiç bilmiyorsun." Sinirden kıpkırmızı olan suratına bakıp yapmacık bir şekilde

güldüm. "Kötü haber, bunu öğrenmek üzeresin!" dedikten sonra kapıyı suratına çarptım.

Yürüyüp direksiyonun başına geçerek arabayı çalıştırdım. Gurur'un geldiği yön aynı zamanda benim de gideceğim yön olduğu için direksiyonu çevirdim. Yan yollardan birine saparak evime gidebilirdim, bunun için onun yanından geçmeme gerek yoktu. Gaza yüklenerek Gurur'un tam tersi bir yöne arabayı sürdüm. Çantamdaki telefonum sessizde olduğu için ararsa bile duymazdım.

Gurur peşime takılmak için hiç vakit kaybetmemişti. Arada durmam için kornaya basıyordu ama onu görmezden geliyordum. Leyla yan aynadan arkaya bakınca peşimize düşen Gurur'u gördü. Bir şeyden çok emin olarak bana dönüp kaşlarını çattı. "Birazdan seni buna pişman edecek! Beni bu arabanın içine nasıl attığını gördü."

"Siktirsin gitsin!" Normalde kolay kolay ağzımı bozmazdım ama bu duruma yakışan tek şey bu iki kelimeydi.

Dizimin üzerinde duran çantama uzandım ama bu kadar hızlı giderken arabayı tek elle kullanmakta zorlanıyordum. Sanırım bunu yapmak bir tek Gurur'un uzmanlık alanıydı, o iki eliyle araba kullanamazdı. Biraz zorlansam da telefonu çıkardığımda Gurur'un hâlâ üst üste aradığını gördüm. Arabası hemen yan tarafımdaydı ve durmadan kornaya basıyordu. Bir kez olsun başımı çevirip yan tarafa bakmıyordum.

Gurur arabayı benden daha iyi kullandığı için bana yetişmişti ama ikimiz de bu kadar hızlı giderken beni durdurmak için direksiyonu önüme kıramıyordu. Aslında kendi canını hiçe sayacak bir delilikteydi ama bu arabanın içinde iki kadın vardı. Bu kadınlardan biri onun geçmişiydi ve diğeri de geleceği. Bize zarar vermeyi göze alamazdı. Onun çağrılarını meşgule atıp Kılıç Aslan'ı aradım.

Kılıç ikinci çalışta telefonumu açınca çok hızlı gittiğim için gözümü yoldan ayırmıyordum. Sesi hoparlöre verip telefonu dizimin üzerine koydum. Kılıç her zamanki gibi soğuk bir sesle, "Ne var, Farah?" diye sorunca derin bir nefes aldım.

"Neredesin?"

"Evdeyim ama birazdan şirkete gitmek için çıkacağım."

"Amcam, abim ve Seçil nerede?"

"Onların bekçisi miyim? Bunu neden bana soruyorsun?"

"Ben oraya gelene kadar o üçü evdeyse dışarı çıkmalarına izin verme. Eğer dışarıdalarsa bir şekilde eve getirip beni bekle. Kılıç bu çok önemli, sorgulama ve söylediklerimi yap!" dedikten sonra telefonu kapattım. Babamı yollarından çekmeye çalışmak neymiş, bugün hepsine gösterecektim.

Onların cezasını babama bırakamazdım, babam ailesi konusunda çok yufka yürekliydi. Evden birileri canına kastetse bile onları öldürmeye kıyamaz, en fazla banka hesaplarını dondurup hepsini evden sürerdi. İşe yaramaz kardeşine ve ciğeri beş para etmez oğluna kolay kolay ceza kesmezdi. O üçü iyi bir ders almadıkça rahat durmayacaktı. İstedikleri gibi babamı Gurur'a öldürtememişlerdi. Peki, bu onları durdurur muydu?

Onların sıradaki hamlelerini bilmiyorduk. İstediklerini elde etmek için bu sefer de düşmanlarımızla iş birliği yapmayacaklarının bir garantisi var mıydı? Artık onlara zerre kadar güvenmiyordum. Onlar yüzünden hayatımın ne hâle geldiğini hiç umursamıyordum, benim derdim babamdı. Onu korumak için gözden çıkarmayacağım hiç kimse yoktu. Buna oğlu ve kardeşi de dâhildi.

Leyla koltuğunda hiç kıpırdamadan beni izlerken gözlerinde büyük bir merak vardı. "Neyin peşindesin?"

"Kimin doğru kimin yalan söylediğini anlamak için sizi yüzleştireceğim." Bunları söylerken sakin görünebilirdim ama sakin olmanın yakınında bile değildim. "Beni Gurur'la karıştırma, ben kanıtsız yargıda bulunacak biri değilim. Hepinizi yüzleştireceğim, eğer doğruları söylüyorsan onların cezasını senin yanında vereceğim."

Leyla yerinde rahatsızca kıpırdandı, ona bakmasam da huzursuzluğunu hissettim. "Gurur peşimizde, bunu yaparsan tüm gerçekleri o da öğrenir."

"Öğrenmesini de istiyorum." Yolu kontrol ettikten sonra bir anlığına omzumun üzerinden ona baktım. "Şantajlarına boyun eğeceğimi mi sanıyorsun?" Hayır, bir kez ona boyun eğersem her defasında daha büyük isteklerle bana gelirdi ve beni avucunun içine alırdı. Daha fazla kimsenin kurma bebeği olmayacaktım. Önüme dönüp rahatça omuz silktim. "Bu işin sonunda üç kayıp versem bile benim kocamdan sakladığım hiçbir şey yok."

Leyla'nın alaycı sesi çok manipülatifti. "Gurur'un gözlerini dahi kırpmadan ailenden üç kişiyi öldürmesini sorun etmiyor musun?"

Buz gibi bir gülüş kondu dudaklarıma. "Gerçekten bu işte bir parmakları varsa onları öldürecek kişi Gurur değil."

Leyla'nın gözleri yuvalarından fırlayacak kadar büyüdüğünde yüzünde inanamayan bir ifade vardı. "Ailenden üç kişiyi öldürebileceğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Neye inanıp inanmadığın umurumda değil ama sana şunun teminatını verebilirim. Babamı çok seviyorum, hem de uğruna ölecek ve öldürecek kadar çok."

Haklı birinin o mağdur ifadesi Leyla'da yoktu. Bu yüzleşme sebebini bilmediğim bir şekilde onu çok geriyordu. Bu da ondan şüphelenmeme neden

oluyordu. Bana karşı tamamen dürüst olmadığını düşünüyordum. Yoksa söyledikleri yalan mıydı? Göz ucuyla ona baktım, bakışlarının kapı ve kayıp giden yol arasında gittiğini görünce hemen kapıları kilitledim.

Evdekilerle yüzleşmemek için hareket hâlindeki bir arabadan atlarsa başıma büyük sorunlar açabilirdi. Kimseye onun kendi rızasıyla atladığını kanıtlayamazdım. Herkes onu önce zorla arabama bindirdiğimi, daha sonra da arabadan attığımı düşünürdü. "Rahat dur!" Onu uyarırken hiç istemesem de hızımı biraz düşürmüştüm. "Sahte ölümünle başıma yeterince iş açtın, bir de gerçeğiyle beni uğraştırma."

Yoğun trafik yüzünden sık sık ona bakamıyordum ama Leyla'nın sesi kulağa çok tedirgin geliyordu. "Beni zorla evine götüremezsin, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Sen tek bir lafınla beni zorla evine getirtebiliyorsan ben de seni zorla evime götürebilirim." Bugün beni o kadar kızdırmasaydı şimdi karşısında böyle bir kadın bulmazdı. "Ayrıca neden onlarla yüzleşmekten bu kadar çok korkuyorsun? Saklayacak bir şeyleri olmayan insanlar herkesin karşısına korkusuzca çıkabilir. Bugün sadece babam için değil, senin için de adaleti sağlayacağım."

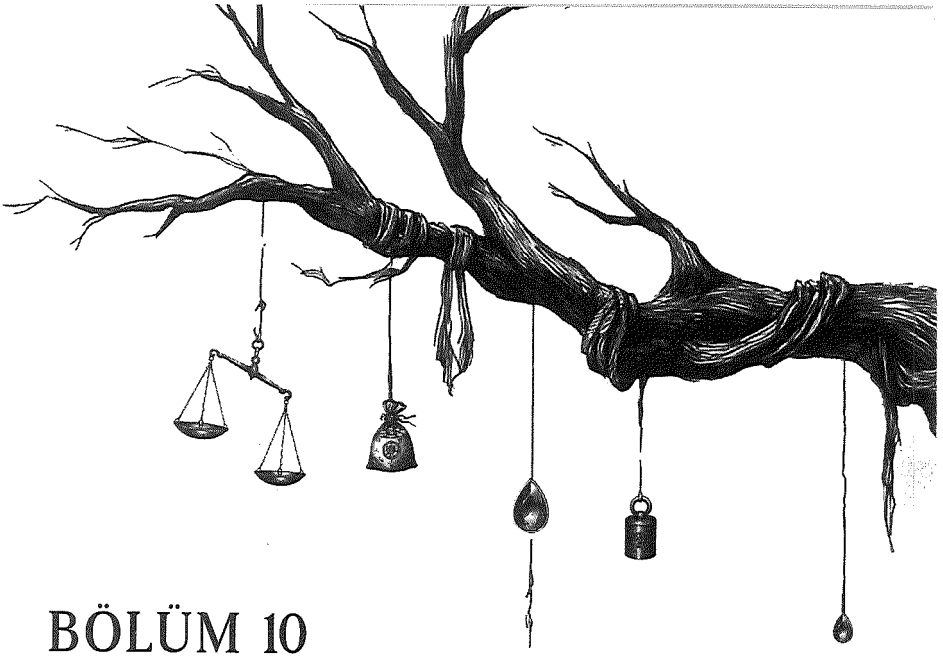
"Peki, her şey bittiğinde sana ne olacak?"

"Bana ne olacağı kimsenin umurunda değil." Gözlerimin ardı sızladığında buruk bir şekilde güldüm. "Benim bile."

Arabanın içinde bir sessizlik yaşandı, ne o konuştu ne de ben. Beş dakikalık bir suskunluğun ardından Leyla sıkıntılı ve zorlama bir sesle, "İşleri yokuşa sürmek yerine Gurur'dan boşansan kimse zarar görmek zorunda kalmaz," diyerek sıkkınca soludu. "Gerçekler ortaya çıktığında babanın ne kadar üzüleceğini hiç düşünmüyor musun? Sonuçta kardeşi ve oğlu onu öldürmeye çalıştı. Bu onu yıkacaktır."

"Bu sözlerle beni manipüle etmeyi bırak, dediğim gibi bu konuda sen bile elime su dökemezsin." Beni vazgeçirmek için babamı kullanarak aklımı çelmeye çalıştığını biliyordum. "Biz babamla neleri atlatmadık ki elbet bunu da aşarız. Sırf o üzülmesin diye sepetimdeki çürükleri orada bırakmayacağım." Leyla ne söylerse söylesin bu işten yakasını kurtarmasına izin vermeyecektim.

O yüzleşme yaşanacaktı ve sonrasında olan her şey...

BÖLÜM 10

HARAF

"Öfkem kafesteki vahşi bir hayvan gibiydi; kalsa kükrer, gitse parçalardı. Belki de bu yüzden başından beri kontrol altına almaya çalıştığım tek şey öfkeydi."

Leyla çok uğraşsa da arabayı durdurup onu indirmemiştim. Aynı şekilde Gurur da yol boyunca peşimizi hiç bırakmayıp defalarca aramıştı. Tozlu malikânesinin istikametine girdiğimizi görünce aramaya bir son vermişti, Leyla'yı nereye götürdüğümü anlamıştı. Yanında ben olmayınca Gurur kolay kolay korumalarla gezmediği için tek başınaydı. İki araba peş peşe malikânenin bahçesine girdiğimizde Kılıç Aslan, İskender ve Nihat avluda beni bekliyordu.

Kılıç'ı arayıp diğerlerini evde tutmasını isteyince bir terslik olduğunu anlamış olmalıydı. Bu yüzden ekibimin erkekleri beni bekliyordu. Arabadan inip hızlı adımlarla eve doğru yürüdüğümde Leyla inatla ön koltuğa yapışmıştı. Malikâneye girmeden hemen önce kuzenlerime onu gösterip, "Getirin şunu," dedim. "Gerekirse zorla."

Eve girdiğimde holde beliren Aksa bana salonun olduğu yönü gösterdi. "Hayırdır kuzen?" diye sordu merakla. "Zaza neden bizimkileri içeride tutuyor? Gardiyan gibi kapının önünde dikilmiş, kimseyi dışarı çıkarmıyor." Anlaşılan Kılıç onları evde tutmak için gereken tüm tedbirleri almıştı.

"Abim de içeride mi?" diye sorduğumda sabırsızlığım gözlerime yansıyordu. "Caner nerede?"

Aksa bana üst kata çıkan merdivenleri gösterdiğinde iyice tedirgin olmaya başlamıştı, bir terslik olduğunu sezmişti. "Onu babanın çalışma odasına girerken gördüm."

Hiç vakit kaybetmeden merdivene yürüdüğümde aynı zamanda aceleyle, "Aksa," dedim. "Gurur her an içeri girebilir, yukarı çıkmasına izin verme."

Arkamdan seslenip, "O manyağı nasıl durdurmamı bekliyorsun?" diye bana çıkıştı. "Ayrıca hâlâ neler olduğunu bana anlatmadın!" Birazdan herkesle birlikte her şeyi öğrenecekti ama öncesinde abimle konuşmalıydım.

Hızlı adımlarla merdiveni çıkarak babamın çalışma odasına yaklaştığımda kapısı kapalıydı. Abimin içeride ne haltlar karıştırdığını bilmediğim için kapıyı yavaşça araladım. Ses çıkarmadan içeri girip etrafıma baktım ama onu bulamadım. Başımı sola doğru çevirince Caner Tozlu görüş açıma girmişti. Duvardaki büyük aile portresini yere indirmiş, portrenin arkasındaki kasayı açmaya çalışıyordu. Kasanın şifresini açmaya kendini o kadar kaptırmıştı ki içeri girdiğimi bile anlamamıştı.

Kumar borçları gırtlağına kadar geldiği için babamın kasasını soymaya çalışıyordu. Sadece ayyaş ve kumarbaz değil, aynı zamanda bir de hırsızmış! Abimin sırtıyla bakışırken başarısız şifre girişimlerini sinirli gözlerle izliyordum.

"Adımı tersten yaz ve anlamını gir," diyerek ona şifreyi söyledim. "Tabii sonuna yirmi beş de ekle. Geçen yıl kasayı soymaya kalkışsaydın o zaman da şifrenin sonuna yirmi dört sayısını girmek zorunda kalırdın." Caner irkilerek bana döndüğünde panikleyen suratına kinayeyle baktım. "Yani geçen yılki yaşım."

Babam kasasının şifresini hep aynı yapardı, her yıl son iki kısmını değiştirip yeni yaşımı girerdi. Caner arkasını dönerken oldukça korkmuş ve paniklemiş durumdaydı ama beni görünce korkuları dağıldı. Beni bir tehdit olarak görmediğinden yine iki tokatla susturabileceğini düşünüyordu. Peşimden başka birilerinin gelmesini göze alamadığı için kasayı soyma işini başka güne erteledi.

Portreyi aceleyle yerine takarken aynı zamanda çatık kaşlarla tehditlerini sıralıyordu. "Bundan babama bahsedersen tüm kemiklerini kırarım!" Eğer

Leyla'nın söyledikleri doğruysa bugün birimizin kemikleri kırılacaktı ama o ben olmayacaktım.

Kapının önünde soğukkanlılığımı koruyarak dikilirken boş gözlerle o portreyi yerine takmasını izledim. "Bu yaptığını babama söyleyeceğimi biliyorsun, değil mi?" Portreyi asıp bana döndüğünde korkusuzca ona bakıyordum. "Ve diğer tüm yaptıklarını..."

Caner yumruklarını sıktığında hep olduğu gibi yine gözümü korkutarak beni susturacağına çok emindi. Çatık kaşlarının arasındaki çizikler derinleştiğinde duvarın önünde dikilmeyi bırakıp bana doğru yürüdü. "Bunu yaparsan seni öldürürüm!"

Bu evdeki yerini aldığımı düşündüğü için bana olan nefreti hayal ettiğimin çok üstündeydi. Beni öldüreceğini söylerken gözlerindeki o sadistçe tutkuyu görmüştüm. Bu kanımı donduran bir ifadeydi çünkü şaka yapmıyordu. Eline fırsat geçse benden gerçekten kurtulurdu.

Abim adım adım üzerime yürürken yumruklarını sıkmaktan parmak boğumları beyazlamıştı. "Boğazıma kadar borca battım lan!" diye bağırırken bu bizim suçumuzmuş gibi davranıyordu. "O çok sevdiğin baban hesaplarımı dondurup para akışımı kesti." İğrenerek bana bakıp öfke ve tiksintiyle, "Sen de o kadar işe yaramazsın ki bir türlü kocandan istediğim parayı alamadın!" diye bana bağırınca içten içe çok korktum ama geri adım atmamak için kendimi zorladım. Bu ses tonuyla benimle konuşmalarından nefret ediyordum.

"Senin borçlarını biz ödemeyeceğiz." Bunları söylerken hâlâ nasıl bu kadar sakin olduğumu aklım almıyordu. "Bize güvenerek mi kumar masalarına oturuyorsun? Büyü artık abi..." demiştim ki yanağımda patlayan tokadı o kadar sert ve şiddetliydi ki yere savruldum.

Dizlerimin üzerine çok kötü bir şekilde düştüğümde vurduğu yanağım âdeta cayır cayır yanıyordu. Saçlarım yüzüme savrulmuşken kendime gelmek için derin nefesler aldım. Başımı kaldırıp dağınık saçlarımın arasından baktığımda Caner'in tepemde dikildiğini gördüm. Sinirden aldığı hızlı nefeslerden dolayı göğüs kafesi hareket ediyordu.

"İhtiyacım olan parayı babamın kasasında bulamazsam sen bana vereceksin!" Bunu yapmaya mecburmuşum gibi davranıp delici bakışlarını bana dikti. "Kocanda bok gibi para var, iki cilveyle ondan her şeyi alabilirsin ama sen..." Yüzünü buruşturup tükürürcesine konuştu. "Ama sen bunu bile yapamayacak kadar kadınlıktan yoksunsun!"

Son söyledikleriyle nevrim dönmüştü. Artık bu odaya girerken sahip olduğum o sakinlikten eser yoktu. Ne demek iki cilveyle ondan her şeyi alabilirdim? Yavaşça ayağa kalktım, içimde patlamak üzere olan bir volkan

vardı. "Para için Gurur'un koynuna girmemi de ister misin? İstersen bir de bunun için beni ona sat."

Tam karşısında dikildiğimde artık hangimizin daha sinirli olduğu anlaşılmıyordu. "Gurur istediğin gibi beni öldüremedi ya, bari koynuna alarak her gece için sana para ödesin, olur mu?" Yaklaşıp yüzüne tükürerek, "Kansız piç!" diye bağırdım. "Para için kendi öz kardeşini bile başkalarının koynuna sokarsın sen!"

Caner'in suratı balon gibi şişip kıpkırmızı kesildiğinde yüzünü sertçe sildi. Açgözlülüğü ruhuna işlemişken sanki çok onurlu biriymiş gibi yüzüne tükürmemi hazmedemedi. Sinirden yüzündeki kılcal damarlar bile belirginleştiğinde dalağını patlatırcasına, "Yürek mi yedin lan sen!" diye bağırıp bana vurmaya kalkıştı.

Ancak bu sefer ona izin vermedim. Bileğini havada yakalayıp boştaki elimi sıkarak karın boşluğuna geçirdim. "Ben senin para tedarikçin değilim, herhangi birine satacağın bir kadın hiç değilim!" diyerek onu iki büklüm ettim. Acıyla inlediğinde doğrulmasına izin vermeden ikinci bir yumruğu suratına geçirerek onu yere serdim.

Gebersin.

Caner dizlerinin üzerine düşerek yere kapaklandığında küçük adımlarla üzerine yürüdüm. Ayağa kalkmak için ellerini ve dizlerinin üzerinde durduğu an karnına tekme atarak onu yüzüstü yere yapıştırdım. "Ben senin kardeşinim ama sen bundan ne anlarsın!" Bir ayağımı sertçe sırtına bastırıp üzerine eğildim. Ensesindeki saçlarına asılarak başını kaldırdığımda attığım yumruktan dolayı burnundan kanlar akıyordu.

Gözlerindeyse dehşete kapılmış bir ifade vardı. Yıllarca benden böyle bir karşılık görmemişti, şoke olduğu için beyni olanları algılayamıyordu. Boynunu kırmak istercesine başını biraz daha geriye çekip acı ve şaşkınlıktan fıldır fıldır dönen gözlerine baktım. "Şimdi sana tek bir soru soracağım. Eğer yanlış cevap verirsen yemin ederim ki burayı kanınla yıkarım!" Kimse babamı çirkin bir tuzağa alet edemezdi.

Tüm gücümle başını arkaya çektiğimde boynu o kadar gerilmişti ki nefes almakta güçlük çekiyordu. "Leyla'yı siz mi kaçırıp alıkoydunuz?"

Gerilen boynu yüzünden Caner boğuk sesler çıkarmaya başlamıştı. Saçlarına biraz daha asılarak suratını yerdeki ahşap zemine çarptım. "Sana konuş dedim! Leyla'yı kaçırıp alıkoyan siz miydiniz?" Burnundan fışkıran kanlar zemini kirletiyordu ama ona zerre kadar acımadım.

Sinirli bakışlarımı abimin kanlı yüzüne diktim. Burnunda küçük bir hasar bıraktığım için kanaması hiç durmuyordu. Burun deliklerinden akan kan ağzına doluşurken acılar içinde durmaksızın inliyordu. Ağzındaki kanları

yutmak zorunda kalarak, "B-ben... Neyden bahsettiğini anlamıyorum," dediğinde belki de ilk kez onun bakışlarında yoğun bir korku gördüm.

Kırk yıl düşünse bu kadar kontrolden çıkacağımı hayal edemeyeceği için benden korkmaya başlamıştı. "Demek neyden bahsettiğimi anlamıyorsun, öyle mi?" Başımı sallayarak en sevimli gülümsememi sundum. "Peki." Suratını bir kez daha yere çarptığımda burnundan gelen sesleri duydum.

Abim âdeta böğürürcesine bağırarak, "Senin gelmişini geçmişini sikeceğim!" diye kendini yırtıp benden kurtulmaya çalıştı ama onu bu kadar kolay bırakmayı düşünmüyordum.

Tüm ağırlığımı ayağıma vererek sırtına daha sert baskı uygulayıp yerden kalkmasına izin vermedim. "Demek konuşmamakta kararlısın!" Yüzünü sertçe yere doğru savurup belindeki silahı çekip aldım. Silahın emniyetini açtığım gibi namluyu kafasına bastırdım. "Şehadet getir, Caner Tozlu!" diye bağırdığımda tetiğe basarım diye o kadar korkmuştu ki pantolonunun bacak arası ıslandı.

Ben sesimi çıkarmadıkça tenha köşelerde beni sıkıştırırken erkekliğine diyecek yoktu ama kafasına silah dayayınca korkudan altına kaçırmıştı. Bu konuda bir şey söyleyerek onu rencide etmedim. Daha fazlasını hak ediyordu ama birinin onurunu kırmak bana yakışmazdı. Her ne kadar onda onurun kırıntısı dahi olmasa da...

"K-Kerim amcam yaptı!" Caner yerde boğuk sesler çıkarırken acılar içinde söyledikleriyle sırtındaki ayağımı çektim.

Birkaç adım geriye çekildim ama ona silah doğrultmayı bırakmadım. Yan dönerek yerde otururken bacaklarını birbirine bastırarak pantolonunun arasındaki ıslaklığı gizlemeye çalıştı. Ağzı ve burnu kan içindeydi, aldığı nefesler bile hırıltılıydı. Güçlükle bana baktığında her zamanki o sahte cesaretinden eser kalmamıştı.

Korkudan bakışlarını bir noktada sabit tutamazken gözleri sık sık elimdeki silaha kayıyordu. "Amcam babamın her şeyi sana bırakacağını söyledi." Hatırladıklarıyla kaşları çatılır gibi oldu. "Yalan da değildi, o seni hep benden daha çok sevdi!" Bana arkamdaki tabloyu gösterip hınç ve kinle bağırdı. "Kasasının şifresini bile senin adını yapmış!"

"Neden diye hiç düşündün mü?" diye sorduğumda tüm öfkem Caner'in üzerindeydi. "Sürekli kendine acımandan ve bunun acısını bizden çıkarmandan bıktım! Kuma çocuğuysan ne olmuş, bu böyle rezil birine dönüşmen için yeterli bir sebep mi?"

Bizi getirdiği son durum yüzünden sinirden gözlerim doldu. "Sen hayatta hiçbir vasfı olmayan birisin abi." Hâlâ ona abi dememle yutkunsa da

tek kelime edemedi. "Annen fahişe değil, katil değil ve kötü olan hiçbir şey değil!"

Başımı iki yana salladığımda gözlerimden süzülen bir damla yaşa engel olamadım. "O bir kurban ve sen bunu bile anlamadın. Ondan nefret etmeni hiç hak etmiyor ama sen bayramlarda bile onu görmeye gitmiyorsun."

O kadın bunların hiçbirini hak etmiyordu. "Biliyor musun, ne zaman Diyarbakır'a gitsem annen beni havaalanında karşılıyor." Bunu zaten biliyordu ama bildiği bir şeyi gerekirse kafasına vura vura ona hatırlatacaktım. "Belki oğlu da gelmiştir diye her defasında arkamdaki yolculara bakıyor. Uzun uzun onlara bakıp seni görmeyi arzuluyor ama oğlunu göremeyince ne kadar üzüldüğünü benden gizlemeye çalışıyor!"

Ona kendi annemden bahsederek, "Her gün bizim anne kız ilişkimize tanık oluyorsun!" dedim sert bir sesle. "Ben kendi annemin gözünden yaş akıtmaya kıyamazken sen yıllarca annene nasıl kıyarsın? Annem değil kuma, bir fahişe olsaydı bile kimsenin onu üzmesine izin vermezdim!"

Sinirlerime hâkim olmaya çalışarak ona doğru bir adım attım. "Böyle birine dönüşmenin sebebi ne Elmas anne ne de babam." Yıllardır onun yaptığı gibi bu sefer de ben onun tepesine dikilip bir böceğe bakar gibi baktım.

Tiksinerek yüzümü buruşturduğumda ona yukarıdan bakıyordum. "Öyle bir anneden böyle bir çocuğun doğması..." Bir kez daha yüzümü buruşturarak başımı iki yana salladım. "Rabb'im o güzel kadını da senin gibi bir mahlukatla sınıyor işte!"

"Yeter lan, kes sesini!" Hakkındaki eleştirileri kaldıramadığı için kendini toparlayıp bir hışımla ayağa kalktı. İri cüssesi ve omuz genişliğiyle beni korkutmaya çalışarak sertçe arkaya doğru itti. Bu sefer bana vurmaya cesaret edemediği için beni göğsümden iterek yüzüme karşı bağırdı. "Sen benim neler yaşadığımı nereden bileceksin ki! Karşıma geçip bana ahkâm kesme!"

"Ne yaşadın, söyle hadi!" Ben de ona bağırarak öne atılıp aynı sertlikle onu ittim. "*Kuma çocuğuyum, babam beni sevmiyor*, gibi zırvalıklarla kendine acıyıp kumar masalarında nefret ettiğin adamın parasını harcarken ne yaşamış olabilirsin!" Ona içinde bulunduğumuz evi gösterirken suratını paramparça etmemek için kendimi zor tutuyordum. "Sende birazcık onur ve gurur olsaydı nefret ettiğin o adamın evinde bile yaşamazdın!"

Dişlerini sıkarak savunmaya geçmeye hazırlanıyordu ki konuşmasına izin vermedim. "Yıllardır bir elin yağda bir elin balda, kim dışlamış seni? Her hata yaptığında babam seni pohpohlamak yerine kulağını çekti diye seni dışlamış mı oldu?" İstediği tam olarak neydi? *Kuma çocuğudur, aman incinmesin* diyerek her yanlışında onu göklere çıkarmamızı mı istiyordu?

İşaret parmağımla ona kendimi gösterdim. "Babamın beni hiç cezalandırmaması evlat kayırdığından değil, sana kıyasla daha masum hatalar yapmamdan dolayı! Sabah akşam içip kulüplerde günümü gün etseydim emin ol bana karşı da sert ve tahammülsüz olurdu!" Hep hatayı başkalarından aramasından gına gelmişti.

Yaptıklarına akıl sır erdiremediğim için hayrete düşmüş bir şekilde ona bakıyordum. "Bir Doğan abi kadar bile olamadın. Onun ailesi de istediği gibi değil, hatta rezil insanlar. Doğan abi başına gelen her olayda ailesini suçlamak yerine kendi hayatına bir yön verdi. Asalaklar gibi birilerinin sırtından geçinmek yerine önce avukat oldu, sonra da evlenip İzmir'e taşındı. Bu süre zarfında senin yaptığın gibi ne ailesinden para istedi ne de babamdan!" Sinirlerimi harap ettiği için kendimi tutamayıp güldüm. "Gördüğün gibi, o da aileden yana dertli ama sana göre daha gururlu ve onurlu!"

İnsanların onu başkalarıyla kıyaslamasından nefret ettiği için Caner çenesini sıkarak öldürücü gözlerle bana bakıyordu. Artık eskisi gibi karşısında titreyen bir kadın olmadığı için sert bakışları beni korkutmuyordu. "Şimdi bana şu işin aslını anlat yoksa..." Yanımda duran kolumu kaldırıp bir kez daha namluyu ona doğrulttum. "Gözünün yaşına bakmam!"

Leyla'nın tüm gerçeği itiraf ettiğini fark ettiği için bu işten yakasını kurtaramayacağını anlamıştı. Alt kattaki gürültülerin sesi ta buraya geldiğinden Caner'in yüzü bembeyaz kesilmişti. Gurur her an yukarı çıkabilirdi. Caner aceleyle bana döndüğünde korkudan âdeta kıvranıyordu.

"Beni kocan olacak o hastadan koru, bunu bir tek sen yapabilirsin."

"Sana konuş dedim!"

Kanlı yüzünü sertçe ovuşturarak, "Her şey amcamın planıydı!" diye itiraf etti. Omuzları yılgınca düştüğünde gözlerinde çok az pişmanlık gördüm. "Babamı ortadan kaldırırsak her şeyin benim olacağını söyledi." Sanki dünkü çocukmuş gibi tüm suçu amcama yıkıp, "Beni kandırdı!" dedi. "Aklıma girip bana istemediğim şeyler yaptırdı."

Deliye dönmüştüm ama Caner her şeyi itiraf edene kadar sinirlerime hâkim olmaya çalışıyordum. "Kendi öz babandan kurtulman için birinin seni kandırdığını mı söylüyorsun?" Parmaklarım içe doğru büküldü, onu kan revan içinde bırakmamak için kendimi zor tutuyordum. "Babamın ölmesini istedin, öyle mi?" Bir yanım hâlâ bunu inkâr ediyor, buna inanmak istemiyordu ama gerçek buydu. Abim gerçek anlamda babamın hayatına kastetmişti.

Dışarıdan gelen araba sesleriyle kimin geldiğini merak edip başımı cama doğru çevirdim. Caner dikkatimin dağılmasını fırsat bilerek kapıya koştu. Benden yediği dayaklara rağmen ondan beklemediğim bir hızda açık

kapıdan dışarı çıkmıştı. "Korkak." Homurdanarak peşine takıldım. Kaçmasına izin vermeyecektim.

Tüm aile aşağıya toplanmış, Leyla'nın burada ne işi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kendi aralarında tartışmaya o kadar konsantre olmuşlardı ki henüz bizi fark etmemişlerdi. Caner koşarak merdiveni inerken çıkardığı seslerden herkes bu tarafa döndü. Artık hepsi sessizleşerek bize bakıyordu. Onun kanlı yüzünü gören herkes şoke olmuştu.

Gurur, Leyla, annem, kuzenlerim, amcam, Nesibe yenge ve abimin karısı Yonca yenge bile aşağıdaydı. Seçil ise Aksa'nın biraz uzağında duruyordu. Hangi ara buraya geldiğini bilmediğim Ali de annemin hemen yanındaydı. Hepsi önce yüzü kan içinde kalan abime baktı, daha sonra da aynı anda başlarını kaldırıp bana... Elimde bir silahla merdivenin en üstünde dururken psikopatlara özgü bir hissizliğe sahiptim.

Her birinin suratındaki şok etkisini sakin gözlerle izliyordum. Gurur'un gözleri irice açılırken alnında şaşkınlığın yansıdığı bir çizgi belirmişti. Dudakları bir balığın ağzını aratmayacak şekildeydi, doğru görüp görmediğinden emin olmak için bakışları Caner ile ikimizin arasında gidip geliyordu. O nahif ve nazlı karısının birini bu hâle getireceğine zerre kadar ihtimal vermiyordu. Özellikle bu kişi abisiyse... Bu bile nasıl insanlıktan çıktığımın en büyük kanıtıydı.

Herkes şok ve dehşet ifadesiyle dolup taşarken kimseden çıt çıkmıyordu. Henüz gördüklerini sindirmiş değillerdi. İçlerinden bir tek annemin olaylara uyum sağlaması çok hızlıydı. Bembeyaz bir suratla birkaç kez Caner ve bana baktıktan sonra bir anda gülümsedi. Başını yukarı kaldırdığında mutluluktan ışıldayan gözlerinden âdeta yıldızlar çıkıyordu.

Annem başını iyice tavana doğru kaldırdı ve Allah'la konuşur gibi, "Eğer bu bir rüyaysa lütfen beni uyandırma," dedi neşeyle. "Arada benim de güzel rüyalar görmeye hakkım olmalı." Bu kadın insanı delirtirdi.

Caner hiçbirine tek kelime etmeden koşarak aralarından geçip dışarı çıktı. Kaçmasını istemediğim için hızlıca basamakları inip peşine takıldım. Caner'in arkasından avluya çıktığımda diğerleri de büyük bir şokla beni takip ediyordu. Abim arabasına doğru koşunca havaya ateş edip, "Tek bir adım atarsan beni kardeş katili yaparsın!" diye bağırdım. Bana sırtı dönükken adımları yere mıhlanmıştı, şakam olmadığını iyi biliyordu.

Duyduğum o araba seslerinin babama ait olduğunu fark ettim. Kılıç'ı arayıp ondan bu hainleri evde tutmasını isteyince bir terslik olduğunu anlayıp babamı aramış olmalıydı. Babamın bu saatte eve gelmesinin tek nedeni Kılıç'tan gelen telefon olabilirdi. Önce babam, sonra da tüm adamları arabalardan indiğinde Caner bana döndü. Babamla yüzleşmeye hazır olmadığı için yalvaran gözlerle bana bakıyordu.

"Kulun köpeğin olayım gitmeme izin ver." Babam gerçeği anlamadan buradan kaçmak istiyordu.

"Sen zaten birilerinin köpeğisin ama tasmanı tutan ben değilim." Ona doğru yürüyüp yumruğumu suratına geçirerek onu ayaklarımın önüne düşürdüm. "Şimdi bana her şeyi anlat!"

Caner'e attığım yumrukla avludaki herkesten bir uğultu çıkmıştı. Az önce havada patlayan mermi bir zaman çizgisi gibi kısalmıştı. Herkesin kulaklarında tiz bir yankı bırakırken hepsi kocaman gözlerle beni izliyordu. Önce havaya ateş etmem, hemen ardından abime bir yumruk atmamla herkes hayrete düşmüştü. O ana dek Gurur'un aklındaki Farah profili bu denli sarsılmamıştı.

Bir karıncayı bile incitemeyen karısının o nahif portresi bir anda gözlerinin önünde yıkılmıştı. Sanki bir patlamayla Gurur'un gökyüzündeki o tek yıldızı kayarak evrenden silinmişti. Sevkiyat gecesinde tanık oldukları bile dört yıl boyunca onda ilmek ilmek işlediğim Farah'ın gerçek yüzünü ona gösterememişti.

Ancak şaşırtıcı olansa yere düşen o yıldızı eskisinden daha güçlü bir şekilde yeniden gökyüzüne kavuşturmasıydı. Gurur'a bakınca bile bunu görebiliyordum. Hayır, gözlerinde hayal kırıklığının emaresi bile yoktu. Aksine, yaşadığı şaşkınlık yerini karanlık bir hazza bırakmıştı. Yeşil gözleri elimdeki silahtan, narin bedenimin dik duruşuna ve bedenimdeki kıvrımlarda gezinmeye başlayınca afallama sırası bendeydi. Bu da neydi şimdi?

Bu kadar kontrolden çıkmam onu tahrik mi ediyordu? Vücudundaki kaslar gerilirken gittikçe koyulaşan gözleri ince boynumun kıvrımında gezindi. Öpmek istediği boynuma baktıkça gözlerinin yeşili biraz daha derinleşiyordu. Tüm duyuları bedenime kilitlenmişti sanki, bu durumda bile bir şekilde beni utandırmayı başarıyordu. Bakışları yavaşça kayarak elbisemin açık yakasından göğüslerimin çatalına indiğinde sertçe yutkundu.

Gurur içinde bulunduğumuz kargaşayı ve etrafındaki insanları unutarak boğuk bir sesle, "Farah," diye mırıldanırken gözleri arsızca vücudumda geziniyordu. "Daha önce hiç bu kadar kışkırtıcı olmamıştın." Parmaklarını bedenimde gezdirmeye can atıyormuş gibi ellerini sıktığında tüm bedeni kaskatı kesilmişti. "Siktir, nefesini kesene kadar seni öpmek istiyorum!" Yok artık.

"Abi, kız sana dümdüz küfretse bile azıyorsun," diyen Ali şoklar içindeydi. "Sendeki nasıl bir fantezi?"

Şükürler olsun ki annemle diğerleri Caner ve yaptıklarıma konsantre olduğu için onların saçma konuşmalarını duymamıştı. Ancak Ali haklıydı, Gurur'un pantolonunun önündeki şişkinlik yaptıklarımdan etkilenmekten çok daha fazlasını yaşadığını gösteriyordu. Neyse ki bu hengâmede

kimsenin dikkatini çekmiyordu. Gurur'un gerçekten sıra dışı zevkleri vardı. Ne zaman kontrolden çıksam tuhaf bir şekilde bu onu çok tahrik ediyordu.

"Farah!" Babamın gür sesi avluyu inletirken hızlı adımlarla bize doğru yürüdü. Çocuklarının iyi geçinemediğini hep biliyordu ama işin buralara gelmesini hiç beklemiyordu.

Güçlükle ayağa kalkan abimin kanlı suratını gördükçe babam kaşlarını çatıp hesap soran gözlerini bana dikti. "Ne bu densizlik, Farah Tozlu!" diyerek tam adımı söylerken kızgın sesi gök gürültüsüyle yarışırdı. "Ben daha ölmeden nasıl hanemdeki birine el kaldırırsın!"

Nesibe yenge ve Seçil sonunda açığımı yakalamış gibi hemen abimin yanına koştu. Onunla ilgileniyormuş gibi yapıp bana sözlü saldırıda bulunan insanlardan biri de Caner'in karısıydı. Yonca yenge çıkardığı mendille abimin kanayan burnunu silmeye çalışırken hiddetli bakışları bana kenetlenmişti. "Büyüğüne nasıl el kaldırırsın, hangi ara bu kadar değiştin sen!"

"Haklısın yenge," diyerek alaycı bir üslup takındım. "Bir tek o bana vurup ezebilir, ona karşılık vermemek için hep o sünepe Farah olmalıyım, değil mi?"

"Şu laflara bak, bir de üste çıkıyor!" Bundan korktuğumu çok iyi bilmesine rağmen Nesibe yenge bana sesini yükselterek hesap sordu. Birazcık bile diş göstermem onu kızdırdığı için iri bedeninde yoğun bir öfke vardı. "Bu cesareti kocan olacak o deliden mi alıyorsun? Eğer öyleyse onu da alıp git buradan!"

"Siktir git şuradan!" diye ona bağırırken sinirden elimdeki silahı sıkıyordum. "Kimin evinden kimi kovuyorsun, asalak parazit!" Yengemle konuşma şeklim babamı dumura uğratsa da annemin kısık gülüşünü, Gurur'unsa yüksek sesle çıkan kahkahasını duydum.

"Ali hepsini kameraya çek oğlum, daha sonra izler izler keyiflenirim."

"Amca, görüyorsun değil mi kızının marifetlerini?" Seçil bana karşı saldırgan bir tutum sergileyerek hemen babamı kışkırtmaya başladı. "Senin yanında melek pozları kesiyor ama arkandan hep böyle." Babamın merhametine oynayarak acıklı bir ifadeyle dudaklarını büzdü. "Her fırsatta bizi hor görüp aşağılıyor."

"Babama değil, sıkıysa bunları bana söylesene!" Hızlı adımlarla üzerine yürüyüp ensesindeki saçlarına yapıştım. Seçil'in kızıl saçlarını yumruğuma dolayıp başını eğdiğim gibi dizimi suratına geçirdim. "Ekmek yediği eli ısıran it, bugün seni de boş bırakmayacağım!"

Dizimi yüzüne gömdüğüm için Seçil'in burnunu kanatmıştım. Biri kolumu sertçe tutup beni geriye çekti. Seçil yere düşerken babam beni ondan

uzaklaştırarak sert bir hareketle arkaya çekti. Kolumu sıkarken sinirden yüzündeki her kas seğiriyordu. "Sana ne oldu böyle? Kendine gel artık!"

Amcamın kimseye çaktırmadan arabasına doğru yürüdüğünü görünce iyice kontrolden çıktım. Olaya uyandığı için hep yaptığı gibi yine tüyüyordu. "Orada dur bakalım, amca!" Kolumu babamdan kurtarıp geri çekildiğim gibi ateş ederek amcamı vurdum. Bugün bu ailenin içinden geçecektim.

Buradaki birkaç kadından çıkan çığlıklar avluyu doldurmuş, amcam da durmak zorunda kalmıştı. Asla ıskalamadığım için istediğim gibi kurşun kolunu sıyıracak bir şekilde ilerlemişti. Ölmesi veya ciddi bir yara alması işime gelmezdi. Bu son yaptığımla babam âdeta kükreyerek, "Farah!" diye bağırıp bana vurmak için elini kaldırdı. Oğluna yaptıklarım ve kardeşini gözlerinin önünde vurmam onu delirtmişti.

Ancak kaldırdığı eli yüzümle buluşmadı, eli havada kalmıştı. Şu zamana kadar babam bana bir kez bile vurmamıştı. Böyle bir durumda bile son anda kendine hâkim olup beni öfkesinden sakındı. Gözlerinin kahvesi yoğun bir öfkeyle harmanlanırken çenesinde bir kas seğiriyordu. "Tüm bu yaptıkların için iyi bir mazeretin olsa iyi olur!"

"Daha mazeret mi arıyorsun?" Amcam bu işten paçayı kurtaramayacağını anlayınca kanayan kolunu tutarak buraya yürüdü. "O kadar şımarttın ki bu velet artık büyüğünü küçüğünü bilmiyor." Babamın karşısına dikilerek kaşlarını çattı. "Oğlunun suratını dağıttı, kardeşini vurdu, Nesibe'yi aşağılayıp Seçil'e saldırdı ve sen hâlâ açıklama mı bekliyorsun? Bu kızı kayırmayı bırak artık abi!"

"Geri bas amca!" Sesimi yükselterek silahın namlusunu ona doğrulttum. "Sen kimsin de karşıma geçip babama bağırıyorsun?" Aramızdaki mesafeyi kapatıp silahın arkasıyla kafasına sertçe vurarak onu yere düşürdüm. "Bugün ağa da benim, bu evin reisi de!" diye gırtlağımı patlatırcasına bağırıp herkesin bunu anlamasını istedim. Yere düşen amcamın gözlerinin içine bakıp ona kendimi gösterdim. "Yargı da benim, hüküm de ve ölüm de! Bir karar çıkacaksa bu kararı babam değil, ben vereceğim!"

Bu söylediklerim babamın otoritesine büyük bir darbe olduğu için avluda nefesler tutulmuştu. Annem korku dolu gözlerini bana dikip, *ne yaptın sen?* dercesine bakıyordu. Sözlerimin bir bölge liderini insanlıktan çıkaracağını iyi biliyordu. Gurur bile gerilmişti ama korkudan değil, bu işin sonunda üzülecek olmamdan. Yerinde dikleşerek sanki babam bana zarar verebilirmiş gibi tetikte duruyordu.

Babamın en küçük saldırısında Gurur'un beni korumak için devreye gireceğini görebiliyordum. Tüm gözler babama döndüğünde şaşırtıcı bir şekilde babam tepkisizdi. Öfkesinden bir şey kaybetmemişti ama sanki bir

aydınlanma yaşıyordu. Bir şey yapmadan önce mantığının sesine kulak verince bir gerçeği fark etmişti, ben böyle asilikler yapacak biri değildim.

Kızı bugün kontrolden çıktıysa demek ki bunun altında çok haklı bir gerekçesi vardı. Beni çok iyi tanıdığından kolay kolay böyle taşkınlıklar yapmadığımı iyi biliyordu. Babam sakinleşmek için birkaç kez derin derin nefesler aldı. Tüm ailesi ve adamlarının önünde otoritesini sarsıp bu ailenin reisi olduğumu söylemiştim.

Normalde bunu bir isyan olarak görüp bana haddimi bildirmesi gerekiyordu. Herkes bunu yapmasını bekliyordu ancak babam zor olsa da sağduyusunu korudu. Art niyetli insanların tüm beklentilerini boşa çıkarıp yönünü bana çevirdi. Evet, bir şey yaptı ama benim bile beklemediğim bir şey...

Babamın yüzü sert bir ifadeye bürünürken gövdesi hafifçe öne atılmıştı. Dudakları düz bir çizgide buluşunca parmak eklemleri bembeyaz kesildi. Babam tüm ailesi ve adamlarının önünde benim karşımda ceketinin önünü ilikleyince hepimiz şoke olduk. Bunun anlamını herkes iyi bildiğinden bahçedeki hava bir anda ağırlaşmıştı.

Bir lider yalnızca kendinden daha üstün gördüğü birinin karşısında ceketinin önünü iliklerdi.

Tüm bu olanlara rağmen babam buradaki herkesi şaşkınlığa sürükleyerek üstünlüğü bana vermişti. "Mademki bu evin reisi sensin, Farah Hanım..." Oldukça resmî bir sesle konuşup son derece ciddi bir şekilde gözlerimin içine baktı. "O zaman önce sebebini açıkla, sonra da hükmünü ver." Nefesimin kesildiği tek an buydu.

Tüm gözler üzerime kenetlendiği için bocalayıp babamın karşısında mahcup olamazdım. Bu yüzden hızlı düşünüp yapmam gerekeni yapmalıydım. Ekibime dönüp onlara Caner, amcam ve Seçil'i gösterdiğimde orada dikilmeyi bıraktılar. Kılıç yürüyüp Caner'i yaka paça yakalayarak karşıma getirdi. Aynı şekilde Nihat da amcamı, Zaza ise Seçil'i sürükleyerek getirmişti.

Aksa tarafsızlığını koruyarak yerinden hiç kıpırdamadı ama gözlerindeki keder ve üzüntüyü görebiliyordum. Ne olursa olsun bu insanlar onun ailesiydi ve tüm bunlar hiç hoşuna gitmiyordu. İskender ise her zamanki İskender'di. Bu olanlar bile can sıkıntısını gidermemiş gibi bir köşede esneyip duruyordu.

İçimizdeki üç haini karşıma getirdiklerinde, "Diz çöktürün!" dedim. O dizlerin yere değdiğini görmek istiyordum.

Kılıç sert bir hareketle abimin bacaklarının arkasına vurarak onu dizlerinin üzerine düşürdü. Nihat ise amcamın yaralı kolunu sıkarak onu diz

çökmeye zorlamıştı. Zaza az önce benim yaptığım gibi Seçil'in kızıl saçlarına yapışarak onu dizlerinin üzerinde durmaya zorladı. Düşmanca bakışlarımın ilk hedefinde abim vardı. "Her şeyi anlat." Benim öğrendiklerimi babam da duysun istiyordum.

Sesim buz gibi çıkarken bir kez daha ona vurmamak için kendimi zor tutuyordum. "Babamı Gurur'a öldürtmek için Leyla'yı bizim depomuza nasıl kaçırdığınızı, sana çalışan adamı vurarak delilleri ortadan kaldırdığını ve beni evden çıkarıp Gurur'a nasıl sattığını anlat!" Duyduklarından sonra herkesten bir hayret nidası çıkarken annem kaşlarını çatarak öne atıldı.

Gurur onu durdurdu ama kendisi de hiç sakin değildi. Beyninden vurulmuşa dönmüş bir şekilde yerdeki üçlüye bakıyordu. Leyla'yı kaçırıp hepimize azap gibi dört yıl yaşatan insanların kim olduğunu nihayet anlamıştı. Sadece o değil, artık babam da tüm gerçekleri biliyordu. İkisinin öfkesi birbiriyle çarpıştığında taş avlunun sessizliği âdeta nefesleri kesiyordu.

Gurur bir adım öne çıkarak yavaşça ilerledi. Vücudunu istila eden öfkenin yoğunluğuyla kaslarını saran beyaz gömleği gerilmişti. Yeşil gözleri keskin bir bıçak gibi karşımdaki üç bedene kenetlenmişti. Yana döne aradığı tüm eksik parçalara kavuşmuş gibi bakışları kısıldı. Abim, amcam ve Seçil... Babam ve Gurur'un karşısında tir tir titriyordu.

Gurur'un öfkesi gözlerinde toplanıp bir kıvılcıma dönüştüğünde tüm gücüyle yumruğunu sıktı. Gözlerindeki o kıvılcım sanki her yeri ateşe verip tüm dünyayı yakıyordu. Boynunda belirginleşip nabız gibi seğiren birkaç damar, bastırılmış bir volkanın kabuğu gibiydi. Yakışıklı yüzündeki değişimi soluksuz izlerken çenesindeki tendonlar belirginleşmişti.

Sinirle birbirine bastırdığı dudakları düz bir çizgide buluştuğunda yüzü gölgelendi. Bir çılgınlık yapmasından çok korkuyordum. Gurur hayvansı bir içgüdüyle onları paramparça etmeyi her şeyden çok istiyordu, etmeye kararlıydı da. Ancak tıpkı babam gibi o da yumruklarını sıkarak pası bana attı ve tüm gerçekleri ortaya çıkarmamı bekledi.

Sadece babam değil, Gurur da onları konuşturma işini bana bırakmıştı. Bunu yapmasının nedeni gerçekleri ondan saklamak yerine aradığı suçluları açığa çıkarmamdı. Böyle mühim bir şeyi ondan saklamamam az da olsa onu kontrollü olmaya zorluyor olmalıydı.

Gurur konu ailem olunca ne kadar hassas olduğumu ve bunu yapmanın benim için hiç kolay olmadığını biliyordu. Derin bir nefes alarak önüme dönüp bu sefer amcama baktım. "Babamın yerini bana bırakmasını hiçbir zaman hazmedemedin ama bunun tek nedeni kız olmam olamaz, değil mi?"

Küçücük bir kurşun sıyrığından dolayı acıyla kasılan yüzüne baktım. "Babamın yerine geçmemi istemiyordun çünkü beni kontrol etmek daha zordu." Sessiz ve kendi hâlinde takılan biri olmam, babamın kızı olduğum

gerçeğini değiştirmiyordu. Caner'in aksine ben babama daha çok benziyordum. Abimi kontrol etmek daha kolay olacağından amcam, babamla ikimizi ortadan kaldırmayı istemişti.

Amcam tırnaklarını dizlerine geçirirken başını kaldırıp yoğun bir nefretle bana baktı. Pörtlek gözleri yuvalarından fırlayacak kadar büyürken ona iftira atıyormuşum gibi davranıyordu. "Tüm bu yalanlarla neyi amaçlıyorsun? Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Sizin için yolun sonu amca, bırak bu yalanları." Baygınca ona göz devirip sinirlerini bozmayı sürdürdüm. "Leyla'yı bizim depomuza kaçırıp onu öldürerek suçu babamın üzerine yıkacaktınız. Böylece Gurur intikam hırsıyla babamı öldürdüğünde siz de evin hâkimiyetini ele geçirecektiniz." Keyifsiz bir şekilde gülerek kendimi gösterdim. "Benden kurtulmak da hep fazla kolaydı, değil mi?"

Amcam dişlerini sıkıp gırtlağından âdeta hırıldar gibi bir ses çıkardığında başımı omzuma doğru eğdim. "Ama benim anlamadığım bir şey var." Yavaşça Caner'e döndüm. "Madem Leyla yaşıyordu, onu Gurur'a vermek yerine neden beni Gurur'un adamlarının önüne attın?" Annem tiz bir ses çıkarıp eliyle dudaklarını kapatırken neredeyse ağlayacaktı.

Babamsa yarı şaşkın ve yarı acıyla abime bakıp bunu nasıl yapabildiğini anlamaya çalışıyordu. Kardeşin kardeşe yaptığı bu korkunç şeye hiç ihtimal vermediği için duyduklarına inanamıyordu. Artık sadece öfkeli değil, bir o kadar da afallamış bir hâldeydi.

Babamın göz bebekleri titredi, duydukları onun için hiç kolay değildi. "Nasıl..." Sesi fısıltıyla çıkarken gözlerini Caner'den ayırmıyordu. "Bunu öz kardeşine nasıl yaptın?"

Tüm bu olanların tek suçlusu babammış gibi abim hiddetlenerek ayağa kalkmaya çalıştı. Kılıç onu yere yapıştırıp buna izin vermeyince çatık kaşlar altında dik dik babama bakmaya başladı. "Bir de nasıl diye soruyor musun? Her konuda o sürtüğün kızını benden üstün görmeseydin işler bu raddeye gelmezdi!" diye bağırdığında babam ona yaklaşıp suratını dağıtmak ister gibi sert bir yumruk attı.

Abimin onun canına kastetmesiyle zerre kadar ilgilenmiyordu. Babamı bu kadar çıldırtan tek şey Caner'in beni gözden çıkarmasıydı. Babam onun üzerine eğilerek parmaklarını bir kartal pençesi gibi Caner'in çenesine geçirip onu kendine bakmaya zorladı. Dudaklarını araladığındaysa sert sesi hoyrat bir rüzgâr gibi kulaklarımızda dolaştı.

"Karım ve kızım hakkında düzgün konuşmazsan ağzına fazla gelen bu dilini kesip sana yedirtirim!" Heybetli gövdesini bükerek iyice Caner'in üzerine eğildi, onun çenesini sıktığı için Caner'in dudakları öne doğru büzülmüştü.

Babam delici bir öfkeyle gözlerini onun gözlerine kenetledi. "Ciğeri beş para etmez bir piçin nesini üstün tutacağım! On yaşında neysen otuz beşinde de osun, aynı hasetlik ve aynı kıskançlık!"

Caner'i yere savurup karnına sert bir tekme atarak onu ayaklarının altında kıvrandırdı. "Artık dünkü çocuk değilsin, yanlışlarını başkalarına mal etmeyi bırak! Bu eve ilk geldiğin günden beri Farah'a nasıl davrandıysam sana da öyle davrandım. Kendini dışlanmış hissetme diye her hatana göz yumup tek oğlumu kazanmak için seni el üstünde tuttum!" diyerek ona geçmişi hatırlattı. Caner'in gözden kaçırdığı gerçekleri ona hatırlatırken babamın tüm vücudu titriyordu. Fenalaşacak diye ödüm kopuyordu.

Caner'in yakasını eline dolayarak onu sertçe yerden kaldırdı ve ikinci bir yumrukla tekrar yere düşürdü. "Zamanında elim sana kalksaydı belki bugün böyle birine dönüşmezdin!" Abim düştüğü yerde kan kusmaya başlayınca bunu görmek bile babamın içini sızlatmıştı ama bu sefer ona merhamet etmedi. Tüm bu öfkesinin içinde hazin bir kırgınlık vardı.

"Beni dışladın diyemezsin, konu sen olunca hep alttan aldım." Yüzünü sertçe ovuştururken aklını kaçırma raddesine gelmişti. "Her defasında *çocuktur, annesinden uzaktır* dedim ve kendimi durdurdum. Seni zorla annenden koparmadım, buraya gelmeyi sen istedin! Seni geri göndermeye kalkıştığımda bile ayaklarıma yapışıp bana yalvardığını ne çabuk unuttun!" Her nefesle babamın omuzları şiddetle hareket ederken eli kalbine uzanmıştı. Sanki kalbi ağrımaya başlamıştı.

"Ne annenin yanında durdun ne de benim çatım altında mutlu oldun. Sen daha benden ne istiyorsun, Caner? Beni toprağa gömmeden rahat etmeyecek misin? Yirmi yaşına kadar her taşkınlığına göz yumdum ama kumar masalarına dadandığında sana olan sabrım da tahammülüm de tükendi!" Babamın gür sesi içindeki patlamanın büyüklüğünü yansıtırken omuzları yılgın bir ifadeyle düşmüştü. "Bir zavallı gibi beni ve kız kardeşini suçlayacağına bir kez olsun kendi yaptıklarını düşün!"

Elinin tırnaklarını göğüs kafesine geçirince hemen yanına gidip koluna girdim. "Baba, lütfen sakinleş." Bildiğim kadarıyla kalp rahatsızlığı yoktu ama yüzünün sararması ve bedenindeki titreyişler beni korkutmaya başlamıştı. "Aksa, babama bir sandalye getir." Daha fazla ayakta durmasını istemiyordum.

Aksa koşarak içeri girdiğinde babam başını çevirip bana baktı. İhtiyar gözleri yılların kahrı ve ahıyla solgun bakarken gözleri dolmuştu. Nemli bakışları yüzümde gezinirken kederli ifadesi kendini suçlar gibiydi. "Bana neden söylemedin?" Acı dolu sesi fısıltıyla çıkarken kıyamayan gözlerle beni izliyordu. "Caner'in sana yaptıklarını neden sakladın?"

Gözlerimden bir damla yaş süzüldü, babamın düşmesini engellemek için kolunu daha sıkı tuttum. "Üzülmeni istemedim."

"Ya senin üzülmen ne olacak, Farah?" Tüm bu olanları hiç anlayamadığı için kendine kızarak önüne döndü.

Önce Caner'e, sonra da kardeşi ve yeğenine, yani Seçil'e yılgın gözlerle bakıyordu. Bir konuda kararını vermiş gibi kaşlarını çatmıştı. "Bu konuda hüküm senin, Farah. Ölsünler dersen ölecekler, başka bir ceza kesersen de çekecekler!" Babamın onların akıbetini bana bırakmasıyla üçü de korkuyla yutkunarak birbirlerine baktı.

"Amca, ben bir şey yapmadım!" Ölüm korkusuyla Seçil dehşete kapılarak dizlerinin üzerinde emekleyip babamın paçalarına yapıştı. "Babam ve Caner'in neler yaptığından haberim yoktu! Leyla'yı sonradan öğrendim, yemin ederim ki altı ay önce öğrendim," diyerek bir anda ağlamaya başladı. "Amca, gerçekten ben bir şey yapmadım." İki dakikada kendi babasını bile satmıştı.

Babam, paçalarına bir böcek yapışmış gibi tiksinerek onu arkaya savurup pantolonunun paçalarını silkeledi. "Neyi hak ediyorsanız bugün onu yaşayacaksınız!"

Seçil bu sefer de benden medet umdu. Ayağa kalkıp koluma yapışırken can korkusundan iki gözü iki çeşmeydi. Burnundan çenesine akan kan kurumaya başlamışken yalvararak beni sarstı. "Farah, n'olur amcama benim suçsuz olduğumu söyle." Kaşlarını büktüğünde dudaklarından bir hıçkırık koptu. "Gerçekten benim hiçbir suçum yok."

Ona inanmıyordum ve hissiz bakışlarımla bunu çok belli ediyordum. "Senin o kadar çok suçun var ki birinden aklansan diğeri seni dibe çeker, Seçil." Kolumdaki ellerini sertçe iterek ondan uzaklaştım. "Burada açık açık beni konuşturma şimdi."

Sadece onun anlayacağı bir imayla mavi lenslerin olduğu gözlerine baktım. "Yanlışın en büyüğünü hakkın olmayan bir adama göz koyarak yaptın." Son kısmı bir tek onun duyacağı bir kısıklıkta söylemiştim. "Sana verilen tüm şansları tükettin, şimdi benden medet umma." Ona karşı artık hiç tahammülüm kalmamıştı.

Amcam ayağa kalkıp babamın karşısına dikilerek göğüs kafesini kabarttı. Sonuna kadar kendi haklılığını savunduğu için bir de yüzsüzce sinirlenmişti. İri gözleri kinle yanıp tutuşurken babama bir şeylerin hesabını sorar gibi, "Elinde hiç kanıt olmadan bizi yargılayamazsın!" diye bağırdı. "Dünkü çocuğun lafıyla hakkımızda hüküm çıkaramazsın!"

"Kanıt yok mu?" Leyla devreye girerek kalabalığın içinde öne çıkarken bir tek amcama bakıyordu. "Yüzüne bir maske takarak beni ziyarete gelirken

keşke sesini de değiştirseydin. Sizin yüzünüzden çektiğim her şeyin hesabını vereceksiniz!"

Amcam onun üzerine yürüyerek yumruklarını sıktı. "Ne çekmişsin, onu da söylesene!"

"Kapat lan o siktiğim çeneni!" Gurur daha fazla dayanamayıp öne atıldığı gibi yumruğunu amcamın suratına geçirdi.

Amcamın zayıf bedeni yerle buluştuğunda Gurur onun kaburgalarına sert bir tekme atarak onu acılar içinde kıvrandırdı. Bir dizinin üzerine çöküp amcamın çenesine öyle sert bir yumruk attı ki onu acıdan bağırttı. "Amına koyduğum piçi, oynadığın oyunla kaç kişinin hayatını altüst ettiğini hiç bilmiyorsun!"

Her yumrukla Gurur'un bedeninden bir şeyler boşalırken sert çehresi fazla acımasızdı. Yumrukları hedefine kilitlenmiş gibi üst üste amcamın bedeniyle buluşuyordu. Gurur'un darbeleri şiddetli, hızlı ve acıtan cinstendi. Yoğun bir güç aktarımı gibi bedenindeki tüm öfke kollarından yumruklarının ucunda toplanıyordu.

Agresif beden dili çok ürkütücü görünüyordu. Ölçüsüz bir şekilde atılan yumrukları tüm kelimelerden daha fazlasını anlatıyordu. Gurur'un omuzlarının sert hareketi, zemine bastırdığı dizinin yeri ezmesi ve avuç içine bükülen parmaklarının yarattığı enkaz korkunçtu.

Her yumrukla burnundan kesik kesik nefesler aldıkça yüzü biraz daha sertleşiyordu. Gözlerinin o sıcak yeşili öyle bir soğudu ki artık buz gibiydi. O gözlere bakan herkesin içi ürperiyordu. Sanki bir cinnetin içindeydi ve kalan akıl kırıntılarını da kaybetmişti. Çıplak ellerle amcamı öldürmek istediğini görebiliyordum.

Aksa sandalyeyle dışarı çıktığında gördükleriyle kapının önünde donup kalmıştı. Ne kadar kötü biri olursa olsun yerdeki adam onun babasıydı. Babasının tüm bunları hak ettiğini bildiği için müdahale edemiyordu ama gördüklerine de duyarsız kalamıyordu. Dudakları titrerken gözlerinden birkaç damla yaş süzülmüştü. Keşke bugün burada olmasaydı, Aksa'nın tüm bunlara tanık olmasını istemezdim.

İskender onun bu hâline dayanamayıp Aksa'nın yanına gitti. Kuzenimi kollarının arasına çekti ve ensesini kavrayıp Aksa'nın yüzünü göğsüne bastırdı. Olanları görmezse daha az üzüleceğini düşünmüştü ama burada yaşananlar Aksa'nın hafızasından hiç silinmeyecekti. Yüzünü İskender'in göğsüne gömüp onun kollarının arasında sessizce ağlamaya başlamıştı.

Gurur çıldırmış gibi defalarca amcamı yumruklayıp yüzünü kanlar içinde bıraktı. Amcam artık gözlerini bile zor açık tutuyordu ve sık sık kan

kusuyordu. Gurur onun yakasını kavrayarak amcamın başını sertçe kaldırıp yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı.

Bunu yaparken dişlerini o kadar çok sıkıyordu ki çenesi kaskatıydı. "Orospu evladı, sadece Ümit'in değil, az kalsın kendi kızının da katili olacaktın!"

Gurur'un nefes alışları ağırlaşırken kaşlarını çatarak amcamın gözlerinin içine baktı. "Benden alınan bir kadına karşılık sizden bir kadının hayatını almak istedim. O gün adamlarımın bana getirdiği kız Seçil olsaydı o öfkeyle belki de onu öldürürdüm!" diye hiddetlendiğinde amcam sertçe yutkunmuştu. Oynadığı bu çirkin oyun kendi kızının ayağına da dolanabilirdi.

Gurur onu savurarak yere fırlattığında ayağa kalkıp yönünü Caner'e çevirdi. Parmaklarının arasından amcamın kanı akarken dişlerini gıcırdatarak delici gözlerle abime bakıyordu. Abim onun sert bakışlarını görünce başına gelecekleri çok iyi bildiği için yutkundu. Küçük bir çocuk gibi, "Baba!" diye feryat ederek babamın arkasına saklanmaya kalkıştı.

Ancak Gurur onun ensesini yakaladığı gibi Caner'i kendine doğru çevirdi ve kaburgalarına attığı yumrukla onu sersemletti. "Bugün baban bile seni benden kurtaramaz!"

Ne babam ne de ben... Caner'e yardım edecek hiçbir şey yapmadık. Normalde olsa Gurur'un onu hırpalamasına asla göz yummazdık ama canımıza kasteden birini savunacak değildik. Gurur'un ona attığı her yumruğu içimiz acıyarak izledik ama müdahale etmedik. Başlarına gelen her şeyi hak ediyorlardı. Nesibe yenge, Yonca yenge ve Seçil ağlayarak bu olanları izliyordu ama kendi hayatlarını daha çok sevdikleri için araya girmeye çekiniyorlardı.

Gurur bu kadar kontrolden çıkmışken onu durdurmaya çalışmak büyük bir hata olurdu. Başımı çevirdiğimde Leyla'yla göz göze geldim. Gurur'un amcama ve abime yaptıkları onun keyfini yerine getirmişti. Leyla'yı mutlu eden asıl şey Gurur'un onları öldürmeden bırakmayacağıydı. Bu Gurur için bir onur meselesi olduğundan bugün abim ve amcamın hayatına son vereceğini Leyla iyi biliyordu.

Bu olduğunda iki aile arasındaki tüm ipler kopacaktı, ne olursa olsun ailemizden birilerini öldüren birine sempati duyamazdık. Leyla'yı mutlu eden tek detay buydu. Şantajı bende işe yaramamıştı ama gerçeklerin ortaya çıkması da en çok onun işine yarayacaktı. Caner ve amcamın ölümüyle Gurur'la dönülmez bir yola gireceğimizi bilmek Leyla'ya büyük bir haz veriyordu.

Leyla'nın bilmediği şeyse henüz tüm kartlarımı oynamadığımdı. Gerçekten tüm bunları düşünmediğimi mi sanıyordu? Evinde bana şantaj yaparak beni manipüle etmeye çalışan bu kadına birazdan manipülenin nasıl bir şey olduğunu gösterecektim. Şu an için bir şey yapmıyordum çünkü

Gurur'un tüm öfkesini boşaltmasını bekliyordum. Bugün burada ben bitti demeden hiçbir şey bitmeyecekti.

Gurur'un sert yumruklarından sonra Caner artık hareket etmekte zorlanıyordu. Yediği darbelerle yüzü gözü şişmişti, her yeri kan içindeydi. Gurur'un onun birkaç kemiğini kırdığı çok belliydi. Babam bunu görmemek için eğdiği başını hiç kaldırmamıştı ama ne yazık ki abimin acı dolu sayıklamalarına kulaklarını tıkayamıyordu.

Onlar başına gelen her şeyi hak etmişti ve bunu yapmak Gurur'un en doğal hakkıydı, Leyla'nın sahte ölümüyle o da çok şey yaşamıştı. Caner'in hareketleri yavaşladığında Gurur tüm gücüyle onun kaburgalarına sert bir tekme daha attı. Yüzüne sıçrayan kanlar onu çok korkunç gösteriyordu.

Yeşil gözlerinden akan öfkeyle Caner'e bakarken nefes alışları düzensizdi. "Sen onun özbeöz abisiydin lan!" diye bağırırken gırtlağından çıkan hırıltılı kalın sesiyle avluyu inletti. Midem kasılmıştı. Caner'i kendisi için değil, bana yaptıkları için bu hâle getirmişti.

Gurur'un gözlerinin ardında oluşan derin acıyı bir tek ben görebildim. Sinirden sıktığı elleri titriyordu, Caner'e bakarken aslında kendi abisi Şeref'i görüyordu. "Bir abi nasıl kardeşine karşı bu kadar vicdansız olabilir!" Bu isyanı Caner için miydi yoksa kendi abisi için mi, hiçbir zaman emin olamayacaktım. Onunla benzer acılara sahiptik.

Gurur daha fazla dayanamayıp belindeki silahı çıkardığı gibi silahın emniyetini açtı. Namluyu Caner'e doğrulttuğunda çoktan gözünü karartmıştı. "Senin gibi şerefsizlere yeryüzü haram!"

Tam tetiğe basacaktı ki devreye girip, "Bunu yaparsan kana kan isterim!" diyerek başta Gurur olmak üzere buradaki herkesi afallattım. Şimdi tüm gözlerin hedefinde ben vardım.

"Farah, sen ne saçmalıyorsun?" Annem çıldırmanın eşiğine gelmiş bir hâlde bana bakıyordu. Caner ve ailemizdeki diğer asalaklardan kurtulma fırsatı varken buna engel olmam onu delirtmişti.

Annem öne çıkıp tüm gazabıyla bana sesini yükseltirken her an elinden bir kaza çıkabilirdi. "Bu nankörler kızımla kocamın canına kastetmiş ve sen hâlâ onları mı savunuyorsun?" Bir ayağını sertçe yere vurarak, "Kendine gel, Farah!" diye kızgınlıkla bana bağırdı. "Bu kadar aptallık senin için bile fazla!"

"Anne, ben yakında babamın koltuğuna geçeceğim." Gurur o tetiğe basacak diye diken üstünde dururken bir yandan da başta annem olmak üzere buradaki herkese açıklama yapıyordum.

"Gurur; Caner, amcam ve Seçil'i öldürürse ben nasıl ona kocam derim? Daha kendi kanının hesabını soramayan bir kadına hangi lider saygı duyar!"

Caner ve diğerlerine olacaklar artık hiç umurumda değildi, bu aşamada tek düşündüğüm kendi itibarımdı.

Ona engel olmaya kalkıştığım için Gurur sinirlenerek silahın namlusunu Caner'in tam kalbine doğrulttu. Kızgın bakışları gözlerime saplanırken çenesini sıkmaktan yüzü seğiriyordu. "Sen bile bu siktiğim piçleri benden kurtaramazsın!"

"Bas o zaman o tetiğe!" Ben de ona sesimi yükselttiğimde buradaki herkes karı kocanın birbiriyle restleşmesini soluksuz izliyordu. "Öldür onları ama şunu bil ki bunu yaparsan ben de senin hanenden bir can alırım."

Gurur'un gözlerinde beliren öfke, sebep olduğu şiddetin çok ötesindeydi. Yapacaklarının sonuçlarını düşünemeyecek kadar nevri dönmüştü. "Orada dur, Farah Hanım." Herkesin içinde beni küçümsemeyi sorun etmedi. "Sen benim hanemden bir can alacak güçte değilsin!"

"Öyle mi dersin?" Elimdeki silahı kaldırıp namluyu tam kalbime bastırdığımda annemin dudaklarından bir çığlık koptu. Etrafımdaki hengâmeyi umursayacak durumda değildim, baktığım tek kişi Gurur'du. "Hatırlatayım, ben de senin hanendeyim!"

Büyük bir kararlılıkla gözlerinin içine bakıp tetiğe hafifçe baskı uyguladım. "Şimdi düşün bakalım, dökülen kana karşılık hanenden bir can alır mıyım yoksa alamaz mıyım?"

"Sikeyim, Farah!" diye gürlerken öfkesinin ardına saklanan korkuyu istese de benden saklayamıyordu. Bu tetiğe basarım diye ödü kopuyordu. Gurur gözlerini göğsüme yasladığım silahtan ayırmazken daha şimdiden soğuk terler dökmeye başlamıştı. Sert bakışlarını silahtan çekip bana çıkardığında yüzündeki kılcal damarlar bile belirginleşmişti.

"Düşündüğün itibarınsa onu ben korurum, tek kelime edenin zürriyetini sikerim!" Sesi kalınlaştığında dişlerini sıkarak gıcırdattı. "Bu piçler için beni kendi hayatınla tehdit etmeyi bırak!"

Ona boyun eğmeyip bu konudaki dik duruşumu korudum. Korkusuzca karşısında dururken istediğimi ondan almaya kararlıydım. "Geri bas dedim, Gurur Kalender!" diyerek onu o silahı indirmeye zorladım. "Söylediğim gibi, bugün bu hanenin reisi benim ve onların hükmünü de bir tek ben verebilirim. Ya kararımı bekle ya da o tetiğe bas!"

Gurur ağız dolusu küfrederken bir anlığına babama baktı. Tüm sinirini ondan çıkarmak ister gibi boştaki elini sıkıyordu. Parmak boğumları bembeyaz olurken yüzü öfkeden renkten renge girmişti. "Bu ailenin reisi sen değil misin?" Babamla anlaşmak daha kolay olduğundan ona kızarak başıyla beni gösterdi. "Orada durup izleyeceğine kızına müdahale et!"

Bugün olanlar canını yeterince sıktığından babamın kimseyle uğraşacak hâli yoktu. Oğlu ve kardeşinin ihanetinden sonra ayakta duracak gücü bile olmadığı için bir an önce her şeyin bir karara bağlanmasını istiyordu. Gözlerinin kahvesinde beliren bir gurur ifadesiyle göğüs kafesini kabarttı.

"Bugün lider de ağa da Farah." Gurur'a tersçe bakıp son derece ciddi bir sesle konuştu. "Şu anda karşında karın yok, bu ailenin reisi var. Biriyle uzlaşacaksan o ben değilim."

Gurur inanamayan gözlerle babama bakarken bir kez daha yüz kızartıcı bir küfür savurdu. Kalbime yasladığım silahı babama gösterip, "Bırakalım öldürsün kendini o zaman!" diyerek silahının namlusunu daha kararlı bir şekilde Caner'e doğrulttu.

Babam onun bana olan düşkünlüğünü çok iyi bildiği için blöfünü yemedi. "Kendi hanesindekileri koruyamayan bir lider olacaksa zaten yaşamasın," dediğinde hiç alınganlık yapmadım ya da ona kırılmadım, bu sözlerde ciddi olmadığını biliyordum. Bunları söyleyerek Gurur'un bana olan duygularını test ettiğini anlamak zor değildi.

Babam son kurduğu cümleyle şimdi daha dikkatli bir şekilde Gurur'u izlemeye başlamıştı. Onun en küçük hareketini izliyor, sözlerine karşılık verdiği tüm tepkileri detaylıca inceliyordu. Babamın dudaklarından çıkan o sözlerle Gurur beyninden vurulmuşa dönmüştü. Saldırmaya hazır bir hayvanın vahşiliğiyle babama bakarken gözlerinin yeşili tehlikeli bir ifadeye büründü.

Kesik kesik nefesler alırken sıktığı o yumruğu babamın suratına geçirmemek için kendini zor tutuyordu. "Farah'tan nasıl bir lider olacağı sikimde bile değil ama bir şeyi çok iyi biliyorum." Dişlerinin arasından sözcükler can çekişir gibi çıkıyordu. Babama beni gösterirken karısıyla gurur duyan bir adamın ifadesine sahipti. "Senden daha iyi bir lider olacağı kesin!" Geri adım atarak silahını indirdi ve bunu babama göstererek yaptı. "Çünkü onun dışında kimse bana bu silahı indirtemezdi!"

Ona boyun eğdirmemin hırsıyla Gurur başını çevirip ters bakışlarını doğrudan bana yöneltti. "Mademki son söz senin, o zaman indir o siktiğim silahını ve hükmünü ver, hanımağa!" Buradaki herkes birbiriyle göz göze gelmişti. Gurur'un son söyledikleri karısıyla değil de bu hanenin reisiyle konuşur gibiydi. Bunu doğrulayacak ciddiyette ve resmiyetteydi.

"Ne demek kararı o verecek!" Beklemediği bu gelişmeyle Leyla sinirlenerek öne çıktı. Her şey istediği gibi giderken ve Gurur'un gözünü kan bürümüşken onu durdurmamı beklemiyordu. Bunun siniri ve hayal kırıklığıyla Gurur'un karşısına dikildi. "Bu insanlar beni zorla alıkoydu ve sen intikamımı almak yerine son sözü bu kıza mı bırakıyorsun?" Leyla o kadar

sinirlenmişti ki neredeyse Gurur'un yakasına yapışacaktı. "Söz konusu onun abisi ve amcası, onları bağışlarsa buna göz mü yumacaksın!"

Leyla'nın son dört yılda yaşadıklarını düşününce bu kadar sinirlenmekte hakkı vardı. Gurur da benimle aynı fikirde olduğu için ona karşı anlayışlı olarak derin bir nefes aldı. "Önce Farah'ın ne karar vereceğini duyalım, daha sonra bir şey yapılması gerekiyorsa gereğini ben yaparım."

Bunları söyledikten sonra başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. Yeşil gözlerinde oldukça tehditkâr bir ifade vardı. "Vereceğin karardan memnun kalmazsam burayı o piçlerin kanıyla yıkarım!" Bu konuda şakası olmadığını iyi biliyordum.

Leyla'yla sorunlarımın olması bir kadın olarak onun uğradığı bu haksızlığa göz yumacağım anlamına gelmiyordu. Onlara Caner, amcam ve Seçil'i gösterdim.

"Onları öldürmemek şartıyla alabilirsiniz." Bir konuda Gurur'dan ricacı olarak, "Önce hastaneye götürüp onları tedavi ettir," dedim. "Kaçmasınlar diye kapılarına adam koyabilirsin. Tamamen iyileştiklerinde onları kimsenin bulamayacağı bir depoya kapat." Yavaşça Leyla'ya dönüp bezgin bakışlarımı onun kızgın suratına çıkardım. "Sana sunduğum adalet kısasa kısas," dedim kendimden emin bir sesle.

Neyden bahsettiğimi anlamayınca daha açıklayıcı olmaya çalıştım. "Seni öldürmediler, bu yüzden sen de onları öldüremezsin ama bunun dışında sana yaptıkları her şeyi yapmakta serbestsin. Dört yıl boyunca seni alıkoydularsa onlar da dört yıl senin rehinen olacak. Sana ne işkence yaptılarsa aynısını onlara yapabilirsin. Seni aç bıraktılarsa aç bırak, canını yaktılarsa canlarını yak." Tüm ailemin gözleri önünde bu kararı vermek benim için hiç kolay değildi ama doğru olan buydu.

Kararımın doğruluğundan emin olmak için babama baktığımda omuzlarının düştüğünü gördüm. Canından çok sevdiği insanların savunulacak hiçbir yanı olmadığından babam istese de onları koruyamıyordu. Adil bir lider olarak başını ağır ağır sallayarak verdiğim hükmü onayladı.

"Götürün," derken artık onlara bakmak bile istemiyordu. "Cezaları neyse çeksinler ama gözüm görmesin." Yoksa dayanamazdı.

Onlar için verdiğim cezayı Gurur da tatmin edici bulduğundan itiraz etmedi. Leyla'ya bakıp onun ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. "Bu karar senin için yeterli mi? Dört yıl boyunca onları alıkoyacağım ve sadece ben değil, sen de onlara istediğin her şeyi yapabileceksin."

Gurur'un yumruklarından sonra Caner bayılmıştı ama amcamın bilinci hâlâ açıktı. Kırılan kaburgalarına tutup yerde can çekişirken kustuğu kanların içinde, "Dört... Dört yıl mı?" diye fısıldadı. "Verdiğin hüküm bu mu,

hanımağa?" Son kısmı alay ederek söylerken Nesibe yenge onun yanına diz çökmüş, kocasının perişan hâli için gözyaşı döküyordu. Fakat amcamın yarı baygın gözleri bir tek benim üzerimdeydi. "S-senin adaletli biri olduğunu sanmıştım."

Leyla bir konuda telaşlanarak hemen Ali'ye döndü. "Artık bu saçmalık bitsin, götürün onları."

Ali ve birkaç adam yerdekilere doğru yürüdüğünde, "Durun!" dedim sert bir sesle. Leyla'nın aceleci hareketlerini çok şüpheli bulmuştum. Yürüyüp amcamın tepesine dikildim, aklıma yatmayan bir şeyler vardı. "Verdiğim kararın adaletli olmadığını sana düşündüren nedir?"

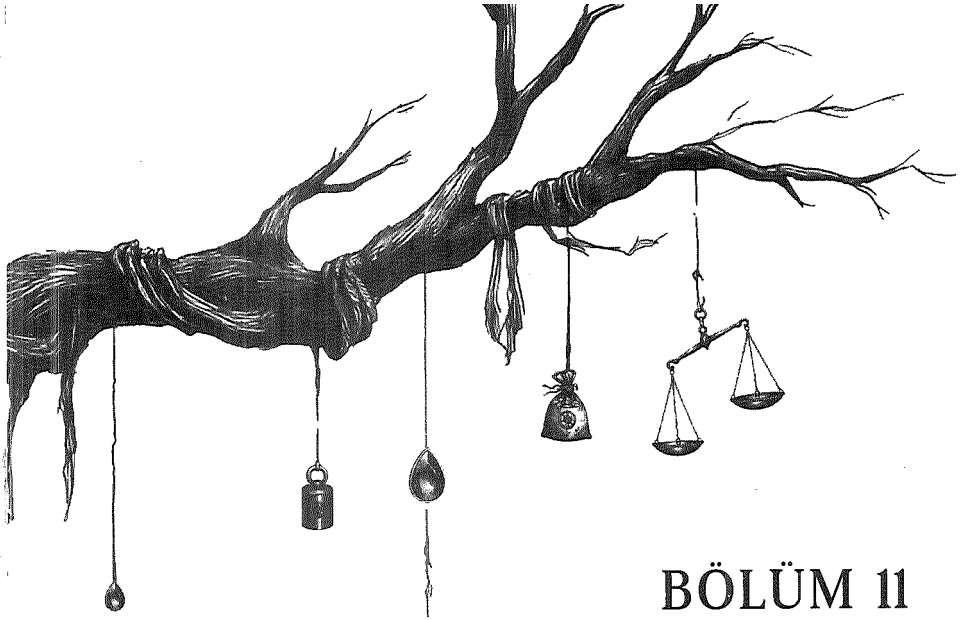
"Tek taraflı bir yargıda bulundun!" Seçil burnundan soluyarak karşıma dikildi. Beden dili fazla agresifken bana Leyla'nın bulunduğu yönü gösterdi. "Sence bu kadın çok mu masum? Henüz bizi dinlemeden hüküm veremezsin!" Amcam konuşacak hâlde olmadığı için onun yerine Seçil konuşuyordu.

Kuzenim karşımda durup öfkeli gözlerle bana bakarken aklımı başıma almamı ister gibi sabırsızdı. "Onun tek lafıyla bizi düşürdüğün şu hâllere bak! Bu kadın size her şeyi anlatmadı. Benim tek suçum Leyla'nın yaşadığını bilmekti, eğer bu ölümcül bir suçsa..." Bir konuda açığımı yakalamış gibi gözleri şeytani bir ifadeyle parladı. Hemen ardından canımı yakmak ister gibi bana Aksa'yı gösterdi. "O zaman o da cezalandırılmalı çünkü Aksa da her şeyi biliyordu!" Anlamadım?

Bakışlarım hızla Aksa'yı bulurken elimde tuttuğum silah o kadar ağırlaşmıştı ki parmaklarımın arasından yere düştü. Parçalanan kalbim miydi yoksa bu çatırdayan ses ruhumdan mı geliyordu, bilmiyordum ama benim için günün en ağır darbesi buydu. Aksa'yla göz göze gelene kadar bir damla yaşın yanağımı ıslattığını anlamamıştım. O benim sadece kuzenim değildi ki... Çocukluğumun sırdaşı, yalnızlığımın kimsesi ve hiç sahip olmadığım kardeşimdi.

Bana bunu yapmış olamazdı. "Bilmiyordun..." Başımı omzuma doğru büküp yalvaran gözlerle Aksa'ya baktım. "Bilmiyordun, değil mi?" Şu birkaç saniyede o kadar dağılmıştım ki sesim bile kırılgan ve titrek çıkıyordu. "Seçil'in yalan söylediğini söylersen sana inanırım."

O bile beni sırtımdan vurmuş olamazdı.

BÖLÜM 11

LİDERLERİN BULUŞMASI

"Her konuda kaybetmeye o kadar alışmış ki yürek, kazanmanın nasıl bir his olduğunu bile bilmiyordum."

Hayatımdan çok fazla insan gelip geçti diyemezdim. Öyle çok fazla çevresi olan biri değildim, kendimi geniş çevremden hep soyutlamıştım. Her yerde bir arkadaşım yoktu, *arkadaşımla buluşacağım*, diyerek evden hiç çıkmamıştım. Aslına bakarsak birden fazla arkadaşa da hiç ihtiyacım olmamıştı çünkü Aksa'ya sahip olmak, dünyadaki tüm arkadaşlara sahip olmak gibiydi.

Daha ilk adımlarımızda birlikteydik. Aynı evin içine doğduğumuzda sanki kaderlerimiz birbirine mühürlenmişti. Ayrı ayrı değil, her şeyi birlikte yapmıştık. Aynı dönem ilkokula başlamış ve o ilk günün heyecanını, korkusunu birbirimizin varlığıyla göğüslemiştik. Her sabah birlikte evden çıkar ve günün sonunda birlikte eve dönerdik. Cezayı da ödülü de hep bölüşürdük.

Çocukluktan yetişkinliğe kadar her adımımızda birbirimizin yanındaydık. Sadece iyi günlerimizde değil, kötü günlerimizde de birbirimizden desteğimizi hiç eksik etmemiştik. Aksa evlenmek üzereyken

gelinliğinin eteklerini tutarak bir tek bana gelmiş ve ağlayarak benden yardım istemişti. O gün nedenini bile sormadan onu düğünden kaçırmıştım. Başıma gelecekleri veya ailemin bana ne kadar kızacağını hiç düşünmemiş ve Aksa'yı oradan çıkarmıştım.

Yıllarca onu herkesten saklamış, ailesinden korumak için başka bir ülkeye bile göndermiştim. Babamın hesabıma yatırdığı paralara hiç dokunmamış, hepsini Aksa'ya göndermiştim. İstediğim tek şey onun mutlu ve güvende olmasıydı. Bilmem ne kadar farkındaydı ama geri dönüp baktığımda ben ilk kanı bile Aksa için dökmüştüm.

Onu korumak için kendi amcama silah çekmiş ve Aksa için o tetiğe basmıştım. İnsanlar için yaptığım şeyleri dillendirmekten hoşlanmazdım ama şöyle bir gerçek vardı ki ben Aksa için her şeyi yapmıştım. Bir babam, bir annem ve bir de Aksa için gözümü dahi kırmadan ölüme bile giderdim. Şimdi Seçil'in söyledikleriyle Aksa'ya bakıyor ve *gerçekten bunu hak ettim mi*, diye kendime soruyordum.

Leyla'nın yaşadığını biliyor muydu?

Ne Leyla ne de ailemdeki hainlerin ihaneti beni bu denli yıkmıştı. Tüm gün herkese Haraf olmuşken konu Aksa olunca yine Farah'a dönüşmüştüm. Cesaret hırkam omuzlarımdan kayıp düştüğünde yüzüme taktığım o güçlü kadın maskesi paramparça olmuştu. Günün başından beri kimseye ağlamayan gözlerim, Aksa'nın kahve irisleriyle buluşunca yanaklarımı ıslatmıştı. Bana bunu yapmamış olsun diye ne çok dua ettiğimi biliyor muydu?

Avludaki herkes sessizliğe gömülerek bizi izlerken ıslak gözlerimi kuzenimden ayırmıyordum. Bakışlarımız birbiriyle çarpıştığında ne o gözlerini kaçırdı ne de ben... Sanki bugünün er ya da geç geleceğini biliyormuş gibi kendini buna hazırladığını görebiliyordum. İçim kıyılırken bakışlarımı gözlerinin en derinine kenetledim. Kuruyan dudaklarımı kıpırdatmak hiç kolay değildi.

Doğduğumuz ilk anda başlayıp yirmi beş yıl süren dostluğumuza değinerek ona sadece tek bir soru sordum. "Sen de mi?"

Gözleri dolduğunda ona olan bakışlarım yüreğini sızlatmış gibi o dik duruşu yıkıldı. Beni uğrattığı hayal kırıklığının altında ezilerek yavaşça başını salladı. Aksa ciğeri beş para etmez ailesi gibi değildi, canını yaksa da yaptıklarının arkasında dururdu. "Ben de..." Sesi zayıf ve titrek çıkmış olabilirdi ama bakışlarını kaçırmadı. "Türkiye'ye döndüğüm gün Leyla'nın yaşadığını öğrendim."

Bir anda kaburgalarımın arasında öyle bir acı nüksetti ki sanki biri göğüs kafesimi deşerek kalbimi söktü. "Yalan söylüyorsun." Bu iki kelime binbir

zorlukla dudaklarımdan çıkarken yalvaran gözlerle ona bakıyordum. "Sen bana bunu yapmazsın." *Yapmamış ol.*

Aksa yenilgi içinde başını eğdiğinde yanaklarını ıslatan yaşları gördüm. "Yaptım, Farah."

Duyduklarıma inanamadım, sanki bir anda ciğerlerime bir sis çöktü. Birkaç kez nefes aldım ama aldığım soluklar bile boğuktu. Ağzımın içine yayılan metalik tadı alana kadar dilimi ısırdığımı hiç fark etmemiştim. Dilimin ucuna kadar gelen kelimeleri yutmaya çalışırken kendi canımı yakıyordum. Bakışlarımdaki değişimi gördükçe Aksa'nın omuzları daha çok düşüyordu.

O güzel yüzü bir maskeyi andırırcasına çatladığında nemli gözleri bir ağıt gibi matemliydi. Herkes bizi izlerken dudaklarımı birbirine bastırarak suskunluğumu korudum. Bir şeyler söyleyerek canını yakmak istemedim ama bakışlarımda gördüğü şeyler benim yapmadığım her şeyi yapıyor ve canını misliyle yakıyordu. Kısa bir an gözlerini kaçırdı. Sanki artık bana bakmak bile onu incitiyordu.

Bir şeyleri kabullenmenin ağırlığıyla başını yavaşça sallayarak yeniden bana döndü. "Hüküm senin ya, benim için de kesilecek bir cezan var mı?" Yerimde sendeleyerek arkaya doğru bir adım attım. Gözlerimin içine bakarak bunu bana gerçekten söyledi mi?

Titreyen elimi kaldırıp gözlerimdeki yaşı silerek bir süre başımı yukarı kaldırdım. Derin derin nefesler alarak gözlerime akın eden yaşları orada tutmaya çalıştım. Kendimi toparlamam hiç kolay değildi, aslında toparlamış da değildim. Kimsenin yaptıkları için değil, Aksa'nın benden sakladıkları için daha sonra çok ağlayacaktım. Yalnız kaldığım ilk fırsatta omuzlarım sarsıla sarsıla ağlayıp darmadağın olacağımı biliyordum ama şu an için değil.

Yukarı kaldırdığım bakışlarımı eğerek yeniden gözlerimi onun can çekişen bakışlarına diktim. "Seninle yolumuz burada ayrılıyor, Aksa Atılgan." Ona ne babasının soyadıyla hitap etmiştim ne de kocasının... Ayrılık anında bile ona duyduğum saygıyı korudum ve kendi için aldığı soyadına atıfta bulunarak çıkış kapısını gösterdim. "Ne bir daha evime gel ne de bundan sonra karşıma çık."

Kahve gözleri yolunu yitirmiş bir kuş gibi etrafında geziniyor ama her defasında bende durarak kanatlarının çırpınışlarına son veriyordu. Titreyen dudaklarını güçlükle kıpırdatıp hüzünlü bir sesle tek bir cümle kurdu. "Yani bir kez daha cezayı bölüşeceğiz, öyle mi?" Bu hükmün sadece ona verilen bir ceza olmadığını iyi biliyordu, onu hayatımdan çıkarmak kendime de verdiğim en büyük cezaydı.

Aksa gitmeye hazırlandığı için gözleri bahçe kapısını buldu ama bir şeyi merak ederek bana döndü. Bunu yaparken ne kadar incindiğini benden

saklayamıyordu. "Beni dinlemeyecek misin?" İçinde nükseden acıyı dağıtmak için dikkatini etrafındaki şeylere vermeye çalıştı ama gözlerini benden ayıramıyordu. "Böyle bir şeyi neden senden sakladığımı sormayacak mısın?"

"Sadece git."

"Beni çok hızlı gözden çıkarıyorsun, Farah." Titreyen sesi ağlamaklıydı hatta durmamı istercesine yalvarır gibiydi. "Bir yargıda bulunmadan önce beni dinlemeyecek misin?"

"Hayır," derken kesin ve nettim. Tırnaklarımı bacaklarımın iki yanına geçirirken canım yana yana konuştum. "Dinlemeyeceğim, sadece git ve bir daha karşıma çıkma." Böyle önemli bir şeyi benden saklayan birinin açıklamasıyla ilgilenmiyordum, söyleyeceği hiçbir şey onu haklı çıkarmayacaktı.

Aksa'nın her şeyi bana söylemek için çok fazla fırsatı olmuştu ama bunu yapmamıştı. O öyle tehditlere boyun eğen korkak bir kız değildi. Her konuda ailesine karşı çıkıyordu, yani babası onu susturmaya çalıştıysa bile ona itaat edecek biri değildi. Aksa tehdit edildiği için susmamıştı, bile isteye susmuştu. Bu kadarını anlayacak kadar onu tanıyordum. Bu yüzden açıklamasıyla ilgilenmiyordum. Bu sadece işleri daha çok zorlaştırırdı.

Ona söz hakkı tanımadığım için bunun kırgınlığıyla bakışlarını benden çekti. Akan gözyaşlarını hızlıca silerek önüne dönerken mağrur bir ifadesi vardı. "Mademki açıklamamla ilgilenmiyorsun, o zaman daha fazla uzatmanın lüzumu yok."

İnsanların arasından hızlıca ilerlerken benim önümden geçmeden önce durdu ve omzunun üzerinden kısa bir an bana baktı. "Beni bu kadar hızlı gözden çıkaran biriyle benim de bir işim olmaz." Kırgınlığını öfkeye dönüştürerek kaşlarını çattı. "Aynı şeyler senin için de geçerli," diyerek başını hızlıca salladı. "Bundan sonra ne evimin eşiğinden içeri gir ne de karşıma çık." Hâlâ kendini haklı görmesine inanamadım.

Bunları söyledikten sonra önümden geçip gitti. Bizi tamamen arkasında bırakmadan önce Leyla'nın karşısında durdu. Aksa buz gibi gözlerle ona bakarken neyin peşinde olduğunu anlayamıyordum. Bir süre sadece Leyla'ya bakmakla yetindi ancak daha sonra elini kaldırıp Leyla'nın suratına sert bir tokat attı. Herkes anlamaz gözlerle birbirine bakıyordu. Bunu neden yapmıştı?

Tokadının şiddeti avluda yankılandığında Aksa iğneleyici bir ifadeyle Leyla'nın kızaran yanağına baktı. "Neden sana vurduğumu sormadığına göre nedenini zaten biliyorsun." İkisinin arasında benim bilmediğim ne geçmişti?

Leyla yüzüne dağılan saçlarının arasından onu izlerken ondan hesap bile sormadı. Bu tokadı hak etmiş gibi tek kelime etmemişti. Aksa kızgın gözlerle onu izlerken buruk bir şekilde güldü. "Benden yıllarımı çaldın ve bir de buraya gelmiş senden çalınan dört yılın hesabını mı soruyorsun?" Yeniden güldüğünde gülüşü saf acıdan oluşuyordu. "İlahi adalet denen bir şey var, Leyla Mahlaz! Karmam peşini bırakır mı sandın?"

Şaşırtıcı olansa Leyla'nın gözlerinin dolmasıydı. Döndüğünden beri herkesin canını yakarken zerre kadar üzüntü duymamıştı ama Aksa'yı karşısında bulunca gözleri dolmuştu. Evinde bana tüm o şeyleri söylerken bile Leyla fazla acımasız ve her yaptığında haklıymış gibi davranmıştı. Ancak konu Aksa olunca herkesi şaşırtacak kadar pişman ve suçlu görünüyordu.

"Üzgünüm," derken sanki Aksa'nın yüzüne bakmaya bile utanıyordu. "Sana yaşattığım her şey için..."

"Üzgün müsün?" Aksa artık yalandan bile olsa gülmüyordu. "Peki, bu neyi değiştirecek?" Ona kendini gösterirken Aksa bile dönüştüğü kişiden artık nefret ediyormuş gibi görünüyordu. "Beni getirdiğiniz şu hâle bak, artık sizin yüzünüzden kimseye güvenmiyorum. En mutlu günümde ihanetle kirlettiğiniz o gelinliği bir daha kimse için giymeyeceğim!" Bu sözlerle ne demek istediğini anlayamıyordum.

Aksa birkaç adım gerileyerek Leyla'dan uzaklaştı ve ikisinin arasına biraz mesafe koydu. Bu hareketi elinden bir kaza çıkmasın diye yaptığı bir şeymiş gibi geldi. "Üzerinde ahım var, Leyla," diye fısıldadı kısık bir sesle. Hemen ardından ona Gurur'u gösterdi. "Sen de sevdiğin adamla mutlu olamayacaksın." Leyla'nın gözlerinden bir damla yaş süzüldü, sanki Aksa'nın her sözü tokat gibi yüzüne çarpıyordu.

Aksa yılgın bir boşvermişlikle son kez ona bakıp, "Bu saatten sonra sana ne desem bir anlamı yok," diyerek başını iki yana salladı. "Allah'ından bul, sen de yaşattığını yaşa." Sonra hepimize sırtını dönüp kapıya yürüdü. Sadece dakikalar içinde bahçe kapısından çıkıp gitmişti. Neler oluyordu?

Bir tek ben ve Gurur onun arkasından uzun uzun bakmıştık. Ben kaybettiğim dostumun kederiyle Aksa'nın gidişini izledim, Gurur ise sanki yeni fark ettiği bir gerçekle. Sanki Aksa'yla ortak bir acılarının olduğunu yeni anlamış gibi uzun süre onun arkasından bakmıştı. Daha sonra Ali'ye dönüp, "Peşinden git," diyerek iç çekti. "Onun güvende olduğundan emin ol."

Ali hemen arabasına doğru yürüyünce şimdilik Aksa'yla ilgili durumu rafa kaldırdım. Henüz buradaki işim bitmediği için sinirli bakışlarımı Seçil'e çıkardım. "Leyla hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?" Konu Leyla'yken Aksa'yı öne sürerek canımı yaktığı için ondan nefret ediyordum. Böyle bir zamanda bile Seçil'in tek derdi ben ve Aksa'ydık.

Seçil'in söyleyecekleri henüz bitmemiş olacak ki iğneleyici bakışlarıyla Leyla'ya soğuk terler döktürmeye başladı. "Gerçekten çok sinsisin. Gurur'un bizimkileri konuşturmadan işlerini bitireceğinden emin olduğun için gerçekleri çarpıttın." Eğer Gurur'a engel olmasaydım bu olacaktı da. Abim ve amcamı öldürmesine son anda engel olmuştum.

Seçil ona bakmayı bırakıp bana döndü çünkü şu anda tüm karar bana aitti. Onları bir tek benim kurtaracağımı düşünerek bana Leyla'yı gösterdi. "Onun söylediği gibi dört yıl alıkonulmadı." Leyla gergince kıpırdandığında Seçil başını iki yana salladı. "Babam ve Caner'in onu kirli bir tuzağa alet ettiği doğru ama tüm gerçek bundan ibaret değil."

Gurur yerinde dikleşerek ona doğru bir adım attı. "Ne demek istiyorsun?"

Seçil şeytani bakışlarını Leyla'nın gergin suratına dikip onun kıvranışlarından zevk almaya başladı. "O yangından Leyla'yı çıkaran babamın adamlarıymış. Normalde Leyla'nın o geceden sağ çıkmaması gerekiyormuş, amaçları onu öldürerek iki aileyi birbirine düşürmekmiş. Ancak Leyla ölmemiş, belki daha sonra işlerine yarar diye onu bir hastanede tedavi ettirmişler." Amcama baktığımda Seçil'in sözlerini doğrulamak ister gibi başını salladı.

Amcam yerde kanlar içinde kıvranırken güçlükle dudaklarını kıpırdatıp, "Kaç... Kaçtı," diyebildi. "Tedavisinden sonra elimizden kaçtı ve uzun süre izini kaybettirdi."

Amcam yeniden kan kusarak inlediğinde onun bıraktığı yerden Seçil devam etti. Leyla'nın gerçek yüzünü Gurur'a göstermek ister gibi artık bir tek Gurur'a bakıyordu. "Başlangıçta Leyla sadece iki hafta alıkonuldu, o da hastanede tedavi görmek için. Bu kadın üç buçuk yıl boyunca özgürdü," diyerek hepimizi bozguna uğrattı.

Buradaki herkesten bir hayret nidası döküldüğünde Seçil konuşmayı sürdürdü. "Bu sürede kimsenin tutsağı değildi, sana gelebilirdi ama bunu yapmadı, Gurur." Ne demek oluyordu bu? Leyla bize söylediği gibi dört yıl boyunca alıkonulmamış mıydı?

Gurur kaskatı kesildiğinde şu an için tepkisizdi ancak gözlerinde yıldırımlar çakıyordu. Öldü sandığı nişanlısı şu zamana kadar izini kaybettirmişti ve bir anda ortaya çıkıp herkesten hesap soruyordu. Bir insan gerçekten bu kadar arsız ve pişkin olabilir miydi? Seçil'in söylediklerini yalanlaması için Leyla'ya baktığımda ter içinde kaldığını gördüm. Gerçek anlamda soğuk terler döktüğünden alnında biriken ter damlacıklarını görebiliyordum.

"Altı ay önce Leyla'yı tesadüfen bir alışveriş merkezinde gördüm." Seçil kaşlarını çatarken bugün eteğindeki tüm taşları dökmeye kararlıydı. "O

esnada yanımda babam da vardı. Ben ölü sandığım birinin şaşkınlığını yaşarken babam onu takip ettirip kıskıvrak yakalattı. Babam ve Caner'in ne işler karıştırdığından o gün haberim oldu." Ortalığı yeterince karıştırmamış gibi Seçil rahatça omuz silkti. "Zaten kısa süre sonra Aksa da her şeyi öğrendi."

Amcam bu yüzden onu öldürmeye kalkışmıştı çünkü küçük kızı Seçil gibi değildi, onu iki tatlı sözle susturamazdı. Aksa'nın her şeyi anlatması işine gelmezdi, gerçekler ortaya çıkarsa amcam ve Caner'in akıbeti iyi olmazdı. Kendi canı için kızını öldürmeye kalkışmıştı. O gün parkta ona engel olmasaydım bunu yapacaktı da. Olayı namus davasına bağlayıp Aksa'dan kurtulacaktı.

Ancak ben buna izin vermemiştim ve tuhaf bir şekilde Aksa da susarak onun ekmeğine yağ sürmüştü. Bir ihtimal babasını ve ailesini korumak için susmuştu. Sonuçta ne kadar kötü olurlarsa olsunlar onlar Aksa'nın ailesiydi ve et tırnaktan ayrılmazdı. Ailesini koruyarak bana ihanet ettiğine inanmak istemiyordum ama tüm oklar bunu gösteriyordu.

Seçil artık bu işi sonlandırmak ister gibi yeniden konuştu ve bunu yaparken sinir bozucu bir şekilde hâlâ Gurur'a bakıyordu. "Leyla sadece son altı ay tutsaktı. O süreçte dışarıdaki dünyayla iletişimini kesmek dışında kimse ona zarar vermedi. Leyla geri dönüp herkese gerçeği anlatırsa babam ve Caner'in başı belaya girerdi. Bu yüzden onu hapsetmekten başka çareleri yoktu."

Seçil doğrudan Leyla'nın gözlerinin içine bakıp, "Bu kadın size ne anlattı, bilmiyorum ama işkence görmedi ya da kimsenin hakaretine maruz kalmadı," dedi aceleyle. "Onu alıkoymak dışında en küçük bir zarar vermediler." Seçil konuşmayı bıraktığında artık herkesin kuşku dolu bakışları Leyla'nın üzerindeydi.

Söylediği yalanların ayağına dolanmasını beklemediği için bu durum karşısında ikinci bir planı yoktu. Gurur buradayken gerçeklerin ortaya çıkması tüm planlarını altüst etmiş ve onu hüsrana uğratmıştı. Ancak garip bir şekilde gözlerinde kendi haklılığını savunan mağdur ve mağrur bir ifade vardı. Tüm hikâye bundan ibaret değilmiş gibi bakıyordu. İçimden bir ses Leyla'nın ortadan kaybolmasının altında çok önemli bir neden olduğunu söylüyordu.

Bunun için sağlam bir nedeni olduğuna emindim, durduk yere kimse kurulu düzenini bırakıp kayıplara karışmazdı. Düğün arifesinde başına gelen trajedi ortadan kaybolması için yeterli bir neden değildi, bunlar hep hayatında olan şeylerdi. Gurur gibi biriyle on bir yılını geçirdiyse eminim

hayatının birçok alanında silahlar ve kaos vardı. Abim ve amcamın onu öldürmeye kalkışmasıyla korkup ortalardan kaybolacağını sanmıyordum.

Buradaki sessizlik bir anda derinleşirken rüzgârın uğultusu suskunluğumuzu bölen tek şeydi. Gurur hiçbir şey söylemeden cansız gözlerle Leyla'ya bakarken yüz ifadesi donuk ve hissizdi. Seçil'in söylediklerinin doğruluğunu sorgularken bakışlarını Leyla'dan çekmiyordu. Şu zamana kadar Leyla'nın öldüğünü düşündüğü için hepimizin hayatının içinden geçmişti.

Ancak yakın zamanda Leyla'nın yaşadığını öğrenmişti ve az önce bir şey daha öğrenmişti. Leyla'nın ona gelmesi için önünde hiçbir engeli yoktu ama bunu yapmamıştı. Bir yerlerde saklanarak yokluğuyla hepimizin hayatının altüst olmasını izlemişti. Gurur tüm bunları ve daha fazlasını düşünerek Leyla'yı izlerken hepimizi endişelendirmeye başlamıştı.

"Doğru mu bunlar?" Herhangi bir tepki vermeden önce Seçil'in sözlerini onaylatma ihtiyacı duyuyordu.

Leyla'nın yüzü solarken yanaklarındaki tüm kan çekilmişti. Alnının kenarında beliren ince ter damlası yavaşça aşağıya doğru süzülürken, "Doğru," diyerek bizi şoke etti. Bunu bu kadar kolay kabullenmesini beklemiyordum.

Gurur'un sert bakışları bir bıçak gibi keskinleşip ona saplandığında bile Leyla gözlerini kaçırmadı. Dediğim gibi, haklılığını savunan bir kadının gözlerine sahipti ancak Gurur onun bakışlarındaki anlamı görecek durumda değildi.

"Ne dedin sen?" diye sorarken sesi buz gibi çıkmıştı. "Ne demek doğru?" Çatık kaşlarının arasındaki çizgiler belirginleştiğinde Gurur sinirlenerek dişlerini sıktı. "Sen ne söylediğinin farkında mısın?"

Leyla herkesin içinde onunla bu konuşmayı yapmanın gerginliğini yaşadığından elleri titriyordu. Sanki vücudundaki zehir dışarı çıkmak için parmak uçlarına akın ediyordu. Gurur onun sessizliğine bir anlam veremiyordu, elle tutulur bir şeyler duymaya ihtiyacı vardı. Yüzündeki çizgiler birbirine girdiğinde öfkesine hâkim olmaya çalıştı.

"Ben burada başta kendim olmak üzere herkesin hayatını becerirken sen bir yerlerde saklanıyor muydun?" Aniden sesini yükselterek Leyla'ya doğru bir adım attı. "Ne sikime döndün lan o zaman!" Bağırdığında gür sesi yüzünden irkilerek babamın kolunun altına sokuldum. Babam yüksek seslere olan hassasiyetimi bildiği için hemen beni göğsüne çekmişti.

Gurur kendini kontrol altında tutmak için ona bir kol mesafesinde durdu. Sıktığı çenesi kasılırken sinirden şakakları hafifçe seğiriyordu. "Madem benden kaçıp kendine bir hayat kurdun, o zaman niye döndün!" Gidişine mi kızgındı yoksa dönüşüne mi, bir türlü anlayamıyordum. Belki de ikisine birden...

Gurur bir şeyi anlamaya can atarak kıvranan bakışlarını Leyla'nın gözlerine kenetledi. "Neden?" Soğuk sesi neredeyse fısıltıyla çıkmıştı. "Bunca zaman neden geri dönmedin? Daha dün *nasıl evlenirsin* diye, benden hesap soruyordun. Buna sen sebep olmuşken nasıl gözlerime bakarak beni suçlayabildin?"

Nefes alışları hızlanırken nasıl bir saçmalığın içine düştüğünü o bile anlamıyordu. "Hastaneden çıkıp doğruca bana gelseydin sence Farah'la evlenir miydim!" Son söyledikleri benim açımdan can yakıcıydı ama haklıydı.

Leyla kurtulur kurtulmaz Gurur'a gelseydi tüm bunlar hiç yaşanmazdı. Yaşadıklarımı göz önünde bulundurunca bir yanım *keşke gelseydi*, derken zamanla Gurur'a sırılsıklam âşık olan yanım, *iyi ki gelmemiş*, diyordu.

Leyla'nın gözlerinden yaşlar süzülürken biraz geriledi ama istese de Gurur'dan çok uzaklaşamadı. "Sana gelemezdim." Sesi titrerken eli istemsizce karnına uzanmıştı ama Gurur bunu görecek durumda değildi. "Gelmemek için çok haklı bir sebebim vardı." Bunları söylerken neden karnını tutuyordu?

"Nasıl bir sebep bana gelmen için seni durdurdu?" Gurur'un yüzü sertleşirken öfkeli bakışları alaycı bir ifadeye büründü. Ona kendisini göstererek gözlerinin en derinine baktı. "Yoksa benden mi korktun?" Bunları sorarken alay ediyordu ama tüm o alaycılığının içinde acı çeken bir adam vardı.

"Sana zarar vereceğimi mi düşündün? Peki, bunu hiç yaptım mı?" Leyla ıslak gözlerle başını iki yana salladığında Gurur kaşlarını çatıp, "O zaman neden!" diye bağırdı. Yaşadığı hayal kırıklığı öfkesiyle bütünleştiğinde parmaklarını sertçe saçlarının arasına daldırdı. Sinirden saçlarının her bir tutamını dağıtarak kesik kesik nefesler almaya başlamıştı.

"Hayatımı siktin lan! Varlığınla da yokluğunla da bunu çok güzel yaptın!" Susup Leyla'ya baktığında sesi kısıldı ve kaşları hafifçe büküldü. "Seni tanıdığım güne lanet olsun!"

Leyla hıçkırırken bir anlığına Gurur'u susturmak için öne doğru bir adım attı ama adımlarının devamını getiremedi. Bal sarısı gözlerinde yakalanmanın paniği değil, Gurur'a yaşattıklarının vicdan azabı vardı. Leyla hakkında yanılmıştım, tamamen umutsuz ve vicdansız biri değildi. Aksa'nın karşısında olduğu gibi Leyla'nın da suçluluk duyduğu ve vicdanını sızlatan bir şeyler vardı. Tüm insanlığını tamamen yitirmediğini görmek iyi bir şeydi.

"Gelemezdim, Gurur." Bedeni titrerken gözlerinden süzülen yaşlarla bir kez daha elini karnına bastırdı. "O dönem senin karanlık dünyandan korumam gereken biri daha vardı." Gözyaşları gözlerine buruk bir parıltı katarken, "Senden bir parça..." diye fısıldadı. "Hamileydim."

Hamile miydi?

Tüm vücudum cılız bir mum ışığı gibi titrediğinde babama daha çok tutundum. Babam şu anda ne hissettiğimi çok iyi bildiği için omzumun üzerine attığı kolu beni sıkıca tutuyordu. Leyla, Gurur'dan hamile mi kalmıştı? Gurur'a baktığımda yüzünde bir donukluk olduğunu gördüm ama sonra ifadesi yavaş yavaş çözüldü ve içten kırılması tüm yüzüne yayıldı.

Bir umut etrafına baktı, sanki birini arıyordu. Sabırsız bakışları bir çocuğun varlığını arar gibi etrafında gezindiğinde Leyla'nın dudaklarından bir hıçkırık koptu. "Doğumdan hemen önce onu kaybettim."

Leyla'nın göz bebekleri titrediğinde dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini yumdu. "Nişanlanmadan önce hamile olduğumu öğrenmiştim." Kirpiklerini araladığında gözlerinde gördüğüm matemle aradan geçen zamanın bile ona bu kaybı unutturmadığını anladım. İçten içe hâlâ bebeğinin yasını tutuyordu.

"Sana söylemek için düğün gecemizi bekliyordum." Bir kez daha parmakları istemsizce karnının üzerinde gezindi. "Sana sürpriz yapacaktım." Gözlerinin can alıcı rengi matlaştı, artık o gözlerde acı ve keder dışında hiçbir şey yoktu. "Başıma gelenler bile bebeğimizi benden koparamamıştı, bir şekilde hayata tutunacak kadar güçlüydü."

Geçmişin yaraları bir bir gün yüzüne çıkarken Leyla'nın gözlerinden akan yaşlar insanın canını yakıyordu. Onunla aramızda ne geçerse geçsin, acısından zevk alacak biri değildim. "O yangına rağmen yeniden hayata dönmüştüm ve bebeğim de benimleydi."

Gurur'dan özür diler gibi bakarken başını omzuna doğru eğdi. "Son olanlardan sonra geri dönmeye cesaretim yoktu, ona çok hızlı bağlanmıştım. Onu senden değil, karanlık dünyandan korumak istedim." Bir annenin koruma içgüdüsüyle hareket ettiği için kimse onu suçlayamazdı. Onun yerinde ben olsaydım belki ben de aynı şeyleri yapardım.

Leyla söyledikleriyle Gurur'a nasıl bir darbe vurduğunu bilmeden elini karnına daha çok bastırdı. Sanki oradaki eski şişkinliği yeniden arıyordu. "Aylarca her gün onunla konuştum. Beni duyup duymaması hiç önemli değildi, onunla tek taraflı yaptığım sohbetler bile hoşuma gidiyordu."

Sırların ağırlığıyla Leyla'nın dudakları aralanırken gözyaşları bir an olsun kesilmiyordu. "Bir kızımız olacaktı..." Gurur sertçe yutkundu. Yeşil hareleri puslandığında tüm vücudu kaskatıydı. Hep özlemini çektiği çocuğa sahip olmadan onu kaybetmişti.

Leyla parçalanmak üzere olan bir camın kırılganlığıyla elini karnından çektiğinde bu sefer onun karnına bakan Gurur'du. Kaybettiği kızından küçük bir iz bulmak ister gibi hüzünlü gözlerini Leyla'nın düz karnından

ayırmıyordu. "Odası bile hazırdı, her gün onun için yeni bir şey alıyordum. Çoğu zaman sana gelip baba olacağını söylemeyi her şeyden çok istedim ama yapamadım."

Başını iki yana salladığında saçlarının bir kısmı ıslak yanaklarına yapıştı. "Senin dünyan çok tehlikeliydi, ben sadece çocuğumu tüm tehlikelerden korumak istedim." Onunla empati yapınca bile onun adına üzülüyor ve ister istemez bu konuda ona hak veriyordum. Hiç anne olmamıştım ama bir annenin çocuğu için her şeyi yapacağını biliyordum.

"Doğuma çok az kalmıştı." Leyla kesik kesik ağlarken ne bakışlarında ne de titreyen sesinde en küçük bir yalan bulabildim. O rol yapmıyordu, gerçekten acı çekiyordu. "Bir gece ansızın kanamam başladı, ne olduğunu bile anlamadan her şey son buldu."

Hıçkırmamak için kendini zor tutarken o günleri yeniden yaşıyormuş gibi vücudu tir tir titriyordu. "Hastaneye gittiğimde her şey için çok geç kalınmıştı."

Bir süre susarak Gurur'un gözlerinin içine baktı ama daha sonra tüm kontrolünü kaybetti ve yeniden hıçkırıklarla ağlamaya başladı. "Ben bebeğimi doğurdum ama ölüsünü..." Her hıçkırıkla omuzları sarsılırken bedenindeki tüm güç çekilmiş gibi dizlerinin üzerine düşmüştü.

Diz kapakları sertçe yere değerken Leyla başını eğip bebeğinin kaybına gözyaşı döktü. "Tüm o sancıyı ve acıyı çektim ama kucağıma ağlayan bir bebek vermediler. Ölü bebeğimi göğsüme bastırırken orada ağlayan bir tek bendim." Leyla'nın o doğumda yaşadıklarını hayal edince bile çok üzülüyordum.

"Bebeğimin kaybı o kadar ağırdı ki girdiğim bunalım yüzünden neredeyse aklımı kaçıracaktım." Tüm bunları tek başına göğüslemek zorunda kalmanın azabıyla başını kaldırdı.

Dağınık saçlarının arasından Gurur'a bakarken o kadar kırılgan görünüyordu ki insan ona bakmaya bile çekiniyordu. "Kendimi toparlayıp eskiye dönmek için her yolu denedim, hem de her yolu... Ne yaptırdığım estetikler bana yeni bir benlik kazandırdı ne de sık sık seyahat etmem bana yaşadıklarımı unutturabildi." Bu tür ağır bunalımlarda insan önce kendini değiştirmeye çalışırdı, sonra da etrafındaki her şeyi...

Leyla kendini zorlayarak ayağa kalktı ama dokunsak tekrar düşecek gibi duruyordu. Güçlükle Gurur'un karşısında durup ağlamaklı bakan ıslak gözlerini ona dikti. "Eğer bana inanmıyorsan kontrole gittiğim tüm hastane kayıtlarını, doktorları ve doğumdan sonra gittiğim psikologların adresini verebilirim." Gurur'u bilmem ama ben onun böyle bir konuda yalan söylediğini düşünmüyordum, acısı gerçekti.

Aklına gelenlerle Leyla'nın dudaklarından boğuk bir ses çıktı. "Hâlâ inanmazsan bebeğimizin ultrason fotoğraflarını sana gösterebilirim." Eli son kez karnına uzandığında kaşları acıklı bir ifadeyle bükülmüştü. "Ya da karnımdaki çatlakları..."

"Benim bir kızım mı olacaktı?" Gurur'un sesi ilk anda buruktu ama sonda histerik bir notaya geçti. İçten gelen bir acı, bir boşluk ve bir kayıp... Dudaklarından çıkan o tek cümle, insanın kursağına dizilmiş bir taş gibi öldürücüydü. Her hecesi ağır, zor ve sarsıcıydı.

Yeşil gözleri kırık bir acıyla Leyla'nın karnında takılı kalmıştı. Hep arzuladığı bir şeyin ardından kalan boşluğu izler gibi hisliydi. Yanındaki eli havalandığında sadece bir anlığına Leyla'ya doğru bir adım atmıştı. Bunu istemsizce yapmıştı. Sanki hâlâ orada bir bebek varmış gibi Leyla'nın karnına dokunmak istemişti ama gerçekler tüm çıplaklığıyla aklına geldiğinde adımları durdu, eli yan tarafına düştü.

Yeşil gözlerini hafifçe titreten bir buğuyla bakışlarını Leyla'ya kenetledi. "Sen çok acımasız bir kadınsın." Gurur sustuğunda bir anda tüm sesler yeniden kesildi ama onun vücudunda bir şeylerin çarpma sesi gibi şiddetli bir ürperti geçmişti.

Leyla'nın gözlerinin içine bakarken Gurur'u daha önce hiç bu kadar yıkılmış görmemiştim. "Bana kızımın varlığını ve yokluğunu aynı anda söyleyecek kadar acımasızsın." Bir çocuğu olacağını ve onun öldüğünü aynı saniyeler içinde öğrenmişti. En acısı da artık ortada bile olmayan çocuğuna ölüm kelimesini yakıştıramadığı için yokluğu demişti.

Leyla titreyen bir sesle, "Gurur..." demişti ki onu susturarak başını hafifçe eğdi. Sanki dolan gözlerini saklamaya çalışıyordu.

"Onu hiç görmedim, Leyla." Nemli göz bebekleri, düştüğü karanlığın içinde yolunu bulmaya çalışan bir kuş gibi titriyordu. "Her geçen günle karnında nasıl büyüdüğüne hiç tanık olmadım."

Ondan alınan tüm haklarının hesabını sorar gibi Leyla'ya bakarken yüzü saf bir acıyla kasılıyordu. Burnundan birkaç kez derin nefesler aldı fakat göğüs kafesi yay gibi gergindi. "Elimi karnında gezdirip kızımın tekme atışlarını hissedemedim." Parmak uçları bir ihtiyaç içinde kıvranırcasına titrerken iki yanında duran ellerini sıkmıştı.

Tırnaklarını avuçlarının içine geçirecek bir şiddette ellerini yumruk yapmıştı. "Bir hastane odasında bile olsa onun kalp atışlarını hiç duyamadım." Dudaklarının kenarı çatladığında gözlerinde oluşan yoğun acıyla başı biraz daha önüne düştü. "Bir yerlerde kızım benden uzak, senin karnında büyürken ben burada ondan habersiz yaşadım lan!"

Dünyanın tüm ağırlığı omuzlarına binmiş gibi geniş omuzları aşağı doğru kayarken, "Ne varlığına şükredebildim ne de gidişiyle yasını tutabildim," diye fısıldadı. "Bana bunu nasıl yaptın?"

Gurur başını omzuna doğru eğip hayrete düşmüş gözlerle Leyla'yı izliyordu. Yüzündeki şaşkınlık kaderin hazin kıyısına çarparak parçalanıyordu. "Ulan ben sana ne yaptım da bu kadarını bana reva gördün!" Bir çocuk hasretiyle yanıp tutuşan bir adama yapılmaması gereken tek şey buydu.

Gurur'un ne hâle geldiğini görünce Leyla ona hiçbir şey diyemedi. Kendini savunacak bir şeyi olmadığı için sadece ağlamayı sürdürdü. Gurur iki büyük adım atarak onun tam karşısına dikildi. Şimdi kaşları çatık, ifadesi daha sertti. "Doğsaydı onu bana hiç göstermeyecek miydin?" Çenesini sıkarken bunun ihtimali bile onu çıldırtıyordu.

Leyla bir an gözlerini yumarken kirpiklerinin arasından süzülen yaşlar daha çok yanağını ıslattı. Gözlerini kapatsa da Gurur'un sert bakışlarından kaçamayacağını anlayınca derin bir nefesle kirpiklerini araladı. "Bilmiyorum." *Kızını sana getirecektim,* diye yalan söylemek yerine ona karşı dürüst oldu. "Bilmiyorum, Gurur çünkü tek düşündüğüm onu güvende tutmaktı ve senin dünyan onun için çok tehlikeliydi."

"Kızım için siktiğim dünyasını ardımda bırakırdım!" Bedeninde biriken tüm öfke gür bir haykırışa dönüştüğünde Gurur her an ciddi bir kriz geçirir diye endişelendim.

Gözlerine kavurucu bir ateş düştüğünde Leyla'ya olan bakışları sertti. Bir delilik yapmamak için yumruklarını sıkarken kaşları çatılmıştı. "Bir çocuk için nelerden vazgeçeceğimi çok iyi biliyordun!"

Gurur'a karşı duyduğu suçluluktan dolayı Leyla'nın kıvranışları arttı. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama tek kelime edemeyince yeniden kapadı. Sonra da kelimeler fütursuzca dudaklarından fırladı. "Senin şu anda hissettiğin şeylerin daha fazlasını yaşadım. Bunun üstesinden gelemeyince sana döndüm, Gurur." Islak gözlerle ona yalvararak yeni bir şans istedi. "En baştan başlayabiliriz, belki yeniden bir çocuğumuz olur."

Leyla'nın son söyledikleriyle Gurur'un nevri dönmüştü. Karşısındaki kadının arsızlığı ve yersiz çırpınışları onu delirtiyordu. "Beni sana bağlayacak tek şey o çocuktu ve sen onu benden uzaklaştırarak kaybettin!" Şu anda canı o kadar çok yanıyordu ki olanlar için suçlayacak birilerini arıyordu ve tek muhatabı Leyla'ydı.

Bu yüzden Gurur onu suçlayarak dişlerini sıktı. "Benim bir çocuğum olacaksa bile senden değil..." Başıyla beni gösterirken sözleri net, bakışları fazla kararlıydı. "Karımdan olacak!" Bunu söyleyiş şekliyle nefes alışlarım hızlanmıştı.

Gurur onun üzerine eğildiğinde sinirden hızlı hızlı nefesler alıyordu. Çatık kaşlarının altından Leyla'ya bakarken dişlerinin arasından, "Seninle işim bitti!" dedi gür ve tok bir sesle. "Çocuğumu benden kaçırmaya çalışan bir kadınla işim olmaz! Oturduğun ev sende kalabilir ama bundan sonra sen de herkes gibi çalışıp ihtiyaçlarını karşılayacaksın!"

Ona verdiği ceza buymuş gibi tüm para akışını kestiğini belirterek, "Bundan sonra benden bir kuruş bile alamayacaksın!" diye bağırdı. "Adamlarımı da kapından çekiyorum, artık sana ne olduğu sikimde bile değil!"

Gurur onunla olan tüm irtibatını kopardığında Leyla sesli bir şekilde ağlamaya başladı. Gurur'u durdurmaya yeltendi ancak Gurur onun yüzünü bile görmek istemiyormuş gibi buna izin vermedi. Çocuğuna olanlardan sonra acısını yaşamak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Arabasına binip giderken bir kez olsun dönüp arkasına bakmamıştı.

Babam artık tüm bu kargaşanın bitmesini istediği için iki adamıyla Leyla'yı evine yollamıştı. Daha sonra adamlarına emir verip amcam ve abimi hastaneye gönderdi. Tedavileri bitince Gurur'un onları alacağını hepimiz iyi biliyorduk. Son olarak babam avludaki üç kadına katı gözlerle baktı. Yanındaki adamlara Nesibe ve Yonca yengeyi, bir de Seçil'i göstererek kaşlarını çattı.

"Atın bunları dışarı!" Korumalar onların kollarına girip kapıya doğru sürüklediğinde üçü de direniyor, çırpınarak babama yalvarıyordu. Ancak babam bu sefer hiçbirinin gözünün yaşına bakmamaya kararlıydı. "Sırtımdan geçinip arkamdan kuyumu kazan bu leş yiyiciler bir daha kapımdan içeri girmeyecek!" Artık sadece kocalarını değil, onların kadınlarını da görmek istemiyordu.

Seçil onu kapıya doğru sürükleyen adamlardan kurtulmaya çalışırken, "Amca, ben bir şey yapmadım!" diye bağırıp çok yalvardı ama babam hiçbirini dinlemedi. Dakikalar içinde üçü de malikâneden dışarı atılmıştı. Tüm kapılar yüzlerine kapandığında babam yılgın adımlarla içeri girdi. Kendini çalışma odasına kapatıp uzun süre oradan çıkmayacağını biliyordum. Oğlu ve kardeşinin ihanetini hiç beklemiyordu.

Kuzenlerimin her biri bir yere dağılınca avluda annemle baş başa kalmıştık. Annem düşmanlarının çıktığı kapıya sırıtarak bakıyordu. Ne babamın uğradığı ihanet umurundaydı ne de Aksa'yla yollarımızı ayırmamız... Demet Tozlu her zamanki gibi bir tek kendi isteklerini düşünerek keyifleniyordu. Nefret ettiği akrabaların bir kısmından kurtulduğu için uzun süre sırıtacağına emindim.

"Anne," diyerek dikkatini çekmeye çalıştım. Bunu yaparken ona olan bakışlarım eleştireldi. "Yalandan da olsa bu olanlara üzülmüş gibi yapamaz mısın?"

"Üzülmek mi?" Ağzı kulaklarına ulaşacak genişlikte güldü. "Bugün benim en mutlu günüm, neden üzülecekmişim?"

Annem her olaya çok yüzeysel baktığı için şu anda canımın nasıl yandığını göremiyordu. Yanıma gelip ellerimi sıkıca tuttuğunda mutluluğu artmıştı. "Bugün seninle gurur duydum, ördeğim. Herkese nasıl da haddini bildirdin." Bunları söylerken sevinçten içi içine sığmıyordu. "Seni daha önce hiç bu kadar güçlü ve kararlı görmemiştim. Hep böyle ol, Farah."

Yeni elde ettiği mutluluğu henüz doğru düzgün yaşamadan aklına gelenlerle gülümseyişi kayboldu. "Ümit çok kötü oldu." Babamın nasıl hissettiğini hatırlayınca tüm keyfi kaçmıştı. Bu sefer de Gurur'un çıktığı kapıyı göstererek iç çekti. "Senin kocan da iyi durumda değil, yanına gidip ona destek olmalısın." Gurur için endişelenerek uzun süre bahçe kapısına bakmayı sürdürdü. "Acaba nereye gitti?"

"Onun gidecek bir yeri mi var?" diye mırıldanırken bu gerçek canımı nasıl da yakıyordu. "Bir tek yeğenleri var ama onlar da kendi derdinde." Karun karısının yanında hastanedeydi. Çağıl askerdeydi ve Levent ise sürgünde... Kalender erkeklerinin her biri bir yere dağıldığı için Gurur'un gidecek kimsesi yoktu.

"Melek'in yanına hastaneye gitmiştir." Hüzünlü bir şekilde başımı salladım. "Bir kızını kaybettiğini öğrendi, diğer kızına sıkıca sarılacaktır." En acısı da o kızını da kaybetmek üzereydi.

Gurur hiç doğmamış bir bebeğin acısını bir şekilde atlatırdı, neticede onunla hiç anısı yoktu. Bu onun üzülmediği ve darmadağın olmayacağı anlamına gelmiyordu ama bir şekilde atlatacağını biliyordum. Ancak Melek'in gidişi ne yazık ki onu gerçek anlamda paramparça edecekti. Bu dünyada kimsenin gücü Gurur'u alt etmeye yetmezdi, bunu bir tek Melek yapacaktı.

Yokluğuyla o dağ gibi adamı yerlere düşürecekti çünkü Gurur onu öz kızı gibi seviyordu. Onlara bakan kimse baba kız olmadıklarını söyleyemezdi. Aralarındaki on yaşa rağmen ikisinin arasında gerçek bir baba kız ilişkisi vardı. Sanki yeterince acı çekmemiş gibi Gurur bir de Melek'in ölümüyle sınanacaktı. Gurur'u tanıyana kadar kendi derdimin büyük olduğunu düşünürdüm.

"Anne biliyor musun, ben Gurur'dan daha çok acı çeken kimseyi tanımadım." Gözlerimden süzülen birkaç damla yaşla malikâneye doğru yürüdüm. "Onun yerinde ben olsaydım değil on yedi, şimdiye sayamayacağım

kadar çok raporum olurdu. Belki adımı bile hatırlamayacak kadar aklımı kaçırırdım." Gurur'un tüm bunlara nasıl dayandığını anlayamıyordum.

Eve girdiğimde yılgın adımlarla merdivenin basamaklarını çıkmaya başladım. Çektiğim acı sanki ayaklarıma bile nüfuz ediyordu. Adımlarım bile öylesine yorgun ve bezgindi ki düşmemek için trabzanlara tutunuyordum. Bugün yaşanan hiçbir şey canımı, Aksa'nın yaktığı kadar yakmamıştı. Avluda herkesin içinde bunu saklamaya çalışmıştım, orada oynamam gereken bir rol vardı. Ancak şimdi yalnızdım ve acımı kimseden saklamama gerek yoktu.

Çatı katına çıkana kadar kendimi bir şekilde tutmuştum. Ancak odama girip kapıyı arkamdan kapattığımda daha fazla dayanamadım. Dizlerimin bağı çözüldüğünde öyle bir yere düştüm ki sanki hiçbir güç bir daha beni buradan kaldıramazdı. Ellerimi yere bastırdım ve içim çıkarcasına omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Aksa bana bunu nasıl yapabilmişti?

Onu hiç affetmeyecektim.

Günün kalanında evimiz cenaze evinden farksızdı. Bugün yaşananlardan sonra kimsenin tadı tuzu kalmadığı için herkes bir köşeye çekilmiş, kendi üzüntüsünü yaşıyordu. Birkaç kez Ali'yi arayıp Gurur'un nasıl olduğunu sormuştum. Tahminlerimde yanılmamıştım, Gurur gerçekten Melek'in yanına gitmişti.

Çatı katındaki odamın terasında karanlık gökyüzünü izlerken çok dalgındım. Beni düşüncelerimden çıkaran tek şey babamın, "Müsait misin, Farah Hanım," diyen alaycı sesiydi. "Gelmeme rızan var mı?"

"Estağfurullah baba, o nasıl söz?" Hemen yerimden kalkıp ona doğru döndüm. Babam terasın kapısının önünde durup beni izliyordu. Elinde bir rakı şişesi, iki de bardak tutuyordu. Tüm gün olanlardan sonra anlaşılan kızıyla bir şeyler içmeye ihtiyacı vardı.

Babam yürüyüp elindekileri masanın üzerine bıraktı, sonra da tam karşıma oturdu. Cebinden çıkardığı sigara paketi ve çakmağı da masaya bırakınca tebessüm ederek odaya girdim. Rafta duran küçük teybi alarak yeniden babamın yanına döndüm. Böyle anlarda ne zaman baba kız yalnız kalıp koyu bir sohbete tutuşsak masamızda hep üç şey olurdu. Bunlar babamın rakısı, sigarası ve küçük teybimizdi.

Teypte genelde hep aynı kaset çalardı. Kasetin içindeki karışık şarkılar babam ve benim en sevdiğim şarkılardan oluşuyordu. Kaseti en başa sardırıp listenin ilk sırasındaki şarkıyı çaldığımda babam da rakıları dolduruyordu.

Masamın üzerinde zaten bir sürahi dolusu su olduğundan tekrar odaya gitmedim. Normalde ben hiç içmezdim ama bugün babama eşlik edecek kadar kederliydim.

Babam kendi rakısına çok az su katmıştı ama benim bardağımın yarısından fazlası hep suydu. Alkole olan dayanıksızlığımı bildiğinden bardağıma çok az rakı koymuştu. Teypte ilk çalan "Bana Bir Masal Anlat Baba" şarkısıydı. Bu şarkıyı her dinlediğimde bir tek onu düşündüğümü bildiği için sesli bir şekilde iç çekti.

İçki bardağını alarak yönünü mehtaba çevirdiğinde kederi yüreğime işliyordu. "Bazen çocuklarıma karşı çok kötü ve yetersiz bir baba olduğumu düşünüyorum." Caner'in yaptığı şeyler yüzünden bile kendini suçluyordu. "*Caner haklı olabilir mi*, diye düşünmeden edemiyorum. Onun bu hâle gelmesinin nedeni ben olabilir miyim?"

"Abim yaptığı hatalarının sorumluluğunu alamayan biri." Babam içli gözlerle mehtabı izliyordu, bense bir tek onu. "Emin ol, onu baş tacı bile yapsaydın ilk hatasında yine seni suçlardı." Abimin doyumsuz bir ilgi ve güç açlığı vardı. Babam onun ayaklarının önüne dünyaları bile serse hep daha fazlasını isterdi. İstedikleri olmadığında da herkesin onu dışladığını düşünmeye devam ederdi.

"Abimin yaptıkları için lütfen kendini suçlama; o bir yetişkin, iyi ve kötü verdiği her kararın tüm sorumluluğu ona ait." Olanlardan sonra söyleyeceğim hiçbir şeyin babama daha iyi hissettirmeyeceğini biliyordum ama yine de konuşmayı sürdürdüm. "Senin suçlu olduğun tek bir konu var."

Bakışlarını gecenin pusundan çekip omzunun üzerinden bana bakarken gözlerinde soru işaretleri vardı. "Nedir o?"

"Abime istediği her şeyi vermen." Bence babamın en büyük hatası buydu. Onun yorgun gözlerine bakarken başımı ağır ağır salladım. "Her istediğinin hemen olması Caner'i olgunlaştırmadı, aksine onu daha talepkâr ve küstah biri yaptı."

Haklı olduğumu iyi bildiğinden babam bu konuda tek kelime etmeyip önüne döndü. Bir yudum bile almadığım rakı bardağını elimde öylece tutarken sıkıntılı bir sesle, "Durmalıyız," dedim. "Sen de ben de..." İşler bu noktaya gelmişken yapılacak en iyi şey durmaktı.

"Gurur onları öldürmez ama dört yıl boyunca serbest de bırakmaz." Bardağı dudaklarıma yaklaştırıp tadından nefret ettiğim rakıdan küçük bir yudum aldım. "Leyla'yı sadece altı ay alıkoymaları hamile bir kadını kaçırdıkları gerçeğini değiştirmiyor. Eğer Leyla onların elinden kaçmasaydı belki de onu dört yıl tutsak edeceklerdi hatta öldürebilirlerdi de."

Dudaklarımdan çıkan her söz babamın içini biraz daha karartıyormuş gibi omuzları iyice düştü. "Belki de bu ceza onların aklını başına getirir," diye mırıldandım. "Dört yılda düşünecek çok şeyleri olacak, belki de yaptıkları hatalardan ders alırlar."

"Peki, Elmas'a ne diyeceğiz?" Acı bir nefes babamın dudaklarından süzülürken yaşlı gözleri uzaklara dalıp gitti. "Onun bu hayatta oğlu dışında kimsesi yok, Farah. Ben şimdi o kadına ne diyeceğim?"

"Gerçeği."

"Gerçeği mi?" Güldüğünde gülüşünün sahteliği çok belli oluyordu. "*Oğlumuz kardeşimle iş birliği yapıp canıma kastedecek kadar büyüdü mü*, diyeceğim? Karşılığında da cezasını çekmek için dört yıl ortalarda olmayacak." Başını çevirip gözlerini gözlerime kenetlediğinde çektiği acı, kalbime nüfuz ediyordu. "Hangi anne buna dayanır?"

"Belki canı çok yanacak ama onun için değişen bir şey olmayacak." Gözlerimin ardı sızladığında ağlamaklı bir sesle, "Baba," diye fısıldadım. "Elmas anne zaten yıllardır oğlunu görmüyor. Başkalarından alıyor oğlunun haberini, abim onu yokluğuyla cezalandırmıyor muydu?" Babam yutkunduğunda sözlerime karşılık tek kelime edemedi, haklı olduğumu biliyordu.

Bir süre susup sessizliğin içinde yüreğimizin sesini dinledik. Bir kez daha aramızdaki suskunluğu bozan ben olmuştum. "Hayatındaki en büyük üç pişmanlığını bana söyleyebilir misin?" Bunu neden sorduğumu bile bilmiyordum. İstediğim tek şey kafasını biraz dağıtmaktı.

Babam ilk beş dakika hiç konuşmadı. Ağır ağır içkisini içip göğü kararan geceyi izledi ancak daha sonra dudaklarından eski bir dostunun adı döküldü. "Melih..." Asaf'ın babasından bahsetmek bile ihtiyar gözlerinin dolmasına neden olmuştu. "Onu kurtaramamak benim en büyük azabım ve pişmanlığım."

Bir zamanlar babam ve Melih amca etle tırnak gibiydi. Hepsi bu da değil, onlar liseden beri arkadaştı. Birlikte ne çok şeyi göğüslemişlerdi. Ancak babam onu çok trajik bir şekilde kaybetmişti, ne de olsa Melih amca da bu karanlık dünyanın bir parçasıydı. Babamla liderlik masasında oturduğu için hâliyle onun da çok fazla düşmanı vardı. Bir gece evinde uğradığı saldırının haberi babama gelmişti.

Babam o gün tüm adamlarını toplayıp apar topar evden çıkmıştı ancak çok geç kalmıştı. Oraya gittiğinde karşılaştığı tek şey arkadaşının delik deşik olan cesediydi. Tüm düşmanları toplanıp Bolatlıların evine eş zamanlı saldırıda bulunmuş, oradaki tüm korumaları öldürmüştü. Asaf son anda annesini kurtarıp o evden çıkarmış ama babası için aynı şeyi yapamamıştı.

O yıllarda Asaf da şimdiki kadar güçlü değildi, çok daha gençti. Annesiyle evden kaçabilirdi ama bunu yapmamıştı. Nuray teyzeyi zorla evden çıkarıp babasının yanına dönmüştü. Her şeyini ortaya koyarak babasını korumaya çalışmış ama ne yazık ki çabaları karşılık bulamamıştı. O gece babası ölmüştü, Asaf ise ağır yaralıydı. Babam belki Melih amcayı kurtaramamıştı ama tam zamanında yetişip Asaf'ı o insanların elinden almıştı.

"Sana bir şey soracağım." Aklımı kurcalayan soruyu daha fazla yarınlara erteleyemedim. "Gurur'u tuzağa düşürmek için beni nişanlamaya kalkıştığında..." Tepkisini kaçırmamak için gözlerimi dahi kırpmadan onu izliyordum. "Bilerek Melih isminde birini seçtin, değil mi?" O adam da babamın dünyasındandı ve arkadaşının ismini taşıyordu. Yani babama kaybettiği dostunu hatırlatan biriydi.

Büyük ihtimalle ona Melih amcanın ismiyle seslenmek bile canını yakıyordu. Üstelik o adam ilerleyen yaşına rağmen sapık herifin tekiydi, hiçbir açıdan taşıdığı ismi hak etmiyordu. Anladığım kadarıyla ondan kurtulmak babamın hep aklındaydı. Bu yüzden onu ölümcül bir planın parçası yapıp Gurur'a öldürtmüştü. Babama baktığımda hisli bakışlarıyla şüphelerimi doğruladı.

"Şimdi beni iyi dinle, Farah." Sandalyesinde hafifçe kıpırdanıp yönünü bana çevirdiğinde yüzünde bilgece bir ifade vardı. "Bu hayatta gözün kapalı güveneceğin tek kişi Asaf."

"Neden?"

"Çünkü Bolatlılardan kansız çıkmaz." Gözlerinin önüne Melih amcanın yüzü gelmiş gibi kahve irislerinde yoğun bir acı belirdi. "Melih'in oğlu da en az babası kadar dürüst ve mert biri. O çocuğun üzerinde çok hakkım var, bana olan vefa borcunu ödemek için bile olsa seni koruyacaktır."

"Korunmaya ihtiyacım mı var?"

"Ben hayatta olduğum sürece hayır ama benden sonra evet."

Konuyu değiştirerek, "Peki, ikinci pişmanlığın nedir?" diye sordum çünkü bu konuşmanın gittiği yönü sevmemiştim. Babamın bir gün hayatımda olmayacağını düşünmek istemiyordum.

Teypte babamın sevdiği hüzünlü şarkılardan biri çalarken geçmişin anılarıyla bardağındaki tüm içkiyi bitirdi. "Sana hiç anlatmadığım bir şey var." Rakı şişesine uzandığında zihni zamanda geriye gitmiş gibi düşünceliydi. "Eskiden biz üç arkadaştık."

"Melih amca dışında bir tane daha yakın arkadaşın olduğunu mu söylüyorsun?" Babam başını salladığında yaşadığım afallama büyüdü, daha önce bana bundan hiç bahsetmemişti.

"Diyarbakır'dan ilk çıkışım liseyi burada okumak içindi. Bizimkiler çok karşı çıkmıştı ama onları dinlememiştim. Buraya geldiğimde genç ve toy bir çocuktum." O yılların anılarıyla dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Melih'le o zaman tanışmıştık, aynı sınıftaydık ve bir de..."

"Bir de?"

Derin bir nefes aldığında dudaklarındaki kırık tebessüm kayboldu. Gözlerimin içine bakarak, "Beşir..." deyince sertçe yutkundum. En büyük düşmanıyla bir zamanlar yakın dost olduğunu mu söylüyordu?

Yerimde rahatsızca kıpırdanıp masadan öne doğru uzandım. "Ama Beşir..."

"Biliyorum," diyerek başını yavaşça salladı. "O yıllarda onunla düşman değildik."

Rakı bardağına biraz su katarak önüne döndü, belli ki işlerin bu noktaya nasıl geldiğini düşünüyordu. "Biz üç yakın arkadaştık, Farah." Geçmişteki her anısı sırasıyla aklında beliriyormuş gibi dudakları hafifçe titredi. "Ben deli bir kurşun gibiydim, hiçbir yere sığmazdım. Melih en sessizimizdi, hep gözlemler ama çok az konuşurdu. Beşir ise kurnaz ve sinsiydi fakat bize bir zararı olmazdı çünkü onun dostlarıydık."

Üçünün yollarının nasıl birbirinden ayrıldığını çok merak ettiğim için onu susturacak tek kelime etmedim. Babamın gözleri gökyüzündeki yıldızlarda oyalandı, sanki her bir yıldızda bir anısını görüyordu. "Lise, üniversite ve ondan sonraki tüm yıllarda birbirimizden hiç ayrılmamıştık. Aramızdan su sızmadığı için her konuda birbirimizi kollardık."

Dayanamayıp yoğun bir merakla, "Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Demet'le tanıştım." Annemi gördüğü o ilk anı hiç unutamıyormuş gibi yorgun gözleri ışıldadı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "O ana kadar bir kadının beni bu denli etkileyeceğine hiç ihtimal vermemiştim."

Aradan geçen tüm yıllara rağmen o günü en ince ayrıntısına kadar hatırlıyormuş gibi dudağının köşesi kıvrılmıştı. "Siyah saçları açıktı, her adımıyla biraz daha dalgalanıyordu. Üzerinde o dönemlerin modası olan beyaz puantiyeli siyah bir elbise vardı. Elbisesinin uzunluğu dizlerinin hizasındaydı ve ayaklarında fiyonklu bir babet vardı." Aradan bunca zaman geçmesine rağmen babamın hâlâ annemin o gün giydiği şeyleri hatırlaması beni şaşkına çevirmişti. Ayakkabısına kadar her detayı hatırlıyordu.

"Baba, ben doğduğumda üzerimde ne vardı?"

"Hiçbir şey yoktu."

"Büyük rezillik, annemden devam et lütfen," diye homurdandığımda bu onu güldürdü.

Annemden bahsederken dudaklarındaki tebessümü koruyordu. "Bazı anlar vardır ki nefesin hızlanır, kalbin durma noktasına gelir, bir anlığına etrafındaki tüm sesler ve yüzler kaybolur. Demet'i gördüğüm o ilk an bana bunlar olmuştu. Kaldırımın karşısında arkadaşlarıyla gülüşerek yürüyen o kadından gözlerimi alamamıştım." Sandalyenin kenarında duran elini kaldırıp sol göğsünün üzerine bastırdı. "O ana kadar kalbim hiç bu kadar hızlı atmamıştı."

"Sonra?"

"Yanımda Melih ve Beşir de vardı ama ben donmuş bir şekilde aynı noktaya bakıp duruyordum. O an ilk yaptığım şey onun parmaklarına bakmaktı." O yılları yeniden yaşıyormuş gibi rahatlayarak nefesini verdi. "Parmağında yüzük yoktu."

Dudaklarımdan dökülen kıkırtıyla, "Baba inanılır gibi değilsin," dedim. O an tek düşündüğü bu muydu?

Babam beni hiç duymuyormuş gibi daldığı tatlı düşlerin tesiriyle yumuşak bir sesle konuştu. "Arkadaşlarıyla konuşarak önümden geçip giderken bana hiç bakmadı. Kokusu burnuma ulaştığında sadece bir kez onunla göz göze gelmek için içimde inanılmaz bir istek oluşmuştu."

Annemden bahsettikçe dudaklarında beliren gülümsemeyi ve gözlerinde artan ışıltıyı seviyordum. Ben soluksuz bir şekilde onu izlerken babam rakısından bir yudum daha aldı. "Uzun süre giden kadının arkasından bakmıştım, daha sonra da arkadaşlarıma onun gittiği yönü göstermiştim." Zihnini biraz zorlayarak gözlerini hafifçe kıstı. "O gün onlara sadece tek bir cümle söylediğimi hatırlıyorum."

"Söylediğin o cümle neydi?"

"İkinci kez karşıma çıkarsa yazgım sayarım."

"Peki, ikinci kez çıktı mı karşına?"

"Evlenip üstüne bir de seni yaptığımıza göre, sence?"

"Baba!" diye ona çıkıştığımda açık sözlülüğüyle beni utandırdığı için keyfi yerine gelmişti.

"Sadece birkaç ay sonra onu tekrar gördüm." Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Üstelik bana ait bir mekânda."

"Tüh ya." Somurtarak suratımı astım. "İkinci karşılaşmanız bir kütüphanede olsaydı çok romantik olurdu. Önce çarpışsaydınız, sonra da annemin kitapları yere düşseydi. Kitapları toplamak için ikiniz aynı anda eğilip..."

Romantik hayallerimden midesi bulanmış gibi yüzünü buruşturarak beni susturdu. "Kime çektin sen böyle?" Bu konuda annemle ikisine çekmediğim çok belliydi. Babam bir süre sonra yeniden geçmişe çekilerek yönünü

şehrin ışıklarına çevirdi. "Demet'le ikinci kez karşılaşana kadar onu unuttuğuma çok emindim ama hayır." Yavaşça başını iki yana salladı. "Onu tekrar görünce hiç unutamadığımı anladım."

Annemden bahsetmek bile onu heyecanlandırdığı için sesi hafifçe titrerken bakışları çok uzaklardaydı. "O günden sonra Demet'i hiç bırakmadım. Bir anda tüm hayatım olmuştu. Ona çok hızlı âşık olmuştum ve beni çok uğraştırsa da bir şekilde onun kalbini kazanmıştım. Her şey güzel bir rüya gibiydi. Bazı anlarda yanımızda dostlarımda olurdu, yani Melih ve Beşir."

O güzel rüyanın sonuna gelmiş gibi yüzündeki tebessüm kaybolduğunda dudakları düz bir çizgide buluştu. "Son zamanlarda annen çok tuhaf davranmaya başlamıştı ama bir türlü nedenini anlayamıyordum."

Birkaç yudumdan daha fazla içmediğim rakı bardağını kendimden uzaklaştırarak meraklı bakışlarımı ona diktim. "Nasıl bir tuhaflık?"

Babam hafızasını zorlayıp geçmişi hatırlamaya çalışırken ifadesi hoşnutsuzdu. "Benimle yalnızken daha mutluydu ama yanımızda arkadaşlarım olduğunda sanki keyfi kaçıyordu. Garip olansa Melih'te de bir sıkıntı vardı. Bazı şeyleri bana doğrudan söyleyemiyordu ama her fırsatta beni bir köşeye çekip, *Demet'i bizim ortamımıza sokma*, diyordu. Bahsettiği şey arkadaş ortamıydı." Melih amcanın iyi bir gözlemci olduğunu söylemişti. Böyle bir uyarıda bulunduysa eminim bildiği bir şeyler vardı.

"Bir ara Demet ve Melih'in birbirinden hoşlanmadığını düşündüm ama bu da doğru değildi. İkisi abi kardeş gibiydi, o zaman sorun neydi?" Babam başını eğip yüzünü sertçe ovuşturdu. "Gözden kaçırdığım bir şeyler vardı. Son zamanlarda işler iyice boka sarmaya başlamıştı," diyerek sıkkın bir ifadeyle anlatmaya devam etti.

"Beşir'de değişen bir şey yoktu, eskisi gibi Demet'e karşı çok iyiydi ve bunda bir sorun bulmuyordum, o benim kardeşim gibiydi. Ancak Beşir ne zaman onunla konuşmaya çalışsa Demet çok geriliyordu ve Melih hemen ona müdahale ediyordu. Demet'e karşı çok korumacı olduğu için iğneleyici laflarıyla Beşir'in keyfini kaçırıyordu." Babam umutsuzca başını iki yana sallayıp, "Melih'in Beşir'le ne sorunu olduğunu anlayamıyordum ya da Demet'in..." diye fısıldadı.

"Ve bir gün Beşir konuşmak için bana geldi." Yüzü sertleştiğinde bardağı kafasına dikip içindeki tüm içkiyi birkaç yudumda içti. Bardağı sertçe masaya bıraktığında kaşları çatılmıştı. "Melih'in Demet'e karşı neden bu kadar korumacı olduğunu sorup aklıma şüphe tohumları ekti. O gün söylediği her şeyle beni öyle bir zehirledi ki Melih ve Demet'in arasında bir şeyler olduğuna ikna oldum!"

Aklıma gelenlerle içim sızlarcasına ona bakıp, "Baba lütfen düşündüğüm şeyi yapmadığını söyle," diye mırıldandım. Beşir'in laflarına kanıp can dostuna ve sevdiği kadına haksızlık etmiş olamazdı.

"Hayatımdaki ikinci pişmanlığım da Melih'le ilgili, Farah." Sohbetimizin başında ona en büyük üç pişmanlığını sormuştum ve ilki Melih amcayı kurtaramamaktı. Ne yazık ki ikinci pişmanlığı da onunla ilgiliydi.

Babam yoğun bir suçlulukla gözlerini yumup birkaç saniye öylece kaldı. "Beşir'in söyledikleri aklıma öyle bir kazınmıştı ki o günden sonra Demet ve Melih'i göz hapsine almıştım." Şüphe bir kez insanın içine düştü mü, sahibinin iliğini kurutmadan o bedenden çıkmazdı.

Mazi onun suçluluklarını ve pişmanlıklarını ortaya çıkardığı için babam yorgun bir ifadeyle bir kez daha içki şişesine uzandı. "Onlar birbirlerine hep yakındı ama artık yakınlıkları bile gözüme batıyordu. Her hareketlerinden farklı bir anlam çıkarıyordum. Kıskançlıktan gözüm öyle bir dönmüştü ki bir gün yumruk yumruğa Melih'le kavga ettim." Bunun vicdan azabından hiç kurtulamayacakmış gibi gözleri dolmuştu.

"Hem onu hem de Demet'i ihanetle suçladığımda annen beni terk etti, Melih ise benimle olan tüm ilişkisini kesti." Omuzları düşerken başını ellerinin arasına alıp sertçe sıktı. "Bir anda ikisi de hayatımdan çıkmıştı ve ben hâlâ onların birlikte olmak için bunu yaptıklarını düşünüyordum! Beşir bu konuda sürekli beni doldurduğu için doğru ve yanlışı ayırt edemiyordum."

Babamın Melih amcayla yaşadıkları bana Gurur ve Asaf'ı hatırlatmıştı. Onlar da bir zamanlar yakın dostlardı hatta kan kardeşlerdi ama şimdilerde birbirlerini görmeye bile tahammül edemiyorlardı. Aralarında ne geçtiyse bu onların dostluğunu bitirmişti. Sanırım babasının kaderi Asaf'a miras kalmıştı.

"Aylarca ikisiyle de hiç görüşmedim çünkü kendimi ihanete uğrayan taraf olarak görüyordum." Bir celladın tırpanı yüzüne dokunmuş gibi babamın suratı ifadesizdi. "Bir gün aldığım bir haberle tüm gerçekler gün yüzüne çıkmıştı."

Masanın üstünde duran eli yumruk olduğunda kızgınlıkla çenesini sıktı. "Benim Demet'le görüşmediğim tüm o sürede Beşir her yerde onun karşısına çıkıp onu kazanmaya çalışıyormuş! Bu da yetmezmiş gibi Demet'in ailesiyle iş ortağı olmuş ve onları Demet'le evlenmeye ikna etmiş!" Demek ki başından beri hain olan Melih amca değil, Beşir'miş.

Bu yüzden annem onun olduğu ortamlarda bu kadar çok geriliyormuş, belki de Beşir'in uygunsuz hislerin farkındaydı. Bir kadın böyle şeyleri çok hızlı sezerdi. Babamın gözü aşktan kör olduğundan etrafında olup biteni görememişti. Belki de en yakın arkadaşına böyle bir şeyi konduramadığı

için onun davranışlarının farkında olamamıştı. Ancak iyi bir gözlemci olan Melih amca her şeyin farkında olabilirdi.

Melih amca bu yüzden babamı uyarmıştı, değil mi? Babamdan annemi arkadaş ortamına sokmamasını istemişti, amacı Beşir ve annemi daha az yan yana getirmekti. Büyük ihtimalle üçünün dostluğu bitmesin diye babama gerçekleri söyleyemiyordu, o da kendince Beşir ve annemi birbirinden uzak tutmaya çalışmış olabilirdi.

Beşir denen o korkunç adam, Melih amcayı yolundan çekmek istemişti. Bunu yapmanın en iyi yolu babamın aklına şüphe tohumları ekmekti. Babam üzerindeki ceketin içinde küçülerek öne doğru eğildi. "Beşir'in gerçek yüzünü görünce beynimden vurulmuşa döndüm. O gün kontrolsüz bir öfkeyle evini basıp onu komalık etmiştim. Çok rahat dört ay hastanede tedavi gördü ama kendimi Demet ve Melih'e affettirmem hiç kolay olmadı." Büküldüğü yerden doğrulup bakışlarını bana çıkardı. "Zor olsa da işleri bir şekilde yoluna koymuştum."

Her şeyin bununla sınırlı olmadığını bildiğim için, "Ama?" diyerek onu konuşmaya teşvik ettim.

"Ama Beşir hastaneden çıktığında bile yakamızdan düşmedi! Başımıza bela olmuştu." O adamı tanıdığı güne lanet ederek sigara paketine uzandı. "Eskiden iki yakın dostken bir anda düşman olmuştuk. İkimizden biri ölmedikçe bu iş bitmeyecekti."

Babam yaktığı sigara dalını dudaklarının arasına yerleştirip yoğun dumanı içine çekti. Bunu yaparken ifadesi sert ve kızgındı. "Ona rağmen bir şekilde Demet'le evlenip mutluluğu yakalamıştım. Ancak ailem İstanbullu bir gelin istemiyordu, benim için seçtikleri kızla, yani Elmas'la evlenmem için ısrar ediyorlardı."

Babam tüm o süreçte nasıl yıprandığını gizleme çabasına girmeden bir kez daha omuzlarını düşürdü. Ona bakınca bile bu günlere gelmek için çok büyük savaşlar verdiğini görebiliyordum. "İki aile arasındaki kültür farkı kolayca aşabileceğimiz bir şey değildi. Demet bizim örf ve âdetlerimizi bilmiyordu, öğrenme çabasına bile girmiyordu. Üstelik bizim bir çocuğumuz da olmamıştı, bu da bizimkilerin Demet'e daha çok yüklenmesine neden oluyordu."

Babamın bakışları bezgindi, sesi de ağır ve tok. "Elimden geldiğince anneni tüm bunların dışında tutmaya çalışıyordum ama bu her zaman yeterli olmuyordu."

Devamında olanları az çok bildiğim için asık bir suratla, "Annem tüm o baskılara daha fazla dayanamayıp senden boşandı," dedim kısık bir sesle.

"Sen de ona duyduğun öfkeyle Elmas anneye dinî nikâh kıydın. Tabii annem bunu öğrenince başkasıyla evlenmeye kalkıştı."

Babamın kaşlarının kavisi çatılmış, bakışlarında ölümcül bir ifade belirmişti. "Beşir'le evlenecekti!" Bunu bilmediğim için gözlerimi kocaman açtım. Annemin evlenmeye kalkıştığı kişi Beşir miydi?

Babam derin derin nefesler aldıkça hatırladığı şeylerle daha çok sinirlenip yumruğunu sıkıyordu. "Düğünü basıp o piçin suratını dağıtarak Demet'i kaçırdım!"

Ağzımın içinde bir şeyler geveleyerek, "Konu kız kaçırmak olunca Gurur'la birbirinizin eline su dökemezsiniz," dedim. Gurur'la ne kadar çok ortak noktaları olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Babam beni hiç duymuyormuş gibi kendi kederinin içinde boğulmaya devam etti. Şu anda düşündükleri canını çok yakıyor olmalı ki kesik kesik aldığı nefeslerde bile yoğun bir acı vardı. "Beşir'in Demet'e olan saplantısı ona sahip olamadığı her an daha çok arttı. Beni yolundan çekmeye kararlıydı ama bu sandığı kadar kolay değildi. O da beni zayıflatmak için kardeşim gibi gördüğüm tek insanı öldürdü!" Melih amca dost kurşunuyla mı ölmüştü?

Babamın gözleri dolduğunda aklımdan geçenleri anlamış gibi başını salladı. "Beşir'in benimle bir sorunu vardı ama Melih'in ona bir zararı yoktu. Bir zamanlar Melih onun da dostuydu, bunu ona nasıl yapabildi?" Aralarındaki bir hain iki arkadaşın hayatını darmadağın etmişti.

"Melih'e pusu kurduğunu öğrendiğimde tam zamanında ona engel oldum." Sinirden babamın çenesindeki kas seğirdiğinde yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Melih'e bile saldıracak kadar gözünü kan bürümüştü."

Birkaç dakika soluklandıktan sonra yeniden konuştu. "Tüm adamlarımı toplayıp Sungurlara ait ne kadar mekân varsa eş zamanlı saldırıda bulundum. O korkağın karşıma çıkacak cesareti yoktu ama işini bitirmeye kararlıydım. Gidebileceği her yere baskın yapıp ya adamlarını katlettim ya da ona ait yerleri havaya uçurdum. Er ya da geç ortaya çıkacaktı!"

"Peki, onu buldun mu?"

"Hayır ama öğrendiğime göre havaya uçurduğum o mekânlardan birindeymiş." Onu çıplak ellerle öldürmeyi ne denli arzuladığını saklayamıyordu. "Uzun yıllar ortalarda görünmediği için bazıları onun patlamada öldüğünü düşündü bazıları da hâlâ bir yerlerde saklandığını."

"Belki de çoktan öldü. Yaşadığını sana düşündüren nedir?"

"Melih'in ölümü." Babam sigaranın izmaritini ahşap masaya bastırdığında kalbinde masada bıraktığı izden daha büyüğü varmış gibi

görünüyordu. "Melih'in ölümünün arkasındaki ismin Beşir olduğunu biliyorum. Onun düşmanlarıyla iş birliği yaptı. Arkadaşının evine saldırıp onu katledecek kadar vicdansız biri!"

Babam gözlerimin içine bakıp hüzünlü bir ifadeyle, "Onu Beşir öldürdü, Farah," diyerek iç çekti. "Orada değildim ama Melih'e son kurşunu sıkan kişinin Beşir olduğuna yemin edebilirim. Ölmeden önce son gördüğü yüz eski dostunun yüzü ve ihanetiydi."

Yıllar önce Melih amcanın ölüm haberiyle duyduğum o acı yeniden kalbimin ortasına çöreklenmişti. "Asaf bunu biliyor mu?"

"Sungurlara bulaşmaması için bu gerçeği ona hiç söylemedim." Babam yavaşça ayağa kalktı ve yorgun bacaklarını hareket ettirerek terasın korkuluklarına doğru yürüdü. "Babasının cinayetine karışan herkesi bulup öldürdü ama elebaşlarının hâlâ hayatta olduğunu bilmiyor."

Ayağa kalkıp yanına gittiğimde ikimiz de korkulukların tam önünde duruyorduk. "Bana tüm bunları neden anlattın, baba?" Durduk yere mazinin kapılarını araladıysa bunun bir sebebi olmalıydı.

Yönünü bana çevirdiğinde ihtiyar gözlerinde büyük bir endişe vardı. "Tunus'un düğününde olanlar uzun süredir aklımı kurcalıyor. Beşir'in bir oğlu olduğunu bile bilmiyordum. Sonat denen herifin bir anda ortaya çıkması ve düğünde sana yaklaşması planlı olabilir." Ona tam Sonat'ın babası gibi olmadığını söyleyecektim ki düğünde Gurur'a söylediklerini hatırladım. Belki de babam haklıydı, o da babası gibi olabilirdi.

Her konudaki iyi niyetim babamı endişelendirdiği için omuzlarımı kavrayıp hafifçe üzerime eğildi. "İnsan kimin elinden ekmek yerse ona benzer, Farah. Sakın Sonat'ın babasından farklı olduğunu düşünme, onu sana gönderen Beşir bile olabilir." Bu konudaki tavsiyesini dinleyeceğimi gösterircesine başımı salladım. Düğünde olanlardan sonra zaten hiçbir koşulda Sonat'la görüşmeyi düşünmüyordum.

Babam ellerini omuzlarımdan çekse de hâlâ aklını kurcalayan bir şeyler varmış gibi gözlerini benden ayırmadı. "Ordu'da tam olarak ne oldu? Siz oradayken Gurur beni arayıp Beşir hakkında konuşmak istediğini söyledi. Ancak araya birçok şey girdiği için henüz konuşma fırsatı bulamadık." Gurur'un babama telefon ettiğini bile daha yeni öğreniyordum.

"Bilmiyorum," derken şaşkınlığım sesime yansıyordu. "Belki onun da Beşir'le bir sorunu vardır." Gurur'un nasıl bir karakteri olduğunu hatırlayınca nefesimi sertçe verdim. "Bulaşmadığı kimse yok."

Babam da bu konuda benimle aynı fikirdeymiş gibi belli belirsiz gülümseyerek başını salladı. "O piçe bakınca çoğu zaman kendi gençliğimi görüyorum. Bu hâlime aldanma, her yerden bir darbe yiyince dağ olsa

yıkılır." Önüne dönüp terasın korkuluklarını sıkarak geçmişi düşündü. "Bir zamanlar ben de onun gibiydim, insanlar adımı duyunca bile ürkerdi."

Gözlerini yumarak başını yavaşça eğerken omuzları çökmüştü. "Bir de şimdiki hâlime bak. Çoluk çocuğun maskarası oldum." Onunla aynı fikirde değildim.

Abim ve amcamın yaptıklarını hatırlayınca burnunun kemerini sertçe sıktı. "Daha kendi evimin içindeki düzeni sağlayamıyorum. Hey gidi koca Ümit hey," diyen sesi sitemliydi. "Sen bu hâllere düşecek adam mıydın?"

"Baba n'olur böyle konuşma." Kolunu tutarak onu canını yakan şeylerden uzaklaştırmak istedim ama hüznü bir maske gibi yüzündeydi. "Her şey düzelecek, bunları düşünüp kendini üzme."

Babam böyle bir durumda bile kendinden çok beni düşünüyormuş gibi gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Şu zamana kadar Gurur Kalender'e silahını indirten çıkmadı, Farah." Tok sesinin yankısı kulağımda çınlarken babamın bana olan bakışları fazla manidardı. "Herkes iyi bilir ki Gurur bir kez silahını çekerse ateş etmeden o silahı yerine koymaz. Sen bugün nasıl bir adama silahını indirttiğini hiç bilmiyorsun."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Farah, o herif sana körkütük âşık." Babam gözleriyle bunu onaylarken aynı zamanda o gözlerde beni uyaran bir şeyler vardı. "Bu yüzden seni ürkütmemek için karanlık yönünü ve hastalıklı tutkularını senden saklıyor." Gurur'la ilgili neleri hatırlıyorsa yüz ifadesi sertleşmişti. "Sen şu zamana kadar sadece kocan olan Gurur'u tanıdın ama bir zamanların bölge lideri olan Deli Kral'ı hiç tanımadın."

Sesinin şiddeti artarken belli belirsiz kaşlarını çattı. "O herifi yanında tutarsan herkese karşı büyük bir avantaj elde edersin fakat karşına alırsan korkarım ki kendi sonunu getirirsin."

Duyduklarım karşısında hayrete düşerek gözlerimi kocaman açtım. "Gurur'un bana zarar vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Seni sevmeye devam ettiği sürece hayır."

"Ya nefret ederse?"

Babam korkmuş suratıma bakıp güldü. "O piçin nefret ettiği insanlar genelde uzun süre yaşamıyor." Harika!

"Ama senden de nefret ediyordu ve sana hiçbir şey yapmadı."

"Çünkü sen başından beri aramızda bir kalkansın. Seni yıkmadan bana ulaşamaz." Asılan suratım onu çok eğlendiriyor olmalı ki gülüşü genişledi. "Hemen asma şu güzel yüzünü," diyerek alnıma hafifçe vurdu. "Sen şaşılacak bir şekilde ilk günden beri onu kontrol edebiliyorsun. Dışarıdaki

herkese esip kükrüyor ama konu sen olunca sözünün dışına çıkmıyor." Gurur gibi birini parmağımda oynatıyormuşum gibi davranıp sırıttı. "O hiçbir zaman sana karşı kazanamayacak çünkü ipleri senin elinde."

Onunla aynı fikirde değildim. Benim nazarımda Gurur kontrol edilemez, dizginlenemez ve gem vurulamaz bir vahşiydi. Onu evcilleştirmekle de ilgilenmiyordum, istediğim tek şey tehlikeden uzak durmasıydı. "Deli Kral nasıl biriydi?" Aklımı kurcalayan tek şey buydu. Ben kocam olan Gurur'u tanıyordum. Peki, herkesin korktuğu o meşhur *Deli Kral* gerçekte nasıl biriydi?

Babam söyledikleriyle beni yeterince korkuttuğu için daha fazlasını anlatmaya yanaşmadı. "Umarım bunu öğreneceğin bir an gelmez," dedikten sonra beni arkasında bırakıp kapıya doğru yürüdü. Beni bu kadar tedirgin etmesine gerek var mıydı?

"Bu arada..." Durup kısa bir an bana baktığında yorgun gözlerinde beni takdir ettiğini gösteren bir şeyler vardı. "Senden çok iyi bir lider olacak." Bugün gördükleri ona böyle düşündürtmüş olmalıydı.

"Kocanın yanına git, Farah," dedikten sonra önüne dönüp kapıya yürüdü. "Bu gece her zamankinden daha fazla sana ihtiyacı var." Sırtıyla bakışırken iç çeken sesini duydum. "Onun baba olmayı ne kadar çok istediğini bilmeyen yok."

Dudaklarımdaki küçük tebessümle uzun süre babamın arkasından baktım. Çoğu konuda Gurur'a kızıp onu eleştiriyordu ama onu düşünmeden de edemiyordu. Leyla'yla ilgili tüm gerçekler ortaya çıktığına göre belki bundan sonra araları biraz düzelirdi. Babam ve kocamın birbirine düşman olmasından nefret ediyordum. Keşke annemle olduğu gibi Gurur'un babamla da arası iyi olsaydı.

Babam söylemese de geceyi Gurur'un yanında geçirmeyi düşündüğümden zaten ona gidecektim. Şu saate kadar beklememin nedeni kızıyla yani Melek'le biraz zaman geçirmesiydi. Gurur'la aramızda ne yaşanırsa yaşansın böyle bir günde onu yalnız bırakamazdım. Odama girip çantam ve ceketimi alarak dışarı çıktım. Alt katın merdivenini inerken dışarıdaki adamları arayıp arabamı garajdan çıkarmalarını istemiştim.

Avluya çıkıp arabamı beklerken Kılıç Aslan'ı gördüm. Bu saatte dışarıda ne işi vardı, bilmiyordum ama süs havuzunun kenarında oturuyordu. İçinde renkli balıkların olduğu o havuza annem kimseyi yaklaştırmazdı. Balıklarına zarar veririz diye havuzun bir metre yakınında bile durmamıza izin vermezdi. Kılıç havuzun mermerine oturmuş, sigarasını içiyordu ama yalnız değildi.

Yanında İskender de vardı ve o balık tutuyordu. Bir dakika, ne?

"Amcam oğlu ne yapıyorsun?" Dehşete kapılarak ona bağırmıştım ki annem aklıma gelince hemen ağzımı kapattım. Annem onu görürse bu sefer kimse İskender'i kurtaramazdı.

İskender'in bu rahatlığı beni delirtebilirdi. Gecenin bir yarısı bahçe ışıklarının altında balık sefası yapıyordu. Gömleğinin kollarını ve pantolonunun paçalarını toplamıştı. Ayakkabılarını çıkarıp bir kenara koymuştu. Tıpkı Kılıç gibi o da havuzun kenarında oturuyordu ama o, çıplak ayaklarını havuzun içine uzatmıştı. Havuzun içindeki şelaleden akan su sesini dinleyip oltayla süs balıklarını yakalamaya çalışıyordu.

Bir tane aklı başında insan yoktu bu evde! Hızlıca onların yanına gidip keyifle sigarasını içen Kılıç'ın tepesine dikildim. "Neler oluyor burada?" Kaşlarımı çatarak ona İskender'i gösterdim. "Annem bu balıkları ta Norveç'ten getirtti. Bir tanesi bile ölse hepimizi kurşuna dizer!"

Kılıç parmaklarının arasındaki sigaradan içine bir nefes çekip başını kaldırdı. Sigaranın dumanı dudaklarının arasından süzülürken bana olan bakışları alaycıydı. "Saat gece on ikiyi aştığı için bu itin nöbeti bana geçti. Yatağımda beni uyandırıp canının çok sıkıldığını söyledi." Bunları söylerken sinirden dişlerinin arasından konuşuyordu.

İskender onu uykusundan ettiği için kaşlarını çatarak onu gösterdi. "Sence ben bu herifle uğraşmaktan memnun muyum?"

"Ama annemin balıklarını yakalıyor!"

"Bırak ne yapıyorsa yapsın, yeter ki can sıkıntısı geçsin."

"O balıklara bir şey olursa annem bizi keser."

"İskender cezaevine girerse amcam da belamızı siker! Benim nöbetimde nezarete bile düşemez."

Kılıç'a ters gözlerle bakıp hemen İskender'in yanına gittim. Gecenin bir yarısı ıslık çalarak ciddi ciddi balık tutuyordu, hem de süs balıklarını! Yanına koyduğu kovaya bakınca kırmızı, turuncu ve mavi çizgili balıkları görüp yutkundum. Kovanın yarısı onun tuttuğu balıklarla doluydu. En kötüsü de kovaya hiç su koymadığı için balıkların hepsi ölmüştü.

"Amcam oğlu, kalk oradan!" Ona kızarak kovadaki ölü balıkların hepsini havuza döktüm. "Annem yarın sabah sorarsa buraya hiç gelmedin ve balıklara olanlardan haberin yok."

İskender oltasının makarasını sararken kancanın ucuna takılan yeni bir balıkla sırıttı. "Yaptığı şeylerin arkasında durmayan insanlar çok sıkıcı." Balığı kancadan çıkarıp elimdeki kovanın içine attı. "Yengem sorarsa *ben yaptım* derim."

"Hayır, demeyeceksin!" Balığı yeniden havuzun içine atıp İskender'in elindeki oltayı aldım. "Neyin peşinde olduğunu anlamıyor muyum sanıyorsun?" Koluna asılıp onu zorla havuzun içinden çıkardım. Bunu yaparken sinirden omzuna sertçe vurdum. "Hiç boşuna uğraşma, annem seni kovsa bile babam bu evden gitmene izin vermez."

Bu evden bir kez çıksa ekiple olan bağlantısı da kopacaktı. Böylece kimse başında nöbet tutmayacağından o da ilk fırsatta kendini cezaevine attıracaktı. Evden firar edip bizden kurtulmak için her yolu deniyordu. Sert tavrımdan ödün vermeden ona havuzdaki ölü balıkları gösterdim. "Bu balıkların fotoğrafını çekip hemen şimdi Kılıç'la dışarı çıkacaksınız."

İskender şuradan şuraya gitmeye bile üşeniyormuş gibi ağzını bir karış açarak esnedi. "Neden?"

"Bu balıkların aynısını bulup ölü olanlarla değiştireceksiniz."

Kılıç bir küfür savurup oturduğu yerden bir hışımla ayağa kalktı. "Saatin kaç olduğundan haberin var mı senin? Bu saatte açık bir yer nereden bulalım?" Sert bakışlarla bana havuzdaki rengârenk balıkları gösterdi. "Aynılarını nereden bulacağız, bunun için Norveç'e mi gidelim?"

"Gerekirse evet!" Arabamı garajdan getirdiklerinde uyaran gözlerle Kılıç ve İskender'e bakıyordum. "Bu faciaya siz sebep oldunuz, düzeltecek olan da sizsiniz," dedikten sonra arabama doğru yürüdüm. Nasıl yaptıkları umurumda bile değildi, annem görmeden o balıkları canlılarıyla değiştirmelilerdi.

Arabayla malikâneden çıktığımda babamın adamları peşimde beni takip ediyordu. Ali'yi aradığımda Gurur'un çoktan hastaneden ayrıldığını, şu anda beni daha önce götürdüğü evde olduğunu öğrendim. Telefonu kapattığımda bir nebze olsun içim rahatlamıştı. Hiç olmazsa Leyla'nın evine gitmemişti. Bunu yapmayacağını biliyordum ama bugün öğrendiklerinden sonra o eve gitme ihtimali de vardı.

Kaybettiği çocuğu hakkında birileriyle konuşma ihtiyacı hissettiğinde bir tek Leyla onu teselli edebilirdi, neticede bu ikisinin ortak acısıydı. Daha bu sabaha kadar Gurur'a çok kızgın ve kırgındım ancak şimdi hepsi geçmişti. Bugün tüm o hengâmenin içinde ikisini aynı karenin içinde görmüştüm. Leyla hâlâ bir şeyleri kurtarmaya çalışıyordu ama Gurur'un ona olan bakışları fazla boş ve hissizdi.

Gurur bana her baktığında gözlerinde oluşan o can alıcı ifade, Leyla'ya baktığında yoktu. Onun yanındayken ne heyecanlanmıştı ne de ona haddinden uzun bakmıştı. Yanılmıştım, Leyla defteri onun için gerçekten kapanmıştı. Artık Leyla benim için bir tehdit değildi, bu da ona olan kuruntularımın son bulmasını sağlamıştı.

Leyla'nın dönmesi bu açıdan iyiydi aslında, hiç geri gelmeseydi ona olan komplekslerimden kurtulamazdım. Aklımın bir köşesinde yer edineceği için kendimi onunla kıyaslamaya devam ederdim. Leyla'nın yedeği olduğumu düşünür ve o burada olsaydı Gurur kesin beni bırakırdı gibisinden bazı fikirlere kapılırdım. Ancak Leyla döndüğünde bile Gurur ona gitmemişti. Bu da bana bir gerçeği göstermişti.

Önemli olan bir erkeğin hayatındaki ilk kadın olmak değildi, asıl önemli olan onun hayatındaki son kadın olmaktı. Annem bu sözleri söylerken çok haklıydı.

Gurur'un beni daha önce getirdiği eve geldiğimde tüm adamlarının bahçede nöbet tuttuğunu gördüm. Gurur etrafındaki kalabalıktan nefret ederdi, büyük ihtimalle bu Ali'nin işiydi. Arabadan indiğimde Ali ve Yalçın beni kapıda karşılamıştı. Üçümüz eve doğru yürürken çok endişeli görünüyorlardı. "Tüm gün araştırma yaptık, Leyla gerçekten hamile kalmış." Ali'nin söyledikleriyle adımlarım durur gibi oldu ama yürümeyi sürdürdüm.

Leyla'nın bu konuda yalan söylediğini hiç düşünmemiştim, bebeğinden bahsederken çektiği acı gerçekti. Ali dümdüz bir şekilde karşımızdaki eve bakarken o da çok üzgün görünüyordu. "Kocaman karnıyla çektirdiği fotoğrafları bulduk, hastane kayıtları ve klinik geçmişine bile ulaştık." Donup kalmıştım. İşte şimdi tek bir adım dahi atamıyordum.

"Klinik geçmişi mi?" Bunu sorarken sesim içime kaçmış gibi kısık çıkmıştı.

Ali nefesini sesli bir şekilde vererek başını salladı. "Bugün anlattığı hiçbir şey yalan değilmiş. Eksiği var, fazlası yok." Tüm ciddiyetiyle gözlerimin içine bakıp, "Bebeğini kaybettikten sonra ciddi bir bunalıma girmiş," dedi. "Ağır ve ölümcül bir depresyona sürüklendiği için birkaç kez intihara kalkışmış."

Bileğinde gördüğüm kesik izleri bile Leyla'nın intihara meyilli biri olduğunu gösteriyordu. Bebeğine olan şeyler dayanma gücünü kırmış olmalıydı.

Ali sustuğunda bu sefer Yalçın konuşmaya başladı. "Birkaç ay klinikte gözlem altında tutulmuş, daha sonra da psikologların yardımlarıyla toparlayabilmiş ama bu olayı tam olarak atlatabilmiş değil." Yalçın benim için endişelenerek omzunun üzerinden bana baktı. "Ondan uzak durun, şu anda her şeyi yapabilecek bir psikolojide."

"Onun için gerçekten üzülüyorum ama bana bulaşırsa karşılık vermekten çekinmem." Psikolojisi kötü diye her yaptığını alttan alacak değildim. Ben

de yıllardır bozuk bir psikolojiyle yaşıyordum ama insanların canını sıkmıyordum.

Ali ve Yalçın benim için evin kapısını açtı ama onlar içeri girmedi. Gurur'la biraz yalnız kalmamı istedikleri için dışarıda beklemeyi tercih etmişlerdi. Kapıyı arkamdan kapattım, evin tüm ışıkları yanıyordu. Holde yürürken Gurur'un nerede olduğunu anlamaya çalışıyordum. Alt kattaki her odaya bakmıştım ama burada değildi. İlaçlarını yeni almış olmalı ki tüm ilaçları mutfak masasının üzerinde darmadağın duruyordu.

Üst kata çıktığımda daha önce birlikte kaldığımız odanın önünde durdum. Üst katta bir tek bu odanın ışığı yandığına göre Gurur burada olmalıydı. Fazla ses çıkarmadan kapıyı yavaşça araladım. Odanın ağır sessizliği, loş ışıkta elle tutulur bir hüznü besliyordu. Gurur düşünce seline o kadar dalmıştı ki içeri girdiğimi bile anlamamıştı. Omuzları çökmüştü, sırtını yatağın kenarına yaslamış bir hâlde yerde oturuyordu.

Yanında birkaç içki şişesi vardı ve bir şişeyi çoktan bitirdiği için devrilmişti. Kül tablasında yarısı sönmüş bir sigara duruyordu. Odanın içi sadece acı ve yas değil, alkol ve is kokuyordu. Gurur tüm gün defalarca saçlarını karıştırmış gibi sarı saçları dağınıktı. Bir günde on yaş yaşlanmış gibi yeşil gözleri canlılığını yitirmişti hatta ağlamış olmalı ki gözleri kanlanmıştı. İçim öyle bir acıdı ki kapı önünde hiç kıpırdayamadım. Gurur ağlamıştı...

Titreyen parmaklarının arasında bir kâğıt parçasını tutuyordu. O kâğıda baktıkça acısı katlanıyormuş gibi gözleri daha çok doluyordu. Küçük adımlarla odanın içine yürüyüp ona biraz yaklaştım. Dikkatli bakınca gözlerini dahi ayırmadan baktığı şeyin bir ultrason görüntüsü olduğunu gördüm. Göz pınarlarımdan taşan bir damla yaşa engel olamadım. Kaybettiği kızının ultrason görüntülerini bulmuştu.

Adım seslerimden geldiğimi anlasa da hiç kıpırdamadı. Bir süre sonra bana baktığında yeşil gözlerindeki o bakış, tanıdığım bir adamdan geriye hiçbir şey kalmadığını gösteriyordu. Yüzü kireç gibi solgun, alkolün tesirinde olan bakışları uyuşuk ve göz altları hafifçe morarmıştı. Elindeki ultrason kâğıdını saklamaya çalışarak bana kapıyı gösterdi.

"Git... Biraz yalnız kalmak istiyorum."

Gidemezdim, yalnız kalması için ona gereğinden fazla süre vermiştim. Yürüyüp tam önünde durdum. Çantam ve ceketimi bir kenara bırakıp bacaklarının arasında diz çöktüm. Yumuşak ama kararlı bir sesle konuşup ultrason kâğıdına uzandım. "Onu görmeme izin ver."

Gurur doğmamış bir bebeğe karşı bile o kadar sahipleniciydi ki sanki onu tüm gözlerden saklamak istiyordu. Çenesi titrediğinde ultrason kâğıdını almam için parmaklarını gevşetti. Sert nefesler alıp verirken kendini

sakinleştirmeye çalışarak beni izliyordu. Onun temkinli bakışları eşliğinde kâğıdı tutarken çok dikkatliydim. Bir ultrason kâğıdına karşı bile bu kadar hassasken çocuğu olsa kim bilir neler yapardı.

Büyük ihtimalle onu bir an olsun kucağından indirmez, her şeyiyle ilgilenirdi. Gurur'un babalık hisleri gerçekten çok üst bir düzeydeydi. Başımı eğip bebeğin siyah beyaz görüntüsüne baktım. Kâğıdın üzerindeki minik silüeti belli belirsiz görünüyordu. Başını, minicik el ve ayaklarını seçebiliyordum. Kâğıdın köşesindeki damla, belki terdi belki de Gurur'un gözyaşı... Bunu bilmiyordum.

Gurur başını eğerek ellerinin arasına aldı. Her nefesle omuzları biraz daha öne doğru bükülüp çökerken, "Bilmiyordum..." diye fısıldadı yoğun bir acıyla. "Eğer Leyla'nın hamile olduğunu bilseydim..." Nefesi kesilirken sonlara doğru sesi çatallaştı. "Onu gözümün önünden ayırmazdım, belki o zaman..." Başını hafifçe kaldırıp boş kalan kollarına ızdırap içinde baktı. "Kızım kollarımın arasında olurdu."

Omuzları titredi ama ne gözlerinden yaş aktı ne de dudaklarından bir hıçkırık koptu. İçine içine ağlarken tek bir damla gözyaşı dışarıya akmamıştı. Dizlerimin üzerinde hareket edip bacaklarının arasına biraz daha sokulduğumda Gurur kendini geri çekmeye çalıştı. Sanki onu teselli edecek hiçbir şey istemiyordu ya da hiçbir dokunuşun böyle bir acıyı teselli edebileceğine inanmıyordu.

Ellerimi iki yanımda duran bacaklarına bastırarak yumuşak bir ifadeyle ona baktım. Acısı gözlerinden taşıp tüm bedenime akın ederken kısık bir sesle, "Kader..." diye fısıldadım. "Olanlar için kendini suçlama, yaşamak onun kaderinde yokmuş."

Sıktığı dişlerinin arasından kelimeler güçlükle çıkarken, "Benim suçum," dedi buna tüm kalbiyle inanarak. "Onların yanında olsaydım ne Leyla bu hâle gelirdi ne kızım..." *Ölürdü* demeye dili varmadığı için dudaklarını birbirine bastırarak başını eğdi. "Her şey benim suçum."

"Şimdi beni iyi dinlemeni istiyorum." Elimi uzatıp yavaşça çenesini tutarak başını kaldırdım. Çenesini hafifçe okşarken gözlerinin içine bakıyordum. "Sen aksine inansan da senin suçun değildi. Leyla doğumdan hemen önce bir kaza geçirmedi ya da düşüp bir yerini incitmedi." Nişandan sonra olanlardan değil, doğum arifesinde yaşananlardan bahsediyordum.

"Senin engel olup onu koruyabileceğin hiçbir facia yaşamadı." Başımı iki yana sallarken artık bunu anlamasını istiyordum. "Bugün onun söylediklerini sen de duydun. Gece uyurken ansızın olmuş her şey, yani sen orada olsaydın bile yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Kuruyan dudaklarını aralayıp tam bir şey söyleyecekti ki, "Yoktu, Gurur!" dedim bu sefer daha sert bir sesle. "Yanlarında olsaydın bile senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu." Şu zamana kadar çektiği acılar yetmedi mi? Daha fazlası için her konuda kendini suçlamasına dayanamıyordum.

"Farah, bu öylesine geçiştireceğim bir şey değil." Doğrudan bana baktığında gözlerindeki kızarıklık biraz daha artmıştı. Birbirine bastırdığı dudakları titrediğinde kadere isyan eder gibi, "Bu adil değil!" dedi sert bir sesle. "Kızıma mezar olan bir dünyada ben hâlâ nefes alıyorum."

Ona söyleyecek çok şeyim vardı ama bu durumdayken beni anlayacağını sanmıyordum. Bacaklarının arasından çıkıp yanına oturdum. Tıpkı onun gibi tam karşımdaki duvara bakıyordum, şimdilik ikimiz de tüm kelimeleri tüketmiştik. Gurur bir şişeyi devirmemişçesine ikinci içki şişesine uzandığında hiç kıpırdamadım. Sanki su içiyormuş gibi şişeyi kafasına dikip kana kana içti. Anlaşılan bu gece kendini körkütük sarhoş etmeye kararlıydı.

Elinin tersiyle dudaklarını silip yarısına kadar içtiği şişeyi bana uzattı. "İster misin?" Bugün yaşananlardan sonra benim de biraz içmeye ihtiyacım olduğunu düşündü ama buna yanaşmadım.

"Kalsın." Onu geri çevirerek önüme döndüm. "Canı yandıkça teselliyi içkide bulan o insanlardan değilim."

"Hımm," diyen düşünceli mırıltısını duydum. Birkaç saniye sustuktan sonra beni içmeye teşvik edecek bir şeyler bularak konuştu. "Aksa'yla olanları konuşmak ister misin?"

"Lütfen bunu yapma." Onun bu huyunu hiç sevmiyordum. Ben onun yaralarını nasıl saracağımı düşünürken o, çoğu zaman canımı yakan şeyleri hiç çekinmeden söylüyordu. "Buraya acılarımızı yarıştırmaya gelmedim, benimle uğraşma."

"Seninle uğraşmıyordum."

"Sen canın yandıkça başkalarının acısını kanatan bir insansın, Gurur." Karşımdaki duvara boş bakışlar atarken hep olduğu gibi yine çok sakindim. "Psikolojik açıdan hepinizden daha dayanıklıyım, beni bunlarla alt edemezsiniz."

"Yanılıyorsun," diyen sesi bezgin çıkmıştı. "Sandığın gibi canını yakmaya çalışmıyordum. Bugün olanlardan sonra senin de acı çektiğini bildiğim için seni içmeye teşvik ediyordum. Belki böylece dilinin kilidi çözülür ve içine attığın her şeyi anlatırsın. Kabul edelim ki böyle konularda çok ketum birisin."

Acısına acı katmayı düşünmediğim için zoraki bir şekilde tebessüm ettim. "Beni düşünme, zamanla atlatırım." Bir kez daha kendimle ilgili konuları rafa kaldırarak ona odaklandım. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Gurur şişeyi dudaklarına yaklaştırıp yeniden içmeden önce, "Bok gibi," deyince sadece ona baktım. İyi olduğunu söylemesini zaten beklemiyordum.

Başımı yavaşça omzuna yasladığımda gerilen vücudunu hissettim. Ona yalnız olmadığını düşündürmeye çalışırken sessizliğine ortak oluyordum. Her odacığı acı ve kanla dolup taşan kalbinin ritimlerini duyabiliyordum. Aslında o bana kıyasla daha iyiydi, içki ve sigarayla canının yandığını gösterebiliyordu. Bense kapalı bir kutu gibi olduğumdan her şeyi içime atıyor, çektiğim acıyı ona bile gösteremiyordum.

Kaç dakika böyle sessizce oturduk, bilmiyordum ama bir süre sonra Gurur'un elini elimin üzerinde hissettim. İri eli, elimi avucunun içine aldı ama belki de ilk kez Gurur'un eli çok soğuktu. "Onu hiç tanımadım." Sesi kısıktı ama bir feryadın yankısına sahipti. "O kadar berbat bir adamım ki bir yerlerde bir kızım olduğunu bile bilmiyordum."

"Bunun için kendini değil, Leyla'yı suçlamalısın." Ondan kızını saklayan Leyla'ydı, bir de bunun için kendine yüklenmesini istemiyordum.

Başım Gurur'un omzuna yaslı olabilirdi ama omuzlarının hareketinden konuşmak üzere olduğunu anladım. Bir şey söylemesine izin vermeyerek, "Hayır, sen bir canavar değilsin," dedim hızlıca. Aklından geçenleri az çok tahmin edebiliyordum. "Leyla da böyle düşünmüyor. Bebeğini senden saklamasının tek nedeni onu senin tehlikeli dünyandan korumaktı. Bunu o da söyledi, tam tersi şeyler düşünüp kendini üzme."

Sabaha kadar bazen o konuştu bazen de ben ama hiç uyumamıştık. Biliyordum, hiç faydası olmayacaktı ama elimden geldiğinde onu kızı konusunda teselli etmeye çalışmıştım. Belki de ilk kez sabaha kadar hiç uyumayıp bu kadar uzun dertleşmiştik. Genelde hep Gurur anlattı, ben dinledim ya da ona iyi gelecek şeyler söyledim. Ancak ben ona canımın nasıl yandığından veya ne kadar çok acı çektiğimden hiç bahsetmemiştim.

Tamamen ona odaklandığım için bir kez daha kendimi ikinci plana atmıştım.

Zaman hızla ilerliyordu ama her geçen günle hiçbir şey daha iyiye gitmiyordu. Gurur'la birlikte geçirdiğimiz o gecenin sabahında Gazel Saka'nın cenaze törenine katılmıştık. Bige az da olsun kendine gelmişti ama ablasının cenazesinde yeniden fenalaşmıştı. Onu o hâlde gördükçe gözyaşlarımı

tutamadığım bir cenaze töreni olmuştu. Bige perişan bir hâldeydi, öyle ki bir an aklını kaçıracağını bile düşünmüştüm.

Saka'yı daha önce hiç bu kadar perişan ve yenik görmemiştim. Gazel gömüldükten kısa süre sonra Bige fenalaştığı için yeniden hastaneye kaldırılmıştı. Haftalarca hastanede kalmış, taburcu olduğunda bile yüzü bir kez olsun gülmemişti. Onu yalnız bırakmamak için her fırsatta ziyaret ediyordum.

Karun onun yanından ayrılamadığından onun yerine işleri Gurur yürütüyordu. Kalender Holding'in CEO'larından biri olduğu için Gurur şirketteki tüm işlerle ilgileniyordu. O kadar çok çalışıyordu ki onu artık çok az görüyordum. Gününün çoğunu Melek'le geçiriyordu, kalan zamanındaysa işlerle meşguldü.

Ben de her gün Melek'i görmeye gidiyordum. Ne zaman hastaneye gitsem oradan ağlayarak çıkıyordum, Melek'in durumu hiç iyi değildi. İlaçlarını ne zaman kesseler acılar içinde kıvranıp hep kan kusuyordu. Aylardır Gurur gece ve gündüz hep onun yanındaydı. Melek'in durumu o kadar kötüydü ki korkarım ki fazla zamanı kalmamıştı.

Gurur için her şey üst üste gelmişti, bana zaman ayıramadığı için ona kızamıyordum. Henüz Leyla'dan olan kızının kaybını atlatamadan Melek hayatının son evrelerine girmişti. Bazen Gurur'la hastanede karşılaşıyorduk, o anlarda bile elinden geldiğince benimle ilgilenmeye çalışıyordu. Beni ne kadar ihmal ettiğinin farkındaydı ama bunu hiç sorun etmiyordum, Gurur gerçekten çok kötü bir hâldeydi.

Melek her gün gözlerinin önünde biraz daha erirken ona karşı anlayışlı olmaya çalışıyordum. Zamana ihtiyacı olduğundan üzerine hiç gitmiyor, elimden geldiğince sabrediyordum. Leyla onu hiç arıyor mu ya da ikisi görüşüyor mu, bilmiyordum ama şu an için bu hiç önemli değildi. Benim için önemli olan tek şey Gurur'un bir an önce toparlanmasıydı.

Aksa konusuna gelirsek... Aylardır onu hiç görmemiştim. Birbirimizi ne arıyorduk ne de görmek için bir şey yapıyorduk. Evdekiler yakınlığımızı çok iyi bildiğinden birkaç güne kalmadan barışacağımızı düşünmüşlerdi ama bu konudaki kararlılığımız onları bile endişelendirmeye başlamıştı. Kuzenlerimin Aksa'yla görüştüğünü biliyordum ama bunu sorun etmiyordum.

Sonuçta Aksa onların da kuzeniydi, aramız kötü diye ekibimdekilere onunla görüşmeyi yasaklayamazdım. Bunu yapmak Aksa'yı yalnızlaştırmaktan başka bir işe yaramazdı ve ben bunu istemiyordum.

Tıpkı Gurur gibi ben de kendi işlerime sıkıca asılmıştım. Kafamı dağıtmak için neredeyse her gün babamla şirkete gidiyor, işleri biraz daha öğreniyordum.

Abim ve amcamın yaptıklarından sonra babamı yalnız bırakmak istemiyordum. Caner ve amcam hastaneden taburcu olduktan sonra Gurur'un adamları onları kıskıvrak yakalayıp almıştı. Şu anda ne hâldelerdi ya da Gurur onlara neler yapıyordu, bilmiyordum ama o ikisini dört yıl boyunca görmeyeceğimize emindim. En azından bu birkaç yıl daha fazla canımızı sıkmayacaklardı.

Seçil, Yonca ve Nesibe yengeye gelirsek... İlk birkaç ay bizden sızdırdıkları paralarla idare edebilmişlerdi. Ancak hesaplarındaki para onların savurganlığına daha fazla dayanmadığı için kaldıkları tüm otellerden kovulduklarını duymuştum. Son bir haftadır neredeyse her gün kapımıza gelip babama yalvarıyorlardı ama babam onları eve almıyordu. Babam kapıdaki korumalara emir vermişti, o üçü hiçbir koşulda eve alınmayacaktı.

Bugün şirkette fazla mesai yaptığımız için eve geldiğimizde kuzenlerimle ayakta zor duruyorduk. Hepimiz salona geçip kendimizi bir koltuğa attığımızda bizi gören annem, yüzünü buruşturarak salondan çıktı. Annem günlerdir bizi görmezden gelip her fırsatta iğneleyici laflarıyla yerden yere vuruyordu. Zaza giden annemi bize gösterip, "Sizce bunu daha ne kadar sürdürecek?" diye sordu.

"Balık katillerini bulmadan yüzümüze bakmaz. Şu anda onun için hepimiz birer şüpheliyiz." Tüm gün giydiğim topuklu ayakkabılar yüzünden ayaklarım şişmişti. Onları ayağımdan çıkarırken kızgın gözlerle Kılıç ve İskender'e bakıyordum. "Hamsi mi? Siz şaka mısınız?"

O gece onlara ölen balıkların aynılarını bulmalarını söylemiştim. Ancak bu iki densiz, aradıkları balıkları bulamayınca havuzun içini hamsiyle doldurmuştu. Annem hep yaptığı gibi aynı saatte balıklarının yemini vermeye gittiğinde havuzda yüzen hamsileri görünce delirmişti. Onu daha önce hiç bu kadar çıldırmış bir hâlde görmemiştim. Mutfaktaki kasap bıçağını kapıp biz kuzenleri ip gibi karşısına dizmişti.

Balıklarına ne olduğunu sorduğunda o bıçakla yapacaklarından korkup Kılıç ve İskender'i ele vermemiştik. Nasıl ele verirdik ki? Nihat küçük bir şaka yapıp balıkların evrim geçirdiğini söyleyince annem onun kafasında vazo kırmıştı. Boylu boyunca yere devrilen Nihat'ı görünce hepimiz korkudan birbirimize sokulup hiçbir şey bilmediğimizi iddia etmiştik.

Annem bir türlü suçluyu bulamamıştı ama içimizden birinin bunu yaptığını çok iyi biliyordu. Gerçek suçluyu bulana kadar hepimize tavır yapmayı bırakmayacaktı. Nihat o günü hatırlayınca annemin vurduğu yer ağrımış gibi başını tuttu.

"Hamsileri bile anlayabiliyorum ama deniz kaplumbağası ne alaka?" Kafasında kırılan vazonun siniriyle Kılıç ve İskender'e tersçe baktı. "Balıkların içinde kaplumbağanın ne işi var?"

"Araya çeşitlilik olsun diye." Kılıç rahatça koltuğuna yaslanırken umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Ayrıca dikkat ettiyseniz havuzda bir tane de yavru köpek balığı var. Ne bulduysak aldık işte." Onlar yüzünden havuzun suyunu tuzlu suyla değiştirmiştik.

"Annemin balıkları dışında her haltı bulmuşsunuz," diye homurdandım. "Peki, o iki pirana kimin fikriydi?"

İskender üçlü koltukta sırtüstü uzanıp tavanı izlerken bir kez daha esnedi. "Balıklar sıkılmasın diye piranaları ben aldım. O hayvanlara da biraz aksiyon gerek." Balıklar aksiyon istiyorsa yavru köpek balığı nelerine yetmiyordu?

"Lan oğlum, herkes sen mi, ota boka sıkılsın!" Nihat ayağından çıkardığı kirli çorapları bu sefer koltuğun arasına sıkıştırmak yerine top hâline getirdi. Kaşlarını çatarak avucunda sıktığı çorapları İskender'e fırlattı. "Tavana bakıp durma, yine canın sıkılacak. Daha dün nezaretten çıktık, izin ver iki gün dışarıda kalalım!"

Zaza tam karşımda oturduğu için kollarını göğsünde birleştirip iğneleyici bakışlarını bana dikti. "Birileri hep yaptığı gibi yine olay yerinden uzayarak nezarete girmekten kurtuldu." Demir parmaklıklarının arkasına girmekle ilgili ciddi sorunlarım vardı. Bu yüzden kimse nezarete düşmeme neden olamazdı.

"Esvet, ne zaman dönecek? En azından o buradayken İskender'in nöbeti bana bir gün geç geliyordu." Zaza'nın sorduğu soruyla Kılıç'ın tüm vücudu gerilmişti ama bunu saklamaya çalıştı. Bu konu hiç dikkatini çekmiyormuş gibi başını telefonuna eğdi fakat kulağı bizdeydi.

"Esvet'in geçen hafta Türkiye'ye döndüğünü bilmiyor musunuz?" Nihat şaşkınca sırasıyla hepimize baktı. "Bunu nasıl bilmezsiniz, bir haftadır burada."

"Telefonlarımıza bakmıyor ki nereden bileceğiz?" Ona yanımda duran telefonu gösterdim. "Genetik Karma grubuna da hiç girmediği için yazdıklarımızı da okumuyor." Esvet'in ne sorunu olduğunu anlayamıyordum. Nihat dışında kimseyle iletişime geçmiyordu.

"Bir daha ekibe dönmemeye kararlı." Nihat'ın son söyledikleriyle Kılıç tepkisizliğini korudu ama yanında duran eli yumruk olmuştu. Nihat bacak bacak üstüne atarak limonatasından bir yudum alırken Kılıç'ı ne kadar kızdırdığından haberi yoktu. "Bir güzellik salonunda masöz olarak işe girmiş."

"Ne sikimden bahsediyorsun?" Kılıç daha fazla dayanamayıp kaşlarını çatarak başını telefondan kaldırdı. "Oraya girip çıkan herkese masaj mı yapıyor?"

Nihat onun sinirli suratını görünce gülmemeye çalışarak başını salladı. "Sadece seçili müşterilere."

Kılıç koltuğunda dikleşti, tüm sinirini Nihat'tan çıkarmak ister gibi bakıyordu. "Nerede bu yer?"

"Ne yapacaksın?" Nihat yanaklarının içini dişleyerek tek kaşını yukarı kaldırdı. "Yoksa sen de mi masaj yaptıracaksın?"

"Sana nerede dedim."

"Ben de sana, seni ne ilgilendirir diyorum."

"İkiniz de kesin şunu." Daha fazla hırgür istemediğim için birbirlerine dalmadan hemen müdahale ettim. "Esvet'in nerede çalıştığını dayıma sorup öğrenirim." Kılıç'ı yatıştırmak için sakin bir sesle konuşup güldüm. "Şimdi her yer kapanmıştır ama yarın onun çalıştığı yere gidebilirsin."

"Saçmalamayın!" Nihat şiddetle karşı çıkıp Kılıç'ı uyardı. "Esvet'i tanımıyormuşsun gibi davranma. İş yerine gidersen seni parçalar."

Aklına ne tür bir sinsilik gelmişse Kılıç'ın dudaklarının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Müşteri olarak gidersem hiçbir şey yapamaz." Şeytani bakışlarından anladığım kadarıyla Esvet'e gerçekten o masajı yaptıracaktı. "Sonuçta müşteri memnuniyeti her şeyden önce gelir."

"Demek hepiniz buradasınız." İçeri giren babamla bakışlarımız ona döndü. Babam önce bana, daha sonra da kuzenlerime sırasıyla bakmaya başladı. Bu bakışın ne anlama geldiğini iyi bildiğimiz için hepimiz rahatsızca yerimizde kıpırdandık. Babamın bizim için yine hain planları vardı.

Bir yere geç kalmışız gibi bileğindeki saati kontrol edip bakışlarını bana çıkardı. "Bugün sadece liderlere özel bir davet var. Bu davetin amacı masaya son oturan iki liderle tanışmak." Son dakikada öğrendiğim bu bilgiyle elim ayağım buz kesmişti. Nihayet eski bölge liderleri Tayfun İnce ve Sadri Şimşek'in yerine kimlerin geçtiğini öğrenebilecektik.

Babam bana doğru yürüyüp hazırlanmam için kapıyı gösterdi. "O davete benim yerime senin katılmanı istiyorum." Soluğum kesildi, bunun düşüncesi bile beni dehşete düşürmeye yetmişti. Hiçbir güç beni oraya gönderemezdi.

Babam bana nasıl hissettirdiğinden habersiz belli belirsiz gülümsedi. "Önceden onları bilgilendirdim, bu gece Tozluların vekil lideri olarak orada sen boy göstereceksin." Benim niye bundan haberim yoktu? Babam gözlerimin içine bakıp son derece ciddi bir şekilde, "Bu gece senin sözün, benim

sözüm demek," diye beni uyardı. "Orada vereceğin her karar bir liderin kararı olacak. Bunun bilincinde olarak ailemizi en iyi şekilde temsil etmelisin."

"Bunu yapamam." Karşı çıkarak ayağa kalkıp başımı iki yana salladım. "Baba daha önce tüm liderlerle tek başıma bir masada bulunmadım. Bunu yapmaya bir yerden başlamam gerektiğinin farkındayım ama masaya sonradan katılan o iki liderin kim olduğunu henüz bilmiyoruz. Ortalık bir anda karışırsa ne yapacağım?"

"Vekil lider olarak ne gerekiyorsa onu yapacaksın." Babam tam karşımda durup güven aşılamak isteyen gözlerle bana baktı. "Kendine haksızlık etme, sen gördüğüm en hakkaniyetli ve adil liderlerden biri olacaksın. Masaya yeni birileri geldiğinde oradaki herkese söz hakkı verilir. Ne düşünüyorsan çekinmeden söylemelisin."

"Baba..."

"Farah, korkmanı gerektiren bir durum yok. O masada Asaf ve Gurur da olacak, gerektiğinde müdahale edeceklerini biliyorum."

"Gurur mu?" Bunu sorarken şaşkınlığım yeni bir boyut kazanmıştı. "Kalenderlerin lideri Karun, Gurur'un orada ne işi var?"

"Karun karısıyla meşgul olduğu için o da kendi yerine vekilini gönderiyor." Gurur'un orada olması babamın içini rahatlatan en büyük faktörlerden biriymiş gibi dudağının köşesi kıvrıldı. "O masada Gurur varken kimse kılına bile dokunamaz."

Nihat, bugünün en büyük sürprizi buymuş gibi yüksek sesle güldü. "Vekil lider olarak oraya gitse bile Gurur'un yeniden o masaya oturması herkese soğuk dakikalar yaşatacaktır."

"Peki, ya gücün tadını yeniden alırsa?" Kılıç'ın dudağının kenarı yavaşça büküldüğünde gözlerinden karanlık bir ifade geçmişti. "Sizce koltuğunu geri almak için kendi yeğenini yıkar mı?"

"Hayır, Gurur bile isteye yerini Karun'a bıraktı." Bunları söylerken bu sözlerin doğruluğundan en küçük bir şüphe duymuyordum. "Gurur istemediği sürece kimse onu tahtından edemezdi."

Büyük ihtimalle o dönem bana olanların suçluluğunu yaşamıştı, onun ihmalkârlığı yüzünden komaya girmiştim. Bunun vicdan azabıyla tüm işlerden elini ayağını çektiğini düşünüyordum. Gurur istemeseydi ne onu yerinden edebilirlerdi ne de onu iki yıl yurt dışında tutabilirlerdi. Artık bunu daha iyi anlıyordum. Kimsenin tehditleriyle değil, Gurur kendi isteğiyle liderliği bırakmıştı. O hiçbir zaman tehditlere boyun eğen bir adam olmamıştı.

Babam ne yapıp etmiş, bir şekilde beni o davete katılmaya ikna etmişti. Bunun için tam yarım saat uğraşmak zorunda kalmıştı. Bir süre sonra direnmeyi bırakmıştım, er ya da geç o masaya oturacağımı biliyordum. Başlangıçta vekil lider olarak oraya gitmem benim için iyi bir deneyim olabilirdi. Böylece babamın yerine geçmeden önce liderlerin dünyasının nasıl bir yer olduğu hakkında fikir edinebilirdim.

Sadece ben değil, ekibim de bana eşlik edecekti. Babamın söylediğine göre korumaların hiçbiri içeri alınmayacaktı ama her lider en yakın olduğu adamları içeri alabiliyordu. Tabii bu sayının bir elin parmaklarını geçmemesi şartıyla. Oradaki kimse dört kuzenimin bana eşlik etmesini sorun etmezdi.

Çatı katına çıkıp odama girdiğimde yatağın üzerinde duran bir kutu gördüm. Kırmızı kurdeleli siyah, kadife kutuyu kimin buraya bıraktığını bilmiyordum. Yaklaşıp yakından bakınca kutunun üstünde küçük bir not kâğıdı olduğunu gördüm.

"Bu gece için sana yakışacağını düşündüm.
Saat tam sekizde seni almaya geleceğim...
Gurur Kalender."

Tebessüm ederek kutunun kapağını açtım. Anlaşılan benim için son dakika gelişen bu davetten Gurur'un haberi vardı.

Kadife kutuyu açınca içinde çok şık siyah bir elbise olduğunu gördüm. O not kâğıdı olmasaydı bile bu elbisenin Gurur'dan geldiğini hemen anlardım çünkü omuzları açıktı. Gurur boynuma kolay ulaşmak için omuzları açık şeyler giyinmemi tercih ediyordu. Elbiseyi yatağın üzerine bırakıp hemen banyoya girdim. Fazla vaktim kalmadığı için hızlı bir duş alıp saçlarımı kuruttum.

Gurur'un gönderdiği elbiseyi giyerek ayna karşısına geçtim. İnce boynumu ve omuzlarımı açıkta bırakan elbise bana gerçekten çok yakışmıştı. Vücudumu saran elbisenin yumuşak kumaşı hoşuma gitmişti. Elbise balık etek modelinde olduğundan kalçamın şeklini ortaya çıkarıyordu. Kalçamın altına kadar bedenimi sarıyordu ama dizlerimin aşağısında hafifçe genişliyordu. Elbisenin etekleri yerde süründüğü için yüksek topuklu ayakkabılar giymeliydim.

Saçlarıma düz fön çekip biraz ışıltı katmak için hafifçe saç spreyi sıktım. Bu sefer makyajım konusunda gerçekten özenmiştim, orada iyi bir izlenim bırakmalıydım. Ben normalde koyu kahve veya pudra tonlarında rujlar tercih ederdim ama bu geceye özel kırmızı bir ruj sürdüm. Dolaptan

çıkardığım siyah stiletto ayakkabıların altı kan kırmızısıydı ve on santim topuğu vardı.

Anlaşılan bu gece ayaklarım hiç rahat etmeyecekti. Malikâneye giren arabaların sesini açık pencereden duyduğum için Gurur'un geldiğini anladım. Siyah pardösümü omuzlarıma attıktan sonra çantamı alarak odadan çıktım. Gerçek anlamda bir hanımağa ve bölge liderine benzediğimi inkâr edemezdim ama içimde bir liderin ruhu yoktu. Belki de hep vardı fakat henüz benim bundan haberim yoktu.

Merdiveni indikçe topuklu ayakkabılarım ahşap zeminde tok sesler çıkarıyordu. Ekibimdekiler benden daha erken hazırlandıkları için hepsi merdivenin sonunda beni bekliyordu. Kılıç her zamanki gibi siyah bir takım elbisenin içindeydi. Kravat takmaktan hoşlanmadığından gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı. Ceketinin önü açık olduğu için belindeki silahı görünüyordu.

İskender'in ise bir ceketin ağırlığını bile üzerinde taşımaya üşeniyormuş gibi yanında ceketi yoktu. Üzerindeki siyah gömleğin yakası açıktı ve kalın bilekleri görünecek şekilde gömleğin kollarını birkaç kat toplamıştı. Beline taktığı deri kemerle kaslı vücudu daha çok göze çarpıyordu. Daha şimdiden sıkılmış gibi yüzünde uykulu bir ifade vardı. Oflayıp puflamadan ya da bize zor zamanlar geçirtmeden bu geceyi nasıl atlatacağımızı hiç bilmiyordum.

Zaza'ya baktığımda beyaz gömlek ve siyah pantolon giydiğini gördüm. Üzerine giydiği siyah ceketi asimetrik kesimdi ve ceketin kollarını yukarı toplamıştı. Kısa saçlarını arkaya doğru taramış, koyu bir göz makyajıyla marjinal tarzını korumuştu. Bir kulağında küpe yoktu fakat diğer kulağındaki zincir küpenin ucunda bir kurşun vardı. Boynunda ise hiç çıkarmadığı asker künyesi... Zaza topuklu ayakkabılardan nefret ettiği için yine postallarını giymişti.

Onun yanında duran Nihat da şaşırtıcı bir şekilde siyah bir takım giymişti. Anlaşmış gibi bugün hepimizin siyah giymesi nasıl bir tesadüftü? Herkes birbirine bakarak aynı renk giymenin huzursuzluğunu yaşıyordu. Annem ve babam onların yanına geldiğinde adım seslerimden hepsi başını kaldırıp bana baktı.

Bu ayakkabılarla düşmemek için merdiven trabzanına tutarak inerken beni gören herkesin yüzünde küçük bir hayranlık duygusu beliriyordu. "Ördeğim," diyen annemin gözleri ışıldadı. "Tam bir siyah kuğuya dönüşmüşsün." Balıklarına olanları unuttuğu nadir anlardan birini yaşıyorduk.

"İşte şimdi bir lidere benzemişsin." Babam baştan ayağa beni süzerken gördükleri hoşuna gitmiş gibi başını ağır ağır salladı. "Sen hükmetmek için doğmuşsun, Haraf," dediğinde adımlarım yere kenetledi ve ben trabzanı

daha sıkı tuttum. Nabzım boynumda atarken buğulu gözlerin ardından babamı izliyordum. Bana böyle seslenmeyeli yıllar olmuştu.

Dokuz yaşına kadar babam şakayla karışık bana sık sık *Haraf* derdi, o esnada adımın tersini söylediğini bile anlamazdım. Gurur'dan önce adımın tersinin Haraf olduğunu bile fark etmemiştim çünkü buna hiç kafa yormamıştım. Çocukken kaçırılmadan önce ele avuca sığmayan yaramaz bir çocuktum. O hâlim bir tek babamı rahatsız etmez, Haraf olduğumu bana aşılamak ister gibi her fırsatta bana bu ismi söylerdi.

Ancak bir aylık esaretten sonra o kadar çok değişmiştim ki artık babam bana bakınca Haraf'a dair tek bir iz bulamıyordu. Bu yüzden bana Haraf demeyi bırakmış ve hep Farah demişti. Bazen de gittikçe eksiliyormuşum gibi adımı bir tık kısaltıp *Fara* dediği bile olmuştu. Yıllar sonra ondan bu ismi yeniden duymak beni çok etkilemişti.

Aşağıya indiğimde annem ve babam avluya çıkana kadar bize eşlik etmişti. Tüm bu sürede babam beni telkin edip bu gece her şeyin yolunda gideceği konusunda içimi rahatlatmaya çalışmıştı. Evden çıktığımızda Gurur ve adamları dışarıda bizi bekliyordu. Normalde Gurur korumalarla gezmeyi sevmezdi ama yanında ben olunca düzinelerce korumayı sorun etmiyordu.

Gurur kalçasını arabasına yaslamış, başını hafifçe eğerek sigarasını içiyordu. Bu gecenin önemini zerre kadar bir yerlerine takmadığı için ekstradan hazırlanacak hiçbir şey yapmamıştı. Tek bir kırışık dahi olmayan beyaz gömleği ve siyah pantolonu yine üzerindeydi. Şaşırtıcı bir şekilde ayakkabılarında ne kan ne de çamur lekesi vardı. Üzerindeki her şey fazla temiz görünüyordu ama bunun kaç dakika süreceğini çok merak ediyordum.

Beyaz gömleği ikinci bir deri gibi heybetli vücudunu sarıyordu. İnce belini saran siyah kemerin ondaki duruşu bile çok farklıydı. Hep olduğu gibi gömleğinin yakası açıktı ve kollarını yine toplamıştı. Bu yüzden sol bileğindeki deri bileklik merakımı cezbediyordu. O bilekliği neredeyse hiç çıkarmıyordu. Son aylarda Gurur hep fazla durgun ve düşünceli olduğundan yine çok uzaklara dalmış bir şekilde sigarasını içiyordu.

Nisan onun dikkatini çekmek için hafifçe öksürerek ona beni gösterdi. Gurur sigaradan ciğerlerine büyük bir nefes çekerek başını kaldırdığında beni gördü. Tuttuğu nefesiyle birlikte sigara dumanı da ciğerlerine hapsolmuştu. Gözlerini dahi kırpmadan baştan ayağa beni süzdü, uzun zamandır bana bu kadar yoğun hiç bakmamıştı. Kaybettiği bebeği ve Melek'in durumu onu öyle bir sarsmıştı ki aylardır bir karısı olduğunu bile unutmuştu.

Beni izledikçe yeşil gözlerini kapatan o yas örtüsü sanki gittikçe kayboluyordu. Gözlerindeki o canlılığı görmeyeli sanki yıllar olmuştu. Aradan geçen bu zamanda bana öyle bir yokluk yaşatmıştı ki gözlerinde beliren

küçük bir parıltıya bile hasret kalmıştım. Sigara dumanı dudaklarının arasından süzülürken soluksuz bir şekilde beni izliyordu.

Gurur bana dikkatli bir şekilde baktıkça sanki ne kadar çok özlediğini o da yeni fark ediyordu. Vücudumun her detayına uzun uzun bakıyordu. Son olarak bakışları özlediği yüzüme kayınca ona tebessüm ettim. Bir şey söylemesine izin vermeden yanına gidip arabasına bindim. Trafiğin durumunu bilmediğim için gideceğimiz yere geç kalmak istemiyordum.

Bugün araba sürecek havada değilmiş gibi Gurur arka koltuğa yanıma oturdu. Ali direksiyon başına geçince hep birlikte yola çıktık. Ne yazık ki uzun bir konvoy peşimizden bizi takip ediyordu. Oraya gidince ne yapacağımı bilemediğim için sinir ve stresten dizlerim titriyordu. Gurur bunu görünce bana doğru kayıp elini titreyen bacağımın üzerine koydu. "Korkmana gerek yok, onlar da senin benim gibi bir insan."

"Yanlarında silah taşıyıp insan vuran insanlar," dediğimde hiç keyfi olmamasına rağmen güldü.

"Dert ettiğin buysa ben de yanımda silah taşıyıp insan vuruyorum."

Ondan uzaklaşmak için kapıya doğru kaydığımda homurdanmakla meşguldüm. "İçimi ne kadar rahatlattığını bir bilsen..."

Gurur aramıza koyduğum mesafeden hoşlanmadığı için bana doğru biraz daha kayarak beni kapı ve kendi arasında sıkıştırdı. "Aylardır doğru düzgün yüzünü göremiyorum Farah, benden kaçmayı bırak." İnadıma yapar gibi damarlı elini tekrar bacağımın üzerine koyunca tüm vücudum titremişti. Bana parmağının ucuyla dokunsa bile heyecanlanıyordum.

Yavaşça başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktığımda çok yakınımdaydı. Ilık nefesini çıplak omzumda hissedeceğim kadar yakındık. Bana bakmak yerine gözlerini ince boynuma dikmişti. Boynuma baktıkça yeşil gözlerindeki değişim soluğumu kesiyordu. Dudaklarını boynumda gezdirmeyeli aylar olmuştu.

Gözlerinin yeşili her saniyeyle biraz daha koyulaşırken, "Farah..." diyen mırıltısı boğuktu. "Çok özledim."

Yanaklarım kızarırken sadece onun duyacağı bir fısıltıyla, "Özlediğin ben miyim yoksa boynum mu?" diye sordum.

Sesli bir şekilde güldü, onu böyle gülerken görmeyeli sanki yıllar olmuştu. Daha fazla dayanamayıp boynumdan öpmek için uzandığında ona Ali'yi gösterdim. Gurur belki Ali'nin ön koltukta olmasını sorun etmezdi ama bunun beni ne kadar çok utandıracağını bildiği için isteksizce benden biraz uzaklaştı.

"Bu gece orada kimler olacak?" diye sordum merakla.

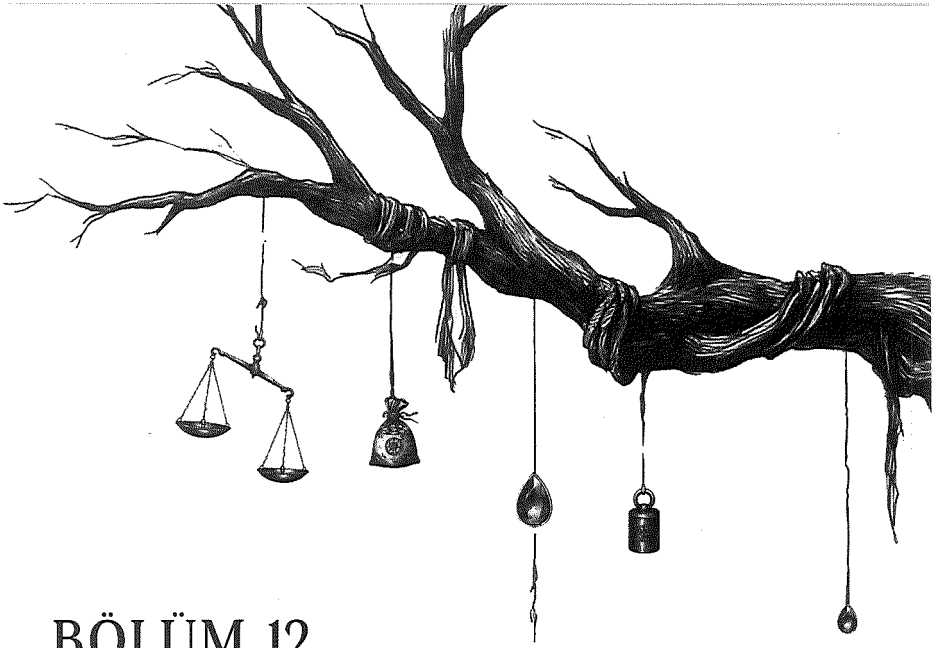
Gurur camı biraz aralayıp sigara paketini çıkarırken benim aksime çok rahat görünüyordu. "Tüm bölge liderleri." Omuzlarını hafifçe silkti. "Bir de bugün öğreneceğimiz o iki gizemli isim."

"Orada sadece liderler mi olacak?"

"Hayır, Kemal'i katlettiğimden beri emniyetin gözü tüm liderlerin üstünde. Dikkat çekmemek için herkes oraya eşi veya sevgilisiyle gelecek. Her şey sıradan bir kutlamaymış gibi görünecek." Paketin içinden çıkardığı sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdiğinde kısa bir an bana baktı. "Gecenin ilerleyen saatlerinde diğer konuklar aşağıda eğlenirken bizler yukarıda on bir kişilik bir masanın etrafında toplanacağız."

Söylediği onca şeyin içinde dikkatimi çeken sadece tek bir şey olmuştu. "Herkes oraya eşi ve sevgilisiyle mi gelecek?" Gurur beni bu kadar endişelendiren şeyin ne olduğunu anlamıştı. Asaf da oraya Aksa'yla gelecekti.

Aylar sonra Aksa'yla aynı mekânda olacaktık.

BÖLÜM 12

KİMSELERE SARILMA

"Bir erkek için sevdiğini paylaşma düşüncesi, bazen onu kaybetmeye sebep olurdu. Aşk güneşte filizlenen bir çiçekse kıskançlık karanlıkta yeşeren bir gölgeydi."

Beni düşünce seline boğan bir yolculuktan sonra davetin verildiği yere gelmiştik. Buluşma için neden bir otelin seçildiğini bilmiyordum ama bu konuda bazı tahminlerim vardı. Büyük ihtimalle göz önünde bir yer seçerek emniyet güçlerine burada usulsüz hiçbir şeyin olmadığını göstereceklerdi. Diğer bölge liderlerinin yaptığı gibi biz de tüm korumalarımızı otelin dışında bıraktık.

Yanıma sadece yakın olduğum ekibi almıştım. Gurur da Ali, Nisan ve Yalçın dışında diğer tüm adamlarını dışarıda bırakmıştı. Bildiğim kadarıyla bu otel hiçbir bölge liderine ait değildi. Bu tür buluşmalarda genelde tarafsız bir bölge seçilirdi. İçeri girdiğimizde otel personelleri geleceğimizi önceden bildikleri için bizi en iyi şekilde karşılamıştı.

İki kişi yakın korumalarımızı davetin olduğu salona yönlendirdi, dört otel çalışanı da bize asansörü gösterdi. "Diğerleri sizi üst katta bekliyorlar, efendim."

Duyduklarımı sorgularcasına Gurur'a baktığımda elini sırtımın arkasına koyarak beni asansöre yönlendirdi. "Anlaşılan önce toplantı yapacağız, sonra aşağıdaki kutlamaya katılacağız."

Asansöre bindiğimizde bize eşlik eden otel çalışanı, en üst katın düğmesine bastı. Yirmi kat yukarı çıkarken daha şimdiden çok gerilmiştim. Gurur bedenimin titreyişlerini hissettiği için omzunun üzerinden bana bakıyordu. Sıcak bakışlarıyla ihtiyacım olan güveni aşılamaya çalışıyordu.

"Korkmanı gerektirecek bir durum yok." Elimi tutup hafifçe sıktığında muzırca bana göz kırptı. "Canını sıkan olursa gereğini yapacağımı biliyorsun."

Beni korkutan da tam olarak buydu, Gurur'un yapacakları. Her konuda o kadar fevri ve asabiydi ki en küçük bir terslikte yapacaklarını kestiremiyordum. Otelin en üst katına çıktıktan sonra asansörden indik. Gri koridorun titrek ışıkları altında yürürken Gurur'un koluna girmiştim.

Biraz ilerledikten sonra iki görevlinin bir kapının önünde durduğunu gördüm. Onlara yaklaştığımızda ceketlerinin önünü kapatıp bizim için çift kanatlı kapıyı açtılar. Attığım her adımla koridorun ışıkları mı titriyordu yoksa titreyen ben miydim, hiç bilmiyordum. Hızlanan nefeslerimin arasında patlamak üzere olan kalbimin yüksek ritmini duyabiliyordum. Avuçlarımın içi terlediğinden Gurur'un kolundan çıktım.

Ellerimin içini elbisemin kenarlarına sürterek kendime gelmeye çalıştım ama bu hiç kolay değildi. O kapının arkasında tüm liderlerin olduğunu bilmek bana ecel terleri döktürüyordu.

"Gurur dur." Her hareketimi izlediği için bu hâlde daha fazla devam edemeyeceğimi anlamıştı. "Bana bir konuda söz vermeni istiyorum." Elini ellerimin arasına alıp onu görmek için başımı kaldırdım. "Bugün ne yaşanırsa yaşansın içeride sorun çıkarmayacaksın."

Kaşları kendiliğinden çatılırken avuçlarımın arasındaki elinin ısısı düştü. "Farah, biri sana bir şey söylemeye kalkıştığında sessiz kalmamı mı istiyorsun?"

"Evet." Bunun onun için çok zor olduğunu biliyordum ama yapmak zorundaydı. "İçeri girdiğimiz an sen benim kocam değilsin." Bedenindeki gerilimi hissetmeme rağmen ona iyi gelecek bir şeyler söyleyemedim. "Gurur, ben buraya senin karın olarak değil, Tozluların vekil lideri olarak geldim." Sinirli bakışlarını biraz yumuşatmak istercesine gülümsedim. "Bugün

buradaki herkese kocam ve babamın desteği olmadan kendimi savunabildiğimi göstermek istiyorum."

"Farah, o siktiğim piçleri üzerine gelecek ve bunu sadece kadın olduğun için yapacaklar."

"Kadın olmanın zorluklarını iyi biliyorum, aynı şekilde içlerine bir kadını almayacaklarının da farkındaydım. Ancak bu benim vermem gereken bir mücadele ve bunu kimsenin yardımı olmadan yapmak istiyorum." Avuçlarımın arasındaki elini sıkıp yalvarırcasına gözlerine baktım. "Lütfen Gurur, içeride rahat dur. Birine sataşırsan sesler yükselir ve bu olduğunda..."

Sıkıntıyla nefesini vererek, "Korkarsın," dedi. Kimsenin en küçük bir sesten bile korktuğumu anlamasını istemiyordum.

Gurur da bunu istemiyor olmalı ki bundan nefret etse de, "Söz veriyorum," diyerek isteksizce başını salladı. "İçeride ne yaşanırsa yaşansın sinirlerime hâkim olmaya çalışacağım." Ondan aldığım sözün güvencesiyle yeniden yürümeye başladım. Umarım bu gece bana verdiği sözü tutardı.

Görevliler bizim için kapıyı açtıklarında ürkek adımlarımın beni durdurmasına izin vermeden içeri girdim. Üzerimde şık bir elbise ve omzumum üstünde beni sıcak tutan bir pardösü varken kurtlar sofrasına ilk adımımı atmıştım. Daha şimdiden içime çektiğim nefeslerin ritmi farkındalıkla hızlanmıştı. Sırtımı yay gibi gerip omuzlarımı dikleştirdim.

Bu aşamada istesem de herkesin tanıdığı o korkak ve asosyal Farah olamazdım. Babamı utandırmak istemiyorsam benim bu gece Haraf olmam gerekiyordu. İçeri girmemizle salonun havası bir anda ağırlaştı. Burada liderlerden başka kimse olmadığından korkudan kalbim göğüs kafesime sığmıyordu. Hepsi gözlerini dikmiş bize baktığı için anksiyetem bir karabasan gibi saklandığı yerden çıkıp bana el sallıyordu.

İçerideki puro dumanı, ağır parfüm ve alkolün o tatlı ekşi kokusunu yoğun bir şekilde soluyordum. Salonun en başında on bir sandalyeden oluşan yuvarlak bir masa vardı ve o masada sadece iki sandalye boştu. O iki sandalyenin sahipleri Gurur ile ikimizdik. Gurur'un, "Sikeyim!" diyen kızgın sesini duyana kadar bana verdiği sözü tutmakta ne kadar zorlanacağını anlamamıştım.

Bakışlarını takip edince gördüğüm kişiyle Gurur'un neden bu kadar sinirlendiğini daha iyi anladım. Şaşkın gözlerle masadaki adamlardan birine bakıyordum. Bu gece o masaya sürpriz iki ismin oturacağını biliyordum ama onlardan birinin Sonat olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. Anlaşılan Sungurlar yeniden masada söz sahibi olmayı başarmıştı.

Bir zamanlar o masaya üç kişi otururlardı, üç yakın arkadaş... Bunlar babam, Melih amca ve Beşir'di. Şimdilerde onların yerini ben, Asaf ve Sonat

almıştık, yani onların çocukları. Önceleri Sonat'a sempati duyardım, babasının günahını ona yıkmayı doğru bulmazdım. Ancak Duha'nın düğününde hakkımda söyledikleriyle aslında babasından hiç farkı olmadığını bana göstermişti.

Babamın Beşir hakkında anlattıkları da Sungurlardan tüm kalbimle nefret etmem için yeterli bir sebepti. Hissiz gözlerle Sonat'a bakmak dışında hiçbir şey yapmıyordum. Beni asıl endişelendiren Gurur'du. Sonat'ın adının geçtiği yerlerde bile delirirdi, şimdi onunla aynı masaya oturmak zorundaydı. Hedefine kitlenen bir yırtıcı gibi sert gözlerle Sonat'a bakarken her an bir delilik yapacak diye diken üstündeydim.

Pardösümü buradaki çalışanlardan birine uzatıp Gurur'un koluna girdim. Birlikte yürüyüp masanın yanına geldiğimizde Gurur'un benim için sandalyemi çekmesini beklemiyordum. Bizim için ayrılan yerlere oturduğumuzda Gurur'la yan yanaydık. Onun diğer yanında bölge liderlerinden Barbaros Kahhar vardı, benim sol yanımdaysa Asaf Bolatlı. Tüm liderler buradaydı.

Göstermelik bir şekilde dil ucuyla herkese kısa bir selam verip başımı kaldırmıştım ki karşılaştığım mavi gözlerle sertçe yutkundum. Bu gecenin en büyük sürprizi Sonat sanıyordum ama çok büyük yanılmıştım. Bu masada Sonat'tan daha çok beni dehşete düşüren bir isim daha vardı. Onu gördüğüm an bu odayı terk etmemek için kendimi zor tuttum.

Aslında bir an bunu yapmayı düşündüm ama Gurur masanın altından elimi sıkarak bana kalmam gerektiğini hatırlattı. Onu görmenin benim için hiç kolay olmadığını Gurur da biliyordu ama bir korkak gibi kaçıp gitmeme izin vermedi. Masanın altında elimi sıkıca tutarken beni kalmaya zorluyordu. Bense gözlerimi dahi kırpmadan acımasız mavi gözlerin sahibine bakıyordum.

Leonard Salazar.

Bu herifle kişisel bir problemim olduğu için istesem de gözlerimi ondan ayırmıyordum. Onu daha önce sadece birkaç kez görmüştüm ama aradan geçen tüm o yıllara rağmen unutamayacağım insanların arasındaydı. Yıllar sonra onu yeniden görmenin gerginliğini buradaki herkesten saklamaya çalışıyordum.

Ona baktıkça geçmiş gözlerimin önünde canlanıyordu ve ister istemez kaçtığım tüm o anılara geri dönüyordum. Leonard artık çok yaşlandığından kızıl saçlarının büyük bir bölümü dökülmüştü. Saçları seyrekleştiği için kafa derisindeki turuncu lekeler görünüyordu. Bir hücrenin içindeyken çocuk gözlerim onu devasa biri gibi görmüştü ama şimdi bakınca aslında boyunun bile benden daha kısa olduğunu anlıyordum.

Üstelik onu son gördüğümden daha kiloluydu. Yeme içmeyi çok seviyor olmalı ki her an gömleğinin düğmelerini patlatacakmış gibi görünen kocaman bir göbeği vardı. Ne kadar yaşlanırsa yaşlansın mavi gözlerindeki o acımasız ifade hâlâ duruyordu.

Boynunun sağ tarafındaki akrep dövmesinin bir kısmı görünüyordu, kalan kısmı da gömleğinin yakasının altında kalıyordu. Gri takım elbisenin içindeki yaşlı adama baktıkça ondan korktuğum kadar içimde büyük bir intikam arzusu uyanıyordu. Bir gün bu anın geleceğini ve onunla yeniden karşılaşacağımızı hep biliyordum. O buradaysa kızı Harper da buralarda bir yerde olmalıydı.

O gün acımdan zevk alan herkesle kapanmamış bir meselem vardı.

Masaya en son biz oturduğumuz için bölge liderlerinden Ragıp bize kısa bir özet geçti. "Leonard, Tayfun'un bölgesini alan yeni liderlerden." Demek ki Tayfun ve tüm ailesini katledip onun yerine geçen o caniler Salazarlardı.

Ragıp bu sefer de bize Sonat'ı gösterdi. "O da Sadri'nin bölgelerini satın alarak bu masada olmaya hak kazanan yeni liderlerden." Daha sonra bakışlarını Leonard ve Sonat'a çıkarıp onlara bizi gösterdi. "Gurur ile Farah bu gece Karun ve Ümit'i temsilen burada. Eminim onların kim olduğunu zaten biliyorsunuzdur?"

"Bilmez miyim?" Leonard konuştuğunda yabancı aksanı kulak tırmalıyordu. İlk baktığı kişi Gurur'du. "Seni tekrar görmeyeli yıllar olmuştu, Kalender."

Geçmişte aralarında ne geçtiyse ikisi de birbirini görmekten memnun değildi. Gurur sert bakışlarıyla karşısındaki adamı ezerken yüzünde küfür gibi bir ifade vardı. "Görüyorum ki hâlâ ölmemişsin, Salazar."

Leonard onu görmek için başını küçük bir açıyla kaldırıp aynı alaycı ifadeyi takındı. "Beni öldürmek o kadar kolay değil, Kalender." Mavi gözlerinde derin bir ima geçti. "Bunu en iyi sen bilirsin."

"Orospu çocuğu, ben bunu nereden bileceğim? Karşıma geçip imalı imalı konuşup canımı sıkma benim!" Gurur'un sözleri agresif olabilirdi ama vücut dili fazla rahattı. Sadece alaycı bakışlarıyla onu delirtirken bir kolunu sandalyenin kenarına yasladı. "Çocuk taciri kardeşini, ayyaş amcanı ve ciğeri beş para etmeyen tek oğlunu öldürdüm." Bekle, ne?

Odadaki oksijen bir anda düşmüş, Gurur daha ilk dakikadan buradaki herkesi germeye başlamıştı. Gözlerini Leonard'ın mavilerine kenetlediğinde dudaklarında tehlikeli bir kıvrılma meydana geldi. "Demek ki neymiş, istediğimde siz Salazar köpeklerinden birilerini kolayca öldürebiliyormuşum."

Liderlik döneminde yaptıklarını Leonard'a hatırlatarak sırıttı. "Seni öldürmeye kalkışmış ve bunu başaramamışım gibi konuşma, isteseydim şu anda mezarına işiyor olurdum." Şu adamdaki rahatlığın yüzde birine sahip olmak için her şeyi yapardım. Adamın ailesinden üç kişiyi öldürmüş ve hiç gocunmadan bunu söylüyordu.

Gurur'un ona hatırlattıklarıyla Leonard'ın yüzündeki damarlar belirginleşmişti. Saklayamadığı öfkesi tüm suratına yayıldığında yüzü kıpkırmızı kesildi. Daha yeni liderliğini duyurmuşken Gurur'u hemen karşısına almanın aptallık olacağını bilecek kadar deneyimi vardı. Ona duyduğu nefreti ve intikam duygusunu saklamaya çalışarak derin derin nefesler aldı ama hınçla bakan gözleri, bu işin peşini bırakmayacağını doğruluyordu.

Leonard ilerleyen yaşının ona verdiği deneyim ve olgunlukla sinirlerini yatıştırmayı başardı. Şu an için doğrudan Gurur'a saldırmak yapacağı en büyük aptallık olurdu. Aldatıcı gözlerle ona bakarken geçmişe bir sünger çekmiş gibi davrandı.

"Aramızdaki her şey çok eskide kaldı, Kalender." Bunları söylerken uzlaşmaya hazır birinin profilini oluşturuyordu. "Kalenderlerle büyük işler başaracağımıza eminim. Aramızda olanları unutmaya hazırım." Yeni bir başlangıç yapmak istediğini göstererek ayağa kalktı ve öne doğru eğilerek Gurur'a elini uzattı. "Eğer sen de kabul ediyorsan geçmişin üzerine bir sünger çekebiliriz."

Gözlerimi dahi kırpmadan Gurur'u izlerken nefesimi tuttuğumun farkında değildim. Sandığı gibi Leonard hiçbir şeyi unutmamıştı. Salazarların sembolünün akrep olmasının bir nedeni vardı, akrepler çok kinci yaratıklardı. Leonard'ın tek amacı Gurur'u yanına çekerek biz Tozluları zayıflatmak olamazdı. Bence bu adam Gurur'a yaklaşarak doğru anı bulunca ondan kurtulmanın peşindeydi.

Gurur onun aldatıcı tavırlarına kanmadı. Bir çalışanın ona uzattığı içki kadehini alırken boş gözlerle Leonard'ın uzattığı eline bakıyordu. "Çek şu siktiğim elini, Salazar," derken abartılı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Kansızlarla el sıkışmak biz Kalenderlerin kitabında yok."

Gurur'un onu geri çevirmesiyle Leonard çok pis bozuldu ama bunu saklamaya çalıştı. Yerine oturduğunda bu sefer gözlerinin hedefinde ben vardım. Onunla göz kontağı kurmak bile beni çok geriyordu, üstelik bunu saklamak da hiç kolay değildi. Beni tanımıştı ama tanımazlıktan gelip, "Demek Ümit'in o meşhur kızı sensin?" diye konuştu. "Hakkında çok şey duydum." Keşke sadece duymakla kalsaydı.

Leonard sahte bir centilmenlikle bana gülümsediğinde ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum. "Acaba seninle daha önce karşılaştık mı?

Çok tanıdık geliyorsun." Geçmişi hatırlayıp hatırlamadığımı anlamak için ağzımı arıyordu.

Dudaklarımı büzerek başımı iki yana salladım, tüm korkularıma rağmen onun karşısında dimdik duruyordum. "Sizi daha önce gördüğümü hatırlamıyorum ama babamdan sık sık adınızı duymuştum." Tayfun ve onun soyundaki herkesi katleden bu adamla hemen ters düşemezdim.

"Ümit'in benden nasıl bahsettiğini anlamak zor değil." Dudaklarındaki sahte tebessümü korurken, "Ümit'i severim, iyi bir adam," dedi samimiyetten uzak bir sesle. "Ama her zaman doğru kararlar veren biri değil." Onun düşmanlığını kazanmak babamın en büyük yanlışıymış gibi konuşup gözlerimin içine baktı. "Umarım kızı ondan daha iyi kararlar veren bir lider olur." Sustu ve gözlerimin en derinine bakarak ekledi. "Tabii lider olmak istiyorsa..." Bu bir tehditti.

Babam gibi onun karşısında dursam lider olmama bile izin vermeyeceğini açıkça belirtiyordu. Sahte gülümsemesi ve kibar sözlerinin altında büyük bir tehdit vardı. Gurur dişlerini sıkınca kolunu tutarak hemen onu durdurdum. Bu gece ne olursa olsun beni korumamalıydı, buradaki herkese kendi başıma bir şeyler yapabildiğimi göstermek istiyordum.

Maskelerin ardına saklanarak insanları kandırmakta üstüme yoktu. Bilgisiz ve saf kız pozlarıyla yıllardır kendi ailemi bile ayakta uyutmuştum. İstediğim her kalıbın içine girebilen bir kadındım. Benim için hayat bir tiyatro oyunu gibiydi. Eğer senaryomda bir meleği oynamam yazılmışsa sahneye çıkar ve bir melek gibi davranırdım. Acımasız bir kadın rolü geldiyse o zaman benden daha acımasızı olmazdı.

Hayatın benim için hazırladığı her sürpriz benim için bir senaryodan ibaretti ve ben, olaylara çok hızlı uyum sağlayıp benim için en uygun rolü seçerdim. Leonard'ın gelişiyle elime bir senaryo daha tutuşturulmuştu ve bu senaryoda açgözlü ve kendi çıkarlarını düşünen bir kadını oynamam yazıyordu.

Dudaklarıma küçük bir gülümseme kondurup güç arzusuyla yanan bir kadın gibi davranmaya başladım. "Babamın her zaman doğru kararlar vermediği konusunda size katılıyorum." Hatırladıklarım keyfimi kaçırmış gibi şimdi gülümsemeyi bıraktım. "Eğer doğru seçimler yapsaydı hanemiz o eski ihtişamını kaybetmezdi."

Gurur kısık bir sesle küfretti, duyduklarının şaşkınlığını yüzünde taşıyordu. Bunları gerçekten söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu. Leonard ise bana olan tedbiri elden bırakmamıştı, ne de olsa karşısında Ümit'in kızı vardı. Bunlar benim kendi düşüncelerim mi yoksa ezbere mi konuşuyordum, henüz emin değildi.

Onlar için parmaklarında oynatacakları bir kurma bebek mi olacaktım yoksa kurtulmaları gereken bir düşman mı? Leonard henüz bunu bilmediğinden herhangi bir atakta bulunması için çok erkendi. Zamanla gerçek yüzümü göreceğini umarak şimdilik bana ayak uydurdu.

"Babanla başlayan düşmanlığın sürmesini istemiyorsan onun izinden gitmezsin, küçük hanım." Bir kez daha beni tehdit ettikten sonra, "Yeni başlangıçlara," diyerek kadehini kaldırdı.

Normal şartlarda onunla asla kadeh kaldırmazdım ama şimdi bunu yapmalıydım. İstediğim mevkiye gelene kadar karakterimden ödün vermeliydim. Sakinliğimi koruyarak garsonların önüme bıraktığı viski kadehini aldım. Leonard'a bakarak kadehi hafifçe yukarı kaldırıp, "Yeni başlangıçlara," dedim.

Alkole karşı hiç direncim olmadığından kadehi dudaklarıma yaklaştırıp bir yudum almışım gibi yaptım ama aslında tek bir damlasını bile içmemiştim. Asaf'ın Sonat ve Leonard'a attığı ölümcül bakışları dikkatimi çekti. Babasının zamanındaki düşmanlıkları iyi hatırladığı için Sungur ve Salazarlara duyduğu nefreti saklayamıyordu.

Ona biraz sakinleşmesini söylemek istedim ama bu çok dikkat çekeceği için yapmadım. Asaf'ı en son Ordu'dayken görmüştüm, onu görmeyeli aylar oluyordu. Nasıl olduğunu ve Ordu'dan neden öyle aceleyle ayrıldığını çok merak ediyordum. Toplantımız bittiğinde bulduğum ilk boşlukta merak ettiğim her şeyi ona soracaktım.

"Madem herkes burada..." Ragıp başıyla küçük bir hareket yapıp içerideki tüm garsonlara dışarı çıkmasını hatırlattı. İçeride bizden başka kimse kalmayınca Ragıp, "Artık başlayalım," dedi.

Bu masadaki herkes benim jenerasyonumdaydı ama Ragıp en eskilerden biriydi. Babamla aynı yaşlarda olduğu için şu anda masada sadece iki yaşlı lider vardı, bunlar Leonard ve Ragıp'tı. "Başlayalım başlamasına ama..." diyen Devrim Yalın, herkese beni gösterdi. "Bizim konuştuklarımıza bir kadının aklı erecek mi?" Ve böylece ilk saldırı Devrim'den gelmişti.

Bu sefer masanın altından Gurur'un elini tutup onu sakinleştirmeye çalışan bendim. Elini bacağımın üzerine koydum ve parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. Bunu yaparken gözlerimi Devrim'den ayırmıyordum. Cevap vermeden önce bir süre onu izledim. Tahminime göre Devrim kırklı yaşlarında olmalıydı. Üçüncü çocuğunu geçen yıl kucağına aldığını biliyordum.

Kumral saçları kısa kesim olduğu için uzun yüz tipi ortaya çıkmıştı. Hafif köşeli çenesindeki çukur çok göze çarpıyordu. Bana baktıkça yeşil gözlerindeki o küçümseme beni tedirgin ediyordu. Sadece bakışlarıyla beni

korkutup kaçırmak istediğini görebiliyordum. Duyduğuma göre karısına âşık, çocuklarına da çok düşkün bir babaydı. Ancak eleştirel bakışları bana çok sığ bir adam olduğunu düşündürüyordu.

Kadınların evde, kocasının gölgesinde yaşaması gerektiğine inanan o adamlardan olmalıydı. Böyle düşünmemin nedeni içeri girdiğimden beri yüzünde oluşan hoşnutsuz ifadeydi.

"Babamla aynı yörenin insanlarısınız ama aynı zihniyette olmamanız çok yazık."

Kaşları yavaşça çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Gurur dâhil buradaki herkes sessizlik içinde beni izlerken sakin bakan gözlerimi Devrim'den ayırmıyordum. "Duyduğuma göre iki oğlun, bir de kızın varmış. Oğullarına gereken tüm ayrıcalığı sağlayıp cinsiyetinden dolayı kızına aynı hakları tanımıyor musun?"

"Seni anlamıyorum." Bence gayet iyi anlıyordu.

İşaret parmağımı önümdeki kadehin kenarında gezdirirken alaycı bakışlarımı ondan çekmiyordum. "Farz et ki çocukların büyüdü ve oğulların ciğeri beş para etmez adamlara dönüştü. Babasının ilkeleriyle büyüyen ve onun izinden gitmek isteyen sadece kızın." Söyleyeceğim şeyleri kafamda toparlamak için birkaç saniye susup nefes aldım. "Onu destekler misin yoksa kadın diye eve mi kapatırsın?"

Konu kendi kızı olunca Devrim sinirlenerek elindeki kadehi sıktı. Bunu yaparken tahammülü olmayan gözlerle bana bakıyordu. "Babanın yaptığı gibi kızımı on adamın olduğu bir odaya sokmayacağım bir gerçek." Hemen ardından dalga geçercesine güldü. "Babanın oldukça geniş bir mezhebi olmalı."

"Geri bas, Yalın!" dedim sert bir sesle. "Babamın mezhebini sorgulamak bu masadaki kimseye düşmez!" Babam benim kırmızı çizgim olduğu için çatılan kaşlarımın farkında değildim. "Gerçekten çok yazık."

Devrim'e bakarak söylediklerimle yavaş yavaş sinirlenmeye başlamıştı. "Yazık olan nedir?"

"O kız çocuğunun senin gibi sığ zihniyetli bir babaya sahip olması." Yerimde hafifçe dikleşerek korkusuzca gözlerinin içine baktım. "Benim babam öyle bir adam ki kızına kendinden daha çok güvenir ama sen bunu nereden bileceksin ki?" Devrim'in yüz hatları sertleştiğinde tam konuşacaktı ki onu susturup, "Yerinde olsam çenemi kapatırdım," dedim. "Konu babam olunca nasıl bir kadına dönüştüğünü bilmiyorsan kıs o sesini."

Hemen ardından ona kendimi gösterdim. "Bana iyi bak, bak ki babasını seven bir kızın böyle bir ortamda bile nasıl devleştiğini gör." Bu masaya

otururken fazla korkmuştum ama şimdi o korkumdan eser kalmamıştı, bu adam babamın mezhebine kadar dil uzatmıştı. "Kadın diye küçümsediğin Ümit'in kızı..." diyerek soğukça güldüm. "Senin gibi piçlerle aynı masaya oturup önemli kararlar alabiliyor."

Sırtımı sandalyeme yaslayarak içkimden küçük bir yudum aldım ama tadı gerçekten berbattı. Yüzümü buruşturmamaya çalışarak bakışlarımı tekrar Devrim'e kenetledim. "Senin kızın hiçbir zaman seni böyle savunup korumayacak." Tadı iğrenç olan bu içkiyi içmek istemediğim için kadehi masaya bıraktım. Neden burada meyve suyu ikramı yoktu ki?

"Senin kızın hiçbir zaman benim babamı savunduğum gibi seni savunmayacak." Dudaklarımdan çıkan her söz Devrim'in suratına tokat gibi çarparken başımı omzuma doğru eğdim ve alaycı gözlerle onu izledim. "Babamı sevdiğim gibi kızın seni hiç sevmeyecek. Neden mi?" Keyifsiz bir şekilde güldüm. "Çünkü sen babamın tırnağı bile etmezsin."

Odadaki hava bir anda ağırlaşmış, her şey fazla boğucu gelmeye başlamıştı. "Tebrikler, en namuslumuz sensin, Yalın," diyerek iğrenircesine yüzümü bir kez daha buruşturdum. "Karın ve kızını toplumda kısıtlayarak ne güzel ahlak bekçiliği yapıyorsun."

Sinirden Devrim'in sağ gözü seğirmeye başladığında hiddetlenerek yumruğunu masaya geçirdi. "Kendi iyiliğin için sus!"

Gurur'un dudakları tehlikeli bir ifadeyle kıvrılırken gözlerini ondan ayırmıyordu. "Sustursana." Bu aleni bir tehditti. Gurur hemen yanımda otururken kimse beni susturmaya cesaret edemezdi.

"Ümit'in iyi bir baba olduğunu hepimizi biliyoruz ama her zaman doğru kararlar vermediği de bir gerçek." Korkut Hanzade'nin bu çıkışıyla başımı küçük bir açıyla çevirip ona baktım. Bu adam bizimle aynı jenerasyondandı, otuzlu yaşların başında gösteriyordu. Kimse Korkut kadar beni gördüğüne rahatsız olamazdı, Kalender gelinlerinden nefret ediyordu.

Bunun nedeni Bige'nin onun babası Korhan'ı öldürmesiydi. Kalender ailesi skandallarla dolu çok sansasyonel bir aileydi ama bunu yapan genelde hep ailenin erkekleri olmuştu. Ancak Karun'un karısı Bige de en az kocası kadar arıza biriydi. Bige Saka tereddüt bile etmeden bu masadaki liderlerden birini öldürerek kendinden bahsettirmişti.

İşte bu yüzden Korkut Hanzade biz Kalender gelinlerinden nefret ediyordu. Beni görünce bile kahve saçları bir kirpi gibi dikelmişti. Yüzü sertleşirken gözlerinin kahvesindeki o delici ifade beni rahatsız ediyordu. "Liderlik kadınların yapabileceği bir şey değil."

"Neden?" diye soran Asaf dalga geçen bakışlarını ona çıkardı. "Biz erkekler liderliğin patentini aldık da benim mi bundan haberim yok?"

"Ne liderlikmiş arkadaş." Barbaros Kahhar konuşur konuşmaz daha ilk dakikada buradaki çoğu kişinin canını sıkmaya başlamıştı. "Yemediğimiz bok kalmıyor, meydanlarda göğsümüzü gere gere geziyoruz." Bir şeyi ima eder gibi Korkut'un gözlerinin içine bakarak sırıttı. "Kendimizden daha güçlüsünü görünce tırsıyoruz ama iş kadınlara ahkâm kesmeye gelince biz lideriz, biz erkeğiz." Başını geriye atıp yüksek sesle bir kahkaha kopardı. "Sikeyim böyle erkekliği, ben kadın olmak istiyorum arkadaş."

Onun bu çıkışıyla Gurur kendini tutamayıp güldü. "Bu konuda bir şeyler yapılabilir."

Barbaros'un alınganlık yapmasını bekledim ama Gurur'a bakarken gülüşü genişlemişti. "Bakıyorum da kadın olmam konusunda çok isteklisin, Kalender." Hınzır gözlerle Gurur'u izlerken ona kendini gösterdi. "Bende gözün varsa baştan söyleyeyim, hiç tipim değilsin." Yüzünü buruşturarak önüne döndü. "Kendimden daha kaslı insanlara sempati duymuyorum."

"Nerede ne konuşacağını bilmeyen şu ağzına sokayım!" Gurur'un yüzünde her an kusacakmış gibi tuhaf bir ifade vardı. "Kim kimin tipi değil acaba? Kadın olsaydın bile şimdiki gibi çirkin olurdun."

"Beni kıskandığını bu kadar belli etme piç." Barbaros karizmatik bulduğum bir hareketle parmaklarını saçlarının arasından geçirip Gurur'a yandan bir bakış attı. "Senden daha yakışıklıyım, kadın olsaydım hepinizin ağzının suyu akardı."

"Benim akmazdı." Gurur kendini bunun dışında tutarak aceleyle konuştu. "Evliyim ben, genelleme yapma."

"Konuştuğunuz konunun saçmalığına bakın." Duha Tunus keyifsiz bir şekilde homurdanıp iğneleyici bakışlarını Barbaros'a çıkardı. "Götün ne durumda? Tamamen iyileşti mi?"

Bu onun en hassas olduğu konuymuş gibi Barbaros bir küfür savurduğunda masadaki elini sıkıyordu. "Kalbin ne durumda, tamamen iyileşti mi?"

"Siktir git, piç kurusu!"

Barbaros keyifle güldü. "Bunu başlatan ben değilim."

Duha ağzının içinde bir şeyler geveleyerek hoşnutsuz gözlerle Gurur ve Barbaros'a baktı. "Sululuk yapmayın da şu toplantıyı bitirelim!"

"Git lan depresyonunu başka bir yerde yaşa," dedi Gurur.

Barbaros merakla kafasını Gurur'a uzattı. "Tunus depresyonda mı?"

Gurur şeytani bir sırıtmayla başını salladı. "Doktor karısı ona kimin kalbini verdiğini söylemiyormuş."

Barbaros az önce Duha'nın kalbini diline doladığı için bunu zaten biliyordu ama Duha'yı kızdırmak için hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranmaya başladı. "Oğlum, nasıl saklar, küfür gibi bir şey bu."

"Haklısın." Gurur, Duha'nın sinirden kıpkırmızı olan suratına bakıp güldü. "Boktan bir durum."

Barbaros yangına körükle gitmek şöyle dursun, resmen benzin bidonuyla en önde koşuyordu. "Kimin kalbini vermiş olabilir ki saklıyor?"

Gurur sakince omuzlarını silkti. "Sakladığına göre tanıdığı biri. Üstelik bu piç zamanında kıza az çektirmedi, yaptıklarına saysın."

"Karım benden böyle bir şeyi saklasa kafama sıkardım."

"Senin bir karın yok, Barbaros."

"Şükürler olsun ki yok ama senin var."

Gurur kısa bir an bana bakıp gülümseyerek göz kırptı. "Şükürler olsun ki var."

Barbaros şimdi de Gurur'la uğraşmaya başladı. "Karın senden bunu saklasaydı ve kalp hiç istemediğin birinden gelseydi ne hissederdin?"

"Çıplak ellerle o kalbi göğsümden söküp atardım."

"Tunus'un yeni kalbi hâlâ göğsünde."

"Ve Karun hâlâ yaşıyor."

Kafa karışıklığıyla Barbaros'un kısılan gözlerini gördüm. "Bu olanlarla Karun'un ne ilgisi var?"

Gurur güldü. "Elay ve Karun birlikte yapmışlar bu işi. Yani kalbin sahibini o da biliyor. Tunus'u etkisiz hâle getirip zorla ameliyata sokmuşlar."

"Ve Tunus hâlâ kim olduğunu öğrenmek için Karun'u öldürmedi mi?"

"Bunu yapacağı zamanı sabırla bekliyorum. Elimin altında bulunsun diye yeğenime iyi bir çelenk yaptırdım."

Barbaros ne hatırladıysa sırıttı. "Misilleme diyorsun?"

Gurur'un gözleri can alıcı bir ifadeyle parıldadığında başını ağır ağır salladı. "Severiz."

"Lan yeter, piç kuruları!" Duha daha fazla dayanamayıp sert bir sesle ikisini de susturdu. İki dakikada adama sinir krizleri geçirtmişlerdi. Üstelik tüm liderler buradayken bunu yapıyorlardı. Böylesine ciddi bir ortamda konuştukları şeye bak.

Gurur ve Barbaros'un yan yana gelmesi onları berbat bir ikili yapıyordu, görünen o ki sadece Gurur değil, Barbaros da dedikoduyu çok seviyordu. Duha'nın gözleri önünde onun dedikodusunu yapmaları adamı çıldırmıştı. Hepsi bu da değildi, diğer liderler de Gurur ve Barbaros'a duydukları

rahatsızlığı saklayamıyordu. Onların bu ciddiyetsizlikleri hepsini kızdırıyordu.

Bedenindeki tüm kan Duha'nın yüzünde toplanırken dişlerini kırmak ister gibi sıkıyordu. Sert bakışlarını bir an olsun Gurur ve Barbaros'un üzerinden ayırmıyordu. "Uzun süre kimseden kalple ilgili tek kelime duymayacağım. Çarpıntınız tutsa bile götüm sıkıştı diyeceksiniz!"

Barbaros ağız dolusu küfredip Duha'yla bir anlaşma yapmak ister gibi başını öne uzattı. "Göt demezsen çok memnun olurum. Bazı şerefsizler yüzünden bu kelimeye karşı hassasiyet kazandım." Uzun süre herkes onun arkasını konuşmuş olmalı ki bu kelimeyi duyunca bile çıldırıyordu.

Barbaros, Gurur'un keyifle içkisini yudumladığını görünce homurdanarak küfretti. "Üzerine de alınmıyor, puşt!"

"Bağırma orospu evladı!" Gurur sert bir sesle onu uyararak kaşlarını çattı. "Benim de son zamanlarda yüksek seslere karşı bir hassasiyetim var." Katı bir suratla masadaki herkese sırasıyla bakarken hiç olmadığı kadar ciddi görünüyordu. "Hepinizin amına koymamı istemiyorsanız bu masada kimsenin sesi yükselmeyecek." Karnımın içinde bir sürü baloncuk oluşmuştu. Yüksek seslerden korkan o değildi.

Ragıp bir kez daha yükselen nabızları düşürmeye çalışarak müdahale etti. Gergin atmosferi dağıtıp konuyu yaptığımız işlere getirince az da olsun rahatlamıştım. İnsanların birbirleriyle sataşmasındansa iş konuşmasını yeğlerdim. Bugün burada toplanmamızın tek nedeni aramıza katılan yeni liderlerle tanışmak değildi, bu masadaki herkes birbirleriyle ortak iş yapıyordu.

Babam dâhil birçok kişinin Sadri ve Tayfun'la imzaladığı bir iş sözleşmesi vardı. Onların yerini Leonard ve Sonat aldığına göre yapılan tüm sözleşmelerin muhatabı artık onlardı. Sadri ve Tayfun yerine onlarla çalışmaya devam mı edecektik yoksa eski sözleşmeleri fesih mi edecektik? Şu an için düşünmemiz gereken buydu.

Herkes kendi aralarında bunu tartışırken izlendiğimi hissettim. Başımı çevirince Barbaros'un bakışlarıyla karşılaştım. Düşünce seline dalıp gitmiş gibi ela gözleri dalgınca beni izliyordu. Neden bana bu kadar derin baktığını anlamadım ama onun bakışlarında tanıdık bir şeyler vardı. *Daha önce tanıştık mı*, diye hafızamı zorladığım esnada zihnimin duvarlarında küçük bir çatlak oluştu.

Anılarımı yoklarken gözlerimi Barbaros'tan ayırmıyordum. Onu rahatsız etmemek için elimden geldiğince yüzündeki derin yaraya bakmıyordum. Ne yazık ki yüzünün sağ tarafında korkunç bir yara izi vardı. Sağ kaşının hemen üstünde başlayan bıçak yarası, elmacık kemiğinin altına kadar

uzanıyordu. Yarası korkunç olabilirdi ama bu yara onun yakışıklılığından hiçbir şey almamıştı.

Saçları kahvenin en koyu tonuna sahipti, gözlerinin elası ise bambaşka bir büyüyle ışıldıyordu. Sessizlik içinde birbirimizi izlerken beni, geçmişi düşünmeye zorladığını anladım. Bir anda gözlerim büyüyünce dudağının köşesi yavaşça kıvrıldı. Onunla daha önce karşılaştığımızı hatırladığımı anlamıştı. Olamaz.

Geçmiş

Aksa iştahlı bir şekilde dondurmasını kaşıklarken benim tabağımdaki dondurma çoktan erimeye başlamıştı. Etrafıma tedirgin bakışlar atmaktan tek bir lokma yiyemiyordum. Okul çıkışı doğrudan eve gitmek yerine Aksa'yla biraz gezmek istemiştik. Ancak bir şeyler atıştırmak için geldiğimiz restoranda hiç rahat değildim, okulda bizi zorbalayan o çocuklar da buradaydı.

Daha on dört yaşındaydık ve lise birinci sınıftık. Ancak daha şimdiden akran zorbalığının insanı nasıl yıprattığını öğrenmiştik. Biz restorana geldiğimizde okulumuzun zorbaları içeride bir masada oturuyordu. Onlardan en uzak masayı seçmiştik ama onlar canımızı sıkmak için gelip yan masamıza oturmuştu.

Her beş dakikada bir Aksa'ya gitmemiz gerektiğini söylüyordum fakat Aksa kalmakta ısrarcıydı. Kolay kolay kimseye boyun eğmediğinden yan masamızdakileri görmezden geliyordu. Oysaki görmezden gelinecek gibi değillerdi. İki kız ve üç erkekten oluşan bu grup sürekli bizim olduğumuz tarafa bakıp gülüşüyordu, bazen de masamıza bir şeyler atıp kendilerini eğlendiriyorlardı.

Aksa kocaman bir kaşık dondurmayı ağzına götürürken gözlerini devirerek bana baktı. "Farah, o aptalları umursamayı bırak artık."

Yan masadan biri sesli bir şekilde burnunu silerek buruşturduğu peçeteyi kafama attı. Kafama çarpıp dondurma tabağının içine düşen peçeteyle midem bulanmıştı. Ağlamaklı bakışlarımı Aksa'ya çıkarıp âdeta yalvararak, "Lütfen gidelim buradan," dedim. "Hem eve de geç kaldık."

Aksa beni hiç duymuyormuş gibi çatık kaşlarla dondurmamın içine düşen peçeteye bakıyordu. Daha sonra başını çevirip sinirli bakışlarını yan masadakilere çıkardı.

"Bu peçeteyi kim attı?"

Siyah saçlarının üstünü sarıya boyayan Ecevit ağzını gere gere konuştu. "Ben attım, ne olacak?" derken göğsünü kabartarak Aksa'ya bakıyordu. "Bununla ilgili bir sorunun mu var, cüce?"

Aksa sandalyesini iterek ayağa kalktığında kavgaya hazırlanan birinin agresifliğiyle kollarını yukarı topladı. "Şu piçin gelmişini geçmişini sikmedikçe adam olmayacak!" Ağzını bozarak önümdeki dondurma tabağını aldı. Kuzenim sinirlenince çok pis küfreden biriydi.

Birkaç adımda onların masasında belirip elindeki dondurma tabağını Ecevit'in kafasından aşağıya boşalttı. "Aç köpek, canın dondurma çektiyse söyle, sana da ısmarlarız. Ne diye kardeşimin dondurmasını hiç ediyorsun!"

Aksa'nın bu yaptığıyla Ecevit'in masasındakiler bir uğultu çıkarıp zorba arkadaşlarını daha çok kışkırttı. Aksa'nın döktüğü dondurma Ecevit'in kafasından aşağı akıp yüzünde ince bir yol çizdiğinde iyice delirmişti. Bir hışımla ayağa kalktığında ben ondan önce kalktım. Ecevit deliye dönmüş bir şekilde yüz kızartıcı küfürler edip kuzenimin saçlarına yapıştı.

Aksa'nın saçlarını eline dolayıp sertçe çekince hemen öne atıldım. "Bırak onu!" Kuzenime yardım etmeye çalıştığımda o masadan Doruk önümü kesip kolumu yakaladı.

Kolumu sıkarak canımı yakarken dişlerinin arasından, "Sen karışma!" diye beni tersledi.

Aksa kolunun dirseğini Ecevit'in karnına geçirerek onu iki büklüm etmişti. Saçlarını ondan kurtarır kurtarmaz ona doğru döndü ve masadaki şişeyi alıp Ecevit'in kafasına geçirdi. "Bir daha sakın saçlarıma dokunma!" Aksa'nın kendinde en çok sevdiği şey saçlarıydı.

Saçları konusunda çok hassas olduğundan annesinin onun saçlarını taramasına bile izin vermezdi. Atkuyruğu yaptığı saçları o kadar uzundu ki kalçalarının hizasına geliyordu. Kimse saçlarını Aksa kadar çok sevemezdi, öyle ki mecburi bir şekilde saçlarının uçlarındaki kırıkları aldığında bile ağlardı.

Nereden bilecektik ki bundan yıllar sonra çok sevdiği saçlarını durmaksızın katledeceğini.

Kafasına yediği şişeyle Ecevit arkasındaki masaya çarpacak kadar gerilemişti. Alnından kan akarken dengesini korumakta güçlük çekiyordu. Sürekli başını iki yana sallıyor, gözlerini açıp kapatıyordu ama bir türlü kendine gelemiyordu. Kalçasının yaslı olduğu masanın kenarlarını kavrayıp birkaç kez derin derin nefesler aldı.

"Ne yaptın lan sen!" diye bağırırken her an ölecekmiş gibi dehşete kapılmıştı.

Aksa elinde tuttuğu şişeyi kaldırıp sertçe masaya vurarak kırdı. Elinde şişenin keskin tarafını tutarken Ecevit'in baygın bakan gözlerini izliyordu. "Geçen hafta sana söylediklerimi hatırlıyor musun?" Hızlı adımlarla yürüyüp şişenin keskin ucunu Ecevit'in boynuna yasladı. "Bir daha kuzenime sataşırsan bunu yanına bırakmam demedim mi!"

Ecevit kocaman açtığı gözleriyle boynundaki kırık şişeye bakmaya çalıştı. Kendini korumak için masaya bastırdığı ellerini çekmek üzereydi ki Aksa, "Deneme bile," diyerek şişenin kırık tarafını biraz daha onun boynuna bastırdı. "En küçük hareketinde gırtlağını deşerim!"

Doruk onu durdurmak için kolumu bırakıp Aksa'ya doğru atıldı. Sinsice arkadan kuzenime yaklaşmasını istemediğim için ayağımı uzatarak ona çelme taktım. Doruk dengesini kaybedip öne doğru sendeleyince Aksa tam zamanında Ecevit'in önünden çekilmişti. Böylece Doruk, Ecevit'in üzerine düştüğü için ikisi birlikte yere yuvarlandı. Doruk ve Ecevit'in küfürler savurarak yerden kalkmasını izlerken arkadan birinin saldırısına uğradım.

Onların masasındaki kızlardan birinin hangi ara arkama geçtiğini anlamamıştım. Dizlerimin arkasına sert bir tekme atınca bir anda kendimi yerde buldum. Aceleyle kalkmaya çalıştığımda saçlarımı eline dolayarak başımı sertçe arkaya çekti. Böylelikle Nehir denen kız beni kıskıvrak yakalamıştı. Aksa yardımıma koşmak istedi ama Doruk onun ensesini kavrayıp yüzünü masaya bastırdı.

Sayıca bizden üstün oldukları için istesek de onlara bir şey yapamazdık. Ecevit alnından başlayıp yüzüne akan kanın hırsıyla Aksa'yla ikimize bakıyordu. "Şimdi ne yapacaksınız?" Önce Aksa'nın canını yakmayı düşündüğü için ona doğru bir adım attı ama durdu. Gözleri beni bulduğunda aklından geçenleri anlamak zor değildi.

Aksa'yı hırpalayarak ona istediği acıyı yaşatamayacağının farkındaydı. Bir tek benim canım yandığında Aksa çok acı çekerdi. Ecevit bana doğru yürüyüp karnıma sert bir tekme attığında dudaklarımdan çıkan çığlığa engel olamadım. Aksa bağırarak kendini Doruk'tan kurtarmaya çalıştı ama bunu yapamadı. Karnıma yediğim darbeden dolayı kolay kolay ayağa kalkamayacağımdan Nehir saçlarımı bırakmıştı.

Ellerimi karnıma bastırıp acı içinde yerde kıvrandığımda Ecevit ikinci kez bana vurmaya hazırlandı. Üzerime eğilip sıktığı yumruğunu suratıma doğru savurmuştu ki o an hiç beklemediğim bir şey oldu. Biri Ecevit'in yumruğunu yakalayarak onu sertçe kendine doğru çevirdi ve karnına şiddetli bir yumruk atarak onu yere serdi. Sanki Ecevit'in karnıma tekme atmasına misilleme yapmıştı.

Bir anda etrafımız siyah takım elbiseli adamlarla çevrilmişti. Bu adamlar bize saldıran çocukları kıskıvrak yakalayıp dizlerinin üzerine çöktürdü. O ana dek restoranın köşesinde yemeğini yiyen ve ara ara bizi izleyen karanlık bir adam olduğunu hiç anlamamıştık. Bu kişi her kimse gördüklerine daha fazla dayanamayıp bize yardım etmişti.

Yerde dizlerimin üzerinde durup ellerimi ağrıyan karnıma bastırırken başımı kaldıracak gücüm bile yoktu. Birinin iri gövdesi üzerime eğildiğinde bana doğru uzatılan eli gördüm. Dağınık saçlarımın arasından ona baktığımda bir çift ela gözle karşılaştım. Bu da kimdi?

Bizden yaşça büyük görünüyordu, tahminime göre yirmilerin başlarındaydı. Kahve saçları kısa kesimdi ve gözleri fazla sert bakıyordu. Yüzünün sağ tarafındaki bıçak yarasının hikâyesini bilmiyordum ama insanı ürkütüyordu. Yanındaki adamlara bakılırsa uzak durmamız gereken biriydi. Israrla bana elini uzatınca ondan korksam da elimi avuçlarına bıraktım.

Sert bakışlarının aksine elimi tutuş şekli oldukça nazikti. Beni yavaşça yerden kaldırdı, boyunun benden ne kadar uzun olduğunu daha yeni fark ediyordum. Ne durumda olduğumu anlamak için baştan ayağa beni izliyordu.

"İyi misin?"

Çok çıtkırıldım biri olduğumdan ağrıyan karnımı tutup burnumu çektim. Neredeyse ağlayacak durumdaydım. Birini abisine şikâyet eden çocuklar gibi ona Ecevit'i gösterdim. "O benim karnıma vurdu."

Henüz adını bilmediğim kurtarıcım başını çevirip Ecevit ve arkadaşlarına baktı. Adamları her birini omuzlarından bastırarak yerde diz çöktürmüştü. Ecevit ve arkadaşları da tıpkı bizim gibi daha on dört yaşındaki çocuklardı. Karşılarında onlardan yaşça büyük birini görünce hâliyle korkmaya başlamışlardı. Üstelik onları alıkoyan kişi yalnız değildi ve adamlarının silahları vardı.

Ecevit daha şimdiden ecel terleri dökerken korkudan kekeleyerek, "S-sen de kimsin?" diyebildi. "Kimin oğlu olduğumu biliyor musun? Babam bunu yanına bırakmaz!"

Ecevit çok komik bir şey söylemiş gibi gizemli kurtarıcım gür bir kahkaha attı. "Seninle işim bittiğinde babana git ve Barbaros Kahhar'ın selamını ilet." Hemen ardından gülmeyi bırakıp yumruğunu sıktı, ikinci kez bir çocuğa vurmamak için kendini zor tuttuğu belliydi. "Bakalım babanda karşıma çıkacak yürek var mı?" Kimseden en küçük bir kokusu yok gibiydi.

Barbaros Kahhar ismini duymak bile gerilmeme neden olmuştu. O bölge liderlerinden Kemal Kahhar'ın en küçük oğluydu. Duyduğuma göre babası ve abileri tarafından dışlanan biriydi. Söylentilerin gerçeklik payı

var mı, bilmiyordum ama daha yeni hastaneden taburcu olduğunu duymuştum. Abisi Ekmel'in onu öldürmeye kalkıştığıyla ilgili söylentiler vardı.

Barbaros günlerce hastanede kalmış ve az kalsın hayatını kaybediyormuş. Herkes onun Kahhar ailesinin istenmeyen bir ferdi olduğunu biliyordu. Kemal oğullarına çok düşkün bir adamdı, özellikle Barbaros'u dışlamasının bir sebebi olmalıydı. Duyduğuma göre Barbaros hastanede canıyla uğraşırken bile babası onu hiç ziyaret etmemişti.

Annemin dedikodu ağı çok geniş olduğu için bütün bunları biliyordum. Barbaros bana dönerek başıyla Ecevit'i gösterdi. "Hadi," dediğinde ne demek istediğini anlamadım. "Sen de ona vur." Duyduklarımla gözlerimi kocaman açtım. Bunu asla yapmazdım.

Buna yanaşmayarak ürkmüş bir şekilde arkaya doğru bir adım attım. "Şiddete şiddetle karşılık vermek bir çözüm değil."

"Bazen de en iyi çözüm!" Aksa kaşlarını çatarak öne çıktı. "Bu piçler senin iyiliğinden anlayacak insanlar değil." Ecevit'e yaklaşıp onun bana yaptığı gibi ayağını kaldırdı ve karın boşluğuna çok sert bir tekme attı. Aksa gerçekten çok kinci biriydi.

Aksa'nın attığı tekmeden sonra Barbaros başıyla küçük bir işaret yapınca adamları tüm çocukları yaka paça buradan götürdü. Onlara ne yapacaklarını bilmediğim için endişelenerek Barbaros'a döndüm. "Onları öldürmeyeceksin, değil mi?"

"Sadece biraz hırpalayacaklar. Merak etme, bundan sonra size bulaşmaya cesaret edemezler." Buradaki işi bitmiş olmalı ki gitmek için birkaç adım atmıştı ancak bir anda durdu. Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktığında ela gözleri alaycıydı. "Karanlık bir adamın kızı olamayacak kadar masumsun, çocuk." Midem kasıldı. Kim olduğumu biliyor muydu?

Barbaros önüne dönüp gidince uzun süre onun çıktığı kapıya baktım. Bunu neden yaptım, bilmiyordum ama ani bir kararla kapıya doğru koştum. Aksa arkamdan, "Farah nereye!" diye bağırsa da beni durdurmasına izin vermeden restorandan çıktım.

Etrafıma bakınca Barbaros'un arabaya binmek üzere olduğunu gördüm. "Bekle!" Ona seslendiğimde güçlükle bulduğum cesaretimi kaybetmemeye çalışıyordum. Her an kendi kabuğumun içine çekilip yeniden restorana girebilirdim ama bu olmadan önce ona söyleyecek bir çift lafım vardı.

Barbaros arabanın açık kapısını tutarken başını çevirip bana baktı. Aceleyle merdivenden inip küçük adımlarla ona doğru yürüdüm. Tam karşısında durduğumda onu görmek için başımı kaldırıp, "Şey..." diye ağzımın içinde bir şeyler geveledim. "Teşekkür etmek istiyorum."

Arabanın kapısını bırakıp yönünü bana çevirdiğinde ela gözlerinde dalga geçer gibi bir ifade vardı. "Bunun için mi peşimden geldin?" Teşekkürümle zerre kadar ilgilenmiyormuş gibi sıkkın görünüyordu. "Evine dön, küçük bir yardımın teşekkürü olmaz."

"Ama ben teşekkür etmek istiyorum."

Barbaros bıkkınca nefesini vermiş, belki de bana yardım ettiğine pişman olmaya başlamıştı. "Teşekkür etmek istiyorsan hızlı et, işim gücüm var."

Gerginlikten üniformamın eteğinin kenarlarını sıkarken konuşmak için sesimi bulmaya çalıştım. "Bazı insanlar onlar için tehdit arz eden her şeyi ortadan kaldırmaya meyillidir." Çekingen bir ifadeyle gözlerine bakma cesareti gösterip, "Şey..." diye mırıldandım. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Bir çocuktan tavsiye almayı kendine yakıştırmıyormuş gibi bezgince bileğindeki saati kontrol etti. "Lafı uzatmadan sadede mi gelsen?"

"Fazla cesursun," dedim birdenbire. "Babamdan duyduğum kadarıyla bir o kadar da gözü kara ve korkusuz."

"Eee?"

"Ya fazla korkak olsan ve hiçbir işe yaramayacak kadar pasif birine dönüşsen?" Ona hakaret etmişim gibi kaşlarını çatarak tam bir şey söyleyecekti ki hemen onu susturdum. "Yılanlar zeki yaratıklardır."

Herkes Kahharlar için yılan diye bahsederdi. Bunun nedenini bilmiyordum, merak edip babama da hiç sormamıştım. İnsanların onlara yılan demesine değinerek gözlerimi onun gözlerine kenetledim. "Bir yılanın daha uzun yaşaması için deri değiştirmeye ihtiyacı vardır," dediğimde Barbaros nihayet ne demek istediğimi anladığı için yutkunmuştu. Yaşamak istiyorsa o da deri değiştirmeliydi.

Gücünü, cesaretini ve ailesinin gözüne batan tüm özelliklerini gizleyerek tamamen işe yaramaz birine dönüşmeliydi. Kendini öyle bir kamufle etmeliydi ki ailesi için bir tehdit olmaktan çıkmalıydı. Kimse işe yaramaz birini öldürmeye kalkışmazdı, onlar için herhangi bir tehlike arz etmezdi. Yakın zamanda abisinin saldırısına uğramışken verdiğim tavsiye onun hayatını kurtarabilirdi.

Tek sorun Barbaros'un bunu yapıp yapamayacağıydı. Ailesi dışındaki herkesin saygısını ve takdirini kazanmışken hayatta kalmak için tüm bunlardan vazgeçebilir miydi? Ona gösterdiğim yolda yürümeye karar verirse herkesin aşağılayıp küçümsediği birine dönüşecekti. Bir tek bu şekilde daha uzun yaşayabilirdi. Şu zamana kadar inşa ettiği her şeyden vazgeçmek onun için hiç kolay olmayacaktı.

Açıkçası tavsiyemi dinleyip dinlemeyeceğini merak ediyordum. Barbaros uzun süre beni izlemek dışında tek kelime etmemişti. Bana olan bakışlarından ne düşündüğünü anlayamıyordum ama artık eskisi gibi bir alayla bakmıyordu. Tam aksine, ela gözlerinde son derece ciddi bir ifade vardı. Birkaç saniye daha bana baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden arabasına bindi.

Giden arabanın arkasından bakarken bir çocuğun tavsiyesini gerçekten dinleyeceğine hiç ihtimal vermemiştim. Ancak sadece birkaç yıl içinde Barbaros'un tüm imajı yerle bir olacaktı. Başka biri değil, bunu kendi yapacaktı. Kendinden öyle bir adam yaratacaktı ki herkes ondan bir ayyaş, kadın düşkünü ve ciğeri beş para etmez biri diye bahsedecekti.

Kısacası ailesi için bir tehdit olmaktan çıkıp daha uzun bir hayat yaşayacaktı.

Günümüz

Barbaros'la birbirimizi izlerken artık bana neden bu kadar uzun baktığını daha iyi anlamıştım. Geçmişteki o küçük karşılaşmamızı unutmamıştı. Ona verdiğim o tavsiye sayesinde şu zamana kadar hayatta kalabilmiş ve sonunda hak ettiği koltuğa oturabilmişti. İçimden bir ses Barbaros'un bu masada beni destekleyeceğini söylüyordu. Geçmişteki o karşılaşmamızın bir gün işime yarayacağını kim bilebilirdi ki?

Barbaros'la birbirimize attığımız anlamlı bakışlardan rahatsız olan Gurur, kıskançlık krizleri geçiriyordu. Bize baktıkça yeşil gözleri delici bir ifadeye bürünüp sertleşiyordu. Elini sıkmaktan parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Çenesinde bir kas seğirirken hiddetli bakışlarını Barbaros'a çıkardı.

"Götünde bir delik daha açmamı istemiyorsan karıma şöyle bakmayı kes!"

Barbaros bir küfür savurdu, o kurşun yarasının bıraktığı acıyı hâlâ kaba etinde hissediyormuş gibi yüzü kasıldı. "Şunu bana hatırlatma lan!" Gurur'u bir kaşık suda boğmak ister gibi bakışları sertti. "Senin yüzünden gelen geçen götüm için bana geçmiş olsun diledi! Ailemin ölümünden çok götüm konuşuldu, piç!"

"O gece verdiğin kahramanca mücadeleyi televizyonlarda izledik." Gurur bir şeyi ima edercesine ona bakarken gülmemeye çalıştı. "Yoksa sana *Barbaros Hazretleri* mi demeliyim?"

Gurur ona neyi hatırlattıysa Barbaros ikinci kez küfredip, "Kalsın," dedi aceleyle. "Barbaros desen yeterli."

Bu ikisinin bir kez daha konuyu kaynatmalarına izin vermeyen Devrim, bakışlarını Duha'ya dikti. "Sen bu konuda ne düşünüyorsun, Tunus?" Ona Leonard ve Sonat'ı gösterdi. "Sadri ve Tayfun'un bölge hakları artık onlarda. Onlarla çalışmaya devam edecek misin yoksa eski sözleşmeleri iptal mi edeceksin?"

"Bana ister ırkçı deyin isterseniz de geri kafalı, sikimde değil." Duha tok bir sesle konuşup bakışlarını Leonard'a dikti. "Uluslararası çalışırım ve çok fazla yabancı iş ortağım var. Fakat hiçbir zaman bana kırk kat yabancı biri benimle aynı masaya oturup ülkemden bir toprağı yönetmedi, yönetemez." Tunus bu konudaki tepkisini açık bir şekilde ortaya koyarak, "Tüm sözleşmelerimi feshediyorum," dedi. "Salazarlarla bir ortaklık söz konusu olamaz."

Hemen ardından başını çevirip dipsiz bir kuyuyu andıran siyah gözlerini Sonat'a dikti. "Şu zamana kadar Sungurlarla hiçbir problem yaşamadım. Sadri'yle olan sözleşmenin hakları artık sizdeyse ortaklığımız devam edecek."

Duha'nın bu sözleri Leonard'ın keyfini kaçırırken Sonat hâlinden memnundu. Daha yeni lider olmuşken Tunus gibi bir adamın ortaklığı çok işine yarayacaktı. Devrim de Duha'yla aynı düşünceleri paylaştığı için o da Leonard ile çalışmayıp Sungurlarla yola devam edeceğini belirtti. Korkut Hanzade onlarla aynı fikirde olmadığından sadece Sonat'la değil, Leonard'la da yeni anlaşmalar imzalayacağını söyledi.

Korkut ve Emin Kıratlı babadan kalma bir müttefikliği korudukları için büyük ihtimalle Emin de onunla aynı fikirdeydi. Belki beni şaşırtır diye meraklı bakışlarımı Emin'e çıkarmıştım. Emin eski liderlerden Güven'in en büyük oğluydu. Karun onun babasını öldürdüğü için Emin denen bu herifin Kalenderlerle ciddi bir sorunu vardı. İlk fırsatta babasının intikamını almaya kalkışacağını tahmin etmek zor değildi.

Emin'in de tam yaşını bilmiyordum ama o da otuzların başlarında olabilirdi. Lacivert bir takımın içinde şıklığıyla göz doldururken ara ara ters gözlerle benle Gurur'a bakıyordu. Kalender soyadını taşıyan birini görmek bile onu sinirlendirmeye yetiyordu ve burada iki Kalender vardı. Siyah gözlerinde beliren o yoğun kin ve öç alma duygusu insanı tedirgin ediyordu.

Gözleriyle aynı renkte olan siyah saçlarını arkaya doğru tarayarak geniş alnını ve belirgin yüz hatlarını ortaya çıkarmıştı. Bakışlarını bizden çekerek önce Leonard'a, daha sonra da Sonat'a baktı. "Eski sözleşmeler devam edecek." Yanılmamıştım, o da tıpkı Korkut gibi onlarla çalışmayı sorun etmiyordu.

Ne yazık ki Ragıp Soylu da onlarla aynı fikirdeydi. Eski sözleşmelerin devamlılığını koruyacağını söyleyerek Leonard'ı mutlu etmişti. Bu konudaki

fikrini belirtme sırası Asaf'a gelince kısa ve net bir şekilde, "Hayır," dedi. "Eski sözleşmelerin hepsini feshediyorum." İkisiyle de ortak iş yapmaya yanaşmadı.

Asaf, Melih amcanın zamanında yaşananları çok iyi biliyordu. Babasının Salazarlarla bir sorunu var mıydı, bilmiyordum ama Sungurlarla kötü bir geçmişi vardı. Bu yüzden Asaf nefret dolu gözlerle Sonat'a bakıyordu. Beşir'in oğlu olması bile ondan nefret etmesi için yeterliydi. Bir de babasının ölümünden Beşir'in sorumlu olduğunu bilse kim bilir neler yapmazdı.

Sungurlar ve Salazarlar müttefikken ne yazık ki istesem de Asaf'a gerçeği söyleyemezdim. Babasını kimin öldürdüğünü bilirse eski düşmanlıklar yeniden harlanırdı. Bu olduğunda Asaf'ı onlardan koruyamazdım. Yeterince güç kazanıp bu masada gerçek anlamda söz sahibi olmadan Asaf'a bir yardımım dokunmazdı. Onun bu masadaki tek müttefiki bendim, benim de oydu. Birbirimizi hayatta tutmak için yapmamız gerekeni yapmalıydık.

"Acaba Ümit'in kızı bu konuda ne düşünüyor?" Emin adımı söyleme gereğinde bile bulunmadan doğrudan bana sataştı. "Sen de bu masada bir karar verecek misin yoksa işi bilene, yani babana mı bırakacaksın?"

"Buradaysam işlerin nasıl yürüdüğünü yeteri kadar biliyorum demektir." Bunları söyledikten sonra başımı çevirip ilk Leonard'a baktım. Bunu yaparken bakışlarımın tarafsız ve uzlaşmacı olmasına dikkat ediyordum. "Önceki sözleşmelerin haklarını koruyacağız."

Salazarlar ve Tozluların arasında yıllara dayanan bir düşmanlık vardı. Bu yüzden buradaki herkes hiçbir koşulda Leonard'la çalışmayacağıma emindi. Sözlerim sadece onları değil, Gurur ve Asaf'ı da çok şaşırtmıştı. Sağımda ve solumda oturdukları için ikisi de beni göz hapsine alıp çatık kaşlarla *ne yapıyorsun sen*, dercesine bakıyordu.

Babam olanları duyunca canıma okuyacaktı ama bu daha sonra düşünmem gereken bir şeydi. Aslında ben de Duha'yla aynı fikirdeydim. Ülkemden bile olmayan birinin buraya gelip anavatanımın bir avuç toprağını bile yönetmesi hiç hoşuma gitmiyordu. Ancak onlara direnecek gücüm de yoktu, yıllar içinde hanemiz çok zayıflamıştı. Tozlular şu anda bu masadaki en zayıf ailelerden biriydi.

Eski ihtişamımızı kazanmak için yapacağımız en akıllıca şey önceki sözleşmeleri korumaktı. Tayfun'un bölgesi artık Salazarların hâkimiyetindeydi. Eğer o bölgeyi bize kapatırlarsa birçok işimiz aksardı. Zararımızı karşılayacak paraya sahip değildik. Şirketin iflasını bile henüz yeni durdurmuştum ve hâlâ yatırımcılara olan borcumuzu kapatamamıştık.

Şu zamana kadar şirketin bize kazandırdığı tüm para ve gelen fonların hepsini yatırımcıların parasını biriktirmek için ayırıyorduk. Borcumuz

bitmediği için henüz işin kazanç tarafına geçmemiştik. Önce tüm borçlarımızı kapatmalıydım, daha sonra da elde ettiğimiz parayı bize ait olan bölgeleri güçlendirmek için harcamalıydım.

Yeni iş anlaşmaları ve akıllıca yatırımlarla yeniden kazanç sağlamalıydım. Yaşadığımız ekonomik kriz yüzünden kapatmak zorunda kaldığımız tüm fabrika ve dükkânları da yeniden açtırmalıydım. Tüm bunları yapabilirsem o zaman her yerden para gelmeye devam edecekti.

Para güç demekti ve gücü elinde tutan kişi herkesin saygısını kazanırdı ya da satın alırdı. Ailem ve hanem için çok fazla planım vardı. Tüm bunları gerçekleştirmek istiyorsam babamın değil, kendi taktiğimi uygulamalıydım. Bir gün Salazarların kökünü kazıyıp hepsini ülkemden defetmek istiyorsam bugün uzlaşan taraf olmalıydım.

Bir kez cehenneme girdiysem şeytanla el sıkışmayı bilecektim.

"Babanla benzer kurallara sahip olmaman ne güzel," diyen Leonard'ın gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. Babasının yapmadığı şeyi kızının yapması onu keyiflendirmişti. Onunla yaptığım bu anlaşmayı babam duyunca ne kadar sinirleneceğini bilmek bile onu mutlu ediyordu. Memnuniyet dolu bir ifadeyle gözlerimin içine bakarak gülümsedi. "O zaman yeni ortaklığımız hayırlı olsun, küçük hanım." İçlerine öyle bir sızacaktım ki onlarla işim bittiğinde darbenin nereden geldiğini bile anlamayacaklardı.

Gurur aklımdan geçenleri bilmediği için gergince yanımda oturuyordu. Kızgınlıkla kaşlarını belli belirsiz çatarak bana Sonat'ı gösterdi. "Onunla da anlaşma yapacak mısın, Farah Hanım?" Buz gibi bir sesle bunu sorarken *sıkıysa yap*, der gibiydi.

"Sonat da isterse neden olmasın?" Gurur'u sinirden delirterek Sonat'a döndüm. "Sadri'yle önceden yaptığımız bir ortaklığımız vardı. Mademki o bölgelerin sahibi artık sensin, eski anlaşmayı korumayı teklif ediyorum."

Sonat, Gurur'a rağmen ona yeni ortaklık teklif etmemi beklemiyordu. Sonat gerçek anlamda bir sinir küpüne dönüşen Gurur'a baktı, daha sonra da bakışlarını bana çıkardı. Kahve irisleri gizleyemediği bir sevinçle ışıldarken, "Memnuniyetle," dedi. "Yeni sözleşmeyi imzalayıp sana gönderirim."

"Lütfen imzalamadan önce bir nüshasını gönder," diyerek küçük bir ricada bulundum. "Yeni sözleşmeyi okuyup ekleyeceğimiz veya çıkaracağımız herhangi bir madde var mı, görmek istiyorum." Başımı çevirip Leonard'a baktım. "Aynı şeyi siz de yaparsanız sevinirim."

O sözleşmeler onlarla değil, eski bölge liderleriyle yapılmıştı. Üstelik sözleşmeyi imzalayan babamdı, bu yüzden sözleşmelerin içeriğini bilmiyordum. İmzaları atmadan önce anlaşmamızın neleri kapsadığını görmek

istiyordum. Leonard kabul ettiğini gösterircesine başını salladı, Tozluların kızıyla çalışmak babama atacağı en büyük kazıklardan biri olacaktı.

Sonat ise bir an olsun bakışlarını benden çekmeyerek Gurur'u kızdırırken, "Sen nasıl istersen," dedi. Bana öyle bir bakıyordu ki sanki ondan ne istersem isteyeyim eksiksiz yerine getirecekti. Bu da ister istemez beni ürkütüyordu. Bu adamın benden ne istediğini hâlâ anlamış değildim.

Gurur'un bedeninden yükselen buram buram öfke kokusu bana nefes aldırmıyordu. Başımı çevirip ona bakmak gibi bir hatada bulundum. Kızgın bakışları resmen insanın ömründen ömür alıyordu. Daha önce bu gözlerle bana hiç bakmamıştı, o genelde katı ve sert bir şekilde bana bakmazdı. Ancak Sonat'la yaptığım anlaşma onu çılgına çeviriyordu.

Öfkesinin asıl sebebinin beni kaybetme korkusundan kaynaklandığını biliyordum. Heybetli vücudu kasılmıştı, omuzları kalkık ve boyun çizgisi sertti. Gurur gerginlikten çenesini öyle bir sıkıyordu ki dişleri birbirine kenetlenmişti. Gazap dolu yeşil gözlerini Sonat'a dikince korkmaya başlamıştım.

Her şeyi mahvedecek bir şey yapacak diye soğuk terler döküyordum. Sonat'la ikisinin birbirine attığı ölümcül bakışlarda yoğun bir nefret vardı. İkisi de birbirinden zerre kadar hazzetmiyordu. Gurur beni çok korkutmuştu ama şükürler olsun ki bir delilik yapmadı.

Onu durduran şey içeri girmeden önce bana verdiği söz olmalıydı. Ne olursa olsun bugün bu odada sorun çıkarmayacağına dair bana söz vermişti. O sözü çiğnemek için delice bir arzu duyduğunu görebiliyordum. Bu masayı yerle bir edip Sonat'ın gırtlağına yapışmamak için resmen kendiyle cebelleşiyordu.

İkisinin sert bakışlarla birbirine meydan okudukları çok açıktı. Bakışlarını ilk çeken Sonat olmuştu, o bunu yaptığında bile Gurur ona bakmayı bırakmadı. Barbaros gülmemeye çalışarak Gurur'a doğru uzandı. "İyi misin?"

Gurur'un gırtlağından hırlamayı andıran bir ses çıktığında kaşlarını biraz daha çattı. "Şu piçin dalağını sikmedikçe iyi olmayacağım!"

"Bu herifle derdin ne senin?"

"İnce mevzu," deyince Barbaros'un bakışları beni buldu ve gülüşü genişledi.

"Şimdi anlaşıldı."

Emin Kıratlı bir şeyi merak ederek ellerini masaya bastırıp öne eğildi. "Sen fikrini belirtmedin?" Barbaros'a Leonard ve Sonat'ı gösterdi. "Senin kararın nedir?"

Barbaros omuzlarını silkip onlarla ortak çalışacağını gösterircesine başını salladı. "İkisiyle de bir sorunum yok," demişti ki daha ortaklığı kabul etmeden Gurur araya girip, "Var," diye ekledi.

Barbaros soru dolu gözlerle yavaşça Gurur'a döndü. "Ne var?"

Gurur yumruğunu sıkarken dik dik Barbaros'a bakıyordu. "Onlarla bir sorunun var."

"Yok lan."

"Var dediysem var, Kahhar!"

"Gerçekten yok, Kalender!"

"Ben var diyorsam var."

"Oğlum, babamın eski kayıtlarına baktım, iki aileyle de anlaşma içindeymiş."

"Amına koyduğum piçi, sen baban mısın? Bu masada Kemal'i isteseydim onu neden öldüreyim?"

"Bu ne demek şimdi?" Barbaros bu gerçeği yeni öğreniyormuş gibi gözlerini belerterek şaşkınca Gurur'a baktı. "Babamı sen mi öldürdün?"

Asaf bezgin bir ifadeyle avucunun içiyle alnına vurdu. "Bunu zaten biliyorsun ve bildiğini biliyoruz."

Korkut yüzünü buruşturarak diğer liderlere Gurur ve Barbaros'u gösterdi. "Bunlar her toplantıda böyle yapacaksa işimiz var."

"Gurur piçi sadece bir geceliğine aramızda." Kalbiyle ilgili söylediği şeyler yüzünden Duha'nın kızgınlığı daha geçmemişti. "O olmayınca Barbaros da bu kadar çok konuşan biri değil."

"Neyse ne." Gurur gözlerini dahi ayırmadan Barbaros'a resti çekerek tek kaşını yukarı kaldırdı. "Karar ver, kimin tarafındasın?"

Barbaros'un en sevdiği şey Gurur'la uğraşmak olmalı ki gülmemek için yanaklarının içini dişliyordu. "Bu bir müttefiklik teklifi mi?"

Bu, hayatında verdiği en kötü kararmış gibi Gurur memnuniyetsiz bir ifadeyle başını salladı. "Muhtemelen bundan pişman olmadığım tek bir günüm bile olmayacak ama evet, sana müttefiklik teklif ediyorum."

"Çiçeğim nerede?"

"Anlamadım?"

Barbaros'un haylaz bakışları ışıldarken sırıttı. "Koskoca Gurur Kalender ilk kez biriyle müttefik olmak istiyor. Bunun daha romantik olması gerekmiyor mu?"

Gurur bir küfür savurduğunda Barbaros'tan biraz uzaklaşmak için sandalyesini bana doğru çekti. "Beynine soktuğum piçi, sana evlenme mi teklif ediyorum? Ne çiçeğinden bahsediyorsun!"

"Çiçekleri severim." Barbaros onu iyice kızdırarak önüne döndü. "Çiçek yoksa teklifini kabul etmem." Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdiğinde başıyla Sonat'ı gösterdi. "Bu herifle ortak olmamı ister misin?"

"Amına koyacağım şimdi senin de çiçeğinin de!" Gurur yüzünü sertçe ovuştururken nabzı boğazında atıyordu. "İstediğin çiçekse alırız, şimdi kararını söyle!"

"Karanfil."

"Neyden bahsediyorsun?"

"Kırmızı karanfilleri severim. En güzelinden almazsan Sungur'la ortak olurum."

"Daha fazla dayanamayacağım, sikeceğim bu itin belasuni!" Gurur belindeki silaha davranınca gülerek hemen koluna yapıştım. İkinci kanala geçtiğine göre gerçekten çok sinirlenmişti.

Onu zapt etmeye çalışırken aceleyle Barbaros'a döndüm. "Tamam, alacağız kırmızı karanfilini. Allah aşkına artık ne karar verdiğini söyle." Biraz daha uzatırsa kendini Gurur'a vurdurtacaktı.

Masaya oturduğumuzdan beri zaten ikisi herkesi deli etmişti. Konuştukları şey o kadar saçma ve gereksiz konulardan oluşuyordu ki liderleri zerre kadar bir yerlerine takmıyorlardı. Herkes daha şimdiden Karun'u özlemeye başlamıştı, Gurur ve Barbaros'un yan yana gelmesi insanı çileden çıkarıyordu.

Barbaros nihayet bir karar verdi ve Gurur'la müttefik oldu. Şu zamana kadar Gurur'un hiç müttefiki olmamıştı, hep tek takılmayı seven biriydi. Barbaros'u kendi safına çekmesinin tek nedeni Sonat ve Leonard olamazdı. Ben dâhil masadaki çoğu kişi Leonard ve Sonat'la çalışmayı kabul etmişti, onlardan birinin de Barbaros olması bence Gurur'a çok koymazdı.

Büyük ihtimalle Gurur'un Kahharlarla müttefik olmasının nedeni bendim. Bu masada bana daha çok destekçi kazandırmak için Barbaros'a ortaklığını sunmuş olabilirdi. Gurur bana kızgınken bile hep beni düşünürdü, her konuda önceliği bana verdiğini biliyordum. Barbaros'la ortak olmasının altında yatan sebebin ben olması açıkçası beni pek şaşırtmazdı.

Gurur'la artık müttefik oldukları için Barbaros, babasının önceki tüm anlaşmalarını feshetti. Sonat ve Leonard'la çalışmayacağını açıkça belirttikten sonra bileğindeki saatini kontrol etti. "Başka bir şey yoksa artık gitmeliyim. Biriyle sevişmeyeli iki saat oluyor." Tek düşündüğü bu muydu?

Sandalyesinden kalkıp kapıya doğru yürürken sırıtıyordu. "Resmen kendi rekorumu kırdım. Umarım aşağıdaki davette güzel bir kadın bulabilirim." Herkes ağız dolusu küfrederek onun arkasından bakıyordu. Bu adam şaka gibi bir şeydi.

"Bu piçin Kahharların yeni lideri olmasını hâlâ hazmedemedim." Emin Kıratlı iğrenen gözlerle giden adamın arkasından bakıyordu. "Hiçbir şeye kafası basmıyor, işi gücü zevk ve sefa. Bir yılı geçmeden Kahharları iflas ettireceğine adım gibi eminim."

Gurur, bir konuda hayatının hatasını yapmış gibi Korkut eğlenen gözlerle onu izliyordu. "Yanında ve çevresinde kimseyi istemeyen yalnız kurt," diyerek Gurur'a takıldı. "Kendine müttefik diye seçtiği kişi Barbaros mu?" Yüksek sesle güldü. "O piçin hiçbir vasfı yok, en küçük zorlukta seni sırtından vuracaktır."

Gurur kadehinde kalan tüm içkiyi tek bir dikişte bitirip kadehi sertçe masaya bıraktı. "Sen beni dert etme, Hanzade." Ayağa kalkıp elimi tutarak beni de kaldırdı. "Kimin ne olduğunu bilecek kadar bu âlemin içindeyim."

Bence Gurur kendi için en doğru müttefiki seçmişti, Barbaros herkesin sandığı gibi biri olmayabilirdi. Şimdilerde herkes onu yeni hâliyle tanıdığı için çok az kişi eski Barbaros'u biliyordu. Ben onun mert ve sözünün eri biri olduğunu düşünüyordum. Ciddiyetsiz, ukala ve şehvet düşkünü hâlleri aldatıcı olabilirdi.

Bugün toplanmamızın tek amacı yeni liderleri tanımak ve önceki sözleşmeler hakkında bir karar almak olduğu için buradaki işimiz bitmişti. Herkes yavaş yavaş buradan ayrılıp alt kattaki davete inmeye başlamıştı. Asansöre binene kadar Gurur beni rencide edecek hiçbir harekette bulunmadı. Fakat asansörün kapıları kapanınca daha fazla kendini tutamadı.

Bir anda belimi kavrayıp sırtımı asansörün duvarına yaslayınca neye uğradığımı anlayamadım. Duvar ve onun arasında sıkıştığım için hiç kıpırdayamıyordum. Gurur'un dudakları düz bir çizgide buluştuğunda çatık kaşlarının altından kızgınlıkla bana bakıyordu.

"Nasıl Leonard ve o Sungur piçiyle bir anlaşma yaparsın!"

"Ben o anlaşmayı senin karın olarak değil, Tozluların vekil lideri olarak yaptım." Neyi ne amaçla yaptığımı ona açıklayacak vaktim olmadığı için her sözümle daha çok sinirleniyordu. "Verdiğin zararlarla ailemi borç batağına düşürmeseydin ben de şimdi düşmanlarımla el sıkışmazdım."

Gurur'un kıskançlıktan gözü hiçbir şeyi görmediğinden mantıklı düşünemiyordu. Bu olanlardan onun da suçu olduğunu anlamayacak kadar sinirliydi. "İstediğin paraysa sana yığınla verebilirim, bunun için onlarla çalışmana gerek yok!"

"Paranı istemiyorum, Gurur." Kibar bir sesle konuşup onu yavaşça iterek aramıza biraz mesafe koydum. "Dediğim gibi, o kararı veren karın değil, bir vekil liderdi. Karından hesap sorabilirsin ama Tozluların vekil liderinden asla." Son derece ciddi bir şekilde ona baktım, benden böyle bir çıkış beklemiyordu. "Ne sanıyorsun, babamın yerine geçtiğimde bir karar vermeden önce sana soracağımı mı? Bunu yaparsam senin kuklan olmaktan ne farkım kalır?" Kendi aile işlerimi yönetirken ona danışmayacaktım.

Sakinlik içinde Gurur'u izlerken ona daha önce hiç düşünmediği ama bundan sonra hep düşüneceği bir şey verdim. "Bir liderin verdiği karara kimse karışamaz. Karını ve Tozluların veliahdını birbirine karıştırma lütfen."

Önüme döndüğümde Gurur tek kelime etmedi ama düşünceli gözlerle beni izlemeyi sürdürdü. Neyi düşündüğünü iyi biliyordum. Bu dünyanın bir parçasıydım ve hep bundan kaçmaya çalışmıştım. Gurur başta olmak üzere etrafımdaki herkes zayıflığımdan nefret ediyor, beni daha güçlü görmek istiyordu. Peki, bu olduğunda yeteri kadar mutlu olacaklar mıydı yoksa bugünleri özlemle mi anacaklardı?

Gecenin devamı benim için oldukça can sıkıcı geçiyordu. Hepimiz davetin olduğu salona inmiştik ve herkes buradaydı. Tüm liderlerin aileleri ve yakın dostları salondaydı. Herkes gruplar hâlinde uzun masaların etrafında durmuş, bir şeyler içerek keyiflerine bakıyordu. Şehrin en belalı adamlarına, onlardan daha sorunlu kadınları eşlik ediyordu.

"Şuraya bir bomba düşse yemin ederim insanlık kurtulur," diye mırıldandım.

Pencereye yakın bir masanın yanında tek başıma ayakta duruyordum. Az önce Gurur ve Ali yanımdaydı ama sigara içmek için dışarı çıkmışlardı. Gurur beni yalnız bırakmak istemediği için kuzenlerimin yanına bırakıp gitmişti. Fakat Aksa sıkılmasın diye hepsini onun masasına göndermiştim. Aksa salonun bir köşesinde tek başına duruyordu. Onu öyle görmeye katlanamadığımdan ben de kuzenlerimi ona göndererek kendim yalnız kalmıştım.

Aşağıya indiğimden beri Aksa'yla birbirimizden kaçıp duruyorduk. Mümkün olduğunca birbirimizin olduğu yere bakmıyor, hiç göz kontağı kurmuyorduk. Aylar önce birileri bana bir gün gelecek ve Aksa'yla hiç görüşmeyeceksin deseydi gülüp geçerdim. Hiçbir şeyin bizi ayıramayacağına o kadar çok inanıyordum ki şimdilerde geldiğimiz son durum içler acısıydı.

Aksa'nın masasına bir kez daha bakıp iç çekerek önüme döndüm. Karşılıklı birbirimize o kadar kırgındık ki ne o gelebiliyordu ne de ben ona

gidebiliyordum. "Eğer onunla konuşmak istiyorsan hâlâ fırsatın varken bunu yap." Başımı çevirince Barbaros'un bana doğru geldiğini gördüm. "İnsan sevdiklerine geç kalmamalı, çocuk."

İlk karşılaşmamızda olduğu gibi bana çocuk deyince sinirden güldüm. "Aramızda çok fazla yaş farkının olduğunu sanmıyorum."

"Senden yedi yaş büyüğüm."

"Otuz üç yaşında mısın?"

Masama geldiğinde başını ağır ağır salladı. "Yaşlandık artık." Ona bakınca yaşlandığını gösteren hiçbir şey bulamıyordum.

"Ben de kendimi çok yaşlı hissediyorum." Sanki içki içiyormuşum gibi kederli bir ifadeyle kadehimdeki meyve suyundan birkaç yudum aldım. "O kadar yorgunum ki bazı anlarda keşke bir kapatma tuşum olsa diyorum."

"Al benden de o kadar." Barbaros içki kadehini kafasına dikip yarısına kadar içti. "Bu boktan hayatı neden yaşadığımızı hiç anlamıyorum."

"Hayırdır?" diyerek ona takıldım. "Davette kendine uygun bir kadın bulamadığın için mi bu kadar efkârlısın?"

Yüksek sesle kahkaha attığında gülmeyi çok sevdiğini bir kez daha anladım. "Burada kadından daha çok hiçbir şey yok." Aklına gelenlerle dudakları hınzırca kıvrıldı. "Ve erkeklerden..." Bana buradaki yakışıklı adamları gösterdiğinde yüzünde oyunbaz bir ifade vardı. "Küçük bir kaçamak yapmak istersen sırrını saklarım."

Düşüncesi bile beni rahatsız ettiği için suratımın aldığı şekli tahmin bile edemiyordum. "Bunları Gurur'un yanında da söylemeyi dene."

Barbaros ürkmüş gibi arkaya doğru bir adım atarken tepkileri abartılıydı. "Ölmeye karar verdiğimde belki."

Tam ona bir şey söylemeye hazırlanıyordum ki, "Farah telefonun kapalı mı, amcam sana ulaşamıyormuş," diyen bir ses duydum. Barbaros'la aynı anda sesin geldiği yöne döndüğümüzde telefonuyla uğraşarak yanımıza gelen Zaza'yı gördüm. "Şarjın bittiyse benim telefonumla amcamı arayabilir..." demişti ki başını kaldırınca Barbaros'la göz göze geldi. Zaza'nın elindeki telefon yere düştüğünde en büyük kâbusunu görmüş gibi suratı bembeyaz olmuştu.

Etraflarındaki tüm dünya durmuş gibi ikisi gözlerini birbirlerinden alamıyordu. Bir an Barbaros'un bile parmakları gevşemiş, elindeki kadeh düşecek gibi olmuştu ama son anda kristal kadehi daha sıkı tuttu. İkisinin birbirine attığı yoğun bakışlardan daha önce tanıştıklarını anladım. Meraklı bakışlarım sık sık ikisi arasında gidip gelirken neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Ne Barbaros'un ne de Zaza'nın gözlerinde birbirlerini gördüklerine sevindiklerine dair en küçük bir duygu vardı. Nasıl söylesem, bu hayatta görmek istemedikleri tek kişiyi görmüş gibiydiler. Sanki ikisinin de en büyük kâbusu, ete kemiğe bürünerek tam karşılarında duruyordu. Barbaros ona baktıkça yüzü sertleşiyor, parmaklarının arasındaki kadehi sinirle sıkıyordu. Zaza ise sıktığı yumruğunu her an Barbaros'un suratına geçirebilirdi.

Kendini ilk toparlayan Barbaros oldu. Zaza'ya duyduğu öfke ve nefreti ustaca gizleyerek alaycı bir tavır takındı. "Astsubay Zahide Tozlu." Başını yavaşça omzuna doğru eğip gelişigüzel Zaza'yı süzdü. "Dünya gerçekten de çok küçükmüş."

"Dünya mı çok küçük yoksa sen mi gittikçe küçülüyorsun, bilemiyorum." Zaza eğilip yerdeki telefonunu aldığında her zamankinden daha umursamaz görünüyordu. "Sana benden küçük bir tavsiye..."

Birkaç adım atarak Barbaros'un tam karşısında durdu, bakışlarında en küçük bir duygu yoktu. "İkinci kez göğsüne bir kurşun sıkmamı istemiyorsan bir daha sakın bana Zahide deme." Bunları söyledikten sonra ona sırtını dönerek gitti.

Barbaros'un gözlerinde tehlikeli bir duygu oluştuğunda sinirden dişlerini gıcırdatarak Zaza'nın arkasından bakıyordu. "Henüz hiçbir şey bitmedi, *Zahide!*" Özellikle Zahide ismini vurgulamıştı.

Zaza bir kez bile arkasına dönmeden giderken tek yaptığı elini yukarı kaldırıp orta parmağını göstermekti. O son hareketi bile Barbaros'u daha çok kızdırdığı için parmaklarının arasında sıktığı kadehi kırdı. Kadeh parçalanıp avucunun içini kanattığında bile ölümcül gözlerle giden kızın arkasından bakıyordu.

"Senin hayatını sikeceğim!"

"Kuzenimle derdin ne senin?" Ona kızarak masadaki peçeteyi alıp bileğini tuttum. "Şu elini rahat bırak, sıktığın şey pamuk değil." Elini sıktıkça camlar daha çok avucuna batıyordu.

Barbaros ona yardım etmeme bile izin vermeden beni bırakıp gitti. Zaza'yı yeniden görmek onu o kadar kızdırmıştı ki içki kadehini kırdığının farkında olduğunu bile sanmıyordum. Acaba ikisi nereden tanışıyordu ve aralarında ne geçmişti? Anladığım kadarıyla ikisinin iyi bir mazisi yoktu. Zaza onu göğsünden mi vurmuştu?

"Bunu yapmak için tertemiz çıldırmış olmalı," diye homurdandığımda arkamda tanıdık bir ses duydum.

"Yalnızlıktan kendi kendine mi konuşuyorsun?" Yavaşça arkamı dönmemle Asaf'ı görüp gülümsedim.

"Merhaba."

"Merhaba." Asaf tebessüm ederek yanıma gelip tıpkı benim gibi ayakta dikilmeye başladı. "Az önce Barbaros'la mı konuşuyordun?" Kısa bir an onun gittiği yöne bakıp bana döndü. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Yıllar önce bir kez karşılaşmıştık." Ona küçük bir açıklama yaptıktan sonra dibine kadar girdim. "Eski karınla işler nasıl gidiyor?"

Burnunun ucuna kadar girdiğimi görünce Asaf sakinliğini hiç bozmadan işaret parmağını iki kaşımın tam ortasına bastırdı. Beni hafifçe arkaya doğru itip kendinden uzaklaştırırken mavi gözlerinde merak vardı. "Yelda'yı neden soruyorsun?"

"Ordu'dayken ondan telefon gelince aceleyle İstanbul'a döndün."

"Bunu sana kim söyledi?" Benimle olan göz temasını kesmedi, şimdi merakla bakan oydu. "Boşandığımızda Yelda yurt dışına taşındı, onu uzun zamandır görmüyorum ve açıkçası..." Gülümseyerek omuzlarını hafifçe silkti. "Onun da beni görmek istediğini düşünmüyorum. Boşanma süreci ikimiz için de biraz sancılıydı."

"Ama Ali dedi ki..."

"O piç yalan söylemiş."

Ali'nin böyle bir konuda neden yalan söylediğini anlayamadım. Belki de Aksa'yı kıskandırarak Asaf'a daha iyi davranmasını istemiş olabilirdi. "Annemin yardımcısından telefon gelmişti." Asaf tekrar konuşunca sessizlik içinde onu dinliyordum. "Annemin küçük bir kaza geçirdiğini öğrenince orada duramadım. Bir süre onunla ilgilendim, daha sonra da halletmem gereken birçok iş vardı." Demek bu yüzden uzun zamandır ortalarda yoktu.

"Nuray teyze kaza mı geçirdi?" Endişeli bakışlarımı ona çıkardım, daha açıklayıcı bir cevaba ihtiyacım vardı. "O iyi mi? Nesi vardı?"

"Merdivenden düşmüş ama şükürler olsun ki ciddi bir şeyi yok." Asaf, Nuray teyzeyi ne kadar çok sevdiğimi bildiğinden içimi rahatlatmak için gülümsedi. "Merak etme, şimdi daha iyi." Bunu duyduğuma sevinmiştim. Babasından sonra tek yakını annesi kalmıştı.

Bana Aksa'nın bulunduğu masayı gösterdiğinde yüzündeki keyifli doku kaybolmuştu. "Bunu daha ne kadar uzatacaksınız?" Aksa'yla olan küslüğümüz en çok onun canını sıkıyor olmalı ki nefesini sesli bir şekilde verdi. "Saklamaya çalışıyor ama Aksa sensiz hiç iyi değil." Benim de onsuz çok iyi olduğum söylenemezdi.

Konuyu değiştirme çabasına girdim, Aksa hakkında konuşmak istemiyordum. "Uzun zaman haber alamayınca senin için endişelenmiştim."

Bunu duymak Asaf'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemenin oluşmasını sağladı. "Eyvallah."

"Niçin?"

"Beni düşünerek endişelendiğin için." Mavi gözleri durgunlaştığında iç çekerek nefesini sesli bir şekilde verdi. "Annem dışında beni düşünen birilerinin kaldığını sanmıyordum." Yoğun bir acı içime nüksetti, şu zamana kadar Asaf'ın ne kadar yalnız bir adam olduğunu hiç anlamamıştım.

İçimdeki yalnızlık onun yalnızlığıyla çarpıştığında daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapıp ona sarıldım. Sadece bir an bana pek kimsesi olmayan biri gibi gelmişti ki zaten öyleydi. Asaf böyle bir şey yapmamı hiç beklemediği için iri bedeni kollarımın altında taş kesildi. Ona ne zaman baksam sanki karşımda öz abim varmış gibi yüreğim titriyordu. Asaf sevdiğim nadir insanlardan biriydi.

Onu boğmak ister gibi kollarımı daha sıkı boynuna sardım. "Sen benim en sevdiğim eniştemsin, bunu biliyorsun değil mi?" diye sorduğumda bedeni gevşerken gülüşünü duydum.

"Bunu söylemek için bana sarılman gerekmiyordu." O henüz bana sarılmamıştı.

"Merak etme, Aksa yanlış anlamaz."

"Aksa'dan bahsettiğimi de kim söyledi?" Kollarımı tutup yavaşça boynundan çekerek beni kendinden uzaklaştırdı. Arkamda bir yeri işaret ederken ifadesi sıkkındı. Henüz arkama dönmeden Asaf'ın bakışlarından orada kimin olduğunu anlamıştım.

Yutkunarak arkamı döndüğümde Gurur'un sert bakışlarıyla karşılaştım ve başımın büyük dertte olduğunu anladım. İçeriye yeni girmiş olmalı ki bizden birkaç masa ilerideydi. Daha yanıma gelmeden Asaf'a sarıldığımı görünce adımları hareket etmeyi bırakmış olmalıydı. Gözlerini dahi kırpmadan Asaf'a bakarken bakışlarında tehlike kol geziyordu. Sık ve hızlıydı nefes alışları. Göğüs kafesiyse aşağı ve yukarı doğru belli belirsiz hareket ederek insanı endişelendiriyordu.

Eski dostu bile olsa Gurur bir erkeğe sarılmamdan nefret etmiş gibi bakıyordu. Hızlı adımlarla bu tarafa yürüdüğünde daha o Asaf'a ulaşmadan hemen yolunu kestim. "Gurur lütfen," dedim aceleyle. "O benim abim gibi, sakın bir delilik yapma."

"Çekil, Farah!" Beni yolundan çekerek Asaf'a ulaştığında yumruğunu onun suratına geçirdi. "Haysiyetini siktiğim it, bana yapmadığın daha ne kaldı!" diye bağırdığında müzik sesi kesildi ve buradaki herkesin meraklı bakışları bizi buldu. Gurur yine yapmıştı yapacağını.

Çenesine yediği yumruk yüzünden Asaf birkaç adım gerilerken kaşlarını çattı. Gurur'un ona vurmasına değil, söylediklerine sinirlenmiş gibi öne atıldı ve o da yumruğunu Gurur'un yüzüne geçirdi. "Senin yaptıklarınla hiçbir şey kıyaslanamaz!" Asaf, Gurur'un yakasını yumruklarına dolayarak sert gözlerle ona baktığında bakışlarında sadece öfke değil, aynı zamanda dile dökemediği kırgınlığı vardı. "Anlayıp dinlemeden yargılamak kanında olmalı!"

Gurur başını geriye çekip Asaf'ın suratına kafa atarak onu geri püskürttü. Adrenalin artışıyla heybetli bedeni kasıldığında yumruklarını sıkmaktan parmak boğumları bembeyazdı. "Ben gözümle gördüğüme inanırım!" İçimden bir ses konunun artık ben olmadığımı söylüyordu.

Gurur'un attığı kafa yüzünden burnundan kan fışkırınca Asaf daha fazla kendini tutmadı. Yılların birikimiyle elini öyle bir sıktı ki sadece saniyeler içinde yumruğu Gurur'un suratında patlayarak burnunu kanatmıştı. "Etrafındaki insanlara güvenmeyi öğrendiğinde karşıma gel, Kalender!"

"Sen bende güven mi bıraktın!"

"Kim kimin güvenini sarstı lan!"

İkisi kaşlarını çatarak tekrar birbirlerine saldırmaya hazırlandığı esnada Barbaros elinde bir yangın tüpüyle belirdi. Tüpün içindeki tazyikli beyaz tozu Gurur ve Asaf'ın üzerine püskürttüğünde dehşete kapılmıştım. Barbaros bir itfaiyeci gibi onları toz içinde bırakırken sırıtıyordu.

"Ateşiniz çıktıysa Barbaros Hazretleri söndürür oğlum." Sinirden gülmeye başladım. Bu adamı sevmeye başlamıştım.

Gurur ve Asaf'ın küfürleri havada uçuşurken Barbaros tüpün hortumunu sırasıyla ikisine tutarak onları kardan adamlara dönüştürmüştü. Sadece üzerlerindeki kıyafetleri değil, yüzleri bile bembeyazdı. Gurur'un sarı, Asaf'ın da siyah saçlarının rengi bile belli olmuyordu. Etraflarında bembeyaz yoğun bir duman yükseldiği için onları zor görüyordum.

Barbaros yangın tüpünün pimini biraz daha çekti ama içindeki tüm gaz bitmiş olmalı ki, "Hassiktir!" diye mırıldanıp arkaya doğru adımlar atmaya başladı. Kaçsa iyi ederdi.

Gurur tüm o toz zerreciklerinin içinde öne doğru koşup, "Senin ecdadını sikmezsem namerdim, orospu çocuğu!" diye âdeta kükredi.

"Sıranı bekle!" diye hiddetlenen Asaf da Barbaros'a doğru koştu. Onu ellerine geçirirlerse hiç iyi şeyler olmayacaktı.

Barbaros yangın tüpünü onlara doğru fırlatıp hemen kapıya koştu. "Sakin olun köpekler, boğuşuyordunuz, ne yapsaydım lan!" diye bağırırken can havliyle kaçıyordu. Gurur ve Asaf da birbiri ardına küfürler ederek onu

yakalamak için peşinden koşuyordu. Hepsi peş peşe kapıdan çıkıp gittiğinde gülerek başımı iki yana salladım. Bunların bölge lideri olduğuna kim inanırdı ki?

"Paylaşılamayan kadın olmak gururunu okşuyor olmalı." Duyduğum sesle başımı yan tarafa çevirince bana doğru gelen birini gördüm. Hiç tanımadığım kızıl bir kadın elinde bir votka kadehiyle yanıma gelip karşımda durdu. "Merhaba, sen Farah olmalısın?"

Başlarda onun kim olduğunu anlamadım ama İspanyol aksanı bana yabancı gelmedi. Boynunun sol tarafındaki akrep dövmesini görmemle tüm bedenim nefretle harlandı. O Salazarların kızı Harper'dı, değil mi? Yıllar sonra onunla tekrar karşılaşmanın gerginliğini yaşamaya başlamıştım. Gurur'dan sonra bir olay da ben çıkarıp bu kadının suratını dağıtmak istiyordum.

Açık bıraktığı saçları hâlâ hatırladığım gibi koyu kızıldı. Onun saçlarına bakmak, ateşe bakmakla aynı hissettiriyordu. Babasının bir kopyası olan mavi gözlerindeki sahte ilgi midemi bulandırıyordu. Yüzünde o kadar çok çil vardı ki kızıl noktalar yüzünün her yerindeydi. Bu çillerin onu daha güzel ve eşsiz gösterdiğini inkâr edemezdim.

Üzerinde bedeninin kıvrımlarını göz önüne çıkaracak kırmızı, mini bir elbise vardı. Dışı güzel ve alımlı olabilirdi ama ne yazık ki ruhu çok kirli ve doğuştan acımasızdı. Eğer öyle olmasaydı daha çocukken başka bir çocuğun acısı onu eğlendirmezdi. Ben elektrikli sandalyede acı çekerken Harper'ın tek yaptığı tiksinti dolu gözlerle bana bakıp altıma kaçırdığım için beni iğrenç bulmasıydı.

Öfkemi ve nefretimi içimde saklarken yüzüme yapmacık bir gülümseme kondurdum. "Merhaba." Kibar bir sesle önce ona selam verdim, hemen ardından onu işaret ederek, "Peki, ben kiminle görüşüyorum?" diye sordum.

Votka kadehini diğer eline alarak bana sağ elini uzattı. "Harper Salazar."

Uzattığı eline baktım, bu eli birkaç yerinden kırmak istiyordum ama tek yaptığım elini sıkmaktı. "Memnun oldum."

Farkında olmadan elini çok sert sıkmış olmalıyım ki bir an Harper acıyla yüzünü buruşturdu ama hemen sonra ifadesini düzeltti. "Tozluların kızının çok narin olduğunu duymuştum." Şimdi o da benim elimi sert bir şekilde sıkmaya başlamıştı. "Fiziksel gücünün yerinde olduğunu görmek güzel."

Onun aksine elini sıkarken fazladan güç uygulamıyordum. Bunu yapsaydım iniltisiyle kulaklarımı şenlendirirdim. Henüz ona meydan okumam için çok erken olduğundan elimi yavaşça çektim. Babasının bulunduğu yeri bana göstererek sahte tebessümünü korudu.

"Bizimkilerle yeni bir anlaşma imzalama kararı aldığını duydum. Babanın bundan haberi var mı?"

"Sizinkiler?"

"Babam ve sevgilimden bahsediyorum." Birini arar gibi etrafına baktığında gözleri bir masada takılı kaldı. İki adamla konuşan Sonat'ı görünce kaşları belli belirsiz çatılmıştı. Sinirlenmesinin nedeni Sonat'ın gözlerini dahi kırpmadan bizim masamıza bakmasıydı. Harper'a değil, doğrudan bana bakıyordu.

Harper'ın suratı biraz düşse de kendini toparlayıp yeniden bana döndü. "Liderlerin arasında olmak nasıl bir histi?" Bunu sorarken oldukça dostane görünmeye çalışıyordu ama gerçekte öyle olmadığını biliyordum. "Senin için farklı bir deneyim olmalı, son olması üzücü."

"Son derken?"

"O adamların seni ikinci kez o masaya oturtmayacağını biliyor olmalısın." Düşünceli görünmeye çalışarak sahte bir kederle dudaklarını büzdü. "Biz kadınlara orada bir yer açmazlar." Bu öylece kabulleneceğim bir şey değildi.

"Bu gece o odada olmanın tek nedeni babanın seni vekili olarak göndermesi. Üstelik bugün toplanmalarının sebebi yeni liderlerle tanışmak." Harper omuzlarını hafifçe silkerek tüm ağırlığını bir ayağının üzerine verdi. "Ciddi konuları tartışacakları bir toplantı olsaydı seni içeri almazlardı."

Ne yazık ki bu konuda ona katılıyordum, bugün o masada önemli hiçbir şey konuşulmamıştı. Herkes yeni liderlerle tanışmış ve eski sözleşmeler hakkındaki kararını belirtmişti. Bunun dışında kayda değer pek bir şey olmamıştı. Konuşacakları varsa da ben oradayım diye bunu yapmamışlardı. Daha şimdiden beni dışlamaya başladıklarını biliyordum. Ancak bunu sorun etmiyordum, er ya da geç beni kabulleneceklerdi.

"Kolay olacağını söylemiyorum ama elbet o masada bir yerim olduğunu anlayacaklar." Bir avuç yobaz adamın beni üzmesine izin vermeyerek soğukça güldüm. "Babamın koltuğuna oturduğumda beni kabullenmekten başka şansları kalmayacak."

"Bunun bu kadar basit olacağını mı sanıyorsun?" Harper'ın dudaklarından bir kahkaha çıktı, daha şimdiden canımı sıkmaya başlamıştı. "Konu liderlik olunca gördüğün gibi babam bile kendi yerine beni atayamıyor. Yetersiz olduğum için değil, kabul görmeyeceğim için." Kaşlarını hafifçe çatarak başını iki yana salladı. "Bugün o masada değilsem bunun tek nedeni liderlerin fazla sığ zihniyetli olmasıydı."

"Kimsenin gelişmemiş zihniyeti yüzünden hakkım olanlardan vazgeçmeyeceğim." Bu konuda sonuna kadar gideceğimi açıkça belirterek önüme döndüm. "O masada bir hakkın olduğunu düşünüyorsan bunun için savaşmalısın."

"Sen bölge yönetimini fazla hafife alıyor olabilir misin? Liderlik sana ağır gelir." O masaya oturamayacağını düşündüğü için benim de bunu yapamayacağıma çok emindi.

Küçümseyici ve ezici bakışlarını görmezden gelip rahat tavrımı korudum. "Liderliğin ağırlığı onu taşıyan omuzlardan belli olur." Omuzlarımda kimlerin yükünü taşıdığımı bilmiyorsa benim hakkımda konuşmamalıydı. "Bir yola çıktıysam kolay kolay yürüdüğüm yoldan dönmem."

Artık Harper'ın masamdan gitmesini istediğim için bakışlarımı ondan çekip etrafımda gezdirdim. Ona karşı ilgisiz görünürsem belki beni yalnız bırakırdı. İzlendiğimi hissedince omzumun üzerinden yan tarafa baktım. Sonat aynı yerinde duruyordu ama yine bana bakıyordu. Başımı her çevirdiğimde onun bakışlarıyla karşılaşmak sinirlerimi bozuyordu.

Sonat'ın bana olan bakışlarını yakalamak Harper'ı sinirlendirdi ama bunu saklamak için gülüşünü genişletti. "Anlaşılan sevgilimin de ilgisini cezbetmişsin." Söylediklerini idrak edemeden burnumun dibine kadar girip gözlerimin içine baktı. "Sonat böyledir, yeni heyecanlara bayılır ama günün sonunda kapısını çaldığı ve vazgeçemediği tek kadın benim."

"Anlamadım?" Onu gerçekten anlamıyordum.

Şuh bir kahkaha attığında afallayan gözlerle onu izlemek dışında hiçbir şey yapmıyordum. "Genelde onu hiç kısıtlamam, sıkılana kadar istediği her kadınla eğlenmesine izin veririm." Ben de Sonat denen herif için geçici bir hevesmişim gibi konuşup gözlerini gözlerime kenetledi. "Erkekleri bilirsin, güzel kadınlara karşı koyamazlar." Sinirlerimi bozacak bir şekilde beni ucuz göstermeye çalışıp omuzlarını silkti. "Onların küçük kaçamaklarını görmezden gelmeliyiz." Bunları doğrudan bana söylemiyordu ama aslında bu sözlerin hedefinde ben vardım.

"Anlaşılan siz İspanyol kadınlarında ilişkiler böyle yürüyor." Ona göz devirmemeye çalışarak masadaki vişne suyuma uzandım. "Ama biz Türk kadınları paylaşımcı değiliz, bizim olan bizimdir."

Sanki kendisi Sonat'ı benden kıskanmıyormuş gibi rol yapıp yüzünü buruşturdu. "Kıskançlık ilişkiyi öldürür."

Dudaklarım tehlikeli bir yavaşlıkla kıvrıldı. "Bizde kıskançlık genelde başkalarını öldürür." Gurur yanımda erkek sinek bile görmeye katlanamıyordu.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca Harper'la birbirimizin canını sıktık ama bunu saldırgan bir şekilde değil, kibar ve süslü cümlelerin arkasına saklanarak yaptık. İkimiz de olgun ve yetişkin kadınlar olduğumuz için ortada bir sebep yokken doğrudan birbirimize saldırmıyorduk. Aslında bunu yapmak için çok haklı sebeplerim vardı ama soğukkanlılığımı koruyordum.

Harper'ın benden hoşlanmadığına artık emindim ama bunun nedeni Sonat değildi. Dışarıdan bize bakan biri, bir erkek için birbirimizle çekiştiğimizi düşünürdü ama bence konu bir erkek değildi. Harper'la olan yirmi dakikalık sohbetimizde içten içe beni kendine rakip olarak gördüğünü sezmiştim. Sonuçta ikimiz de düşman ailelerin kızlarıydık ve bir gün babalarımızın yerine geçecektik.

Babalarımızın başlattığı düşmanlığı sürdüreceğimiz çok açıktı ve Harper kendinden daha başarılı bir kadın lider görmek istemiyordu. Sonat'a değer verdiğimi düşünüp onun üzerinden canımı sıkmaya çalışıyordu ama bence Sonat onun o kadar da umurunda değildi. Eğer iddia ettiği gibi onunla ciddi bir ilişkisi olsaydı onu kimseyle paylaşmazdı. Sonuçta seven kıskanırdı.

Üstü kapalı iğneleyici laflarla birbirimizi tanımaya çalışırken Sonat daha fazla dayanamadı. Kendi masasından ayrılıp yanımıza geldiğinde belli belirsiz gülümsedi. "Yarım saattir ne konuştuğunuzu merak ettim." Bunları söylerken bile gözleri sık sık bana kayıyordu ve bu beni sinirden deli ediyordu.

Harper kocaman gülümseyerek onun koluna girdi. "Biz de tam ilişkiler hakkında konuşuyorduk, sevgilim."

Sonat'ın tüm bedeninin gerildiğini gördüm. Hissiz gözlerle önce kolundaki ele, daha sonra da Harper'a baktı. "Sevgilim mi?" Yavaşça kolunu çekip yana doğru bir adım atarak Harper'dan uzaklaştı. "Şakaların artık eskisi gibi güldürmüyor." Sevgili değiller miydi?

Gurur'un içeri girdiğini görünce Harper'ın bozulan suratına daha fazla bakmadım. Gurur'u görünce bile dudaklarımda kendiliğinden bir gülümseme belirdi. Lüks bir otelde olduğumuz için oda tutup banyo yapmıştı. Barbaros'un onun üzerine sıktığı tozdan eser yoktu. Yeni banyo yaptığı için sarı saçları nemliydi, üzerindeyse nereden bulduğunu bilmediğim beyaz gömlek ve siyah pantolonu vardı. Ayakkabılarına kadar her şey yeniydi.

Gurur gömleğinin kollarını toplayarak bu tarafa doğru yürürken oldukça sinirli görünüyordu. Asaf'a sarılmamın öfkesini uzun süre yaşayacağını görebiliyordum. Sol kolunun manşetlerini de birkaç kat kıvırıp başını kaldırmıştı ki yanımdakileri gördü. Bir kez daha kan beynine sıçramış gibi kaşları çatıldı. Bu gece doğru düzgün hiç sakinleşememişti. Ne zaman bunu yapmayı denese mutlaka sinirlenecek bir şeyler buluyordu.

Gurur buraya gelip yanımda durduğunda kızgın bakışlarının hedefinde Sonat vardı. Ona baktıkça kaşlarının kavisi çatılıyordu. Tam ona ters bir şey söyleyecekti ki hemen elini tutup, "Harper'la tanıştın mı, sevgilim?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Az önce Harper, Sonat'a sevgilim dediğinde Sonat'ın tepkisi oldukça soğuk ve mesafeliydi. Fakat ben Gurur'a sevgilim deyince hemen bana baktı, sert yüz hatları gevşemeye başladı. Sinirli bakan yeşil harelerinde iç ısıtan bir parıltı belirdiğinde hafifçe gülümsedi.

"Ne dedin?" Soluksuz bir şekilde beni izlerken parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. "Sevgilim dışındaki diğer hiçbir şeyi dinlemedim," deyince dudaklarımdan çıkan kıkırtıya engel olamadım.

Ona bir türlü masamdan ayrılmayan kızılı gösterdim. "Leonard'ın kızı Harper'la tanıştın mı?"

Gurur bakışlarını benden çekip Harper'a baktığında gözleri fazla hissizdi. Harper ona doğru bir adım atıp, "Merhaba," dedi. "Demek o meşhur Deli Kral sensin." Yerdeki beyaz toz zerreciklerine baktığında olanları hatırlayıp güldü. "Sana neden bu isimle hitap ettiklerini sanırım artık anlıyorum." Bizzat tanışmak için Gurur'a elini uzattı. "Ben Harper Salazar."

Gurur başını küçük bir açıyla eğip Harper'ın ona uzattığı eline baktı. Daha sonra ilgisiz bir tavırla birleşen ellerimizi ona gösterdi. "Elim dolu." Babasına yaptığı gibi kızının da elini sıkmamıştı.

"Gurur biraz kibar olur musun?" Harper'ın elini sıkmaması beni çok keyiflendirmişti ama bunu saklamaya çalışarak yalandan ona kızdım. "Centilmen erkekler bir kadının elini geri çevirmez." Bir kez daha ona Harper'ı gösterdim. "O aynı zamanda Sonat'ın sevgilisi."

"Öyle mi?" Sonunda Gurur'un keyfi yerine gelmiş gibi gülümsedi. Dudaklarındaki şeytani gülümsemeyi korurken hınzır bakışları Harper ve Sonat'ın üzerinde gidip geliyordu. "Çok yakışıyorsunuz, düğün ne zaman?" Elinden gelse hemen bu gece onların nikâhını kıyardı hatta nikâh şahitleri bile olurdu.

"Bunu çok isterdin, değil mi?" Sonat onun derdinin ne olduğunu iyi biliyormuş gibi kaşlarını çatmıştı. Kahve gözlerinde sadece Gurur'un anlayacağı gizli bir mesaj vardı. "Harper sevgilim değil." Bakışlarını Gurur'dan çekip bana kenetledi. "Onunla aramızda hiçbir şey yok."

Gurur'un iç huzursuzluğu tüm yüzüne yansıdığında yeşil gözleri koyulaşmıştı. "Dalağını siktiğim piçi, karıma niye açıklama yapıyorsun!" Sesi kükrer gibi çıktığında onun suratını paramparça etmek ister gibi Sonat'ın üzerine yürüdü.

"Gurur, lütfen dur artık." Koluna yapışıp onu zorla başka masaya doğru çekmeye başladım. Tüm gece boyunca herkese sataşıp durmuştu.

Gurur'u boş bir masanın yanına getirdiğimde bile korkudan kolunu bırakamıyordum. Sinirli bakışlarını bir türlü Sonat'ın olduğu masadan çekmediği için beni endişelendiriyordu.

"Gurur oraya bakmayı bırakır mısın?" Ellerimi yanaklarına bastırıp yüzünü kendime doğru çevirdim. "Bana açıklama yapmıyordu, ortaya konuştu."

"Böyle düşünecek kadar safsın!" Yanımızdan geçen bir garsondan sert bir içki alarak kadehi kafasına dikti. Tüm içkiyi birkaç büyük yudumda içip kadehi gürültüyle masaya bırakmıştı. "Sana açıklama yapıyordu, onu yanlış anlamanı istemiyordu!"

"Artık gerçekten abartmaya başladın."

"Farah, herif tüm gece gözlerini senden alamadı, ben mi abartıyorum?" Bir küfür savurduğunda gözünü karartmış bir şekilde hışımla masadan ayrıldı. "Onu göz çukurlarından sikmedikçe bana rahat nefes yok!"

"Gurur buraya gel!" Koşarak hemen yolunu kestim ve ellerimi göğüs kafesine bastırarak onu durdurdum. "Zaten birazdan gideceğiz, lütfen olay çıkarma."

Omzumun arkasından gazap dolu gözlerle Sonat'ın bulunduğu yere bakarken elimin altındaki bedeni kaskatı kesilmişti. "Olay çıkarmayacağım, kafasına sıkıp geleceğim!"

"Bu tam olarak olay çıkarmak."

"O zaman olay çıkaracağım!"

"Gurur sana öğrettiğim şekilde nefes egzersizlerini yapar mısın? Biraz sakinleşmen gerekiyor."

"Beni sakinleştirecek tek şey o piçin öldüğünü görmek!" Daha cümlesini yeni bitirmişti ki dudaklarını kapatan dudaklarımla hiç hareket edemedi. Onu sakinleştirmenin farklı yolları da vardı.

Herkesin içinde onu öpmek beni çok utandırmıştı. Benim amacım dudaklarına küçük bir öpücük kondurup geri çekilmekti. Dudaklarım onun dudaklarına değdiği an kendimi hemen geriye çektim. Ancak o küçücük öpücük Gurur gibi biri için yeterli olmadı. Bir anda belimi yakalayıp beni kollarının arasına çekince neye uğradığımı anlayamadım.

Başını eğip sabırsızca beni öpmeye başlayınca kollarının arasında titremiştim. İlk birkaç saniye ona karşılık bile veremedim çünkü etrafımızda birilerinin olması beni utandırmıştı. Ancak aylar sonra Gurur'un sıcak dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissetmek düşünme yetimi elimden almıştı.

Bunu yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki bu duyguyu unutmaya başlamıştım.

Dudaktan kalbe akarmış aşk, bunu bir kez daha anlamıştım. Gurur'un dudakları öyle sahipleniciydi ki sanki ondan başka kimseye ait değilmişim gibi hissettiriyordu. Ellerim ürkekçe göğüs kafesinin üzerinde durduğunda onun kollarının arasında kuş gibi titriyordum. Ellerinden biri yavaşça belimden kayarak sırtımın arkasında durdu. Beni öperken bile düşmemden endişe ederek daha sıkı tutmuştu.

Gerçek anlamda nefesimi kestiğinden biraz soluklanmak için başımı yavaşça geriye çektim ama hâlâ onun kollarının arasındaydım. Gurur'un yeşil gözleri öylesine güzel bir canlılığa sahipti ki beni böyle izledikçe sanki bakışlarının altında eriyordum.

"Farah," diye mırıldanırken yumuşak sesi kulağa ninni gibi geliyordu. "Dargın mısın bana?"

Bana böyle bir soru sormasını beklemiyordum. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Yanımdasın." Elini uzatıp parmak uçlarını yavaşça yanağımda gezdirmeye başladı. "Sana dokunacağım kadar yakınımdasın." Bakışları gözlerime kaydığında parmakları yanağımda durdu, içli nefesi dudaklarından süzüldü. "Ama gözlerin çok uzak bakıyor, sanki artık sana ulaşamayacağım bir yerdesin."

"Çok mu içtin sen?" Her şeyin yolunda olduğunu ona düşündürmeye çalışarak gülümsemek için kendimi zorladım. "Bende her şey yolunda."

"O zaman gözlerindeki bu kırgınlık niye?" Gözlerime baktıkça canını yakan bir şeyler buluyormuş gibi başını ağır ağır iki yana salladı. "Bu gece seni üzecek bir şey mi yaptım yoksa uzun zamandır mı böylesin?" Son söylediğiyle sahte gülümsemem kaybolduğunda sertçe yutkundu çünkü cevap kendiliğinden belirmişti.

Uzun zamandır mı böylesin, diye sorduğu an aramızda bir sessizlik yaşanmıştı. Uzun zamandır nerede, ne hâlde olduğumu bile anlamayacak kadar beni ihmal etmişti. Geceden geceye evime gelip zorunluluktan bana masal okumasını saymazsak aylardır onunla hiç vakit geçirmemiştim. Biliyorum, o da çok zor zamanlardan geçiyordu ve elinden geldiğince benimle ilgilenmeye çalışıyordu ama eskisi gibi değildi.

Eskiden bir gece uykusuz kalsam gözlerimin altındaki morluklardan bunu hemen anlardı. Son zamanlar hep uykusuzdum ama Gurur bunu bile anlamayacak kadar hastane ve şirket arasında gidip geliyordu. Melek o hâldeyken beni ihmal ettiği için sızlanacak biri değildim. Bu yüzden bir kez daha ona gülümsemeye çalıştım.

"Ben iyiyim, Gurur." Bir de beni düşünerek üzülmesini istemiyordum. Konuyu kendimden uzaklaştırmaya çalışarak, "Asaf konusunda aşırı tepki gösterdin," dedim. "Ona vurmak zorunda değildin."

Gurur kalbimde nasıl bir çarpıntı bıraktığından habersiz üzerime biraz daha eğilerek yüzlerimizi hizaladı. Gözlerimin içine bakarken sahip olduğu en değerli şeyi kollarının arasında tutuyormuş gibi nazikti.

"Biliyorum, fazla kavgacı ve geçinmesi zor biriyim." Nefesini sesli bir şekilde verdiğinde gözlerini kısa bir an yummuştu. Kirpiklerini tekrar araladığındaysa o gözlerde yalnızca ben vardım. "Ama seni o kadar çok seviyorum ki kimseyle paylaşamam." Paylaşmak zorunda da değildi. Her şeyimle ona ait olduğumu anlayamayacak kadar kıskanç biriydi.

Ben de onu sevdiğimi söylemeye hazırlanıyordum ki beni susturarak, "Senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sorarken sesi rica eder gibiydi. Yüzünde sıkkın bir ifade belirdiğinde bunu nasıl söyleyeceğini bilmez bir hâlde dudaklarını araladı. "Bir daha başkalarına sarılma Farah, bu kim olursa olsun."

"Ama Asaf..."

"Biliyorum, onu abin gibi görüyorsun ama sarılma, Farah." Bu konuda canını yakan bir şeyler olduğunu görebiliyordum. Doğrudan bana söyleyemiyordu ama gözlerinin önünde birine sarılmamdan nefret ettiğini saklayamıyordu.

Yakışıklı yüzünde can çekişen bir ifade oluştuğunda küçük bir sarılmanın ona nasıl bu kadar acı verdiğini anlamadım. "Lütfen... Başka bir adama sarılma," diye mırıldandığında içimde bir şeylerin burkulduğunu hissettim, Gurur gerekmedikçe nezaket içeren kelimeler kullanmazdı.

"Peki." Eğer birine sarılmam onu bu kadar incitiyorsa o zaman ben de kimseye sarılmazdım. "Tozlular dışında kimseye sarılmam."

Kaşları yavaşça çatıldığında yine neye sinirlendiğini anlamadım. "Kaç tane erkek kuzenin olduğundan haberin var mı senin? Hepsinin de soyadı Tozlu. Ayrıca niye sadece Tozlulara sarılıyorsun?" Beni yavaşça bıraktığında belimde ve sırtımda onun parmaklarının yokluğunu aradım. "Kalenderlerden birine de sarılabilirsin."

"Peki." Hızlıca başımı sallayarak ona kocaman gülümsedim. "İlk fırsatta Karun'a sımsıkı sarılacağım."

Gurur bir küfür savurarak sinirden parmaklarını sertçe saçlarının arasından geçirdi. "İlla delirtecek beni!" Kendi kendine konuşurken dik dik bana bakmaya başladığında neredeyse gülecektim. "Karun'a sarılırsan o piçin ecdadını sikerim! Ayrıca ona abi diyeceksin, senden büyük."

"Sen de benden yaşça büyüksün." Gözlerimi kırpıştırarak ona sevimlice tebessüm ettim. "Sana da abi diyeyim mi?"

"Gebertirim!"

"Ama kafamı karıştırıyorsun. Benden büyüklere abi diyeyim mi, demeyeyim mi?"

"Benim dışımda herkese abi diyorsun."

"Sana niye demiyorum?"

"Kocanım ulan, kocan! Başka sebep mi istiyorsun?"

"Haklısın." Hızlıca başımı sallayarak onu onayladım. "Kocaya abi denmez." Bir şeyi anlamayarak soru dolu bakışlarımı ona yönelttim. "Peki, kocaya ne denir?"

"Yavrum, cevap zaten sorunun içinde." İki dakikada tüm sinirlerini harap ettiğim için kendini tutamayıp güldü ve bu dünyanın en güzel şeyiydi. Onu böyle içten bir şekilde gülerken görmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Ben seninle ne yapacağım?" Sesi hayıflanır gibi çıksa da bakışları varlığıma şükreder gibi güzel bakıyordu. "Atsak atamıyoruz, satsak satamıyoruz." Baş ve orta parmağını birleştirerek burnumun ucuna küçük bir fiske vurdu. "Söyle bakayım, ne yapacağız biz seninle?"

Bir adım geriye çekilerek elimi burnuma kapattım. "Acıdı." Acımamıştı.

Gurur gülerek ikinci kez burnuma vurdu. "Pek de nazlıymış, el kızı."

"Pek de gaddarmış, el oğlu." Yalancı bir küskünlükle suratımı asıp ikinci kez burnumu tuttum. "Vurdukça vuruyor."

Gözlerinin yeşilinde muzır parıltılar belirirken asık suratıma bakıp gülmemeye çalıştı. "Hemen de suratı düşermiş." Üzerime eğilip burnumun ucuna küçük bir öpücük kondurdu. "Geçti mi acısı?"

Gülümseyerek başımı salladığımda Gurur'un bakışları dudaklarımdaki kıvrılmaya kaydı. İnsanın içini titreten boğuk bir sesle, "Ölünür ulan," dedi iç çeker gibi. "Senin bir gülümseyişine ölünür."

Onunla böyle olmayı çok özlediğim için kalbim göğüs kafesime sığmıyordu. Ne yazık ki zor elde ettiğimiz bu küçücük mutluluk uzun sürmemişti çünkü Gurur'un telefonu çaldı. Ekranda beliren *Kızım* yazısıyla Gurur iç çekti ama benim içim kıyıldı. Melek onun telefonunda *Kızım* diye kayıtlıydı. Gurur'u yaşayacağı o büyük acıdan kurtarmak için mümkün olsa kendi ömrümden Melek'e verirdim.

Gurur bu kalabalıkta onu duyamayacağı için telefonu açmadan önce bana baktı. "Birazdan dönerim." Telefonu kulağına yaslayarak salonun tenha bir yerine doğru yürürken, "Sen daha uyumadın mı, Melek'im?"

diyen sesinde bile yoğun bir özlem vardı. Onu bir gece görmeyince bile çok özlemişti.

Gurur yanımdan ayrılınca yine tek başıma kalmıştım ama bu uzun sürmedi. Aksa cesaretini toplayıp bana doğru yürüyünce aceleyle ona sırtımı döndüm. Bu onu durdurmaya yetecekti. Sadece bu hareketim bile onunla konuşmak istemediğimi açıkça belirtiyordu. Arkamı dönmesem de Aksa'nın adımlarının durduğunu, sonra da üzgün bir şekilde kuzenlerimizin yanına döndüğünü tahmin edebiliyordum.

Benden sakladığı şeyler öyle kolayca affedeceğim bir şey değildi. Karnım acıktığı için masadaki atıştırmalıklara uzanmıştım ki bir ıslık sesi işittim. Küçük keklere uzattığım elim havada kalırken aceleyle başımı kaldırdım. Kalbim öyle bir hızlanmıştı ki can çekişen çarpıntısını kulaklarımda duyabiliyordum. Az önce duyduğum şeyin bir ıslık sesi olup olmadığından bile emin değildim.

Duyduğum şeyin doğru olması için tüm kalbimle Allah'a yalvarmaya başlamıştım. Ellerim iki yanıma düştüğünde başımı yavaşça eğdim ve gözlerimi yumarak etrafımdaki seslere dikkat kesildim. Erkeklerin gür sesleri, kadınların şen kahkahaları, birbirine çarpan kadehlerin çıkardığı o tiz sesler ve ıslık sesi... Gözlerimi açarak hızla başımı kaldırdım. Hayır, yanlış duymamıştım, burada gerçekten bir ıslık sesi vardı.

O buradaydı!

Kendi etrafımda dönüp tüm bu kalabalığa aceleyle bakarken telaşım gözle görülürdü. Pencerenin yanında duran Gurur hâlâ telefonu kulağında tutuyordu ama artık gözlerini dahi kırpmadan bana bakıyordu. Tuhaf hareketlerimden bir terslik olduğunu anlamıştı. Islık sesini kaybedeceğim diye o kadar çok korkuyordum ki uzun süre Gurur'a bakamadım. Şu an için önceliğim çok başkaydı.

Yüreğimde öyle bir panik vardı ki bunun adrenali tüm bedenimi ele geçirmişti. Bakışlarım buradaki herkesin üzerinde aceleyle geziniyor, aradığı kişiyi bulma umudu taşıyordu. Telaşlı bir şekilde duyduğum ıslık sesinin izini sürerken artık nefes bile almıyordum. Onun çaldığı ıslığı nerede duysam tanırdım, kimse ondan daha iyi bir şarkının melodisini ıslığa çeviremezdi.

Daha önce bu şarkıyı söylediğimi duymuş olmalı ki "Kaybolan Yıllar" şarkısının melodisini çalıyordu. Bir gün benim için geri döneceğini ve döndüğünü bana bir ıslıkla bildireceğini hep biliyordum ama bunun önemli bir davette olmasını beklemiyordum. Geldi ya, gerisi hiç mühim değildi.

Etrafımdaki insanlara hızlıca bakıp onun kim olduğunu bulmaya çalıştığımda bakışlarım yine Gurur'la kesişti. Bulunduğu yerde kaşlarını hafifçe çatmış, bu kadar panikleyerek kimi aradığımı anlamaya çalışıyordu. Artık telefonla konuşmuyordu. Islık sesi yeniden kulağıma gelince hemen ona arkamı döndüm. Buralarda bir yerde olmalıydı.

Kapıya doğru giden birini görünce sertçe yutkundum. O olabilir miydi? Bana sırtı dönük olduğu için onun kim olduğunu göremiyordum ama ıslık sesi ondan geliyordu. Onu kaybetmekten korkarcasına, "Bekle!" diye bağırıp peşinden koştum. Birkaç kişinin merakla bana dönmesi umurumda bile olmamıştı.

Elbisemin uzun eteklerini tutup insanlara çarparak onun peşine düştüğümde arkamdan Gurur'un, "Farah!" diyen kızgın sesini duydum. O da benim peşime takılmıştı ama bu da umurumda değildi. Şu anda tek düşündüğüm çocukluğumun kahramanını bulmaktı.

İnsanların arasından süratle geçerek davetin olduğu salondan çıktım. Etrafıma bakınca o adamın üst katın merdivenini çıktığını gördüm. Peşinde olduğumu biliyormuş gibi hâlâ "Kaybolan Yıllar" şarkısının melodisini çalıyordu. Tıpkı eskiden yaptığı gibi bir ıslıkla bana kim olduğunu bildiriyordu. Oydu, bu gerçekten oydu.

"Lütfen gitme..." Gözlerim dolduğunda hemen merdivene koştum. Yıllar sonra onu bulmuşken yeniden kaybetmeyi göze alamazdım.

Onun peşinden merdiveni çıkıp basamakları yarıladığımda arkamdan Gurur'un, "Farah, ne halt ediyorsun!" diyen sabırsız ve asabi sesini duydum. Durup ona bir şeyler açıklayacak zamanım yoktu.

Elbisemin eteklerini sıkıca tutarak üst kata çıktığımda onu sağ taraftaki koridorda gördüm. Çaldığı melodiyi takip ederek hızlı adımlarla peşinden gidiyordum. Evet, hâlâ ıslık çalıyordu. Aramızdaki mesafe henüz kapanmamışken bir anda durunca ben de durmak zorunda kaldım. Koştuğum için hızlı hızlı nefesler alırken onun geniş omuzları ve sırtıyla bakışıyordum.

Şık bir takım elbisenin içindeydi ama henüz bana doğru dönmemişti. "Lütfen..." diye fısıldarken sesim yalvarır gibi çıkmıştı. "Artık benden saklanma, seni o kadar uzun zamandır bekliyorum ki."

Üst kata yeni çıkan Gurur son söylediklerimi duymuş olmalı ki, "Farah..." diyen sesi ızdırap içinde çıkmıştı. Yavaşça Gurur'a doğru döndüğümde belki de ilk kez onun gözlerinde bir yenilgi gördüm. Tüm dünyaya bile kafa tutan bu adam, dudaklarımdan çıkan birkaç söze yenilmiş gibiydi.

Yüzünün rengi sarardığında birkaç kez derin derin nefesler aldı ama hızlanan nabzı onu ele veriyordu. Boynunda belirginleşen damarın atışını görebiliyordum. Gurur bana öyle bir bakıyordu ki sanki bir uçurumun tam

kenarında duruyordum ve o, beni kaybetmek üzereydi. Koridorun diğer ucunda duran adama doğru bir adım dahi atmamı istemiyormuş gibi bana elini uzattı.

"Buraya gel, Farah." Sesi yalvarırcasına çıkmıştı.

Tam o esnada ıslık sesi kesildi. Başımı çevirip omzumun üzerinden baktığımda bana sırtı dönük olan adam yavaşça yönünü bu tarafa çevirdi. Kalbim boğazımda atarken artık nefes dahi almıyordum. Tamamen bana döndüğünde gördüğüm tanıdık simayla sertçe yutkundum. Gözlerimin önü karardığında ayaklarımın altındaki zemin çekiliyormuş gibi hafifçe sendelemiştim. Bu nasıl olabilirdi?

"S-Sonat?" diye fısıldadığımda şaşkınlıktan sesim titremişti. Yıllardır aradığım o çocuk aslında Sonat mıydı? Kalbim bir anda hızlandı. Artık tüm o karşılaşmalarımız ve aramızda geçen o tuhaf sohbetler bir anlam kazanmıştı. Hiçbir şey tesadüf değildi, o her yerde bilerek karşıma çıkmıştı çünkü geçmişten bir tanışıklığımız vardı.

Sandığımın aksine beni çoktan bulmuştu ama bunu bana söylememişti. Yılların özlemiyle birbirimize bakarken gözlerimden süzülen birkaç damla gözyaşına engel olamadım. Onu yeniden bulmanın hüznü ve özlemiyle ona olan kızgınlığım uçup gitmişti. Bu gece için ne Beşir'in oğlu olması umurumdaydı ne hakkımda söylediği o çirkin şeyler...

Yıllardır bu anın hayalini kurduğum için hiçbir şeyin bunu benden almasını istemiyordum. En azından bu gece için değil. Bir şeylerin hesabı sorulacaksa bile bu yarın yapılabilirdi ama bugün değil. Bu ikimizin yıllar sonra ilk kez birbirimizi bulmasıydı, hiçbir şeyin bunu mahvetmesini istemiyordum.

Sonat'la gözlerimiz buluştuğunda belli belirsiz tebessüm ederek bana elini uzattı. "Seni yeniden bulacağımı söylemiştim."

Gözlerimden süzülen yaşları kontrol edemedim. Onu yıllardır beklediğimi hiç bilmiyordu. Ona doğru bir adım atmıştım ki Gurur'un, "Farah gitme!" diyen sesi bana engel oldu.

Önce Gurur'a, sonra da Sonat'a kararsız gözlerle baktım. Koridorun bir ucunda kocam vardı, diğer ucundaysa yıllardır yollarını gözlediğim bir adam... Ve ben tam aralarında duruyordum, tıpkı hastanede olduğu gibi ama bu sefer Leyla yoktu.

Gurur'u dinleyip onun yanına gitmeyi istedim ama Sonat'a bakınca bunu yapamadım. Geçmiş ve gelecek bir anda birbirine karıştığı için Sonat gittikçe gözlerimin önünde küçülmeye başladı. Bir yetişkine ait olan yüzü değişip küçük bir çocuğun yüzüne dönüşmüştü. Artık karşımda babasından

şiddet gören, benden başka hiç arkadaşı olmayan ve sevmeyi, sevilmeyi bile bilmeyen o çocuk vardı.

Şu zamana kadar ikisinin aynı kişi olduğunu nasıl anlamamıştım? Sonat bile şu anda ona bakarken o çocuğu gördüğümü bilmiyordu. Kendime fazladan düşünme şansı vermeden Gurur'a sırtımı döndüm ve Sonat'a doğru yürüdüm. Önce küçük adımlarla ama daha sonra sabırsızca koştum. Aslında koştuğum Sonat değildi, o çocuktu. Hâlâ gözlerimin önünde onun hayali vardı. Ona bir hayat ve bir can borçluydum.

"Farah hemen buradan gitmelisin."

"Neler oluyor?"

"Onu duydum, seni öldürecek! Farah, sana yalvarıyorum git buradan."

"Gidersem sana ne olacak?"

"Beni düşünme, kimse gelmeden gitmelisin!"

"Hayır, seni bırakmayacağım. Benimle gel, babam ikimizi de korur."

"Sana git diyorum! Neden anlamıyorsun, fazla vaktimiz kalmadı. Her an gelebilirler."

"Bana yardım ettiğini anlarsa seni öldürür, n'olur benimle gel."

"Seninle gelirsem peşini hiç bırakmaz. Öfkesini çıkarması için birinin burada kalması gerekiyor."

Oradaki son günümü hatırlayınca daha hızlı adımlarla Sonat'a koştum. Beni kurtarmak kim bilir ona nelere mal olmuştu. Sonat'ın uzattığı elini tutmak yerine koşup boynuna sarıldığımda arkamda nasıl bir adam bıraktığımı düşünecek durumda değildim. Sonat'a sarılmamın nedeni onu çok özlediğimdendi ama bunu yaparken Gurur'u cezalandırdığımın farkında bile değildim.

Şu zamana kadar kimseye sarılmadığım gibi Sonat'a sarıldım çünkü buna gerçekten çok ihtiyacım vardı. Kollarımı sıkıca boynuna sararken duygularım darmadağındı. Yaşıyordu, hep korktuğum gibi o Şeytan'ın ellerinde can vermemişti. Benim yüzümden öldüğünü düşünmek bile o kadar acı vericiydi ki yıllardır bu azabı hep içimde taşımıştım.

"Y-yaşıyorsun..." Sesim titrerken birbiri ardına akan gözyaşlarıma engel olamıyordum. Acı ve mutluluk karışımı duyguların esiri olmuştum. "Benim yüzümden sana bir şey yaptı diye çok korkmuştum."

Sonat kollarını belime sarıp beni göğsüne hapsederek sarılışıma karşılık verdi. Onun iri kollarının arasında kaybolmuştum. Birbirine temas eden bedenlerimizin sıcaklığında hızlanan kalp atışlarını duyabiliyordum. "Sana bu kadar geç kaldığım için çok üzgünüm." En büyük pişmanlığı buymuş gibi güçlükle duyulan bir sesle, "Daha erken gelmeliydim," diye fısıldadı.

"Önemli değil." Mutluluktan ağladığım için sesim çatlamıştı. "İyisin ve en önemlisi yaşıyorsun ya, gerisi hiç önemli değil."

Daha Sonat bana cevap vermeden arkamdan biri kolumu sertçe tuttu ve sökercesine beni Sonat'ın kollarından çekip aldı. Bunu o kadar hızlı ve sert yapmıştı ki sadece bir saniye önce Sonat'ın kollarının arasındayken bir saniye sonra arkaya doğru savruldum. Gurur düşmeme izin vermeyerek belimi yakalayıp beni kenara çekti ve hemen sonra Sonat'ın üzerine yürüdü. Olamaz.

Onu durduramadan Gurur hızla öne atıldı ve Sonat'ın çenesinin altına öyle bir yumruk attı ki Sonat'ın dişlerinin zangırtısını duydum. Tiz bir ses çıkarıp, "Gurur ne yapıyorsun!" diye can havliyle bağırdım. "O benim hep aradığım çocukluk arkadaşım!"

Sesimin onun kulaklarına ulaştığını hiç sanmıyordum. Kıskançlık tüm sağduyusunu ele geçirdiği için Gurur gözlerini Sonat'tan ayırmıyordu. Kaşları ürkütücü bir şekilde çatık, yüz ifadesi de fazla katıydı. Düz bir çizgide buluşan dudaklarının kenarı hafifçe aşağıya çekilmişti. Alnında biriken ter damlacıkları bile aklında ne tür bir katliam yaptığının sinyallerini veriyordu.

Göz çevresinde kasılmalar meydana geldikçe şakaklarındaki damarlar belirginleşiyordu. Gurur'a bakınca gördüğüm şeylerle sesli bir şekilde yutkundum. Kararını vermişti, onu gerçekten öldürecekti. Bunu yapmak için Sonat'ın üzerine yürüyünce, "Hayır, sakın yapma!" dedim panikle. "Gurur, o benim çocukluk arkadaşım!"

Sonat ağzındaki kanı yere tükürdüğünde en az Gurur kadar kızgın görünüyordu. "Bunu zaten biliyor!" dediğinde yerimde hiç kıpırdayamadım. Ne demek biliyordu? Gurur en başından beri aradığım kişinin Sonat olduğunu biliyor muydu?

Bir anda geçmişe sürüklendim ve sarhoşken unuttuğum her şey hafızamda canlandı. Birkaç dakika öncesine kadar o geceyi bölük pörçük hatırlıyordum ama şimdi o geceye dair her şey kafamda bir netlik kazanmıştı. İçkinin tesiriyle Gurur'a tüm geçmişimi anlatmıştım, hem de en ince ayrıntısına kadar. Şeytan'ın bastonundaki gümüş kuş sembolünden, Leonard'ın akrep dövmesine kadar her şeyi ona anlatmıştım.

Sadece bunlar bile faillerimin kimler olduğunu anlamasını sağlamıştı. Yeni fark ettiğim bir şeyle midem kasıldı. Şeytan diye adlandırdığım o yüzü yanık adam Beşir'di. Sadece annem ve babamın değil, benim de hayatımı cehenneme çevirmişti. Babam bana onun fotoğrafını gösterdiğinde onu teşhis edememiştim çünkü babamın gösterdiği fotoğrafta yüzü yanık değildi.

Büyük ihtimalle babam onun tüm derisinin yandığını bilmiyordu. Şeytan, bana sürekli babam yüzünden o hâle geldiğini söylemişti. Babam

bana geçmişten bahsederken Beşir'e ait birçok mekânı havaya uçurduğunu anlatmıştı. Büyük ihtimalle olay esnasında Beşir o mekânlardan birindeydi ve patlama yüzünden o hâle gelmişti. İnsan içine çıkacak hâli kalmadığından o günden sonra hep saklanmıştı.

Babam onu bir daha hiç görmediğinden Beşir'in yandığını bilmiyordu. Gurur sarhoşken ağzımdan laf aldığı için tüm olayı çözmüştü. Bu yüzden babamı arayıp Beşir hakkında konuşmak istediğini söylemişti. Fırsatı olsaydı babama bildiği her şeyi anlatacaktı ama bana değil. Gözlerimin ardı sızladığında kalbimin paramparça olduğunu hissettim. Benim için hayati değer taşıyan bir gerçeği bana söylemeyi düşünmüyordu.

Düşünce seline daldığım için Sonat ve Gurur'un çoktan birbirine girdiğini yeni fark ettim. Daha şimdiden birbirlerini ne hâle getirmişlerdi. Sadece Gurur değil, Sonat'ı da durdurmak hiç kolay olmayacaktı, o da bir şeylerin hesabını sorar gibi Gurur'a karşılık veriyordu. İkisinin de yüzü kan içinde kalmıştı ve duracak gibi de değillerdi.

Duha'nın düğününde Sonat'ın bilerek kendini ona dövdürdüğünü anladım, istediğinde pekâlâ karşılık verebiliyordu. İkisinin birbirlerine olan darbeleri sert ve acımasızdı. Saldırı sırası sürekli birinden diğerine geçtiği için onları takip etmekte güçlük çekiyordum. Sonat'ın darbeleri gerçekten çok çevik ve güçlüydü, eminim karşısında başka biri olsaydı hiç zorlanmadan onu alt ederdi.

Ancak onun karşısında alelade biri yoktu, Gurur vardı ve Gurur'u alt etmesi hiç kolay değildi. Eğer müdahale etmezsem Gurur onu gerçekten öldürebilirdi. Bir gece içinde Gurur benim yüzümden kaç adamla yumruklaşmıştı ama şaşırtıcı bir şekilde gücünde azalan hiçbir şey yoktu. Attığı kafayla Sonat'ın burnundan kanlar fışkırınca koşarak ikisinin arasına girdim. Bu adamın attığı kafalar yumruklarından daha sertti.

Bir kalkan gibi Sonat'ın önünde dikilirken Gurur'un tam karşısındaydım. Benden sakladığı gerçeklerin kırgınlığı ve öfkesiyle, "Uzak dur ondan!" diye âdeta haykırdım. Sonat'ı korumak ister gibi kollarımı iki yana açtığımda Gurur'a geçit vermemeye kararlıydım.

Buz gibi gözlerle ona bakıp kaşlarımı çattım. "Bir kez daha ona vurursan sana karşılık vermek zorunda kalırım!" Beni zorlarsa bunu gerçekten yapardım. Sonat'a vurmak kolaydı ama istese de bana elini bile kaldıramazdı. Bu gece iyi bir dersi hak ediyordu. Belki böylece benden bir şey saklamamayı öğrenirdi.

Duyduklarıyla Gurur neye uğradığını anlayamadı. Burnundan akan kanları sertçe silerken sadece öfkeyle değil, aynı zamanda yoğun bir

şaşkınlıkla bana bakıyordu. Boynundaki nabzı şiddetle atarken dudağının köşesi seğirdi.

"Bu herif için bana karşılık mı vereceksin?" Söylediği şeyler kulağına ulaştığında sinirden dişlerini sıkarak çatık kaşlar altından sertçe bana baktı. "Sen ne söylediğinin farkında mısın!"

"Evet!" diyerek ben de ona sesimi yükselttim. "Ne söylediğimi iyi biliyorum." Onun karşısında dimdik dururken kararlı bir şekilde başımı kaldırdım. "Ona dokunmayacaksın. Aksi takdirde sonuçlarına katlanırsın!"

"Demek sonuçlarına katlanırım?" Gırtlağından çıkan sesi kalın ve hırıltılıydı. Karanlık bir duygu Gurur'un gözlerine akın edip tüm yeşillerini istila ettiğinde birkaç kez yumruklarını sıkıp sıkıp açtı. Şu anda her şeyi yapabilecek durumda olduğundan arkaya doğru bir adım attım. Değişen bakışları beni ürkütecek bir acımasızlıktaydı.

Geniş omuzlarının sert hareketleri, alçalıp yükselen göğüs kafesiyle yarışırdı. Kafasının içindeki o sesler yeniden dönmüş gibi gözleri karardığında bir anda üzerime yürüdü. "Görelim bakalım bana ne yapacaksın, Farah Hanım!" Küfreder gibi konuşup yanıma geldiği gibi eğilerek beni sırtına attı. Bunu yapmaktan hiç vazgeçmeyecekti!

"Gurur bırak beni!" Onun sırtından baş aşağı sarkarken bu sefer sessiz kalmadım ve çırpınıp yumruklarımı onun kaslı sırtına geçirdim. "İndir beni, vahşi herif! Gece boyunca birilerini yumruklayıp durdun ve hâlâ yorulmadın. Rahat duracağına söz vermiştin!"

"Ulan sen insanda tutulacak söz mü bırakırsın!" Hızlı adımlarla merdiveni inerken kalçama sertçe vurdu. "Rahat dur, iyice delirtme beni!" Oraya vurmak zorunda değildi, çok utanmıştım.

Aşağıdaki tüm o insanların içinde Gurur beni sırtında taşıyarak dışarı çıkardı. Adamları arabasını getirdiğinde beni ön koltuğa atıp kapıyı suratıma çarpmıştı. Gerçek anlamda vahşi biriydi. Sürücü koltuğuna geçip gaza basarak buradan uzaklaştığında ona karşı koymadım. Ne kadar çabuk Sonat'tan uzaklaşırsa o kadar az sorun çıkarırdı. Çok hızlı gittiği için korkudan kemerimi taktım ama Gurur'un kemeri takılı değildi.

"Gurur, kemerini tak." Beni hiç duymuyormuş gibi gaza biraz daha yüklendi. Son sürat ilerlerken arabaların arasından resmen makas atıyordu. Yanından geçtiğimiz her araba arkamızdan kornaya basıyordu.

Koltuğumun kenarlarını sıkıca tutarken yerimde rahatsızca oturuyordum. Gurur'un kaşları çatıktı ama ilk kez simetrik bir şekilde değildi. Bu bile bastırılmış bir öfkenin belirtisiydi. Parmaklarının arasındaki direksiyonu sıktıkça yumruk atmaktan tahriş olan parmak boğumları geriliyordu.

Ayağını hiç gazdan çekmeden burnunu hafifçe kırıştırdığında yüzünde tiksintiyle karışık kıskançlık ifadesi vardı.

Belki de Sonat'a sarıldığım o anı düşünüyordu. "Gurur lütfen yavaşla," dedim cılız bir sesle. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

Ani bir kararla arabayı sağa çekip bir anda frene basınca kemerimi taktığım için şükrettim. Aksi takdirde ön camdan dışarıya fırlayabilirdim. Benimle aynı arabanın içinde bulunmak bile onu boğuyormuş gibi arabadan indi. Emniyet kemerini açarak peşinden indiğimde ona nasıl yaklaşacağımı bile bilmiyordum. Çok sinirliydi.

Kaldırıma çıkıp ellerini ensesinde birleştirdi ve başını gökyüzüne kaldırıp derin derin nefesler almaya başladı. Vücudunu yukarı doğru gerdikçe karın kasları belirginleşiyor ve güçlü kollarının boğumları dikkat çekiyordu. Nefes egzersizleri bile onu sakinleştiremediği için ensesindeki kollarını çözerek bakışlarını bana kenetledi. Kızgın bakan gözleri fazla soğuk ve tahammülsüzdü.

"Söylesene, ne zamandır onu bekliyorsun?" Sinirli sesi hırıltılı çıkarken gözlerimin içine bakarak kendisini gösterdi. "Benimleyken bile hep onu mu bekliyordun?"

Ona cevap vermediğimde Gurur sessizliğimden farklı anlamlar çıkarmaya başlamıştı. Bu gece olanlar aklına geldikçe önüne çıkan her şeyi kırıp geçecek gibiydi. Orada Sonat'ı ondan korumam da onu delirten başlıca etkenlerden biriydi. Sıktığı dişlerinin arasından konuştuğunda sözcükler dudaklarından ezercesine çıktı.

"Yanımdayken bile tek düşündüğün o piç miydi?"

"Tıpkı benim yanımdayken senin de hep Leyla'yı düşünmen gibi mi?" Karşı çıkmaya hazırlandığı esnada, "Bunu yaptığını ikimiz de biliyoruz," diyerek onu susturdum. "Evet, artık aklın ve kalbindeki tek kadın benim ama bir zamanlar bedenin benim yanımdayken aklın hep Leyla'daydı." Bu konuda birini suçlayacaksa bu sadece ben olmamalıydım.

Gurur duydukları karşısında ne tepki vereceğini bilmezken inanamayan gözlerle bana bakıyordu. Bunu ona gerçekten söyleyip söylemediğimi düşünüyordu. Sözlerimin onda yarattığı afallamayı yüzünde taşırken yeşil gözleri hafifçe irileşmişti.

"Tüm bunların çok eskide kaldığını sen de biliyorsun," derken sesi çatlamıştı. "O yıllarda ikimizin arasında hiçbir şey yoktu!" Şimdi de aramızda bir şeyin olduğu yoktu ama bunu ona söylemedim. Geniş omuzları gerildiğinde bir konuya açıklık getirmeye çalıştığı için gözlerini üzerimden ayırmadı. "Benden geçmişin intikamını mı alıyorsun?"

"Hayır, olaylara biraz da benim açımdan bakmanı istiyorum." Yol kenarında onunla tartışmak istemediğim için kaldırıma çıktım. Belki buralarda beni eve götürecek bir taksi bulabilirdim. Gitmek için birkaç adım atmıştım ki Gurur yolumu kesince durmak zorunda kaldım. Bu gece kolay kolay gitmeme izin vermeyecekti.

Nefesimi sesli bir şekilde verdim, artık bu can sıkıcı konuşmanın son bulmasını istiyordum. "Gurur yaşattıklarını sana yaşatmaya kalkışsam inan bana senden geriye hiçbir şey bırakmam." Beni çok hafife alıyordu. İlk kez ona karşı bu kadar açık olarak gözlerimi onun yeşil irislerine kenetledim. "Yumuşak yüzüme aldanma derim, henüz ters tarafımı görmedin."

"Bunun o herife sarılmanla ne ilgisi var?" Sonat dışında söylediğim hiçbir şeyi dinlemek istemediği için yine kontrolünü kaybetmek üzereydi. Aldığı her nefesle göğüs kafesi hareket ederken çatık kaşlarının altından bana bakıyordu. "Sana gitme dememe rağmen o piçe koşup sarıldın!"

"Seni aldatmışım gibi konuşma lütfen." O ne kadar sinirliyse ben her zamankinden daha sakindim ve bu, onu çıldırtıyordu. "Sonat benim çocukluk arkadaşım, ona sarıldıysam ne olmuş?" Her söylediğimle beyninden vurulmuşa dönüyordu.

"Sen ne dediğinin farkında mısın?" Dudakları düz bir çizgide buluştuğunda sert bakışları ölümcül bir boyuta ulaştı. "Ona sarıldığın gibi bir kez olsun bana sarılmadın, Farah!" diye bağırırken öfkeli sesi haykırır gibi çıkmıştı. Fark ettiklerimle ne diyeceğimi bilemedim. Bu bir öfke patlaması değildi, onun derinlerde saklı serzenişiydi.

Gurur'un vücudunda küçük bir titreme meydana geldi, tüm bu öfkenin içinde kırgın bir adam vardı. "Bana hiç sarılmadın, Farah." Sonlara doğru sesi alçaldığında yenik bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Hem de hiç..."

"Bunun nedenini kendine hiç sordun mu?"

Gözlerimin içine acı verici bir ifadeyle baktığında sanki bir anlığına dünya durmuştu. "Seni kucağıma aldığım anlarda bile ellerin hep karnının üzerinde durur." Kalbimin ağır ritmini duyduğum esnada Gurur soğuk ama yapmacık bir şekilde güldü. "Bir kez bile boynuma dolanmayan o kolların, bu gece Sonat piçini sımsıkı sardı!"

Kıskançlıktan doğru düzgün hiçbir şey düşünemediği için Sonat'a dostça sarıldığımı anlamak istemiyordu. "Asaf'a sarıldığında bunu bir daha yapmamanı söyledim." Sesi kısılıp boğuklaştığında kelimeleri vurgulayarak, "*Peki*, demenin üzerinden on dakika bile geçmeden Sonat piçine sarıldın!" dedi sertçe.

"Gurur..."

"Onlara sarıldığın gibi bir kez olsun bana sarılmadın, Farah!" Aramızda bir sessizlik yaşandığında ikimiz de hiç kıpırdamadık. Hareket eden tek şey yolda vızır vızır geçen arabalardı.

Sinirden kaynaklanan alaycı bir gülümseme dudaklarındaki yerini aldı, gülümseyişi yapmacık ve rahatsız ediciydi. "Beni en çok kızdıran ne, biliyor musun?" Bir süre susup kızgın gözlerle bana baktı, hemen sonra da dişlerini sıkarak öfkeyle haykırdı. "Onun için beni bile karşına aldığın o adam seni zerre kadar hak etmiyor!"

Çenesi birbirine kenetlendiğinde şakaklarındaki damarların nasıl belirginleştiğini izledim. Alnında biriken ter damlacıklardan biri kanlı yanağının kenarına süzülürken yüz kasları donuktu. "Sen ona sarıldığında bile onun baktığı bendim!"

"Deccal gibi adamın karşısındaydın, bakmayıp da ne yapsın?"

"Nasıl bu kadar aptal olabilirsin!" Nefes alışları düzensizleştiğinde küfrederek kaldırım taşına tekme attı. "Yıllar sonra çocukluk arkadaşı ona sarılmış ama Sonat piçi o esnada bile farklı şeylerin peşindeydi."

Çenesinde bir kas seğirirken yumruklarını sıkmaktan parmakları avucunun içinde eziliyordu. "Sen ona sarılırken o, sırıtarak bana bakıp karımı kollarının arasında nasıl tuttuğunu gösteriyordu!"

Bana ama en çok da kendi aptallığına kızar gibi küfredip soğukça güldü. "Ulan sen bir kere bana sarılsan ben adımı bile hatırlamam, etrafımdaki her şeyi unuturum." Sahte gülüşü kaybolduğunda kaşlarını çatarak gözlerini gözlerime dikti. "Ama Sonat'ın o esnada düşündüğü sen değildin. Bana karşı kazanmak, senin ona sarılmandan daha önemliydi!"

"Sana inanmıyorum."

"Siktir git şuradan!"

Gitmek için bir adım attığımda Gurur iyice sinirlenerek yolumu kesti. İri cüssesi öne doğru çekildiğinde dişlerini gıcırdatarak ters gözlerini bana çıkardı. "O piçe mi gidiyorsun?" Bu gece olanları tekrar hatırlayınca kaşlarını çatarak yanında duran ellerini biraz daha sıktı. "Bir daha onunla görüşmeyeceksin!" Bunları belki bağırarak söylemedi ama sesi bir haykırıştan daha fazlasıydı.

Karşımda bir duvar gibi duran vücudu sabitti ama fazla adrenalinden bedenindeki titreme anlaşılıyordu. Bir konuda yemin eder gibi kararlı bir şekilde bana baktığında gözlerinde ölüm vardı. "Tekrar onunla görüşürsen onu yaşatmam!"

Beni tehdit etmesiyle şimdi kaşlarını çatan bendim. "Onunla görüşeceğim ve sen de bu konuda hiçbir şey yapamazsın." Gurur istese de beni

geçip ona dokunamazdı. Sonat'ın babasının kim olduğu veya Beşir'in babamla ne yaşadığı umurumda bile değildi. Babasının yaptıkları onun suçu olamazdı.

Sonat daha çocukken hayatımı kurtarmıştı, üstelik ölümü göze alarak bunu yapmıştı. İlgilendiğim tek şey buydu. Son derece kararlı bir şekilde Gurur'un kızgın suratına bakıp omuzlarımı dikleştirdim.

"Ona elini bile sürersen yemin ederim ki seni asla affetmem!" Sonat'a duyduğu nefreti iyi bildiğimden onu Gurur'un gazabından korumaya çalışıyordum. Bunu yaparken dudaklarımdan fütursuzca dökülen sözcüklere engel olamadım. "Onu daha yeni bulmuşken senin yüzünden tekrar kaybedemem. Ben yıllardır onun dönüşünü bekliyorum."

Son söylediklerim kulaklarıma ulaştığı an kendime kızarak dilimi sertçe ısırdım ama hiçbir kelimesini geri alamadım. Bunları söylerken aklımdan ne geçiyordu? Sinirden Gurur'un yüzü kıpkırmızı kesildiğinde yeşil gözlerindeki ifade değişmişti.

"Ne dedin sen?" Bu gecenin sonunda Sonat'ı ziyaret edeceği kesinleşmişti.

"Hep onu bekledim, Gurur." Öfkesinden korksam da ona karşı dürüst olmayı seçtim. Şu zamana kadar hep onun dürüstlüğü canımı yakmıştı, bir kez olsun bunu tatsın istiyordum. "O hep aklımın bir kenarındaydı."

Yutkunduğunda istemsizce benden uzaklaşıp arkaya doğru sarsakça bir adım attı. Hayretler içinde kalarak beni izlerken söylediklerime inanmakta güçlük çekiyordu. "Yalan söylemeyi kes." Sadece nefes alışları değil, artık sesi bile fazla cılızdı.

Başımı iki yana salladığımda hâlâ nasıl bu kadar sakindim, anlamıyordum. "Gerçekleri söylediğimi biliyorsun."

"O zaman gerçekleri söylemeyi kes!" diye haykırdığında gözlerimin ardı yandı ama ağlamayı sonraya sakladım.

Yüreğime düğüm gibi çöken ve aylardır bana nefes aldırmayan bir gerçeği ona hatırlattım. "Benimle evlenmenin nedeni Leyla'nın intikamını almaktı, o hastaneden çıkıp sana gelseydi benimle evlenmek için bir sebebin kalmazdı. Evet, orada çok doğru bir şey dedin ve her zamanki gibi fazla dürüsttün." Dudaklarım titrediğinde ağlamamak için derin derin nefesler aldım.

"Ama bunu söylemek zorunda mıydın?" Ne kadar kendimi tutmaya çalışsam da gözlerimden bir damla yaş süzüldü. "Hem de herkesin içinde ve ben oradayken?" Gerçekten buna gerek var mıydı?

Gurur nasıl büyük bir yanlış yaptığını nihayet anlayınca tek kelime edemedi. Artık konuşma sırası bana geçmişti. "Daha önce Karun ve Duha bizi kaçırdığında orada konuştuklarımızı hatırlıyor musun?" Gözlerinin içine bakarak o gün ona söylediğim cümleye değindim.

"Benim yalanlarım canını nasıl yaktıysa senin de dürüstlüğün canımı çok yakıyor. İnsanlar her zaman gerçekleri duymak istemez, Gurur." Islak gözlerle ona baktığımda boynumu hafifçe büktüğümün farkında değildim. "Madem bana karşı her konuda bu kadar dürüstsün, o zaman Sonat'ın kim olduğunu neden benden sakladın?"

"Çünkü seni kaybetmekten korktum!" Bu korkuyu hâlâ içinde taşıyormuş gibi bakarken terleyen yüzünü sertçe ovuşturdu. "Onun kim olduğunu öğrenirsen ona koşacağını biliyordum ve yanılmadım da."

Öne doğru bir adım atarak tam karşısında durduğumda onu görmek için başımı biraz kaldırdım. Ona körkütük âşık olan o saf kızın beni durdurmasına izin vermeyerek tüm kararlılığımla gözlerinin içine baktım.

"Boşanmak istiyorum."

Dudaklarımdan çıkan sözcükler birbirini tekrarlayarak kulaklarında çınladığında neye uğradığını anlamadı. Gurur soluksuz bir şekilde beni izlerken sessizlik aramızda ölüm gibi ağırlaşmaya başlamıştı. Önce ciğerlerine çektiği nefesi kesildi, sonra kalbinde bir şeyler kırıldı ve en sonunda da bakışları dondu.

Bir kez daha, "Ne dedin sen?" diye sorarken duyduklarını anlayamıyordu. "Boşanmak mı istiyorsun?"

"Evet," derken tereddütsüzdüm. "Senden boşanmak istiyorum, Gurur."

Kelimenin tam anlamıyla kan beynine sıçramıştı. Başını yana doğru eğerek çenesini sıktı. Sanki göğsünün tam ortasına bir bıçak saplanmış gibi gözlerinde yoğun bir acı belirdi. "Çocukluk aşkını bulduğuna göre artık benimle bir işin kalmadı, öyle mi?" Bakışlarındaki kırılmayı benden saklamasının hiçbir yolu yoktu. "Ona gitmek istiyorsun."

"Sonat'a karşı düşündüğün anlamda hislerim yok, Gurur." Ne söylersem söyleyeyim bana inanmayacağını biliyordum. "Boşanmak istememin nedeni Sonat değil."

"Bana yalan söyleme!" Kontrolsüz bir öfkeyle kollarımı tutup beni arabaya yaslayarak hareketlerimi kısıtladı. "Başından beri sadece onunla evlenmek istiyordun!"

Sözcükler dudaklarından tükürürcesine çıktığında beni kendi ve araba arasında sıkıştırmıştı. Sinirden yüzü kıpkırmızı kesildiğinde başını eğip kızgın gözlerle bana baktı.

"Dokuz yaşındayken verdiğin o aptalca sözün hiçbir anlamı yok!" Bir konuda yemin eder gibi konuştuğunda son derece ciddiydi. "Benden ayrılıp onunla evlenmene izin verir miyim sanıyorsun?"

"Gurur, yeter artık." Ellerimi göğsüne bastırıp onu arkaya iterek yakınlığından kurtuldum. "Ben aylardır senden boşanmak istiyorum ve bunun Sonat'la ilgisi yok!" diye bağırdığımda kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. "Neden görmüyorsun, beni mahvediyorsun."

Kaskatı kesildiğinde bir anda tüm vücudu hareketsiz kaldı. Öyle ki artık nefes bile almıyordu. "Gurur ben çok yoruldum." Sesim acınası bir şekilde zayıf çıkarken dizlerim daha fazla beni taşımadı. Gözlerinin önünde yere düştüğümde kaldırım taşına çarpan dizlerim benden çok onun canını yakmıştı.

"Leyla döndüğünden beri boşanmak istiyorum." Başka bir adam için onu terk ettiğimi düşündürüp canını yakabilirdim ama bu doğru olmazdı. Böyle aşağılık numaralara başvuran bir kadın değildim.

Acı dışında bir şeyleri hissetmek istercesine ellerimi soğuk kaldırım taşlarına bastırdım. Başım önüme düştüğünde gözyaşlarımın sesi duyduğumuz tek şeydi. "Leyla döndüğünde o hastane koridorunda ne düşündüm, biliyor musun?" Başımı kaldırıp dağınık saçlarımın arasından ona baktım. "Gurur hangimizi seçecek?"

Orada dikilip beni izlerken duyduklarından sonra hiçbir şey yapamadı. Ne yanıma gelip beni yerden kaldırabildi ne de beni susturabildi. "Ölü sandığım bir kadın çıkıp gelmiş ama benim tek düşündüğüm kocamın kimi seçeceğiydi! Öyle bir şok anında bile bir insan kendini bir seçenek olarak görebilir mi?" Bana neler yaptığı hakkında en küçük bir fikri yoktu.

"İşte bu yüzden sana sarılamıyorum, sana derinden kırgınım ve sarılmak içimden gelmiyor. Ya sen bana beyaz bir gelinliği bile çok gördün!" Islak gözlerimi onun darmadağın olan yeşillerine kenetlediğimde tırnaklarımı yere geçirmiştim. "Bana, mutluluğum senin seçimlerinden ibaretmiş gibi hissettiriyorsun ve bu çok canımı yakıyor." Bilerek veya bilmeyerek bana böyle hissettiriyordu.

Kaburgalarımın arasındaki kalbim bir yumruk gibi atarken sanki her vuruşta bir suçlama saklıydı. "Her konuda gurursuzca seni anlamaya çalışıyorum, yanında olmak için çırpınıyorum ve canımı yaktığın anlarda bile kendi içimde seni haklı çıkarmanın yollarını arıyorum." Onun için gururumu ezip geçtiğimi ve nelere katlandığımı hiç bilmiyordu.

Başımı eğip omuzlarım sarsıla sarsıla ağlarken, "Sürekli kendimi ikinci plana atıp tüm önceliğimi sana veriyorum ama yine yetmiyor," diye

fısıldadım. "Daha ne yapmam gerektiğini bilmiyorum!" Yapılacak daha ne kalmıştı ki?

Gurur'un omuzları daraldığında sanki yeteri kadar nefes ciğerlerine ulaşmıyordu. Gözlerimden süzülen her bir gözyaşı onu kahrettiği için yalvaran bir ifadeyle bana doğru bir adım attı.

"Farah, sana böyle hissettirdiğimi bilmiyordum." İsyanımın onda yarattığı yıkımın altında kalmış gibi acı çeken gözlerle beni izliyordu. Bakışlarında sadece acı yoktu, aynı zamanda suçluluk da vardı. "Tüm bunları sana yaşattığımın farkında değildim."

"Farkında olman için bana biraz değer vermen gerekiyordu." Bana yaklaşmasına izin vermeyerek ayağa kalktım. Geriye doğru adımlar atarak gittikçe ondan uzaklaşırken içim yana yana gülümsedim. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa bunu bana yapan tek kişi sen değilsin."

Titreyen ellerle gözyaşlarımı silerek başımı iki yana salladım. "Tanıdığım ve değer verdiğim herkes beni ikinci plana atıyor. Ben onlar için kendimi parçalayıp her şeyi yaparken onlar..." Hıçkırarak omuzlarımı düşürdüğümde ayakta bile zor duruyordum. "Canımı yakıyor."

Hepsi canımı çok yakıyordu ve ben söylemedikçe bunu yaptıklarını anlamıyorlardı. "Canımı yakıyorlar, Gurur." Kesik kesik ağlarken paramparça olmuş bir kadının kırgınlığıyla onu gösterdim. "Sen de canımı yakıyorsun, hem de herkesten daha fazla." Bunu duyduğu an bakışları puslanırken istemsizce geriye çekildi. Sanki benden uzak durursa acım son bulacak ve ağlamayı bırakacakmışım gibi davranıyordu.

"Biliyor musun, hiçbirinize kızamıyorum çünkü size bu hakkı ben verdim." Bunu kabullenmenin ağırlığıyla başımı yavaşça salladım. "Geç de olsa anladım ki bir insan kendinden daha fazla kimseyi önemsememeliymiş. Benim size verip de kendime vermediğim değeri hiçbiriniz bana vermediniz."

Titreyen dudaklarımdan bir hıçkırık firar ettiğinden arkaya doğru bir adım daha attım. "Her şey bittiğinde ve artık benden alacak hiçbir şeyiniz kalmadığında, yani beni tamamen tükettiğinizde..." Gözlerinin içine baktığımda çektiğim acıyı ondan gizleyemedim. "Kendimden çok özür dileyeceğim."

Bana bunu yapmalarına izin verdiğim için kendimden özür dilemeliydim. Şu zamana kadar her şeyi içime attığım için bunlar benim bastırılmış duygularımdı. Öfkem, kırgınlıklarım ve uğradığım haksızlıkların isyanıydı bu. Bastırdığım duyguların patlayışı beni sadece ağlatmıştı ama Gurur'u yerle bir etmişti. Sadece bedeni değil, gölgesi bile sanki yeteri kadar dik değildi.

İstese de hiçbir şey söyleyemedi, sözün bittiği bir yerdeydik. "Sonat veya senin için değil." Bir konuda kararını vermiş gibi başını kaldırıp gözlerimi onun can çekişen yeşillerine hapsettim. "Ben artık kendim için bir şeyler yapmak istiyorum."

Bir vedayı içinde barındıran gözlerle ona bakarken dudaklarımdan çıkan her söz, onun için bir kurşun kadar ağırdı. "Boşanmak bana yaşattığın şeylerin kefareti olsun." Bana zerre kadar değer verdiyse beni artık bu evlilikten kurtarmalıydı.

Gurur'a sırtımı döndüğümde onu ardımda bırakarak yürümeye başladım. "Bundan sonra bana masal okumak için evime gelmene gerek yok. İsteksizce okuduğun o masallar aylardır beni hiç uyutmadı." Aylardır uyumak için narkoz ve diğer kimyasalları kullandığım için normal uyku düzenini kaybettiğimi bile bilmiyordu.

Her adımla ondan uzaklaşırken bir kez olsun arkama dönüp orada bıraktığım adama bakmadım. Bitmesi gerekiyordu ve bitti. Gurur'u çok sevsem de en doğrusunu yaptığımı biliyordum çünkü bazen sevgi tek başına yeterli olmuyordu. Onun düşündüğü gibi bu kararı Sonat için vermemiştim, bu uzun zamandır düşündüğüm bir şeydi.

Ne zaman Gurur'u görsem ona olan aşkım gün yüzüne çıkıp önceden verdiğim tüm kararları sabote ediyordu. Bu yüzden bir türlü ona canımı ne kadar çok yaktığını ve artık bana iyi gelmediğini söyleyemiyordum. Bunu yapamıyordum çünkü Gurur'u her gördüğümde kendimden çok onu düşünmeye başlıyordum.

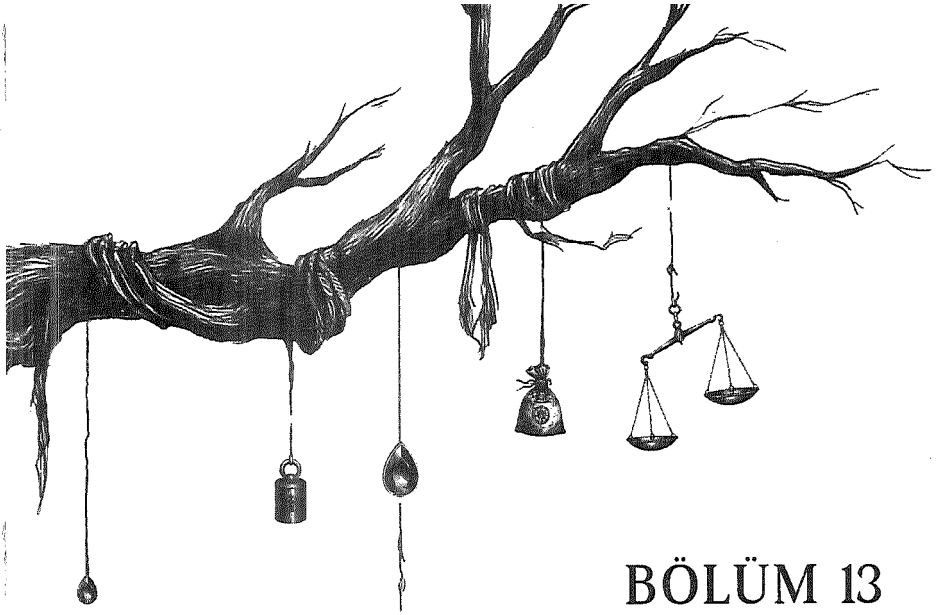
Kızının öldüğünü daha yeni öğrendi, anlayışlı ol Farah. Leyla'yla olan şeyler onun için hiç kolay değil, sus Farah. Melek o hâldeyken ona ayrılıktan bahsedemezsin, dur Farah. Babanı hayal kırıklığına uğratamazsın, nefret ettiğin insanlarla aynı masaya otur Farah. Anneni üzemezsin, her istediğini yap Farah. Gurur'u çok seviyorsun, her cefasını çek Farah.

Böyle diye diye kendimi hep geri plana atmıştım. Elimde sadece tek bir hayat vardı ve onu bile başkalarını düşünerek harcıyordum. Benim onları düşündüğüm kadar neden onlar beni düşünmüyordu?

"*Söyle, değdi mi, Farah?*" Nereye gittiğimi bile bilmeden gecenin bir yarısı kaldırımda yürürken ağlayarak başımı iki yana salladım.

"*Değmedi.*"

Bu düzenin artık değişmesi gerekiyordu.

BÖLÜM 13

AYRILIK MEVSİMİ

"Ayrılık da biraz yarım kalmış bir mektup gibiydi. O gidince ne zaman tamamlanacağını bilmediğin satırlara ezbere bakardın."

Aksa odasının penceresinden dışarıyı izlerken her zamanki gibi yine çok dalgındı. Kimseye tahammülü kalmadığı için son günlerde kendini odasına kapatmıştı. Bir tek Asaf'ın evde olmadığı zamanlar odasından çıkıp bahçede küçük bir yürüyüş yapardı. Artık onu kızdırmamak için neredeyse ona hiç görünmüyordu. Sanki aynı evin içinde saklambaç oynuyorlardı.

Aksa'nın böyle yapmasının nedeni kendini bu evde bir yük hatta bir sığıntı gibi görmesiydi. Asaf'la evli olabilirdi ama hiçbir zaman kendini onun karısı ve bu evin hanımı olarak görememişti. Eskiden olsa bu evden kovulma pahasına dilediği her şeyi yapar ve Asaf'ı karşısına almaktan çekinmezdi. Daha önce kendini hiç bu kadar yalnız ve kimsesiz hissetmediği için Asaf'a bir muhtaçlığı olmadığını düşünürdü.

Önceleri onun Farah'ı vardı, yani sığınacak bir yuvaya sahipti. Farah onun için hep bir yuva ve sıcak bir aile olmuştu. Tek başına Aksa'ya yetebilen biriydi. Ancak artık o da yoktu, yani Aksa gerçek anlamda

kimsesiz kalmıştı. Bu evden de kovulursa gidecek hiçbir yeri olmadığı için ayak altında dolaşmıyor ve Asaf'ı kızdıracak şeylerden kaçınıyordu.

Kendi parasını kazanmak için Asaf'tan gizli bazı işler alıyordu. Belli bir ücret karşılığında ihtiyacı olanlara yazılımla ilgili kısa dersler veriyordu ya da bazı küçük firmalara web sitesi yapıyordu. Aylardır küçük işler yaparak biraz para biriktirmişti ama bu ülkeden gitmesi için henüz yeterli parası yoktu. Gereken birikimi yapınca buradaki her şeyi ardında bırakıp yine yurt dışına gidecekti.

Oradaki hayatına odaklanıp bir daha Türkiye'ye dönmeyecekti. "Keşke hiç gelmeseydim," diye mırıldanırken karanlık geceyi izliyordu. Buraya geri dönmek en büyük hatası olabilirdi.

Biri odasının kapısına hafifçe vurunca yine hizmetçilerden birinin geldiğini düşündü. "Beni rahat bırakın." Bunları söylerken bile dalgın bir şekilde camdan dışarıya bakıyordu. Son günlerde hiçbir şeyden keyif almıyordu.

Asaf kapıyı açarak uzun zaman sonra ilk kez karısının odasına giriyordu. Evinde bir tek bu odanın kapısını aralamazdı, ne zaman içeri girse karşılaştığı çöplük onu hasta ediyordu. Asaf simetri hastası, çok titiz ve hijyenik bir adamdı. Ne yazık ki baş belası karısı onun tam tersi meziyetlere sahipti. Aksa dağınık, pasaklı ve gerçek anlamda kirli biriydi. Yediği yemeği bile üzerine döken, bir hafta geçmeden kolay kolay banyo yapmayan ve odasını kokutana kadar camı bile açmayan bir kadındı.

Karı koca birbirlerinden o kadar farklıydı ki Aksa'nın her şeyi Asaf'ın sinirlerine dokunuyordu. Özellikle o saçları... Asaf ona ne zaman baksa eline bir makas alıp onun yamuk saçlarını düzeltmek istiyordu. Kapı kolunu çevirirken aylardır bu odaya girmediği için kendini bazı şeylere hazırlamıştı. Çöplüğe dönüşen bir odayla karşılaşacağına emin bir şekilde içeri girmişti.

Ancak başını kaldırınca yaşadığı şaşkınlığı gizleyemedi. Son günlerde hiçbir şey onu bu kadar afallatamazdı. Aksa'nın odası güllerin o tatlı notası gibi ferah ve güzel kokuyordu. İlk kez bu odada bu kadar canlı ve güzel kokular alıyordu. Öyle bir afallamıştı ki mavi gözleri hafifçe irileşmişti. Bakışlarını odanın içinde gezdirdiğinde her yerin ışıl ışıl ve tertemiz olduğunu gördü.

Aksa'nın odasındaki her şey genelde dağınık olurdu. Kıyafetleri hep yerde, kirli ve temiz çamaşırları birbirine karışmış bir hâlde odanın bir köşesinde dururdu. Yatağı dağınık, yediği yemeklerin yağı da çarşafında görünürdü. Çöp kutusunun varlığından haberi olmadığı için bir şeyler atıştırdıkça çöpünü yere atardı. Onun odasına girince yerdeki bir çöpe takılmadan bir adım bile atılmazdı.

Fakat şimdi yatağı toplu ve temiz görünüyordu. Etrafta tek bir dağınıklık yoktu ve yerler yeni silinmiş gibi cilalı bir görünüme sahipti. Bilgisayar masasında buruşturulmuş yığınla kâğıt yoktu ya da içtiği kahvelerin kirli bardakları sağa sola saçılmamıştı. Her gün pencereleri açıp odasını havalandırmış olmalı ki odadaki o kötü kokulardan eser kalmamıştı.

Asaf ilk kez onun odasını bu kadar temiz ve özenli gördüğü için bir an yanlış bir odaya girip girmediğini bile düşündü. Eğer Aksa'yı pencerenin önünde görmeseydi yanlış bir odaya girdiğine emin olacaktı. Hayır, yanlış odada değildi, burası gerçekten karısının odasıydı. Şimdiyse aklında farklı bir soru belirmişti, bu oda neden bu kadar temiz ve ferahtı?

Böyle olmasından çok memnundu ama bu pek Aksalık bir hareket değildi. Hemen sonra gözden kaçırdığı gerçekler bir balyoz gibi beynine düşünce sertçe yutkundu. Aksa aylardır odasını temiz tutuyordu, değil mi? Farah'la arası açıldığından beri odasındaki hijyene dikkat ediyor olmalıydı. Artık gidecek hiçbir yerinin kalmadığını düşündüğü için Asaf'ı kızdıracak her şeyden kaçınıyordu belli ki.

Buradan da kovulursa beş kuruşsuz sokaklara düşeceğini mi düşünüyordu? Bu yüzden son günlerde hiçbir konuda Asaf'la tartışmıyor, ondan kaçıyor ve canını sıkacak şeylerden kaçınıyordu. Bu gerçeği fark etmek bile Asaf'ın yüreğinin burkulmasına neden olmuştu. Onun en dağınık ve sinir bozucu olduğu dönemlerde bile onu bu evden kovmadıysa bundan sonra hiç yapmazdı. Asaf'ın hayatında nasıl bir yeri olduğunu hiç göremiyordu.

Aksa'nın durgun gözlerle camdan dışarıyı izlediğini görünce iç çekti. Karısının bu kadar dalgın bir şekilde kimi düşündüğünü iyi biliyordu. Sırf bu yüzden bazen Farah'ı kıskanırdı, daha doğrusu Aksa'nın ona verdiği değeri kıskanırdı. O değerin küçük bir kısmına sahip olmak için neler yapmazdı ki?

"Aksa." Ona seslendiğinde hâlâ kapının bir adım önünde duruyordu ama odanın içine girmiyordu. "Biraz kırgınlığım var, bana iyi gelecek bir şeyler hazırlar mısın?" Küçük bir soğuk algınlığı yüzünden hastaneye gitmek istemiyordu.

Aksa yavaşça arkasını döndüğünde düşünceleri başka bir yerde olduğu için Asaf'ın ne demek istediğini anlamadı. "Sen de mi birilerine kırgınsın? Kime?"

Asaf başını iki yana sallayarak bu küçük yanlış anlaşılmanın önüne geçmeye çalıştı. "Kimseye kırgın değilim, biraz kırgınlığım var."

Aksa pencerenin önünde dikilirken kafası karışmış bir şekilde başını omzuna doğru eğdi. Bazen onu hiç anlamıyordu. "İkisi aynı şey değil mi?"

"Hayır." Asaf nefesini sesli bir şekilde verdi, konuya çok yanlış kelimelerle girdiğini anlamıştı. "Babaannemden edindiğim bir deyim, rahatsızım demek istiyorum."

"Kimden rahatsızsın?" Aklına gelenlerle Aksa tedirgince yerinde kıpırdandı. "Benden mi rahatsızsın?" Günlerdir onunla aynı evin içinde saklambaç oynuyordu. Doğru düzgün karşısına bile çıkmazken onu nasıl rahatsız etmişti?

Asaf bir türlü ona derdini anlatamadığı için bakışlarında bıkkınlık vardı. Ateşi de çıkmış olmalı ki sık sık terliyordu. "Biraz rahatsızım, yani hastayım, Aksa." Alnında biriken ter damlacıklarını silerken gözlerini ondan ayırmıyordu. "Bu saatte hastaneye gitmeye üşeniyorum." Daha önce karısından hiçbir şey istemediği için bunun gerginliğiyle ensesini ovuşturdu. "Bana iyi gelecek bir bitki çayı yapar mısın?" Küçük bir ricada bulunurken bile sesi çekimserdi.

Aksa sessizliğini koruyarak onun kıvranışlarını izledi. Yalan söylemiyordu, gerçekten hastalanmış olmalıydı, alnında biriken ter damlacıklarını görebiliyordu. Havalar değişkendi, dışarı çıkarken daha tedbirli olmalıydı ama bu adam kendine hiç dikkat etmiyordu. Gece gündüz çalışmaktan sağlığını çok ihmal ediyordu. Bolatlıların tüm sorumluluğu onun omuzlarında olduğu için her şeyle tek başına ilgileniyordu.

"Hastaysan üşengeçliği bırakıp hastaneye git." Etrafına ördüğü soğuk duvarların dışına çıkmayıp katı gözlerle Asaf'a baktı. Çoğu zaman onu görmeye bile katlanamıyordu. "Ya da çalışanları uyandır, sana iyi gelecek bir şeyler hazırlasınlar." Aksa kollarını göğsünde birleştirip dik dik ona bakarken dışarıdan ne kadar acımasız göründüğünün farkında değildi. "Neden her şeyi benden istiyorsun?"

Aldığı bu cevapla Asaf'ın içinde bir şeyler kırıldı ama bunu ondan gizleyerek yüz ifadesine yansıtmadı. "Şu zamana kadar senden hiçbir şey istemedim ama haklısın." Başını ağır ağır sallarken sesi nasıl da hissiz ve sakin çıkıyordu. "Evde çalışanlar varken bir çay için seni rahatsız etmemeliydim." Ona sırtını dönüp kapıya doğru yürüdü. "Keyfine bak."

Asaf kapıyı arkasından kapatarak gittiğinde Aksa'nın omuzları düşmüştü. Onu kırdığının farkındaydı ama zamanında o da çok kırılmıştı. Dönüştüğü bu kadın Asaf'ın eseriydi. O hep aynı adamdı ama Aksa'yı çok değiştirmişti. Artık eskisi gibi mutlu bir evliliği olacağını düşünen o aptal kız değildi. Birine güvenmenin çok ağır sonuçları olacağını Asaf'la öğrenmişti.

Oysaki bir zamanlar onun adının geçtiği yerlerde bile heyecanlanırdı. Eskiden onunla evlenince çok mutlu olacağına inanıyordu, bunun heyecanıyla o gelinliği giymişti. Büyük bir sevinçle giydiği gelinliğini gözyaşları

içinde parçalayarak çıkarınca anlamıştı ki hiçbir mutluluk masallardaki gibi sonsuz değildi.

Hüzünlü gözlerle Asaf'ın çıktığı kapıya bakarken geçmiş zihninde canlanmaya başlamıştı. Anıların istilasına uğramadan başını iki yana sallayarak kendine gelmeye çalıştı. Ciddi bir şekilde yaralanmadıkça Asaf hastaneye gidecek bir adam değildi. Bu saatte hizmetçileri uykusundan uyandırmayacak kadar da ince düşünen biriydi. Büyük ihtimalle odasına gidip uyumaya çalışacaktı.

Ya ateşi yükselirse?

"Bundan bana ne!" Aksa odanın içinde sinirle dönüp durmaya başlamıştı. Onunla ilgili hiçbir şey düşünmek istemiyordu ama aklı hep can sıkıcı kocasındaydı. "Küçücük bir ateşten ölecek değil ya." Ölmesi belki de daha iyiydi, tüm mirası Aksa'ya kalabilirdi. Tabii vasiyetini çoktan hazırlayıp Aksa'yı mirasından çıkarmadıysa.

Bir anda adım atmayı bıraktı. "Yüzü de çok solgundu sanki." Verdiği karardan dönmemek için hemen kapıya doğru yürüdü. Bunu yaptığına inanamıyordu. "O piçe olanlar neden umurumdaki!"

Aksa alt kata inip hızlı adımlarla mutfağın yolunu tuttu. Bunu yaparken içinden bol bol Asaf'a küfrediyordu. Hastaneye gitseydi onu tüm bunlarla uğraştırmazdı. Mutfağa girip buzdolabından birkaç sebze ve tavuk eti çıkardı. Soğuk algınlığına bitki çayı pek fayda etmezdi. Böyle durumlar için Aksa'nın çok iyi bildiği bir şifa çorbası vardı. Bu çorbanın tarifini Elmas yengesinden öğrenmişti.

Eskiden Farah'la daha sık Diyarbakır'a giderlerdi ve ikisinden biri ne zaman hasta olsa, Elmas onlara bu çorbadan yapardı. Bu çorbayı yapmayalı çok uzun zaman olduğu için Aksa tüm detayları hatırlamıyordu. Saat gecenin ikisi olduğundan Elmas'ı aramaya çekindi, hatırladığı kadarıyla çorbayı kendisi yapacaktı. Çorbanın tadı kötü olursa kesin Asaf onunla dalga geçerdi. Elmas'ı arayacaktı!

Birkaç kez telefon çaldı ama Elmas uyuyor olmalı ki telefonu açmadı. Aksa tam vazgeçmişti telefondan Elmas'ın uykulu sesini duydu. "*Ma tu dizanî saet çende keçe?*" diye sordu hafif bir sitemle. Evet, saatten haberi vardı ama bu çorbayı doğru şekilde pişirmek istiyordu.

"Yenge, kurbanın olayım kapatma." Aksa şaşkınca mutfak tezgâhının üzerine koyduğu malzemelere bakıyordu. "Senin bize yaptığın o tavuklu sebze çorbası nasıl yapılıyordu?"

Elmas aceleyle yataktan çıkmış olmalı ki telefonun diğer ucundan bazı sesler gelmişti. Kürtçe konuşmayı bırakıp telaşlı bir sesle, "Hasta mısın

yoksa?" diye sorduğunda aksanı çok belirgindi. "Kızım de hele o çorbayı niçin istersin?"

"Yenge sakin ol, ben iyiyim." Aksa bu kadını gerçekten çok seviyordu, annesinden görmediği bir sevgiyi hep onda görmüştü. "Asaf biraz üşütmüş, çorbayı ona yapacaktım."

"Bu saatte sevmediğin kocana çorba mı yapacaksın?" Elmas'ın uykusu tamamen dağılmış olmalı ki Aksa'yla uğraşmaya başladı. "Nesi varmış?"

"Valla görünürde bir şeyi yok, biraz üşütmüş olmalı. Benden ona bitki çayı yapmamı istedi."

"Sen ne dedin ona?"

"Hizmetçin mi var, git kendin yap dedim."

"Vışş!" Elmas ayıplar gibi bir ses çıkarıp ona çıkıştı. "Sen dellendin mi, kocaya hiç öyle denir mi?"

"Bendeki kocaya daha fazlası denir, yenge. Hadi, şu çorbayı tarif et de yapayım. Kendim yaparsam ve tadı güzel olmazsa kesin dalga geçer benimle."

Elmas onu daha fazla kıvrandırmadan çorbayı nasıl yapacağını sırasıyla anlattı. Aksa çorbayı pişirene kadar telefonu kapatmamıştı. Aksa'nın doğru şekilde çorbayı yaptığına ikna olduktan sonra telefonu kapatacaktı ki durdu.

"Caner ve Farah nasıl? Farah da artık beni hiç aramıyor, o iyi mi?" Oğlu desen zaten annesini hiç aramazdı.

Aksa onun hiçbir şey bilmediğini anlayınca ne diyeceğini bilemedi. "Yenge şarjım bitiyor." İstese de ona Caner'in yaptıklarını ve artık Gurur'un tutsağı olduğunu söyleyemedi. Birinden duyacaksa bile bunu ona söyleyen Aksa olmamalıydı. Yalanlarla onu avutmayı da istemediği için, "Kal sağlıcakla," dedi hızlıca. "Artık kapatmalıyım."

Aksa telefonu kapattığında uzun süre telefona bakıp durdu. Ona ne oğlunun akıbetini söyleyebilirdi ne de artık Farah'la görüşmediğini. Onu da üzmek istemiyordu. Aksa o davete belki Farah'la konuşma fırsatı yakalar diye katılmıştı. Davetin bulunduğu otele gidene kadar içi içine sığmamıştı, Farah'la konuşup artık bu dargınlığa bir son vermek istiyordu.

Oraya gittiğindeyse tüm heyecanı sönmüş ve geriye sadece büyük bir hüsran kalmıştı. Aradan geçen aylar bile Farah'ın kalbini yumuşatmamış olmalı ki onu görmek bile istememişti. Farah'ın düşündüğü gibi babasını korumak için bu gerçeği ondan saklamamıştı, babası bile onun için bir Farah etmezdi.

Aksa gerçeği öğrenir öğrenmez bunu Farah'a söylemeye kalkışmıştı. Öğrendiği gün kuzenini arayıp ona bildiklerini anlatmaya çalışmıştı. Tüm bunlar babasının onu vurduğu ve öldürmeye kalkıştığı gece yaşanmıştı.

Telefonda Farah'a Leyla'nın yaşadığını söylemek istemişti hatta bunu denemişti ama Farah onu susturmuştu.

Daha sonra bir boşluk bulup her şeyi yine anlatmaya kalkışmıştı ancak Farah farkında olmadan yine onu susturmuştu. Bir anda Gurur'u sevdiğinden bahsedince Aksa ona gerçeği söyleyememişti çünkü Farah gerçekten mutlu görünüyordu. Hep korktuğu gibi kuzeni olmaması gereken en yanlış kişiye âşık olmuştu. Daha önce onu hiç bu kadar canlı ve âşık görmediğinden gerçekleri söylemeye dili varmamıştı.

Belki zamanla Gurur'a olan hisleri azalır ve ondan vazgeçer diye Aksa o gün bildiklerini Farah'a anlatmamıştı. Gerçeği söyleyerek onu üzmektense duygularının zamanla son bulmasını ümit etmişti. Ancak hiçbir şey düşündüğü gibi olmamıştı, her geçen günle Farah daha çok Gurur'a kapılmıştı. Farah'a gerçeği söyleyemiyorsa o da Gurur'u kuzeninden uzak tutmayı düşünmüştü.

Bir tek Gurur ondan vazgeçerse Farah aklını başına alıp onu ardından bırakabilirdi. Bu yüzden Ordu'dayken hastanede çok ileri gidip Gurur'a o sözleri söylemişti. Yöntemleri yanlış olabilirdi ama niyeti kötü değildi. İstediği tek şey kardeşi gibi gördüğü birini Gurur ve onun yarattığı sorunlardan korumaktı. Bir zamanlar yaşadığı tüm o acıları Farah da yaşamasın diye uğraştıkça her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı.

"Benim neyime entrika çevirmek, kır dizini otur evinde." Kendi kendine konuşup çorbayı bir kâseye doldurdu. "Tek bir hatamda beni siliyorsa zaten hiç görüşmeyelim!" Farah'ı çok özlüyordu ve sadece bunun için bile ona çok kızgındı. Eğer o da Aksa'yı biraz özleseydi bu dargınlığı bu kadar uzatmazdı.

Mutfaktaki ecza dolabını karıştırdı. Asaf'a iyi gelecek ilaçları aldıktan sonra onları da tepsinin bir köşesine koydu. Çorbayı dökmemeye çalışarak tepsiyi dikkatlice tutarken hâlâ Asaf ve Farah'a kızmakla meşguldü. "Bu soğuk nevalelere ne yapsan yaranamazsın." O kadar çok ortak noktaları vardı ki bu onu sinir ediyordu.

İkisi de fazla sessiz insanlardı ve her şeyi içine atarlardı. Canları yandığında bile bunu kimseye belli etmez, tüm acıyı kendi içlerinde yaşarlardı. Temiz ve hijyenik olmaları da Aksa'yı kızdıran başlıca etkenlerden biriydi. Aklına Gurur gelince yüzünü buruşturdu.

"Benim şansıma niye o kafası kırık herif düşüyor?" Farah'ın Asaf'la ne kadar çok ortak noktası varsa Aksa da bir o kadar Gurur'la aynı meziyetlere sahipti.

İkisi de çok pasaklı, üşengeç ve hayatı gelişigüzel yaşıyordu. Gurur'la birçok yönden birbirlerine benzemeleri bile Aksa'yı çok kızdırıyordu çünkü ondan nefret ediyordu. Asaf'ın karanlık dünyasında olan tüm adamlardan

istemsizce nefret ediyordu. Üstelik o piç ona minyatür cüce deyip duruyordu. Kısa boylu olmayı sanki o istemişti.

"Hepinizin köküne kibrit suyu!"

Üst kata çıkıp Asaf'ın kapısının önünde durduğunda derin bir nefes aldı. Tek yapması gereken bu tepsiyi ona verip hemen gitmekti. Elleri dolu olduğu için ayakkabısının ucuyla kapıya hafifçe vurdu. Eğer Asaf kapıyı açmazsa tepsiyi kapının önüne bırakıp gidecekti ama seçeneklerinin arasında bu odaya girmek yoktu. Beş dakikalığına bile olsa onunla aynı odanın içinde olmaya katlanamıyordu.

Kapı açıldığında Aksa tam bir şey söyleyecekti ki karşılaştığı manzarayla ağzı açık bir şekilde öylece kalakaldı. Asaf ona kapıyı açmıştı ama Aksa'nın beklediği bir şekilde değildi. Ateşini düşürmek için soğuk bir duş almış olmalı ki yeni banyodan çıkmıştı. Üzerinde beline sardığı gri bir havlu dışında hiçbir şey yoktu. Asaf küçük bir havluyla saçlarını kurutmaya çalışırken boş gözlerle Aksa'ya bakıyordu. Aksa ise dilini yutmuş bir şekilde onu izliyor, tek kelime edemiyordu.

Asaf'ın siyah saçlarının ucundan yüzüne düşen su damlacıklarını takip ediyor, *hep bu kadar yakışıklı mıydı*, diye düşünüyordu. Nemli saçlarıyla o kadar karşı konulmaz görünüyordu ki nefesini tuttuğunun farkında bile değildi. Heybetli omuzlarından süzülen su damlacıklarına yutkunarak bakmaktan kendini alamıyordu. Nemli vücudunun şekli, sıkı kasları ve parıldayan kavruk teni... Bu adam gerçek miydi?

İlk kez Asaf'ı üstsüz gördüğü için kontrol edemediği bir dürtüyle ona kaçamak bakışlar atıyordu. Kahve gözleri sık sık havlunun olduğu yere kaydığı için o havlunun düşmemesi için daha şimdiden dua etmeye başlamıştı. Aksa bir röntgenci gibi gözlerini onun vücudundan ayırmadığı için Asaf'ın mavi gözlerinde beliren muzır parıltıları henüz görmemişti.

Asaf sessizliğini koruyarak Aksa'yı izliyordu, onun gözlerinde gördüğü beğeniyi sevmişti. Anlaşılan bir konuda karısını etkilemeyi başarmıştı. Kahve gözleri utangaç bir ifadeyle Asaf'ın bedeninde gezindikçe yanakları biraz daha kızarıyordu. Kendi iyiliği için ona şöyle bakmayı bırakmalıydı, o böyle yaptıkça Asaf'ın içindeki arzu büyüyordu. Onu kollarının arasına çekip soluğunu kesene kadar öpmemek için kendini zor tutuyordu.

Karısının kızaran yanaklarını avuçlarının içine alıp aralıklı dudaklarına yumulmamak için üstün bir çaba harcıyordu. Bedenindeki tüm kan akışı kasıklarında toplanınca Asaf kendine gelmek için başını iki yana salladı.

"Neden buradasın?" Bunu sorarken bile gözlerini Aksa'nın dolgun dudaklarından ayıramıyordu. O dudakların tadını almak için her şeyi yapabilirdi.

Onun sesini duyunca Aksa içine daldığı edepsiz düşüncelerden hızla çıktı. Başını kaldırıp gözlerini Asaf'ın yüzüne dikerken onun ayartıcı kaslarına bakmamak için kendiyle savaşıyordu. "Sana şifa çorbası getirdim." Hızlanan nefeslerini ondan saklamak için uğraşırken tepsiyi uzattı. "Bunu içmeden uyuma."

Asaf onun elindeki tepsiyi yeni fark ettiği için bakışlarını tepsiye indirdi. Buharı tüten sıcak çorbayı görünce içinde ölmeye başlayan bir şeyler sanki yeniden dirildi. "Bunu sen mi yaptın?" Karısı onun için çorba mı yapmıştı?

"H-hayır." Aksa neden kekelediğini bile bilmiyordu ama Asaf yarı çıplak bir şekilde durdukça sesini bulması hiç kolay değildi. "Hizmetçilerden Deren yapmış, benden sana getirmemi rica etti."

Asaf gözlerini dahi kırpmadan onu izlerken dudağının kenarı belli belirsiz kıvrılmıştı. Aksa odasından hiç çıkmadığı için Deren'in iki gündür izinli olduğunu bilmiyordu. Ansızın kalbinde bir kıpırtı oluştu. Bu çorbayı Aksa onun için yapmıştı. İlgisiz tavırlarıyla onun için bir çay bile yapmayacağını ona düşündürtmüştü ama hemen arkasından mutfağa inip ona çorba yapmıştı.

Küçük bir çorba onu bu kadar çok mutlu etmemeliydi ama karısının elinden çıkan her şey mutluluk sebebiydi. "Hımm, demek çorbayı Deren yaptı?" Gerçeği söyleyip onu kaçırmak istemediği için küçük yalanına inanmış gibi yaptı. İçeri geçmesi için kenara çekildi. "Odaya bırakabilirsin."

"Kendin bırak." Aksa bir adım arkaya atarak tepsiyi ona uzattı. "Çorbayı içtikten sonra ilaçları alırsın. Her ilacın üzerine hangi ölçekte alman gerektiğini yazdım." Ağzından kaçırdıklarıyla dilini ısırıp panikleyerek, "Deren!" dedi hızlıca. "Deren gereken tüm talimatları paketlerin üzerine yazmış."

Asaf kısa bir an tepsideki ilaçlara baktığında gülmemek için yanaklarının içini dişledi. Onun çirkin el yazısını tanımayacağını mı düşünüyordu? "Deren el yazısının üzerinde biraz çalışmalı." Eğlenen bir sesle konuştuğunda muzır gözlerle ilaçların üzerinde yazan yazıları gösterdi. "Burada ne yazdığını okumak için doktor olmak gerekir."

Aksa tepsiyi biraz yukarı kaldırıp paketlerin üzerine yazdığı yazıya baktı. Bunu yaparken yüz ifadesinin ne kadar komik göründüğünün farkında değildi. "Gayet anlaşılabilir bir yazı." Kendi yazısını okuyabilirdi tabii.

"Benim için oldukça karışık." Asaf hafifçe omuzlarını silkip hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi davranmaya devam etti. "Yazısı çirkin olsa da Deren'in bu saatte benim için çorba yapmasına minnettarım. Bunun için maaşına biraz zam yapacağım."

Aksa baygınca ona gözlerini devirdi, artık bu tepsiyi almasını istiyordu. "Her konuda olduğu gibi eminim evinde çalışanlarına karşı da çok

cimrisindir." Asaf'ın ağız sulandıran kaslarına bakmamaya çalışarak bakışlarını onun mavilerine kenetledi. "Maaş olarak onlara ne ödüyorsun?" Dalga geçerek güldü. "Asgari ücret mi?"

"Aylık yüz bin."

Afallayarak gözlerini belerttiğinde bir an doğru duyup duymadığından emin olamadı. "Anlamadım?"

Asaf başını yan tarafa eğerek keyifli gözlerle onu izlerken, "Evimde çalışanlara aylık yüz bin ödüyorum," dedi. "Sence bu beni cimri mi yapar?"

"Hayır, bu seni aptal yapar!" Aksa kaşlarını çattı, onun gerçekten bir aptal olduğuna inanmaya başlamıştı. "Sadece evi temizleyip yemek yapıyorlar, neden bu kadar çok ödüyorsun?"

"Bu konuda sana katılmıyorum. Bu evin büyüklüğünden haberin var mı senin ya da kaç odası olduğundan?" Asaf etrafta tek bir toz görmeye bile katlanamadığı için çalışanları her gün tüm evi dip bucak temizliyordu. Bunun karşılığında onlara ödediği para çok değildi.

Aksa tam bir şey söyleyecekti ki bir anda sustu. Aklına gelen uçuk fikir onu susmaya zorlamıştı. Yurt dışına geri dönmek için ihtiyacı olan parayı henüz biriktirememişti. Küçük işler yaparak istediği meblağa ulaşması çok zamanını alabilirdi. Uçak biletini alıp gitmek onun için zor değildi ama oraya gittiğinde yeni bir ev ve araba kiralayacak parası olmalıydı. İyi bir şirkette iş bulana kadar hesabındaki para ona yetmeliydi.

Bu yüzden henüz bavullarını toplayamıyordu, orada onu birkaç ay idare edecek parayı henüz biriktirememişti. "Üç ay evinde çalışsam bana da aylık yüz bin öder misin?" Dudaklarından çıkan bu sözlerle Asaf'ı şoke etmişti. Evet, bunu gerçekten söylemişti.

Asaf'ın göz bebekleri büyürken yüz ifadesi sarsıcıydı. Ona gerçekten böyle bir şey söyledi mi? "Kendi evinde hizmetçilik yapmaktan mı bahsediyorsun?" Aklını kaçırmış olmalıydı!

"Burası benim evim değil." Aksa hiçbir zaman burayı kendi evi gibi görmediğini bir kez daha belirterek başını kaldırdı. "Hizmetçilik yapmaktan gocunmuyorum, bunu bu kadar abartmana gerek yok." Ahlaksızca bir şey yapmadığı sürece ne işte çalıştığının bir önemi yoktu.

Asaf'ın vücudundaki tüm kaslar gerilirken çatık kaşları altından ters ters ona bakıyordu. Ona böyle bir saçmalıkla geldiğine hâlâ inanamıyordu. "Karımı evde hizmetçi gibi çalıştıracak bir adam değilim! Paraya ihtiyacın varsa ne kadar olduğunu söyle?"

"Kâğıt üzerinde kocam olman umurumda bile değil." Aksa bu sözleri söylerken onu ne kadar kızdırdığıyla zerre kadar ilgilenmiyordu. "Kimseden

karşılıksız bir şey almam, ayrıca..." Susup gözlerini Asaf'ın sinirli bakan mavilerine kenetledi. "Seni hiçbir zaman kocam olarak görmedim ve görmeyeceğim."

Asaf yumruğunu sıktığında parmak boğumları beyazlamıştı. Demek ne yaparsa yapsın onu kocası olarak görmeyecekti? Madem öyle, o zaman yapması gerekeni yapacaktı! Kocası olarak ona kıyamıyordu ama patronu olarak onun canına okuyabilirdi.

"Üç aylık iş sözleşmesini yarın hazırlatıp sana getiririm." Bu kız iyi bir dersi hak ediyordu. Aksa'yı hizmetçisi olarak işe aldığını belirterek elindeki tepsiyi aldı. "Yarın sözleşmeyi imzaladıktan sonra işe başlarsın." Şimdilik söyleyecek başka bir şeyi kalmadığı için Asaf odasının kapısını kapattı.

Aksa kendi odasına doğru yürürken Asaf da tepsiyi masanın üzerine bırakıp giyindi. Sandalyesine oturup Aksa'nın onun için yaptığı tuzsuz çorbayı içerken istemsizce güldü. Çorbaya tuz koymayı unutmuştu ama buna rağmen son kaşığa kadar hepsini içmişti. Tek bir damlasını bile ziyan etmemişti çünkü bu çorbayı Aksa onun için pişirmişti. İçine zehir koysa bile içerdi.

Aksa'nın karınca duası gibi olan el yazısını anlamaya çalışarak ilaçlarını içerken yüzünde şeytani bir ifade vardı. Yarını düşündükçe daha çok keyifleniyordu. O baş belasını çok zor günler bekliyordu. Asaf'ın evinde hizmetçi olarak çalışmanın hiç kolay olmadığını yakında anlayacaktı. Karısı için harika planları vardı.

Gurur Kalender

Ben nemli bezle Melek'in avuç içlerini silerken o da yorgun bir gülümsemeyle beni izliyordu. Motor kabiliyetlerini kaybetmeye başladığı için artık ellerini bile hareket ettirmekte zorlanıyordu. Hastalığı son evresine ulaştığı için aylardır bu yataktan çıkamamıştı. Artık bana her bakışı, her bir gülümseyişi bir vedayı içinde taşıyordu. Her geçen günle kızım gözlerimin önünde eriyip gidiyordu ama bunu durduracak hiçbir şey yapamıyordum.

Yere batsın param ve gücüm, Melek'i kurtaramadıktan sonra hiçbir şeyin önemi yoktu. Onu bu hastane köşelerinden çıkaramadıkça benden daha âciz biri olmadığını daha iyi anlıyordum. "Amca..." Zayıf bir sesle bana seslendiğinde yavaşça başımı kaldırdım. Kireç gibi solmuş yüzünü görmek beni kahrediyordu. "Uykum var, amca."

Avucumun içindeki elini sıkarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne zaman uyusa bir daha hiç uyanmaz diye çok korkuyordum. Melek son

günlerde o kadar çok zayıflamıştı ki artık kemikleri sayılıyordu. Hiç iştahı kalmadığı için üzerindeki hasta önlüğünün içinde kayboluyordu. Her nefes alışıyla göğsündeki hırıltı biraz daha artıyordu. Yeşil gözlerindeki o eski parıltılar söndüğü için bakışları bile fazla cansızdı.

Çoğunlukla geceleri nükseden öksürükler ve kustuğu kanlar onu hiç uyutmadığından gözlerinin altı mosmordu. Yüzü içe doğru çökmüştü ve hafif moraran dudakları susuz kalmış gibi çatlamıştı. Normal yollarla beslenmekte bile güçlük çektiğinden serumları hep takılıydı. Serum iğneleri yüzünden kolunun iç tarafı delik deşik olmuştu. Odanın içinde o kadar çok monitör vardı ki sesleri çok rahatsız ediciydi ama biri bile sussun istemezdim. Buradaki cihazlar onu hayatta tutuyordu.

"K-karını çok ihmal ediyorsun." Melek konuşmakta zorlanınca birkaç kez derin derin nefesler aldı. Nefes almak bile canını yaktığı için kısık bir sesle inlemişti. "Ben uyuyacağım, sen onun yanına git."

Her günümü burada geçirdiğim için suçluluk çektiğini görebiliyordum. Aynı zamanda korkuyordu, onun yüzünden evliliğim bozulsun istemiyordu. Melek bunu bilmiyordu ama Farah iki hafta önce bana tekrar boşanma davasını açmıştı. Yarın duruşmamız vardı. Benden ayrılmayı bu kadar çok istediğini bilmiyordum. İki haftadır ne yaptıysam onu kararından vazgeçirememiştim.

"Farah anlayışsız biri değil." Melek'in içini rahatlatmaya çalışırken ona gülümsemek için kendimi zorladım. "Aklı hep sende olduğu için onun yanına gidince beni buraya gönderiyor."

Melek beni herkesten daha iyi tanıdığı için söylediğim yalana inanmamıştı. "Amca," diye mırıldandığında gözleri kapıyı buldu. "Yengem bana da mı kızgın? Artık beni görmeye gelmiyor." Farah'ın da kendi sorunları olduğundan birkaç gündür hastaneye gelmemişti. Bu konuda onu suçlayamazdım.

"O nasıl söz Melek'im?" Eğilip avucunun içine küçük bir öpücük konduruarak onu neşelendirmeye çalıştım. "Babasının işleriyle meşgul olduğu için gelemiyor ama sık sık arayıp seni soruyor."

Farah buraya gelip ona her şeyin yolunda olduğunu düşündürtmedikçe Melek'in içi hiç rahat etmeyecekti. Ben ne söylersem söyleyeyim onun yüzünden aramızın açıldığını düşünmeye devam edecekti.

"Özür... özür dilerim, amca," diyen sesiyle hızla ona döndüm. Yeşil gözlerine akın eden yaşlarla beni izliyordu. "Doğduğumdan beri sırtındaki kamburum."

Parmak uçlarımda başlayan yoğun bir acı yüreğimin en derinine nüksettiğinde bir süre hiç kıpırdayamadım. Gözlerindeki kederi görene kadar onun uzun zamandır böyle düşündüğünü bilmiyordum.

"Şimdi beni iyi dinlemeni istiyorum." Bu sikik düşünceleri aklından söküp atmak istercesine üzerine eğildim. "Sen ne sırtımdaki kambursun ne de omuzlarımdaki yük." Parmaklarımın arasına aldığım çenesini usulca okşayarak başını kaldırdım. "Sensiz kaybolmuştum, Melek." Tüm samimiyetimle gözlerinin içine bakarak iç çektim. "Hem de öyle bir kaybolmuştum ki hayatta hiçbir amacım yoktu. Sonra sen geldin ve bana bir amaç verdin."

İçim acıyarak onu gösterdim. "Değer verdiğin biri için yaşamak amaçların en kutsalı." O olmasaydı belki de bu yaşıma kadar bile dayanmayacak, çoktan ölüp gidecektim. Melek beni hayatta tutan en büyük etkenlerden biriydi.

Çenesinden kayan parmaklarım yanağına uzandığında içim burkuldu. Teni fazla soğuktu. "Sensiz bir hayat düşünemiyorum." Yüreğimden taşan sözler, dilimin ucundan kayıp giderken ona gülümsedim. "Sen hep benim duam ve şükrüm olacaksın. İyi ki hayatımdasın ve iyi ki varsın Melek'im."

Gözlerinden bir damla yaş süzüldüğünde hıçkırmamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Yanağını avucuma yaslarken bir anlığına gözlerini yummuştu ama daha sonra ıslak yeşilleriyle yeniden bana baktı. "Öldükten sonra eğer başka bir hayat varsa..." Göz bebekleri titrediğinde canımı yakan bir ifadeyle beni izledi. "Yine benim babam olur musun?"

Burnumun direği sızladığında sadece başımı sallamakla yetindim. Vedalaşır gibi benimle konuşmasına dayanamıyordum. "Olurum Melek'im, olurum kızım." Biraz daha zorlarsa beni gerçek anlamda ağlatacaktı. "Bu hayatta olmuyorsa belki başka bir evrende yine buluruz birbirimizi."

"Senden bir şey isteyebilir miyim, amca?" Dudaklarından süzülen birkaç damla kan beni öyle bir derbeder etti ki acılar içinde kıvrandım ama o kanı silemedim.

Melek gözlerini güçlükle açık tutarken ağzının içini talan eden kanı yutmak zorunda kaldı. "Sana vasiyetimdir amca..." Göğüs kafesini tırmalayan hırıltıların arasından güçlükle konuşup gözlerime baktı. "Öldüğümde mezar taşıma, yani baba kısmına kendi adını yazdır." Odanın içine ağır bir sessizlik çöktüğünde çektiğim acı iliklerime kadar sızdı.

Tüm vücudum titrediğinde âdeta ona yalvararak, "Melek, kurbanın olayım bana ölümden bahsetme," dedim. Kalbimden kopan bir damla kan, gözyaşına dönüşerek ilk sol gözümden süzüldü. "Ağzına yakışmıyor ölüm kelimesi, yalvarırım sus."

Yorgun bakan gözleri, yanağımdan süzülen yaşı takip edince iç çekti. Tek bir sözüyle beni ağlatmıştı. "Eski... Eskiden," diye fısıldadı güçlükle. "Beni uyutmak için bana bir ninni söylerdin." Dudaklarından süzülen kanlar çenesine ulaştığında birkaç kez öksürdü. "Yine beni o ninniyle uyutur musun?"

Bakışlarımı ondan kaçırmak için başımı eğdiğimde ikinci bir gözyaşı daha kirpiklerimin arasından süzülmüştü. "Uyuduktan sonra tekrar uyanacaksan olur tabii."

Bir daha uyanmaz diye ne kadar çok korktuğumu gördüğü için başını yavaşça salladı. "Uyanacağım." Her uyuduğunda tekrar uyansın diye ne kadar çok dua ettiğimi hiç bilmiyordu.

Battaniyeyi karnının üzerine kadar çekip yatağının kenarına oturdum. Elini avucumun arasına alıp ısıtmaya çalışırken benden istediği ninniyi ona söylemeye başladım.

"Bu tepe pullu tepe, nenni de yârim nenni."

Eskiden Melek geceleri korkup uyuyamadığı için onu hep bu ninniyle uyuturdum.

"Su gelir sere serpe, eski de yârim hani,
Dediler yâr uyumuş, nenni de yârim nenni."

O da çocukluğunu hatırlamış olmalı ki dudaklarında buruk bir gülümseme, gözlerindeyse geçmişe duyduğu bir özlem vardı.

"Uyardım öpe öpe, eski de yârim hani,
Altını bozdurayım, nenni de yârim nenni."

Gözleri gittikçe kapanmaya başladığında içimde taşıdığım korku çığ gibi büyümeye başlamıştı. Geri uyanırdı, değil mi?

"Gerdana dizdireyim, eski de yârim hani."

Mendili alıp dudaklarındaki kanı silmeye başladığımda ellerim titriyordu. Melek'in uykuya dalması uzun sürmemişti.

"İpek mendil değilsen, nenni de yârim nenni,
Koynumda gezdireyim, eski de yârim hani."

Önce dudaklarını, daha sonra da çenesinden boynuna akan kanları yavaşça sildim. Kanlı mendili bir kenara bırakırken, "Melek?" diye fısıldadım.

Uyudu mu yoksa benden gitti mi, bilmediğim için yavaşça üzerine eğildim. Korkudan nefesimi tutarak kulağımı sol göğsüne yaklaştırdım. Ne zaman uyusa ilk yaptığım onun kalbini dinlemekti. Eğer kalbinin ritimlerini duymazsam ne yapardım, hiç bilmiyordum.

Nefes dahi almadan göğüs kafesini dinlerken hiçbir şey duyamadığım için bu beni darmadağın etti. Göğüs kafesindeki birkaç saniyelik sessizlik beni kor ateşlerin içinde bırakmaya yetmişti. Ancak hemen sonra kalbinin cılız atışlarını duyunca tuttuğum nefesimi sesli bir şekilde verdim. Başımı yavaşça çektiğimde gözlerimden akan yaşları durdurmak mümkün değildi. Her uyuduğunda bana tarifi olmayan bir korku yaşatıyordu.

Gözyaşlarımın sesinden uyanmasın diye yumruğumu ısırarak sessizce ağlamaya başladım. Şu hayatta Melek'e ağladığım kadar kendime bile ağlamamıştım. Bana en ağır işkenceleri yapsalar gözümden bir damla yaş akmazdı ama konu Melek olunca gözyaşlarımı durduramazdım. Onu kaybediyordum ve bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Kızım, canımın bir yarısı benden gidiyordu ama ben o kadar zavallıydım ki hiçbir şey yapamıyordum. "Ölürüm Melek, ölürüm..." Onun yokluğuyla yaşamam mümkün değildi. "Sana yalvarıyorum, beni bırakma." Sanki bu hayata hep kaybetmek için gelmiştim.

"Hey gidi deli Gurur hey, sen de adam mısın?" Yaşlar birbiri ardına gözlerimden akarken içim acıyarak Melek'in solgun yüzünü izledim. "Daha kendi kızını kurtaramıyorsun, senin neyine adamlık." Dişlerimi yumruğuma geçirerek hem Melek'e hem de kendi âcizliğime ağladım. Gücüm bir tek onu yaşatmaya yetmiyordu.

Arkamdaki kapının sesini duyunca hemen gözyaşlarımı silerek kendimi toparlamaya çalıştım. "Abi gelebilir miyim?" Kadem'in sesini duyunca derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Bir ben bir de bu çocuk her gününü hastanede geçiriyordu. Kadem bir an olsun Melek'in yanından ayrılmıyordu.

Yavaşça ona döndüğümde elindeki çiçek buketini gördüm. Melek çiçekleri çok sevdiği için her gün ona yeni çiçekler alıp odasındaki vazoya koyuyordu. Kadem'e de çok üzülüyordum, kalbini hasta bir kıza kaptırmıştı. Kimse kolay kolay kanser hastası bir kıza âşık olup onu bu kadar çok sevemezdi. Kadem'i takdir ettiğim kadar onun için üzülüyordum da. Ne yazık ki bu sevginin sonunda onu bekleyen saf bir acı vardı.

Melek'e baktığında bile gözlerinde yoğun bir aşk beliriyordu. Aylardır hastanede yatıp kalkıyordu ama bir kez bile şikâyet ettiğini duymamıştım. Benim olmadığım zamanlarda Melek'le ilgilenen oydu. Kadem benden çekindiği için yanımda hiç rahat değildi. Onu Melek'le biraz yalnız bırakmak için kapıya doğru yürüdüm.

"Yeni uyudu, fazla ses yapmamaya çalış, koçum."

Koridora çıktığımda tüm adamlarım buradaydı. Diğerleri karşımda başını kaldırmaya bile cesaret edemezdi ama Ali, Yalçın ve Nisan üçlüsü

doğrudan gözlerime bakıyordu. Ne zaman Melek'in odasına girsem kızaran gözlerle çıktığım için artık beni böyle görmeye alışmışlardı.

Nisan bir adım öne çıktı, benim için ne kadar çok endişelendiğini saklayamıyordu. "Abi gidip biraz uyusan olmaz mı? Kaç gündür doğru düzgün hiç uyumadın."

"Şirkete gitmeliyim, bugün önemli bir görüşmem var." Bileğimdeki saati kontrol edince toplantının başlamasına daha iki saat olduğunu gördüm. Son hazırlıkları kontrol etmek için biraz erken gitmenin mahsuru yoktu. Karun piçi karısının yanından ayrılamadığı için tüm işler bana kalmıştı.

Gitmek için bir adım atmıştım ki bu tarafa doğru gelen kadını görünce adımlarım durdu. Gelen Leyla'ydı. Melek'i sevdiğini biliyordum ama son zamanlarda bu kadar sık hastaneye gelmesinin tek nedeni Melek değildi. Farah'ın bana boşanma davası açtığını duymuş olmalı ki iki haftadır hastaneden hiç çıkmıyordu. Melek'e ne kadar çok değer verdiğimi iyi bildiğinden ona yakınlaşarak benimle işleri yoluna koymaya çalışıyordu.

Beni en çok da bu kızdırıyordu, Melek'i bile kendi çıkarları için kullanacak kadar ileri gidiyordu. "Merhaba." Tam karşımda durduğunda kısa bir an arkamdaki kapıya baktı. "Melek bugün nasıl?"

"Değişen bir şey yok, şu anda uyuyor." Tek kelime etmesine izin vermeyip yanından geçmek istedim fakat yolumu kesti.

"Biraz konuşabilir miyiz?" Tam onu geri çevirecektim ki durdum. Bence de artık adamakıllı konuşmamızın zamanı gelmişti.

Başımla onu onayladığımda birlikte asansöre doğru yürüdük. Asansöre bindiğimizde içeride sadece ikimiz olduğu için ondan en uzak köşede durdum. Leyla bana yakın bir yerde durmak için bir adım atmıştı ki çatılan kaşlarım onu durdurdu. Her ne kadar yarın bir duruşmam olsa da karım dışında hiçbir kadının yakınlığına tahammül edemiyordum.

Hastanenin kafeteryasına geldiğimizde ona ne içeceğini bile sormadan bir sandalye çekip oturdum. Leyla tam karşımdaki yerini aldığında gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmıyordu. "Farah'ın açtığı davadan haberim var." Bu haber onu çok sevindirmemiş gibi davranıp sahte bir üzüntüyle iç çekti. "Nasılsın?"

"Sence nasıl olabilirim?" Kafeteryanın loş ışığı içimdeki kasveti artırırken ona karşı açık olup, "Beterim," dedim. "Karımın yanımda olmadığı her saniye eksik, zayıf ve beterim."

Bana karşı duyguları hâlâ devam ederken başka bir kadın için acı çekmem canını yakıyordu. Leyla'nın değişen ifadesinden bunu anlayabiliyordum. Gerçeği ne kadar hızlı kabullenirse onun için her şey daha iyi olurdu.

"Bir zamanlar benden aldığın o üç kurşunu hâlâ saklıyor musun?" Bunu neden sorduğumu anlamıyordu ama başını yavaşça salladı. Bunu duymanın memnuniyetiyle rahat bir nefes aldım. "Senden son kez bir şey isteyeceğim, Leyla."

Yüz ifademin ciddiyetinden yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamıştı. Gözlerinin bal sarısı hafifçe dalgalandığında sandalyesinde yavaşça kıpırdandı. "Ne istiyorsun?"

"O üç kurşunu bana sık." Yüzü bembeyaz kesildiğinde bir anlığına öylece kalakalmıştı. Duyduklarının şaşkınlığıyla bana bakarken dehşete düştüğünü görebiliyordum.

"Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"O kurşunlardan birini bile Farah'a sıkma, ona sevdalanmam onun suçu değildi hatta bu onun için bir ceza." Benim gibi bir adamın Farah'a âşık olması onun için bir lütuf olamazdı, olsa olsa bir ceza veya işkence olurdu. Artık bunu daha iyi anlıyordum.

İçimi yakan bir nefesten sonra yeniden bakışlarımı Leyla'ya çıkardım. "Kendine de sıkma, başına gelen her şeyin tek suçlusu benim." İki kadının hayatını mahvetmenin suçluluğuyla yüreğim sıkıştı. "İkinizin payını da bana sıkmanı istiyorum."

"Gurur, bu da nereden çıktı şimdi?" Bunlar ulu orta konuşulacak şeyler olmadığı için etrafımızdaki masaları kontrol edip öne eğildi. "Neden böyle şeylerden bahsediyorsun?"

"Bir tek bu şekilde senden kurtulabilirim." Bunları ona söylerken ne kaşlarım çatıldı ne de sesim yükseldi. Yüzümde olan tek şey bezginlikti. "Geri döndüğünden beri hayatımın içine ediyorsun. Sana olan son saygımı da yitirmek üzereyim."

Dudaklarımdan çıkan her kelimeyle Leyla'nın rengi biraz daha atıyordu. "Seni sevdiğimi neden anlamak istemiyorsun, Gurur?"

"Sen neden sadece Farah'ı sevdiğimi anlamak istemiyorsun?" Tek bir lafımla onu susturarak ellerimi masaya bastırdım. Parmak uçlarımda biriken siniri bir yerden çıkarmak ister gibi masaya baskı uyguluyordum. "Leyla ben karım olmadan nefes bile alamıyorum."

Kafamın içinde sık sık duyduğum o sesler yeniden dönünce başımı ellerimin arasına alıp sertçe sıktım. "O kız olmadan ölüyorum lan! Sesi, kokusu, gülüşü ve onunla ilgili her şeyi çok özlüyorum." Kafamdaki sesleri kendi hâline bırakıp acı çeken bakışlarımı Leyla'ya çıkardım. "İyi bak bana, bak ve söyle, daha önce beni bu hâlde hiç gördün mü?"

Leyla eliyle ağzını kapattı, ilk on saniye dili tutulmuş gibi tek kelime edememişti ama daha sonra, "S-sen..." diye bir şeyler geveledi. Beni hiç bu kadar yaralı ve yenik görmediği için gözleri doldu. "Onu bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Kendi hayatımdan bile daha çok," dediğimde gözlerinden birkaç damla gözyaşı akmıştı.

Duygudan duyguya geçtiği için yüz ifadesi sık sık değişiyordu. Öfkeli ve endişeliydi ama aynı zamanda derin bir üzüntü içindeydi, sonunda gerçeği anlamıştı. Göğüs kafesinin içinde yoğun bir acı belirmiş gibi gözlerinden sessiz yaşlar akıyordu. "Farah'ta olup da bende olmayan ne var?"

Aralarındaki farkı tek tek sayıp onu rencide etmek istemiyordum. "Bunun bir önemi yok, bana bir gülüşü bile beni çok mutlu ediyor." Farah olmadan hayatım fazla boktandı. "Bir insanın gülüşüne bile âşık olunabilir mi?" Kendime acıyarak başımı iki yana salladım. "Onun tek bir gülüşüyle bile soluğum kesiliyor. Onunla olamıyorsam kimseyle olmam." Bunları söylerken bile Farah'a olan muhtaçlığım yüzümden okunuyordu. "Kaç gündür ne hâldeyim, bir ben biliyorum." Şu yaşıma kadar çok fazla şeyle sınanmıştım ama hiçbiri Farah'ın yokluğu kadar koymuyordu.

Farah plansız bir şekilde hayatıma girmişti ama bana bu boktan dünyanın daha güzel olacağını düşündürmüştü. Farah'ın sanki mistik bir iyileştirme gücü vardı. Benim dokunduğum her şey ölüyordu ama o, elini attığı her şeyi yaşatıyordu.

Hızlı değil, usul usul hayatıma ve kalbime sızmıştı. Bir de bakmıştım ki o artık benim tüm dünyam olmuştu. Şimdilerde karım yüzümü bile görmek istemiyordu, kızımsa her an gözlerini sonsuzluğa yumabilirdi. Bu sikik hayatı yaşamanın hiçbir anlamı kalmamıştı. Artık aldığım nefesler bile değersizdi.

Leyla masadaki peçeteye uzanıp titreyen ellerle ıslak gözlerini sildi. Bana bakınca gördüğü gerçeklerle hiç olmadığı kadar yıkılmıştı, Farah'a sırılsıklam âşık olduğumu sonunda anlamıştı. Sadece gözlerime bakınca bile orada gördüğü tek şey Farah'tı. O aradan çekilirse benimle bir şansı olacağını düşünmüştü ama boşansam bile onunla olmayacağımı nihayet anlamaya başlamıştı.

Bunu anlamasının bir nedeni de aylardır tüm çabalarının karşılıksız kalmasıydı. Leyla son iki haftadır hastaneye daha sık geliyor olabilirdi ama bunun öncesinde de karşıma çıkmayı hiç bırakmamıştı. O Gurur dedikçe ben daha fazla Farah dediğim için bizden olmayacağını nihayet anlıyordu. Bunu kabullenmek bile onun için çok ağır ve sarsıcıydı ama uzun süre gerçeklerden kaçamazdı.

Omuzları düştüğünde girdiği savaşı kaybeden birinin o çaresiz ifadesini gözlerinde taşlıyordu. Farah'a olan tutumumun basit bir şey olmadığını anlamak bile gözlerinden birbiri ardına yaşların akmasına neden oluyordu. Onu durduracak hiçbir şey yapmadım, her zamankinden daha fazla ağlamaya ihtiyacı vardı. Bana olan tüm umutlarını tüketirken kederini dışarıya akıtmalıydı.

Leyla'yla bu masada uzun süre kaldık. Tüm bu süre zarfında sessiz gözyaşları dökmeyi hiç bırakmadı, bense kendimi berbat hissederek sadece izlemekle yetindim. Aradan geçen her saniyeyle Leyla ikimizden olmayacağını, bir daha hiçbir koşulda bir araya gelmeyeceğimizi biraz daha anladı.

Kesik kesik nefesler alırken yavaşça ayağa kalkıp çantasını aldı. Ağlamaktan kızaran bakışlarını bana diktiğinde dudakları titriyordu. "Sanırım seninle yollarımız burada ayrılıyor." Bakışlarındaki kırılma boğuk sesini talan ediyordu. "Endişen olmasın, bir daha beni görmeyeceksin." Tam bu an, Leyla'nın benden vazgeçtiği andı.

Bunu yapmanın onun için hiç kolay olmadığını biliyordum ama bu konuşmayı sürdürmek için kendini zorladı. "İyisiyle ve kötüsüyle çok şey yaşadık, her şey için teşekkürler..." Gözleri ağlarken dudakları burukça bana gülümsedi ve son kez yüzüme baktı. "Hoşça kal, Gurur." Bunları söyledikten sonra daha fazla burada duramadığı için gitti.

Onun arkasından içli gözlerle bakıp büyük bir minnetle, "Güle güle, Leyla," diye fısıldadım. Nihayet kendini benden kurtarmaya karar verdiği için ona minnettardım.

Hayatını onu hiç sevmeyecek bir adamı beklemekle ziyan etmesini istemiyordum. Zamanla her şeyin onun için daha iyi olacağını anlayacaktı. Aramızda ne yaşanırsa yaşansın, onun mutlu olmasını istiyordum.

Kafeteryadan çıktığımda asansöre doğru yürürken Nisan'ı aradım. "İki dakika içinde bana Farah'ın şu anda nerede olduğunu bul," dedikten sonra telefonu kapattım. Kaç gündür yüzünü bile görmemek canıma tak etmişti, onu görmeye ihtiyacım vardı. Onu hiç rahatsız etmeden uzaktan görsem bile yeterdi.

Hastaneden ayrıldığımda yanıma adamlarımdan birini bile almadan yola çıktım. Kulaklığı taktıktan sonra Barbaros'u arayıp gaza biraz yüklendim. İkinci çalışta telefonumu açınca selam bile vermeden, "Bir kadını nasıl geri kazanabilirim?" diye sordum. Bu piçin hayatına sayısız kadın girip çıkıyordu, bu konularda benden daha çok tecrübesi vardı.

"Yumurta kapıya dayanana kadar aklın neredeydi?" diye alay etti, yarın bir duruşmam olduğunu o da biliyor olmalıydı. "Bir kez ok yaydan çıkınca kıçını yırtsan da geri alamazsın."

"Orospu çocuğu, bu argümanları dinlemek istesem seni neden arayayım? Müttefikimsen doğru düzgün bana tavsiye vereceksin!"

"Lan müttefiklik bunu kapsamıyor, yanlış bilgi gelmiş sana."

"Kahhar senin..." demiştim ki soyadının kutsallığı aklıma gelince son anda kendimi frenleyip küfretmedim. "Şu soyadını değiştir lan! Çarpılacağız diye cümle içinde kullanmaya bile korkuyoruz!"

Barbaros yüksek sesle güldüğünde daha şimdiden beni kızdırmayı başarmıştı. "Bırak şimdi bunları da karınla neler olduğunu anlat?"

"Gözlerimin önünde Sonat piçine sarıldı!"

"Buraları geçiyoruz yoksa bu sinirle her şeyin içine edersin." Bir süre susup yeniden gülmeye başladı. "Gerçekten ona sarıldı mı?" Bu olay onu eğlendirebilirdi ama hatırladıkça beni deli ediyordu.

O ite sarıldığı gibi Farah'ın sadece bir kez bana sarılması için ne çok beklemiştim. Kriz anlarında mecburiyetten değil, normal bir zamanda içinden gelerek bana sarılmasını çok istemiştim. Sonat'a sarılması bu yüzden canımı çok yakmıştı, benim hep istediğim bir şeye o adam hiç çaba göstermeden sahip olmuştu. Bu da yetmezmiş gibi o esnada bana bakıp sırıtmıştı.

Farah ısrarla onu savunuyordu ama o herif benden daha hastaydı. Evet, Farah'a ilgisi vardı ama bunun aşk olduğunu hiç sanmıyordum, saplantı belki. Öyle olmasaydı Farah ona sarıldığında etrafındaki her şeyi unutur, Farah'a yakın olmanın mutluluğunu yaşardı. Ancak o esnada gözlerinde olan tek şey karanlık bir tutkuydu ve bana karşı kazanma hırsı.

Öyle bir adama Farah'ı bırakmak gibi bir niyetim yoktu. Benimle olmuyorsa yine olmasındı ama kendi iyiliği için o herifle de olamazdı. O piç hastalıklı tutkularını tatmin etmek için benim gözümden bile sakındığım bir kadını darmadağın ederdi!

Yıllarımı kliniklerde geçirmiştim, kafadan hasta birini görünce onu gözünden tanırdım. Dalağını siktiğim iti sağlıklı bir psikolojide değildi. Duha'nın düğününde bana kendini dövdürmesi bile bunun en büyük kanıtıydı. Erkekler konusunda Farah o kadar toy ve bilgisizdi ki Sonat'a bu kadar kafayı takmamın tek nedeni kıskançlık sanıyordu. Başından beri hissettiğim bir şey varsa o da o piçin sağlam pabuç olmadığıydı.

Farah'la olan son tartışmamızda yaşananları Barbaros'a hızlıca özet geçtim. Karım konusunda bana bir tavsiye verecekse olanlara hâkim olmalıydı. Ulan, bu piçten bile tavsiye alacak kadar düşmüştük! O Nemrut'un kızının bana yaptırmadığı bir şey kalmış mıydı? Barbaros duyduklarını bir süre değerlendirip daha sonra yeniden konuştu.

"İlk olarak Sungur'a karşı bu kadar saldırgan olmayı bırakmalısın."

Bir küfür savurup direksiyonu sıktım. "Senin o soktuğum ağzın ne diyor lan! Herifi görünce bile cin çarpmışa dönüyorum, bana neyden bahsediyorsun?"

"Tam olarak bundan bahsediyorum, onu her gördüğünde bu kadar çıldırma. Sen ona saldırdıkça Farah onu daha çok senden koruyacak. Sonat'ı görür görmez ona yumruk atmaya kalkışma."

"Ya ne yapayım? Gülle mi tokatlayayım piçi?"

"Oğlum hiçbir şey yapmamak da bir seçenek," derken o da araba kullanıyor olmalı ki korna sesi geliyordu. "Sonat senin fevri biri olduğunu iyi biliyor, bu yüzden Farah'ın yanında seni kışkırtıp duruyor. Kadınlar ince ruhludur, hırgürden hoşlanmaz."

Biraz düşününce haklılık payı vardı. Ne zaman biriyle kavga etsem Farah çok korkup hemen devamında benden uzaklaşıyordu. "Başka?" diye sorduğumda tavsiyelerini ciddiye aldığım için Barbaros memnuniyet dolu mırıltılar çıkardı.

"Karına küçük sürprizler yap."

"Ev iyi bir sürpriz olur mu?" Benim için ev dört duvardan oluşuyordu, hiçbir anlamı yoktu. Farah'ın olduğu her yer benim için bir yuvaydı.

Bu küçük bir kulübe de olabilirdi, onun kaldığı çatı katı da. Karım yanımda olduğu sürece her yeri evim gibi görüyordum, benim asıl yuvam Farah'tı. Ancak anladığım kadarıyla Farah bir evimizin olmamasına çok içerliyordu. Bu konuda haksız da değildi, bir türlü ikimize ait bir evimiz olmamıştı. Artık bunun zamanı gelmişti.

"Ona güzel bir ev aldım."

Barbaros'un bu fikre şiddetle karşı çıkmasını beklemiyordum. "Boşanma davasını yeni açmışken karını bir eve götürürsen onu yatağa atmak istediğini düşünebilir." Ne sikimden bahsediyordu?

"Karıma bir ev alıp onu yeni evimize götürmemin yatakla ne ilgisi var?"

Gülüşünü duydum. "Ben genelde yatağa atmak istediğim kadınları evime götürüyorum."

"Amına koyduğum piçi, beni kendinle ne karıştırıyorsun?"

"Ya Farah da böyle düşünürse?"

"Mücevher mi alsam ona?" diyerek farklı bir çözüm ürettim. "Ağırlığınca altın da olabilir mesela. Sence Farah kaç kilo?" Bunu sorarken çok ciddi olduğum için Barbaros yüksek bir sesle güldü.

"Karısını parayla satın almak isteyen biri için iyi bir fikir."

"O zaman bunu da geçiyoruz, sıradaki önerin nedir?" İleride ışıkların olduğunu görünce arabanın hızını düşürdüm. "Kitap okumayı seviyor, acaba ona kitap mı alsam?"

"Çok ucuza kaçmaz mısın?" Bu piç her söylediğime karşı çıkmak zorunda değildi. "Bok gibi paran var, ona sadece kitap mı alacaksın?"

"Kulaklık da alabilirim, modası geçmiş o klasik kulaklıkları çok seviyor."

"Bunun kitap almaktan ne farkı var?"

"Ulan pahalı şeylere de ucuz şeylere de olmaz diyorsun! Ne alayım lan ben bu kıza?"

"Küçük bir çiçek olabilir mesela," derken sesi iğneleyiciydi. "Kırmızı bir karanfil güzel olabilir." Zevzekliği bırakmayıp suçlayıcı bir tavırla canımı sıkmayı sürdürdü. "Hani lan çiçeğim? Kaç gün oldu, ne zaman alacaksın?" Telefonu suratına kapatmamak için kendimi zor tutuyordum!

"Bana adam gibi bir tavsiye verirsen çiçeğini alacağım." Ulan Farah, ulan Farah, sana ne desem az kalırdı! Bir tek beni bu gerzeğe muhtaç etmediğin kalmıştı.

Barbaros'un gülüşünü duyduğumda bu sefer işe yarar bir şey söylemesini ümit ettim. "O zaman iyi dinle ortak," diyerek nihayet ciddileşmişti. "Yarın hiçbir konuda boşanmayı kabul etmiyoruz. Bir arkadaşım boşanmıştı, bu süreçte bizi neyin beklediğini iyi biliyorum. Önce elimizi güçlendirmeliyiz, Farah'ın sana karşı hangi kozları kullanacağını biliyor musun?"

Can kulağıyla onu dinlemeye başladığım için hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmasını istemiyordum. "Bir dakika, arabayı sağa çekeceğim," dediğimde Barbaros tekrar güldü.

"Ben iki dakika önce bunu yaptım." En azından o da bu işi ciddiye alıyordu.

Arabayı kenara çektiğimde salak herif telefonu kapatıp görüntülü aramaya başladı. "O çirkin suratını görmeden de bu işi halledebilirdik!" Ona kızarak çağrısına cevap verdiğimde ekranda sırıtan yüzü belirdi.

"Müttefikim, görüşmeyeli nasılsın?" Benimle kafa mı buluyordu?

Onun yaptığı gibi ben de telefonu öndeki tutacağa sabitleyip kaşlarımı çattım. "Yarın o siktiğim mahkemede beni ne bekliyor?" Neden bunu ona sormak yerine avukatıma sormuyordum ki? Farah yüzünden kafam hiç çalışmıyordu!

"Farah büyük ihtimalle boşanmak için sana karşı elinde kullanacağı ne varsa ortaya dökecek." Barbaros torpido gözüne uzanmış olmalı ki yüzü bir an ekranda kayboldu ama daha sonra küçük bir şişe içkiyle yeniden ekranda belirdi. "Onunla intikam için evlendiğini söyleyecektir."

Cebimdeki sigara paketini çıkarırken, "Kabul etmem," dedim basitçe. "Nikâhımız kıyılırken kız tarafından kimse yoktu, zorla evlendiğini kanıtlayamaz."

"Evet ama ifadesini destekleyecek tanıklar bulabilir." Barbaros küçük viski şişesinin kapağını açarken aklına ne geldiyse gözleri ışıldadı. "Karşı saldırı olarak kız tarafından birini tanık olarak oraya çıkarırsan on adım öne geçersin." Dudaklarım usulca kıvrıldı. Bu iş için aklımda bir isim vardı ve onu nasıl ikna edeceğimi de iyi biliyordum.

Hatırladıklarımla tüm keyfim kaçtığı için yaktığım sigaradan derin bir nefes aldım. "Farah normalde böyle bir şey yapacak bir kadın değil ama benden boşanmak için klinik geçmişime değinecektir." Bu kelimeler arabanın içine konulmuş bir yük gibi ağırdı.

Barbaros içkisinden küçük yudumlar alırken kaşları bir anlığına kalktı ama yüzündeki yaraya rağmen ifadesi yumuşaktı. "Böyle bir şey yaparsa olayı dramatize edip hâkime oyna. İyi bir izlenim yaratmak için mutlaka ceket de giy."

Bunun düşüncesiyle bile daha şimdiden bunalıp gömleğimin yakasını çekiştirdim. "Vücut ısım normal bir insanınkinden daha fazla ya da ben üşüme hissinden yoksunum. Ceket giyersem orada hiç rahat edemem." Gerçekleri biraz çarpıtmıştım. Neden ceket giyemediğimi ona söylemedim.

"Karını kazanmak istiyorsan rahatlığından biraz ödün vereceksin." Barbaros benden daha dertliymiş gibi şişeyi yeniden kaldırıp bir yudum daha aldı. Hemen ardından boğuk bir sesle devam etti. "Hâkimin karşısında sakın küfretme, asla fevri hareketlerde bulunma ve hep kibar ol." Kısacası bir süreliğine kendim olmayı bırakacaktım.

Barbaros kaşlarını hafifçe çatarak yüzünü biraz telefona yaklaştırdı. "Farah avantaj elde etmek için seni kışkırtmaya çalışacaktır. Ana avrat sana sövse bile sakinliğini koru hatta yapabiliyorsan sen onu insanlıktan çıkar. Orada iyi bir izlenim yaratman çok önemli."

"Bu kadar uğraşmak yerine neden hâkimi satın almaya kalkışmıyoruz? Eminim bir fiyatı vardır."

"Ya yoksa piç herif? Ya şansına fazla dürüst bir hâkimse ve sen ona rüşvet teklif ettin diye yarın seni bir çırpıda boşarsa?"

"Bendeki bu şansla zaten dünyanın en dürüst insanı çıkar."

"İşte bu yüzden risk almanın gereği yok."

Yarını sağ salim bir atlatayım, bir daha o inatçı kızı hiç kızdırmayacaktım. Şu hâle bak, onun yüzünden Barbaros denen heriften tavsiye alıyorduk. Beni kimlere muhtaç etmişti. Bir daha tövbe billah o Nemrut'un

kızına öte git bile demeyecektim. Boşanma konusunda daha önce hiç bu kadar kararlı olmamıştı. Ne telefonlarımı açıyordu ne de benimle uzlaşmaya yanaşıyordu.

İyiydi, hoştu hatta melek gibi bir kızdı ama tersi çok pisti. Bu kızın tüm şeytanlığı bir tek banaydı. Onu kaybetmeyi göze alamazdım, bir şekilde kendimi ona affettirecektim. Duruşmadan önce onunla konuşmanın bir yolunu bulmalıydım. Madem benimle görüşmeye yanaşmıyordu, o zaman ben de en iyi bildiğim şeyi yapardım.

Onu kaçıracaktım!

Farah Kalender

"Tavandaki bu yıldızlar çok güzel." Melek'in yanında uzanırken tavandaki simli yıldızları izliyordum. Odanın ışığını kapatıp gece lambasını açınca tavandan sarkan yıldızlar ışıldıyordu.

Yoğun bir uykusuzluk çektiğim için her günüm birbirinden daha kötü geçiyordu. Uyumak için sürekli farklı kimyasallar kullanmaktan bağımlılara benziyordum. Her iki günde bir kendimi farklı maddelerle zehirlemekten bıkmıştım. Son zamanlarda uykusuzluk en büyük sorunumdu. Bazen kullandığım şeyler bile beni uyutamadığı için yürüyen bir ölüye dönüşmüştüm.

Artık ne evde durabiliyordum ne de şirkete gidip çalışabiliyordum. Tüm gün sarhoş gibi evin içinde geziyor, bazen de sinir krizleri geçiriyordum. Sık sık odaklanma problemleri yaşadığım için zihnim hep karışık bir hâldeydi. Çoğu zaman gerçek ve hayali bile ayırt edemiyordum. Bağışıklık sistemim de çok zayıflamıştı, artık yediğim yemekler bile midemi bulandırıyordu.

Kanımda çok fazla ilaç ve narkoz vardı. Tam onların etkisinden kurtuluyordum, bir de bakıyordum ki yine akşam olmuş ve ben yine uykusuzum. Bu döngüden hiç kurtulamıyordum. Birkaç gündür evden bile çıkamayacak kadar kötü olduğum için Melek'i görmeye gelememiştim. İkindiye doğru narkozun etkisinden biraz çıkınca az da olsa ayılmıştım. Tekrar kötüleşmeden Melek'i görmek istemiştim.

Gurur'dan boşanıyor olmam Melek'i ihmal edeceğim anlamına gelmiyordu. Melek, Gurur'la ayrıldığımızı bilmediğinden bu gerçeği ondan saklıyorduk. Melek'in odası çok canlı ve renkliydi. Yıldızları çok seviyor olmalı ki tavanda bir sürü yıldız vardı. Hepsi de ince bir zincirin ucundan aşağıya doğru sarkıyordu. Odayı bu hâle getirmek için Gurur hastaneye yüklü miktarda bağış yapmış olmalıydı.

Melek yatakta bana doğru kayıp başını omzuma yaslayınca hiç kıpırdayamadım. Annesinin sıcaklığına sokulan çocuklar gibi kendini zorlayıp dibime kadar girmişti. Her hareketi canını çok yakıyordu ama buna rağmen acıya direnip kollarımın arasına girdi ve başını göğsüme yaslayabildi.

"Artık yıldızlarımı göremiyorum, yenge." Cılız sesi ızdırap içinde çıkıyordu. "Hayatımdaki tüm yıldızlar sönmüş gibi." Ilık nefesini göğsümün tam üstünde hissederken iç çekişini duydum. "Tıpkı benim gibi..."

Onu ölümden korumam mümkünmüş gibi kollarım Melek'i sıkıca sardı. Çiçekli bonesinin üzerinden kafasına küçük bir öpücük kondurduğumda ağlamamaya çalışıyordum. "N'olur böyle şeyler söyleme, Melek. Neden bana Kadem'den bahsetmiyorsun?" Sevgilisi hakkında konuşmak belki ona daha iyi hissettirirdi.

Herkesin kolayca yapabildiği ama onun için büyük bir çaba isteyen bir eylemde bulunmak için kendini zorladı. Bu eylem kolunu hareket ettirmeye çalışmaktı. Kasları çok zayıfladığı için motor kabiliyetlerinin birçoğunu yitirmişti. Kolunu kaldırıp karnının üzerine koyarken bile birkaç kez acıyla inlemişti.

"Kadem..." Sesini bulmak için birkaç kez derin nefesler alınca göğsündeki hırıltılar çoğaldı. "O benim en büyük pişmanlığım olacak."

"Neden?"

"Çok pişmanım," diye fısıldadı uykulu bir sesle. "Ona hiç âşık olmamalıydım ya da beni sevmesine izin vermemeliydim." Şiddetli bir şekilde öksürmeye başladığında titreyişleri son bulsun diye ona daha sıkı sarıldım. Bunu yaparken ona yansıtmamaya çalışıyordum ama gözyaşlarım sessizce akıyordu. Keşke onu yaşatmanın bir yolu olsaydı.

Melek'in gözlerinden akan yaşlar göğsümü kor gibi yakarken Kadem'i düşünmek onun canını hastalıktan daha çok yakıyordu. "Keşke Bige yengeyi dinleseydim," diye mırıldanırken sesi o kadar kısık çıkıyordu ki onu zor duyuyordum. "Kadem'den uzak dursaydım arkamda acı çeken bir adam bırakmazdım. B-beni sevmesine izin verdiğim için çok pişmanım, yenge."

"Bence o seni sevdiği için hiç pişman değil." Kadem kapının hemen diğer tarafındaydı. Ne zaman gelsem onu hep burada buluyordum. Bir an olsun Melek'i yalnız bırakmıyordu. "İnsan birini severken onun sağlık sorunlarına bakmaz, kalp eşini görünce tanır. Kendini suçlamayı bırak, o seni sevdiğine pişman değil."

Melek kollarımın arasında uykuya daldığı için son söylediklerimi duyup duymadığını bilmiyordum. Uykusu bölünmesin diye yatakta hiç kıpırdamadım. Onu kollarımın arasında tutarken yarım saat boyunca yerimde

hareket etmedim. Kolum uyuşmaya başladığında bile yerimden milim kıpırdamadım.

Tavandaki yıldızları izlerken bir mucize olur da ben de uyurum diye bekledim ama olmadı. Ağırlaşan göz kapaklarım uykuya direniyordu. Yıldızları izlemeye o kadar çok dalmıştım ki bunu yaparken birinin de beni izlediğini hiç anlamadım. Başımı çevirince bakışlarım bir çift zümrüt yeşili gözle kesişti. Varlığını unuttuğum kalbim bir anda şahlanıp kaburgalarımı tekmelemeye başlamıştı.

Gurur.

O gelmeden buradan gitmeyi düşünüyordum ama Melek ahtapot gibi bana sarılıp göğsümde uyuyunca bunu yapamamıştım. Fark ettiğim şeyle aptallığıma küfretmek istedim. Melek bilerek bana sarılıp kollarımın arasında uyumuştu, amcası gelene kadar buradan bir yere ayrılmamı istememişti. Her şey yolundaymış gibi davranıp Melek'i kandırdığımızı sanıyorduk ama o aslında her şeyin farkındaydı.

Gurur kapının önünde hiç kıpırdamadan duruyordu. Yeşil gözlerinde insanın içini ısıtan bir ifade belirdi. Bakışları sık sık Melek ile ikimizin arasında gidip gelirken dudaklarında küçük bir gülümse vardı. Melek'in kollarımın arasına sokulması, sarılarak onu rahat ettirmeye çalışmam çok hoşuna gitmişti. Gördüğü en güzel manzaraya bakıyormuş gibi huzurlu görünüyordu.

Değer verdiği iki kadını böyle yakın görmek onun için dünyalara bedel bir mutluluk olmalıydı. Gurur'u gözlerime yasaklayarak önüme dönüp yavaşça hareket ettim. Melek'i uyandırmamaya çalışarak başını göğsümden ayırdım ve kolumu usulca çektim. Fazla ses çıkarmadan yataktan çıkarken Gurur'a hiç bakmıyordum.

Aceleyle spor ayakkabılarımı giyip çantamı aldım. Gurur'la göz teması kurmak istemediğim için başım hafif önümde yürüyordum. Yanından geçip dışarı çıkacağım esnada yana doğru bir adım atıp yolumu kesti. Diğer tarafa yöneldim ancak yine iri bedenini bir duvar gibi önüme çekip gitmeme izin vermedi.

"Şşş, küstüm çiçeği," diye bana sataşan sesini duydum. "Bir selam sabah yok mu?"

"Sana yok!" Ona kızmak için başımı kaldırmıştım ki beni afallatarak önümde eğildi. Ne yapıyordu?

Bir dizinin üzerine çöktüğünde ilk birkaç saniye neyin peşinde olduğunu anlayamadım. Spor ayakkabımın bağcığına uzanınca kalbim teklemişti. Bir an önce gitmek istediğim için ayakkabılarımın bağcıklarını bağlamamıştım.

Gurur onları ne zaman açık görse basıp düşerim diye hep bağlardı. Bunu yaparken karşımda diz çökmeyi hiç sorun etmezdi.

Sırasıyla iki ayakkabımın da bağcıklarını bağlayıp doğruldu. Bir süredir yüzümü göremediği için bir şey söylemeden önce beni izledi. Tenimin solgunluğu, uykusuzluktan kızaran gözlerim ve gözlerimin altında oluşan koyu halkalar ona iç çektirmişti.

"En son ne zaman uyudun?"

Omzuna çarparak dışarı çıktım. "Bu seni ilgilendirmez."

"Farah, böyle yapma." Peşimden gelip kolumu tutarak beni durdurunca kaşlarımı çattım. Ters gözlerle kolumdaki eline baktığımda sıkıntıyla soluyup elini çekti. "Hava karardı, hiç olmazsa seni evine bırakayım."

"Hah!" diye tuhaf bir ses çıkarıp dik dik ona bakmayı sürdürdüm. "Araba bana binince başıma gelecekleri çok iyi biliyorum. Kesin yine beni kaçırırsın."

Gurur daha önce bunu hiç yapmamış gibi anında itiraz etti. "Neden öyle bir şey yapayım?" Omuzlarını hafifçe dikleştirdiğinde beni kaçırmakla zerre kadar ilgilenmiyormuş gibi davranıyordu. "Seni kaçırmak aklımdan bile geçmedi." Bu konuda bana hiç güven vermiyordu.

"Teşekkür ederim ama beni bırakmana gerek yok." Vereceği tepkiyi çok iyi bilmeme rağmen gözlerinin içine bakıp, "Beni buraya Sonat getirdi," dedim. "Dışarıda beni bekliyor." Bu yalan değildi.

Sonat'ın arabasıyla buraya geldiğimi duyunca yine kan beynine sıçramıştı. Yüzü sertleştiğinde çenesini sıkmaktan bedeni kaskatıydı. Bastırdığı öfkesi tüm vücuduna yayıldığında dişlerinin arasında âdeta hırlarcasına, "Buraya o herifle mi geldin?" diye sordu.

"Evet." Ters gözlerle ona bakarken dalga geçen bir ifadeyle çenemi kaldırdım. "Çocukluk arkadaşımın arabasına bindim diye yine seni aldatmışım gibi mi davranacaksın?" Son yaptıklarını ona hatırlatıp kınayan bakışlarımı ondan çekmedim. "Bunun için de Sonat'a saldıracak mısın?"

Sinirden titreyen dudaklarını birbirine bastırıp burnundan derin derin nefesler aldı. Bu kaba ve kavgacı hareketlerinin beni ondan daha çok uzaklaştırdığını düşünüyor olmalı ki, "Hayır!" dedi tersçe. "Ben medeni bir insanım, olay çıkarmayacağım!" Kızgın bakışları ve sert çıkan sesi tam tersini söylüyordu. Gurur ve bir konuda medeni olmayı asla yan yana düşünemiyordum.

"Ne güzel, artık medeniyetin ne olduğunu öğrenmişsin."

"Önceden mağarada mı yaşıyorduk, Farah Hanım?"

"Bu konuda çok güçlü şüphelerim var."

"Sen inanmasan da ben aslında çok medeni biriyim." Kol kasları gerilecek bir şekilde kollarını göğsünde birleştirdi. Sonuna kadar bu iddiasını savunurken yeşil gözleri fazla sabırsız bakıyordu. "İnanmıyorsan çağır Sonat denen herifi, gelsin seni benim yanımdan alsın. Hiçbir şey yapmayacağım." Sonat buraya geldiği an ona kafa göz dalacağına adım gibi emindim.

"O yorulmasın, ben giderim ona." Yanından geçip birkaç adım atmıştım ki arkamda Gurur'un küfreden sesini duydum.

"İzin verirsem gidersin tabii!" Bir anda arkadan kolumu yakaladı ve beni kendisine çevirdiği gibi sırtına attı. O kadar medeni biriydi ki her fırsatta mağara adamları gibi beni sırtına atıyordu!

"Gurur, derhâl indir beni!" diye bağırıp yumruklarımı sırtına geçirmeye başladım. "Hani çok medeni biriydin?"

"Öyle olduğumuz için seni sırtımızda taşıyoruz herhâlde." Bunları söylerken büyük adımlar attığı için onun sırtında sallanıp duruyordum. "Yürüyerek yorulmanı istemeyecek kadar medeniyim."

"Gurur bak, eğer beni yine bir yerlere kaçırıyorsan bu sefer çok fena olur! Yarın boşanıyoruz!"

"Merak etme, içinde kalmasın diye yarın çıkacağız o mahkemeye. Kendine nasıl dert ettiysen bizi oraya götürmeden rahat etmeyeceksin!"

Sırtında baş aşağı sarkmaktan midem ağzıma gelmişti. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Evimize."

"Bizim bir evimiz yok!"

"Artık var ama baştan söyleyeyim, seni yatağa atmakla ilgilenmiyorum. Aslında ilgileniyorum ama bugün değil." Durduk yere bana neden böyle bir şey söylediğini anlamadım ama Gurur'un kısık homurtusunu duyabiliyordum. "Yine yanlış fikirlere kapılıp bir de bu yüzden belamızı sikme."

Benimle dalga geçiyor olmalıydı. Yumruğumu sıkıp daha sert sırtına geçirdim. "Bir evimiz olsaydı şu zamana kadar haberim olmaz mıydı!"

Sırtına çok sert vurduğum için o da buna karşılık olarak kalçama vurdu. "Daha bugün aldım, nereden haberin olacak?" İkinci kez kalçama bir şaplak attı ama bu sefer daha sertti. "O piçle gezmekten benden haberin mi var!" Hayvan herif hızını alamayıp yine kalçama vurdu. "Sikeyim, bana resmen ikinci adam muamelesi yapıyorsun!"

Bazı şeyleri açıkça söyleyemediğim için, "Gurur, orama vurup durma artık!" diye bağırmıştım ki bir daha kalçama vurunca homurdanarak sustum. Ben konuştukça kalçama şaplak atıp duruyordu ve bunu yapmak çok hoşuna gidiyordu.

Beni hastaneden çıkarıp arabasının yanına getirene kadar direnmeyi bıraktım. Ayaklarımın üzerinde durmamı sağladığında arabaya binmek yerine elimi kaldırdım ve suratına çok sert bir tokat attım. "Bu kadar mı bencilsin!" Ondan hesap sorarken attığım tokadın etkisiyle parmaklarımın izi yanağında çıkmıştı. "Beni rahat bırakmak senin için bu kadar mı zor?"

Attığım tokat fiziksel olarak canını yakmıştı ama ruhunu yakan şey, bakışlarımda gördükleriydi. "Sevgi sahiplenmek mi yoksa vazgeçmeyi bilmek mi, bilmiyorum, Farah." Dudaklarından çıkan sözcükler tamdı ama içinde bir şeyler yarım kalmış gibi yeşil irisleri buruktu. "Bildiğim tek şey sensiz yarım ve eksiğim."

Aramıza biraz mesafe koymak için arkaya doğru bir adım attığımda sırtım arabaya değdi. "Gurur, artık söyleyeceğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum." Daha önce bende hiç görmediği bir kararlılıkla ona bakıyordum. "Seni hayatımda istemiyorum."

"Farah, sana yalvarırım bana bunu yapma." Stresten parmağındaki alyansı sağa sola çevirirken alnında ter damlacıkları birikmeye başlamıştı. Gerçek anlamda ona soğuk terler döktürdüğümü görebiliyordum ve bunu görmek hiç hoşuma gitmiyordu. "Seni bu kadar incittiğimin farkında bile değildim."

"Gurur..."

"Özür dilerim, çok pişmanım." Beni susturup aceleyle konuştuğunda bu can çekişen hâli beni zerre kadar mutlu etmiyordu. Onun canını yakmaktan zevk alan biri değildim, onu hâlâ çok seviyordum. Tek istediğim bunu ikimiz için de en az hasarla bitirmekti.

Bir adım öne atarak bana yaklaştığında istesem de arkaya çekilemedim, arabayla onun arasında sıkışmıştım. Gurur'un gözlerinde öyle bir ifade vardı ki sanki her anlamda bana teslim olmuştu. "Şu zamana kadar sana yaşattığım her şey için özür dilerim." Özründe samimi olduğunu görebiliyordum ama artık bir şeyleri değiştirmek için yeterli değildi.

Üzerime eğilip yüzüme dokunmak istedi ama başımı omzuma doğru çevirerek buna izin vermedim. Eli havada kaldığında gözlerini yumup birkaç saniye öylece kaldı. Kirpiklerini yeniden araladığında paramparça olmuş bir adamın gözleriyle beni izliyordu. "İstemezsen bir daha sana elimi bile sürmem, sadece bu geceliğine benimle kalamaz mısın?"

"Hayır." Yana doğru bir adım atarak onun yakınlığından kurtuldum. "Evime gitmek istiyorum."

"Farah, sadece bir gece," diye ısrarcı oldu. "Uyumaya ihtiyacın var." Benimle bir gece geçirmek istemesinin nedeni uykusuzluğum muydu? Artık beni düşünmeyi bırakıp kendi yoluna gitmeliydi.

"Gurur, artık beni sen bile uyutamazsın." Soğuk bir sesle konuştuğumda içimdeki vazgeçiş, ikimizi de bu ilişkiden kurtarma çabasıyla yıkanmıştı. "Normal yollarla uyuma yetisini tamamen kaybettim." Bu konuda onu hiç suçlamayarak hissiz bir şekilde güldüm. "Bunun sorumlusu sen değilsin, dokuz yaşından beri zaten zor uyuyordum." Er ya da geç bu yaşanacaktı.

İkimize acıdan başka hiçbir şey vermeyen bir evliliğin yorgun taraflarından biri olarak, "İyi ayrılalım," diye mırıldandım. "Bir araya gelmemiz hazin olaylardan oluşuyordu ama nasıl ayrılacağımız bizim elimizde."

"Farah, sen bana neyden bahsediyorsun?" Önce kaşları çatıldı ama hemen ardından yüzündeki sert ifadeyi yumuşatmaya çalıştı. "Son zamanlarda keyfimden seni ihmal etmedim. Masal okumak için sana geldiğimde bile aklım hep Melek'te olduğu için sana dikkat edemiyordum." Sonlara doğru sesinin desibeli düştüğünde onu birazcık anlamamı ister gibi iç çekti. "Melek en çok geceleri kan kusuyor, yanında olmak istedim."

"Sorun Melek veya onun yanında olman değil." Melek o hâldeyken benimle gülüp eğlenmesini hiçbir zaman istememiştim. Bu kadar bencil ve düşüncesiz bir kadın değildim. Tüm bu olayların Melek'in son anlarına denk gelmesi kötü bir tesadüftü ama aramızdaki sorunun sebebi hiçbir zaman o günahsız kız olmamıştı.

"Her şey içimde birikti, Gurur," diye fısıldarken biraz olsun beni doğru şekilde anlamasını istiyordum. "Evlendiğimizden beri içime attığım her şey o kadar bende birikti ki daha fazlasını kaldıramıyorum."

Gözlerimden süzülen tek bir gözyaşı yanağımda ince bir yol çizdiğinde daha şimdiden bir şeylerin eksikliğini hissettim. "Belki ben çok kırılganım belki de yüreğim acılara karşı fazla küçük, bilmiyorum ama daha fazlasını kaldıramıyorum." Onunla olan çoğu şey güzel olduğu kadar yorucuydu. "Kendim için bir şeyler yapmak istiyorum."

"Kendin için yapacağın ilk şey benden ayrılmak mı?" Durup bana baktığında gözleri bir yangındı, gömleğinin yakasındaki ter izi ve çaresizlikten öylece yanında duran elleriyse yenikti.

"Hayatını yaşaman için sana ne zaman engel oldum? Hangi konuda seni kısıtladım? Kendin için yaşamak mı istiyorsun?" Bunu o da çok istiyormuş gibi başını usulca salladı. "Bundan sonra tek bir sorunumu sana yansıtmam, benim problemlerimle ilgilenmek zorunda değilsin."

Onun sorunlarıyla ilgilenmemi benden isteyen o değildi, her şeyi kendi isteğimle yapmıştım. Benim sorunum da buydu zaten, hayatımdaki herkesi fazla önemsiyordum. Kimseye karşı duyarsız kalamadığım için bu evliliği bitirmek istiyordum yoksa hep yerimde sayacaktım. Kendim için bazı planlarım vardı, hayallerimin peşinden gitmek için önce boşanmalıydım.

Aklıma Melek gelince kendimi yine berbat hissettiğim için iç çektim. "Zor zamanlardan geçtiğinin farkındayım. Böyle kötü bir zamanda boşanma davasını açtığım için gerçekten çok üzgünüm ama artık dayanamıyorum." Her konuda ona bağlı kalmak yerine kendi yoluma gitmek istiyordum.

Söyleyeceği hiçbir şeyin kararımı değiştirmeyeceğini açıkça belirtip, "Lütfen yarın mahkemede bana zorluk çıkarma," dedim. Bu sefer boşanma konusunda çok ciddiydim.

Onu ardımda bırakıp uzaklaştığımda arkamda darmadağın bir adam bırakmanın kederiyle doluydum. Başlarda ikimiz de çok acı çekecektik ama zamanla birbirimizi unutacağımıza emindim. Sonat'ın arabasına binip oradan uzaklaştığımda bile Gurur uzun süre arkamızdan bakmıştı. Biz gözden kaybolana kadar onu bıraktığım yerden hiç kıpırdamamıştı.

Başımı cama yaslayıp dalgınca kayıp giden yolu izlerken Sonat'ın, "İyi misin?" diyen sesini duydum. Onaylayan mırıltılar çıkardım ama aslında hiç iyi değildim. "Gurur'la nasıl geçti?"

"Onunla hiçbir şey geçmez, katlanarak büyür." Başımı camdan ayırarak sırtımı koltuğa yasladım. "Beni eve bırak lütfen."

Sonat arabayı dikkatli bir şekilde kullanırken bir anlığına omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerindeki muzır parıltılarla beni neşelendirmeye çalıştı. "Eve gitmek için saat daha çok erken. Biraz kafanı dağıtman için neden bir kulübe gitmiyoruz?" Alkolün su gibi tüketildiği bir yere gitmekten mi bahsediyordu?

"Ben içmem, alkol ve sigaradan nefret ediyorum." Emniyet kemerimi takmadığımı fark edince hemen taktım. Bunu yaparken yüzümü buruşturduğumun farkında değildim. "Kulüpler genelde sarhoş ve şuursuzca yakınlaşan insanlarla dolu."

Sonat güldüğünde gözlerinin çevresinde belli belirsiz kırışıklar oluşmuştu. "Herkes senin gibi tutucu değil, bazı insanlar kendini kasmadan eğlenmeyi biliyor."

"Kulaklığımda müzik dinleyerek kitap okumak benim için en iyi eğlence." İkimizin eğlence anlayışı birbirine pek uymuyordu.

Söylediklerim hiç ilgisini çekmediği için Sonat yüzünü buruşturmamaya çalıştı ama burnunu kırıştırdığını görmüştüm. "Hep aynı şeyleri yapmaktan sıkılmıyor musun?"

"Kendi küçük dünyamda yaşamaktan mutluyum."

"Hep o dünyanın içinde kalmayacaksın." Gözlerini yoldan ayırıp bana baktığında kahve irislerinde derin bir kinaye vardı. "Babanın koltuğuna oturduğunda farklı bir dünyayla tanışacaksın."

"Bu hiçbir zaman olmayacak."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Ciğerlerimi sıkıştıran nefesi sesli bir şekilde verdiğimde bunu ona söyleyip söylememek konusunda kararsızdım ama bence bilmesi gerekiyordu. "Henüz kimseye söylemedim ama yarın ülkeden kaçıyorum," dediğimde Sonat o kadar bocalamıştı ki bir an arabayı yolun ortasında durduracağını sandım.

Dikkati çok dağıldığı için bu hâlde araba kullanamadı. Arabayı sağa çektiğinde yüzündeki sarsıcı ifadeyle bana döndü. "Gidiyor musun?"

"Evet." Çantamdan çıkardığım uçak biletini ona gösterdim. "Yarın Gurur'dan boşandıktan sonra İsviçre'ye gideceğim. Yüksek lisansımla ilgili her şeyi ayarladım, orada yaşayıp yeni bir başlangıç yapacağım." İşte bu yüzden Gurur'dan boşanmak istiyordum, temiz bir başlangıç için önce buradaki tüm köklerimi koparmalıydım.

Arkadaşım olarak Sonat'ın benim için mutlu olacağını düşünmüştüm ama uçak biletine attığı ters bakışları endişe vericiydi. "Yani bir korkak gibi kaçıyorsun?" Direksiyonun üzerinde duran parmakları hareket ettiğinde direksiyonu sertçe sıkmaya başlamıştı.

Sadece birkaç saniyeliğine Sonat'ın bakışlarından anlam veremediğim bir ifade geçti ama bu çok kısa sürdü. Bakışlarında üç saniyeliğine yer edinen o karanlık his beni tedirgin etmeye başlamıştı. Onun yanında neden böyle hissettiğimi hiç bilmiyordum ama bazen bir bakışına denk geliyordum ve bu tüylerimi diken diken ediyordu. Bu benim kuruntularımdan biri miydi yoksa bir önsezi mi, emin olamıyordum.

Normalde Sonat'ın yanında değil, Gurur'un yakınlarında böyle hissetmem gerekmiyor muydu? Sık sık nöbet geçirip saldırganlaşan, öfke anında gözü hiçbir şey görmeyen ve ciddi bir klinik geçmişi olan Gurur'du. Onun yanında tedirgin olup kendimi hiç güvende hissetmemem gerekiyordu ama tam tersiydi. Gurur herkes tarafından korkulan bir isim olmasına rağmen kendimi onun yanında rahat ve güvende hissediyordum. İlk günden beri bu böyleydi.

Sonat sert bakışlarını düzeltmeye çalışırken bir an boş bulunup, "Beni..." dedi ama hemen ardından dilini ısırarak farklı bir kelimeyle cümleye başladı. "Aileni arkanda bırakıp nasıl gidersin?"

"Hayatımı hep birilerini düşünerek harcayamam." Son zamanlarda bu konuda bir aydınlanma yaşadığım için hiçbir şeyin kararımı değiştirmesine izin vermeyecektim.

"Babamın tek veliahdı ben olabilirim ama ben ve Caner'den başka seçenekleri de var. Kılıç ve İskender, özellikle Kılıç benim yerime geçecek en iyi adaylardan biri." Onlar da bir Tozlu'ydu, pekâlâ sıradaki lider olabilirlerdi.

Nefret ettiğim karanlık bir dünyanın kuklası olmak istemiyordum. Babam kendi yerine beni koltuğuna oturtmaya çalışırken fikrimi bile sormamıştı. Bunu istemediğimi bilmesine rağmen beni kendi dünyasının içine çekmeye çalışmasına artık göz yummayacaktım. Annemin her fırsatta beni yetersiz bulup zorbalamasına da artık katlanmak istemiyordum. Bir adamın uslu karısı da olmak istemiyordum.

Ben artık biraz da kendim için bir şeyler yapmak istiyordum ve bunu yapmamın tek yolu hayallerimin peşinden gitmekti. Benim hayalim buradaki tüm kaostan uzak bir yerde küçük bir evde yaşamaktı. Silah kullanıp adam öldürmeyi değil, yüksek lisansımı tamamlayıp mesleğimi yapmak istiyordum. Burada kalırsam kendimle ilgili her şeyi hep erteleyecek ve hayatımın kontrolünü tamamen kaybedecektim.

Bu yüzden benim bir an önce gitmem gerekiyordu. Şirkette işler yoluna girmeye başlamıştı. Üretime bu hızda devam edersek yakında babam yatırımcıların parasını tamamlamış olurdu. Yerine de Kılıç'ı liderliğe getirdi mi, her şey hallolurdu. Gittiğimi anladıklarında yarın çok üzüleceklerini biliyordum ama zamanla bunu aşacaklardı.

Sonat gitmek konusunda ne kadar istekli ve kararlı olduğumu görünce tek kelime etmeden önüne döndü. Arabayı yeniden çalıştırdığında yüz ifadesi sabit olabilirdi ama direksiyonu sıkmaktan parmak boğumları beyazlaşmıştı. Yıllar sonra onu yeniden bulduğum için mutluydum, yaşaması da beni mutlu eden en büyük etkenlerden biriydi.

Benim yüzümden başına bir şey gelmediğini ve hâlâ yaşadığını görmek içimi çok rahatlatmıştı. Son iki haftada elimden geldiğince onunla zaman geçirmeye çalışmıştım ama aslında bunu yaparken ona da veda ediyordum. Duha'nın düğününde Gurur'a benim hakkımda söylediği o iğrenç şeyleri unutmamıştım. Bunu unutmuş gibi davranmamın tek nedeni gitmeyi aklıma koymamdı.

Bu olmadan önce her şeyi bir kenara itip çocukluk arkadaşımla biraz zaman geçirmiştim. Babam Sungurların oğluyla görüştüğümü bilmiyordu, bunu bilse canıma okurdu. Yarından sonra hayatımda Sonat da olmayacağı için babamın sinirleneceği bir şey kalmayacaktı.

Yeni hayatım için çok heyecanlıydım.

Bugün duruşmamız olduğu için sabah erkenden hazırlanmıştım. İşlerin bu noktaya gelmesini hiç istemezdim ama böyle olmak zorundaydı. Aramızdaki yanlış anlaşılmalar, iletişim eksikliği ve temeli intikama dayanan bir evlilik bizi bu raddeye getirmişti. En acı olansa bir hafta önce Gurur'un doğum günüydü ama boşanma arifesinde olduğumuz için kutlayamamıştım. Bu bile canımı yakan şeylerden biriydi. Şu zamana kadar bir kez bile onun doğum günlerinde yanında olamamış ve hiç kutlayamamıştım. Hep bir şeyler buna engel olmuştu.

Annem ve babam da boşanmam konusunda beni destekliyordu. Ailemin tek istediği benim mutluluğumdu. Bu konuda verdiğim karara karşı çıkmamışlardı. Hepimiz adliyeye gelmiş, duruşma sırasının bize gelmesini bekliyorduk. Annem, babam ve kuzenlerim beni yalnız bırakmamıştı. Onlar birinci dereceden yakınım oldukları için isimlerini tanık listesine yazdırsam bile hâkim onların ifadesini ciddiye almazdı.

Bu yüzden ben de Asaf'ı tanık listesine yazdırmıştım. Tabii tek tanığım Asaf değildi, sürpriz bir tanığım daha vardı ama o da henüz gelmemişti. Duruşmanın görüleceği salonun önünde sıranın bize gelmesini beklerken çok sabırsızdım. Kılıç koridorun diğer ucuna baktığında bir küfür savurdu. "Onların hepsi avukat mı?"

Kılıç'ın neyden bahsettiğini anlamak için hepimiz aynı anda onun baktığı yöne döndüğümüzde afalladık. Gurur ve Barbaros en önde yürüyordu, arkalarındaysa bir avukat ordusu vardı. "Yok artık!" derken gözlerim kocaman açılmıştı. Küçük bir boşanma davası için bu kadar çok avukata gerek var mıydı?

Gurur'un arkasında tam on yedi tane cübbeli insan vardı. Savaşa giriyormuş gibi en önde yürümesine ne demeliydi? Nihat kendini tutamayıp güldü. "Acaba onu on yedide durduran şey neydi?"

"Piç kurusu, raporu kadar avukat tutmuş." Babam ters gözlerle Gurur'un olduğu yöne bakarken daha şimdiden sinirlenmeye başlamıştı. "Otuz raporu olsaydı buraya otuz avukatla mı gelecekti?" Gurur'dan beklenmeyecek bir hareket değildi.

Annem ayağa kalktığında gözlerini kısarak baştan ayağa Gurur'u süzüyordu. Bunu yaparken ifadesi oldukça sarsıcıydı. "Yanlış mı görüyorum yoksa bizim oğlan takım elbise mi giymiş?"

"Anne o artık sizin oğlan değil." Bu kadın delirtecekti beni. "Yahu boşanıyorum ondan, şunu sahiplenip durma."

Anneme çıkıştıktan sonra kızgın bakışlarımı yeniden Gurur'a çıkardım. Genelde hep beyaz bir gömlek ve siyah pantolon giyerdi. Rahatlığından hiç ödün vermediği için gömleğinin yakası açık, kolları da toplu olurdu.

Çocukluktan kalan büyük bir travması olduğundan ceket giymezdi. Travması o kadar ağır ve ciddi bir boyuttaydı ki vücudu birazcık ısınsa yanacağını düşünürdü. Gurur bu yüzden kışın bile ceket giymezdi.

Ancak bugün bir ilki gerçekleştirerek ceket giymişti. Şık takım elbisesi ona gerçekten çok yakışmıştı, sadece takım elbise bir insanı bu kadar karizmatik gösteremezdi. Fakat Gurur o takımın içinde hiç rahat değildi. Boğuluyormuş gibi eli sık sık boynuna doğru uzanıyordu ama son anda kendini durdurup kravatını gevşetmiyordu.

Ne boynunda bir urgan varmış gibi ona hissettiren kravatı çıkarabiliyordu ne de onu yakan bir ceketten kurtulabiliyordu. Kalbimde yersizce açan çiçeklere inanamadım. Gurur'un giydiği o ceket çok şey ifade ediyordu. Travmalarına rağmen beni kaybetmemek için o ceketi giymişti çünkü mahkemede iyi bir izlenim bırakmak istiyordu. Bu kadarını yapacağını hiç beklemiyordum.

Barbaros'un burada ne işi olduğunu anlamadım ama Gurur'un hemen yanında yürüyordu. Zaza onu görünce bile sinirlendiği için elindeki su şişesini sıkıyordu. "Bu herifi tekrar vursam acaba kaç yıl yatarım?" diye sesli düşündüğünde İskender heyecanlanarak ayağa kalktı.

"Ben bunu daha önce niye düşünmedim!" Tam olarak neyi düşünmediğini sormaya korkuyordum. İskender sabırsızca birkaç kez Zaza'nın omzuna vurup sırıttı. "Sen merak etme, o iş bende. Onu vurup senin yerine müebbet yerim." Silahını çıkarmak için elini belinin arkasına atınca orada hiçbir şey bulamadı. Ruhsatlı bile olsa adliyeye silah girişinin yasak olduğunu unutmuştu.

Annem gözlerini belerterek İskender'in üzerine yürüdü. "Sen ne tür bir gerzeksin!" Elini kaldırıp onun ense köküne bir tane geçirdi. "Silahın yanında olsaydı onu vuracak mıydın?" Sinirlenerek ona nerede olduğumuzu gösterdi. "Hem de bir adliyedeyken mi?"

"Yenge, benim için zaman mekân fark etmez." Daha şimdiden uykusu gelmiş gibi İskender annemin yüzüne karşı ağzını gererek esnedi. "Kurtulmak istediğin biri varsa söyle bana hallederim." İşte bunu söylemeyecekti.

Annem bunu ciddi anlamda düşünmeye başlayınca hemen kolunu tutarak onu İskender'den uzaklaştırdım. Akrabalardan oluşan uzun bir liste çıkarmasının gereği yoktu. Gurur ve diğerleri yanımıza gelince kendimize çekidüzen verdik. Gurur hep yaptığı gibi yine ilk selamı anneme verip, "Nasıl gidiyor kaynana?" diye sordu.

"Takım elbise çok yakışmış." Annem rahatlığıyla beni sinirlendirirken Gurur'un giydiği ceketten gözlerini ayırmıyordu. "Onun içinde nefes alabiliyor musun?"

Gurur tam bir şey söyleyecekti ki Zaza parmağını kaldırdı ve onun avukat sürüsünü gösterdi. "Tüm bu avukatları içeri almazlar, seni sadece bir tanesi savunabilir."

"Sen söylemeseydin biz bunu bilmiyorduk, değil mi Zahide?" Barbaros'un alaycı bir şekilde lafa girmesiyle Zaza'nın da eli bir anlığına sırtının arkasına uzandı. Şu silahları arabada bırakmak yaptığımız en iyi şey olabilirdi.

Barbaros onu ne kadar kızdırdığının bilincinde olarak kuzenime üstten bakışlarını atıyordu. "Avukatlardan sadece biri içeri girecek, diğerleri dışarıda kalacak. Duruşma aralarında müzakere etmek için diğerleri burada." Önce küçük bir açıklama yaptı, daha sonra da Zaza'nın sinir küpüne dönen yüzüne bakıp güldü. "Ne bu bakışlar, Zahide? Bana deli olduğunu bu kadar belli etme."

Zaza'nın güzel gözlerinde tehlikeli bir parıltı geçtiğinde aklına ne geldiyse sadistlere özgü bir şekilde sırıttı. "Bunu en son söylediğinde senin için ne kadar delirdiğimi yeterince gösterdiğimi umuyordum." Yürüyüp Barbaros'un tam karşısında durarak işaret parmağını onun sol göğsüne bastırdı. "O dönem sormayı unuttum, yaran ne durumda?"

Barbaros'un şakaklarındaki damarlar belirginleşip nabız gibi attığında Zaza'nın bileğini sertçe yakaladı. İri parmaklarının sardığı narin bileği kırmak ister gibi sıkarken Zaza'nın üzerine eğildi. "Ben de sormayı unuttum." Omuzlarını bükerek ikisinin yüzünü aynı hizaya getirdi. Gözlerini Zaza'nın gözlerine kenetlediğinde sesi bir fısıltı niteliğindeydi. "Askeriyeden kovulmak nasıl hissettirdi?"

Onu işinden ettiren Barbaros olmalı ki Zaza daha fazla kendini tutamadı. Sinirden gözleri koyulaştığında başını geriye çekti ve ileri atılıp Barbaros'un suratına kafa attı. "Beynine ateş etmeliydim!"

Barbaros'un burnundan kan aktığında gözü seğirmeye başlamıştı. Boğazından hırıltıyla karışık bir ses çıktığında iki adımla Zaza'yı yakaladı. Onun kollarını tuttuğu gibi kızın sırtını sertçe duvara çarptığında hiçbirimiz müdahale etmedik, Zaza bunu tek başına halledebilirdi. Barbaros kırmak ister gibi onun kollarını sıkarken Zaza'yı kendi ve duvar arasında sıkıştırmıştı. Zaza çırpınmaya çalışınca Barbaros onun kollarını biraz daha sıkarak hareketlerini kısıtladı.

Yoğun olduğu kadar yakıcı bir nefretle birbirine bakıyorlardı. Barbaros'un heybetli bedeni öfkeyle kasıldığında dişlerini gıcırdatarak, "Şansını fazla zorlama!" dedi sertçe. "Yoksa ölümün benim elimden olur!"

Zaza bir anda gülerek onu iyice delirtti. Birbirlerinin öfkesinden besleniyor olmalılar ki ikisi de durmadan bir diğerini kışkırtıyordu. Barbaros'un

kızgın suratına bakıp sesli güldü. "En büyük pişmanlığım o teçhizatı havaya uçurmamak. İçeride olduğunu bilseydim bunu kesin yapardım."

Ne hatırladıysa Barbaros'un burnundan akan kan bile keyfini kaçırmadı. "İçeride olduğunu bildiğim için o restoranı tarattırdım." Üzülmüş gibi yapmacık bir ifade takındı. "Kurşunların birinin bile sana isabet etmemesi büyük talihsizlik."

"Arabayla sana çarptığımda ölmemen de öyle."

Barbaros'un dudakları tehlikeli bir yavaşlıkla kıvrıldı. "İkinci kattan seni aşağıya attığımda kaç kemiğinin kırıldığını merak ettim doğrusu?"

Her söyledikleriyle bizi şoke etmiyorlarmış gibi Zaza baygınca gözlerini devirdi. "Zehirlenip kan kusarken beni çok andın mı?"

"O elektrikli sandalyede adımı sayıkladığın kadar olamaz."

Zaza tam yeni bir şey söyleyecekti ki dehşete kapılarak, "Allah aşkına ikiniz de birbirinizle konuşmayın," dedim aceleyle. Kim bilir daha bilmediğimiz ne vardı? Tüm o şeyleri gerçekten birbirlerine yapmışlar mıydı?

Koridordaki herkes şoke olmuş bir şekilde onları izliyordu, duyduklarımız normal şeyler değildi. "Oğlum siz ölümsüzlüğün sırrını falan mı buldunuz? Tüm bu şeylerden sonra nasıl ölmediniz?" Nihat hayrete düşmüş gibi bu iki akıl hastasına bakıyordu. "Gidin tedavi olun lan!" Katılıyordum.

Barbaros onun kollarını bırakınca Zaza onun omzuna çarparak yanımıza geldi. Barbaros ise kanlı yüzünü temizlemek için bir lavabo bulmaya gitmişti. Şükürler olsun ki babam koridorun diğer ucunda telefonla konuştuğu için az önce olanları görmemişti. Mübaşir dışarı çıkıp rutini hâline gelen o alışılmış sesle bizi çağırınca içeri girdik.

Kısa sürede hepimiz salondaki yerimizi aldığımızda daha şimdiden gerilmeye başlamıştım. Dışarıdaki gün ışığı, soluk pencerelerin yüksek ve dar camlarından cılız bir şekilde içeri sızıyordu. İçerideki tahta sıra ve ahşap masaların ağır kokusu burnuma nüfuz ettikçe avuç içlerim terliyordu. Bugün burada konuşulan her şey kayda geçip dosyamızdaki yerini alacağı için düzgün cümleler kurmalıydım.

Salonun ortasındaki hâkim kürsüsü göz korkutuyordu. Onun iki yanında duran biz taraflara ayrılmış masalardaydık. Avukatım hemen yanımdaydı, Gurur ve avukatıysa tam karşımızda. Hâkim tüm ciddiyetiyle kürsüdeki yerini almıştı. İlerleyen bir yaşa sahip, kır saçlı biriydi. Yılların verdiği bir sabır ve profesyonellik yüzündeki çizgilerden bile okunuyordu.

Gri gözleri üzerimizde gezindikçe bende saygı duruşuna geçme hissi uyandırıyordu. Hâkimin tahta masasının üzerinde kalın dosyalar, küçük bir çekiç ve mahkeme mührü vardı. O mührü bir kez dosyama basıp beni

boşaması için her şeyi yapabilirdim. Hâkimin kürsüsünün önünde genç bir kadın oturuyordu. O kadın buradaki her şeyi yazan zabıt kâtibi olmalıydı.

Cübbe giymiş mübaşir salonun köşesinde duruyordu. Elinde tuttuğu o şeyler bizim dosyalarımızın bir nüshasıydı. Mübaşir başıyla hâkime selam verdikten sonra o rutin açılış konuşmasını yapmaya başladı. "Duruşma 10.30 - Aile Mahkemesi, dosya numarası 2025/142, taraflar huzurda bulunmaya hazır mı?"

Her şey usulüne uygun yapılıyor olmalı ki hâkim, "Hazır," diye onu yanıtlayınca avukatlarımızın başını salladıklarını gördüm.

Hâkim gözlerini masasına indirip notlarına göz attıktan sonra başını kaldırdı. "Bugünkü dava boşanma davasına ilişkindir. Gerektiğinde taraflara söz hakkı verilecektir. Duruşmanın düzeni açısından söze müdahale etmeyiniz. Buna kalkışanlara gerekli uyarılar yapılacaktır." Nasıl da sakin ve sabırlı görünüyordu. Umarım bu dava bitene kadar sükûnetini korurdu.

Avukatım ayağa kalkıp dava dosyamı içerideki görevliye uzattığında onu hâkime götürdü. Avukatım Yücel Meşe adında orta yaşta bir adamdı ve işinde çok iyiydi. Yanımda ayakta dururken yönünü hâkime çevirip açılış konuşmasını yaptı. "Sayın hâkim, müvekkilim Farah Kalender evliliğinin boşanmayla sonlandırılmasını talep etmektedir." Son derece kibar bir şekilde konuşurken diksiyonu iyi ve akıcıydı.

Avukatım kendinden emin bir duruş sergilediği için sesimi bile çıkarmadan onu dinliyordum. "Bugün mahkeme heyetine sunacağımız deliller ve tanık ifadeleri, müvekkilimin evlilik hayatı boyunca uğradığı haksızlıkları ve psikolojik şiddeti gösterecektir. Müvekkilimin rızası dışında gerçekleşen bu evliliğin temelinden sarsıldığını, bu sebeple boşanmasına karar verilmesini talep ediyoruz." Avukatım konuşmasını bitirdikten sonra başıyla hâkime ölçülü bir selam verip yanıma oturdu.

Gurur'un kadın avukatı ayağa kalktığında meraklı gözlerle onu izliyordum. On yedi avukatının içinde tek kadın avukat buydu ve Gurur kendisini savunması için onu seçmişti. Kadın ona yakışan cübbesinin içinde sakince konuştu. "Sayın hâkim, müvekkilim bu evliliğin devamlılığından yanadır." Kadının bakışları sakin ama sesi korumacıydı. "Karşı tarafın öne sürdüğü tüm iddialar asılsız olduğu için hepsini reddediyoruz."

Kadın benim avukatıma ters bir bakış attıktan sonra yeniden hâkime döndü. "Karşı tarafın dramatize ettiği asılsız iddialarına mahkemeniz huzurunda hukuken cevabımızı vereceğiz." Bunları söyledikten sonra o da hâkime küçük bir selam verip yerine oturdu. Gözlerini dahi kırpmadan çatık kaşlarının altında avukatıma bakıyordu. Bu bakışlar da neydi öyle?

"Yücel Bey," diye fısıldayıp ona doğru eğildim. "Karşı tarafın avukatını tanıyor musunuz? Sizden nefret ediyor gibi bakıyor."

"Avukat hanımı iyi tanıyorum, adı Birsen Meşe," derken Gurur'un avukatına kaçamak bakışlar atıyordu.

"Anladım." Başımı yavaşça sallamıştım ki fark ettiğim küçük bir detayla yeniden avukata döndüm. "İkinizin soyadının aynı olması bir tesadüf mü?"

En büyük golü buradan yemişiz gibi Yücel Bey sıkıntıyla burnundan soludu. "O benim karım."

Anlamadım?

Dehşete kapılarak avukatın koluna yapıştım. "Lütfen bana yanlış duyduğumu söyleyin? O kadın sizi öldürmek ister gibi bakıyor!"

"Karşı tarafın avukatı olduğunu bilseydim bu sabah onu bu kadar kızdırmazdım."

"Yahu siz niye karınızı kızdırıyorsunuz?" Burada çıldırıyordum. "Size olan tüm hırsını çıkarmak için davayı kaybetmeyecektir!" Küçük bir umut kırıntısına tutunmaya çalışırken kıvranan bakışlarımı ona çıkardım. "İşinde ne kadar iyi?"

Karısıyla gurur duyuyormuş gibi böbürlenmesine inanamadım. "Şu zamana kadar tek bir dava bile kaybetmedi." Ben bu adamı parçalardım!

"İtirazım var, hâkim bey!" diye bağırıp oturduğum yerden ayağa kalktım. "Avukatımı değiştirebilir miyim?" Kolumu kaldırıp bana en büyük kazığı atan Gurur'u gösterdim. "Bu üçkâğıtçı adam gidip avukatımın karısını tutmuş. Siz söyleyin hâkim bey," diyerek asık bir suratla ona döndüm. "Bir adamın karısına karşı kazanma şansı olabilir mi? Avukatımın değişilmesini talep ediyorum."

"İtirazınız reddedildi." Hâkim tokmağını kürsüye vurup otoriter bakışlarla yerime oturmamı istedi. "Duruşma başladıktan sonra avukat değiştirilmez."

Asık bir suratla yerime oturduğumda Gurur tam karşımda sırıtarak beni izliyordu. Hayvan herif, bunu bildiği için gidip o kadını tutmuştu. Duruşma kaldığı yerden devam etti. Sürekli avukatlardan biri kalkıp diğeri oturdu. Görünürde bizi savunuyorlardı ama sanki kendi aralarında tartışıyorlardı. Avukatım benim için söz hakkı isteyince hâkim bunu onayladı.

Derin bir nefes alıp yavaşça ayağa kalktım. "Evliliğimiz boyunca karşı taraf bana şiddet uyguladı," dediğimde Gurur *öyle mi*, dercesine tek kaşını yukarı kaldırdı. "Birini psikolojik olarak yıpratmak da bir şiddettir."

"İtiraz ediyorum ve aynı zamanda bu kadından davacıyım." Henüz ona söz hakkı verilmemesine rağmen Gurur ayağa kalktı. "Asıl bu kadın

bana psikolojik şiddet uyguluyor. Bu kalpsizi aklımdan çıkaramadığım için bende psikolojinin P'si kalmadı."

Buradaki tek mağdur oymuş gibi Gurur dramatik bir ifadeyle hâkime bakıp kendisini gösterdi. "Çocukluk arkadaşını bulunca bir anda beni geri plana attı." Kaşlarını çatarak herkesin içinde işaret parmağını bana doğrulttu. "Günlerdir bana kendimi ikinci adam gibi hissettirdiği için bu kadından şikâyetçiyim!"

"Yıllardır bana hissettirdiğin tam olarak buydu!"

Gurur beni duymazdan gelerek hâkime sızlanmaya devam etti. Bunu yaparken yakışıklı yüzünde bedbaht olmuş bir adamın yalancı kederi vardı. "Sayın hâkim, ya bu kadının kalbi fazla temiz ya da ben çok cenabetim." Kimse onun neyden bahsettiğini anlamazken sinirlenerek kravatını çekiştirdi. "Ona ne yaptıysam karması gelip beni buluyor. Üzerime karmasını saldığı için de bu kadından davacıyım!"

Hâkim tokmağını şiddetli bir şekilde kürsüye vurup bize ilk uyarısını geçti. "Davalı ve davacı taraf, size söz hakkı verilmediği sürece konuşmayınız." Gurur'un avukatı onu kolundan çekerek yerine oturttu. Kısık bir sesle Gurur'a mahkemenin kurallarını hatırlatırken ben hâlâ ayaktaydım çünkü en son söz hakkı bana verilmişti.

"Sayın hâkim, karşı taraf çok saldırgan biri olduğu için kendimi onun yanında hiç güvende hissetmiyorum," dediğimde Gurur sert ama ölçülü bir sesle, "İtiraz ediyorum!" diyerek tekrar ayağa kalktı. "Benim yanımda hep rahattı, bir tek ona zarar vermeyeceğimi biliyordu."

"Ama sayın hâkim, karşı taraf sürekli lafımı kesiyor. Lütfen bu konuda bir şey yapar mısınız?"

"Farah Hanım yalan söyleyip durmazsa ben de itiraz etmem."

"Bana bak, kes şunu!" diyerek ona sesimi yükselttim. "Bugün senden boşanmazsam çıkışta seni yaşatır mıyım sanıyorsun?"

Ağzımdan kaçırdıklarımla Gurur'un yeşil gözlerinde şeytani bir parıltı geçerken hemen kâtibe döndü. "Davacı tarafın son söylediklerinin kayda geçilmesini talep ediyorum." Şimdiyse hâkime bakıp ona beni gösterdi. "Siz de duydunuz, bu kadın beni öldürmekle tehdit etti. Onun yanında hiç can güvenliğim yok, korunma talep ediyorum." Sanki yeteri kadar adamı yokmuş gibi bir de korunma talep ediyordu.

Oraya gidip suratını dağıtmamak için kendimi zor tutarken, "Sayın hâkim, siz de duydunuz, beyefendi benden şiddet görüyormuş," dedim. "Bizi boşayın da hayatı tehlikeye girmesin."

"İtiraz ediyorum, sayın hâkim!" Gurur omuzlarını dikleştirdiğinde dudaklarında pişkin bir sırıtma vardı. "Ben şiddet görmekten hoşlanan bir mazoşistim, bu yüzden bizi boşamayın."

"Sen mazoşist değilsin!"

"Sayın hâkim, şu kadını susturun, sürekli bana bağırıyor."

"Bu ikisinden utanıyorum." Annem yüzünü kapatarak başını eğince bu sefer parmağımla onu gösterdim.

"Annemden de şikâyetçiyim, sayın hâkim," dediğimde annem başını hızla kaldırıp şaşkınca bana baktı. "Her fırsatta beni zorbaladığı için bu kadından da davacıyım!"

Gurur kendini tutamayıp güldü. "Yavrum, daha bir davayı bitirmeden başımıza yenisini çıkarma."

Sinirden masanın üzerinde duran su şişesini alıp ona fırlattım. "Bana yavrum demeyiniz lütfen."

Gurur'un normalde refleksleri çok iyiydi, isteseydi o şişeden kaçabilirdi ama bunu yapmadı. Şiddet gördüğünü hâkime kanıtlamak için pet şişenin kafasına çarpmasına izin verdi. Küçük bir şişe değil de kafasına tuğla çarpmış gibi acıyla inleyip yerinde sendelemesine hayret ettim. "Kendimi hiç iyi hissetmiyorum, durdurun bu davayı!"

"İkiniz de derhâl yerinize oturun!" Hâkimin yüzü sinirden şalgam gibi kızardığında o tokmağı kafamıza geçirmek ister gibi kürsüye vurdu. "Kendi aranızda konuşmayı sürdürürseniz ikinizi de dışarı attırırım." Bir süre sesimizi duymak istemediği için bizi susturup yeniden avukatlara söz hakkı verdi. Hiç konuşmazsak meramımızı nasıl anlatacaktık?

Avukatım beni savundukça Gurur'un avukatı itiraz edip duruyordu. O da müvekkili gibi her halta itiraz ediyordu. Bir süre sonra hâkim yeniden bana söz hakkı verdi, bu sefer onu kızdırmaya niyetim yoktu. Davacı taraf olduğum için iddialarımı sonuna kadar dinlemeden Gurur'a kendini savunma hakkı veremezdi. Gerçi Gurur iki dakika yerinde durmayıp usulsüzce kendini savunuyordu ama hiçbiri kayda geçmiyordu.

"Sayın hâkim, bu evlilik intikamdan kaynaklandı." Sakinliğimi korumaya çalışarak salonun diğer ucunda duran Gurur'u gösterdim. "Bu herif beni kaçırıp zorla evlendi."

"İtiraz ediyorum!" Gurur her halta itiraz edip kendi avukatına ters gözlerle baktı. "Burada her şeyi ben yapacaksam sana niye para ödüyorum?" Sanki avukatı yeteri kadar itiraz etmiyormuş gibi davranması insanın sinirlerini bozuyordu.

Gurur hâkimin karşısında iyi bir profil oluşturmak istediği için dilinin ucuna kadar gelen küfürleri yutup ayağa kalktı. Üzerindeki ceketi görmek bile beni çıldırtıyordu. Bu adam hiç ceket giymezdi ki resmen tribünlere oynuyordu. Hâkimi kazanmak istediği için şu ana kadar ona karşı herhangi bir saygısızlık yapmayarak beni şoke etmişti. Her dediğime karşı çıkıyordu ama hâkime saygısızlık yapacak her şeyden kaçınıyordu.

Bu adam sinirlenince küfretmeden iki dakika bile duramazdı ama duruşma başladığından beri öyle bir göz boyuyordu ki sanki bir İstanbul beyefendisiydi. Gurur normalde hep bağırarak konuşurdu ama sesinin desibeline bile dikkat ediyordu. "Farah Hanım'la olan evliliğimizin karşılıklı rızaya dayandığını tanıklar doğrultusunda kanıtlayabilirim."

"Satın aldığın tanıklardan mı bahsediyorsun?" diye sorduğumda Gurur bıyık altından gülerken bir yandan da ciddiyetini korumaya çalışıyordu.

"Bu kadın beni sahtekârlıkla suçluyor sayın hâkim, gereğinin yapılmasını arz ediyorum."

"Davalı ve davacı taraf sizi bir daha uyarmayacağım. Söz hakkı verilmeden aranızda konuşmayın." Hâkim her an bizi yaka paça dışarı attırabilirdi. İkimizi uyardıktan sonra yeniden bakışlarını bana çıkardı. "Bu evliliğin devamlılığını neden istemediğinizi kısa ve açıklayıcı cümlelerle beyan edin. Bunu yaparken karşı tarafı kışkırtmayınız."

"Gurur Bey'le anlaşmak hiç kolay değil. Kendileri yoğun bir klinik geçmişe sahip ve on yedi raporu var." Bakalım Gurur'un buna da diyecek bir lafı var mıydı?

"İtiraz ediyorum, sayın hâkim!" Gurur beni hiç şaşırtmayıp oturduğu yerden ayağa fırladı. "Bu kadın mahkeme huzurunda deli diyerek bana hakaret ediyor. Birkaç raporumuzun olması bizi deli yapmaz."

"Sayın hâkim, bahsettiği o birkaç rapor, toplamda on yedi adetten oluşuyor."

Gurur müthiş bir öfkeyle dolup taştı ama kendini zorlayarak sinirlerini kontrol altına aldı. Şaşırtıcı bir şekilde tüm kışkırtmalarıma karşı koyuyordu. "Raporumuz var diye toplumdan dışlanalım mı istiyorsunuz, Farah Hanım?" Yönünü hâkime çevirip yine mağduru oynayarak kaşlarını büktü. "Deliler kimseyi sevemez diye bir kararname mi var?" Hâkime duygusal şantaj yapacak kadar dersini iyi çalışmıştı.

Gurur'un bakışları beni bulduğunda yeşil gözlerindeki sertlik kayboldu. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdiğinde çapkınca bana göz kırpmasını beklemiyordum. "Ben bu saldırgan kadını seviyorum ve ondan boşanmak istemiyorum." Onun tek bir sözüyle çığırından çıkan kalbim hiç uslanmıyordu.

"Lütfen," diyerek hâkime resmen yalvardım. "Beni bu adamdan boşayın yoksa canıma kıyarım."

"Bir lütfen de benden olsun." Ona söz hakkı verilmemesine rağmen Gurur sürekli o sandalyeden ayağa kalkıyordu. "Beni karımdan boşarsanız ben de canıma kıyarım." Çocuk gibi inatlaşıp omuz silkti. "O yapıyorsa pekâlâ ben de yapabilirim."

"Yapmaz hâkim bey," dedim aceleyle. "Kıyamaz kendine, bu adamın canı tatlıdır."

Gurur sinirli ama aynı zamanda içten gelen bir sitemle sert bakışlarını bana dikti. "Ulan sen bende kıyılmayacak bir can mı bıraktın!" derken kızgın sesi küfreder gibi çıkıyordu. "Kaç gündür ne hâldeyim, haberin var mı senin?"

Sıra arkadaşını öğretmenine şikâyet eden çocuklar gibi hemen hâkime döndüm. "Davalı taraf ulan dedi bana, bu da kayıtlara geçiyor mu?"

Hâkimin başına ağrılar girmiş gibi bir anlığına şakaklarına baskı yaptı. Hemen ardından derin bir nefes alıp katı gözlerini ben ve Gurur'a çıkardı. "Duruşma son bulana kadar birbirinize söyleyecek bir şeyiniz varsa avukatlarınız aracılığıyla bunu yapacaksınız. Şimdi ikiniz de yerinize oturun!"

"Ben bir şeyi anlamadım." Gurur son derece sakin ama bir o kadar da ciddi bir şekilde hâkime bakıyordu. "Karıma onu çok sevdiğimi söylemek istediğimde bunu önce avukata mı söylemeliyim?"

"Yalan söylüyor, hâkim bey!" diyerek bu sefer ben ayağa kalktım. "Beni sevmiyor."

Gurur sabır dilenir gibi yukarı bakıp bir şeyler homurdandı. Daha sonra kısık bir sesle küfredip ters bakışlarını bana çıkardı. "Bir halt bilmeden konuşma oradan! Sevmesek burada ne işimiz var?"

"Boşanmak için buradayız."

"Boşanmamak için buradayım!"

"Yeter!" Hâkim bu sefer daha sert bir sesle araya girdi. Yüzünde hafif bir çatlama olduğunda yorgun fakat otoriter bir tavırla tokmağını yine kürsüye vurdu. "Duruşma salonunda özel hayatınızla ilgili söylemlerde bulunmayınız! Mahkeme deliller ve tanıklar doğrultusunda bir karar verir." Umarım deliller konusunda ciddi değildir, Gurur'un birçok sahte delil hazırladığına çok emindim.

Hâkim bizi uyardıktan sonra ikimizin avukatlarına bakıp onlara da ters bir bakış attı. "On dakika ara veriyoruz. Bu boşlukta müvekkillerinize mahkemeye uygun bir şekilde davranmaları konusunda gereken bilgiyi veriniz." Anlaşılan bir süre daha buradaydık.

Ara verildiği için herkes ayağa kalkıp kapıya yürürken arkamdan Gurur'un, "Şşş, küstüm çiçeği," diyen keyifli sesini duydum. Ona doğru döndüğümde gözlerinde haylaz parıltılar vardı, dudaklarındaysa küçük bir kıvrılma. "Bu hâkimin bizi boşayacağı yok, gel evimize gidelim." Boşanmamak için elinden geleni yapmamış gibi konuşmuyor mu, beni deli ediyordu.

"Seni var ya!" Bir anda üzerine saldırdığımda Gurur hemen arkasını dönüp kaçmaya başladı. Duruşma salonundaki sıraların arasından geçerken yine bir koşturmanın içine girmiştik. Onu bir elime geçirirsem bu sefer hiç iyi şeyler olmayacaktı.

Ne zaman onu yakalayacak gibi olsam Gurur daha hızlı kaçıyordu. "Avukatını değiştireceksin hemen!"

Davacı tarafın durduğu masanın arkasına kendini attığında son anda kurtulmuştu. "Hâkimi duymadın mı, duruşma başladığında avukat değişikliği olmuyormuş." Dudaklarındaki çarpık gülümsemeyle bakışlarını bana çıkardı. "Yoksa seni mi kıracağım, değiştirirdim."

Onu yakalamak için sağa doğru atıldığımda hemen masanın diğer tarafına kaçtı. "Bugün beni boşayacaksın!"

"Boşamayacağım ulan!" Masanın diğer tarafında dururken çatık kaşlarının altından bana sinirle bakıyordu. "Sen olsan sen de kendini boşamazdın, öyle bir mevzusun."

"Gurur bak tansiyonum çıktı, n'olursun yorma beni."

"Farah sen tansiyon hastası değilsin, bunu geç."

"Bırak artık beni!"

"Kızım bak anlamıyorsun, mümkün olsa bırakmaz mıyım?" O da bu konuda ne yapacağını bilmiyormuş gibi saçlarını sinirle karıştırdı. "Ölüp bitiyorum lan sana, nasıl bırakayım!"

"Lan deme bana."

"Demeyiz, sakin ol."

Onu yakalamak için tekrar saldırıya geçtiğimde yine masanın diğer tarafına kaçtı. Sinir bozucu bir şekilde küçücük bir masanın etrafında koşturup duruyorduk. "Kaçıp durma, bu ayakkabılarla koşamıyorum."

Yakalanmamak için masayı turlarken, "Topuklu ayakkabı giymek senin neyine," diye bana çıkıştı. "Ayağını ağrıtıyorsa bizim çocuklara söyleyeyim sana daha rahat bir şeyler getirsinler. Spor ayakkabı ister misin?"

"Evet, lütfen."

Uyarı niteliğinde bir öksürük sesi duyduğumuzda Gurur'la birbirimizi kovalamayı bırakıp nefes nefese durduk. Salona baktığımızda bizden başka

kimse kalmamıştı. Aynı anda başımızı sola çevirince benim gözlerim büyürken Gurur kısık bir sesle küfretmişti. Hâkim dışarı çıkmamış mıydı?

Sinirli mi yoksa sakin mi, hiç anlaşılmıyordu, yüz ifadesinden hiçbir şey belli olmuyordu. Bakışları sık sık Gurur'la ikimizin arasında gidip geliyordu. Daha sonra başını iki yana sallayarak kapıya doğru yürüdü. "Bu davayı hiç almamalıydım!" Homurdanarak söylediklerini duymamak mümkün değildi.

Hâkimin arkasından bakarken yavaşça Gurur'a doğru uzanıp fısıltıyla, "Bence bizden nefret etti," dedim.

Gurur gülerek başını salladı. "Meslek hayatının en unutulmaz davası olacağı kesin." Bana çıkışı gösterdiğinde kolunu omzuma attı. "Gel gidip bir çay içelim." Kolunu sertçe ittiğimde nihayet aklını başına alabildi. Boşanmak üzereyken benimle bu kadar samimi olamazdı. "Farah, iki dakika şurada konuşalım." İtiraz etmeme izin bile vermeden beni buradaki sandalyelerden birine oturttu. Hiç vazgeçmeyecekti.

Buradan gitmek için tam sandalyeden kalkacaktım ki Gurur bir anda ayaklarımın önünde diz çökünce neye uğradığımı anlamadım. Bir an yine ayakkabılarımın bağcıklarının çözüldüğünü düşündüm ama ayağımda stiletto vardı. Bu hareketini neye yormam gerektiğini bilmiyordum, kelimenin tam anlamıyla beni şoke etmişti.

Gurur dizlerinin üzerinde dururken uzanıp elimi tuttu. Elimi iri parmaklarının arasına aldığında teninin sıcaklığını kalbimin en derinlerinde hissediyordum. "Bana karşı bu kadar insafsız olma."

Çaresizlikten yeşil gözleri hafifçe titredi, belki de ilk kez onu bu kadar korku içinde görüyordum. Korkmasının nedeni daha önce beni kaybetmeye hiç bu kadar yaklaşmamasıydı.

"Biliyorum, boktan bir herifim, her şeyin en kötüsünü hak ediyorum ama seni kaybedemem, Farah." Başparmağıyla elimin üstünü okşarken başını kaldırıp bir süre yüzümü izledi. Bana her baktığında gördüğü tek şey, her şeyden vazgeçen bir kadındı. "Benden ayrılmaman için ne yapabilirim? Söyle, ne istersen yapacağım, yeter ki beni bırakma." Bunun için âdeta bana yalvarıyordu, hem de dizlerinin üzerinde. Bu belki başka bir kadını mutlu edebilirdi ama beni kahrediyordu, Gurur'u böyle görmek istemiyordum.

"Gurur, gerçekten yapamam." Boşanmak istememin tek sebebi artık onun yanlışları değildi, kaçıp gitmek istiyordum bu ülkeden. Bunu şimdi yapmazsam bir daha hiç yapamazdım. "Üzgünüm ama bu evlilik bitmeli."

"Farah bak, ayaklarına kapanıp sana yalvarıyorum, yapma bunu." Gözlerinin kenarında kalan o buruk bakış, ayrılığın ağırlığıyla sarsıcı bir ifade kazanıyordu. Gurur'un sesi kısılırken hiç bırakmak istemezcesine elimi

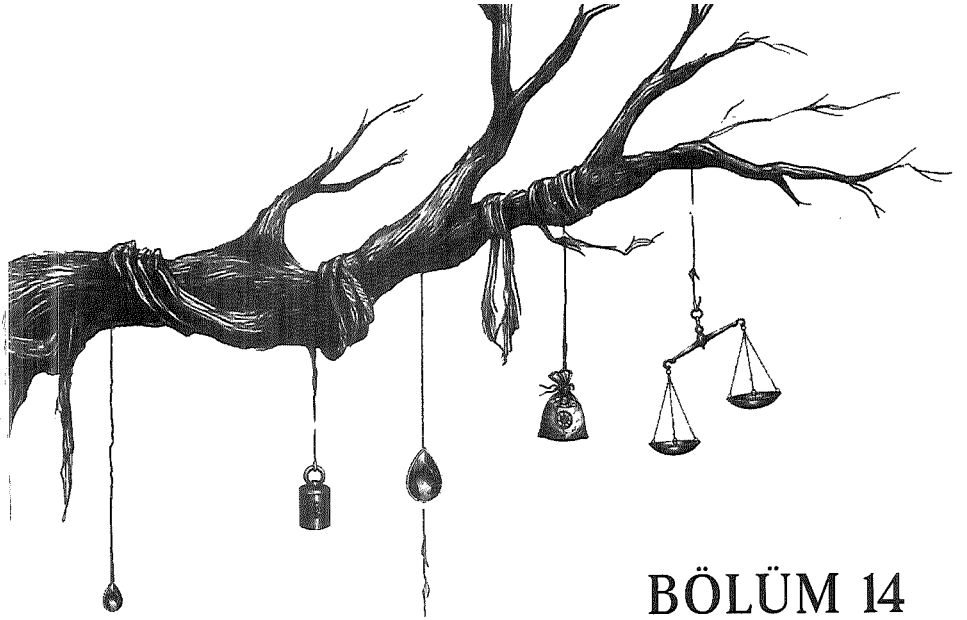
daha sıkı tuttu. "Daha ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, söyle onu da yapayım."

"Gurur lütfen kalk ayağa." Onu kaldırmak için elimi çekmek istedim ama parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek buna izin vermedi. Boştaki elini kaldırıp yüzüme gelen bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken parmakları bile titriyordu.

İncitmekten korkarcasına elinin tersiyle yanağımı okşarken gözlerimin en derinine bakıyordu. Yüreğinden kopan bir sahiplenmeyle, "Farah'ım..." diye fısıldadığında nabzım öyle bir hızlandı ki nefes alamadım. İlk kez adımın yanına sahiplenme eki getirmişti. "Benim güzel ve nazlı karım, bırak şu inadı da evimize gidelim."

Gurur içimde kopan fırtınalardan habersiz parmaklarının tersiyle yanağımı okşamaya devam ederken, "Anlamıyorsun, artık konu sadece sen değilsin," dedim sakince. Önce başımı geriye çekip elinin temasından kurtuldum, hemen ardından da sandalyeden kalkarak ondan uzaklaştım. "Ne yaparsan yap, bu konudaki kararım değişmeyecek." Onu bırakıp kapıya doğru yürüdüm. "Bugün bu boşanma gerçekleşecek."

Verdiğim karardan dönmeyecektim.

BÖLÜM 14

HERKES GİTSİN, SEN KAL

"Hangimizin daha çok ağladığının kararını gökyüzü verecekmiş gibi o gece yağmur bile gözyaşlarımla yarışmıştı. Onu kaybettiğim o sokak, artık kalbimin mezarlığıydı."

Sorun hiçbir zaman tek bir kişide veya tek taraflı olmazdı. Bu boşanma kararımın tek nedeni Gurur değildi, herkes öyle sanıyordu ama aslında öyle değildi. Boşanmayı istememin asıl nedeni buradaki tüm köklerimi koparmaktı. Geç de olsa bir şeyi fark etmiştim, evli kaldığım sürece buradan hiçbir yere gidemeyecektim. Bu olduğunda kendim için değil, başkaları için yaşamaya devam edecektim. Bu sebeple artık geri adım atamazdım.

Duruşmaya ara verdiğimizde bile Gurur beni kararımdan vazgeçirememişti. Mahkeme kaldığı yerden devam ediyordu, hâkim tüm meramımı sonuna kadar dinlemişti. Gurur sürekli araya girse de bir şekilde verdiğim ifadeyi tamamlamıştım. Hâkim bakışlarını benden çekerek gözlerini Gurur'a dikti.

"Davalı taraf, söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Gurur başını ağır ağır sallayarak ayağa kalktı. Bunu yaparken ceketini çıkarmamak için kendini zor tutuyordu. Salonun içi serindi ama o sanki yanıyordu. Küçük bir ceket vücut ısısını arşa çıkarmış gibi şakaklarından süzülen ter damlacıkları boynuna doğru ince bir yol çiziyordu. "Beni karımdan ayırırsanız hayatımdaki güzel olan tek şeyi benden alırsınız." İlk kez Gurur'un sert bakışlarında birinden medet uman bir ifade vardı. Medet umduğu tek kişi aramızdaki tüm bağı kopartacak bir hâkimdi.

Derin ama boğucu nefesler alarak hâkime başıyla benim bulunduğum yeri gösterdi. "Onun kocası olmak elimde kalan tek iyi şey." İçten gelen sesi o kadar kısık çıkıyordu ki o gür sesinden eser kalmamıştı. Beni alıp bu salondan çıkarmadıkça sanki vücudundaki tüm güç tükeniyordu.

Hâkimin karşısında dimdik dururken geniş omuzları konuşamayacak kadar ağırdı, bakışlarıysa yaşadıklarının serzenişiyle kıvranıyordu. Bu salondaki herkesin onu duymasını zerre kadar umursamadan iç çekti. "Farah'tan önce bir hiç olduğumun farkında bile değildim. Monotonlaşan bir hayatın içinde savrulurken tüm kadınları birbirinin aynısı sanıyordum." Omuzlarını hafifçe silkerek hissiz bir şekilde güldü. "Bu yüzden birini bile tanımak için çaba sarf etmedim. Sonra onu gördüm..." Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktığında kemiklerime kadar titredim. Onun tek bir bakışından ne kadar etkilendiğimi ondan saklamaya çalışıyordum.

Gurur beni izlerken bakışları açık saçlarımda oyalandı. Her bir teline dokunmayı ister gibi parmakları hareket etti ama yumruğunu sıkarak kendine engel oldu. "Onu ilk gördüğümde saçlarını bir kalemle tutturarak dağınık topuz yapmıştı."

Bakışları yavaşça kayarak gözlerimi bulduğunda belli belirsiz tebessüm ettiğinin farkında değildi. "Gözlerinde siyah çerçeveli tuhaf bir gözlük, üzerinde rahat ama bir davette giyilmeyecek salaş kıyafetler... Ayağındaysa beyaz spor ayakkabıları vardı." Gözlerini yavaşça bedenimden kaydırarak ayaklarıma bakınca tebessüm etti. "Bakmayın böyle alımlı giyinip topuklu ayakkabılarla buraya geldiğine, o rahat kıyafetlerin kadını."

Nefesini sesli bir şekilde verip hâkime döndüğünde yüz ifadesi biraz gevşemişti. "Onu ilk kez bir köşkün arka bahçesinde gördüm. Davette gördüğüm o kadınlardan çok farklıydı, bizde yalan yok," diyerek yine omuzlarını kaldırıp indirdi. "Gözüme bir çocuk gibi göründü, sanki dersi kaynatıp ait olmadığı bir yere gelmiş gibiydi."

Hafifçe öne eğildiğinde beden dili onun yerine her şeyi söylüyordu. Sırtı kıvrılınca çenesi hafifçe boynuna doğru eğildi. Sonra birkaç kez derin derin nefesler alıp başını kaldırarak gözlerini yeniden hâkime dikti. "Yüzüğün

çoktan sahibini bulduğunu bilmeden ona ait olmayan bir yüzüğü parmağına taktığı için tedirgindi."

Geçmiş gözlerinin önünde beliriyormuş gibi bakışları buruklaşmıştı. "Öylesine ürkmüş ve kırılgan görünüyordu ki o esnada tek düşündüğüm onu korkutmamaktı." Alay eder gibi gülüp hâkime kendini gösterdi. "Oysaki en iyi yaptığım şey birilerini korkutmaktı ama hayatımda ilk kez birini ürkütmekten çekindim. O esnada Farah'ın benim için bir çocuktan farkı yoktu ve çocuklar benim zayıf noktam." Belki de ilk kez mahkemeye ve hâkime karşı dürüst davranarak başını yavaşça salladı. "Sonra istemediğimiz birçok şey yaşandı ve onunla evlendim."

Arada yaşanan o şeylerin nişanlısının ölüm haberi olduğunu ve beni kaçırarak evlendiğini es geçmişti. Söylediklerinde dürüst olabilirdi ama hâkimin bilmesi gereken önemli detayları atlıyordu.

"Çoğu zaman ilaçlarımı kullanmaktan bile nefret ederdim ya da kullanmayı unuturdum." Gurur boğazı kurumuş gibi yutkunduktan sonra sesini güçlükle buldu. "Farah'la evlendikten sonra o ilaçları bir kez bile aksatmadım, bunun için telefonumda hep alarm kuruyordum. Ona zarar vermemek için beni serseme çeviren o ilaçları avuç avuç kullanıyordum." Bunu yaptığına birden fazla kez tanık olduğum için itiraz edecek bir şey bulamadım.

Gurur kendisiyle dalga geçer gibi yapmacık bir şekilde güldü. "Ben bir şeylerin takibini yapmayacak kadar üşengeç ve tembel bir adamdım ama Farah için yapamayacağım hiçbir şey yok." Beden dili bir labirentin haritasına dönüştüğünde sanki kaybolmuştu ve bir türlü bana çıkan yolu bulamıyordu.

"Karım o kadar nahif, kırılgan ve nazlı ki benim gibi bir adama çok ters biriydi ve hâlâ da öyle." Doğrudan hâkime bakıp omuzlarını düşürdü. "İnsan böyle bir kadına *öte git* demeye bile korkuyor, nazlı güller gibi hemen boynunu büküyor."

Dudaklarının kıyısında geçmişin büklü hatıraları asılı kaldığında Gurur'un gözleri o eski günlere duyduğu özlemle kavruldu. "Her şeyiyle bir çocuktu ya da o öyle davranmayı çok iyi biliyordu. Bilgisiz hareketleriyle beni ayakta uyuttuğu için ilk başlarda istesem de onu bir kadın olarak göremedim. Karımla ne zaman yan yana gelsem kendimi bir çocuk bakıcısı gibi hissediyordum ama bundan hiç gocunmuyordum." Güldü. "Çocuk bakmakta da iyiyimdir," deyince beni çocuk gibi gördüğü o yılları hatırlayıp homurdanmaya başladım. Bu kısımları es geçemiyor muyduk?

"Sonra bu Nemrut'un kızı bana büyü yaptı." Ona kara büyü yaptığımdan eminmiş gibi beni hâkime şikâyet etmesine hayret ettim. Gurur

kaşlarını belli belirsiz çattığında bir şeyin cevabını ister gibi hâkimden hesap sormaya başladı. "Onu bir çocuk gibi görürken hangi ara bu kıza sevdalandım? Bana bunun yanıtını verebilir misiniz?" Bir konuda ricacı olarak çıldırttığı hâkimin gözlerine bakıp beni gösterdi. "İlla beni boşayacaksa o zaman söyleyin ona, önce yaptığı büyüyü bozsun!"

"İtiraz ediyorum, hâkim bey!" diyerek ayağa kalktım. "Ben kimseye büyü yapmadım, nasıl yapıldığını da bilmem."

"Ulan biz Karadenizlilerin büyüyle muskayla hiç işi olmaz!" Gurur kaşlarını çattığında suçlayıcı bakışlarının hedefinde ben vardım. "Belli ki bu sizin işiniz."

Ona saldırmamak için kollarımı göğsümde birleştirdiğimde ters bakışlarımı bu hayvandan çekmiyordum. "Biz Doğuluların da işi gücü yok, oturup sana büyü mü yapacağız?"

Hâkim çılgına dönerek tokmağını yine kürsüye geçirince yerimde sıçradım. Çatık kaşlarla bana sandalyemi gösterip bilmem kaçıncı uyarısını geçti. "Davacı taraf size söz hakkı verilmeden konuşmayınız!"

"Bağırma lan karıma!" Gurur'un sert sesi salonda bomba etkisi yarattığında hızla ona döndüm. Yüksek seslere olan hassasiyetimi bu sefer unutmadığı için çatık kaşlarla hâkime bakıyordu. Bu refleksle yaptığı bir şeydi ama kaderinin hâkimin iki dudağının arasında olduğunu hatırlayınca kısık bir sesle küfretti. Onu kızdırırsa bizi tek celsede boşardı.

Gurur birkaç kez yalandan öksürüp boğazını temizleyerek kendine çekidüzen vermeye çalıştı. Daha sonra sert bakışlarını daha insancıl bir ifadeye koyup hâkime döndü. Oldukça kibar bir sesle, "Bağırmayınız karıma," diyerek az önceki sert çıkışını toparlamaya çalıştı. "Karım yüksek seslerden korkuyor."

Hâkim ne yaşadığını bir türlü anlamıyormuş gibi bir süre avukatlarla bakıştı. Yüzünden bıkkınlık akarken başını çevirip kinayeli bir sesle, "Burada sık sık sesi yükselen tek kişi siz ve karınız," dedi. "Söyleyeceklerinizi hızlı ve kısa cümlelerle beyan edin de bu işkence hepimiz için son bulsun."

"Bir hâkimin ilgilendiği bir davayı işkence olarak adlandırması ne kadar doğru?" diye homurdandığımda sesimin kısık çıktığına çok emindim ama hâkim beni duymuş olmalı ki yüzünü ovuşturdu.

"Sizi bir daha uyarmayacağım, davacı taraf."

"Farah deyin lütfen."

Gurur kendini tutamayıp güldü. "Siz onun kusuruna bakmayın," diyerek eğlenen bakışlarını hâkime çıkardı. "Karım her zaman bu kadar ukala değildir."

"Sayın hâkim, bu herif bana ukala dedi, bu da kayda geçiyor mu?"

"Davacı taraf, dışarı çıkın!" Hâkim tokmağını sertçe kürsüye vurup bana kapıyı gösterdi. "Dışarı! Ben tekrar çağırana kadar gelmiyorsunuz."

Okul hayatım boyunca bir kez bile sınıftan dışarı atılmamıştım, çok uslu bir öğrenciydim. Mahkeme bir karara bağlanmadıkça kontrolümü kaybettiğim için kovulmuştum. Kısık bir sesle söylenerek ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Gurur izin isteyen öğrenciler gibi elini yukarı kaldırıp, "Ben de dışarı çıkabilir miyim?" diye sorarken çok şapşal görünüyordu. "Karım olmayınca ne işim var benim burada?"

"Henüz beyanınız bitmedi, siz kalıyorsunuz!" Hâkim soğuk terler dökü-yormuş gibi masasındaki suya uzandı, belli ki mikrofonunun açık olduğunu unutmuştu. "Acaba yaş ortalamaları kaç bunların, on mu?"

Annem kendini tutamayıp güldü. "İkisi yan yana geldiğinde beyin yaşları düşüyor."

"Siz de çıkın." Annem de sürekli konuşup durduğu için hâkim ona da kapıyı gösterdi. "Dışarı lütfen." Sırıtarak annemin bozulan suratına bakıyordum. En azından bu utancı tek başıma yaşamayacaktım.

Annemle ikimiz dışarı çıkıp koridorda beklemeye başladık. Gurur içeride benim hakkımda neler anlatıyordu ya da kendini nasıl aklıyordu, hiç bilmiyordum. Annemle birbirimizi izlerken son zamanlarda ona karşı değişen tavrımı sezdiği için bana doğru yürüdü.

"Bir konuda seni üzdüm veya kırdım mı?"

"Bunu nereden çıkardın?" demiştim ki daha fazla kendimi tutamayıp, "Evet," dedim birdenbire. "Çoğu zaman bana kendimi kötü hissettiriyorsun."

Her şeyi içimde yaşayan biri olduğumdan hiçbir zaman canım yandığında bunu sesli söyleyemezdim. Annem beklemediği bu çıkışla yutkunduğunda siyah irisleri hafifçe büyümüştü. "Hangi konularda sana kötü hissettiriyorum?"

"Anne, neredeyse her konuda." Bugünden sonra çekip gidecektim ama bunu yapmadan önce bence bunları bilmesi gerekiyordu. Karşısında durduğumda kıvranan bakışlarımda anlaşılmak isteyen birinin çırpınışları vardı. "Biliyorum, senin mizacın böyle ama ben senin tam tersin bir karaktere sahibim. Duygusal ve kırılgan biriyim."

Önce bakışlarımı kaçırdım ama daha sonra cesaretimi toplayarak gözlerinin içine baktım. "Her konuda beni zorbalayıp eleştirmen beni daha güçlü biri yapmıyor, aksine kendimi değersiz görmeme neden oluyor." Gözlerimin ardı sızladığında içimde biriken hüzne rağmen

kırgınca gülümsedim. "Bazen kızın olmaya bile layık değilmişim gibi hissettiriyorsun."

Koridordaki oksijen sıfıra düştüğünde annemin tüm bedeni ürperdi. Güzel yüzünde bariz bir değişim yaşandığında ten rengi soluklaştı. "Farah..." diye mırıldanarak sertçe yutkundu. Kocaman açılan gözlerinde öylesine bir şaşkınlık vardı ki onu gerçek anlamda sarstığımı görebiliyordum. "Bunu bana daha önce neden söylemedin?"

Güzel yüzü acıyla yoğrulduğunda birkaç saniyeliğine gözlerini kapatıp açmıştı. "Sana böyle hissettirdiğimi hiç bilmiyordum." Şu zamana kadarki tüm eleştirilerini düşündükçe daha çok pişman oldu, öyle anlarda üzüldüğümü hiç anlamamıştı.

Duygularımı ona yansıtmadığım için küçük bir sözüyle bile kalbimi ne kadar kırdığını ve kendimi değersiz görmeme neden olduğunu anlayamamıştı. "Çok özür dilerim." Gözlerinde yer edinen yaşların biri bile yüzüne düşmedi ama titreyen sesi ağlamaklıydı. "Ben kimsenin sözlü saldırılarından etkilenmediğim için kızımın da benim gibi olduğunu düşünüyordum."

Elimi tutmak için bana doğru uzandı. "Keşke bana bunları çok önce söyleseydin, bundan sonra daha dikkatli olurum." Tam elimi tutmasına izin verecektim ki aklıma gelen şeyin dehşetiyle hemen ondan uzaklaştım.

"Anne, eğer Gurur'un tanıklarından biriysen bu sefer yemin ederim mahkemeye başvururum. Kimliğimde anne kısmına Elmas annenin adını yazdırırım, görürsün!"

Elmas annenin adını duymaya bile katlanamadığı için aramızdaki duygusallık bir anda son bulmuştu. Sinirlenerek kafama vurduğunda kızgın bakışları beni parçalamak ister gibiydi. "Şu kadına anne deyip durma!" Kafamı gerçek anlamda kırmak ister gibi ikinci kez sertçe aynı yere vurdu. "Senin tek annen benim!"

Kafamı tutarak ondan uzaklaştığımda aramızdaki mesafeye güveniyordum. "Sen hele bir Gurur'un tanığı ol, gör bak ben de nasıl diğer annemin kızı oluyorum."

Kan beynine sıçramış olmalı ki yaptırdığı botokslara rağmen kaşlarını çatabildi. İşaret parmağını bana doğru sallarken her an ayakkabısını çıkarıp sivri topuğuyla beynimi delebilirdi. "Senin ikinci bir annen yok, anla artık bunu! Ben senin gibi işe yaramaz bir ördeğin annesi oluyorsam sen de benden şikâyet edemezsin!"

"Bak yine aynı şeyi yapıyorsun, hani artık beni zorbalamayacaktın?"

"Elmas'tan bahsederek kendin kaşındın!"

"Anne, karşı tarafın tanığı mısın, onu söyle?"

"Ay çıldıracağım, hâlâ bana bunu soruyor!" Eğilip ayağındaki ayakkabıyı çıkarınca hemen kaçmaya başladım. Annem sinirlenerek arkamdan ayakkabısını fırlatırken, "Her konuda kendini aşmış sıra dışı bir kadın olabilirim ama damadım için kızımı ezecek kadar çıldırmadım!" diye bağırdı. "Elmas'ın kızı olmak istediğini bilseydim dün Gurur beni aradığında onun tanığı olmayı kabul ederdim!"

Arkamdan fırlattığı ayakkabı yüzünden istesem de fazla uzağa kaçamadım. Ayakkabısı kafamın arkasına pat diye çarpınca acıyla inleyerek durdum. "Bir kere de ıskala be kadın, bir kere de ıskala." Çocukluğumdan beri arkamdan bir şeyler fırlatıp duruyordu ama bir tanesi bile ıska değildi.

Yerdeki ayakkabısını alıp ona doğru yürüdüğümde kızgın gözlerle ters ters bana bakıyordu. "Anne, bana şöyle bakmaz mısın?" Gurur'un tanığı olmadığını öğrendiğim için hemen yelkenleri suya indirmiştim. "Zaten senden hiç şüphelenmemiştim." Şüpheli listemin başında yer aldığını ona söylemedim. Onda bu potansiyeli görmem benim suçum değildi.

Yanına gidip tam karşısında diz çöktüm. Hep yaptığım gibi çıplak ayağını dizimin üstüne koyup hafifçe okşadım. "Kurban olurum, ayağı bile çok güzel," diye ona yağ çektiğimde annemin sinirden çıkan gülüşünü duydum.

"Kocanın safına geçmeyeyim diye şirinlik yaptığını iyi biliyorum."

Ayakkabısını ona giydirerek ayağa kalktım. Tam karşısında durduğumda elini avucumun arasına alıp, "Anne," diye fısıldadım. "Gurur'un tanığı olmayı kabul etmediğin için teşekkür ederim." Başımı eğip elinin üstüne küçük bir öpücük kondurdum. "Bu beni çok üzerdi."

Annem bana iyice yaklaşıp yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözlerimin en derinine yoğun bir sevgiyle bakarken parmak uçlarıyla yanaklarımı hafifçe okşuyordu. "Bu dünyada hiç kimse senin kadar değerli değil, Farah." Omuz silkerek belli belirsiz gülümsedi. "En azından benim için bu böyle."

Annemin yumuşak sesi soğuk duvarların arasından sızıp kalbime ulaşırken pürdikkat beni izliyordu. "Ben senin gibi ince düşünen biri değilim Farah, dilim ve kalbim hiçbir zaman aynı şeyi söylemez." Beni kollarının arasına çekip sarılınca, anladım ki kaç yaşına gelirsem geleyim bir yanım hâlâ annesinin o küçük kızı olacaktı.

"Dilim sana kızar ama kalbim kıyamaz, Farah." Önce saçlarımın kokusunu içine çekti, daha sonra da başımın üstüne küçük bir öpücük kondurdu. "Biz insanlar müneccim değiliz, bazen birini kırdığımızın farkında olmayız. Böyle anlarda susmak yerine üzüldüğün konuları söylemelisin." Onun göğsüne sokulduğumda anlaşılmaz bir mırıltıyla bundan sonra böyle yapacağımı onayladım.

Annemle biraz daha dışarıda kaldık. Gurur'un anlatacakları bitmiş olacak ki hâkim bu cezanın benim için yeterli olacağını düşünmüştü. Mübaşir bizi yeniden içeri çağırınca avukatımın yanındaki yerimi aldım. Neler olduğunu anlamak için avukatıma baktığımda sıkıntıyla bana Gurur'u gösterdi. "Sizi sevdiğine buradaki herkesi ikna etti." Gurur'un sevgisinden zaten hiç şüphem yoktu ama sevgi tek başına bir şeyleri kurtarmaya yetmiyordu.

Hâkimi kaybetmeye yakın olmalıyız ki avukatım kısık bir sesle, "Tanıkları çağırmalıyız," dedi. Ne gerekiyorsa yapmasını istediğim için başımı sallamakla yetindim.

Avukatım öne çıkıp, "Sayın hâkim," diyerek son derece saygılı bir şekilde konuşmaya başladı. "Müvekkilim tanıklarının dinlenmesini beyan ediyor."

Hâkim küçük bir baş hareketiyle buna izin verince mübaşir dışarı çıktı. İki tanığım da henüz gelmediği için çok endişeliydim. Asaf ve diğer tanığım eğer bugün buraya gelmezse bu davayı kazanmak için hiç şansım kalmazdı. İçeri giren Asaf'ı görünce nasıl rahatladığımı anlatamazdım. Gurur onu gördüğüne hiç şaşırmamış gibi yüzünü buruşturmakla yetindi. Bugün buraya çıkaracağım isimlerden birinin Asaf olduğunu zaten tahmin ediyordu bence.

Asaf tanık kürsüsüne geçtiğinde hâkim duruşmanın kalan kısmını açtı. "Duruşma kaldığı yerden devam ediyor. Bugünkü oturumda davacı tarafın tanıklarının dinlenmesiyle başlayacağız." Bunları söylerken biraz sakinleşmiş görünüyordu ama tekrar ne zaman çıldıracağı hiç belli olmazdı. Gerçi Gurur ile ikimiz konuşmadığımız sürece bu adam hep sakindi.

Hâkim salondakilere protokolü hatırlatırken bakışları sık sık Gurur ile ikimizin üzerinden gidip geliyordu. "Tanık dinlenirken ilgili taraflardan mahkeme düzenine uymalarını rica ediyorum. Avukatlarınızın sorgulamalarına müdahale etmeyiniz." Bunları söylerken o kadar kişinin içinde yalnızca bize bakması çok sinir bozucuydu.

Kâtip takır takır her şeyi yazdığı için klavyeden gelen sesler kulak tırmalıyordu. Her şey prosedüre uygun ilerlediği için mübaşir boğazını temizleyerek lafa girdi. "Tanık, yemin etmek üzere lütfen elinizi kaldırınız." Bunları söylerken gözlerini Asaf'tan ayırmıyordu. "Mahkeme huzurunda sadece doğruları söyleyeceğinize, bilginiz olmadığı konularda tahmin yürütmeyeceğinize dair namusunuz ve şerefiniz üzerine yemin eder misiniz?"

"Evet." Asaf dimdik bir şekilde dururken başını küçük bir açıyla salladı. "Yemin ederim."

Ondan aldığı cevapla mübaşir hâkime dönüp, "Yemin edildi," diye ilan edince Asaf'tan tanık kürsüsünde duran mikrofona yaklaşmasını istediler. Avukatım Yücel Bey ayağa kalkıp Asaf'a doğru yürüdü. "Tanık, kendinizi

kısaca tanıtır mısınız? Müvekkilimle ilişkiniz nedir ve ne zamandır tanışıyorsunuz?"

"Asaf Bolatlı." Kendiyle ilgili sadece isim ve soyadını belirtip kısa bir an göz ucuyla bana baktı. Daha sonra yeniden onu sorgulayan avukatıma döndüğünde hiç gergin görünmüyordu. "Farah'la iki yakın dostun çocuklarıyız, bu yüzden onu yıllardır tanıyorum." Benle Gurur'un aksine kısa ve net cümleler kuruyordu.

Yücel Bey onaylayan mırıltılar çıkararak başını yavaşça salladı. Hemen ardından ona Gurur'u gösterdi. "Davalı tarafı tanıyor musunuz? Cevabınız evetse nereden ve ne zamandır tanıdığınızı belirtin lütfen."

Asaf'ın alaycı bakışları Gurur'a kaydı, onun sinirli suratını görmek bile keyfini yerine getiriyordu. Hiçbir neden olmasa dahi sadece Gurur'u kızdırmak için bile buraya çıkabilirdi. "Kendileriyle eski arkadaşız, bu yüzden onu iyi tanırım."

Gurur'un avukatı söz alarak ayağa kalkıp Asaf'a bir soru yöneltti. "Müvekkilimle hâlâ görüşüyor musunuz?"

"Hayır, uzun zamandır görüşmüyoruz."

Birsen denen bu kadının ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum ama Asaf'a yeni bir soru yöneltti. "Yani dostluğunuzu bitirdiniz, bundan kaynaklı müvekkilime bir düşmanlık beslemediğinizi ve verdiğiniz ifadenin doğruluğundan nasıl emin olacağız?"

"İtiraz ediyorum, sayın hâkim." Avukatım araya girerek kaşlarını belli belirsiz çattı. "Avukat hanım varsayımlarda bulunmamalı."

"Kabul edildi." Hâkim uyaran gözlerle karşı tarafın avukatına bakıp gereken müdahaleyi yaptı. "Varsayımlar üzerine konuşmayınız."

Sabah evlerinde ne yaşandıysa kadın benim avukatıma tersçe bakıp sustu. Gurur'un yaptığı da iş değildi, o kadar avukatın içinde özellikle benim avukatımın karısını tutmuştu. Avukatım tanığın güvenirliğini ve tüm olaylara vâkıf olduğunu özellikle belirttikten sonra asıl sorulara geçti. "Bu evliliğin hangi şartlarda gerçekleştiği konusunda ne biliyorsunuz? Davacı kendi rızasıyla mı evlendi yoksa baskı altında mıydı?" diye sordu. "Bu konuda gördüğünüz veya duyduğunuz şeyler var mı?"

Gurur'un ona iyice bilenmesini umursamadan Asaf başını düz tuttu. "Farah'ın babası ve Gurur arasındaki düşmanlığı bilmeyen yoktur. Eski nişanlısının Ümit yüzünden öldüğünü düşündüğü için onun kızını, yani Farah'ı kaçırıp zorla onunla evlendi." Onun söyledikleriyle Gurur'un yumruğunu sıktığını gördüm. O yumruğu Asaf'ın suratına geçirmemek için kendini zor tutuyordu.

"Tanığa bir sorum var." Birsen Hanım yerinden kalkıp ölçülü bakışlarını yeniden Asaf'a dikti. "Nikâhın kıyıldığı gün orada mıydınız?" Asaf başını iki yana salladığında kadın omuzlarını hafifçe dikleştirdi. "Tanık, size yöneltilen sorulara sesli cevaplar verin lütfen."

"Hayır." Asaf her konuda dürüst bir adam olduğu için yalanla dolanla işi olmazdı. "İkisi evlenirken orada değildim."

Birsen Hanım'ın dudaklarının kenarında küçük bir kıvrılma meydana geldiğinde başımızın belada olduğunu anladım. "O hâlde bu evliliğin karşılıklı rızaya dayanmadığını nasıl iddia edebilirsiniz?"

"Gördüğüm ve duyduğum şeylerden bahsediyorum." Asaf tek kaşını yukarı kaldırdığında alaycı gözlerle kadına baktı. "Burada olma amacım tam olarak bu değil mi? Bizzat tanık olmasam da doğru bildiğim şeyleri savunmak?"

Karşı tarafın avukatı Asaf'a sırtını dönerek, "Sayın hâkim, mahkemeye evliliğin gerçekleştiği güne dair bir kanıt sunmak istiyoruz," diyerek beni afallattı. Hangi kanıttan bahsediyordu? Allah aşkına, biri şu kadını alsın oradan!

Hâkim kanıtın sunulmasını kabul edince Birsen Hanım çantasından bazı fotoğraflar çıkarıp mübaşire verdi. Mübaşir tüm o fotoğrafları sırasıyla projeksiyona yansıtınca gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu. "Yok artık!" İlk fotoğraf nikâhımız kıyıldıktan hemen sonra çekilen o fotoğraftı. Üzerimde beyaz bir elbise varken Gurur'un beni boynumdan öptüğü o malum fotoğraf.

Kaşlarımı çatarak Gurur'a baktığımda arkasına yaslanıp sırıtarak beni izlediğini gördüm. Adi herif, hiçbir işini şansa bırakmamıştı. Avukatı Birsen Hanım öne çıkıp kumandayı alarak görüntüyü biraz yaklaştırdı. "Sayın hâkim ve değerli katılımcılar..." diyerek salona ithafen konuştu. "Bu görüntüye iyi bakmanızı istiyorum."

Avukat görüntüyü biraz daha yaklaştırıp yüzümün olduğu kısmı öne çıkardı. Ali öyle bir fotoğraf çekmişti ki yüzüm kabak gibi ortadaydı. "Bu nikâhtan hemen sonra çekilen bir fotoğraf. Sizce davacı taraf baskı altında veya bu evliliğe zorlanmış görünüyor mu?" Şu kadını bu kadar kızdırdığı için avukatımı parçalayacaktım!

Bu fotoğrafta Gurur beni ilk kez öptüğü için gözlerim irileşmiş ve yanaklarım kızarmıştı. Birsen Hanım bu detaylara değinerek canımı sıkmaya devam etti. "Davacı tarafın ifadesi şaşkın ve utangaç ama sinirli veya rahatsız olmuş gibi değil. Üstelik bu fotoğrafta müvekkilimi itecek veya kendinden uzaklaştıracak herhangi bir harekette bulunmuyor."

"Çünkü şoktaydım!" diyerek ayağa fırladım. "Savunduğunuz o herif beni babamı öldürmekle tehdit ettiği için o deftere imza attım."

"Demek öyle." Birsen Hanım sakince bana döndüğünde gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. "Hâkim karşısında beyanınızı belirtirken müvekkilimin sizi kaçırıp zorla evlendiğini ve rızanız dışında alıkoyduğunu iddia ettiniz. Bunu onaylıyor musunuz?"

Başımı salladığımda kadın elindeki kumandaya basarak sıradaki fotoğrafa geçip beni dumura uğrattı. Bu fotoğrafta kulübeyi temizliyordum. Allah aşkına, kim çekmişti bunları? Birsen Hanım ikinci fotoğrafı gösterip sinsi bakışlarıyla beni köşeye sıkıştırmayı sürdürdü. "Kaçırıldığınızı iddia ettiğiniz bir yeri neden temizleme gereği duydunuz?" Alaycı bir tutumla kaşları havalandı. "Yoksa bunu yapmaya zorlandınız mı?"

"Hayır," dedim bezgince. "Sadece ben fazla temiz bir insanım ve leş gibi bir yerde yaşayamıyorum."

"Kaçırıldığınızı iddia ettiğiniz bir yerde temizlik yapacak kadar özgür müydünüz?"

"İtiraz ediyorum!" Yücel Bey araya girerek karısına müdahale etmeye çalıştı. "Doğrudan müvekkilime bir şeyler soracak hakka sahip değilsiniz."

Kadın bugün kocasını bu salona gömmeye yemin etmiş gibi sırıttı. Son derece saygılı bir şekilde hâkime dönüp beni sorgulamak için gereken izni ondan istedi. "Sınırı geçmemek şartıyla davacı tarafa birkaç soru sormama müsaade edin lütfen."

Hâkim başını sallayarak ona gereken izni verince bu deccal kadın sıradaki fotoğrafa geçti. Bu fotoğrafta da Gurur'la bir ağacın altında piknik yapıyorduk. Birsen Hanım, Gurur'un derleyip bulduğu tüm bu fotoğrafları başta ailem olmak üzere buradaki herkese gösterip bana döndü. "Sizi kaçırdığını ve sizinle zorla evlendiğini iddia ettiğiniz biriyle piknik yapmanız ne büyük çelişki." Allah kahretsin, bu fotoğraflardan sonra artık kimseye zorla evlendiğimizi kanıtlayamazdım.

Kadın işini çok iyi yaptığı için kendimi savunacak tek kelime edemedim. Yaptığım tek şey öldürücü gözlerle avukatıma bakıp, "Bir daha bir davaya girmeden önce karını bu kadar kızdırma!" demek olmuştu. "Sizin yüzünüzden burada bazı insanlar mağdur oluyor. Mesela ben!"

Avukatım yanımdaki sandalyeye oturduğunda sinirden yüzü kıpkırmızıydı. "Bana bu fotoğraflardan hiç bahsetmemiştiniz."

"Siz de bana karınızın bir avukat olduğundan hiç bahsetmemiştiniz." Ayrıca birinin o kulübede tüm fotoğraflarımı çektiğini nereden bilebilirdim ki? Bu Ali'nin işi değilse ben de hiçbir şey bilmiyordum.

Ne yazık ki fotoğraflar yüzünden Asaf'ın tanıklığı pek işime yaramamıştı. Birsen Hanım elde ettiği avantajı iyi kullanarak kendi tanıklarını kürsüye çıkardı. Barbaros'u görünce kendimi tutamayıp sinirden homurdandım. "Bozacının şahidi şıracı." Bu adam Gurur'la müttefikti, tabii ki bana karşı birleşeceklerdi.

Asaf'ın ettiği tüm yeminleri Barbaros da yapmıştı. Gurur'la yakınlık derecesi sorulduğunda kısacası, "İş ortağım," demişti.

Birsen Hanım ona beni gösterip, "Davacı tarafla yakınlık dereceniz nedir?" diye sordu.

En az Gurur kadar Barbaros da dersini iyi çalışarak buraya gelmişti. Avukatın sorusuna cevap vermeden önce duruşmayı izleyen insanlara döndü. Gözleri Zaza'yı bulduğunda dudağının köşesi yavaşça kıvrıldı. "Davacı tarafın eniştesiyim," diyerek hepimizi dehşete düşürdü. "Kuzeniyle nişanlıyız." Bir dakika, ne?

"Ne diyorsun lan sen!" Zaza oturduğu yerden ayağa fırladığında bir an eli yine sırtının arkasına uzanmıştı. Silahını yanına almadığını hatırlayıp kendine küfrederek kızgın bakışlarını Barbaros'a dikti. "Çarpılacaksın piç herif, bari ettiğin yemine saygın olsun!"

Barbaros ona verdiği rahatsızlıktan büyük bir haz alarak hâkime döndü. "Gördüğünüz gibi aramızda oldukça ateşli bir ilişki var," dediğinde Gurur gülmemek için yanaklarının içini dişliyordu. Bazı konularda ikisi de hiç kural tanımıyordu.

"Yalan!" Zaza kontrolden çıkıp ileri atıldı ama Kılıç ve İskender onun kollarını tutarak Barbaros'a ulaşmasına engel oldu. Kendini onlardan kurtarmaya çalışırken sinirden çenesini sıkıyordu. "Madem nişanlıyız, neden yüzük takmıyoruz?"

Barbaros o yüzüğü nereden buldu, hiç bilmiyordum ama elini kaldırıp parmağındaki alyansı herkese gösterdi. "Zahide benim yüzüğüm burada." Ustaca bir rol sergileyip Zaza'nın parmağına bakarak üzülmüş gibi dudaklarını büktü. "Bana her kızdığında yüzüğünü çıkarmamalısın, sevgilim."

Vücudundaki tüm kan Zaza'nın yüzünde toplandığında güzel suratı kıpkırmızı kesilmişti. Barbaros'a kapıyı gösterip intikam yeminleri edercesine dişlerini sıktı. "Bunun bir de sonrası var, piç kurusu!"

Barbaros bu tehdidi müstehcen bir imaymış gibi gösterip sırıttı. "Daha şimdiden sabırsızlanmaya başladım."

Zaza tam bir şey söyleyecekti ki hâkim tokmağını kürsüye vurup kaşlarını çattı. "Dışarıdan müdahale etmeyiniz!"

"İtirazım var, sayın hâkim!" Bu sefer müdahale eden bendim. Ona Barbaros'u gösterip burada dönen saçmalığa karşı çıktım. "Bu adam benim enişte değil."

Gurur ne kadar eğlendiğini saklama gereğine girmeden güldü. "O senin enişten, konuşup durma oradan."

"Enişte değil!"

Beni delirtmeye yemin etmişler gibi Barbaros sahte bir alınganlıkla, "Aşk olsun baldız," diyerek suratını astı. "Daha dün enişte diyerek yanımdan ayrılmıyordun." Zaza'ya gerek kalmadan bu düzenbaz herifi ben kurşuna dizecektim.

Karşı çıkmaya hazırlandığım esnada hâkim bezgin bakışlarını bana dikip, "Size söz hakkı verilmeden konuşmayınız," diyerek yine beni uyardı. "Aksi takdirde sizi tekrar dışarı atmak zorunda kalacağım." Dudaklarımı birbirine bastırarak hemen sustum. Bu konuda şakasının olmadığını artık biliyordum.

Karşı tarafın avukatı giriş cümlelerinden sonra Barbaros'a bir soru yöneltti. "Davalı ve davacı taraf arasındaki ilişkiyi nasıl yorumlarsınız?"

Barbaros tüm bu sorulara önceden çalışmış gibi rahattı. Eğer hâkimin karşısında olmasaydı bir elini cebine koyup ukala bir tavır sergileyebilirdi. Ancak Gurur'a bu davayı kazandırmak istediği için gevşek hareketlerden kaçınıyordu. "İkisi dinamiği en yüksek çiftlerden biri." Acaba bizi kaç kez yan yana gördü de konuşuyordu?

Birsen Hanım duymak istediği şeylerin memnuniyetiyle ona Gurur'u gösterdi. "Ortağınızın karısına fiziksel veya psikolojik şiddet uyguladığına hiç tanık oldunuz mu?"

"Katiyen." Barbaros sanki her anımıza tanık olmuş gibi davranıp çenesini kaldırdı. "Ortağım karısına sırılsıklam âşık, onu hiçbir konuda incitmeyeceğine ben kefilim."

Avukatım söz hakkı alarak ayağa kalktıktan sonra Barbaros'a döndü. "Bu konuda nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?" Masamızdan ayrılarak tanık kürsüsüne yaklaştı. "Bir evlilikte olanları en iyi taraflar bilebilir. Karşı taraf karısına karşı bu kadar iyiyse o zaman neden müvekkilim ondan boşanmak istiyor?"

"Ben nereden bileyim?" Barbaros tanıklık konusunda Asaf'tan çok daha iyi bir iş çıkararak avukatımın gözlerinin içine baktı. "Kadınların aklından geçenleri kim bilebilir? Benim burada olma amacım tanık olduğum şeylerden bahsetmek."

Keşke Asaf o kadar dürüst olmasaydı ve az da olsa şu adam kadar rol yapma yeteneği olsaydı. Benim tanığım kürsüde en fazla beş dakika kalmış, daha sonra fazla uzatmayıp diğerlerinin yanına gitmişti. Asaf babamın yanında oturup bir seyirci edasıyla burada olanları izliyordu. İlk tanığımdan beklediğim verimi alamamıştım ama ikinci tanığım konusunda çok ümitliydim.

Birsen Hanım tanığına karşı bile fazla korumacı olduğu için kocasını konuşturmadan Barbaros'un sorgusunu o yaptı. "Gözlemlediğiniz kadarıyla onların nasıl bir evliliği olduğundan bahseder misiniz?"

"Zevkle." Barbaros dudaklarından çıkan sözleri özenle seçerken başıyla benim olduğum tarafı gösterdi. "Bizim baldız fazla yufka yürekli ve çok alıngan bir kadın." Bu herif bana baldız dedikçe Zaza ona saldırmamak için kendini zor tutuyordu. "Her konuda küsüp illa kendini haklı çıkaracak bir şeyler buluyor."

Ağzım bir karış açıldığında şaşkınlıkla bu yalancı adamı izliyordum. Bu sefer de herkese Gurur'u gösterdi. "Bu zavallı adam..." demişti ki Gurur *zavallı* kısmına takılıp çatık kaşlarla yalandan öksürünce Barbaros gülmemeye çalıştı. "Yani bu bahtsız bedevi, biçare gariban, dışarıdaki itten farkı olmayan fukara, karısının peşinden koşmaktan sefillere döndü." Gurur bir küfür savurduğunda sinirlerim o kadar bozulmuştu ki az kalsın gülecektim. Zavallı kelimesine itiraz etmeyecekti.

Barbaros, Gurur'un hâkim karşısında bir delilik yapmayacağını iyi bildiği için eline geçen fırsatı sonuna kadar kullanıyordu. Onunla uğraşma şansını kolay kolay kaçırmazdı. Sinirden küplere binen Gurur'a bakıp sinsice sırıttı. "Farah'la ne zaman sorun yaşasa beni arayıp, *Barbaros Hazretleri yardım et*, diyecek kadar karısına âşık." Bu adam Gurur'u gömüyor muydu yoksa savunuyor muydu, hiç anlamıyordum.

Gurur'un sıktığı yumruğunu ve kaskatı olmuş suratını keyifle izleyip gömleğinin yakasını düzeltti. "Benim tavsiyelerim olmasaydı şimdiye kırk kez boşanmıştı." Bir konuda şikâyetçiymiş gibi hâkime bakıp sızlandı. "Yaratıcı tavsiyelerim için bana bir çiçek bile almadığına inanabiliyor musunuz?"

Hâkim onun neyden bahsettiğini anlamadığı için Gurur'un avukatına döndü. Birsen Hanım hemen Barbaros'u uyarıp, "Tanık, sadece size sorulan sorulara cevap verin," dedi aceleyle ancak Barbaros onu zerre kadar takmadı.

"Kırmızı bir karanfil almak bu kadar mı zor?"

"Ben sana alırım!" Araya girip ona bunun teminatını vererek başımı hızla salladım. "Doğruları söylersen valla bak, sana bir kamyon dolusu kırmızı karanfil alacağım."

Barbaros hızlı bir U dönüşü yapıp hemen hâkime baktı. Suçlayıcı bir ifadeyle duruşunu dikleştirip işaret parmağını Gurur'a doğrulttu. "Bu piç her gün karısını dövüyordu!" İşte bu be!

"Senin ırzını sikeyim, orospu çocuğu!" Bir karanfile onu sattığı için Gurur hiddetlenerek yerinden kalkıp Barbaros'un üzerine yürüdü. "Çiçeğini alacağız dedik, ne döneklik yapıyorsun it!"

"Sessizlik!" Hâkim sesini yükselterek onu durdurup sinirden birkaç kez tokmağıyla kürsüye vurdu. Bu sefer bir defa değil, tam dört defa o kürsüye vurmuştu. Sadece biz değil, tanıklarımız bile onu delirttiği için yüzü kaskatıydı. "Eğer biraz daha mahkemeye saygısızlık yaparsanız hepinizi dışarı atarım!"

Birsen Hanım onu kontrol altında tutmak için Gurur'un kolunu hiç bırakmazken aceleyle, "Tanığa soracak başka bir şeyimiz yok," dedi. "Çekilebilir." Barbaros'un işleri karıştıracağını anladığı için onu göndermenin derdine düşmüştü.

"Bizim soracaklarımız var." Avukatım bu sefer aptallık etmeyip güçlükle elde ettiğimiz bu avantajı korumaya çalıştı. Hâkimden sorgulama izni aldıktan sonra Barbaros'a döndü. "Karşı tarafın karısına şiddet uyguladığına bizzat tanık oldunuz mu?"

Barbaros tam konuşacaktı ki Gurur sıktığı dişlerinin arasından, "Bir tır dolusu kırmızı karanfil!" diyerek ona sunduğum teklifi artırdı. "Akşama kalmadan kapında olacak. İyi düşün, öyle cevap ver."

Bir tır dolusu kırmızı karanfille Barbaros'un ela gözleri ışıldadı. Bu sefer de beni satarak pişkince hâkime döndü. "Az önce dilim sürçmüş, Gurur değil, Farah denen bu gudubet karı onu dövüyordu."

"Sayın hâkim, Barbaros Bey'in tanıklığının geçersizliğini talep ediyorum." Avukatım soğukkanlılığını koruyarak oldukça sakin bir şekilde hâkime döndü. "Sadece doğruları söyleyeceğine dair yemin etmesine rağmen mahkemenin değerlerine saygısızlık ediyor."

"Talebiniz kabul edildi." Hâkimin otoriter bakışları Barbaros'a kaydığında sadece birkaç saniyeliğine onu süzdü.

Daha sonra başını eğip defterine bazı notlar aldıktan sonra yeniden Barbaros'a baktı. "Mahkeme ve tanıkların şahitliğinde ettiğiniz yemini bozduğunuz için şu ana dek söylediğiniz her şey geçersiz sayılacaktır. Çift taraflı ifade vermekten ve hepimizin zamanını alıp duruşma düzenini bozmaktan hakkınızda işlem başlatılacaktır. Şimdi çekilebilirsiniz." Barbaros üzerinden hepimize iyi bir gözdağı vermişti.

Nasıl ki Asaf'ın tanıklığı pek işime yaramadıysa Barbaros'un tanıklığı da Gurur'un hiç işine yaramamıştı. Yücel Bey, "Sayın hâkim, sıradaki tanığımızın huzurunuza çağrılmasını talep ediyoruz," dediğinde soluğumu tuttum.

Hâkim başıyla onay verince mübaşir kapıya doğru yürüdü. Gurur, Asaf dışında buraya tanık olarak kimseyi çıkaramayacağımdan çok emin olduğundan gözlerini kısarak kapıya bakıyordu. Bir tek Asaf onun karşısına çıkma cesareti gösterebilirdi. Peki, onunla aynı cesarete sahip ikinci kişi kimdi? Gurur'dan ve onun yapacaklarından korkmayan bu kişi kim olabilirdi? İşte bunu çok merak ediyordu.

Herkes Gurur'la benzer şeyleri düşündüğü için kimse gözlerini kapıdan ayırmıyordu. Mübaşir kapının önünde durup, "Üsteğmen Çağıl Kalender!" diye tanığımın adını anons edince Gurur'un ağız dolusu küfrettiğini gördüm. Rahatça sandalyeme yaslandığımda dudaklarım kıvrılmıştı. Bir Kalender'in karşısına çıkma cesaretini sadece başka bir Kalender gösterebilirdi.

Çağıl'ın içeri bir girişi vardı ki yemin ederim buradaki herkese Kalender erkeklerinin ne kadar havalı ve karizmatik olduğunu gösteriyordu. Hasta yeğeninin son anlarında yanında olmak için izin kullanmıştı. Bu yüzden kısa saçları biraz uzamıştı, askeriyede her gün tıraş ettiği sakalları da öyle ama çok değildi. Üzerinde asker yeşili bir tişört, siyah bir ceket ve kargo pantolon vardı. Eve döndüğünde rahat giyinmeyi seven biriydi.

Çağıl tanık kürsüsünde durduğunda yumruğunu sıkmaktan Gurur'un parmak boğumları beyazlamıştı. Yakışıklı yüzü sertleşmiş, sinirden boynundaki damarlar belirginleşmişti. Yeğenini karşı tarafın tanığı olarak görmeyi beklemediği için deliye dönmüştü ama bunu belli etmemeye çalışıyordu.

Gurur kırmak ister gibi sıktığı dişlerini gıcırdatarak âdeta tükürürcesine, "Yürek mi yedin lan sen!" diye sordu.

Çağıl'ın dudağının çevresi yavaşça yana doğru büküldü. "Öyle olmasaydı dağlarda ne işimiz vardı?" Amcasına göz kırparak önüne döndü. Kalender erkeklerinin en iyi ve en kötü meziyeti her konuda birbirleriyle uğraşmalarıydı.

Çağıl yerine Karun'u arasaydım eminim o bile amcasını sinir etmek için tanığım olmayı kabul ederdi. Ancak Karun hem Melek'le ilgileniyordu hem de hamile karısıyla. Bu yüzden onu rahatsız etmek istememiştim. Kalender erkeklerinin içinde en iyi tanık Çağıl olabilirdi, ailenin yaşam tarzına aykırı bir hayatı vardı. Kalenderler yedi kuşaktır karanlık işlerin insanıydı ancak Çağıl içlerindeki tek askerdi. Sadece bu bile Gurur ve Karun'u delirtiyordu.

Hiçbir düzene uymayan, kendi koyduğu kurallarla yaşayan köklü bir ailede bir üsteğmen vardı. Çağıl mafya bir ailenin içindeki o ayrık otuydu. Gurur ve Karun bir türlü bunu kabullenemedikleri için ona sık sık DNA testi yaptırıyordu, içlerinden birinin asker çıkmasına inanamıyorlardı. Hepsi bu da değil, Çağıl karakter olarak da hepsinden daha doğru, dürüst ve ilkeleri olan biriydi.

Bugün bu mahkemede olması bana iyi bir puan kazandırabilirdi, hâkim bir üsteğmenin söylediklerini ciddiye alacaktı. Her anlamda çok güçlü bir tanığım vardı. Mübaşir prosedürü uygulayıp, "Tanık, yemin etmek için lütfen elinizi kaldırınız," dedi. "Hâkim ve şahitler huzurunda bugün sadece doğruları söyleyeceğinize, doğru bilginiz olmadığı konularda tahmin yürütmeyeceğinize namusunuz ve şerefiniz üzerine yemin eder misiniz?"

Çağıl küçük bir baş hareketiyle mübaşiri onaylayıp hâkim karşısında dimdik durdu. "Sadece gerçekleri söyleyeceğime ve gerçek bildiklerimi savunacağıma namusum ve şerefim üzerine yemin ederim."

Avukatım ilk sözü alarak masamızdan uzaklaştı. "Tanık, kendinizi tanıtır mısınız? Davacıyı nereden tanıyorsunuz ve yakınlık dereceniz nedir?"

"Çağıl Kalender." Kısaca kendinden bahsettikten sonra beni işaret etti. "Kendileri gelinimiz olur."

"Peki, ya davalı tarafla yakınlık dereceniz nedir?" diye sordu avukatım.

Çağıl omzunun üzerinden amcasına baktığında Gurur'un ölümcül bakışlarıyla karşılaştı. Onu bu kadar kızdırmanın hazzını yaşayarak bıyık altından güldü. "Kendileri babamın kardeşi olur."

Yeğenlerinin bir türlü ona amca dememesinin siniriyle Gurur'un çenesinde bir kas seğirdi. "Amcanım, it herif!"

Çağıl umarsızca omuz silkti. "Yani babamın kardeşi." Gurur'u sinirden deliye çevirerek rahat bir şekilde önüne döndü.

"Tanık ve davalı taraf birbirinizle doğrudan konuşmayınız." Hâkim ikisini uyararak avukatıma devam etmesini söyledi. Davamıza bakan hâkim bugün bu salondakilere o kadar çok uyarı geçmişti ki şu zamana kadar katıldığı tüm davaların toplamından daha fazla olabilirdi.

Monitörün başındaki kadın her şeyi kayda geçirirken avukatım Çağıl'a yeni bir soru yöneltti. "Amcanız ve yengeniz arasındaki ilişkiyi nasıl tanımlardınız?"

Aklında doğrudan bir görüntü belirmiş olmalı ki Çağıl bu soruya cevap vermek için bir saniye bile beklemedi. "Kurt ve tavşan." Ciddi olamazdı.

Onun söylediği her şey not alınırken Yücel Bey'in sorularının ardı arkası kesilmedi. "Amcanızı neden bir kurt olarak tanımladınız?"

"Bu bir tanım değil, gerçeğin ta kendisi." Çağıl başını hafifçe çevirip bir kez daha Gurur'a baktığında ela gözleri tamamen objektif ve tarafsızdı. Bugün buraya iki tarafı da savunmaya gelmediğini, sadece doğru bildiklerini anlatmak için burada olduğunu saklamıyordu.

Bir süre hiçbir şey söylemeden amcasını izledi. Gurur'un sert çehresine, çatık kaşlarına ve düz bir çizgide buluşan dudaklarına baktı. Hemen ardından bakışlarını onun heybetli vücuduna, geniş omuzlarına ve öfkelendikçe gömleği geren göğüs kafesine kaydırdı. "Gurur ne zaman saldıracağı belli olmayan kontrolsüz ve vahşi bir adam. Etrafında kimseyi istemeyen, bir sürüye ihtiyaç duymayan, yalnız gezen bir alfa." Başını ağır ağır sallayarak sözlerini tasdikledi. "Ona ne zaman baksam gördüğüm tek şey bu, yalnız bir kurt."

Yücel Bey'in bu konuşmayı nereye bağlayacağını bilmiyordum ama işinin ehli biri olduğu için mutlaka bir amacı olmalıydı. İstifini hiç bozmadan Çağıl'a bu sefer de beni gösterdi. "Farah Hanım'ı neden bir tavşan olarak tanımladığınızı açıklar mısınız?"

Çağıl'ın ela gözleri beni bulduğunda bakışları yumuşamıştı. "Aslında amcamın karısını pek tanımıyorum, diğer gelinimizin aksine Farah aramıza hiç karışmaz." Bu konuda bana küçük bir serzenişte bulunduğunda kendimi savunacak hiçbir şey bulamadım, haklıydı. Onların gelini olmama rağmen bir gün bile evlerinde yaşamamıştım.

"Farah'ı tanıdığım kadarıyla söyleyebilirim ki ürkek biri." Çağıl gözlerini üzerimden ayırmadan konuşurken aynı zamanda hafızasını zorluyor ve bana dair gözlemlediği şeyleri hatırlamaya çalışıyordu. "Bir tavşanın ürkekliğine ve sevimliliğine sahip. İnsan ona bakınca istemsizce onu koruma içgüdüsü geliştiriyor çünkü o bundan mustarip."

"Ne demek istediğinizi daha net cümlelerle açıklar mısınız?"

"Farah kırmaktansa kırılmayı yeğleyen kadınlardan."

Çağıl'la sadece birkaç kez görüşmüştük, o kısacık anlarda beni bu kadar iyi tanımasını beklemiyordum. İçli bir ifadeyle bakışlarını benden çekip avukatıma döndü. "Bence Farah kendi içinde sıkışıp kalan biri. Kendini o kadar baskılamış ki hiçbir konuda sesini çıkarmaz ve sahip olduğu hakları savunmaz."

Bu duyduklarıyla avukatımın gözlerinden bir parıltı geçti. "Amcanızın yanında da böyle miydi? Hiçbir konuda sesini çıkarmayıp haklarını savunmaz mıydı?" Sanırım Yücel Bey'in ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Çağıl'ı konuşturarak bu ilişkinin ezilen ve mağdur tarafı olduğumu herkese göstermek istiyordu.

"Evet." Çağıl onun neyin peşinde olduğunu anladıysa bile doğru bildiklerini anlatmaya devam etti. "Kocasının yanında da hiç sesini çıkarmazdı ve her konuda alttan alırdı." Avukatımın bakışlarında tam bir zafer kıvılcımı geçmişti ki Çağıl, "Ancak..." diyerek daha bitirmediğini belirtti. Başıyla amcasının bulunduğu yeri işaret edip, "Gurur karısını ezen bir adam değildi," diye ekledi. "Görünürde ikisinin ilişkisinde baskın olan taraf Gurur'du ama bence gerçek bunun tam tersiydi."

Çağıl'ın son söyledikleriyle avukatım bundan gerisinin işimize yaramayacağını anladı. Hâkime dönüp, "Tanığa sorulacak başka sorumuz yok," dedi ancak karısı hemen ayağa kalktı.

"Bizim var, sayın hâkim." Bu kadın Çağıl'ın her konuda çok dürüst biri olduğunu anladığı için krizi lehine çevirmeye kararlıydı.

Hâkimden gereken onayı aldıktan sonra Çağıl'a doğru yürüdü. "Tanık, lütfen cevap verir misiniz, az önce gerçek bunun tam tersi derken ne demek istediniz?" Olamaz.

Çağıl ne yazık ki her iki tarafı da tutmadığı için tarafsızlığını sürdürdü. Yüzündeki o objektif ifadeyi korurken ne fazla sakindi ne de gergin. "Herkes Gurur'un Farah'ı parmağında oynattığını düşünüyordu ama bence onun iplerini elinde tutan Farah'tı." O konuştukça bu kadar dürüst birini buraya çıkararak ne denli büyük bir hata yaptığımı daha iyi anlıyordum.

Birsen Hanım yakaladığı detayları sonuna kadar kullanmaya kararlı bir şekilde tanık kürsüsünün tam karşısında durdu. "Farah Hanım'ın Gurur Bey'i parmağında oynattığı kanısına nasıl vardınız?"

"Aralık ayı dışında kimse Gurur'u kliniklere düşüremezdi." Yüzünü buruşturarak, "Ya da bir huzurevine," diye ekledi. Gurur'un bu çılgınlığı nasıl yaptığını hâlâ anlamış değildi. "Bu herif kitap okumaktan nefret eder, okul hayatı boyunca on sayfalık bir hikâyenin özetini bile çıkaramadığı için okumayla ilgili tüm ödevlerini bize yaptırırdı."

Ne hatırlıyorsa Çağıl içini çekerek hafifçe güldü. "Gurur işletme bölümünden mezun ama o yıllarda bile bir şeyler okumayacak kadar üşengeçti." Onun gibi tembel bir adamın üniversiteyi hakkıyla okumadığını alaycı bakışlarıyla ele veriyordu.

Ancak Çağıl hâkim karşısındayken amcasının üniversiteyi bitirmek için ne tür usulsüz yollara başvurduğunu anlatmadı. "Gurur'un nefret ettiği şey kitap okumakken..." Kinayeli bir şekilde konuşup herkese beni gösterdi. "Karısını uyutmak için ona her gece masal okurdu." Çağıl'ı o kürsüye çıkarmak hayatımın en büyük hatası olabilirdi.

Çağıl önce avukatlara, daha sonra da hâkime bakıp onlara Gurur'u gösterdi. "O takım elbisenin içinde nasıl terlediğini siz de görüyor musunuz?"

Gurur'un alnından başlayıp yanağına doğru süzülen ter damlacıklarını gösterdi. "Bu herif kışın bile ceketsiz gezen biri, onu öldürseniz dahi ceket giymez, giyemez." Son kelimesindeki o çaresizlik hissediliyordu. Gurur'un ceketlerle bir sorunu yoktu ama giyemiyordu, vücudunun artan ısısıyla yanacağını düşünüyordu.

Çağıl burukça gülümseyerek başını iki yana salladı. "Farah böyle bir adama bugün bu ceketi giydirdiyse bu bile kocasını parmağında oynattığını gösterir." Homurdanmaya başladığımda Gurur'un keyfi az da olsa yerine gelmişti. Artık Çağıl'ın o kürsüye çıkmasına sinirli değildi, tam bir dürüstlük abidesi olan yeğeninin söyledikleri en çok onun işine yarıyordu.

Çağıl söyledikleriyle tam Gurur'un sinirlerini yatıştırmıştı ki bir anda hâkime dönüp, "Ama bence boşanmalılar," diyerek amcasını yeniden delirtti. "Gurur ve Farah arasında çok güzel bir ilişki ve denge olduğu konusunda hemfikirim. Onlardan başka kimse birbirini bu kadar iyi tamamlayamaz ama boşanmalılar."

Öfkeden Gurur'un gözü seğirdiğinde gerilen omuzları öne doğru büküldü. Bir şeyler hissetmek istercesine iri parmakları masanın kenarlarını kavramıştı. "Neden?" diye sordu kızgın ve hırıltılı bir sesle. Bir kez daha ona söz hakkı verilmeden konuşup gazap dolu gözlerini Çağıl'a dikti. "Neden boşanmamız gerektiğini düşünüyorsun!"

"Bazen bir şeyin kıymetini bilmek için önce onu kaybetmek gerekir." Çağıl sakince konuşurken bile sadece bakışlarıyla amcasını bir şeylere ikna etmeye çalışıyordu. "Gideni tutmak sana yakışmaz, Gurur."

Gurur alayla tebessüm etti ama o gülümseyişin içinde derin bir iç çekiş gizliydi. "Ben karımın değerini onu kaybetmeden de biliyorum, hep bildim."

"Ama o artık buna inanmıyor." Çağıl tek bir sözüyle Gurur'u susturduğunda ela gözleri sanki amcasının sessizliğine kilitlenmişti. "Çoktan senden vazgeçtiğini göremiyor musun?"

Gurur'un değişen bakışları onu kedere boğarken Çağıl kısık ve yardım etmek isteyen bir sesle, "Onu zorla yanında tutamazsın," diye mırıldandı. "Bu senden nefret etmesine yol açabilir." Çağıl'ın son söyledikleriyle Gurur sertçe yutkunarak bana döndü.

Yeğeninin söylediklerini düşünürken gözlerini dahi kırpmadan beni izliyordu. Salondaki sessizlik havadaki ağırlığı yırtıyordu ama kimseden çıt çıkmıyordu. Gurur bana bu gözlerle baktıkça yüreğimdeki acı çoğalmaya devam edecekti. O gece ağlayarak ona söylediklerimi ve devamında onu görmek bile istemediğimi düşündükçe bakışları buruklaşıyordu.

Çağıl hâkime küçük bir selam verip, "Söyleyeceklerim bu kadar," diyerek çekildiğinde bile Gurur düşünceli bakışlarını benden ayırmadı.

Avukatı bir adım öne çıkıp, "Sayın hâkim, ikinci tanığımızı çağırıyo..." demişti ki Gurur elini kaldırıp onu durdurdu.

"Kalsın." Tok bir sesle konuşup yorgunca nefesini verdiğinde geniş omuzları düşmüştü. Artık savaşmaktan bile vazgeçmiş bir adamın o hazin ifadesine sahipti.

Ayaklarına yüklenerek yavaşça ayağa kalktığında ilk baktığı kişi hâkimdi. "Karıma bir şey sorabilir miyim?" Sarsıcı gözlerle hâkimi izlerken dudaklarında ona hiç yakışmayan buruk ve eğri bir gülümseme belirdi. "Eğer yine boşanmak isterse..." İçli bir nefesle başını ağır ağır salladı. "Kır kalemimi, sesimi çıkarmam."

Artık aramızdaki tüm bu tartışmaların bir son bulmasını isteyen hâkim, Gurur'un doğrudan benimle konuşmasına müsaade etti. Gurur kendi masasının yanında duruyordu, bir adım bile bana doğru atmadı. Beni izledikçe bakışlarımda gördüğü kararlılıkla boğazına düğümlenen nefesi yutamadı.

"O gece bana bir şey söylemiştin, hatırlıyor musun? Benim sorunlarımla ilgilenmekten kendini hep ikinci plana attığından bahsetmiştin."

O gece bir öfke patlaması yaşayarak yüzüne karşı haykırdığım her şeyi hatırlıyordum. Başımı salladığımda Gurur'un dudakları titredi, istemsizce bir adım geriye çekildi. "Bunu yapmanı senden ben istemedim, aksine öyle anlarda ısrarla yanımda olmaya çalışan sendin." Biliyordum, acı çektiği anlarda benden gitmemi istediğinde bile yanında kalmak için ısrar eden bendim.

Gurur bir köşede oturan Çağıl'ı bana gösterdiğinde ne yapmaya çalıştığını anlamadım. "Her zor anında yanında olmamı benden hiç istemedi, onun yanında olmak benim tercihimdi." Sesi kontrollü ve sakin çıkıyor olabilirdi ama yeşil gözleri âdeta haykırırcasına bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. "Başı derde girdiğinde ya da canı yandığında Karun beni hiç aramaz, aramasını bile beklemeden ben giderim ona. Levent'i yurt dışına gönderdim ama bir gözüm ve elim hep onun üstünde. Tırnağı kırılsa ilk uçakla yanına gideceğimi biliyorum."

Şimdi hatırladığı isimle gözlerinin yeşili titrediğinde içi acırcasına dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Kalbinin içinde ağır ağır açılan boşluk ona nefes aldırmazken, "Melek..." diye fısıldadı. "Onu sahiplenip onunla ilgilenmemi benden hiç istemedi, bunu yapmayı ben istedim."

Bu sefer doğrudan beni gösterdiğinde yüzü kasıldı, gözleri buğulandı. "Bir kaosun ortasında seni bulduğum için başım fazla kalabalıktı, çoğu

zaman senin yanında olamadım." Göğüs kafesini şişiren bir iç çekişle, "Ama yanında hiç olmadığımı da söyleyemezsin," diye mırıldandı.

"Tek tek saymayacağım ama senin için de kendimden çok ödün verdim, Farah." Ona nefes aldırmayan ve travmalarını tetikleyen ceketi gösterdi. "Bu bile konu sen olunca kendimden ne kadar çok ödün verdiğimin bir kanıtı. Anlatmaya çalıştığım şey benim hayatım da hep birilerini düşünmekle geçti." Dizleri onu taşımak istemiyormuş gibi titrediğinde birkaç kez derin derin nefesler alarak dik duruşunu korudu.

Gözlerimin içine öyle bir baktı ki tüm kırgınlığı ve acısı kalbime nüksetti. "Daha on yaşında bir çocukken bir bebeğin sorumluluğunu aldım, ben ne bilirim kendim için yaşamayı? Peki, pişman mıyım?" Kararlı bir şekilde başını iki yana sallayıp, "Hayır," derken tereddüt bile etmemişti. "Geriye dönme şansım olsaydı sevdiklerim için yine kendimi geri plana atardım, sevgi budur."

Nabzı hızlandığında Gurur aldığı kesik kesik nefeslerin arasından konuşmak için dudaklarını araladı. "İçinde bencillik taşımayan tek şey sevgidir. İnsanın etrafında sevdiği birileri olduğunda hiçbir zaman kendini düşünmez, önceliği hep onlara verir." Hissiz bir şekilde gülüp sertçe başını salladı. "Evet, bakıldığında sikik bir durum ama sevginin temelinde fedakârlık yatar."

Kafasının içinde çınlayan tüm sesleri susturmak ister gibi kısık bir sesle inleyip bir an gözlerini yummuştu. Birkaç saniyeliğine gözlerini karanlığa kapadı ama daha sonra çırpınan bakışlarını yeniden bana kenetledi.

"Boşanmaktan vazgeç, ne istersen yapacağım." Kalbindeki sızı tüm yüzüne yayıldığında yeşil irislerinde büyük bir yakarış vardı. "Zor anlarımda yanımda olmak sana ağır geliyorsa bundan sonra seni bunun dışında tutarım."

Omuzları kasıldığında göğüs kafesi biraz daha daraldı. Gözlerimin en derinine bakarak dudaklarının arasında kaybolan bir fısıltıyla konuştu. "Eğer şimdi benden boşanırsan yemin ederim ki seni bir daha acıma bile yaklaştırmam." Kaskatı kesildiğimde Gurur son derece kararlı bir şekilde başını kaldırdı. "Öyle bir yabancılaşırsın ki bana, ne zor gününde yanında olurum ne de yanımda olmana izin veririm."

Gözlerimin ardı sızladığında kemiklerime kadar titrediğimi hissettim. Bu evliliği daha acısız ve sancısız bir şekilde bitirmenin bir yolu yoktu. Gurur beni kırdığı kadar benim tarafımdan kırılmış gibi bana baktıkça onun bakışlarından kaçmak istiyordum. Bana bu gözlerle bakmak için eminim onun da kendince haklı sebepleri vardı. İşte tam da bu sebeple bitmeliydi, birbirimize daha fazla acı vermektense kendi yolumuza gitmeliydik.

Gurur kırık bir kalp, çırpınan yorgun bir zihinle beni izlerken yapmacık bir şekilde güldü ama gözleri nemliydi. "Sana değer vermediğimi ya da sevmediğimi söyleyemezsin, kızım hastanede canıyla uğraşırken ben yalnızca senin için buradayım." Sanki dünya üzerindeki tüm sesler kesilmiş gibi kulaklarımda sadece kalbimin paramparça olmuş sesleri vardı. Susmasını istediğim tek kişi Gurur'du, her söylediğiyle vicdanımı sızlatıyordu.

Söylemesi gereken her şeyi söylemiş gibi son kez bakışlarını benimle buluşturdu. Gözlerimi talan edip ruhuma ulaşan yeşilleri sanki ciğerlerimi parçalıyordu. "Beni Karun'la karıştırma," diyerek bir konunun altını çizdi. "Aşkından ölsem bile nikâhımdan çıkan bir kadına ne bir daha bakarım ne de kiminle olduğunu umursarım. O andan itibaren benim için herkesten bir farkın kalmaz."

Tam bu noktada durmam gerektiğini bana hatırlatarak duygusuz bir sesle, "Gerçekten istediğin bu mu?" diye sordu. "Tüm bunları düşünerek bir karar ver."

Hayır, bu istediğim son şey bile değildi. Eğer bu akşam ülkeden gitmeyi düşünmeseydim Gurur'la aynı yerde yaşarken beni görmezden gelmesi canımı çok yakardı. Bugünden sonra bir daha birbirimizi hiç görmeyeceğimiz için beni bitirmesi çok da büyük bir mesele değildi. Gözüm görmeyince canım çok yanmazdı, ilk giden ben olacaktım.

Çok uzaklarda kendime yeni bir hayat kurduğumda ne arkamda bıraktığım adamı düşünecektim ne de burada yaşadıklarımı. Başlarda belki çok zorlanacaktım, sık sık Gurur'u ve onunla olan hayatımı özleyecektim ama bir süre sonra alışacaktım. Bu konuda çaba gösterecek ve onu unutmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Gurur nefesini tutarak ne karar vereceğimi beklerken yavaşça hâkime döndüm.

Verdiğim karardan vazgeçmeyerek, "Boşanmak istiyorum," dediğimde Gurur gözlerini yumdu ve başını hafifçe önüne eğdi. Bir şeyleri kabullenmenin ağırlığıyla omuzları düşmüştü, artık bittiğini anlıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde Gurur bundan sonrasına hiç müdahale etmedi. Avukatını geri çekerek benim için savaşmayı bırakmış, bu boşanmayı ne kadar çok istediğimi anlamıştı. Ne kürsüye yeni bir tanık çıkardı ne de avukatının onu savunmasına izin verdi. Karşı tarafın sessizliğinden yararlanan avukatım elde ettiğimiz şansı iyi kullandı. Karşısında itiraz eden kimseyi bulamayınca meydan ona kalmıştı.

Avukatım söylenmesi gereken her şeyi söyleyip savunmasını yaptığında Birsen Hanım, "Sayın hâkim," diyerek ayağa kalktı. Yine işimizi bozacak bir iddiada bulunacağını düşünmüştüm ama az önce Gurur onun kulağına ne

söylediyse derin bir nefes aldı. "Müvekkilim karşı tarafa yaşattığı her şey için tazminat ödemeyi kabul ediyor."

Bakışlarım aceleyle Gurur'u bulduğunda artık bana bakmadığını gördüm. Beni gözlerine yasaklamış gibi başı önde bir şekilde bunun bitmesini bekliyordu. Avukatının söylediklerine itiraz ederek, "Ben herhangi bir tazminat beyanında bulunmadım," dedim. "Karşı taraftan bir şey almak istemiyorum."

Gurur belki bana bakmadı ama son söylediklerimle keyifsizce güldü. Sanki ondan almam gereken her şeyi almış ve geriye hiçbir şey bırakmamışım gibi gülüşü alaycıydı.

Birsen Hanım çantasından çıkardığı bir dosyayı görevliye uzattı. "Sayın hâkim, bu dosyanın içinde müvekkilimin şu zamana dek karşı tarafa verdiği maddi zararların tutanakları var. İncelediğinizde tazminat ödememiz gerektiği hususunda hemfikir olacağımıza eminim." Damarlarımdaki kana kadar donduğumda ne yapacağımı bilemedim. Gurur her ihtimali düşündüğü için her şeyi önceden hazırlatmıştı.

Buraya gelirken bu davayı durdurmaya kararlıydı ama olur da işe yaramazsa ve fikrimi değiştiremezse diye diğer seçeneği de düşünmüştü. Yollarımızı ayırdığımızda bana hiçbir borcunun kalmaması için aileme verdiği maddi zararı karşılamak istiyordu. Duruşmanın başından beri elinden geleni yapmış ve beni boşanmaktan vazgeçirmeye çalışmıştı.

Çabaları sonuç vermeyince beni özgür bırakmaya ve bana olan tüm borcunu ödemeye karar vermişti. Hâkim ona sunulan dosyayı detaylıca inceleyerek bazı notlar aldı. O dosyanın içinde Gurur'un bana ne kadar tazminat ödeyeceği yazıyor olmalı ki hâkim şaşkınlığını gizleyemedi.

Orada yazan rakamın doğruluğunu sorgulamak ister gibi Gurur ve Birsen Hanım'a baktı. "Emin misiniz?" diye sorarken bir şeyi teyit etme ihtiyacı hissetmişti.

Gurur başını salladı, avukatı Birsen Hanım ise, "Evet, sayın hâkim," diyerek müvekkilinin kararını destekledi. "Orada yazan miktarı ödemek istiyoruz, lütfen gereğini yapın."

Duruşma boyunca hâkimi sinirden delirtmiş olabilirdik ama iyi bir gözlemciydi. Ara verdiğimizde Gurur'la olan koşturmacamıza tanık olmuştu. Boşanmak üzereyken bile Gurur'un tek düşündüğünün ayaklarımı rahat ettirecek spor ayakkabılar olduğunu görmüştü. Duruşma esnasında tartışırken bile birbirimize attığımız bakışları yakalamış olmalı ki bu evlilikte henüz bitmeyen bir şeyler olduğunu biliyordu.

Hâkim bunun bir dönüşünün olmadığını iyi bildiği için bana son bir şans verip, "Davacı taraf, boşanma isteğinizde emin misiniz?" diye sordu.

"Eğer tereddütleriniz varsa bir karar vermeden önce arabuluculuk teklif edebilirim."

"Hayır, sayın hâkim." Bir kez daha Gurur'u hayal kırıklığına uğratarak arabuluculuğu istemedim, uçak biletimi çoktan almıştım. "Lütfen bu evliliğe son verin."

"Madem öyle..." Hâkim derin bir nefes alıp başını hafifçe salladı. "Gereği yapılacaktır." Kâtibin her şeyi yazdığından emin olmak için kısa bir an ona bakıp salona döndü.

"Karar!" dediğinde hepimiz ayağa kalktık. "Mahkeme, tarafların beyanlarını ve ortaya attıkları iddiaları gözlemleyerek bir karara varmıştır." Hâkimin dudaklarından çıkan sözcüklerin beni mutlu edeceğini düşünmüştüm ama öyle olmadı.

"Tarafların birbirine gösterdikleri sevgi ve bağlanma belirtilerine rağmen ortak bir çabada buluşmadıkları, uzlaşmaya varmadıkları görülmüştür." Göğüs kafesim artçı şoklarla yükselip inerken titreyen ellerle kıyafetlerimin kumaşını sıktım. Gurur ise gözlerini yere indirmişti, yüz ifadesi gergindi ve çenesini sıkıyordu.

Kâtip kadın klavyenin tuşlarına bastıkça Gurur'un yüzü biraz daha kararı, benimse içimden bir şeyler kopup benden alındı. "Somut deliller ve tarafların ifadeleri doğrultusunda bu evliliğin hiçbir bağlayıcılığının kalmadığına, tarafların ruhsal ve fiziksel olarak birbirlerini yıprattıklarına ve aile temellerini derinden sarstıklarına kanaat getirilmiştir. Bu nedenlerden dolayı evliliklerine son verilmesine ve tarafların boşanmalarına karar verildi." Nefesime karışan yakıcı bir sızı kalbime ulaştığında kirpiklerimin arasından taşan bir damla gözyaşına engel olamadım.

Bitti.

Ben bitirdim.

Sanki evliliğimle birlikte bir zamanlar güzel olan her şeyi bitirmiştim.

Hâkim konuşmaya devam ettiğinde sesinde insani duygulardan arınmış bir resmiyet vardı. "Mahkeme ayrıca davacı tarafın, evliliği boyunca maruz kaldığı psikolojik baskı ve yıpratıcı sürece ilişkin durumları göz önünde bulundurarak davalının davacıya tazminat ödemesine hükmetmiştir. Davalının rızası dâhilinde tazminat miktarı kırk milyon dolar olarak belirlenmiştir." Salondaki herkesten bir uğultu yükseldiğinde inanamayan gözlerle Gurur'a baktım. Aklını mı kaçırmıştı?

Ülkede değil, dünyada hiçbir kadın boşandığı eşinden böylesine yüksek bir tazminat almamıştır. Beni uzun süre haberlere konu edecek bir tazminatı öderken acaba aklından ne geçiyordu? Fark ettiklerimle midem kasıldı. Şu

zamana kadar şirkette elde ettiğimiz paranın üzerine Gurur'dan aldığım parayı koyarsam yatırımcıların tüm borcunu ödeyebiliyordum.

Gurur bu yüzden tek seferde bana bu kadar çok parayı veriyordu, hayatımdan çıkmadan önce sebep olduğu tüm maddi hasarı kapatıyordu. Sanki ödediği bu para birlikte geçirdiğimiz tüm o yılların bir özrü ve kefaretiydi. Hâkim usul gereği kararın tebliğinden itibaren yasal haklarımızı kullanabileceğimizi hatırlatıp tüm prosedürü anlatırken artık onu dinlemiyordum. Son ana kadar koruduğum o kararlı tutumumdan eser kalmamıştı.

Beni tutan güçlü kollar hayatımdan gitmiş gibi kendimi bir uçurumun kıyısında hissettim. Gözlerim yaşlarla parlarken dudaklarımı ısırarak güçlü durmaya çalıştım ama titreyen dizlerim her an beni aşağıya çekebilirdi. İçimden bir şeyler parça parça sökülürken kimse fark etmesin diye nefesimin ritmini kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Neden böyle oldu? Daha iyi hissetmem gerekmiyor muydu?

Gözlerimdeki ıslaklığı hissedince derin derin nefesler alarak bir an başımı pencereye doğru çevirdim. Şu an ihtiyacım olan tek şey hıçkırıklarla ağlamaktı ama gururum yüzünden bunu yapamıyordum. Kalbimdeki yangını herkesten gizleyecek kadar sert görünmeliydim fakat içimdeki boşluk tüm vücuduma yayılırken her şey çok zordu. Hayatımda aldığım hiçbir karar canımı bu denli yakamazdı. Bugün kazanan taraf mıydım yoksa kaybeden mi, hiç belli değildi.

Gurur eğdiği başını hiç kaldırmadı. Sanki kulağında hâlâ hâkimin boşanma kararını duyuyormuş gibi uzun süre öyle kaldı. O sözcüklerin ağırlığı göğsünde toplandığında koca bir dağın yıkıldığına tanık oldum. Başını usulca kaldırıp benimle göz göze geldiğinde yoğun bakışlarıyla hem suçunu kabul ediyor hem de haklılığını savunuyordu. İşleri bu raddeye getirdiğim için hem isyan ediyordu hem de bana olan muhtaçlığını haykırıyordu.

Duyguları birbirine girmiş gibi o da ne hissedeceğini bilemiyordu. Herkes yavaş yavaş salonu terk etmeye başlamıştı ama biz bulunduğumuz yerden hiç kıpırdamadan birbirimizi izliyorduk. İnsanlar aramızdan geçip gidiyordu ancak birbirine kenetlenen bakışlarımız kopmuyordu. Gurur hırıltılı bir nefes aldığında dudakları titremişti. Omuzları tamamen çöktüğünde o dik duruşu yıkıldı.

Bir şeylere tutunma ihtiyacı hissederek ellerini masaya bastırdı. Kesik kesik soluduğu nefesleri ağır havaya karıştığında yüzünde gizleyemediği bir dağılma meydana geldi. Masanın diğer tarafında dururken başını eğdi ve yumduğu gözlerini uzun süre açmadı. Bedenindeki bu çökme kimseden saklayamadığı bir yıkılışın resmiydi.

Herkes dışarı çıktığında salonda sadece ikimiz kalmıştık. O kendi masasının arkasında duruyordu, ben de kendi masamın ama karşı karşıyaydık. Gurur kendini zorlayarak başını kaldırdığında dudaklarından içli bir serzeniş koptu. "Şimdi mutlu musun, Farah *Tozlu*?" Artık bir Kalender olmadığımı soyadımı vurgulayarak bana göstermişti. Hayır, mutlu değildim. Bunu hiç böyle hayal etmemiştim.

Tek kelime edemedim, gözlerimiz belki de son kez birbiriyle buluştu. O ana dek hasır altı yaptığımız tüm hatalar, tüm özürler, pişmanlıklarımız ve birlikte kurduğumuz o hayaller ikimizin bakışlarında son buldu. Birlikte geçirdiğimiz her şey kırık bir sızıyla bizi terk etmişti. Daha dün birbirimizin kollarına sokulmayı her şeyden çok isterken bir anda birbirimize yabancılaşmıştık.

"Mutluyum," diye ona yalan söylerken hangimizi kandırdığımı bilmiyordum. "Umarım bir gün sen de mutluluğu bulursun." Göz pınarlarımı zorlayan yaşlara direnip ona tebessüm etmeye çalıştım. "Hoşça kal."

Gurur masanın arkasından çıktı, eli sol elinin parmağına uzanınca içim titredi. "Bana kalanlarla bir şekilde mutlu olacağıma emin olabilirsin." Gözlerimin içine bakarak alyansını çıkarıp masanın üzerine bıraktı. "Mutlu olacağım ama eksik ama sensiz..." Bakışlarını benden çekip gittiğinde bile uzun süre arkasından baktım.

Sarsak adımlarla yürüyüp masanın üstüne bıraktığı yüzüğü aldığımda asıl o zaman gerçek acıyı yaşadım. İçinde adımın yazdığı yüzüğe baktıkça gözyaşlarımın ardı arkası kesilmiyordu. Gurur'un parmağından çıkan bu yüzük kor bir ateş gibi avucumu yakıyordu.

Aslında tüm bunları yaşayacağımı önceden öngörmüştüm. En duygusuz insan bile bir boşanma sonrası mutlaka kendini berbat hissederdi. Daha iyi bir başlangıç yapmak için tüm bu acıya katlanacaktım.

Adliyeden ayrıldıktan sonra doğruca eve gitmiştim. Akşama kadar kendimi odama kapatıp hiç dışarı çıkmamıştım. Annem ve kuzenlerim biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu bildikleri için kapımı çalıp beni rahatsız etmemişti. Yatağıma kıvrılıp içim çıkana kadar ağlamıştım, buna çok ihtiyacım vardı.

Babam arayınca hiç istemesem de şirkete gelmiştim. Uçuşum gecenin ikisinde olduğu için hazırlanacak vaktim vardı. Uçak biletimi özellikle geç saatlere almıştım, yakalanmadan evden çıkmanın tek yolu buydu. Babamın benimle ne konuşmak istediğini henüz bilmiyordum ama telefondaki sesi çok sıkıntılıydı.

Şirkete geldiğimde birden fazla toplantısı olduğundan çıkış saatine kadar bir türlü yalnız kalamamıştık. Yalnız kalabildiğimiz tek an şirketten çıkıp arabalara bindiğimizdeydi. Bugün hava çok bulutluydu, her an yağmur yağacak diye tedirgindim. Eve doğru giderken babamın arabasının arka koltuğundaydım ve o da tam karşımda oturuyordu.

Şoför ezbere bildiğimiz yollarda ilerlerken arkamızda bizi takip eden birçok araba vardı. Hepsi de babamın yanından hiç ayırmadığı yakın korumalarıydı. Babamın sessizliği ve bana attığı bakışlar beni çok huzursuz ettiği için yerimde yavaşça kıpırdandım. "Benimle ne konuşmak istiyordun?" Bunu sorarken bile *acaba uçak biletimden haberi var mı*, diye düşünüp tedirgin oluyordum.

Takım elbisesinin kesimi ona sert bir ciddiyet veriyordu. Her zaman bana bu gözlerle bakmadığı için bir türlü sorunun ne olduğunu anlayamıyordum. İçinde yer yer akların olduğu kahverengi saçları hafifçe açılmış, gözleriyse camın yansımasında derin bir gölgeyi içinde barındırıyordu. "Bugün Gurur'un ikinci tanığı kimdi, biliyor musun?" Parmağıyla kendisini gösterdi. "Bendim."

Nutkum tutulmuş gibi yutkunarak, "Sen mi?" diye sordum şaşkınca. "Gurur vazgeçmeseydi tanık kürsüsüne çıkıp aleyhimde ifade mi verecektin?" Midem kasıldığında beni hayal kırıklığına uğrattığını saklayamıyordum. "Neden?"

"Beşir'in oğluyla ne zamandır görüşüyorsun?" Sorduğu bu soru beklenmedik olduğu için beni hazırlıksız yakalamıştı.

Kendimi savunma ihtiyacı hissederek, "Baba..." demiştim ki küçük bir kaş hareketiyle beni susturdu. Babamın kaşlarını çatması bile dilimin ucuna kadar gelen tüm sözcükleri yutmama neden olmuştu.

Katı gözlerle beni izlerken omuzları geniş, dizinin üzerinde duran parmakları uzun ve soğuktu. Yanlış bir şey yapmışım gibi ellerinin ritmi, içindeki kaygının ölçüsüydü. "Beşir denen soysuz seni kaçırıp bu hâle getirdi ve sen onun oğluyla mı görüşüyorsun?" Beni kaçıran kişiyi öğrenmesini beklemediğim için şoke olmuştum. Bunu ona kim söylemişti?

Henüz bir şey söyleyecek durumda değildim fakat babam daha yeni başlıyordu. Tam karşımda oturduğu için bedenindeki gerilimi görebiliyordum. Gözleri sertti, dizinin üzerinde duran eli de yumruk olmuştu. Elini öyle bir sıkıyordu ki parmak boğumları beyazlaşmaya başlamıştı. "Bugün o mahkemeye çıkıp aleyhinde neden tanıklık yapacaktım, biliyor musun?" Sanırım artık biliyordum.

Yüzümdeki çocukça direnişin izleriyle bakışlarımı kaçırıp yönümü cama doğru çevirdim. "Gurur sana her şeyi anlattı, değil mi?" Babamı tanığı

yapmasının tek yolu ona beni kaçıran kişinin Beşir olduğunu ve onun oğluyla görüştüğümü söylemesiydi.

Babama baktığımda kızgın bakışlarında değişen bir şey olmamıştı. "O soysuzla rahat rahat görüşmek için mi boşandın?" Bana böyle bir soru sorması bile beni hayrette bırakmıştı.

Gurur onu saçma fikirlerle zehirlemişti! Ondan boşanıp Sonat'la olmak istediğimi söyleyerek babamın aklını bulandırmıştı. Gurur'la evli olduğum sürece Sonat'ı bana yaklaştırmayacağını iyi bildiğinden babam onun tanığı olmayı kabul etmişti. Söz konusu Sungurlar olmadığı sürece babam kolay kolay karşımda durmazdı.

Sıktığı yumruğunu biraz gevşetti ama parmak uçlarında toplanan bir gerginlik hâlâ vardı. "Gurur'dan hazzetmem ama Sungurlara kıyasla daha onurlu biri. Akıldan noksan olsa da yanlışa yanlış, doğruya doğru der." Pürüzlü sesi geçmiş yılların rötuşlarıyla kalınlaşmıştı. "Gurur veya bir başkası..." diyerek bir konunun altını çizdi. "Kimi seveceğine karışamam ama Sonat denen o herifle olmayı aklından bile geçirme."

Bir şey söylemeden önce bakışlarım bir an eline takıldı. Sıktığı yumruğunun gölgesi, parmaklarının bileğindeki damarları belirginleştiriyordu. "Sonat'a o anlamda hiçbir şey hissetmiyorum, o benim için bir arkadaştan daha fazlası değil." Sungurlardan biriyle arkadaş olmam fikri bile onu çıldırttığı için çattığı kaşlarının arasında derin çizgiler oluşmaya başlamıştı. "Çocukken beni babasının zulmünden kurtaran Sonat'tı, bu yüzden arkadaşız." Babama karşı bir savunma yaparken üzerimde bugün yaşananların kırılganlığı vardı. "Sonat kötü biri değil."

Bu konuda ne söylersem söyleyeyim bana inanmayacaktı. Sungurlara olan inançsızlığıyla yüzü sertleşmişti. "Armut dibine düşer, Farah." Karşısında katıksız bir aptal varmış gibi bana bakarken sinirden yüzü kızarmaya başlamıştı. "İnsan kimin elinde büyürse bir süre sonra ona benzer."

"Bu doğru olsaydı o zaman Gurur da abisinin bir kopyası olmaz mıydı?" Avuçlarımdan dökülen minik taşlar gibi sözcükler dudaklarımdan çıkarken bu konuda onu ikna etmek istiyordum.

Sonat'ın şu anda nasıl biri olduğunu bilmiyordum ama çocuk Sonat'ın nasıl biri olduğunu hatırlıyordum. Babasının kötülüklerinden ne kadar çok nefret ettiğini biliyordum. Ona babasını hatırlatan her şeyden kaçtığına emindim. "Tıpkı Sonat gibi Gurur da zalim birinin elinde büyüdü ama abisine hiç benzemiyor. Sonat neden babasına benzesin?"

Babamın dudaklarının kenarında beliren o sinir, konu ben olunca nadiren ortaya çıkardı. "Farah, sen bir psikologsun, nasıl bu kadar hayalperest olabilirsin?" Mahkemedeki hâkimin ağır tokmağını indirmesi gibi Sonat'a

karşı yargılayıcıydı. "Kötü ebeveynlerle büyüyen çocuklar genelde ya onlara benzer ya da onların tam tersi olur."

Cebinden çıkardığı mendille alnında biriken terleri sertçe silerken dik dik bana bakmayı sürdürüyordu. "Bana o piç kurusunu savundurduğuna inanamıyorum ama Gurur abisinin tam tersi biri! Büyüdükçe Şeref'i ona hatırlatan her şeyden kaçtığı için kendi karakteri ve duruşu var." Sadece o değil, ben bile babamın bir konuda Gurur'u savunmasının şaşkınlığını yaşıyordum.

İnce mendilini katlayıp cebine koyarken ellerinin ritmi agresifti. "Gurur, abisinin yoluna sapmadı çünkü yanında yeğenleri ve Melek vardı." Haklı olabilirdi, insan sevdikleri için onları üzecek kötü şeyler yapmaktan kaçınırdı.

Babam dirseklerini dizlerine yaslayarak hafifçe öne eğilip son derece ciddi bir şekilde beni izledi. "Peki, Sonat'ın ruhunu şeytana satmasına engel olması için yanında kimi vardı?" diye sorduğunda bunun düşüncesiyle bile tüylerim diken diken olmuştu. "İnsan birine tutunmadan uzun süre ışıkta kalamaz, Farah." Fısıltıyla konuşup başını ağır ağır salladı. "Kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlar daha çok karanlığa sapar."

Her zaman olduğu gibi bana akıllıca tavsiyeler verirken artık sert bakışları biraz gevşemişti. "Daha yeni bir evlilikten çıktın, kendini boşlukta hissediyor olmalısın. Acele edip o boşluğu Beşir'in oğluyla doldurmaya kalkışma, doğru insan elbet karşına çıkacaktır."

Sonat'a özel hisler beslemediğimi bir türlü anlamıyordu ama içini rahatlatmak için, "Peki," diyerek başımı salladım. "Bundan sonra onunla hiç görüşmeyeceğim." Bu sözleri onu kandırmak için söylemiyordum, bu geceden sonra başta Sonat olmak üzere herkesi ardımda bırakacaktım.

"Senin tüm dünyan zifirî karanlık ama sen fazla iyisin." Konuyu Sonat'tan uzaklaştırarak hınzır gözlerle ona sataşmaya başladım. "Seni aydınlık tarafta tutan annem miydi?"

Babamın bakışlarındaki sis dağılıp gözleri berraklaştığında küçük bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Annen hayatımdayken bile aynı adamdım ama sen doğunca çok değiştim." Gözlerinin ucunda bir çizgi yumuşarken merhametin sıcaklığı dudaklarının kıyısındaki yerini almıştı. "O kadar küçüktün ki avuçlarıma zor sığıyordun."

Beni ilk kucağına aldığı anı hatırlarken babamın gevşeyen çehresinde derin bir sevgi vardı. "Annen doğumdan hemen sonra bayıldığı için seni ilk bana verdiler. Ondan önce benimle tanıştın." Bu onu keyiflendiren detaylardan biri olmalı ki tebessümü genişlemişti. "Şimdilerde konuştuğunda

sesini bile zor işitiyorum ama doğduğunda sesin o kadar yüksekti ki ciyak ciyak bağırıp kulaklarımın içine etmiştin."

Kendimi tutamayıp gülmeye başladım. "İlk tanışma için hiç hoş olmamış."

"Sonra bir anda sustun," diye fısıldadığında başını eğip içli gözlerle sağ elinin başparmağına baktı. "Minicik ellerinle parmağımı yakaladığında artık ağlamıyordun." Düşünceli gözlerle başını yavaşça iki yana salladı. "Belki yanımda güvende olduğunu hissettin belki de artık yalnız olmadığını... Ama o an seninle aramızda derin bir bağ oluştuğunu hissettim."

Başını kaldırıp ihtiyar gözlerini bana dikti, küçük tebessümü içimi ısıtıyordu. "O an anladım ki artık bir kız babasıydım ve ellerimde tuttuğum kızımı her şeyden korumalıydım." Yerinden kalkıp yanıma geldiğinde şimdi hemen solumda oturuyordu. "O hastane koridorunda kendime bir söz verdim, kızımın benden utanmayacağı bir baba olacaktım."

Bir elini bana doğru uzatıp önüme gelen saçlarımı nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı. Sadece bu küçük temas bile yılların içimde biriktirdiği yaranın ilk dikişiydi. "Annen değil, Farah'ım," diye fısıldayıp tıpkı Gurur'un çoğunlukla yaptığı gibi o da parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. "Karanlık dünyama rağmen beni aydınlık tarafa çeken sendin."

Onun dokunuşlarının sıcaklığını hissederken bir anlığına gözlerimi yumdum. Huzurlu bakışlarım yeniden onu bulduğunda yanağımı avucuna yasladım. "İyi ki benim babamsın," diyerek ona şımarmaya başladım. "Başka bir kızın babası olsaydın çok kıskanırdım."

Gülerek beni kollarının arasına çekip saçlarımın tepesine dudaklarını bastırdı. "Şükürler olsun ki benim kızımsın." Sesindeki sahiplenme o kadar hoşuma gidiyordu ki küçük bir çocuk gibi onun sıcaklığına sokulmuştum.

Sonat ve Beşir yüzünden aramızdaki gerginlik tamamen yok olmamıştı, bu konu hâlâ bir yerlerde askıda duruyordu. Ancak birkaç tatlı söz, sevgi dolu dokunuşlar ve güvenli bir sarılmayla şimdilik tatsız konuları askıya almıştık. Babam bugün o mahkemede zor anlar yaşadığımı bildiği için canımı sıkacak tüm konuları başka bir güne ertelemişti.

Beşir'in yanındayken neler çektiğimi, o adamın bana neler yaptığını çok merak ediyordu ama soruları için doğru zamanı bekliyordu. Yağmur aniden bastırdığında bir an önce eve gitmeyi istedim. Cama vuran yağmur damlaları beni çok rahatsız ediyordu ama bunu babamdan saklamaya çalışıyordum.

Gök gürlemediği sürece eve kadar idare edebilirdim. Gökyüzü kapkaraydı ama bunun tek sebebi akşam olduğu için değildi, kara bulutlar gökyüzündeki yerini almıştı. Ne yazık ki yağmurun kayganlaştırdığı yollarda

ilerlemek çok zordu. Arabaların camlarını puslandırıp insanların görüş açısını kapattığı için trafik kilitti.

Önlerden gelen ani fren sesi, kornaların paniklemiş uğultusu ilerlememize engeldi. Son on dakikada birkaç kilometre bile gidememiştik. Arabayı kullanan şoför arkaya doğru döndüğünde yüzündeki ciddiyet ne olduğunu çok iyi anlatıyordu. "İleride kaza varmış efendim, bu yüzden trafik tıkalı."

Bunları söylerken aynı zamanda kulağındaki kulaklıktan birinin sesini dinliyordu. "Başka bir yoldan gideceğiz," deyince babam başını salladı. Arkamızdaki adamlar ona bunun bilgisini vermeseydi şoför bize başka bir yol önermezdi.

Şoför bulduğu her boşlukta arabayı yavaş yavaş bu yoldan çıkarırken iyice koltuğa sindim. Yağmurun yağdığı ilk andan itibaren diken üstündeydim. Başımı hafifçe öne eğdiğimde bir yay gibi gerilmiştim. Cama vuran her yağmur damlasıyla geçmişimdeki o hazin anılar gözlerimin önünde belirdiği için hiç rahat değildim. O ahşap sandalyeyi ve beynimin içinde yer edinen işkencelerin ritmini duydukça nefes alışlarım hızlanmıştı.

Babamın nasırlı elleri, dışarıdaki sert dünyaya hükmederken uzanıp omuzlarımı nazikçe kavradı. Onun dokunuşuyla bedenim bir güven refleksi geliştirmişti. "Farah, bana bak." Yağmurdan neden korktuğumu hiçbir zaman anlayamamıştı ama bunun en büyük kâbusum olduğunu biliyordu.

Beni kendine doğru çevirdiğinde yumuşak bir sesle bir kez daha, "Bana bak babam..." deyince eğdiğim başımı usulca kaldırdım. Titreyen bakışlarımla karşılaşınca tüm vücudunda bir kırılma yaşandı.

"Böyle anlarda ne yapacağını iyi biliyorsun." Yağmur ve gök gürültüsünde ciddi bir kriz geçirdiğimi bildiği için babam buna engel olmaya çalışıyordu. Çenemi hafifçe okşarken yanımda olduğunu iliklerime kadar hissettiriyordu. "Derin derin nefesler al, kızım."

Babamdan aldığım hafif tarçın kolonyası kokusu burnuma ulaştığında benden istediği gibi nefes almaya başladım. Onun kokusunda çocukluğumun güzel ve sakin anıları saklıydı. Babam parmaklarını çenemin altından çekmeyip beni izlerken benimle birlikte derin derin nefesler alıyordu. "Bir, iki, üç... Şimdi yavaşça nefesini ver." Onun nefeslerinin ritmine uymaya çalışarak titreyen dudaklarımın arasından sesli bir şekilde nefesimi verdim.

Babamın söyledikleri bana olan davranış şekliyle hiçbir zaman ters düşmezken gözlerimin içine baktı. "Her şey yolunda, ben buradayım, daima yanında olacağım." Söz vermek babamın dünyasında tutulması gereken bir yemin niteliğindeydi. "Bir daha kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim," diye fısıldarken dudaklarından çıkan her kelime bir yemindi.

Babamın yoğun bakışlarındaki içtenlik, içimdeki korkuları bir fırtına gibi silip götürüyordu. "B-ben... İyiyim." Onun endişelerini dağıtmak için güçlü görünmeye çalıştığımda iç çekti. Şu anda hiç olmadığı kadar savunmasız olduğumu iyi biliyordu.

Elini uzatıp saçlarımı nazikçe okşarken hisli bakışları buruktu. "Farah'ım..." diye başlayan sözlerinde gizli bir sitem vardı. "Güçlü olmak her şeyi tek başına yapmak değildir." Her konudaki ketumluğum canını yaktığı için her şeyi içime atmak yerine ona anlatmamı istiyordu. "Konuşmak istediğinde ben her zaman burada olacağım."

Elleri yumuşak bir hareketle saçlarımdan kayıp giderken sıcak sesi bir ninni gibiydi. "Hatalar yapıp dizlerinin üzerine düşmene izin vereceğim. Hayatı öğrenmen için bocalayıp tökezlemene de izin vereceğim." Yüzümü ellerinin arasına aldığında başparmağının içiyle yanaklarımı tüy gibi okşadı. "Dibi boyladığında bile sana sırtımı dönmek yerine hep yanında olacağım."

Gözlerimden bir damla yaş süzüldüğünde babam tek bir gözyaşıma kıyamayıp onu sildi. "Baba diye çağırdığın an hep bir telefon uzağında olacağım." Uzanıp dudaklarını alnıma bastırarak iç çekti. "*Baba yardım et*, dediğinde beni hep yanında bulacaksın, sen yeter ki çağırmasını bil."

Kollarının arasına sokulup ona sımsıkı sarıldığımda neredeyse ağlayacaktım. Bugün olanlar benim için çok ağır olduğundan gözyaşlarımı zor tutuyordum. Babam kendimi daha iyi hissetmem için ona açılıp tüm zehrimi göğsüne akıtmamı istiyordu ama ben, onu da üzmemek için bunu yapamıyordum.

Huysuz çocuklar gibi mızmızlanıp, "Seni çok seviyorum baba," diye mırıldandım. Ona sıkıca sarılırken kedi gibi yanağımı göğüs kafesine sürttüm. "Her şeyden ve herkesten daha çok seviyorum."

İri kollarını bana sarıp beni göğsünde avuturken gülümseyişinin sesini işittim. "Hep söylediğim gibi, benim kalbim annen için atar ama ruhum sende huzur bulur, kızım." Eğilip bir kez daha saçlarımın kokusunu içine çekerek beni öptü. "Küçük kızımı dünya üzerindeki her şeyden daha çok seviyorum."

Dudaklarımdaki tebessümle onun kollarında olmanın huzurunu yaşadım. Kaç dakika öyle kaldık, bilmiyordum ama telefonu çalınca babamdan ayrılmak zorunda kaldım. Ekrana bakınca babamın güvenlik şefinin aradığını gördüm. Hemen arkamızda değiller miydi, niye babamı arıyordu? Başımı çevirip arkaya bakınca bizi takip etmesi gereken arabaları bulamadım. Babam telefonu kulağına yaslarken tıpkı benim gibi o da nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyordu.

Birbirimizle konuşmaya o kadar dalmıştık ki şoförün bizi o trafikten çıkardığını ve başka yollara saparak izbe bir sokağa getirdiğini anlamamıştık. Babam hemen yanımda oturduğu için telefonun diğer ucundan gelen sesi duyabiliyordum. "Haşim bana sormadan önceden belirttiğim güzergâhı değiştirdi, efendim! Sizi hangi yollardan götürüyorsa şebeke çekmiyor olmalı ki telefonunuza ulaşmam hiç kolay olmadı." Bu da ne demek oluyordu?

Babam duyduklarıyla kaskatı kesildi ama konuşmaları duymadığımı düşündüğü için bunu bana belli etmemeye çalıştı. Telefonun diğer ucundaki adam hâlâ babamı uyarıyordu ve ben zor olsa da onu duyuyordum. "Arabanızdaki vericiden bulunduğunuz güzergâhı tespit ettik ancak bu trafikten çıkıp gelmemiz biraz zaman alabilir. Tehlikede olabilirsiniz, biz gelene kadar tedbiri elden bırakmayın." Şoför bize ihanet etmiş olamazdı, değil mi?

Babam bu tür olayların içinde defalarca bulunduğundan benim aksime paniklememişti. Araba daracık bir yoldan gidiyordu, burası terk edilmiş bir kasaba gibi ürkütücüydü. Etrafta cılız ışığı titreyen birkaç sokak lambası dışında çok az evde ışık vardı. Babamın eli yavaşça belinin arkasına uzanırken gözlerini şoförden ayırmıyordu. "Haşim arabayı sağa çek, bir sigara yakacağım. Farah dumandan rahatsız olmasın."

"Tabii efendim." Yıllardır yanımızda çalışan ve babamın şoförlüğünü yapan Haşim, gerçekten arabayı sağa çekti.

Ancak arabayı durdurduğu an silahını çıkardığı gibi hemen arkaya döndü. Daha o tetiğe basmadan babam onu alnının tam ortasından vurunca çığlık attım. Bu dünyanın içine doğmuş olabilirdim ama her gün gözümün önünde birileri ölmüyordu. Sanırım hiçbir zaman ölümlere alışamayacaktım. Babam hemen arabadan inip kolumdan tutarak beni de peşinden çekti.

Yağmur tüm şiddetiyle üzerimize yağarken gök gürüldeyince neredeyse bağıracaktım. Babam elimi sıkıca tutarak son derece katı bir ifadeyle gözlerime baktı. "Sakın arkamdan ayrılma, Farah!"

Hızlıca başımı salladığımda babam bize güvenli bir yer bulmak için aceleyle yürüdü. Gözleriyle etrafı tararken elindeki silahı sıkıca tutuyordu. Kendimden çok ona bir şey olacak diye korktuğum için, "Baba, yedek silahın var mı?" diye sordum aceleyle. "Varsa bana ver."

Yolun karşısını bana gösterirken tek düşündüğü beni korumaktı. "Oraya geçtiğimizde tüm gücünle koşup evlerin arasına karış." Sık sık arkama bakarak güvende olup olmadığımdan emin olmaya çalışırken sesi ve bakışlarında panik vardı. "Seni bulamayacakları bir yere gidip saklan, Farah."

Onu burada bırakıp hiçbir yere gitmeyecektim ama içini rahatlatmak için başımı salladım. Babam onu takip edeceğimden emin olarak yola

atıldığında ben de arabaya koştum. Şoförün silahını alırsam ona daha çok yardım edebilirdim. Arkamdan babamın, "Farah buraya gel!" diyen gür sesi değil, birbiri ardına patlayan silahlar beni durdurmuştu.

Arabanın yanında durup hızla babama döndüğümde yolun tam ortasında bana baktığını gördüm ama karnından akan kanlarla... "B-baba?" Öylece kalakalmıştım, bir anda tüm dünyam tersine dönmüştü.

Babam yolun ortasında açık bir hedef gibi dururken kurşunlardan kaçamadı. İkinci bir kurşun onun omzunu parçaladığında elindeki silah yere düşmüştü. Kurşunların sivri sesi, gök gürültüsüyle karışıp karanlığın içine düştüğünde, "Baba!" diye haykırıp ona doğru koştum. Bu öylesine dehşet verici bir andı ki sanki gece bile nefesini tutmuş, bu vahşete gizlice tanık oluyordu.

Babam arkaya doğru sendelediğinde, "G-gelme Farah!" diye bağırdı son gücüyle. Yüzü bir heykel gibi donduğunda kurşunların içine girmemem için bana yalvardı. "Git babam... Uzaklaş buradan."

Onu dinlemeyip daha hızlı koştum. Kurşunlar etrafımdan vızır vızır geçerken tek düşündüğüm babamı güvende tutmaktı. Babam arkaya doğru tökezlediğinde o an zamanın üstüne ağır bir örtü serilmiş gibi her şey dondu. Babamla sadece bir an göz göze gelmiştik. Gözlerimizin kesiştiği o kısacık anda bana birçok şey anlattı ama ben, onun o bakışından ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum.

İkimizin arasında geçen bu bakışma, bir ömürden daha uzun ve bir saniyeden daha yoğundu. Babamın o bakışında hem özür vardı hem de ölüme olan teslimiyeti. Bana son kez baktığını bilircesine sertçe dizlerinin üzerine düşmüştü. Böylece üçüncü bir kurşun sağ göğsüne isabet etti. O kurşun benim bedenime saplanmış gibi boğazımı kanatırcasına, "Durun!" diye haykırıp babama yetiştim.

Karşısında diz çöküp ona sımsıkı sarılarak hıçkırdım. "Yalvarırım durun!" Tüm o kurşunları bana sıksınlar ama biri bile babama değmesindi.

Kendimi onun önüne bir kalkan gibi koyup yerden kalkmasına izin vermedim. İkimiz de dizlerimizin üzerinde duruyorduk ve silahlar arkamdan bir yerde ateş ediliyordu. Babam beni önünden itmeye çalışınca ona daha sıkı sarıldım. "Farah... Ç-çekil." Titreyen sesini duyunca hıçkırarak kollarımla onu daha güçlü sardım.

"Baba n'olursun dayan!" Onu her an kaybedeceğim diye korkudan aklım çıkmak üzereydi.

Sırtımın tam arkasında yoğun bir sızı hissettiğimde bile kurşunlar babama ulaşmasın diye onun önünden çekilmedim. Ben de vurulmuştum, bunun farkındaydım ama şu anda ilgilendiğim tek şey babamın aldığı

yaralardı. Neden böyle olmuştu? Bugün yurt dışına çıkacak ve yeni bir başlangıç yapacaktım. Tam hayatımın iplerini elime almışken işler nasıl buraya gelmişti?

Babamın başı omzuma düştüğünde kurşun sesleri sustu mu yoksa ben artık hiçbir şey duymuyor muydum, bilemedim. Canımdan can giderken yavaşça babamın başını yere bıraktım. Bunu yaparken bile sırtımdan kanlar akıyordu ama ben kendi acıma odaklanamıyordum. Babamın kesik kesik nefesler aldığını görünce, "Yardım edin!" diye feryat ederek bağırdım. Onu kaybediyordum. "Yalvarırım biri yardım etsin!"

Babam ölüyordu.

Titreyen ellerimi onun kanayan yarasına bastırdığımda acılar içinde kıvrandı. Vücudunun farklı yerlerinde tam üç kurşun yarası vardı ve ben hangi yaraya daha çok tampon yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ellerimi sağ göğsüne bastırıp oradaki kanamayı durdurmaya çalıştığımda babam gözlerini güçlükle araladı.

"Farah..." diyen fısıltısıyla yüksek sesle ağlamaya başladım.

"Bunu yapma, baba beni bırakma!" Göğüs kafesi şiddetle inip kalktığında boğazından hırıltılı sesler çıkmaya başlamıştı. Bir anda öksürüp kan kusmaya başlayınca kendimi daha çok parçalayıp, "Yardım edin!" diye haykırdım. Birinin yardımımıza koşmasını bekledim ama kimse gelmedi.

Kendimi daha önce hiç bu kadar çaresiz ve köşeye sıkışmış hissetmemiştim. "Yalvarırım biri babamı kurtarsın!" Neden kimse gelmiyordu?

Babam acı dolu iniltiler çıkarırken konuşmak için yanak kaslarını zorladı. Ağrının gölgesi kasılan yüzünü esir aldığında gözleri dolmuştu. "S-seni tek başıma bıraktığım için affet..."

"Böyle konuşma!" Gözlerimden birbiri ardına yaşlar akarken onun kanıyla yıkanan ellerimi yarasına daha çok bastırdım. Parmaklarımın arasından sızan kanı görünce hıçkırıklar içinde başımı iki yana salladım. "B-baba olmuyor." Kalbimin ağıdı titreyen sesime nüfuz ettiğinde, "Duduramıyorum," dedim. "Çok kanıyor... Baba çok kanıyor, durduramıyorum!"

Babam kendini zorlayarak kolunu kaldırmaya çalıştı. Her zaman beni saran o güçlü kolu şimdi o kadar zayıftı ki yerden kaldırmaya zorlanıyordu. Aldığı nefesler giderek çarpıntılı ve yavaşlayan bir ritme dönüştüğünde elini elimin üstüne koyabildi. Eski ısısını yitiren parmakları elimin üstünde durunca, "Özür... Özür dilerim babam," diye fısıldadı.

"Sana..." Göğüs kafesinden gelen hırıltıların arasından konuşmak için kendini zorladı. "V-verdiğim sözü..." Kan kusarak öksürdüğünde

gözlerinden bir damla yaş süzülmüştü. "Tutamayacağım." Hep yanımda olacağını söylemesinin üzerinden daha bir saat bile geçmemişti.

"Baba kurbanın olayım dayan!" Parmaklarımın arasından ılık kanı akarken etrafımızdaki gecekondulara bakıp, "Allah Kuran hakkı için biriniz de yardım edin!" diye bağırdım. Omuzlarım sarsılacak bir şiddette ağlarken küçük bir yardıma muhtaç hâle gelmiştim. "Ambulansı arayın, hiç mi merhametiniz kalmadı!"

Babamın gözlerinde yılların sevgisi ve acısı yer edindiğinde beni zalim bir dünyada tek başına bıraktığını daha iyi anladı. "Artık..." Yeniden öksürüp kan kustuğunda güç bela, "S-sensin," diyebildi. "Ailenin yeni lideri." Sanki bir kurşun kafatasıma isabet etmiş gibi kıpırdayamadım. Ailenin yeni lideri mi?

Şu anda duymak istediğim en son şey bile bu değildi. "Baba n'olur böyle konuşma! Birazdan bizimkiler gelir, kurtulacaksın."

Acaba yanlış yere mi tampon uyguluyordum? Göğsü yerine karnı veya omzundaki yarayı mı kapatmalıydım? Hangisini yapsam babam ölmezdi? Yağmurun altında sırılsıklam olmuşken ellerimi her yaraya uzatıyor, o bölgedeki kanamayı durdurmaya çalışıyordum. Birini kapatsam diğer ikisinden daha çok kan akıyordu.

"Baba... Hangisi?" Bunu sorarken gözyaşlarımın sonu gelmiyordu. "Ne yapayım? Nereyi kapatayım, n'olur söyle? B-baba ben düşün... Düşünemiyorum, yalvarırım sen söyle!"

Babamın gözleri ağır bir perde gibi açılıp kapanırken kurşun yarasından çok benim çırpınışlarım canını yakıyor gibiydi. Dudaklarının çevresinde hüzünlü bir gülümseme belirdiğinde hıçkırdım. İçli gözlerle beni izlerken babamın bu tebessümü hem teselli hem ölüm hem de vedaydı. Hızlı nefeslerine karışan kısık bir sesle, "Bırak..." diye fısıldadı. "Kanasın."

Gökyüzü yıkılırcasına gürlerken yağmur şiddetini artırmıştı. "Hayır!" Aklımı kaçırma raddesine geldiğimde kaşlarımı çatarak bir elimi göğsüne, diğer elimi de karnındaki yaraya bastırdım. "Bırakırsam gidersin, bırakırsam ölürsün, bırakırsam artık bir babam olmaz!" Bırakırsam onunla ölürdüm.

"Beni dinle... Farah." Babam kan kaybeden vücuduna direnerek zayıflayan elini bir kez daha kaldırdı ve yine göğsünün üzerinde duran elimin üstüne koydu. "Sen... Artık bir lidersin. G-güçlü olmak zorundasın." Sesi o kadar zayıftı ki yağmur ve gök gürültüsü onu yutuyordu. "Seni kabul etmeyecekler."

Bundan sonra yaşayacaklarımı öngörüyormuş gibi gözlerinden yine bir damla gözyaşı süzüldü. "Yanında olmadığım için kızımı hor görecekler." En çok canını bu yakıyormuş gibi yaşlar gözlerinden sessizce aktı. "Kim...

Kimseye boyun eğme babam..." Bu bana son vasiyetiymiş gibi burukça ve özür dilercesine bakıp kesik kesik nefesler aldı. "Dizlerin kimsenin karşısında bükülmesin."

Babamın ağzının kenarında koyu bir leke belirdi, belki de bu lekeyi kustuğu kanlar yaratıyordu. Ölümün ince gölgesi yüzünden geçtiğinde elimi tutan parmakları gevşemişti. Gözleri yaşla dolduğunda son bir çaba ve son bir çırpınışla bakışlarını bana kenetledi. Bana böyle bakmasına dayanamıyordum. "Demet sana ve sen de... Ona emanetsin."

Önce elimin üstündeki eli usulca yan tarafına düştü, hemen sonra da gözleri kapandı. Artık onun dokunuşunu elimde hissedemiyordum ya da sıcaklığını... Sanki bir anda öksüz ve yetim kalmışım gibi, "Baba!" diye haykırırken deliye dönmüştüm. "Baba n'olursun uyan, sana yalvarıyorum bana bak!"

Omuzlarım sarsıla sarıla ağlarken defalarca ona seslendim ama bana hiç cevap vermedi. "Baba kurbanın olayım, aç gözlerini!" Babam artık bana bakmıyor, nefes bile almıyordu.

Yağmur tüm şiddetiyle üzerimize yağıp gözyaşlarımı silerken aceleyle babamın üzerine eğildim. "Hayır, hayır, hayır... B-beni bırakıp gitmedin." Başımı göğsüne yasladığımda yanağım ıslak kumaşa sürtünmüştü. Onun göğüs kafesinde küçük bir kalp atışı duymak için her şeyi verebilirdim ama yağan yağmurun şırıltısı ve gök gürültüsünün şiddetli sesi buna izin vermiyordu.

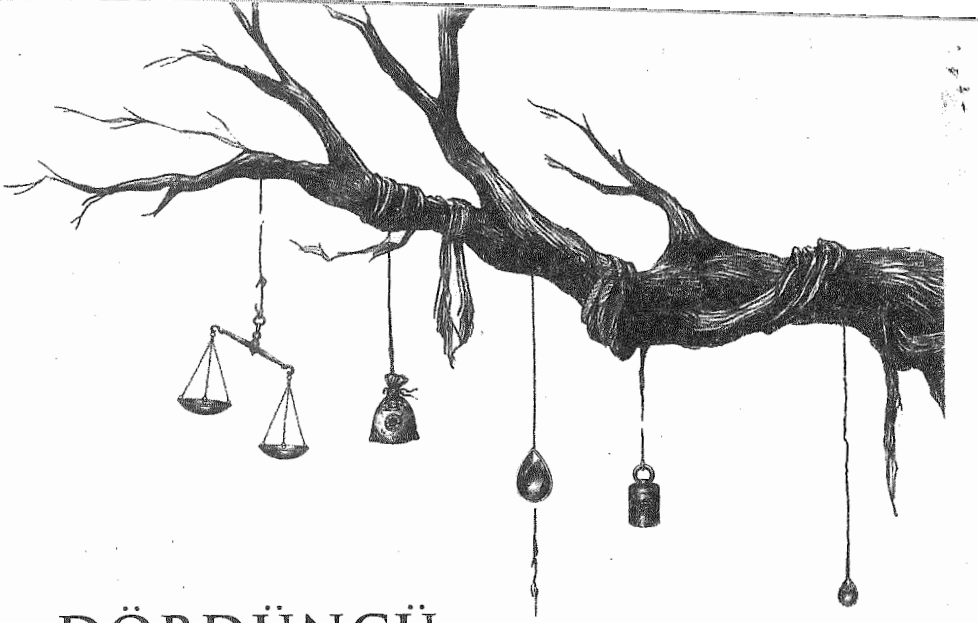
Duyamadım... Küçük bir kalp atışı için sahip olduğum tüm hayatı feda edebilirdim ama babamın kalbi atmıyordu. O ana kadar dayanan, ölüme ve acıya direnen bedenim, bir anda tüm gücünü yitirdi. Sırtımdaki yaranın boyutunu bilmiyordum ama yaşadığım adrenalin patlaması yüzünden birileri babam için gelene kadar dayanacağımı biliyordum. Tabii babam yaşasaydı...

Onunla birlikte benim vücudum da çökmüştü. Başımı yasladığım yerden hiç kaldırmadım. Onu hiç bırakmak istemezcesine kolumu beline sararken başımı göğsüne yaslamıştım. Babamın cansız bedenine sımsıkı sarılırken bunun bir kâbus olduğunu ve birazdan uyanacağımı düşünmek istiyordum. Gecenin bir yarısı yağmurun altında yerde kendi kanımızın içinde yatarken hıçkırıklarım kesik iç çekişlere dönmüştü.

Bilincimi gittikçe yitirirken, "Artık..." diye fısıldadım yoğun bir acıyla. "Kimse gelmesin." Gözlerim kapanırken kirpiklerimin arasından süzülen son bir damla gözyaşı yanağımdan süzüldü. "Kurtarılacak hiçbir şey kalmadı." Babam için gelmeyen o insanlar benim için de gelmesin.

Tam burada, bu izbe sokakta, yağmurun altında ve gök gürültüsünün şahitliğinde babamla ölmek istiyordum.

Devam Edecek...

DÖRDÜNCÜ KİTAPTAN...

Alevler her yere ulaştığında artık soluduğum hava bile zehirliydi. İçerideki duman o kadar yoğundu ki gözlerimi yaşartıp ciğerlerimi sıkıştırıyordu. Burası cayır cayır yanıyordu. İçerideki dumandan zehirlenmeye başlamış olmalıyım ki istesem de ayağa kalkamadım. Ellerimi zemine bastırıp şiddetli bir şekilde öksürmeye başlarken başım dönüyordu.

Baktığım her yerdeki kızıl alevler daha da büyüyordu. Sanırım yolun sonuna gelmiştim, burada ölecektim. Tüm bedenim tir tir titriyor, öksürüklerim hiç kesilmiyordu. Alevlere teslim olan ahşap tavandan bile çıtırtılar gelmeye başlamıştı. Tavan her an üzerime yıkılabilirdi.

"Farah!" Duyduğum bu sesle hızla başımı kaldırdım.

Gurur?

Evet, bu Gurur'un sesine benziyordu ama o olamazdı, Gurur ateşten korkardı. Küçük bir çakmağın alevine bile bakamazken yanan bir evin içine girmez, giremezdi. Belki de gerçekten ölmek üzereydim ve bu olmadan önce onun sesini duyduğumu sanıyordum. Yanlış duyduğuma kendimi inandırmaya başlamıştım ki Gurur'un ikinci kez, "Farah!" diyen gür sesiyle sertçe yutkundum.

Hayal veya rüya değildi, Gurur gerçekten buradaydı.

Benim için bir yangının içine mi girmişti?

Bu hâldeyken bile bedenimde başlayan heyecana engel olamadım. "Bu... Buradayım." Öksürmekten sesim istediğim yükseklikte çıkmayınca tırnaklarımı zemine geçirip kalan son gücümle, "Gurur!" diye haykırdım. "Buradayım!" Onun burada olmasına hâlâ inanamıyordum.

Birinin attığı tekmeyle kirişlerinden yanan kapının gürültüyle yere düştüğünü gördüm. Dağınık saçlarımın arasından baktığımda alevlerin ve gri dumanların içine karışıp bana doğru koşan birinin silüetini görebilmiştim. Her şeyi bulanık gören gözlerim onu net görmüyordu ama yardımıma koşan kişinin Gurur'dan başkası olmadığını biliyordum.

Burada olması hayatımı kurtarmasından daha anlamlıydı çünkü Gurur benim için korkularının içine dalmıştı. Ateşin onun için ne anlam ifade ettiğini benden daha iyi kimse bilemezdi. Geçmişteki bir konuşmamızı hatırlayınca gözlerimden birkaç damla yaş süzülmüştü. Bir konuda bana yalan söylemediğini artık daha iyi anlıyordum.

"Belki seni kurtaramadım ama seninle yandım, Farah."

"İnanması güç."

"Neden?"

"Çünkü sen ateşten korkarsın, Gurur. Korktuğun ateşin içine benim için atlamazsın."

"Hiç anlamıyorsun değil mi?"

"Neyi?"

"Peşinden cehenneme bile geleceğimi ve orada korktuğum her şey var."